

*liblu
Istrate
primul
dor de
la
holme
iuril '86*

THEODOR HRISTEA

Coordonator

SINTEZE DE LIMBA ROMÂNĂ

EDIȚIA A TREIA
REVAZUTĂ ȘI DIN NOU IMBOGAȚITĂ

AUTORI :

Mioara AVRAM, Grigore BRANCUȘ, Gheorghe BULGAR;
Georgeta CIOMPEC, Ion DIACONESCU, Theodor HRISTEA;
Rodica BOGZA-IRIMIE și Flora ȘUTEU

EDITURA ALBATROS
BUCUREȘTI — 1984

Buna primire de care s-au bucurat edițiile anterioare ale acestei cărți, precum și numeroasele cereri de reeditare ne-au determinat să realizăm o nouă variantă, sensibil îmbogățită și îmbunătățită. Destinată (încă de la prima ediție) unui public larg și eterogen, lucrarea de față îi interesează, în primul rând, pe studenții facultăților filologice și pe profesorii de limba și literatura română, care o pot utiliza cu succes atât în activitatea didactică imediată, cât și în pregătirea pentru obținerea de finitivalului și a gradelor didactice superioare. Printre ceilalți beneficiari ai lucrării se numără candidații la admiterea în învățământul superior filologic, ca și toți cei pe care îi interesează problemele lingvisticii, în general, și ale cultivării limbii române, în special. Prin unele capitole mai ample (la care ne vom referi imediat) lucrarea se adresează chiar specialiștilor, care vor găsi aici o serie de idei și fapte de limbă noi, precum și îndemnuri sau sugestii în cercetarea unor probleme ori domenii lingvistice insuficient explorate.

Nefiind vorba de un manual sau de un tratat cu caracter exhaustiv o serie de probleme rămân, și în această ediție, neabordate, iar altele sunt tratate mult prea sumar și aproape exclusiv sincronic sau descriptiv. De altfel, ceea ce urmărim să oferim numeroșilor cititori ai acestei lucrări este, în primul rând, o viziune de ansamblu asupra structurii limbii române contemporane, care ne interesează îndeosebi sub aspectul ei corect sau literar. Din acest motiv, problemele exprimării corecte și ale cultivării limbii, în general, sunt adeseori în atenția autorilor și ocupă un spațiu mult mai întins decât în edițiile anterioare.

Aflându-se, în fața unei lucrări consacrate, în esență, românei contemporane standard, e normal ca cititorul să nu găsească în ea nici studii referitoare la originea și evoluția limbii noastre și nici cercetări sintetice privitoare la structura ei stilistică sau dialectală. Sunt studiate, în schimb, toate compartimentele limbii (adică vocabularul, fonetica și structura gramaticală), cărora li se adaugă, pentru prima oară, frazeologia, reliefându-se atât importanța acesteia, cât și individualitatea ei în raport cu lexicul și cu sintaxa.

În strînsă legătură cu fonetica și fonologia (care în lingvistica românească beneficiază de o vastă bibliografie), discutăm, de asemenea, unele probleme de ortografie și de ortoepie, fără de care însușirea aspectului corect sau literar al unei limbi este de neconceput.

Cîteva precizări ni se par necesare și în legătură cu anumite probleme pe care le-am abordat în această lucrare ori cu spațiul pe care l-am acordat fiecăreia dintre ele. Este de la sine înțeles că, prin frecvența ei net superioară, derivarea cu sufixe, de pildă, e mult mai importantă decât cea regresivă (numită încă și inversă ori fără afixe). Pentru cine reușește, însă, s-o înțeleagă așa cum trebuie, aceasta din urmă poate prezenta un interes special tocmai prin mecanismul ei care este, de obicei, mult mai complicat decât al celorlalte procedee interne de

Lector : MARCELA PĂDUREAN
Tehnoredactor : MARIANA ȘTEFAN

Bun de tipar 13.XI.1984. Apărut 1984.
Comanda nr. 2546. Coli de tipar 24

Comanda nr. 40 409
Combinatul poligrafic „Casa Școlii”,
Piața Școlii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

îmbogățire a vocabularului. La locul potrivit, am demonstrat pe larg că formațiile regresive prezintă interes și din punct de vedere stilistic, iar derivarea inversă, în ansamblul ei, constituie nu numai un procedeu de îmbogățire, ci și de sistematizare a lexicului și a limbii în general. În ciuda acestor adevăruri, derivarea regresivă a fost foarte puțin studiată, pe când despre sufixare, prefixare, compunere și chiar conversiune (sau „schimbarea categoriei gramaticale”) există o întreagă literatură de specialitate, deci și posibilități de informare incomparabil mai mari. Faptul că pentru întâia oară se oferă cititorului o imagine de ansamblu asupra unui fenomen lingvistic atât de interesant și de complex pe cât este derivarea regresivă ni se pare un câștig nu numai pentru profesorul care predă efectiv limba română, ci și pentru cercetătorul care studiază structura și dinamica acesteia. Cele spuse despre derivarea regresivă sînt, în mare măsură, valabile și pentru calcul lingvistic, care (în actuala ediție a „Sintezelor”) și-a găsit, în sfîrșit, o tratare pe măsura importanței pe care o prezintă ca procedeu de îmbogățire a lexicului și a frazeologiei.

Referindu-ne la vocabular, căruia, în calitate de coordonator al lucrării, i-am dat o extensiune mai mare decît în mod obișnuit, subliniem că, fără studierea temeinică a acestuia, nu pot fi înțelese: relația existentă între limbă, cultură și societate, contactele poporului nostru cu alte comunități etnice, dinamica limbii române contemporane, foarte multe greșeli care se fac mai ales în folosirea neologismelor, precum și procesele de modernizare, internaționalizare și relativizare ale lexicului românesc din ultimele două sute de ani. Aceleași motive și altele (invocate la locul potrivit) explică includerea în volum a unui amplu capitol consacrat frazeologiei, care îi poate interesa nu numai pe specialiști sau pe studenții filologi, ci și pe scriitori, publiciști, cercetători științifici și profesori de diverse specialități.

Intrucît lucrarea se adresează unui public numeros și foarte variat, terminologia de specialitate a fost redusă la strictul necesar pentru a nu îngreui expunerea și pentru a nu-l obliga pe cititor să recurgă prea des la dicționar.

Ca și în ediția anterioară, am indicat, la sfîrșitul fiecărui capitol, o bibliografie selectivă și, în același timp, accesibilă, care nu se reduce întotdeauna la lucrările utilizate în redactarea capitolelor respective. Mai ales cînd e vorba de probleme complicate ori foarte controversate, socotim că nu e rău ca măcar unii cititori să beneficieze de indicații bibliografice suplimentare pentru a putea aprofunda o problemă sau pentru a face cunoștință și cu alte păreri decît cele susținute ori numai împărtășite de noi.

Înainte de a încheia, menționăm că lucrarea de față a apărut mai întîi la Editura Didactică și Pedagogică, de al cărei sprijin constant ne-am bucurat în elaborarea și în publicarea primelor două ediții.

Față de noua variantă a lucrării, a manifestat un interes deosebit Editura Albatros, căreia îi aducem mulțumiri călduroase pentru întreaga asistență acordată în pregătirea și în apariția celei de a treia ediții.

THEODOR HRISTEA

I. INTRODUCERE ÎN STUDIUL VOCABULARULUI de THEODOR HRISTEA

NOȚIUNI GENERALE DE LEXICOLOGIE

1. Totalitatea cuvintelor care există și care au existat, cîndva, într-o limbă oarecare formează lexicul sau vocabularul acesteia, iar disciplina care studiază componenta lexicală a unei limbi poartă numele de lexicologie (termen împrumutat din fr. *lexicologie*, în a cărui primă parte recunoaștem grec. *lexis*, care înseamnă „cuvînt”). Există o lexicologie *sincronică* sau *descriptivă*, care studiază vocabularul unei limbi la un moment dat al existenței ei (de obicei momentul actual) și o lexicologie *diacronică* sau *istorică*, al cărei obiect de cercetare îl constituie istoria sau dezvoltarea vocabularului de-a lungul timpului și în strînsă legătură cu evoluția societății umane.

2. Majoritatea cercetătorilor concep lexicologia într-un sens foarte larg, înglobînd în ea tot ce ține de studiul cuvîntului și al vocabularului ca parte integrantă a unei limbi. Există însă și alții care o separă de *semantică* și de *etimologie* (interesată de *originea* și evoluția cuvintelor), apoi de *formarea* cuvintelor, de *frazeologie* și, desigur, de *lexicografie* (care e mai veche decît lexicologia propriu-zisă, fiindcă începuturile ei rudimentare datează încă din antichitate).

Deși putem admite că *lexicografia* este o ramură a *lexicologiei* (considerată în sensul cel mai larg cu putință), ea nu trebuie în nici un caz confundată cu aceasta din urmă, care e o disciplină lingvistică în primul rînd teoretică. Spre deosebire de lexicologie, *lexicografia* stabilește principiile și metodele de întocmire a dicționarilor (*monolingve*, *bilingve*, *explicative*, *etimologice*, *enciclopedice*, *ortografice* ș.a.m.d.). Prin *lexicografie* nu se înțelege însă numai „tehnica de alcătuire a dicționarilor”, deși acest sens este, desigur, primordial și se suprapune, în ultimă analiză, peste cel (mai puțin explicit) de „ramură a lexicologiei aplicate”. Prin același termen mai desemnăm, adeseori, *totalitatea dicționarilor de care dispune o limbă oarecare* (de obicei într-o epocă precis determinată). Din acest punct de vedere, vorbim, spre exemplu, de *lexicografia românească din epoca actuală* sau din perioada cuprinsă între cele două războaie mondiale.

IMPORTANȚA VOCABULARULUI

În învățămîntul nostru de toate gradele, studiul lexicului merită o atenție mult mai mare decît i se acordă în momentul de față din cîteva motive pe care le considerăm fundamentale. Cel dintîi se referă la faptul că bogăția unei limbi este dată, în primul rînd, de bogăția și de varietatea vocabularului ei, teză unanim acceptată atît în lingvistica generală, cît și în cea românească. În al doilea rînd, se admite (iarăși îndobște) că schimbările care au loc în societate, precum și spectaculoasele progrese ale științei și

tehnicii contemporane se reflectă în primul rând și nemijlocit în vocabular, considerat, pe bună dreptate, ca fiind compartimentul limbii cel mai labil și mai deschis influențelor din afară. Legătura dintre istoria lexicului și istoria societății este atât de strânsă și de evidentă, încât celebrul lingvist francez Antoine Meillet se considera pe deplin îndreptățit să afirme că „orice vocabular exprimă, de fapt, o civilizație”. De aici rezultă necesitatea de a-l studia cât mai temeinic și, ori de câte ori este posibil, în indisolubilă legătură cu prefacerile de diverse naturi care au loc în viața materială și spirituală a unei anumite colectivități lingvistice.

Relația existentă între dezvoltarea vocabularului și a societății este puternic subliniată și de alți lingviști (români sau străini). Unii dintre aceștia consideră că lexicologia are chiar o situație specială în sensul că ocupă un loc particular între lingvistică și sociologie. Vezi, spre exemplu, Georges Matoré (*La méthode en lexicologie*, Paris, 1953), care definește lexicologia ca o „disciplină sociologică” (p. 50) și care, asemenea lui A. Meillet, consideră că „vocabularul este expresia societății” (p. 62), ceea ce înseamnă că acesta reflectă un anumit stadiu de civilizație și că progresul lui e determinat în special de factori extralingvistici.

Un alt motiv pentru care e necesar să acordăm mai multă atenție studierii vocabularului este de natură stilistică. Precum se știe, lexicul este aspectul cel mai specific al fiecărui stil funcțional (*beletristic, științific, administrativ și publicistic*). De aici înțelegem că deosebiriile dintre stilurile amintite (privite ca variante funcționale ale limbii literare) se reduc, în primul rând, la deosebiri de vocabular și de frazeologie (adică îmbinări de cuvinte cu caracter constant, mai mult sau mai puțin sudate ori închegate).

La cele spuse până aici, trebuie adăugat că îmbogățirea și perfecționarea vocabularului constituie un lucru mult mai greu de realizat decât însușirea regulilor gramaticale ale limbii materne. Este unanim admis că, încă de la vârsta preșcolară, copilul stăpânește, în linii mari, sistemul gramatical al limbii pe care o vorbește, însă achiziționarea de noi cuvinte și folosirea lor corectă rămân un deziderat permanent de-a lungul întregii vieți. În strânsă legătură cu cele afirmate mai înainte, subliniem că nici așa-zisa *optimizare a comunicării* (despre care se vorbește atât de mult în ultima vreme) nu e posibilă fără un vocabular bogat și corect întrebuințat. Având în vedere că greșelile de ordin lexical sînt mai numeroase și, în general, mai grave decât cele de natură gramaticală (cum am demonstrat pe larg în LL, nr. 1 din 1975, p. 43—48), se impune ca și din acest punct de vedere studiul vocabularului să fie extins și aprofundat.

CONCEPTUL DE CUVÎNT

După ce am arătat, fie și pe scurt, în ce rezidă importanța studierii vocabularului, sînt necesare măcar cîteva precizări în legătură cu unitatea de bază a lexicului, care este CUVÎNTUL. Conform celei mai cunoscute dintre numeroasele definiții care s-au dat acestui concept, el reprezintă *asocierea unui sau mai multor sensuri cu un complex sau înveliș sonor susceptibil de o întrebuințare gramaticală în procesul comunicării*. Ca unitate lexicală între o formă sonoră, acustică sau materială și un conținut semantic (reduc, uneori, la un singur sens), cuvîntul este constituit nu numai din așa-zisa „formă

tip” (pe care o găsim inserată în dicționare), ci din toate formele lui gramaticale sau flexionare. Aceasta înseamnă că orice cuvînt flexibil reprezintă o unitate într-o diversitate de forme sau aspecte gramaticale. Recurgînd la un exemplu, vom spune că *fac, faci, facem, făcui făcea, făcurăm, făcuseră, făcui* și altele sînt toate forme flexionare și deci realizări concrete ale aceluiași cuvînt abstract, care este verbul *a face*. Numeroasele sensuri ale verbului în discuție nu constituie nici ele cîte un cuvînt separat, ci toate alcătuiesc conținutul semantic al acestui verb, considerat o singură unitate și din acest punct de vedere. Ideea referitoare la cuvînt ca unitate lexicală și gramaticală este clar exprimată mai ales în GLR (p. 14—15). Concepînd cuvîntul în felul acesta, înseamnă că nu putem încadra în aceeași unitate lexicală forme flexionare care au fost, cîndva, în raport de variație liberă, dar s-au specializat, în cele din urmă, pentru exprimarea anumitor sensuri lexicale. Astfel, în limba română actuală, se spune exclusiv „*acord atenție cuiva*”, dar „*acordez un instrument muzical*”, deși forma de infinitiv a celor două verbe este aceeași, și anume *acorda* (din frc. *accorder*, ital. *accordare*). Tot așa, față de unicul singular *raport*, formele de plural *rapoarte* și *raporturi* înseamnă, prima „referate, comunicări, dări de seamă”, iar a doua „relații, legături”. În momentul în care o formă flexionară s-a specializat pentru exprimarea unui anumit sens al cuvîntului polisemantic, unitatea lexicală inițială s-a scindat în două sau chiar trei cuvinte diferite, care trebuie considerate omonime parțiale (de exemplu *capete, capi* și *capuri* sau *coarne, corni* și *cornuri*).

În urma precizărilor făcute rezultă că e greșit să vedem în *cap, corn, pas* și altele substantive cu două sau trei forme de plural și să le punem alături de *coperte — coperti, țărance — țărânci* sau *înghețate — înghețări*, care nu se deosebesc cîtusi de puțin din punctul de vedere al sensului. De altfel, uneori chiar etimologia directă sau imediată a unora dintre aceste cuvinte e diferită, ceea ce e un motiv în plus să le separăm în dicționare și să le interpretăm ca omonime parțiale, deci altfel decât erau ele considerate în unele manuale școlare. *Cap* (cu sensul de „promontoriu”) provine din franceză (*cap*) și tot din această limbă l-am primit pe *pas* cu sensul de „trecătoare”, în timp ce *cap* (pl. *capete*) și *pas* (pl. *pași*) sînt moștenite din limba latină. O diferență clară trebuie făcută și între *a turna* (apă, vin etc.) și *a turna* (un film), a căror *formă* corectă, la persoana a III-a singular și plural, este *toarnă* și, respectiv, *turnează*. Pentru alte exemple și pentru întreaga problemă pe care aici am prezentat-o foarte sumar, vezi studiul citat în bibliografie al Mioarei Avram, în care se fac precizări importante cu privire la delimitarea cuvîntului ca unitate lexicală, precum și la stabilirea granițelor dintre omonimie și polisemie.

CUVÎNTUL ÎN RAPORTURILE LUI CU VARIANTELE

1. O atenție specială merită și problema VARIANTELOR unui cuvînt, care nu trebuie puse, în nici un caz, pe același plan cu unitățile lexicale propriu-zise. Acestea sînt tot realizări concrete ale aceluiași cuvînt, dar de alt tip decât cele morfologice (de exemplu: *casă, casei, caselor* etc.). Astfel, în raport cu forma literară *coregrafie* (din frc. *chorégraphie*), pronunțarea *coreografie* (explicabilă prin ital. *coreografia*) reprezintă o simplă variantă lexicală, nu un alt cuvînt, întrucît cele două complexe fonetice aproape identice

exprimă absolut aceeași realitate, adică au un conținut semantic identic. Tot variante de aceeași natură sînt, spre exemplu, *stofă* (comp. germ. *Stoff*) și *personagiu* (comp. ital. *personaggio*) față de formele corecte *stofă* și *personaj*, pe care le-am împrumutat din ital. *stoffa* și frc. *personnage*).

2. Numeroaselor variante de proveniență externă li se opun cele create în interiorul limbii române (sau al altei limbi) pe care pur fonetică, prin analogie sau prin alte procedee, cum sînt: *etimologia populară*, *contaminația*, *hipercorrecțiunea* etc. Apărute în limba română sînt, spre exemplu, *inerva*, *complect*, *decreptitudine*, *repercursiune*, *lungoare*, *pantomimă*, *pliftea*, *juva(4)er* și altele (în loc de formele corecte: *enerva*, *complet*, *decrepitudine*, *repercusiune*, *lingoare* și *lingoare*, *pantomimă*, *chiftea*, *giuvaier* ș.a.m.d.). Tot variante învechite sînt și *emoțiune*, *inspecțiune*, *direcțiune* etc. (față de *emoție*, *inspecție*, *direcție* și multe altele, care s-au fixat definitiv în limba literară sub această formă mai scurtă și deci mai comodă). În schimb, *fracție-fracțiune*, *rație-rațiune*, *reacție-reacțiune*, *secție-sectiune*, *stație-stațiune* și altele (care pot fi găsite în *FOOP* sau în *DOOM*) constituie unități lexicale distincte, pentru că sînt net specializate din punct de vedere semantic. În dicționare ele trebuie tratate în articole separate, dar lucrările noastre lexicografice nu procedează întotdeauna corect și mai ales consecvent nici din acest punct de vedere.

În urma întregii discuții reținem că variantele trebuie grupate cu forma considerată literară și tratate împreună cu aceasta ca un singur cuvînt (de exemplu *ciocolată* cu variantele: *șocolată*, *șocoladă*, *ciocoladă* și chiar *ciucalată* care este o rostire profund incultă).

3. În mod excepțional, o variantă se poate transforma în cuvînt de sine stătător dacă se specializează din punct de vedere semantic în raport cu forma literară de care a depins inițial. Afirmatia este valabilă chiar pentru o pronunțare incultă, cum a fost, cîndva, *transperant* (acceptat în limba literară sub această formă, dar numai cu sensul de „stor”). În loc de un singur cuvînt, care a fost, la început, *transparent* (cu varianta *transperant*), avem astăzi două cuvinte cu forme și sensuri diferite, dar care se reduc, în ultimă analiză, la același etimon străin, și anume frc. *transparent*.

4. O mențiune specială merită așa-zisele variante literare libere (cum sînt ele numite în *DOOM*, p. VII). Cînd două pronunțări ale aceluiași cuvînt (vechi sau neologic) sînt cam la fel de frecvente ori de justificate și din alte puncte de vedere, normele ortografice și ortoepice în vigoare le acceptă pe amîndouă pînă la „victoria” uneia dintre ele sau pînă la o eventuală specializare sub raport semantic. Cităm, în ordine alfabetică, numai o parte dintre aceste dublete fonetice literare (cum ar mai putea fi ele numite):

1. acum/acuma	11. galantom/galanton
2. angelică/anghelică	12. germen/germene
3. cafeină/cofeină	13. mănăstire/minăstire
4. carafă/garafă	14. namiază/nămiază
5. cîrdășie/cărdășie	15. picromigdală/pricomigdală
6. cvadrimotor/cuadrimotor	16. proră/provă
7. deseară/diseară	17. sandviș/sandvici
8. despera/dispera	18. șasla/ceasla
9. eteroclit/heteroclit	19. zaherea/zaharea
10. funcție/funcțiune	20. zbirli/zburli etc.

În aceeași categorie mai largă a *variantelor literare libere* intră și o serie de dublete accentuale literare (cum sînt: *ănos/ănôst*, *crăter/crătér* etc.), de care ne vom ocupa în capitolul *FONETICĂ ȘI FONOLOGIE* (vezi pp. 171—173).

Deși ar putea să pară de prisos, subliniem, totuși, că, în astfel de cazuri, *avem de a face cu un singur cuvînt*, tocmai pentru că cele două variante în concurență nu se deosebesc cîtuși de puțin din punct de vedere semantic.

Înainte de a trece la discutarea următoarei probleme, se impun cel puțin două precizări, care nu sînt lipsite de importanță. Prima se referă la faptul că, în lingvistica modernă, termenul *cuvînt* este înlocuit cu *lexem* (format după modelul lui *fonem* și *morfem*). Din păcate, nu toți cercetătorii acordă noului concept aceeași semnificație, așa că, în discuția de față, el a fost evitat tocmai pentru a nu da naștere la unele confuzii. A doua precizare se referă la faptul că unii lingviști străini (de pildă R. L. W a g n e r) fac o deosebire netă între *lexic* și *vocabular*, considerînd că al doilea termen trebuie să desemneze numai un domeniu din vasta realitate pe care o acoperă cel dintîi. Astfel de „domenii” care aparțin lexicului și care se pretează la inventariere și la descriere sînt, spre exemplu, *vocabularul politic* (sau *societal-politic*), *vocabularul economico-financiar*, *vocabularul sportiv*, *vocabularul aviației*, *al marinei* ș.a.m.d. Pe de altă parte, unii cercetători stabilesc o opoziție între *lexicul limbii* și *vocabularul unui text dat* atunci cînd fac ceea ce numim *statistică lexicală*. Întrucît, în lingvistica românească, aceste distincții (de dată relativ recentă) nu se întîlnesc decît foarte rar, ele vor fi neglijate, în continuare, iar cei doi termeni (adică *lexic* și *vocabular*) vor fi considerați sinonimi și vor fi folosiți în mod alternativ.

BOGĂȚIA LEXICALĂ A LIMBII ROMÂNE

1. Lucrările lexicografice ale unei limbi nu oglindesc și nici n-ar putea să oglindească, vreodată, întreaga bogăție lexicală și semantică a limbii respective. Afirmatia este, desigur, valabilă și pentru limba noastră privită îndeosebi sub aspectul ei contemporan. O mulțime de creații lexicale interne și de împrumuturi neologice recente și foarte recente rămîn, în chip firesc, chiar în afara celor mai bogate dicționare, pentru simplul motiv că nici un lexicograf nu este în stare să țină pasul cu ritmul prea rapid de îmbogățire a vocabularului. Despre dicționare s-a spus că sînt prin definiție opere imperfecte, iar imperfecțiunea lor provine în primul rînd de la faptul că ele sînt de două ori lacunare: o dată pentru că nu inserează toate unitățile lexicale ale unei limbi vii, iar, a doua oară, pentru că mai omit și o serie de sensuri ale cuvintelor pe care le înregistrează.

Cîteodată, astfel de omisiuni sînt conștiente, ca în cazul cunoscutului *Dictionnaire de l'Académie française* (apărut în mai multe ediții, începînd cu anul 1694). Autorii acestui dicționar academic au respins prea multe cuvinte și sensuri neologice procedînd în numele unei concepții care s-a dovedit, pînă la urmă, de un purism cam exagerat, dacă nu chiar de neînțeles. Tot în mod conștient a procedat și B. P. H a s d e u atunci cînd, din principiu, n-a admis neologismele în al său celebru *Etymologicum Magnum Romaniae* (care s-a tipărit în trei volume și nu a ajuns decît pînă la cuvîntul *bărbaț*).

2. Deși lexicografii noștri din ultimele decenii nu au aproape nimic comun cu purismul, cele mai recente dicționare românești nu reflectă totuși nici pe departe întregul tezaur lexical al limbii române vechi și în special contemporane. Astfel, în *DEX* (care a apărut în anul 1975) sînt inserate numai 56 568 de cuvinte și variante și lipsesc o serie de neologisme dintre care cităm: *alerta, brevilocvență, casetofon, calosil, colinar, conflictual, creativitate, debusolat, design și designer, engramă, extraplat, forum, francofon, funcționalitate, gerovital, gestiona, instituționaliza, intercooperatist, interdisciplinar, irecuperabil, karaté* (greșit scris, uneori, *carate*), *lumpenproletar, malnutriție, metacritică, optimiza, opțional, ortogramă, polihistor, postliceal, prioritar, pubelă, racola, recamier, radiocasetofon, refluă, rotisor, supermagazin, supervizor, surclasa, șofaj, tonetă, venial* (adică „scuzabil”) și multe altele, dintre care unele sînt atestate, în limba scrisă, cu mult înainte de apariția acestui dicționar. A spune că vocabularul românesc se reduce la ceea ce înregistrează unul sau altul dintre dicționarele noastre recente înseamnă a fi foarte departe de realitatea lingvistică. Un mare număr de neologisme (cîteodată inutile) există în *DN₃* (apărut în anul 1978), dar din acest dicționar lipsesc, după cum este și normal, cuvintele care aparțin fondului vechi al limbii și pe care trebuie să le căutăm în alte lucrări lexicografice.

3. Impetuoasa dezvoltare a lexicului românesc în epoca actuală face imposibilă fixarea lui integrală în vreun dicționar și ne împiedică să stabilim cu exactitate *inventarul de unități lexicele ale limbii române*. O idee mai apropiată de realitate în legătură cu bogăția vocabularului românesc din trecut și de astăzi nu ne putem face decît dacă ne referim la **Dicționarul limbii române (DLR)** publicat de Editura Academiei R.S.R. Din „Introducerea” care însoțește tomul al VI-lea al acestui dicționar-*tezaur* aflăm că el va conține circa 140 000 de cuvinte și variante, ceea ce, după socoteala noastră, înseamnă aproximativ 120 000 de *unități lexicele*.

Precizare. Despre *variante* am spus că se grupează împreună cu așa-zisele „cuvinte-titlu”, întrucît nu se deosebesc de acestea din punctul de vedere al sensului. Aceasta înseamnă că *sitronadă*, spre exemplu, nu este alt cuvînt decît *citronadă* (singura formă admisă în DOOM și în IOOP). La fel stau lucrurile cu varianta „hipercorectă” *piftea* (în loc de *chiflea*) sau cu pronunțarea *muşchetar*, care, deși foarte frecventă, este totuși neliterară în raport cu *muschetar* (fr. *mousquetaire*, un derivat de la *mousquet* „muşchetă”). Cînd încercăm să stabilim, fie și cu aproximație, *inventarul lexical* al unei limbi, este o mare greșală să includem în el și *variantele*, punîndu-le pe același plan cu unitățile lexicele propriu-zise. Procedul este, din păcate, destul de răspîndit și el duce la falsificarea ideii pe care trebuie să ne-o facem despre bogăția lexicală a limbii române.

Tot din *introducerea* citată mai aflăm că autorii acestui monumental dicționar (ai cărui redactori responsabili sînt academicienii Iorgu Iordan, Al. Graur și I. Coteanu) intenționează să ne ofere prima înregistrare fidelă a lexicului românesc în totalitatea sa. Adevărată istorie a vocabularului limbii române, **DLR** urmărește să înregistreze: *cuvintele de circulație generală*, întreaga *terminologie populară*, toate *regionalismele* și *arhaismele atestate*, *creațiile interne* și *împrumuturile neologice* (adaptate la sistemul fonetic și morfologic al limbii noastre), *termenii tehnico-științifici*

(ieșiți din sfera limbajelor de strictă specialitate), *cuvintele de argou* (care au pătruns în vorbirea familiară și în stilul beletristic), precum și *creațiile lexicele personale*, care răspund unor necesități reale și care manifestă tendința de a se răspîndi.

Judecînd după fasciculele și volumele apărute pînă în prezent și ținînd seama de faptul că din bibliografia dicționarului lipsesc o serie de lucrări importante care meritau să fie integral excerptate (de pildă *Istoria literaturii române* de G. Călinescu), sîntem îndreptățiți să afirmăm că nici chiar *DLR* nu va putea să cuprindă întregul tezaur lexical al limbii noastre. În mod evident, acesta este într-o continuă îmbogățire, iar principala sursă din care el se alimentează o constituie *terminologia tehnico-științifică modernă*. Cînd vom studia calea externă de îmbogățire a vocabularului, vom avea prilejul să constatăm că (grăție mai ales presei și radioteleviziunii) mulți termeni tehnico-științifici devin un bun lingvistic comun, ceea ce ne face să înțelegem și mai ușor de ce inventarul lexical al limbii române nu poate fi stabilit decît cu foarte mare aproximație.

STRUCTURA GENERALĂ A LEXICULUI ROMÂNESC

Astăzi, toți specialiștii admit că vocabularul unei limbi nu constituie o masă compactă, omogenă sau nediferențiată. El este alcătuit dintr-un fel de nucleu, în care intră cuvinte puține, dar foarte importante, și din masa vocabularului, care cuprinde cuvinte mai rar întrebuințate sau chiar necunoscute de unii vorbitori. Ideea că unitățile lexicele ale unei limbi nu stau pe același plan din punctul de vedere al importanței lor este destul de veche în lingvistică. Se pare că această idee (unanim acceptată în prezent) a fost formulată pentru prima oară într-un mod foarte clar de către celebrul lingvist și filolog român Bogdan Petriceicu-Hasdeu (1838—1907). Într-un studiu intitulat *Limba în circulație* (publicat în volumul al III-lea din lucrarea sa *Cuvențe den bătrîni*), B.P. Hasdeu a atras atenția că nu toate cuvintele unei limbi au aceeași valoare și că frecvența sau circulația lor are o mare importanță pentru determinarea fizionomiei lexicele a limbii respective. Fără a putea spune că a fost preluată de la Hasdeu (a cărui teorie a rămas, în general, necunoscută în afara granițelor României), ideea la care ne-am referit s-a impus, cu timpul, în lingvistica generală și, de cîteva decenii, se vorbește din ce în ce mai mult de un lexic fundamental al oricărei limbi. Pentru nucleul vocabularului sau partea lui cea mai rezistentă și mai importantă se folosesc foarte multe denumiri și anume: *vocabular de bază*, *vocabular fundamental*, *vocabular esențial*, *fond principal lexical*, *fond principal de cuvinte* și chiar *fond lexical uzual*.

În ultima vreme se vorbește chiar despre un lexic reprezentativ, care are o sferă mai largă și care este opus, pe de o parte, *vocabularului fundamental* (VF), iar, pe de altă parte, *fondului principal lexical* (FP). Pentru această distincție (asupra căreia nu ne putem opri mai pe larg), vezi unele precizări care se fac în SCL, an. XXVII (1976), nr. 1, p. 61—66. Alți cercetători nu fac nici o deosebire între *lexicul reprezentativ* și *vocabularul de bază* al unei limbi (vezi SCL, nr. 3 din 1974, p. 247).

VOCABULARUL FUNDAMENTAL AL LIMBII ROMÂNE

1. În lingvistica românească, problema de care ne ocupăm aici a fost pe larg studiată de către acad. A. I. Graur, care folosește denumirea de fond principal lexical și de a cărui lucrare (citată în bibliografie) ne vom folosi pentru descrierea părții esențiale a vocabularului românesc. O idee care trebuie dintru început subliniată este că între așa-zisul fond principal lexical și masa vocabularului nu se pot stabili granițe precise. Unele cuvinte sînt foarte solid instalate în vocabularul de bază, altele sînt pe punctul de a pătrunde în această parte esențială a lexicului și, în sfîrșit, altele pot ieși cu timpul din fondul principal lexical, pentru că, din diverse motive, și-au pierdut din importanța pe care au avut-o, cîndva, în limbă. În urma acestor precizări este limpede pentru oricine că raporturile dintre cele două părți ale vocabularului se pot schimba, însă foarte încet, deoarece o caracteristică importantă a vocabularului fundamental este relativă lui stabilitate.

2. Dintre categoriile de cuvinte care pot intra în vocabularul de bază al unei limbi amintim:

a. Numele unor obiecte și acțiuni foarte importante: *casă, masă, scaun, ceas, cuțit, mașină, a face, a mânca, a bea, a spăla, a merge, a se duce* etc.;

b. Numele unor băuturi și mai ales alimente de primă necesitate: *apă, lapte, pâine, carne, brînză, legume* și altele;

c. Numele unor părți ale corpului omenească: *mînă, picior, deget, gură, cap, frunte, nas, ureche, piele, sînge, oase, mușchi* etc.;

d. Numele unor păsări și animale: *găină, cocoș, pui, rață, gîscă, porc, oale, miel, lup, cîine, pisică, vulpe* etc.;

e. Numele unor arbori și fructe (în special comestibile): *pom-poamă, măr, nuc-nucă, cîreș-cîreașă* etc.;

f. Numele unor culori mai importante: *alb, roșu, negru, verde, albastru, galben*;

g. Numele membrilor de familie și ale unor grade de rudenie: *tată, mamă, frate, soră, unchi, văr, nepot*;

h. Numele zilelor săptămîinii și altele, pe care spațiul nu ne permite să le discutăm mai pe larg.

Dintre părțile de vorbire sînt foarte bine reprezentate în fondul principal lexical conjunțiile și prepozițiile, pronumele (de toate felurile), numeralele pînă la 10 și verbele neregulate foarte mult întrebuițate (*a fi, a avea, a lua* etc.).

3. După cum se vede, vocabularul fundamental conține cuvintele cele mai uzuale ale unei limbi. Aceste cuvinte sînt acelea care au și cele mai multe derivate sau compuse și care intră în numeroase locuțiuni și expresii. Astfel, despre cuvîntul *cap* vom afirma cu toată certitudinea că aparține fondului principal lexical, nu numai pentru că denumeste o noțiune fundamentală sub raportul importanței sau pentru că are multe sensuri, ci și pentru că e folosit într-un număr impresionant de îmbinări sintactice cu caracter de locuțiuni și expresii. Cităm dintre acestea: *a-și bate capul, a-și pierde capul, a se da peste cap, din cap pînă-n picioare, cu noaptea-n cap, în ruptul capului, a-l duce (sau a-l lăsa) capul, a avea scaun la cap, a cădea pe capul cuiva, a se urca la cap, a-și lua lumea în cap* și altele (care pot fi găsite în DELR, p. 58—62).

4. Fiind cunoscute și folosite de către absolut toți vorbitorii unei limbi, cuvintele din fondul principal lexical cunosc cea mai mare frecvență în procesul comunicării lingvistice. De obicei, ele sînt și foarte vechi și trăiesc multă vreme. Caracterizîndu-se prin frecvență mare în vorbire, prin polisemantism, prin stabilitate și prin capacitatea de a da naștere la derivate și compuse sau de a intra în combinații frazeologice, cuvintele din vocabularul de bază prezintă o importanță mult mai mare decît celelalte unități lexicale ale limbii. Din această cauză, în manualele destinate învățării limbilor străine, trebuie să intre în primul rînd cuvintele care aparțin fondului principal lexical și numai după aceea un număr mai mic sau mai mare de cuvinte care fac parte din masa vocabularului.

5. Importanța fondului principal de cuvinte și necesitatea cunoașterii lui mai rezultă și din alte fapte care merită să fie cunoscute. Astfel, în urma cercetărilor care s-au făcut (în special de către acad. A. I. Graur) s-a ajuns la concluzia că vocabularul fundamental al limbii române actuale conține cel mult 1 500 de cuvinte, față de circa 120 000 cite are limba noastră în total. Ceea ce este și mai important pentru discuția de față e faptul că aproape 60% dintre cuvintele vocabularului de bază al limbii române sînt de origine latină și numai 40% de diverse alte origini. Această constatare se adaugă la aceea că structura gramaticală a limbii române este aproape în întregime de origine latină, ceea ce dovedește fără umbră de îndoială caracterul romanic al limbii noastre.

6. Înainte de a încheia discuția privitoare la vocabularul fundamental, subliniem că nu este potrivit să folosim termenul de „rest” al vocabularului pentru cuvintele care nu aparțin fondului principal lexical. După cum s-a putut ușor observa, acest așa-zis „rest” cuprinde imensa majoritate a cuvintelor românești (mai exact spus circa 90% din totalul unităților lexicale înregistrate în dicționarele noastre). Afirmția fiind valabilă și pentru alte limbi, nu încapă îndoială că fondului principal lexical i se opune, în realitate, masa vocabularului sau vocabularul secundar (cum îi spune G. Ivănescu).

STRUCTURA ETIMOLOGICĂ A LEXICULUI ROMÂNESC MODERN

S-a observat încă de mult că vocabularul românesc este foarte variat ca origine și aceasta din cauză că la formarea lui au contribuit neobișnuit de multe limbi, în frunte cu *latina*, care stă la baza limbii române. Studiind compoziția etimologică a lexicului românesc modern, D. Macrea a ajuns la concluzia că cele 49 642 de cuvinte și variante înregistrate în DLRM pot fi clasificate după origine în 76 de grupe. Dintre acestea, numai 14 depășesc 1%, și anume: elementele *latine* (20,02%), *vechi-slave* (7,98%), *bulgărești* (1,78%), *bulgaro-sîrbești* (1,51%), *turcești* (3,62%), *maghiare* (2,17%), *neogrecești* (2,37%), *franceze* (38,42%), *latine literare* (2,89%), *italiene* (1,72%), *germane* (1,77%), *onomatopice* (2,24%), *de origine nesigură* (2,73%), *de origine necunoscută* (5,58%).

După cum vedem, elementele latinești moștenite reprezintă doar 20,02%, ceea ce numeric înseamnă 9 920 de cuvinte. Dintre acestea, numai 1 849 sînt propriu-zis primite direct din latină, iar 8 071 constituie derivate pe teren românesc de la rădăcini aparținînd cuvintelor pe care le-am moștenit din latină. Astfel, cuvîntul *floare* este păstrat din latină (*flos, -ris*), dar *florar*,

Voc.
fund. a
lb. rom.

14-15

florărie, florărică etc. sînt creații interne ale limbii române cu ajutorul unor sufixe adăugate la o temă de origine latină. Deși relativ puține la număr (și anume maximum 2 000), elementele latinești moștenite denumesc, în general, noțiuni foarte importante, cunosc o mare frecvență în procesul comunicării lingvistice și se caracterizează, de obicei, printr-o mare bogăție de sensuri. Spre deosebire de acestea, elementele slave și de alte origini au (în majoritatea cazurilor) o importanță mai mică decît cele latine, lucru care ar putea fi dovedit prin sute de exemple.

Cu toate că are meritul de a ne fi oferit prima imagine de ansamblu asupra vocabularului românesc din a doua jumătate a secolului al XX-lea, statistica lui D. Macrea e susceptibilă de unele obiecții, pe care le-am și formulat, de altfel, mai ales în *Probleme de etimologie* (București, 1968, p. 108 și urm.).

Alte obiecții au fost formulate de A. I. Graur și de C. Dimitriu (ultimul în *Romanitatea vocabularului unor texte vechi românești*, Iași, 1973, p. 15 și urm.). Acest autor face însă greșeala de a trece printre cuvintele romanice ale vocabularului nostru toate formațiile apărute pe terenul limbii române (indiferent de originea afixelor și mai ales a bazelor derivate). Conform acestei concepții, un cuvînt cum este, spre exemplu, *bănuțelnic* (format de la *bănuț* + suf. *-elnic*) ar fi un element romanice în limba română, ceea ce nu putem, în nici un caz, accepta. Verbul *bănuț* este o temă de origine maghiară, *-elnic* e un afix de proveniență slavă, iar adjectivul *bănuțelnic* e pur și simplu un cuvînt românesc, însă nu și romanice. În aceeași situație mai sînt sute de alte derivate, care nu pot fi grupate împreună cu elementele romanice autentice ale limbii române, de care aici nu ne putem ocupa mai detaliat.

În ceea ce privește ponderea elementului latin în cadrul vocabularului românesc modern ni se par mai concludente datele unei alte analize statistice pe care tot D. Macrea a efectuat-o încă din anul 1942. Studiind lexicul poeziilor pe care M. Eminescu le-a publicat în timpul vieții, autorul a ajuns la concluzia că elementele latinești reprezintă 48% din vocabularul celui mai mare poet român. În circulație (deci sub raportul frecvenței), acest procent crește pînă la 83%, ceea ce este foarte semnificativ din punctul de vedere care ne interesează aici. Spre deosebire de elementele latinești, cele de origine slavă reprezintă 16,81% în vocabular și numai 6,93% în circulație. Examenul statistic al vocabularului eminescian (comparat apoi cu al lui Paul Verlaine) l-a condus pe D. Macrea la concluzia că fizionomia lexicală a limbii române este tot atît de latină ca și a limbii franceze.

Deosebit de interesante și de semnificative ni se par, de asemenea, concluziile la care a ajuns D. R. Mazilu într-o lucrare mai puțin cunoscută (dacă nu chiar aproape uitată), al cărei titlu este: *Luceafărul lui Eminescu (Expresia gândirii, text critic și vocabular)*, București, 1937. Examinînd statistic capodopera lui Eminescu și a liricii noastre culte, în general, autorul citat a ajuns la concluzia că 13 din cele 98 de strofe ale „Luceafărului” sînt alcătuite exclusiv din cuvinte de origine latină. Întregul poem conține 529 de cuvinte-titlu sau unități lexice distincte, dar multe dintre acestea se repetă sub diverse forme gramaticale. Astfel, numai pronumele personal de persoana I apare de 50 de ori (sub diferite forme flexionare; cf. p. 121), ceea ce constituie un semn de lirism în poemul la care ne referim. Spre deosebire de numărul cuvintelor-titlu (sau al unităților lexice propriu-zise), cel al aparițiilor

concrete (adică al așa-ziselor *cuvinte-text*) se ridică la cifra de 1 908. Dintre acestea, 1 688 sînt de origine latină, numai 144 sînt de proveniență slavă și 76 de diverse alte origini. Un calcul strict etimologic arată că elementele latinești sînt de 11 ori și ceva mai numeroase decît cele slave și de aproape 8 ori mai numeroase decît toate cuvintele care au, în *Luceafărul*, altă origine decît cea latinească. Deși, la o reexaminare atentă, datele de mai sus pot fi ușor corectate sau precizate, ele ne edifică totuși asupra latinității vocabularului eminescian și dovedesc, fără umbră de îndoială, că celei mai alese dintre creațiile sale literare M. Eminescu i-a dat în mod spontan o expresie latino-romanice.

Poziția calitativ deosebită a cuvintelor de origine latină în cadrul vocabularului românesc contemporan a mai fost demonstrată de Constant Manea în studiile sale de statistică lexicală, dintre care unele sînt citate în bibliografia de la sfîrșitul acestui capitol. Deși cîteva dintre afirmațiile și concluziile autorului sînt discutabile ori greu de verificat (după cum vom demonstra mai pe larg cu altă ocazie), rămîne un bun definitiv cîștigat ideea că „elementul latin moștenit constituie baza lexicului nostru în circulație, elementul lui invariabil mai ales ca frecvență” (vezi SCL XVII (1966), nr. 6, p. 631). Tot atît de întemeiată ni se pare și concluzia că fondul neologic al limbii române „este constituit aproape în întregime din cuvinte latino-romanice, dintre care majoritatea sînt latino-franceze. Faptul acesta a determinat o întărire a structurii neolatine a limbii noastre, care, datorită influențelor înnoitoare, se acordă acum și mai bine cu celelalte limbi romanice” (vezi SCL XVIII (1967), nr. 2, p. 138).

X PROBLEME DE SEMANTICĂ OBIECTUL DE CERCETARE AL SEMANTICII

1. Deși relativ tînără în comparație cu alte discipline lingvistice, semantică (sau semasiologia) a luat, mai ales în ultimele decenii, o excepțională dezvoltare, lărgindu-și obiectul de cercetare și perfecționîndu-și, totodată, metodele de investigație. Din păcate, spațiul de care dispunem nu ne permite decît să subliniem importanța acestei discipline (atît de neglijate în învățămîntul nostru de cultură generală), să arătăm care este obiectul ei de cercetare și să ne oprim, fie și pe scurt, asupra principalelor categorii semasiologice, care sînt: polisemia, omonimia, antonimia, paronimia și sino-nimia (ultima tratată într-un capitol special). Este de la sine înțeles că, în paginile următoare, nu ne interesează decît semantică lexicală, în care (cu anumite rezerve) vedem o parte componentă a lexicologiei sau „științei despre cuvînt”.

Părintele semanticii lexice este considerat filologul și indoeuropenistul francez Michel Bréal (1832–1915), autor al lucrării *Essai de sémantique. Science des significations* (Paris, 1897). Deși, în mare măsură, aceasta este realitatea, nu vom pierde prilejul de a sublinia înțietatea compatriotului nostru Lazăr Șăineanu (1859–1934), care, cu exact 10 ani înaintea lui M. Bréal, a publicat o lucrare similară (excelentă pentru momentul respectiv), intitulată: *Încercare asupra semasiologiei limbei române. Studii istorice despre tranzițiunea sensurilor*, București, 1887. Teza de doctorat a lui Lazăr Șăineanu (valoroasă, încă, prin materialul bogat și prin unele idei pe care le conține) a rămas, probabil, complet necunoscută atît lui Michel Bréal, cît și celor mai mulți semanticieni străini din epoca respectivă și de mai tîrziu.

2. Ca ramură a lexicologiei, semantica lexicală se ocupă în primul rând cu studiul schimbărilor de sens ale cuvintelor în etapele succesive ale existenței lor. Aceasta înseamnă că ea este prin excelență o știință istorică sau diacronică; vezi și Adam Schaff, *Introducere în semantică* (traducere din limba polonă), București, 1966, p. 26, unde este citat V.A. Zvegînțev. Alături de semantica istorică, există, desigur, și o semantica statică, sincronică sau descriptivă, care analizează, sistematizează și clasifică sensurile cuvintelor, așa cum acestea există la un moment dat în conștiința celor care le folosesc în vorbire. Întrucât ambele tipuri de semantică operează cu conceptul de SENS, se impune ca el să fie definit, chiar dacă acest lucru nu este posibil în termeni riguroși. Dintre numeroasele definiții care s-au dat conceptului de sens reținem pe aceea care vede în el „însușirea obiectelor reflectată în mintea noastră” (prin obiecte înțelegându-se nu numai ceva concret, ci și procese, fenomene, caracteristici etc.).

O definiție a sensului care merită să fie cunoscută întâlnim la lingvistul sovietic R. A. Budagov, după care acest concept reprezintă „legătura istoricește constituită între aspectul sonor al cuvântului și cea oglindire a obiectului sau fenomenului care are loc în conștiința noastră și-și găsește expresie în sistemul limbii” (vezi *Introducere în știința limbii*, București, 1961, p. 15, unde această definiție este comparată cu aceea pe care a dat-o, mai întâi, A. I. Smirnițki într-un cunoscut articol intitulat chiar: *Sensul cuvântului*).

POLISEMIA ȘI SURSELE EI FUNDAMENTALE

1. În mod obișnuit, un cuvânt are mai multe sensuri, iar, uneori, chiar foarte multe, cum se întâmplă, spre exemplu, cu substantivele cap, carte, mină etc. sau cu verbele a face, a fi, a lua și altele. Când aceluiași înveliș ori complex sonor i se asociază un număr de două sau mai multe sensuri, avem de-a face cu fenomenul cunoscut sub numele de POLISEMIE sau polisemantism. Deși cuvântul izolat se prezintă, în genere, ca purtător de mai multe sensuri, în context el are un singur înțeles lexical, pus în valoare de relațiile lui cu celelalte cuvinte. Astfel, în următoarea frază din opera lui CREANGĂ, cuvântul carte înseamnă exclusiv „scrisoare” sau „epistolă”, nu și „tom”, „volum”: Împăratul... căzând în zăcare, a scris carte frăține-său, craiului, să-i trimită grabnic pe cel mai vrednic dintre nepoți.

2. Când numărul sensurilor pe care le are un cuvânt polisemantic este exagerat de mare, avem de-a face cu fenomenul cunoscut sub numele de pletoră semantică (vezi cazul deja citat al verbului a face, cărui în DEX i se dau cel puțin 20 de sensuri mai importante). Oricât de numeroase ar fi sensurile unui cuvânt polisemantic, ele sînt întotdeauna mai mult ori mai puțin înrudite sau apropiate, deci au unele elemente comune, ceea ce nu se întâmplă în cazul cuvintelor omonime, care sînt totalmente diferite ca sens (după cum vom vedea la momentul potrivit).

3. Despre polisemie se poate spune că e o noțiune pur sincronică, dar care se explică istoric sau diacronic și aceasta fiindcă diversele cuvinte se pot îmbogăți cu noi sensuri, fără a pierde sensul lor inițial sau primordial. Pentru a dovedi că relațiile de înrudire și îndeosebi dinamica sensurilor unui cuvânt ni se dezvăluie numai la o analiză istorică sau diacronică, vom recurge

la explicarea felului în care cuvîntul masă a devenit polisemantic. Sensul original și concret al acestui substantiv este cel de „mobilă formată dintr-o placă orizontală, sprijinită pe unul sau mai multe picioare”. Întrucît pe această mobilă se așază mîncarea (sau alimentele) și tot pe ea se mîncă efectiv, la un moment dat a început să se vorbească despre ora mesei (cf. și fr. *heure du repas*), adică de ora cînd ne stringem în jurul mesei pentru a mîncă. Printr-o extensiune ușor de înțeles, masă a ajuns să denumească chiar „mîncarea” sau bucatele pe care le consumăm. Cu acest sens, cuvîntul se folosește într-un context ca: „Seara masa noastră trebuie să fie cît mai frugală”. Printr-o nouă deplasare și lărgire de sens, masă a început să denumească chiar prînzul, cîna sau micul dejun (de obicei împreună cu un determinant: masa de prînz, masa de seară și masa de dimineață). În felul acesta s-a putut naște și expresia a lua masa, adică a mîncă (de obicei la prînz ori seara)¹. Fiindcă unele mese pot fi foarte copioase, același cuvînt a dobîndit și sensul de „ospăț” sau „banchet”, cu care apare într-un enunț ca: „A fost o masă de pomină”. Deoarece masa principală are loc la amiază, cuvîntul în discuție a ajuns să se întrebuințeze și în expresiile înainte de masă (adică în prima parte a zilei) și după-masă (deci în partea zilei care urmează prînzului; după-amiază). În felul arătat aici, masa a devenit nu numai un cuvînt polisemantic, cu o structură semantică foarte complexă, ci și unul cu o frazeologie bogată, fiindcă intră ca element constituent în componența multor locuțiuni și expresii, dintre care unele au fost citate mai înainte, iar altele pot fi găsite în dicționare.

Alături de simplele alunecări sau deplasări de sens, o altă sursă fundamentală a polisemiei o constituie tropii sau figurile de stil, dintre care mai importante și mai cunoscute sînt metafora, sinécdoxa și metonimia. Pentru o discuție instructivă asupra tropilor, precum și asupra mecanismului conotației în general, vezi I. Coteanu, *ERC* (vol. II, p. 40 și urm.), precum și lucrările citate în bibliografie (la numerele: 2, 18 și 21). O foarte importantă sursă a polisemiei este și calcul semantic (pentru care vezi pp. 111—114).

EVOLUȚIA SEMANTICĂ A CUVINTELOR

Din paragraful precedent (pe care subcapitolul de față îl continuă), s-a putut vedea că unul dintre cele mai interesante aspecte ale dinamicii vocabularului îl constituie, fără îndoială, modificările care au loc în conținutul semantic al cuvintelor. Citîndu-l pe Antoine Meillet (a cărui opinie o împărtășește fără nici o rezervă), acad. Al. Graur arată că nu se poate studia vocabularul unei limbi făcîndu-se abstracție de evoluția semantică a cuvintelor. Referitor la cauzele și aspectele pe care le îmbracă schimbările de sens s-a scris enorm și adeseori contradictoriu. Deși aspectele schimbărilor semantice sînt extrem de numeroase și de variate, majoritatea specialiștilor sînt de acord că, în evoluția sensului lexical al cuvintelor, există cîteva tendințe mai generale, cunoscute sub numele de: a) lărgirea sensului, b) restrîngerea sensului și c) combinarea primelor două tipuri (prin succesiunea lor în timp sau prin alăturarea lor simultană). Un exemplu de extensiune semantică îl constituie cuvîntul pasăre, care, în românește, a dobîndit un sens mult mai larg decît avea lat.

¹ Această expresie ar mai putea fi și un calc după fr. *prendre le repas*.

Polib
+ res
18-3

passer, care îi stă la bază și care însemna „vrabie”. Cazul contrar este al lat. *nutricium*, care însemna „hrană în general”, pe când continuatorul lui românesc, care este **nutreț**, înseamnă exclusiv „hrană pentru animalele domestice erbivore constituită de obicei din plante care sînt recoltate și folosite ca furaj”. Clasificarea de mai sus (considerată, pe bună dreptate, ca fiind formalistă) a fost îmbogățită ulterior cu încă două tipuri, care sînt **degradarea** și **innobilarea** sensului. Un cuvînt ca **războinic** (de origine slavă) a însemnat, la început, „ucigaș tîlhar”, pentru că și război avea sensul de „hoție, măcel” etc. Astăzi, el înseamnă „viteaz”, ceea ce echivalează cu un fel de „innobilare” semantică. Așa-zisa „degradare semantică” poate fi ilustrată cu ajutorul cuvîntului **mitocan**, pe care toți îl folosim cu un sens profund peiorativ. Inițial, *mitocan* a însemnat exclusiv „locuitor al unui *mitoc*” (de la care s-a și format cu ajutorul suf. -an). Cu aceeași valoare, sufixul -an mai apare, de pildă, în *țărăan* (care este un derivat de la *țară*). În ceea ce privește tema sau baza derivativă *mitoc*, aceasta reprezintă o variantă a cuvîntului *metoc*, care înseamnă atît „mănăstire mică subordonată administrativ unei mănăstiri mai mari”, cît și „clădire care aparține unei mănăstiri și care servește ca locuință în special pentru călugări”. Cu timpul, *mitocan* și-a lărgit sensul, ajungînd să însemne nu numai „locuitor al unui *mitoc*” (sau „de pe lîngă un *mitoc*”), ci și „locuitor de pe lîngă un oraș sau de la periferia unui oraș”, adică *mahalagiu* în sensul propriu al cuvîntului. De aici și pînă la actualul sens al lui *mitocan* n-a mai fost decît un singur pas, ușurat, desigur, și de existența unor cuvinte cu final asemănător și cu sens peiorativ. E vorba de *golan*, *bădăran*, *ghiorlan*, *mîrlan* și *țopîrlan*, care nu se poate să nu-l fi influențat pe *mitocan*, schimbîndu-i sensul inițial. Discutînd mai pe larg originea și evoluția semantică a substantivului *mitocan*, am și făcut trecerea spre cauzele care provoacă schimbările de sens și care sînt mult mai importante decît aspectele concrete pe care acestea le cunosc într-o limbă dată. Despre *cauzele* schimbărilor semantice s-a scris o întreagă literatură, arătîndu-se că acestea sînt numeroase și variate, începînd cu cele pur *lingvistice* ori cu cele *de ordin psihologic* și terminînd cu *cele de natură socială*, pe care le putem considera ca fiind cele mai importante. Pentru a ne da seama de justetea acestei afirmații, vom recurge, deocamdată, la un singur exemplu dintre cele mai concludente. Acesta e adjectivul **mișel**, care, astăzi, închide în el tot ce poate fi mai josnic și mai degradant. Cuvîntul provine din lat. *misellus*, care însemna „slab, sărac, nenorocit”. Cunoscîndu-i originea, nu vom mai fi surprinși că, în limba română veche, *mișel* avea exact același sens, adică de „om foarte sărac sau nenorocit”, iar derivatul cu valoare colectivă *mișelame* denumea „sărăcimea”, „poporul” sau „clasa de jos”. Întrucît această *mișelame* se răscula adesea împotriva asupririi (sub diversele ei forme), ea nu mai putea fi compătimită de către cei ale căror interese erau amenințate. În mod treptat, *mișel* a încetat de a mai denumi pe omul sărac sau nenorocit și a început să primească noi sensuri, generate, în ultimă analiză, de contradicțiile de clasă și de o anumită stare de spirit, care domnea în timpul conflictelor sociale. Acest exemplu mai arată că *sensul vechi etimologic, primordial sau primitiv* al unui cuvînt poate să dispară definitiv și să fie înlocuit cu altul, care nu are nimic comun cu cel inițial.

Alteori, noul sens se explică prin metaforă, dar aceasta a încetat de a mai fi „transparentă”. Din cit am putut observa, foarte puțini vorbitori actuali mai știu, spre exemplu, că verbul **a înfărca** a însemnat, la început, exclusiv

„a închide mieii sau viteii într-un țarc pentru a-i dezobișnui de supt” (În trecut fie spus, acest sens nici nu este înregistrat în dicționarele noastre mai noi, de pildă în DLRM și în DEX s.v.). La un moment dat, cuvîntul a început să fie folosit metaforic în legătură cu *pruncii*, care, după un anumit timp, trebuie dezvățați și ei de a mai suge. Recurgînd la alte exemple de metafore ascunse ori de termeni mai mult sau mai puțin „demetaforizați”, am putea dovedi, de pildă, ce importanță uriașă au avut păstoritul și agricultura în istoria poporului nostru.

— IMPROPRIETĂȚI SEMANTICE —

Problema pe care aici am atins-o numai în trecut e de o mare complexitate, iar materialul faptic pe care l-am putea aduce în discuție este de o bogăție puțin obișnuită. Ceea ce mai trebuie reținut, printre altele, este și faptul că *schimbări semantice propriu-zise* nu pot fi considerate decît cele consacrate de uzul general sau cvasigeneral. Pe cit este posibil, acestea trebuie separate cu grijă de simplele *accidente* sau *improprietăți semantice*, care sînt, din păcate, destul de numeroase chiar în aspectul scris al limbii noastre actuale. Astfel, **fortuit** (care înseamnă „întimplător, inopinat, venit pe neașteptate”) se folosește tot mai des cu sensul de „forțat”; **specios** (care e un sinonim al lui *amăgitor* sau *înselător*) este greșit utilizat cu înțelesul lui *special*; **salutar**, care înseamnă „salvator” (cf. „intervenție chirurgicală *salutară*”), este întrebunțat cu sensul de „care merită să fie *salutat*”; lui **inextricabil** (care înseamnă „imposibil de descurcat, extrem de complicat, de neînțeles” etc.) i se atribuie sensul de „care nu poate fi *stricat*”. În sfîrșit, neologismul **summum** apare adeseori folosit cu sensul de „sumă” (cf. „un *summum* de principii”, „un *summum* de cunoștințe” etc.), deși adevăratul lui înțeles este de „punctul sau gradul cel mai înalt la care se poate ajunge”; „culme care nu poate fi depășită” (lat. *summus*, -a, -um = „cel mai înalt”). Greșeliile de acest fel sînt mult mai numeroase decît se admite de obicei și ele arată că îndecosebi neologismele își schimbă (ori își pot schimba), pînă la urmă, sensul, fiindcă nu sînt înțelese cum trebuie ori sînt înțelese numai pe jumătate.

OMONIMIA ȘI ANTONIMIA LEXICALĂ

1. Discutînd felul în care un cuvînt își poate schimba sensul sau poate deveni *polisemic* (păstrînd totuși semnificația lui originală), ne-am ocupat, în fond, de *polisemie*, care este principala categorie semasiologică a unei limbi. În strînsă legătură cu polisemia trebuie discutată, mai întîi, **OMONIMIA**, prin care înțelegem *identitate perfectă în planul expresiei (adică al formei sonore) și diferență totală în planul conținutului semantic*. Aceasta înseamnă că omonimele sînt două sau mai multe cuvinte identice din punct de vedere formal și complet diferite în ceea ce privește sensul. Întrucît se pronunță la fel, omonimele mai poartă și denumirea de *omofone* (de la cuvintele grecești: *homós* „egal, la fel” și *phoné* „voce, sunet”). Cîtăm cîteva exemple dintre cele mai cunoscute:

- { **bancă**¹ (scaun mai lung, de obicei cu spătar) și
- { **bancă**² (numele instituției financiare);
- { **capital**¹ (avuție sub formă de bani, mărfuri etc.) și
- { **capital**² (adjectiv cu sensul de „fundamental, esențial” etc.);

Omonimie - totală - cer, curro
 - parțială - masă - mese - mese / Samole - benzii
 Origine dif. -
 lac¹ (întindere de apă stătătoare) și
 lac² (numele unui preparat lichid);
 leu¹ (animal mamifer din familia felidelor) și
 leu² (unitate monetară în țara noastră);
 lilac¹ (arbustul cu flori frumos mirositoare) și
 lilac² (animalul mamifer insectivor);
 somn¹ (stare fiziologică de repaus) și
 somn² (numele unui pește răpitor).

Dacă în aceste cazuri există omonimie sau identitate formală între mai multe substantive, în alte cazuri același fenomen se întâlnește la verbe, la adjective sau la alte părți de vorbire.

Omonimia poate fi totală sau parțială. În primul caz, cele două cuvinte omonime sînt identice din punct de vedere formal în întreaga lor paradigmă. Astfel, lac¹ și lac² au același plural (lacuri) și tot așa cursă¹ „alergare” și cursă² „capcană” primesc la plural aceeași desinență, care este -e. În schimb, masă¹ „mobilă” și masă² „multime” au plurale diferite, și anume, în primul caz, mese, iar, în al doilea, mase. Să se compare, de asemenea, bande (cu sensul de „grupuri cel mai adesea de răufăcători”) și benzi (adică „fișii înguste și lungi de stofă, hîrtie, metal etc.”). În al doilea caz, vorbim de omonime parțiale, deoarece cuvintele citate sînt identice numai la unele forme din paradigma lor. De cele mai multe ori, omonimele au origini diferite chiar cînd provin din aceeași limbă (de pildă semăna¹ „a arunca semințe” derivă din lat. *seminare*, iar semăna² „a fi asemănător” este un continuator al lat. *simulare*). Există și omonime care provin dintr-un cuvînt polisemantic, ale cărui sensuri s-au îndepărtat atît de mult unul de altul, încît, în planul sincroniei, ele pot fi considerate unități lexicale distincte. Astfel, spre deosebire de capră, în cazul căruia avem un exemplu clar de polisemie, broască¹ (animal amfibiu) și broască² (mecanism de încuiere a ușii) constituie neîndoielnic o pereche de omonime, întrucît s-a rupt veriga de legătură între cele două sensuri ale fostului cuvînt polisemantic. Că aceasta este realitatea rezultă din faptul că nimeni nu se mai gîndește la animalul batracian atunci cînd rostește cuvîntul broască² (cu sensul de „încuietore”). În afară de criteriul semantic și de cel etimologic, dispunem și de mijloace morfologice pentru a diferenția omonimia de polisemie — problemă deosebit de dificilă, dar pe larg studiată în două dintre articolele pe care le cităm în bibliografie.

Pe lângă omonimele propriu-zise, care sînt foarte numeroase, mai există și o monime lexico-gramaticale, prin care înțelegem forme identice din paradigma unor părți de vorbire cu totul diferite. Astfel sînt cer (substantiv) și cer (pers. I singular a indicativului prezent de la verbul a cere) sau sare (de bucătărie) și sare (persoana a III-a singular a verbului sări). Aceste omonime (care se mai numesc și omografie) nu ne interesează prea mult în discuția noastră. Mai important de reținut e faptul că omonimele trebuie să aibă și același accent, deci ochi (substantiv) și ochi (verb) sau comedie — comedie, companie — companie și multe altele de acest gen sînt numai omograme, nu și omonime sau omofone. Pe de altă parte, pentru a vorbi de omograme, nu este obligatoriu ca acestea să difere prin accent, cum greșit se afirmă în mod obișnuit. Două cuvinte ca masă (mobilă) și masă (multime) sînt astăzi nu numai omonime sau omofone, ci și omograme, pentru că (în conformitate cu regulile ortografice în vigoare) ele se scriu la fel. Înainte de ultima reformă a ortografiei, cînd se scria massă, cassă (de bani), rassă etc., aceste neologisme nu puteau fi considerate și omograme.

în raport cu substantivele omonime mai vechi: casă, masă și rasă „baină de postav purtată de preoți, călugări și călugărițe pe deasupra îmbrăcăminte”. În cadrul omografelor, trebuie să distingem, așadar, două tipuri fundamentale în funcție de felul în care acestea sînt accentuate. *calitativ, cantitativ, temporal, spațial*

2. Referitor la ANTONIMIE trebuie reținut, mai întîi, că acestea sînt cuvinte al căror sens este diametral opus. De exemplu: bun-rău, mic-mare, tînăr-bătrîn, scund-înalt etc. Opoziția exprimată de antonime poate fi nu numai calitativă (ca în exemplele citate mai sus), ci și cantitativă (mult-puțin), temporală (ieri-azi; azi-mîine) și spațială (jos-sus; departe-aproape etc.). Formînd perechi correlative, antonimele sînt considerate unul dintre aspectele importante sub care se manifestă caracterul sistematic al vocabularului. În conștiința noastră lingvistică, antonimele se grupează sub formă de cupluri, deci se presupun reciproc, fiecare termen al perechii evocînd, într-un fel sau altul, imaginea celuiilalt. O altă precizare absolut necesară se referă la faptul că antonimia se stabilește pentru fiecare dintre sensurile cuvîntului polisemantic. Astfel, dacă ne vom referi la cuvîntul drept, vom spune că el are trei antonime diferite, deci cite unul pentru fiecare dintre sensurile lui mai importante:

drept-nedrept (cf. „om drept” și „om nedrept”);
 drept-stîng (cf. „piciorul drept” și „piciorul stîng”);
 drept-strîmb (cf. „linie dreaptă” și „linie strîmbă”).

Există și cazuri cînd antonimia se poate realiza cu ajutorul unor perifraze: a ascunde — a da pe față, a opri — a da drumul, a dormi — a fi treaz ș.a.m.d. De și mai multe ori antonimia se realizează cu ajutorul unor prefixe, care se adaugă la cuvinte preexistente pentru a se forma altele cu sens opus. De exemplu: poetic-apoetic, cînsit-necînsit sau împerechea și desîmperechea. Ultimul derivat este format prin substituirea prefixului în- cu des-, ca și în cazul lui despături (față de împături), descreși (față de mai vechiul încreși), despleti (în raport cu împleti) ș.a.m.d. Atragem atenția că nebul, necurat, netot și nevrednic nu stau pe același plan cu cîleț-necleț sau serios și neserios, deci nu sînt în relație de antonimie cu bun, curat, tot și vrednic din cauza evoluției semantice pe care au suferit-o. Adevăratele antonime ale cuvintelor citate sînt cu totul altele, și anume: bun-rău, curat-murdar, tot-nimic și vrednic-leneș. Foarte multe cuvinte nu pot contracta relații de antonimie și în această situație sînt, de exemplu: masă, casă, lampă, carte, creion și multe altele de acest fel.

O ultimă precizare vom face în legătură cu acele antonime pe care am putea să le numim parțiale, procedînd prin analogie cu sinonimele și omonimele parțiale. În această categorie includem, de pildă, perechi correlative de felul lui bărbat — femeie și iată — față, care sînt excluse din categoria antonimelor (ca de altfel și cocoș — găină, domestic — sălbatic, erbivor — carnivor etc.), deoarece au și o serie de note comune alături de cele care le diferențiază. Întrucît o opoziție există totuși și între membrii unor astfel de cupluri, cu alt prilej vom încerca să dovedim că e bine să le considerăm antonime parțiale, lărgind, în felul acesta, sfera conceptului de antonimie. Detalii referitoare la antonimia lexicală pot fi găsite în lucrările de semantică și de vocabular citate la sfîrșitul acestui capitol și în primul rînd în ampla monografie a lui R. I. o h a r d, Sîr b u (mai ales pp. 33—179). Dintre cercetările mai recente, vezi, de asemenea

Angela Bidu-Vrănceanu și Narcisa Forăscu, *Modele de structurare semantică (Cu aplicații la limba română)*, Timișoara, Editura „Facla”, 1984, (pp. 104–153).

Un instrument de lucru foarte util (inclusiv pentru specialiști) este *Dicționarul de antonime* alcătuit de Marin Bucă și O. Vințeler (București, Editura Enciclopedică, 1974).

PARONIMELE ȘI ATRACȚIA PARONIMICĂ

1. Printre problemele de semantică și de vocabular, în general (cărora ar trebui să li se acorde mai multă atenție în procesul de *cultivare* și de *predare* a limbii române), *paronimia* ocupă un loc cu totul special, dar ea nu a fost încă studiată pe măsura importanței pe care o prezintă. Consecința neglijării sau subaprecierii *paronimiei* (mai ales în practica învățămîntului) este sporirea numărului de greșeli care se fac în domeniul vocabularului și care se generalizează ori tind să se răspîndească sub forma unor confuzii de ordin lexical.

2. După cum arată însuși numele lor de origine grecească (format din *pará* „lîngă”, „aproape de” + *ónoma* „nume”), *PARONIMELE* sînt cvasi-omonime, așadar cuvinte foarte asemănătoare sau aproape identice din punct de vedere formal, însă deosebite (într-o măsură mai mică sau mai mare) în ceea ce privește sensul sau conținutul lor semantic. În această situație sînt, spre exemplu: *adagiu* „maximă, sentință, aforism” și *adagio* (termen muzical), *albastru* și *alabastru* (o varietate de ghips), *atlas* (geografic) și *atlaz* (numele unei țesături), *conjunctură* și *conjectură* „presupunere, supoziție”, *eminent* și *iminent* „inevitabil”, *enerva* și *înerva* (cu sensul pe care îl are în medicină), *flagrant* și *fragrant* (care înseamnă „parfumat, frumos mirositor”) sau *releva* „a scoate în relief” și *revela* „a dezvălui, a (se) destăinui”.

3. Fiind vorba de cuvinte cvasiomonime sau aproape omonime, este clar că paronimele nu pot să difere între ele decît printr-un fonem (ca în cazul lui *evalua-evolua*, *calitate-caritate* etc.) sau prin două foneme, cînd ne aflăm în fața unor cuvinte care au un corp fonetic mai lung. Dintre paronimele care aparțin celei de-a doua categorii cităm, deocamdată, pe *inveterat* și pe *invederat*, care sînt de multe ori confundate, deși atît sensul, cît și originea lor diferă fundamental.

Primul dintre cele două paronime (adică *inveterat*) este un neologism de origine latino-romanică, în a cărui rădăcină recunoaștem adjectivul latinesc *vetus*, -eris „vechi, bătrîn, de altădată”. *Inveterat* trebuie folosit, așadar, cu sensul de „învechit” sau „înărădăcinat” (de obicei în rețel sau în vicii). Cu acest sens cuvîntul se întîlnește, de pildă, la I.L. CARAGIALE, care spune undeva: *Am fost și voi fi totdeauna contra nepotismului, o bubă inveterată a societății noastre*. Spre deosebire de *inveterat*, paronimul lui *invederat*, care este un cuvînt vechi, nu reprezintă altceva decît participiul trecut (devenit adjectiv) al verbului *invедера*, format de la subst. *vedere* cu ajutorul pref. *in-*. *Invederat* înseamnă, prin urmare, „care se vede foarte clar” ori „care este vizibil, evident, limpede”. El poate fi folosit ca adjectiv, iar (mult mai rar) și ca adverb, cum dovedește următorul citat din opera lui AL. ODOBESCU: *Acea cuvîntare cadenciată... a fost invederat* [adică în mod clar] cea dinții producțiune a genului omenesc.

inveterat - înărădăcinat
invederat - vizibil, evident

- un fonem - două
- două - altele orîndue

4. Paronimele pot avea aceeași origine mai apropiată sau mai îndepărtată (și atunci ele sînt, totodată, dublete sau triplete etimologice) ori pot avea origini complet diferite atît din punctul de vedere al etimologiei lor imediate, cît și al celei mai îndepărtate (de exemplu: *allas* și *atlaz*, *complément* și *compliment*, *geantă* și *janță*, *evalua* și *evolua*, *insera* și *însera* etc.). Din prima categorie (care este mai greu de înțeles) pot fi menționate: *virtuos* și *virtuoz*, *lacună* și *lagună*, *fișă* și *fișă*, *stradă* și *estradă*, *scală*, *scară* și *escală*, *investi* și *învesti* sau *asculta* și *ausculta*, care provin amîndouă din lat. *auscultare*.

Cel dintîi este cuvînt vechi și popular (deci moștenit din latină), iar al doilea e un neologism aparținînd terminologiei medicale, pe care l-am primit din aceeași limbă, însă prin intermediul francezei, unde se folosește (ca și la noi) cu sensul de „a asculta cu urechea sau cu stetoscopul zgomotele inimii și ale plămînilor, în vederea stabilirii unui diagnostic”.

5. În unele cazuri, paronimele sînt formate din exact aceleași sunete (sau mai bine zis foneme), însă acestea diferă foarte puțin prin modul lor de combinare. Din această categorie fac parte *releva* și *revela* (amintite mai sus), apoi *antonimie* și *antinomie* „contradicție”, *cazual* și *cauzal*, *covertă* și *corvetă* (pe care le confundă chiar unii oameni cultivați) sau *preceptor* și *perceptor* (al căror sens poate fi găsit în dicționare).

6. O caracteristică importantă a paronimelor este că, în mod obișnuit, ele aparțin aceleiași categorii lexico-gramaticale, ceea ce înseamnă că sînt fie adjective (de exemplu *eminent* și *iminent*), fie substantive (*campanie* = *companie*), fie verbe (*apropia* — *a propria*) și altele. Dintre cele care diferă din punctul de vedere al categoriei lexico-gramaticale cităm mai întîi pe *adagiu* (subst.) și *adagio* (adverb), apoi următoarele perechi de paronime caracterizate prin faptul că au aceeași rădăcină, însă sufixe diferite: *anuar* (subst.) = *anual* (adj. și adverb), *miner* (subst.) — *minier* (adj.) sau *lineal* (subst.) și *linear* (adj.), formă admisă în DOOM și IOOP alături de *liniar* „din linii”.

7. Pe lîngă paronimele care diferă numai prin sufixe și care sînt foarte numeroase (*familiat* — *familiar*, *glacial* — *glaciar*, *numeral* — *numerar* etc.), există altele diferențiate exclusiv prin prefixe. Din această categorie fac parte următoarele neologisme de origine latino-romanică: *absorbi-adsorbi*, *emigra-imigra*, *erupție-irupție*, *prescrie-proscrie*, *preveni-proveni* sau *prenume* și *pronume* (adeseori confundate).

8. În mod excepțional există și paronime care diferă atît prin rădăcină, cît și prin afixul adăugat acesteia. Astfel, *orar* este o formație de *la oră* + suf. -ar (după modelul frc. *horaire* și al lat. *horarius*), pe cînd *oral* este un împrumut din limba franceză, iar acolo e format pe baza lat. *os*, *oris* „gură” + suf. -al. Din această cauză putem spune: *S-a afișat orarul* (adică „programul”), dar și *oralul* (substantiv rezultat prin elipsă din sintagma *examen oral*, adică „vorbit”). În alte expresii trebuie să folosim exclusiv adjectivul format cu sufixul -al, ca în *stil oral*, *literatură orală* (adică „nescrisă”) ori *sunet oral* (opus lui „nazal”).

Din afirmația pe care am făcut-o încă de la început, rezultă că marea importanță a paronimelor rezidă în faptul că ele se confundă (cîteodată cu multă ușurință) mai ales în exprimarea vorbitorilor insuficient instruiți. În cele ce urmează, vom da totuși exemple întîlnite mai ales în vorbirea sau în scrisul unor oameni cultivați, ceea ce este o dovadă în plus că fenomenul paronimiei e foarte important.

CONCEPTUL DE „ATRAȚIE PARONIMICĂ”

1. După ce am stabilit că paronimie înseamnă cvasiidentitate în planul expresiei și diferență mai mică sau mai mare în planul conținutului, definiția *atracției paronimice* se impune aproape de la sine. Precum arată însuși numele fenomenului, esența lui constă în faptul că un paronim care e mai frecvent, în limbă, și deci mai familiar vorbitorilor îl „atrage” pe cel care este mult mai puțin cunoscut, substituindu-se acestuia, din urmă în procesul comunicării verbale. Astfel, în măsura în care îl cunoaște, vorbirea populară actuală confundă neologismul *tasa* (< frc. *tasser*) cu mai vechiul și mult mai frecventul *taxa*, împrumutat tot din limba franceză (< *taxer*). Tot așa, termenul tehnic *șasiu* (< frc. *châssis*) este înlocuit, în exprimarea unor vorbitori, cu banalul *șasiu* (de origine turcească). Un alt termen tehnic, și anume *duză* (< germ. *Düse*) este adeseori confundat cu *doză* (< frc. *dose*) și poate chiar cu omonimul acestuia de proveniență germană (< *Dose*). Mulți intelectuali confundă pe *conjectură* cu mai cunoscutul *conjunctură* sau nu știu că vechiul *apropia* nu trebuie folosit și cu sensul neologismului *apropria*, care înseamnă „a-și însuși lucruri sau bunuri străine” (asemenea frc. *s'approprier*). O și mai frecventă confuzie se face între *spețe* (pluralul lui *speță*) și *speze* „cheltuieli” (din it. *spese*) sau între conjuncția disjunctivă *ori* și franțuzismul *or* (de a cărui introducere, în limba română, sînt responsabili mai ales avocații din a doua jumătate a secolului trecut).

După Ovid Densusianu (vezi *Opere*, vol. III, București, 1977, p. 604), cea mai clară dovadă în acest sens ar fi folosirea aproape obsesivă a lui *or* de către avocatul și politicianul demagog Nae Cațavencu, al cărui discurs este, într-adevăr, înflorat cu acest „parazit antipatic”: „Or, mai întîi și-ntîi istoria ne învață... că un popor care nu merge înainte stă pe loc...”; „Or, nu încape pică”; „Or, dacă voi avea onoarea să mă agreeze și comitetul dv...”; „Or, conduși de aceste idei, am fundat aici în orașul nostru Aurora Economică Română” (vezi I. L. Caragiale, *Opere*, vol. I, București, ESPLA, 1959, p. 176, 178 și 185). Această ediție este singura pe care o vom cita în continuare.

2. În mod excepțional, atracția exercitată de un paronim asupra altuia se poate solda numai cu o foarte ușoară modificare de ordin formal, ca în cazul lui *corobora*, care (păstrîndu-și sensul lui obișnuit) devine, cîteodată, *corabora* sub influența lui *colabora*. Situațiile de acest fel sînt însă atît de rare, încît se poate afirma că, în majoritatea zdrobitoare a cazurilor, *atracție paronimică* înseamnă, de fapt, *confuzie paronimică*. Pentru acceptarea acestei idei este necesar să cădem, mai întîi, de acord asupra concepției pe care am apărât-o, la început, și care se referă la sfera noțiunii de *paronimie*, considerată de noi ca același lucru cu cvasiomonimia.

3. Exceptînd unele cazuri, în care confuzia se produce între paronime cu aceeași rădăcină, dar cu afixe diferite (de exemplu *familiar* în loc de *familial* sau *minier* în loc de *miner*), toate celelalte atracții sau confuzii de tip paronimic reprezintă numai un aspect important al așa-numitei *etimologie populare* (cum a fost denumit acest fenomen de către lingvistul german Ernst Förstemann). După cum s-a putut observa, paronimia sau „calitatea unor cuvinte de a fi paronime” generează confuzii mai ales în folosirea neologismelor rare și, eventual, recente, care au o formă neobișnuită pentru vorbitorul semicult ori insuficient instruit.

4. În ultima vreme, se întîlnește din ce în ce mai des *a gîra* în loc de *a gera*, deși primul înseamnă „a garanta” (asemenea ital. *girare*), iar al doilea, „a conduce, a administra etc. în numele altcuiva” (frc. *gérer*). Nici adjectivele *petrolier* și *petrolifer* nu sînt întotdeauna corect întrebuintate, fiindcă unii spun și chiar scriu, de pildă, *industrie petroliferă* (în loc de *petrolieră*) sau *zăcămint petrolier* (în loc de *petrolifer*). Fără a putea intra în detalii, precizăm că, asemenea lui *carbonifer* și *metaliifer*, neologismul *petrolifer* trebuie folosit exclusiv în legătură cu terenurile, straturile sau regiunile care conțin petrol. În ultimă analiză, elementul de compunere *-fer* nu reprezintă altceva decît verbul latinesc *fero*, *ferre*, *tuli*, *latum* „a purta, a duce, a avea” etc.

Cîteva confuzii sau atracții paronimice sînt cu totul surprinzătoare, dar nu și incredibile. Cităm dintre acestea: „a face *furouri*” în loc de *furori* (pentru care vezi Al. Graur, BL, XVI (1948), p. 144), apoi *sex unic*, în loc de „*sens unic*” (confuzie înregistrată de Tudor Arghezi în exprimarea unei „doamne bine”; vezi *Pagini din trecut*, 1956, p. 376) și în sfîrșit „*bradul*” (în loc de *bardul*) de la Mircești, despre care Iacob Negruzzi scria în ale sale *Amintiri din „Junimea”*: „Se formase un fel de mit în jurul *Bardului* de la Mircești, precum începuse a fi numit pe atunci (Alecsandri). Nota comică e și ea cîteodată interesantă și deci trebuie să menționez că mai multe persoane din public ce nu cunoșteau cuvîntul *brad* îi ziceau tot *brad*, închipuindu-și că este o greșală de pronunțare. Am auzit însumi pe d. Neculai Gheuca, proprietar bătrîn din Iași, ridicînd la un banchet un toast în onoarea *Bradului* de la Mircești”.

Alături de asemenea confuzii paronimice reale, trebuie măcar amintite cele care se întîlnesc în opera comică a lui I. L. Caragiale (cf.: „*cerneală violentă*”, „*scrofulos la datorie*”, „*geantă latină*”, „*șicul de la baston*” și multe altele), cărora le-am consacrat o bună parte din articolul citat în bibliografie și publicat în LL, nr. 1 din an. 1978.

5. Mult mai rar, poate fi supus atracției paronimice și un cuvînt arhaic sau regional, care, din diverse motive, a ajuns să nu mai fie înțeles ori să fie înțeles numai pe jumătate. Din acest punct de vedere, poate fi citat termenul *frenghie* (< turc. *frengi*), care a denumit, cîndva, „un fel de stofă scumpă de brocart” și pe care, în următoarele versuri populare, îl vedem confundat cu vechiul și preacunoscutul *frînghie* (< lat. *fimbria*): „Ieși, fetiță, la porțiță, / Că te-așteaptă Talion, / Cu tichie de *frînghie*, / Cu peană de ciocîrlie” (în DA și DLRLC, s.v. *frenghie*).

Reamintim că în exprimarea personajului caragialesc Zița este confundat chiar semiarhaismul *șiș* cu franțuzismul *șic*, ceea ce înseamnă că, în principiu, atracția paronimică se poate exercita asupra oricărui cuvînt care are un corp fonetic insolit și este, totodată, mai puțin cunoscut decît cvasiomonimul care

i se substituie în vorbire. Din paronime, cum erau, la început, cele două cuvinte devin astfel omonime, însă numai în acel aspect al limbajului pe care Ferdinand de Saussure l-a numit *parole*, adică „vorbire individuală“.

Pentru unele confuzii paronimice consacrate de uzul general și asimilate de limba literară, vezi *Probleme de etimologie* p. 219; 242—247 și 267—270).

ATRAȚIA PARONIMICĂ ȘI ETIMOLOGIA POPULARĂ

1. În cele ce urmează, ne propunem să arătăm mai pe larg ce raport există între simpla *atracție paronimică* și *etimologia populară*, folosindu-se de unele exemple clare întâlnite în opera comică a lui I.L. Caragiale. Clarificarea acestui raport este cu atât mai necesară, cu cât, în lingvistica actuală, se extinde o confuzie mai veche constând în identificarea celor două fenomene și se încearcă înlocuirea termenului de *etimologie populară* prin cel de *atracție paronimică* (pus în circulație de către Albert Dauzat încă din 1927). În ceea ce ne privește, considerăm că n-ar trebui să vorbim de atracție paronimică decât în limitele cvasiomonimiei celor doi termeni care intră în acțiune, unul în calitate de „*element inductor*“ și altul în calitate de „*element indus*“ (adică atras sau influențat). Spre deosebire de atracția paronimică, etimologia populară are o sferă mult mai cuprinzătoare, înglobând, în ultimă analiză, toate asociațiile etimologice false, pe care spiritul vorbitorilor le stabilește între cuvinte, ca o reacție față de caracterul nemotivat al semnului lingvistic.

2. Pentru a înțelege mai bine fenomenul etimologiei populare și raporturile lui cu atracția paronimică, recurgem, deocamdată, la două exemple care au mai fost citate și care nu se întâlnesc, desigur, numai în limba operei lui I.L. Caragiale. Primul dintre acestea este *renunerație* (o variantă destul de frecventă a lui *remunerație*), care lipsește din toate dicționarele românești mai vechi și mai recente (inclusiv din masivul DLR!). În „O scrisoare pierdută“, această formă incultă apare de câteva ori în vorbirea polițaiului Ghiță Pristanda:

„Și la mine, coane Fănică, să trăiți! greu de tot... Ce să zici? Familie mare, *renunerație* mică după buget, coane Fănică“. „Statul n-are idee de ce face omul acasă, ne cere numai datoria; dar de! nouă copii și optzeci de lei pe lună; familie mare, *renunerație* mică, după buget“. (*Opere*, vol. I, p. 103).

Neologismul *remunerație* a pătruns în limba română din franceză (< *rémunération*) și eventual din latină (< *remunratio*, -onis) cu sensul de „plată, răsplată, retribuție, onorariu“. Mulți vorbitori nu cunosc originea acestui cuvânt, dar ei știu ce înseamnă *remunerație* și mai știu că retribuția unei munci se face, de obicei, în bani, iar aceștia sînt întotdeauna *numărați*. Rezultatul este că *remunerație* se transformă în *renunerație*, pe care îl auzim, câteodată, chiar în exprimarea unor oameni care nu pot fi puși alături de personajul lui Caragiale din punctul de vedere al culturii lor reale ori numai închipuite. Sub noua lui înfățișare, fie ea și greșită, neologismul în discuție devine foarte clar pentru acești vorbitori, întrucît este încadrat într-o familie de cuvinte arhi-noscute, în care intră *număr*, *număra*, *numeros* și altele. Forma *renunerație* în loc de *remunerație* este un exemplu tipic de etimologie populară și nu

încape îndoială că I.L. Caragiale a auzit această formă greșită pe care, apoi, a folosit-o în exprimarea unui personaj cu intenția clară de a-l ridiculiza și de a pune în lumină incultura acestuia. În același fel procedează scriitorul și în cazul epistatului Nae Ipingsescu din comedia în două acte „O noapte furtunoasă“. Când Jupîn Dumitrache îi relatează acestuia întîmplarea cu „bagabontul“, chereștegiul și căpitanul în garda civică primește din partea lui Ipingsescu următorul răspuns:

„Ei! dacă nu-i ajungea, despărțirea [adică circumscipția] e aproape; să fi poftit la mine la despărțire cu *lăcrămație*, că-i împlineam eu cît îi mai lipsea“ (*Opere*, vol. I, p. 19).

După cum se poate ușor observa, *lăcrămație* este aici o deformare (tot prin etimologie populară) a neologismului *reclamație* împrumutat din frc. *réclamation*, iar acesta din lat. *reclamatio*, -onis. Întrucît *reclamația* se face, uneori, cu *lacrimi* în ochi, iar substantivul *lacrimă* și verbul *lăcrima* seamănă din punct de vedere fonetic cu neologismul amintit, acesta din urmă devine, în exprimarea oamenilor simpli, *lăcrămație*, tot așa cum *somieră* se transformă în *somnieră* sub influența lui *somn* (cuvînt vechi și familiar oricărui vorbitor de limbă română).

3. Exemplele citate arată pînă la evidentă că nu e bine să punem semnul egalității între *atracția paronimică* și *etimologia populară* din cel puțin trei motive mai importante:

a) În cazul etimologiei populare, elementul inductor și cel indus nu sînt întotdeauna cuvinte *paronime* (în sensul pe care l-am acordat acestui termen în lucrarea de față). Să se compare din punctul de vedere al structurii fonetice *renunerație* cu *număr* sau cu *număra* și *reclamație* cu *lacrimă* ori cu verbul *lăcrima*;

b) Dacă în cazul atracției paronimice elementul inductor este întotdeauna un singur cuvînt, care înlocuiește elementul indus (spre exemplu *boieresc* la locul lui *bouresc*, iar *gira* se substituie lui *gera*), transformarea lui *renunerație* în *renunerație* și a lui *reclamație* în *lăcrămație* nu pot fi explicate numai prin influența lui *număr* și, respectiv, a lui *lacrimă*. La fel de logic este să admitem că, la producerea acestor două etimologii populare, au mai contribuit cel puțin verbele: *număra* și *lăcrima*, dacă nu cumva și alte cuvinte, care aparțin acelorași familii lexicale;

c) Un alt motiv pentru care cele două fenomene nu trebuie confundate este că, în cazul lui *renunerație* și *lăcrămație*, rezultatul „etimologizării populare“ nu mai este o confuzie de tip paronimic, ci o alterare sau deformare a elementului inductor, așadar cu totul altceva decît ceea ce se petrece, în mod obișnuit, în cazul așa-zisei *atracții paronimice*.

4. Spre deosebire de *lăcrămație* și *renunerație* (care sînt etimologii populare produse atît pe baza asemănărilor formale, cît și semantice dintre cuvinte), există și situații cînd între elementul indus și cel inductor (sau cele inductoare) nu se pot stabili decît relații formale sau simple și vagi asemănări de ordin fonetic. Exprimarea personajelor lui Caragiale ne furnizează și aici cîteva exemple dintre cele mai concludente. E vorba mai întîi de *intrigatoriu* care reprezintă o deformare a neologismului *interogatoriu* sub influența altui termen tot neologic, dar mai cunoscut și vag asemănător cu cel dintîi. El este *intrigă* (din frc. *intrigue*), care nu poate fi pus în nici o relație de ordin logic sau seman-

tic cu *interogatori*, așa cum apare el în vorbirea personajului Pampon din comedia „D-ale carnavalului”:

„Mă-ntorc acasă, chem slujnica, îi trag două perechi ca la poliție și pe urmă o supun la *intrigatori*” (*Opere*, vol. I, p. 277).

Un alt personaj din aceeași comedie (e vorba de Mița Baston) comandă chelnerului un *vermuit*, înlocuind partea finală a neologismului *vermuit* cu vechiul și arhicunoscutul adjectiv *mult*, întrebuițat și ca adverb. S-ar părea că, în cazul de față, confundarea finalului *-mut* din *vermuit* cu adjectivul *amintit* este nu numai un exemplu de etimologie populară, ci și de atracție paronimică (fie ea de un tip cu totul special). Lucrurile ni se limpezesc imediat dacă precizăm că *paronimia* se stabilește între unități lexicale distincte, nu între un cuvânt sau o formă gramaticală a acestuia și între un segment sonor (inițial, final sau medial), care aparține altui cuvânt. Prin urmare, ultimul exemplu constituie tot un caz de etimologie populară, „rămasă însă la jumătatea drumului”, fiindcă a atins numai o parte dintr-un cuvânt cu o structură neanalizabilă pentru vorbitorul de limbă română.

Dintr-un anumit punct de vedere, *vermuit* seamănă cu ceea ce acad. Al. Graur a numit *deraieri lexicale*. Vezi *Buletinul științific al Academiei R.S.R.*, seria C, nr. 2 (1949), p. 141—147 sau Al. Graur, *Scrieri de ieri și de azi*, București, 1970, p. 160—167. Cu alt prilej, vom arăta că, din diverse motive, unele deraieri lexicale pot fi considerate, în același timp, și etimologii populare (cu sau fără intenții glumețe).

În urma acestor precizări, putem conchide că nu orice etimologie populară este și o atracție paronimică, deoarece (așa cum am mai subliniat), ultimul fenomen presupune confundarea integrală a două cuvinte paronime sau cvasi-omonime. Această confundare sau identificare formală a elementului indus cu cel inductor se datorește, în general, acelorași cauze care provoacă etimologia populară în accepția cea mai largă a acestui concept. De aceea am și admis că imensa majoritate a atracțiilor paronimice reprezintă, de fapt, un anumit tip sau aspect al etimologiei populare. În alți termeni, aceasta înseamnă că raportul dintre cele două fenomene este asemănător cu cel dintre gen și specie, adevăr pe care n-ar mai trebui să-l pierdem din vedere.

Spațiul nu ne permite să demonstrăm mai pe larg că există și o „atracție” sau confuzie a omonimelor, nu numai a paronimelor și a cuvintelor vag asemănătoare din punct de vedere fonetic. Astfel, mulți își explică substantivul *mare* (de origine latină) cu ajutorul adjectivului *mare* (care este, foarte probabil, de origine geto-dacă). Și mai mulți vorbitori stabilesc o falsă legătură etimologică între numele animalului *ris* (cuvânt împrumutat din slavă) și *ris*, abstractul verbal al lui *ride* (moștenit din latină). Unele personaje caragialești (e vorba de Nae Ipingescu și Jupin Dumitrache) confundă neologismul *masă* „mulțime” (din fr. *masse*) cu vechiul cuvânt românesc *masă* (mobilă) din lat. *mensa* ș.a.m.d. Existența multor etimologii populare explicabile prin „atracție omonimică” arată și mai limpede că nu putem generaliza termenul de *atracție paronimică* în locul celui de *etimologie populară* (criticabil și el, dar impus prin tradiție). A numi „atracție paronimică” chiar confundarea sau falsa asociere etimologică a două omonime cu origini total deosebite înseamnă a înmulți confuziile existente în legătură cu paronimia și etimologia populară, nu numai în lingvistica românească, ci chiar în cea generală.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. AVRAM, MIOARA, *Mijloace morfologice de diferențiere lexicală în limba română*, în SCL IX (1958), nr. 3, p. 315—337.
2. BUCĂ, MARIN și IVAN EVSEEV, *Probleme de semasiologie*, Timișoara, 1976.
3. CHIOSA, CLARA GEORGETA, *Baze lingvistice pentru teoria și practica predării limbii române*, București, 1971, p. 143—191.
4. COTEANU, I. și A. BIDU-VRÂNCEANU, *Limba română contemporană* (vol. II: *Vocabularul*), București, 1975.
5. DIACONESCU, PAULA, *Omonimia și polisemia*, în PLG, vol. I (1959), p. 133—153.
6. GRAUR, AL., *Încercare asupra fondului principal lexical al limbii române*, București, 1954.
7. GRAUR, AL., *Studii de lingvistică generală* (Variantă nouă), București, 1960, p. 209—232.
8. HRISTEA, THEODOR, *Probleme de etimologie*, *Studii. Articole. Note*, București, 1968.
9. HRISTEA, THEODOR, *Romanian Vocabulary and Etymology*, în CTRL, p. 203—255 (cu o bogată bibliografie).
10. HRISTEA, THEODOR, *Paronimia și atracția paronimică în limba română (cu specială referire la opera lui I.L. Caragiale)*, în LL, an. 1978, nr. 1, p. 22—23.
11. HRISTEA, THEODOR, *Schimbările semantice și importanța lor pentru cercetarea etimologică*, în vol. *Semantică și semiotică* (sub redacția acad. I. Coteanu și prof. dr. Lucia Wald), București, 1981, p. 258—274.
12. IORDAN, IORGU, *Limba „eroilor” lui I.L. Caragiale* (ediția a II-a) București, 1957 (republicat în vol. *Limba literară*, Craiova, 1977, p. 263—301).
13. IORDAN, IORGU și VLADIMIR ROBU, *Limba română contemporană*, București, 1978, p. 211—322.
14. MACREA, D., *Probleme de lingvistică română*, București, 1961, p. 31—45 (cu trimiteri la alte lucrări ale autorului).
15. MANECA, CONSTANT, *Structura etimologică a limbii române literare contemporane în lumina frecvenței cuvintelor*, în SCL XVIII (1967), nr. 2, p. 121—139.
16. MANECA, CONSTANT, *Lexicologie statistică romanică*, București, CMUB, 1978.
17. SÎRBU, RICHARD, *Antonimia lexicală în limba română*, Timișoara, 1977 (cu o bibliografie aproape exhaustivă a problemei).
18. ȘĂINEANU, LAZĂR, *Încercare asupra semasiologiei limbii române*, București, 1887.
19. ȘERBAN, VASILE și IVAN EVSEEV, *Vocabularul românesc contemporan*, Timișoara, 1978.
20. ULLMANN, S., *Précis de sémantique française* (3-ème édition), Berna, 1965.
21. VASILIU, EMANUEL, *Romanian Semantics*, în CTRL, p. 255—291 (cu o bibliografie selectivă).
22. VINTILĂ-RĂDULESCU, IOANA, *Statistica și determinarea vocabularului de bază*, în SCL XXV (1974), nr. 3, p. 243—265.

SINONIMIA LEXICALĂ
de
GH. BULGĂR

X
CONSIDERAȚII GENERALE

Bogăția unei limbi e ilustrată nu numai de cantitatea cuvintelor, a construcțiilor și a expresiilor specifice, fixate de-a lungul timpului prin uz, ci și de volumul și calitatea acelor cuvinte ori sintagme expresive care denumesc aceeași noțiune și pe care ne-am obișnuit să le numim **s i n o n i m e**. Ele au aproximativ același înțeles, putând fi substituite unul prin altul într-un context dat, fără ca valoarea de ansamblu a mesajului să se schimbe. O propoziție ca: *Fătăl său și-a făcut o casă mai mare* poate deveni *Părintele lui și-a construit o locuință mai încăpătoare*, echivalența elementelor componente ale textelor fiind evidentă.

Limba recurge frecvent la sinonime din nevoia de a nuanța și de a preciza ideea, fiind acceptată, în general, de către vorbitori evidența unor suprapuneri de cuvinte pentru aceeași noțiune, dacă se neglijează nuanțele mici de diferențiere stilistică, afectivă, regională, familiară etc. Astfel, *cenușiu*, *plumburiu* și *sur* pot însemna, aproximativ, același lucru, cum demonstrează și acest citat din Sadoveanu, în care se recurge la primele două cuvinte la mică distanță în context, pentru a nu repeta pe *plumburiu*: *Era un cer plumburiu de toamnă și vântul apleca prelung copacii. Frunzele uscate treceau grăbit prin aerul cenușiu*. Mai ales scriitorii recurg frecvent la sinonime pentru a imprima stilului lor bogăție, varietate și pitoresc, demonstrând astfel bogăția reală a limbii, resursele expresivității ei. Limba curentă recurge și ea adesea la echivalențe ca: *timp-vreme*, *speranță-nădejde*, *oră-ceas*, *fertil-roditor*, *posibil-cu puțină*, *abundență-belșug*, *ameliora-îmbunătăți*, *bază-temelie*, *clar-limpede*, *eronat-greșit*, *realiza-înfăptui* etc.

Observații importante asupra acestui aspect instructiv al limbii române au formulat Lazăr Șăineanu și mai ales Sextil Pușcariu în clasică lui sinteză *Limba română* (vol. I, București, 1940), în care se recomandă următorul principiu:

Cel ce vorbește — și mai ales cel ce scrie — are să aleagă între doi sau mai mulți termeni ce-i stau la dispoziție pe cel mai potrivit cu situația în care se găsește vorbitorul (p. 392).

În ajutorul celor preocupați de precizia și nuanțele exprimării stă *Dicționarul de sinonime* (publicat în 1972 și coordonat de subsemnatul), apoi *Dicționarul analogic și de sinonime* (elaborat de un colectiv și apărut în 1978), precum și mult mai bogatul *Dicționar de sinonime al limbii române* (DSR) de Luiza Seche și Mircea Seche (București, 1983). Evident, se impune selecția atentă a celui mai potrivit termen în context, date fiind diferențele de ordin stilistic, regional, familiar, posibile în sfera de sensuri ale fiecărui cuvânt, mai ales atunci

când ne exprimăm în scris. Și *Dicționarul explicativ al limbii române* (DEX, 1975) oferă bogate informații din punctul de vedere care ne interesează aici, folosind foarte frecvent sinonime pentru a defini, pentru a explica înțelesul multor cuvinte; de ex.: **congruență** = *acord, concordanță, coincidentă* (p. 185); **fudul** = *îngîmfat, mîndru, încrezut, arogant* (p. 355); **răpît** = *fermecat, încîntat, vrăjit, captivat* (p. 776).

Cunoașterea temeinică a limbii, a sensurilor multiple, de finețe, ale cuvintelor, poate valorifica nuanțat și expresiv tezaurul de sinonime ale limbii noastre. Asupra acestor realități atrăgeau atenția, acum un secol, cîțiva dintre marii maeștri ai limbii noastre literare: Maiorescu, Eminescu, Slavici, Hasdeu, Odobescu și alții, cunoscători profunzi ai tezaurului nostru lexical. „Românul are pentru *labor* — scria Slavici — cuvintele *lucru, muncă, robotă și clacă*; *lucrul* e plăcut, *munca* — truditore, *robotă* — silită și *claca* e fără plată.” B.P. Hasdeu remarcă și el: „Ce limbă are norocul de a dispune de patru cuvinte pentru o însușire care trebuie să fie mîndria fiecărui popor: *voinicie, vitejie, bravură, eroism*”. În grandiosul său *Etymologicum Magnum Romaniae*, același autor indică la fiecare cuvînt toată rețeaua de sinonime posibile, ca de exemplu: „Sinonimii lui **bănat** sînt: *năcaz, mîlnire, nemulțumire*, mai ales *supărare* sau *supăr*”.

ÎMPRUMUTUL CA SURSĂ A SINONIMIEI LEXICALE

Bogăția considerabilă a sinonimelor limbii noastre are cauze istorice și reflectă o sensibilitate vie pentru puterea cuvintelor. Fondul original latin, care a păstrat și numeroase elemente de substrat, utile comunicării, a asimilat continuu elemente de contact cultural, lingvistic, provenite din vecinătățile noastre, din conviețuirea aici cu alte neamuri. Au pătruns astfel în limbă multe cuvinte slave, puține maghiare, grecești, turcești și, de două secole încoace, odată cu reluarea contactului direct cu civilizația și limba popoarelor romanice din vest, de care sîntem legați prin originea latină a limbii, un imens număr de cuvinte romanice, în special din franceză și italiană, care au contribuit la „*reromanizarea*” limbii noastre, la modernizarea și îmbogățirea sinonimelor ei. Circulația acestor termeni noi e preponderentă în limba cultă de azi, cum se poate vedea din presa cotidiană, imprimînd limbii naționale un specific remarcabil, o bogăție expresivă, apreciată de un reputat romanist ca Alf Lombard, autor al unor studii fundamentale asupra verbului românesc, asupra vocabularului și structurii gramaticale a limbii noastre:

Cînd româna importă un cuvînt străin, ea păstrează foarte adesea cuvîntul anterior care servește pentru a exprima același lucru. De unde în limba actuală foarte numeroase grupe de sinonime, ca **timp** (*tempus*) și **vreme** (slav) pentru ideea de *timp*; **greu** (*gravum* pentru *gravem*) și **difficil** (francez) pentru „*difficil*”; sau **repede** (*rapidum*), **iute** (slav) și **rapid** (francez) pentru „*rapid*”. Numărul cuvintelor întrebuițate de români nu încetează să crească. Limba lor a devenit o limbă mai mult decît bogată. Importul aproape nelimitat de cuvinte noi, cadrul uimitor de extensibil al vocabularului, felul în care cuvintele trăiesc împreună în interiorul acestui cadru, concurența dintre cuvintele care aparțin straturilor diferite, diferențierea semantică sau geografică a sinonimelor, — toate aceste probleme lexicologice constituie un întreg pe care nici o altă limbă nu-l oferă mai bine studiului. (Vezi revista „*Ramuri*”, nr. 3, din 1976, p. 16.)

Simonin
și
imprum

32-3

Trebuie să spunem că aceste aspecte complexe ale sinonimiei lexicale românești se oglindesc în chiar istoria limbii noastre scrise în succesiunea unor atestări care merită să fie amintite măcar în fugă. Astfel, în *Psaltirea scheiană*, limba veche nu ignora unele echivalențe posibile de termeni, cunoscutul editor I.A. Candrea consemnându-le în variantele textelor sacre: *rost-gură; grai-zicere; pohtă-dorire; răspîndi-răsfira-împrăștia* etc. Dorința de a insista asupra unor noțiuni sau idei și preocuparea de a fi înțeles de cititori au dus la „juxtapunerea sinonimică” de tipul: „păzitorul sau ocrotitorul sufletului”; „milostivire și îndurare”; „nemăsurată și negrăită bunătate”, iar cînd încep să intre masiv în limbă neologismele romanice, sinonimele explică sensul cuvintelor noi prin termeni vechi, populari, cum se vede în opera corifeilor Școlii ardelenice: *amnistie-iertare; d-finiție-tîlcuire; figură-icoană; cauză-pricină; gîntă-ncam; insulă-ostrov; libertate-slobozanie* etc. Mai tîrziu, observăm, de asemenea, același procedeu de sprijinire a pătrunderii neologismelor în limbă în scrisul lui Dinicu Golescu, Mumulcanu, A. Pann, Heliade Rădulescu și alții. Dar canalul cel mai eficace de asimilare a unor sinonime neologice, odată cu „reromanizarea” limbii, a fost presa, mijlocul rapid de informare despre progresul omenirii, de impunere a termenilor noi, ceruți de civilizația nouă. *Curierul românesc, Albina românească* — primul cotidian *România* (1838), *Gazeta de Transilvania, Mozaicul, Foaiă duminicii* ș.a. conțin numeroase glose, explicări prin sinonime ale unor cuvinte noi, uneori și glose de neologisme, pentru a ușura impunerea lor în limbă: *competență (pri-cepere); prefera (alege); distanță (depărtare); experiment (cercare); ingenios (iste); remedia (vindeca); translator (tălmăci)* etc. Circulația tot mai intensă a literaturii primilor noștri clasici, răspîndirea cărților științifice și a traducerilor, manualele, ca și teatrul au contribuit la continua și rapidă răspîndire a neologismelor, la creșterea sinonimiei, tocmai pentru că, prin caracterul ei „ospitalier”, limba noastră a asimilat repede și a menținut constant în uz termeni echivalenți necesari exprimării precise, moderne, nuanțate. *Formarea terminologiei științifice românești* de N. A. Ursu (București, 1957) ilustrează convingător bogăția limbii, sinonimia ei specifică (*aliaj-amestec; amputare-tăiere; calcul-socoteală; circumstanță-împrejurare; eclipsă-întunecare* etc.). Și azi circulă în acest sector al culturii un mare număr de sinonime, iar unele indicații și recomandări recurg pentru claritate și accesibilitate la echivalențe de terminologie necesare (de ex. numirea bolilor, a medicamentelor: *rac-cancer-neoplasm; boală de piept — TBC — ftizie; infuzie-ceai; decoct-fiertură; cataplasma-oblojeală*).

TIPURI DE SINONIME LEXICALE

Sinonimele se află în diferite grade de echivalență între ele; în general se neagă echivalența perfectă a cuvintelor coexistente în limbă, pe baza principiului că nu sînt tolerate în uz dublete lexicale perfect identice, limba neadmițînd acest lux, această inutilitate. Totuși, bogăția de sinonime din limba noastră și chiar practica lexicografică românească atestă unele echivalențe sinonimice *totale*, ceea ce ne îndreptățește să vorbim de trei cate-

gorii de *sinonime*, cum spuneam și acum două decenii. Acestea sînt următoarele:

a) **Sinonimele totale** (puține la număr) corespund semantic în toată sfera lor de înțelesuri. În astfel de cazuri, sinonimia lexicală se stabilește între un cuvînt vechi, popular, regional sau familiar, pe de o parte, și un cuvînt literar sau uzual în limba standard de astăzi, pe de altă parte. Același gen de sinonimie se mai stabilește între termeni tehnici și numirile populare, general cunoscute: *cupru-aramă; dalac-antrax; exil-surghiun; lexic-vocabular; tuci-fonă; curechi-vîrză; oleacă-pușin; șal-fular; clăie-grămadă; testar-dulgher; ucigaș-criminal; ai-usturoi; apus-vest-occident* etc.

b) **Sinonimele parțiale** constituie o categorie vastă și se întîlnesc mai ales la cuvintele vechi și polisemantice, unele sensuri ale acestora coîncinzînd cu sensurile altor cuvinte sau chiar cu termeni autonomi: *bun = prețios, valoros; cuvînt = discurs; a trimite = a expedia; priceput = destoinic; tărie = fermitate; a uni = a lega, a împreuna; șablon = calapod; zapis = document* etc. Se poate spune că majoritatea definițiilor din dicționarele explicative se sprijină pe această foarte bogată categorie de sinonime parțiale.

c) **Sinonimele aproximative** sînt obișnuite mai ales în stilul scriitorilor, care stabilesc apropieri ori coincidente de termeni, atribuind valori semantice figurate, metaforice, cuvintelor uzuale, dilatînd astfel mereu sfera semantică a cuvintelor prin conotații imprevizibile, expresive. Vocabularul limbii se îmbogățește și se rafinează mereu, rețeaua de sinonimii ajungînd foarte complexă și elastică, cum se întîmplă mai ales în limbajul conotativ al poezilor: *cuiar de ape = copcă, vîrtej (EMINESCU); calip = calapod (ARGHEZI); multime = potop, pădure de sulie (SADOVEANU); iubire = arșiță, lavă (BEAGA)*. Prezența unor asemenea echivalențe semantice în stilul scriitorilor a preocupat, în ultimii ani, pe unii cercetători în încercarea lor de a defini mai bine originalitatea artei literare prin cuvinte și imagini cheie. Aceste trei categorii de sinonime au la bază, cum s-a spus recent, criterii semantice, contextuale și stilistice, cantitatea posibilă de echivalențe mergînd crescendo de la *sinonimia denotativă* (deci a semnificațiilor obiective, logice) pînă la cea a *conotației* (adică a semnificațiilor figurate, metaforice).

În ultima vreme, se impune tot mai mult ideea că sinonimia nu se întîlnește numai în domeniul vocabularului, ci în toate compartimentele limbii, de la *fonetică* pînă la *sintaxă și frazeologie*. (Pentru detalii, vezi îndeosebi G. I. Tohăneanu, *Dincolo de cuvînt*, București, 1976, p. 11 — 67.) La tipurile de sinonimie stabilite în lucrarea citată și în altele, au mai fost adăugate încă două, numite de Theodor Hristea **sinonimie afixală** (care se divide în *prefixală* și *sufixală*) și **sinonimie lexicofrazeologică** (vezi articolul inclus în bibliografie). Cînd relația de echivalență semantică se stabilește între două sau mai multe grupuri de cuvinte cu statut de unități frazeologice (adică locuțiuni, expresii etc.), sinonimia este exclusiv *frazeologică* (de exemplu: *a spăla putina și a o lua la sănătoasa*). Cînd relația de echivalență ori cvasi-echivalență semantică se stabilește între un cuvînt ca unitate lexicală și un grup de cuvinte care formează o unitate frazeologică, sinonimia trebuie considerată *lexicofrazeologică*. Notăm cîteva dintre exemplele foarte semnificative prin care Theodor Hristea ilustrează noul tip de sinonimie: *epitaf — inscripție funerară, stilou — toc rezervor, sputnic — satelit artificial, capitală — cetate de scaun, trop — figură de stil, debușeu — piață de desfacere, vitriol — acid sulfuric* și multe altele, care ar merita

să fie studiate mai pe larg, întrucât confirmă și ele ideea că româna este o limbă de o rară bogăție sub raport sinonimic. Același lucru rezultă din DELR, apărut în anul 1969, și mai ales din recentul DSR, care nu înregistrează, totuși, decât sinonimele lexicale.

SINONIMIA ÎN STILUL BELETRISTIC

Sinonimia lexicală reflectă procesul istoric al dezvoltării limbii prin acumulări *cantitative* de cuvinte, datorită cerințelor progresului material și spiritual al societății, proces însoțit și de o creștere *calitativă* prin lărgirea sferei de semnificații a cuvintelor vechi, prin polisemia tot mai bogată, datorită inventivității stilistice a graiului popular și a scriitorilor, artiști ai limbii. Textele literare ne pun în față nenumărate ipostaze ale celor două componente — cantitativă și calitativă — ale sinonimiei, ale bogăției vocabularului nostru. Creația scriitorilor reflectă într-adevăr bogăția întregii a limbii, cu toate ariile istorice și geografice ale graiurilor, cu toate achizițiile și inovațiile menite să-i sporească mereu expresivitatea, accentuând atât rolul polisemiei, cât și, mai ales, pe acela al sinonimiei. Numai scriitorii au facultatea de a *actualiza* elementele istorice, vechi, populare, regionale, familiare, folosind neologisme, termeni tehnici, specializați pentru anumite ramuri ale științei contemporane, producând vaste sinteze ale straturilor lexicale, din nevoia *localizării și datării* acțiunii și eroilor opereii lor. Fără opera scriitorilor, limba de azi ar fi, probabil, numai pe jumătate atât de bogată pe cât este ea în realitate, pentru că s-ar limita la elementele șablon, moderne, neologice de mare circulație, evitând sinonimele și construcțiile expresive vechi, populare, regionale rămase la periferia limbii standard. Acum un secol, când Eminescu tipărea în „Convorbiri literare” *Singurătate* (poezie cu care Maiorescu deschidea ediția princeps a *Poeziilor* din 1883), poetul ilustra acest paradox al limbajului artistic: înnoirea imaginii poetice prin *învechirea* vocabularului, recurgând la sinonimele din tezaurul istoric al limbii naționale. Într-adevăr, după ce Eminescu scrisese „Intră-n cadrul de-ntineric / O icoană de lumină” (odată cu apariția iubitei în pragul camerei sumbre), el schimbă textul și trimite la tipar o nouă imagine poetică: „În privazul negru-al vieții-mi / E-o icoană de lumină”. Cu elemente *vechi*, poetul a construit o imagine nouă memorabilă. Valorificarea fondului istoric și popular al limbii în textul opereii literare mărește câmpul și rolul sinonimelor, dezvoltă polisemia, deci câmpul semantic al cuvintelor uzuale, creează conotații care îmbogățesc limba *c a l i t a t i v*, în vreme ce dezvoltarea științei, a tehnicii și, în general, a civilizației moderne contribuie la îmbogățirea *c a n t i t a t i v* a limbii, oferindu-i acesteia noi cuvinte (de obicei termeni tehnico-științifici, dintre care mulți pătrund în limba comună).

Rezultatul celor două procedee de îmbogățire a lexicului, deci și a sinonimelor limbii noastre — *asimilarea* continuă a neologismelor în tezaurul vechi, conservat cu statornicie, și *dezvoltarea polisemiei*, a capacității expresive a vechilor cuvinte — se oglindește în vasta și mereu diversă creație literară, sinteză vie a resurselor de înnobilitare, de perfecționare a mijloacelor noastre de comunicare, domeniu în care limbajul realizează un străvechi principiu, formulat de Aristotel, într-adevăr, autorul *Poeticii* cerea fiecărui autor un stil „limpede, fără să fie comun” (cap. 22).

Într-o postumă cu înțelesuri atât de grave, intitulată „Cărbunii”, Octavian Goga dădea cuvântului banal *cărbune* semnificații adânci de simbol, reliefând sinonimii imprevizibile:

Cărbunii când ți-or arde-n vatră
În seri de ani tîrzii și goi,
Tu, stînd la lespede de piatră,
Să te giudești c-am ars și noi.

Iar cînd din ochii de jăratie
Vor tresări scînteii, scînteii,
Să știi că visul meu sălbatic
S-a mai aprins o dată-n ei!

Cuvintele din primul vers (*cărbunii, vatră, arde*) revin mai jos în sinonimii și polisemii sugestive: *ochii de jăratie, lespede de piatră*, imagini echivalente, iar, în ultimul vers, *a arde* prin metaforizare (sau conotație) devine sinonim cu *a se consuma, a se jertfi, a se chinui* mult (pentru un ideal). Sinonimii ample sugerează și epitetul *sălbatic* și *a se aprinde*, din strofa a doua, ca și epitetul *gol* din expresia „ani tîrzii și goi”, adică *pusti, fără nici un câștig*. Valorificarea în contexte literare a lexicului vechi, „printr-o necurmată împospătare a celulelor din organismul viu al limbii” (cum spunea Sextil Pușcariu), regenerează limba literară de astăzi. Ea a ajuns la o mare bogăție de sinonime potențînd mereu în contexte noi semnificații posibile, polisemii întinse, echivalențe subtile, afective, expresia literară fiind înnoită la infinit. Un singur exemplu: „Termenul de *strîmtorare* a ajuns, datorită metaforei, sinonim cu *necaz, greutate, lipsă, nevoie, încurcătură, ananghie, belea, anevoință, aman, sărăcie, mizerie, situație grea* etc.” (vezi M. R a d u în LL, XIII, 1967). Dar nu numai scriitorii recurg la sinonimii bogate, actualizînd rezervele de expresivitate ale limbii comune, ci și autorii de lucrări științifice, publiciști, vorbitori obișnuiți, pentru a nu se repeta ori, adesea, pentru a nuanța afectiv un mesaj; de ex.: „E limpede că în stiluri *deosebite*, în *diferite* epoci, în *diversele* regiuni ale țării s-au folosit și se folosesc două sau mai multe moduri de exprimare cu același înțeles” (Al. Graur). Să observăm chiar în acest text obișnuit succesiunea sinonimelor din stratul vechi și cel neologic al lexicului nostru: *deosebit, diferit, divers*.

Studiul sinonimelor, mai ales pe textele marilor scriitori, care au observat însă și diferențierile subtile de sens dintre sinonime (ca Sadoveanu, care le-a discutat în legătură cu *zăpadă, nea, omăt, praf, pulbere, colb, a merge, a se duce, a umbla, a zice și a spune*), implică asocierea continuă a celor două perspective instructive asupra tezaurului limbii: *cantitatea și calitatea mijloacelor de exprimare*.

Cunoașterea și cultivarea limbii creează o sensibilitate mai acută față de puterea cuvîntului, față de procesul de rafinare a stilurilor limbii literare. Studiul sinonimiei, cu jocul ei subtil, mai ales sub condeiul scriitorilor, ușurează stăpînirea limbii, îmbogățind și personalitatea omului. Aforismul lui Eminescu ne pare adevărat: „Limba și legile ei dezvoltă cugetarea”.

Dacă cercetătorii străini sînt frapați de această bogăție a sinonimelor limbii noastre, datorită de a le cunoaște, de a le studia și de a le valorifica în mod adecvat ni se impune și nouă neîndoiește: „Foarte bogată în sinonime și în sinonime aproximative, bogăție datorită în mare parte pătrunderii cuvintelor

împrumutate, româna prezintă anumite ușurințe pentru lexicograf pe care nu le oferă franceza" (conchidea, recent, romanistul suedez Alf Lombard).

Sinonimele sînt o componentă definitorie pentru bogăția, originalitatea și expresivitatea unei limbi. Comparativ cu alte limbi, dispunem de un registru imens de sinonime; se cuvine să le folosim judicios, ținînd seama și de un îndemn discret al lui Lucian Blaga: „Limba de toate zilele e o unealtă și o formă a spiritului”.

Acest fapt apare pregnant în opera lui M. Sadoveanu, care a recurs frecvent la sinonimia lexicală, o categorie stilistică de mare dinamism în construirea contextului figurat. Un indice alfabetic al seriilor sinonimice folosite de marele prozator este foarte instructiv în această privință: **mîndru — fălos — falnic — fudul — trufaș — țănoș**. Pentru alte exemple, vezi lucrarea (citată în „bibliografia selectivă”) a Doinei Iliasa-Frigură, precum și capitolul intitulat: *Sinonimia lexicală în limba artistică a lui Mihail Sadoveanu* din cartea inclusă (în aceeași bibliografie) a lui Ștefan Munteanu.

Bibliografia pe care o indicăm în continuare ne permite să ne facem o idee generală nu numai despre bogăția sinonimică a limbii noastre, ci și despre contribuția unor lingviști români la studiul teoretic al acestei categorii semasiologice.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. BUCĂ, MARIN, *Probleme ale sinonimiei lexicale* (rezumatul tezei de doctorat), Timișoara, 1969.
2. BUCĂ, MARIN și EVSEEV, IVAN, *Probleme de semasiologie*, Timișoara, 1976, p. 118—143 (cu o bogată bibliografie românească și străină).
3. BULGĂR, GH., *Sinonimia lexicală în limba română*, în vol. „Studii de stilistică și limbă literară”, București, 1971, p. 272—281 (cu unele indicații bibliografice).
4. BULGĂR, GH. (și un colectiv), *Dicționar de sinonime*, București, 1972 (cu un studiu introductiv al redactorului responsabil: *Sinonimia lexicală în limba română*, p. 5—23).
5. FORĂSCU, NARCISA, *Analiza structurală a vocabularului limbii române contemporane. Sinonimia adjectivală*, București, CMUB, 1978.
6. HRISTEA, THEODOR, *Sinonimia frazeologică și lexico-frazeologică*, în ROM. LIT., nr. 29 din 20 iulie 1978, p. 8.
7. ILIASA-FRIGURĂ, DOINA, *Stilistica sinonimelor în opera lui Mihail Sadoveanu* (la origine teză de doctorat), București, Editura „Litera”, 1980.
8. KIRALY, MARIA, *Sinonimia substantivelor în limbile rusă și română*. Rezumatul tezei de doctorat, București, 1974.
9. MUNTEANU, ȘTEFAN, *Limba română artistică*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1981, p. 141—170.
10. SECHE, LUIZA și MIRCEA SECHE, *Dicționarul de sinonime al limbii române* (DSR), București, Editura Academiei R.S.R., 1982.
11. TOHĂNEANU, G.I., *Dincolo de cuvînt*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1976.
12. VINȚELER, ONUFRIE, *Probleme de sinonimie*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.

II. ÎMPRUMUTUL CA MIJLOC EXTERN DE ÎMBOGĂȚIRE A VOCABULARULUI

de
THEODOR HRISTEA

★ CONSIDERAȚII PRELIMINARE

Cunoașterea principalelor mijloace de îmbogățire a lexicului merită o atenție deosebită, întrucît, așa cum am mai spus, bogăția unei limbi este dată în primul rînd, de bogăția și de varietatea vocabularului ei. Conform unei idei general acceptate, după ce o limbă s-a constituit ca idiom de sine stătător, dezvoltarea ei constă mai ales în îmbogățirea cu noi cuvinte, deci în continuarea sporirii a inventarului lexical. Spre deosebire de vocabular (compartimentul cel mai labil și mai supus influențelor din afară), sintaxa și îndeosebi morfologia evoluează extrem de încet, ceea ce conferă limbii stabilitate în aspectul ei esențial, care este structura gramaticală.

Afirmînd că lexicul unei limbi se află într-o continuă mișcare sau evoluție, trebuie să adăugăm că modificările care au loc în cadrul lui sînt, cel mai adesea, direct ori indirect legate de progresul societății umane, în ansamblul ei, și în mod special de transformările care se petrec în viața materială și spirituală a unei anumite colectivități lingvistice. Dintre cauzele mai precise și, totodată, mai importante care explică evoluția vocabularului, în general, și îmbogățirea lui, în special, merită să fie menționate: dezvoltarea neîntreruptă a științei și a tehnicii, avîntul și diversificarea vieții culturale, prefacerile de ordin politic, social și economic, modificarea mentalității și a concepției despre viață a oamenilor și, desigur, contactele dintre popoare, care, în epoca actuală, devin din ce în ce mai strînse și mai variate.

Referitor la schimbările neîncetate care au loc în cadrul vocabularului, trebuie să precizăm că acestea îmbracă aspecte dintre cele mai diverse, începînd cu arhaizarea treptată a unor cuvinte ori cu simpla schimbare a unor sensuri și terminînd cu apariția de noi unități lexicale, menite să denumească obiecte, fenomene, procese, instituții etc., inexistente sau necunoscute anterior. Dintre toate aceste schimbări, care alcătuiesc așa-zisa dinamică a vocabularului, ne interesează, aici, exclusiv căile de apariție a noi cuvinte și felul în care sînt satisfăcute necesitățile mereu crescînde ale procesului de comunicare. Încercînd să oferim, mai întîi, o imagine de ansamblu asupra procedeelelor de îmbogățire a vocabularului, subliniem că, în orice limbă, apar cuvinte noi pe două căi fundamentale, și anume: una externă (constînd în împrumuturi din alte limbi) și alta internă (prin care noile unități lexicale rezultă din îmbinarea unor elemente existente deja într-o limbă oarecare). La momentul potrivit, se va vedea că cea de-a doua cale fundamentală însumează, de fapt, un întreg ansamblu de procedee interne, care au

legătură atât cu vocabularul, cât și cu morfologia și care sînt studiate în cadrul unui vast capitol al lingvisticii cunoscut sub numele de **formarea cuvintelor**.

Înainte de a ne ocupa mai pe larg de împrumuturile lexicale și de mijloacele interne prin care limba română își creează noi cuvinte, precizăm, de pe acum, că există și un procedeu de îmbogățire a vocabularului care poate fi considerat **mixt sau combinat** (adică extern și intern în același timp) și care poartă denumirea de **cale lingvistic**. Dată fiind importanța acestui procedeu în istoria limbii române literare și a culturii noastre, în general, îi vom consacra un capitol special în volumul de față și vom reveni asupra lui în cadrul FRAZEOLOGIEI.

ÎMPRUMUTURI LEXICALE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

După cum se știe, poporul nostru a venit, timp de secole, în contact cu diverse alte popoare, din care cauză româna a suferit o serie de influențe din partea altor limbi îndeosebi în domeniul vocabularului și al sistemului de formare a cuvintelor. Înainte de a examina pe larg principalele *influențe străine* exercitate asupra lexicului românesc, se impun câteva considerații de ordin general cu privire la ceea ce ne-am obișnuit să numim **împrumut lexical**. Cum bine remarcă un lingvist străin¹, deși foarte înrădăcinat în lingvistică, termenul acesta nu este tocmai potrivit, întrucît „împrumutul” se face fără știrbirea limbii „donatoare” și fără restituire din partea limbii influențate sau „receptoare”. O altă precizare care se impune în legătură cu așa-zisul *împrumut lexical* este că acesta constituie un *aspect fundamental al contactului dintre limbi* și una dintre cele mai importante probleme referitoare la studiul vocabularului în general.²

Asemenea calculului lingvistic (despre care va fi vorba mai departe), împrumutul lexical este fie un produs al **bilingvismului** propriu-zis, fie consecința simplei cunoașteri a unei limbi străine, pe care vorbitorul influențat de ea poate să nu o folosească în mod curent.

Recurgera la împrumuturi din alte limbi este favorizată și, adeseori, determinată de mai mulți factori, dintre care mai importanți sînt: *vecinătatea geografică, amestecul de populație* (sau chiar *conviețuirea propriu-zisă*) și *relațiile de ordin politic, economic și cultural*, care se pot stabili între diverse popoare aflate, uneori, la distanțe considerabile. Ca mijloc extern de îmbogățire a vocabularului, împrumutul lexical este un fapt obiectiv și el apare ca o consecință de ordin lingvistic a unor factori extralingvistici, cum sînt cei enumerați mai înainte. Cuvintele luate din alte limbi sînt, în chip firesc, adaptate la sistemul fonetic și morfologic al limbii receptoare sau influențate. În procesul adaptării (pe care ne mulțumim numai să-l menționăm), are mare importanță **calea** pe care pătrund cuvintele dintr-o limbă într-alta. Acestea pot fi împrumutate fie pe **cale directă** (ceea ce presupune un contact nemijlocit între popu-

¹ Vezi Louis Deroy, *L'emprunt linguistique*, Paris, 1956, p. 18.

² Pentru împrumutul lexical și pentru alte aspecte ale contactului dintre limbi, vezi, de asemenea, Uriel Weinreich, *Languages in Contact. Findings and Problems* (Fourth Printing), Mouton & Co., London — The Hague — Paris, 1966.

lații cu limbi diferite), fie pe **cale indirectă** (adică prin intermediul cărților și al scrisului, în general). Pe calea directă sau **orală** (care are de multe ori un caracter *popular*), au pătruns în limba română o serie de cuvinte slave și maghiare, iar, mai rar, turcești, grecești și de alte origini. Pe calea indirectă (care are un caracter *cult* sau *livresc*), au apărut la noi mai întîi o serie de cuvinte slave, cărora, după secolul al XVI-lea, le-au urmat împrumuturi de origine latină și greacă în special în scrierile cu caracter istoric. Împrumuturile grecești (primite însă prin filieră slavonă) nu lipsesc nici din primele tipărituri religioase, care stau la baza limbii române literare și pe care le datorăm diacoului Coresi.

DUBLETE ETIMOLOGICE

Uneori, același cuvînt a fost o dată împrumutat pe cale directă sau orală și altă dată pe cale cultă sau livrescă. Astfel, **sîrși** și **săvîrși** reprezintă același cuvînt de proveniență slavă (*sŭvŕšiti*), primit, mai întîi, pe cale populară și apoi pe cale cărturească, ceea ce se reflectă în cele două aspecte diferite pe care le-a căpătat el în limba română. Deoarece în planul sincroniei sînt diferențiate din punct de vedere semantic, **sîrși** (mai vechi) și **săvîrși** (apărut ulterior) formează un **dublet etimologic**, adică două cuvinte deosebite, astăzi, ca formă și sens, însă cu aceeași origine sau etimologie. Majoritatea dubletelor și tripletelor etimologice din limba română sînt, după cum vom vedea mai departe, de proveniență latină. Astfel, **săruta** este moștenit din lat. *salutare*, iar tot prin acesta se explică și neologismul *saluta* (care nu a mai suferit acțiunea „legilor fonetice” constînd în transformarea lui *l* intervocalic în *r* și a lui *a* neaccentuat în *ă*). Tot dublete etimologice formează **drept** și **direct** (ambele explicabile prin lat. *directus*), **cere** și **cire** (amîndouă din lat. *circus*) sau **cărbune** și **carbon**, care se reduc la *carbonem* (acuzativul lui *carbo*, -onis). Faptul că **direct**, **cire** și **carbon** au putut fi împrumutate din franceză (ori și din această limbă) nu ne împiedică să le considerăm dublete etimologice ale mai vechilor **drept**, **cere** și **cărbune**, întrucît termenii franțuzești corespunzători (*direct*, *cirque* și *carbone*) provin din aceleași etimonuri latinești ca și cuvintele românești.

După aceste considerații generale referitoare la *împrumutul lexical*, trecem la examinarea celor mai importante influențe străine (vechi și moderne), care au lăsat urme vizibile în vocabularul românesc și, eventual, în sistemul de formare a cuvintelor.

A. ÎMPRUMUTURI LEXICALE MAI VECHI

ELEMENTE LEXICALE DE ORIGINE SLAVĂ

Privită în ansamblul ei, influența slavă a fost, indiscutabil, cea mai puternică dintre toate influențele vechi exercitate asupra limbii române. Într-o foarte mică măsură, ea a atins chiar sistemul fonetic și structura gramaticală a limbii noastre, dar, în discuția de față, nu ne interesează decît împrumuturile din domeniul vocabularului, care sînt foarte numeroase și greu de clasificat. Judecînd după datele cu totul aproximative oferite de binecunoscuta statistică a lui D. Macrea, **3 959** dintre cuvintele și variantele înregistrate în DLRM sînt vechi slave, ceea ce ar reprezenta 7,98 % din volu-

mul total al lexicului românesc modern, așa cum acesta se prezenta, în linii mari, atunci când a apărut dicționarul mai sus citat (adică în 1958)¹. Cea dintâi precizare care se impune este că în cifra de 3 959 sînt incluse atît cuvintele, cît și variantele acestora, care (în unele cazuri) sînt foarte numeroase. Astfel, în DLRM, cuvîntul păianjen figurează cu 9 variante (*păiajen, painjăn, paingăn* etc.), dar unitatea lexicală e una singură și într-o statistică de genul acesta ne interesează, în primul rînd, numărul *cuvintelor*, care trebuie neapărat grupate împreună cu variantele lor. Din aceeași statistică mai aflăm că, de fapt, împrumuturi propriu-zise nu sînt decît 1 133, iar 2 826 reprezintă derivate pe teren românesc (de la teme slave), calcuiri (de tipul lui *binecuvînta*, format după modelul lui *blagosloviti*) și variante de felul celor citate mai înainte. La cele aproape 4 000 de cuvinte și variante (incluse de autor în categoria elementelor „vechi slave”), trebuie să adăugăm, firește, o serie de împrumuturi mai noi, care provin direct din limbile slave vecine (bulgară, sîrbocroată, ucraineană, rusă și polonă). Spre deosebire de acestea din urmă, care au, de obicei, o circulație regională, împrumuturile din prima categorie (rezultat al celor mai vechi contacte româno-slave) sînt, în majoritatea lor, general românești (*drag, bogat, iubi, munci* etc.) și prezintă caracteristicile limbii bulgare vechi.

O altă distincție care se impune este între împrumuturile vechi slave pătrunse pe cale orală și populară (deci ca urmare a conviețuirii românilor cu slavii) și cele intrate în românește pe cale scrisă, cultă sau cărturărescă, datorită faptului că *slavona* a fost folosită, la noi, timp de cîteva secole, ca limbă a administrației, a diplomației și mai ales a cultului religios. Deși *slavona* ca limbă scrisă, literară sau de cultură se deosebea în mod sensibil de *slava vorbită*, împrumuturile populare nu pot fi totuși prea ușor diferențiate de cele savante sau cărturărești, așa cum a propus, pentru prima oară și cu deplină dreptate, regretatul Emil Petrovici. Dintre termenii pătrunși în epoca slavonismului cultural (adică aproximativ între secolele X—XV), cei mai mulți aparțin vocabularului religios și social-politic, cum au demonstrat cercetătorii care s-au ocupat de această problemă². Iată o listă relativ bogată de slavonisme sigure, pe care le înșirăm în ordine alfabetică: *apostol, arhieru, buche, bucoavnă*, „abecedar cu caractere chirilice”, *candelă, cazame, călugăr, citi, clucer, cneaz, denie, diacon, duh, duhovnic, episcop, evanghelie, ghecnă, hram, icoană, letopisec, liturghie, logofăt, mitropolit, molitvă, octoih, odăjdii, pomelnic, postelnic, pravilă, predoslovie, proroc* (greșit rostit *prooroc*), *postelnic, psalm, rai, sobor* „adunare, sinod”, *schimnic* (cu varianta nerecomandabilă *schivnic*), *slovă, săvîrși, stareț, stolnic, strană, utrenie, vecernie, vistiernic, vlădică, voievod, vornic, zapis* și altele, care pot fi găsite în DLR — primul dicționar românesc în care elementele slave vechi și populare sînt separate cu grijă de cele denumite *slavone*. Deoarece împrumuturile populare sînt mai vechi, mai numeroase și mai solid fixate în limbă, ele sînt și cele care ne interesează cu precădere. De la slavi (cu care am

¹ Vezi D. Macrea, *Probleme de lingvistică română*, București, 1961, p. 32.

² Vezi îndeosebi G. Mihăilă, *Influența slavonă în vocabularul limbii române literare*, publicat în vol. „Studii de lexicologie și istorie a lingvisticii românești”, București, 1973, p. 117—135 (cu o bogată bibliografie a problemei în discuție).

conviețuit și care au pătruns pe teritoriul României de azi prin secolul al VI-lea), ne-au rămas cuvinte din cele mai variate sfere semantice și domenii de activitate, începînd, spre exemplu, cu agricultura (*plug, brazdă, ogor, pogon, sădi, snop, stog* etc.) și terminînd, de pildă, cu denumirile unor animale (domestice și sălbatice): *bivol, dobitoc, cîrțiță, dihor, jivină, ris, veveriță, viadră, zimbru* și altele). În funcție de clasele lexico-gramaticale cărora le aparțin, împrumuturile de origine slavă se pot grupa după cum urmează:

a) substantive: *babă, boier, ceas, ceată, coajă, colț, dar, glas, grădină, grijă, groază, izvor, milă, muncă, nădejde, nărav, necaz, nisiș, noroc, obicei, pagubă, plată, praf, prieten, răspîntie, scîrbă, spor, steag, sticlă, temei, trup, veac, veste, vîrf, vîrslă, vrăjmaș, zid, zvon* etc.;

b) adjective: *bogat, bolnav, calic, drag, gol, groaznic, grozav, lacom, mîndru, pestriț, sărac, scump, scund, slab, strașnic, știrb, treaz, țeapăn, vesel, voinic, vrednic, zdravăn* etc.;

c) verbe: *boli, clădi, clăti, croi, dăru, dobîndi, dovedi, goni, grăbi, grăi, greși, hrăni, iubi, izbi, îndrăzni, lipi, lovi, munci, năvăli, nimeri, obosi, opri, osteni, otrăvi, părași, păzi, pîndi, porni, porunci, privi, risipi, sfîrși, strădui, topi, trăi, trăsni, zgîrci* și altele, care sînt mai puțin folosite ori nu se întrebuințează aproape deloc în româna contemporană.

Pentru clasificarea împrumuturilor vechi slave după criteriul morfologic și cel semantic, vezi în special: Al. Rosetti, ILR₂ (p. 320—324) și G. Mihăilă, *Împrumuturi vechi sud-slave în limba română*, București, 1960. Dacă avem în vedere și bogata onomastică de origine slavă (*Bogdan, Dediu, Dragomir, Mircea, Radu, Stan, Stoica, Vlaicu* etc.), numeroasele toponime de aceeași origine (*Breaza, Craiova, Ialomița, Lipova, Prahova, Predeal, Sibiu, Slănic, Rîmnic, Snagov, Tîrgoviște, Vlașca, Zlatna* etc.), precum și existența unui mare număr de afixe, adică prefixe (*ne-, răs-*) și mai ales sufixe (*-ac, -aci, -an, -că, -eală, -elnic, -iță, -nic* și altele), atunci ne mai îmbogățim încă puțin imaginea cu care trebuie să rămînem despre influența slavă și înțelegem mai bine dimensiunile ei puțin obișnuite.

Limitele influenței slave

Impresionați de numărul atît de mare al cuvintelor de origine slavă, unii lingviști străini au crezut, cîndva, că româna este un idiom mixt ori amestecat, un fel de limbă „romano-slavă” (cum o socotea, spre exemplu, Gustav Weigand). Ceea ce a mai contribuit la formarea acestei false impresii a fost, desigur, și faptul că, pînă la 1860, în Muntenia, și 1862, în Moldova, s-a scris la noi cu alfabet chirilic, deși *slavona* (ca limbă a cancelariei domnești și a cultului religios) începuse să fie înlocuită cu româna încă din secolul al XVI-lea. Fără nici o exagerare, se poate spune că (împreună cu numeroasele cuvinte de origine slavă) alfabetul chirilic a mascat, măcar în parte, caracterul latin al limbii noastre, pe care i-l conferă în primul rînd structura ei gramaticală. În continuare ne propunem să demonstrăm că numeroasele influențe străine (și în primul rînd cea slavă) au modificat numai fizionomia lexicală a limbii române, fără a-i altera esența ei latinească. O primă remarcă pe care o vom face este că *flexiunea* (adică declinarea și conjugarea) împrumuturilor de origine slavă nu diferă prin nimic de aceea a cuvintelor pe care le-am moștenit din limba latină. Aceasta înseamnă că materialul lexical pe

care l-am împrumutat din slavă (și mai târziu din alte limbi) a fost „turnat” în tipare sau modele latinești preexistente, care erau definitiv constituite în momentul în care a început să se manifeste această influență. Fiind, în linii mari, formată ca idiom de sine stătător, limba română a putut să asimileze un număr impresionant de împrumuturi străine (și în primul rând slave), fără să-și schimbe structura gramaticală și, implicit, caracterul ei latin.

Pentru a demonstra acest lucru, este suficient să ne referim, mai întâi, la verbele care figurează pe lista de mai sus. Ceea ce este de-a dreptul izbitor e faptul că absolut toate aceste verbe se conjugă asemenea lui *albi*, *înflori*, *luci*, *lăți*, *uni* etc., care sînt de origine latină. Prin urmare, paralel cu *lucesc*, *înfloresc* etc., spunem și: *hrănesc*, *iubesc*, *muncesc*, *plătesc*, *topesc* etc., folosindu-ne de elementul flexionar *-esc*, care nu reprezintă altceva decît sufixul latinesc *-isc* devenit în românește *-esc*. Dacă ne vom referi și la substantivele de origine slavă (de pildă: *ceas*, *trup*, *glas*, *prieten* etc.), vom observa cu ușurință că acestea se articulează cu *-ul*, care este însă un element de origine latină, dezvoltat din pronumele demonstrativ *ille*. Tot așa, desinența *-uri* din *gînduri* (pluralul lui *gînd*, substantiv de origine maghiară) este categoric lat. *-ora*, care s-a transformat mai întâi în *-ure* și apoi în *-uri*. Aceasta înseamnă că latinescul *tempora* (pluralul lui *tempus*) a fost moștenit, în românește, și a devenit, în mod normal, *timp-uri*. Ulterior, acest *-uri* a fost izolat din *limpuri* sau din alte substantive neutre de origine latină și a fost adăugat unor împrumuturi de proveniență slavă, maghiară, turcă etc., ajungîndu-se la: *ceasuri*, *gînduri*, *drumuri*, *geamuri* și altele. Exemplele de acest fel ar putea fi ușor înmulțite pentru a se demonstra că, de fapt, nelatinești sînt numai rădăcinile unor cuvinte, pe cînd partea lor finală este latinească, deoarece desinențele, articolele și sufixele gramaticale care se schimbă în cursul flexiunii sînt indiscutabil și în întregime de origine latină.

Cu foarte multă dreptate s-a spus că, în limba română, nu putem construi măcar o propoziție (oricît de scurtă ar fi ea) recurgînd exclusiv la cuvinte și mai ales la elemente flexionare nelatinești. Pentru a ne convinge de acest adevăr, acad. A. I. Rosetti (în *op. cit.*, p. 293—294) alege patru cuvinte de origine slavă (*a iubi*, *prieten*, *scump* și *drag*) cu ajutorul cărora putem construi propoziția: **Iubesc pe prietenii mei dragi.** În aparență, această propoziție conține exclusiv elemente slave, dar la un examen lingvistic mai riguros constatăm că, de fapt, sînt slave numai rădăcinile celor patru cuvinte, pe cînd elementele gramaticale de care ne-am servit pentru a putea alcătui această propoziție sînt indiscutabil și exclusiv latinești. Astfel, *-esc* provine din lat. *-esco*, *pe* (care servește la construirea complementului direct exprimat printr-un nume de persoană) este prepoziția latinească *per*, *-i* (marcă a pluralului și articol) provine din latinescul *illi*, *mei* este pluralul lui *meu* (adjectiv posesiv explicabil prin lat. *meus*), iar *i* din *dragi* este și el tot un element latinesc, pe care îl regăsim, spre exemplu, în *buni* (pluralul lui *bun*) moștenit în întregime din latină, deci atît cu rădăcina, cît și cu desinența *-i* (*boni*, pluralul lui *bonus*, a devenit *buni*). Mergînd pe urmele lui B. P. Hasdeu (care procedase cel dintîi în felul acesta), acad. A. I. Rosetti face o convingătoare demonstrație a latinității limbii române și conchide că aceasta este un idiom romanic sau neolatin, care a suferit pur și simplu o serie de influențe străine, în cadrul cărora cea slavă ocupă, de bună seamă, locul preponderent. Aceste influențe și în mod deosebit cea veche slavă conferă limbii noastre o anumită individualitate în raport cu celelalte idiomuri neolatine, care conțin și ele numeroase elemente nelatinești, dar acestea provin din cu totul alte surse.

ELEMENTE LEXICALE DE ORIGINE MAGHIARĂ

Conviețuirea românilor cu maghiarii în Transilvania și, în general, *contactele directe* îndelungate dintre cele două popoare au dus la o influență lingvistică reciprocă manifestată exclusiv în domeniul lexicului și, într-o foarte mică măsură, al formării cuvintelor.

Cu oarecare aproximație, se poate afirma că începuturile influenței maghiare asupra vocabularului românesc datează de prin veacul al XI-lea sau chiar cu un secol mai devreme (dacă admitem opinia lui Ovid Densusianu). În urma constituirii statului feudal ungar (pe la sfîrșitul veacului al X-lea), acesta și-a extins stăpînirea asupra Transilvaniei, cucerind formațiunile statale românești existente în această provincie. Influența maghiară a început să se accentueze după ce majoritatea populației românești de peste munți a fost adusă în stare de dependență față de cuceritori. Ceea ce a mai contribuit la intensificarea ulterioară a acestei influențe au fost și colonizările pe care statul feudal maghiar le-a făcut în Transilvania cu scopul de a-și consolida stăpînirea asupra acestei provincii. În general vorbind, elementele lexicale de origine maghiară pot fi împărțite în două mari categorii, și anume: o parte care se întîlnesc exclusiv în graiurile din Transilvania și o altă parte care sînt folosite pe întregul teritoriu lingvistic dacoromân. Dintre cele dintîi pot fi amintite, spre exemplu: *bai* „necaz”, *bolînd* „nebun”, „smintit”, *chefe* „perie”, *făgădău* „han, ospătărie, cîrciumă”, *gealău* „rindea”, *ilău* „nicovală”, *sabău* „croitor”, *sămădău* „persoană care ține contabilitatea cuiva”, *ponoslui* „a ponegri, a defăima” și multe altele (după Tamás Lajos: 2605), care prezintă mai puțin interes tocmai pentru că au un pronunțat caracter regional. Spre deosebire de acestea, alte împrumuturi din maghiară au devenit ori tind să devină populare, ceea ce înseamnă că se întrebuițează și în alte provincii, nu numai în Transilvania, fără a putea fi totuși considerate literare. Din această categorie fac parte: *alean* „dor, melancolie”, *aldămaș* (rostit prin metateză și *adălmaș*), *imaș* „izlaz, pășune” sau *cătană* „soldat, ostaș” (înregistrat și în DEX cu întreaga lui familie lexicală: *cătanie*, *cătani*, *cătănime* etc.).

O situație specială are *vileag* „lume, mulțime de oameni”, folosit numai în expresia *a da* (ori *a scoale*) în *vileag* „a face cunoscut, a divulga”. În DLRM și în DEX cuvîntul este socotit „popular”, dar nimic nu ne împiedică să-l considerăm chiar litorar. Alături de *vileag* ar putea fi pus *fedeleș*, atestat în mai toate regiunile țării, de obicei cu sensul de „butoi mic de forme diferite, în care se ține sau se transportă apa”. În afara mediului rural, ceilalți vorbitori de limbă română cunosc acest cuvînt în special din expresia *a lega* (pe cineva) *fedeleș* (adică foarte strîns).

Cele mai interesante și mai importante împrumuturi de origine maghiară sînt, desigur, acelea care pot fi considerate generale ori foarte cunoscute în limba română actuală. Iată mai întîi o listă bogată (însă nu și completă) de substantive: *belșug*, *chin*, *chip*, *dijmă*, *fel*, *gazdă*, *gînd* (pătruns, probabil, prin filieră slavă), *ham*, *heleşteu*, *hotar* (de la care a fost derivat verbul *hotări*, inițial cu sensul de „a trage un hotar”), *labă*, *lacăt*, *lăcătuș*, *lăcaș* (modificat în *locăș* sub influența lui *loc* < lat. *locus*), *meșter* și *meșleșug*, *neam*, *oraș*, *pildă*, *raită*, *răvaș*, *sălaș*, *seamă* (rostit în limba veche și în cea populară *samă*), apoi *sicriu*, *șoim*, *tobă*, *vamă* și altele. La acestea ar putea fi adăugate adjectivele: *beteag*, *chipeș*, *gingaș*, *urias* și *viclean* (care este, de fapt, o rostire „hipercorectă” în loc de mai vechiul *hiclean*, provenit, la rîndul lui,

din magh. *hitten*). Dintre verbele cu rădăcină maghiară, cele mai multe au primit, în limba română, sufixul *-ui*, care este de origine slavă. Ele sînt: *alcătui*, *bănu*, *bizui*, *bintui*, *cheltui*, *chibzui*, *făgădui*, *îngădui*, *sudui*, *tăgădui*, *tămădui* și altele, care se conjugă după modelul verbelor moștenite din latină ori create în limba română de la rădăcini latinești.

Tot din maghiară am primit și cîteva sufixe, în general neproductive în limba actuală. Cele care se explică exclusiv prin această limbă sînt: *-șug* (din *beteșug*, *meșteșug*, *vicleșug* și altele), *-șag* (cu ajutorul căruia s-au format *rămășag*, *vălmășag* etc.) și *-ău* (pe care îl avem în cuvinte ca *ferăstrău*, *mestecău*, *nătărău*, *făgădău*, *sămădău* etc.). Dintre ultimele, unele sînt formate în românește, iar altele sînt împrumutate direct din maghiară.

Ultima chestiune care mai trebuie lămurită este prezența unui număr relativ mare de elemente lexicale maghiare pe întregul teritoriu lingvistic dacoromân. Dintre savanții români, în special Ovid Densusianu a arătat că generalizarea unor cuvinte maghiare în limba noastră se explică ușor dacă ne amintim trecutul istoric al țărilor românești. După cum se știe, între populația din Transilvania (singura care a conviețuit cu ungurii) și cea din Moldova sau Țara Românească au existat legături permanente și variate, începînd cu cele determinate de mișcările de *transhumantă* ale păstorilor români și terminînd cu relațiile de ordin politic, economic și cultural dintre cele trei mari provincii românești. În afară de relațiile amintite, mai trebuie avute în vedere și schimburile de populație sau colonizările propriu-zise. Astfel, foarte mulți moldoveni și munteni nu sînt altceva decît urmașii coloniștilor români emigrați din Transilvania. Tot așa, conform unor statistici efectuate după anul 1878, aproximativ 80 000 dintre locuitorii Dobrogei sînt veniți tot din Transilvania. În felul acesta, nu este deloc de mirare că o bună parte dintre elementele maghiare pătrunse mai întîi în vorbirea românilor de peste munți s-au răspîndit și în celelalte regiuni ale țării, devenind o parte integrantă a vocabularului românesc general¹.

ELEMENTE LEXICALE DE ORIGINE TURCEASCĂ

Următoarea influență veche, asupra căreia e necesar să ne oprim, fie și pe scurt, este influența turcă *osmanlie*. Ea a început să se manifeste asupra limbii române prin secolul al XVI-lea, deci după ce Țara Românească și Moldova au devenit vasale Imperiului otoman. În urma instaurării dominației turcești, domnitorii români au fost, la început, confirmați prin investitura sultanului, iar apoi numiți direct de Poarta otomană. Interesați fiind în menținerea suzeranității și realizării celor mai diverse profituri, turcii au monopolizat întregul comerț exterior al țărilor române, impunîndu-le acestora o triplă dominație: *politică*, *administrativă* și *economică*. În timpul *epocii fanariote* (care a durat de la 1711 pînă la 1821), influența turcă a atins punctul culminant, ca de altfel și cea neogreacă, despre care va fi vorba imediat. Întrucît populația românească, aparținînd tuturor categoriilor sociale, a fost obli-

¹ Pentru acestea din urmă, vezi mai ales Tamás Lajos, *Etymologisch-historisches Wörterbuch der ungarischen Elemente im Rumänischen* (unter Berücksichtigung der Mundartwörter), Budapest, 1966, unde se arată că elementele lexicale de origine maghiară răspîndite pe întreg teritoriul lingvistic dacoromân se ridică la aproape 200 (mai precis: 195 de cuvinte).

gată să intre în contact cu administrația otomană, limba română s-a îmbogățit în primul rînd pe plan strict lexical și, în al doilea rînd, în domeniul formării cuvintelor prin procedeul derivării cu sufixe. Cuvintele împrumutate din turcă au avut fie caracter popular, fie caracter oficial. Cele din ultima categorie au fost introduse și, uneori, impuse de numeroșii funcționari turci și greci pe care Poarta otomană îi avea în permanență în cele două principate române. După înlăturarea stăpînirii fanariote, termenii politici, administrativi și militari de origine turcească au început să iasă din uz, iar după proclamarea independenței României au dispărut chiar definitiv. În această situație sînt, printre altele: *agă*, *pașă*, *caimacam* „locțiitor de domn”, *capuchehaie* „reprezentant al domnitorilor români la Constantinopol”, *haraci* „tribut anual plătit turcilor”, *hochim* „ordin scris care emana direct de la sultan”, *tergiman* „tălmaci, interpret”, *buiurdismă* „rezoluție”, *geremea* „amendă, pedeapsă în bani” și multe altele, pe care nu le mai menționăm, tocmai fiindcă au dispărut pentru totdeauna. Elementele turcești care au fost asimilate de limbă și care au devenit chiar populare sînt mult mai numeroase, mai importante și mai interesante. O clasificare a lor pe sfere semantice sau după domeniile cărora le aparțin noțiunile denumite de ele ar fi, desigur, instructivă, însă ar ocupa prea mult spațiu. Din această cauză ne mulțumim cu enumerarea împrumuturilor turcești dintr-un singur domeniu, și anume acela al alimentației: *acadea*, folosit de obicei la plural (*acadele*), *baclava*, *cafea* (care a devenit un termen internațional), *cașcaval* (în turcă de origine italiană), *cataif*, *chebap*, *chiftia* (cu varianta învechită *chiftia* și cu cea hipercorectă *piftia*), *ciorbă*, *ciulama*, *ghiveci*, *halva*, *iahtie*, *iaurt*, *iofca*, *magiun*, *mezel*, *musaca*, *peltea* (cu varianta *beltea*), *pilaf*, *rahat*, *sarailie*, *sarma*, *susan*, *șerbet*, *telemea*, *tuslama* și altele. După cum s-a putut observa chiar din exemplele citate în această listă, multe împrumuturi de origine turcească se pot recunoaște după terminația lor, care este, foarte adesea, *â* sau *ea*. Iată noi fapte (din alte domenii) pe care le adăugăm la cele menționate mai înainte: *balamă*, *basmă*, *bină*, *cazină*, *cherhandă*, *dablă*, *haimană*, *macară*, *mucavă*, *mușamă*, *mahală*, *paftă*, *pară*, *șandramă*, *zalhană* etc. Dintre cele terminate în *ea* (de asemenea foarte numeroase) cităm pe: *beleă*, *cerceveă* (cu variantele *gergeveă* și *giurgiuveă*), *cheresteă*, *dușumeă*, *ghiuleă*, apoi *pălăgeă*, *peruzeă*, *saftă*, *tejgheă*, *zahereă* și altele, care arată cît de numeroase și de variate sînt domeniile în care s-a manifestat influența turcă veche sau osmanlie (din turca modernă am primit puține cuvinte, de exemplu *canat* și *casap*). Multe cuvinte de origine turcească sînt foarte uzuale chiar în româna contemporană. La cele deja amintite mai adăugăm cîteva care fac parte din vocabularul fundamental al limbii române actuale: *chef*, *chior*, *chirie*, *ciomag*, *cîntar*, *dușman*, *hal*, *moft*, *murdar*, *pară*, *soi* și *zor* (frecvent în diverse locuțiuni și expresii: *de zor*, *a da zor*, *a lua la zor* etc.).

În încheiere, menționăm că tot din turcă am primit și unele sufixe care au dat naștere la derivate românești: *-giu* (din *laptagi*, *barcagi*, *reclamagi*, *scandalagi* etc.); *-liu* (care a fost desprins din *chifliu* și s-au format, apoi, cu ajutorul lui *hazliu*, *duhliu* etc.); *-lic* (din *crailic*, *haimanalic*, *savanlic*) și altele. În urma acestei precizări, se întregeste ideea generală pe care trebuie să ne-o facem despre influența turcă osmanlie, a cărei acțiune a încetat definitiv după ce România și-a dobîndit independența de stat, în anul 1877.

Pentru o clasificare a elementelor turcești pe domenii de activitate, pentru adaptarea fonetică a acestora, ca și pentru împrejurările istorice în care s-a manifestat influența turcă asupra limbii române, vezi mai pe larg ILRLIT (p. 408—422) și L a z ă r Ș a i n e a n u, *Influența orientală asupra limbii și culturii române* (vol. I: *Introducerea* și vol. II *Vocabularul*), București, 1900.

ELEMENTE LEXICALE DE ORIGINE GRECEASCĂ

Anterior și, apoi, paralel cu influența turcă osmanlie, s-a exercitat asupra limbii române influența grecească, ale cărei urme se mai văd și astăzi tot în domeniul vocabularului. Faptul că această influență a crescut odată cu stăpânirea turcească se explică prin aceea că, alături de comandanții turci, veneau, în Muntenia și în Moldova, o serie de funcționari greci, care îndeplineau diverse slujbe și, în primul rând, pe aceea de interpreți. Mai târziu, Poarta otomană a început să numească, în principatele române, domnitori greci, cunoscuți sub numele de „fanarioți”. Denumirea aceasta provine de la cartierul *Fanar* din Constantinopol, unde locuiau reprezentanții nobilimii grecești intrate în slujba sultanilor turci, după căderea Imperiului bizantin în anul 1453.

Printre cuvintele românești de origine grecească (adică intrate în limba noastră după ce aceasta era în linii mari constituită), deosebim două straturi mai importante, corespunzând celor două perioade și deci aspecte fundamentale pe care le cunoaște această influență asupra limbii române. E vorba, mai întâi, de influența greacă *bizantină* (care s-a exercitat asupra româncii aproximativ între secolele al VII-lea și al XV-lea) și, apoi, de influența greacă modernă, numită încă și *neogreacă*. Întrucât nu dispunem de texte scrise în limba română mai devreme de secolul al XVI-lea, în multe cazuri e greu de știut dacă un cuvânt grecesc aparține perioadei bizantine sau neogrecești. Tot așa, nu știm întotdeauna exact dacă elementele lexicale grecești ne-au venit direct din această limbă sau prin filieră slavă (ca în cazul lui: *argat*, *camătă*, *cămin*, *colibă*, *crin*, *drum*, *hîrtie*, *orez*, *sfeclă* și multe altele).

În lucrarea sa *Influența grecească asupra limbii române pînă în secolul al XV-lea* (București, 1966), H. Mihăescu a încercat să separe împrumuturile bizantine directe de cele indirecte, arătînd pentru fiecare în parte căile lor de penetrație în limba română. După opinia acestui autor, numărul elenismelor primite de noi direct din greaca bizantină e foarte mic (vezi p. 103—127 ale lucrării citate). Apariția lor în limba noastră se explică prin aceea că, de la 917 la 1185, Dobrogea s-a aflat sub dominația bizantină, iar de la 1018 la 1185 Dunărea a marcat frontiera septentrională sau nordică a Imperiului bizantin. Numai în această epocă populația romanizată din ținuturile dunărene a putut veni în contact nemijlocit cu Bizanțul, ceea ce explică unele influențe lexicale directe asupra vocabularului românesc, dintre care cităm: *agonisi*, *arvună*, *cort*, *cucură* „tolbă de săgeți”, *folos*, *flamură*, *mătase*, *minie*, *omidă*, *prisos*, *scafă* „vas de lemn, cupă, căuș”, *stol*, *traistă*, *urgie*, *urgisi* și altele mai puțin sigure. Faptul că flota bizantină a circulat pe Dunăre pînă la Porțile de Fier explică de ce și unele toponime românești dintre cele mai importante (*Constanța*, *Sulina* și *Calafat*) sînt, foarte probabil, tot de origine grecească.

Pînă la contactul direct și mai strîns cu grecii, o serie de termeni bizantini au pătruns, în limba română, prin intermediul slavilor meridionali în condițiile arătate de H. Mihăescu. Pe această cale am primit îndeosebi termeni

religioși de origine grecească, deoarece atît slavii din sudul Dunării, cît și bulgarii asimilați de aceștia au adoptat creștinismul de rit bizantin. Introducerea liturghiei la slavi și apoi (prin intermediul acestora la români), precum și constituirea unei ierarhii bisericești după modelul celei bulgare s-au soldat cu crearea unei bogate terminologii ecleziastice (în sensul cel mai larg al cuvîntului): *acatist*, *arhiepiscop*, *arhiereu*, *arhimandrit*, *catapetasmă*, *clitor*, *egumen*, *evanghelie*, *fariseu*, *icoană*, *ieromonah*, *iconostas*, *idol*, *liturghie*, *mănaștere*, *mătanie*, *mitoc*, *mitră*, *mitropolit*, *mitropolie*, *osana*, *paraclis*, *parastas*, *patrafir*, *patriarh*, *protopop*, *psalm*, *psaltire*, *satană*, *smîrnă* și altele. Deși cărțile de ritual foloseau limba slavonă, unii ierarhi erau greci de origine, deci prin ei influența bizantină s-a putut manifesta și direct, nu numai prin mijlocire slavă. Iată de ce, pentru unii dintre termenii citați mai sus, nu este greșit dacă admitem o dublă proveniență: slavă și bizantină.

În ceea ce privește elementele de origine **neogreacă**, acestea sînt mult mai numeroase și au intrat, în limba română, odată cu răspîndirea culturii grecești în Muntenia și în Moldova. Această cultură (la care aveau acces aproape exclusiv clerul și clasa boierească) a pătruns la noi prin biserică, prin școală, prin cancelariile domnești (care se foloseau de cărțurari greci) și prin numeroasele traduceri care s-au făcut din grecește în românește. Întrucît perioada de influență maximă a limbii neogrecești corespunde indiscutabil epocii fanariote (1711—1821), se obișnuiește ca împrumuturile din neogreacă să fie împărțite în două categorii, care nu pot fi întotdeauna strict delimitate. E vorba de împrumuturile anterioare epocii fanariote și de cele efectuate chiar în decursul acestei perioade (ultimele se mai numesc și *fanariotism*). Mai ales între 1780 și 1821 se deschid la noi școli grecești, boierii angajează preceptori greci pentru fiii lor (care adeseori nu mai știu să vorbească și să scrie românește), iar în cancelariile domnești și în majoritatea bisericilor este introdusă limba neogreacă. În aceste condiții, nu e de mirare că au pătruns, în limba română, foarte multe cuvinte grecești, iar protipendada celor două principate a adoptat chiar un fel de jargon grecizant care va fi ridiculizat, mai târziu, de către unii dintre poeții și scriitorii noștri din secolul al XIX-lea.

Însuși cuvîntul **protipendadă**, care literal înseamnă „prima cincime” și vine din ngr. *proti pentás* (gen. -*ados*) datează chiar din această epocă. Sensul lui inițial a fost de „boierime alcătuită din cele cinci ranguri mai înalte de funcționari ai statului”: *logofăt*, *voruic*, *halman*, *postelnic* și *agă*.

Asemenea împrumuturilor de origine turcă, și cele grecești se pot recunoaște, uneori, tot după partea lor finală (de exemplu -*icós* în: *plicticos*, *politicos*, *simandlicos*, *tacticos*, *nevricos* și *economicos* (provenit din mai vechiul *iconomicos*) sau -*isi* în: *aerisi*, *agonisi*, *chivernisi*, *hiritisi* „a felicita”, *molipsi*, *plictisi*, *sinchisi*, *zaharisi* etc.

Elementele de origine neogreacă pot fi clasificate, pe de o parte, în funcție de domeniul în care s-au folosit (vezi pentru detalii ILRLIT, p. 429—432), iar, pe de altă parte, în funcție de caracterul lor *cult* (*diată* „testament”, *rigă*, *plastograf*, *efor*, *epitrop*, *partidă*, *caligrafie*, *tipografie*, *catagrafic* etc.) sau *popular* și *familiar* (*taifas*, *sindrofie*, *ifos(e)*, *lefter*, *fandosi* și altele). Cîteva „neogrecisme” rămase în limbă se folosesc numai în expresii mai mult ori mai puțin cunoscute: *a da cu tifla*, *a fi (a se afla) la ananghie*, *a-și da ifose* etc. Comparînd între ele ultimele două influențe, vom spune că

majoritatea împrumuturilor neogrecești au avut un caracter livresc și oficial. Cu timpul, cele mai multe și-au pierdut viabilitatea și au dispărut definitiv din limbă, spre deosebire de cele turcești care au fost, în mai mare măsură, asimilate de limba populară.

Pentru detalii și pentru completarea informației privitoare la împrumuturile lexicale vechi, vezi și Viorica Pamfil, *Limba română în contact cu alte limbi*, în vol. colectiv: *Istoria limbii române* (coordonator: Florica Dimitrescu), București, EDP, 1978, p. 84–115.

B. ÎMPRUMUTURI LEXICALE NEOLOGICE

Exceptând câteva elemente neogrecești, care există și azi în limbă și care au caracter internațional (*caligrafie, ortografie, tipografie* etc.), toate celelalte împrumuturi lexicale discutate până aici au contribuit numai la îmbogățirea vocabularului românesc, dar nu și la modernizarea acestuia, realizată mai ales cu ajutorul neologismelor de origine latino-romană și germanică. După cum va rezulta din întreaga discuție care urmează, **fondul lexical neologic** al limbii române este extrem de bogat și de variat ca origine sau proveniență. Dacă ținem seama de ceea ce înregistrează ultimele noastre lucrări lexicografice (adică DLR, DEX, MDE₂, DCR și în primul rând DN₃), precum și de ceea ce ar merita să figureze în dicționare, putem afirma că româna actuală dispune de circa 50 000 de neologisme, fără să socotim și termenii tehnico-științifici de strictă specialitate.

CONCEPTUL DE NEOLOGISM

Etimologic vorbind, prin **neologism** înțelegem orice cuvânt nou apărut într-o limbă oarecare, indiferent dacă acesta e un împrumut sau reprezintă o creație internă a limbii respective prin derivare, compunere etc. (cf. grec. *néos* „nou” și *lógos* „cuvânt, vorbă”). În lingvistica românească sînt socotite neologisme în special împrumuturile pe care româna le-a făcut din limbile apusene ori direct din latină pe cale savantă. Aceasta nu înseamnă că nu există și neologisme create în interiorul limbii române. Un cuvînt cum este **apoetic** e format din prefixul neologic *a-* + adj. *poetic* (împrumutat din franceză). Precum vedem, dacă se combină două elemente formative neologice, rezultă tot un neologism. Uneori e suficient ca un singur element component să fie neologic pentru a se ajunge la același rezultat. Astfel, **nefavorabil** este și el un neologism, chiar dacă în structura lui intră vechiul prefix românesc *ne-* (de origine slavă). Acest prefix a fost însă atașat la o temă neologică (adj. *favorabil*), ceea ce face ca și derivatul obținut să aibă același statut. Într-o situație similară sînt și derivatele de felul lui **gîndirism, trăirism și sămănătorism**, care denumesc binecunoscutele curente literar-ideologice și care sînt formate cu ajutorul unui sufix neologic internațional (*-ism*) adăugat la teme vechi și populare. Întrucît noțiunile pe care le denumesc aceste cuvinte sînt „culte”, includem în rîndul neologismelor și derivatele amintite mai sus, dar în discuția care urmează nu ne interesează decît ceea ce am împrumutat din alte limbi.

Unele calcuri savante de felul lui **întrevedea, supraveghea** și altele (pentru care vezi discuția din capitolul respectiv) constituie și ele neologisme, întrucît sînt necunoscute limbii populare și nu apar atestate pînă în secolul trecut.

O altă precizare care se mai impune este că orice cuvînt așa-zis **internațional** trebuie considerat neologism, indiferent de vechimea lui în limbă. Astfel, **filozof** și **filozofie** (împrumutate mai întîi din grecește: *filósofos* și *filosofia*) sînt atestate, în românește, încă din secolul al XVII-lea, dar aceasta nu ne împiedică să le includem în categoria neologismelor, din moment ce (sub o formă identică sau foarte asemănătoare) ele se mai întîlnesc în franceză, italiană, germană, engleză, rusă și multe alte limbi de cultură și de civilizație.

MODERNIZAREA VOCABULARULUI PRIN NEOLOGISME

Procesul de **modernizare** și de **îmbogățire** masivă a lexicului românesc a început în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și în primele decenii ale veacului trecut. Acest dublu proces s-a intensificat pe la mijlocul secolului al XIX-lea și după realizarea Unirii (în anul 1859). Lunga perioadă de timp pe care o avem în vedere se mai caracterizează prin dispariția unor turcisme, grecisme și elemente lexicale de alte origini, cărora le-au luat locul neologisme de proveniență latino-romană, în general, și franceză, în special. Cităm câteva exemple dintre cele care ni se par mai semnificative. În locul lui **olac** au apărut **curier, mesager** etc.; **persoană** și **individ** s-au substituit lui *ipochimen*; **nobil** l-a eliminat complet pe *evghenicós*; **testament** a provocat dispariția vechiului sinonim *diată*; **inventar** și **recensămînt** au dus la arhaizarea lui *catagrafie*; **regiment** și **colonel** au înlocuit pe *polc* și, respectiv, pe *polcovnic*; **ordonanță** a luat locul lui *vistavoi*; *ucaz* a dispărut în fața lui **ordin, comandă** și **decret**; **raport** și **referat** au înlocuit, pentru totdeauna, pe *doclad*, iar **funcționar** s-a instalat definitiv în locul vechiului *cinovnic*, pentru care textele secolului al XIX-lea ne oferă încă destule atestări.

Exemplele citate nu sînt, de bună seamă, singurele. S-ar mai putea adăuga că **ostrov** s-a învechit și a devenit popular din cauza neologismului **insulă**; **besactea** s-a arhaizat complet, pentru că a intrat în concurență cu **casetă** (de origine franceză și italiană); **pojarnic** duce o existență precară chiar în graiurile moldovenești (vezi DLR, s.v.) din cauza termenului literar și neologic **pompier**; **rigă** (un vechi sinonim de origine grecească al lui **rege**) nu se mai întrebuițează, astăzi, decît ca nume al unei cărți de joc; **germea** a fost definitiv eliminat de **amendă** și la fel s-au petrecut lucrurile cu **buiurdismă** (înlocuit de **rezoluție**), cu **surghiun** (care a cedat locul lui **exil**) sau cu verbul *meremetisi*, care a fost scos din vocabularul românesc de neologismele **repara** și **restaura**.

Tot în veacul trecut s-au purtat și cele mai aprinse discuții pe tema utilității neologismelor, ca și a surselor principale din care limba noastră trebuia să se alimenteze pentru a-și îmbogăți vocabularul. Ca o regulă generală, se poate spune că neologismele care proveneau din latină sau dintr-o limbă romană au fost mult mai ușor acceptate, în românește, decît împrumuturile de alte origini (citeodată imposibil de asimilat).

Unii cărturari din secolul trecut (sau mai aproape de epoca noastră) respingeau orice împrumuturi neologice, chiar cînd acestea erau de origine latino-romană. Partizani convinși ai unui purism și ai unui neosism din cale-afară de exagerate, ei propuneau, spre exemplu, să spunem **gît-legău** (în loc de *cravată*), **nas-suflete** și **nas-ștergău** (în loc de *batistă*), **stelămînt** (pentru *astronomie*), **departe-vorbitor** (în locul lui *telefon*), **de-sine-mișcător** (pentru *automobil*) și multe altele de acest fel, care nu au

Neolog
50-5

rămas și nici nu puteau să rămână în limbă. Numai învingându-se asemenea prejudecăți și altele (mai puțin bizare) a fost posibilă îmbogățirea vocabularului românesc cu un număr impresionant de neologisme, care au schimbat fața limbii noastre și care aparțin celor mai variate domenii ale vieții materiale și spirituale.

ROLUL NEOLOGISMELOR ÎN DEZVOLTAREA SINONIMIEI

După cum am arătat puțin mai înainte, împrumuturile neologice de origine latino-romanică au slăbit poziția în limbă a unor cuvinte vechi ori au provocat chiar dispariția unor termeni de origine slavă, turcească, grecească, rusească etc. În raport cu pierderile provocate de invazia neologismelor, cîștigurile de ordin lexical și semantic sînt incomparabil mai mari în absolut toate sferile de activitate. Spre această concluzie ne conduce și studierea sinonimiei lexicale, care, în limba română contemporană, este de o bogăție impresionantă. Nevoia de precizie sau exactitate, dorința de claritate și de diversitate sau numai nuanțarea exprimării, precum și necesitatea, adeseori stringentă, de a denumi noi realități materiale și spirituale au dus la împrumutarea unui mare număr de neologisme, dintre care cele mai multe și-au cîștigat un loc definitiv în lexicul românesc modern. Pentru a demonstra rolul jucat de neologisme în sporirea bogăției sinonimice a limbii noastre și, implicit, marile posibilități ale acesteia în ceea ce privește variația stilistică, vom cita trei liste alcătuite din perechi lexicale care conțin întotdeauna un cuvînt vechi și unul neologic (de proveniență latino-romanică sau germanică). Întrucît originea acestor sinonime (ca, de altfel, și sensul lor) se găsesc în dicționare (vezi mai ales DEX și DN₃), renunțăm la orice indicații etimologice care ar complica, în mod inutil, expunerea.

Dublete sinonimice substantive. Prima dintre cele trei liste cuprinde exclusiv cupluri de sinonime substantive, în care cuvîntul mai vechi e moștenit din latină, e împrumutat din slavă, turcă, maghiară etc. sau este creat în interiorul limbii române. În enumerarea faptelor, ordinea alfabetică nu va putea fi respectată decît în cazul primului element al cuplurilor sinonimice (mult mai numeroase, în realitate, decît cele care urmează):

adîncime/profunzime	dambă/paralizie	încordare/tensiune
amănunt/detaliu	dovadă/argument	îndeminare/abilitate
aramă/cupru	fildeş/ivoriu	înflorire/eflorescență
baie(2)/mină	folosință/utilitate	însemnătate/importanță
belșug/abundență	gazdă/amfitrion	jertfă/sacrificiu
burlac/ceibatar	gălăgie/tapaj	josnicie/ignominie
biruință/victorie	geamie/moschee	leac/medicament
călătorie/voiaj	geantă/servietă	leat/contingent
ceas/oră	glas/voce	leș/cadavru
cerere/petiție	graniță/frontieră	maț/intestin
chemare/apel	greșeală/eroare	nădejde/speranță
chezăș/garant	greutate/pondere	nărav/viciu
chezășie/garanție	iad/infern	necuviință/indecență
cină/dineu	izvor/sursă	nenorocire/calamitate
cinste/onestitate	împrejurare/circumstanță	noroc/sansă
crăpătură/fisură	înălțime/altitudine	nutreț/furaj
cutremur/seism	încăpăținare/obstinație	oboseală/surmenaj

părere/opinie	sftnic/consilier	tristețe/melancolie
pedeapsă/sanctiune	singurătate/solitudine	țeastă/cranium
peruza/turcoază	slovă/literă	țitei/petrol
peșteră/grotă	soartă/destin	ucigaș/asasin
pîzmă/invidie	soție/consoartă	urmare/consecință
prăpastie/abis	stih/vers	urmaș/succesor
prilej/ocazie	stingător/extinct	veșnicie/eternitate
prostie/obtușitate	stricăciune/avarie	vîrstă/etate
rai/paradis	șal/fular	zestre/dotă
răsunet/ecou	taină/mister	zgîrcenie/avarie
scop/finalitate	taian/plafon	zugrav/pictor etc.

O precizare care se impune e aceea că atît în exemplele citate, cît și în cele ce vor urma este vorba, desigur, de o sinonimie parțială, fiindcă cea totală, perfectă sau absolută iese, de obicei, din sfera realității lingvistice (vezi și cap. *Sinonimia lexicală* din lucrarea de față). Uneori, cele două cuvinte nu mai sînt sinonime propriu-zise în planul sincroniei, dar ele s-au aflat, cîndva, în relație de sinonimie și apoi s-au specializat din punct de vedere semantic, (ca în cazul lui *pictor* și *zugrav* citate mai sus). O altă observație care se impune este că sinonimia nu se stabilește cu toate sensurile unui cuvînt polisemantic, ci cu fiecare dintre acestea. Prin urmare, în perechea *ceas/oră*, spre exemplu, primul cuvînt este sinonim cu al doilea numai în sensul „interval de timp egal cu 60 de minute”, nu și în sensul de „aparat care servește la măsurarea și determinarea timpului în limitele unei zile”. Dacă în cel puțin un context putem înlocui un cuvînt cu altul fără ca sensul enunțului să se schimbe, atunci avem dreptul să vorbim de sinonimie lexicală (fie ea și parțială). Faptul că înlocuirea nu e posibilă în toate contextele și în toate combinațiile sintactice stabile este o dovadă că cele două (sau mai multe sinonime) nu sînt totale, perfecte sau absolute. Astfel, nu putem spune *împrejurări atenuante* paralel cu *circumstanțe atenuante* (după fr. *circonstances atténuantes*) și nici *a schimba din bază* sau *din fundament* alături de *a schimba din temelie* (ori *din temelii*). Este însă neîndoiebnic că *împrejurare* și *circumstanță* sînt sinonime și că același raport se stabilește între mai vechiul *temelie* și neologismele *bază*, *fundaj*, *fundament* și chiar *bazament* (care e un împrumut din italiană și pe care îl folosea G. Călinescu). Aici este momentul să precizăm că, deși în listele noastre figurează exclusiv dublete sinonimice, foarte adesea cuvîntului vechi i s-au adăugat două, trei sau chiar mai multe sinonime neologice, cum se întîmplă, spre exemplu, cu vechiul derivat *învoială*, care face parte din seria sinonimică: *acord*, *aranjament*, *combinație*, *contract*, *convenție*, *pact*, *tranzacție* și altele, pe care le găsim cu ușurință în excelentul și foarte bogatul DSR.

Dublete sinonimice adjectivale. Rolul jucat de împrumuturile neologice în sporirea sinonimiei românești poate fi demonstrat și cu ajutorul adjectivelor, chiar dacă perechile din această categorie sînt mai puțin numeroase decît cele substantive. Cităm dintre cuplurile de adjective reciproc substituibile în cel puțin un context:

adînc/profund	biruitor/victorios	citeț/lizibil
amănunțit/detaliat	cenușiu/gri	copilăresc/pueril
asemănător/similar	ceresc/celest	coroiat/acvilin
binevoitor/afabil	cinstit/onest	credincios/fidel

cuvios/decent	mănos/fertil	sigur/cert
deștept/inteligent	mîncăcios/gurmand	singur/solitar
dușmănos/ostil	măldios/flexibil	statornic/permanent
fățarnic/ipocrit	molipsitor/contagios	stăruitor/perseverent
felurit/variabil	nebun/dement	sufletesc/spiritual
folositor/util	nepărtinitor/obiectiv	timpuriu/precoce
gras/obez	nesățios/insațiabil	tineresc/juvenil
indemnatic/abil	nesigur/incert	trebuincios/necesar
înfrorător/abominabil	nevinovat/inocent	trist/melancolic
îngăduitor/indulgent	oacheș/brunet	uimit/stupefiat
îngîmfat/infatuat	obosit/surmenat	urcios/antipatic
însemnat/important	obraznic/insolent	ușor/facil
însuflețit/animat	pămîntesc/terestru	veșnic/etern
întunecat/obscur	prielnic/favorabil	vinovat/culpabil
lacom/avid	primejdios/periculos	vremelnic/temporar
limbut/locvace	răutăcios/malițios	zadarnic/inutil
liniștit/calm	răzbunător/vindicativ	zgîrcit/avar etc.

De multe ori, un neologism a intrat în relație de sinonimie cu două adjective mai vechi, tot așa cum două sau mai multe adjective neologice s-au adăugat unui singur cuvînt din fondul vechi al limbii. Din prima categorie face parte *victorios*, care este și un sinonim al lui *învîngător*, nu numai al lui *biruitor*. Pe de altă parte, *adevărat* a ajuns să fie sinonim cu patru neologisme (*real*, *autentic*, *veritabil* și *genuin*), iar lui *ciudat* i s-a creat o serie sinonimică și mai bogată, în care intră: *bizar*, *straniu*, *excentric*, *extravagant*, *funambulesc* și chiar *fantasc* din următorul citat:

Retoric, ironic, *fantasc*, familiar sau savant, cuvîntul [lui G. Călinescu] prindea mintea ascultătorului și o școala pe nesimțite (Zoe Dumitrescu-Bușuleaga, în ROM. LIT. nr. 26 din 28 iunie 1979, p. 8, col. 1).

Dublete sinonimice verbale. Foarte interesante ni se par și cuplurile formate din verbe sinonimice ori dintr-o unitate frazeologică veche și un verb neologic de tipul: *a băga de seamă* — *a observa*, *a-i părea rău* — *a regreta*, *a da sfaturi* — *a consilia*, *a face rost* — *a procura*, *a da foc* — *a incendia*, *a ține țesutul* — *a secunda*, *a (se) face de rîs* — *a (se) compromite* ș.a.m.d. Mult mai numeroase sînt dubletele sinonimice formate exclusiv dintr-un verb vechi și unul neologic ca în exemplele care urmează:

asupri/exploata	folosi/utiliza	înfăptui/realiza
ațîța/încita	hotări/decide	întări/consolida
bănni/suspecta	îmbunătăți/ameliora	întovărăși/acompania
burzului/revolta	împărți/diviza	întepeni/anchiloza
căi/regreta	înainta/avansa	învinui/acuza
cere/solicita	înapoia/restitui	linguși/adula
coti/vira	înăbuși/sufoca	mări/amplifica
dărîma/demola	începe/debuta	muri/deceda
dezgropa/dezhuma	închipui/imagina	nădăjdui/spera
dezvinovăți/disculpa	încolți/germina	năduși/transpira
drege/repara	îngădui/permite	năzui/aspira
făgădui/promite	îngropa/înhumă	ogîndi/reflecta

opri/sista	scoate/extrage	strica/altera
osîndi/condamna	scriinti/luxa	șovăi/ezita
părăsi/abandona	seca/asana	tăgădui/nega
pedepsi/sanționa	sîrși/termina	umfla/înflama
plăti/achita	sfătui/consilia	ușura/atenua
povesti/nara	stăruir/persevera	zîmbi/suride etc.
rugini/oxida	stîrpi/extirpa	

Și în cazul verbelor, relațiile sinonimice sînt mult mai complexe decît rezultă din lista de mai sus. Astfel, *asupri* are ca sinonim neologic nu numai pe *exploata*, ci și pe *oprima*. Pe de altă parte, cele două verbe neologice (ca de altfel și *asupri*) mai intră în relație de sinonimie cu *împila*, cuvînt vechi a cărui origine este controversată.

De multe ori, toți ori aproape toți membrii unei familii lexicale au fost dublați de sinonime neologice ca în cazul lui: *prieten-amic*, *prietenie-amiciție*, *prietenos-amical* și *prienește-amical (mente)*. O situație similară descoperim în cazul lui: *smăț-email*, *smățui-emaila*, *smățuit-emailat*, *smățuire-emailare* și chiar *smățuitor-emailor* (din fr. *émailer*).

Există și cazuri cînd o veche serie sinonimică a fost dublată de una neologică, ajungîndu-se ca aceeași noțiune, în esență, ori noțiuni foarte apropiate să poată fi exprimate într-un mod extrem de precis și de nuanțat. Din acest punct de vedere, merită să fie citată măcar vechea serie sinonimică: *viteaz*, *cutezător*, *dirz*, *îndrăzneț*, *neînfricat* etc., care a fost completată cu *brav*, *curajos*, *întrepid*, *temerar* și altele (pentru care vezi DSR, p. 1 080, col. 1). Recurgînd la asemenea exemple de serii sinonimice și la contexte adecvate, profesorul poate demonstra nu numai remarcabila și unanim recunoscuta bogăție sinonimică a limbii noastre, ci și o parte din uriașele ei resurse expresive. Sextil Pușcariu avea, desigur, perfectă dreptate atunci cînd afirma că sinonimia „formează unul dintre cele mai interesante capitole ale semanticii” și că ea „ar trebui să ocupe un rol important în învățămîntul limbii materne”, întrucît constituie „unul dintre cele mai potrivite mijloace de a face pe elevi să pătrundă în spiritul limbii și de a-și însuși un tezaur lexical nuanțat și precis” (vezi *Limba română*, vol. I, București, 1940, p. 21).

PRINCIPALELE INFLUENȚE MODERNE EXERCITATE ASUPRA LEXICULUI ROMÂNESC

1. Un număr relativ mic de termeni neologici (a căror origine este latino-romanică) au pătruns în românește încă din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea prin intermediul limbilor polonă, rusă și neogreacă. Aceasta înseamnă că la constituirea vocabularului neologic românesc au contribuit destul de multe limbi, dar nu vom examina aici decît influențele mai importante și cu adevărat moderne. În ordine cronologică, prima dintre aceste influențe este cea *latină savantă*, ale cărei începuturi timide (legate îndeosebi de activitatea cronicarilor noștri) sînt plasate, de obicei, în secolul al XVII-lea. Ulterior, grație în special corifeilor „Școlii ardelenice” și reprezentanților „curentului latinist”, vocabularul limbii române s-a îmbogățit cu un număr apreciabil de neologisme luate direct din latină pe cale livrescă. Aceste neologisme trebuie deosebite cu grijă de cuvintele pe care le-am moștenit din aceeași limbă și care (datorită vechimii lor foarte mari) au evoluat

mult din punct de vedere fonetic și chiar semantic. Astfel, *clarus* a fost o dată moștenit și a devenit *chiar*, iar a doua oară a fost împrumutat ca neologism, în secolul al XIX-lea, și a dat *clar*. Alte exemple de asemenea dublete etimologice (cu primul element moștenit și al doilea împrumutat) sînt următoarele: *fruct-fruct*, *bășică-vezică*, *femeie-familie*, *bătrîn-veteran*, *arină* (reg.) „nisip” și *arenă* (ultimul foarte evoluat din punct de vedere semantic). Faptul că unele dintre neologismele citate ne-au putut veni și din limba franceză sau italiană este încă un indiciu că majoritatea împrumuturilor neologice românești au ceea ce ne-am obișnuit să numim etimologie multiplă. Există, desigur, și neologisme care (cel puțin formal) se explică exclusiv prin latină, cum sînt, de pildă: *adagiu*, *ambigen*, *adnota*, *aproba*, *biblie*, *cabalin*, *colocviiu*, *dormita*, *dormitor*, *elibera*, *fabulă*, *insulă*, *literă*, *omite*, *pauperlate*, *pictor*, *pictură*, *premiu*, *probă*, *rege*, *satisfacere*, *testimoniu*, *tezaur*, *traduce*, *uzufruct* etc. În foarte multe cazuri trebuie să admitem o etimologie dublă, adică latino-franceză, latino-italiană, latino-germană etc., sau să acceptăm părerea conform căreia unele neologisme se explică formal prin latină, iar w;; ;;; conform căreia unele neologisme se explică formal prin latină, iar semantic prin franceză ori și prin această limbă (cf.: *efect*, *impozit*, *spirit*, *virtute* și altele, care, sub raportul formei, seamănă cu lat. *effectus*, *impositum*, *spiritus*, *virtus*, *-utis* etc., dar din punct de vedere semantic corespund mai ales substantivelor franțuzești: *effet*, *impôt*, *esprit*, *vertu* ș.a.m.d.).

În legătură cu influența latină, trebuie făcute câteva precizări importante, fără de care amploarea, vechimea și aspectele acesteia nu pot fi corect înțelese.

a) Mai întîi trebuie spus încă o dată că cele dintîi neologisme de origine latină nu le datorăm Școlii ardelenene, cum se crede, în general, iar, uneori, se și afirmă chiar în scris. Cu mult înainte de secolul al XVIII-lea și începutul celui de al XIX-lea, o serie de cărturari români (Dimitrie Cantemir, mitropolitul Dosoftei, stolnicul Constantin Cantacuzino și alții) au împrumutat neologisme direct din latină, pe care o cunoșteau bine sau chiar foarte bine, cum s-a întîmplat în cazul celui dintîi, de la care ne-au rămas chiar lucrări scrise în latinește. Alți cărturari români (e vorba mai ales de cronicarii Grigore Ureche și Miron Costin) au introdus, în limbă, cuvinte latinești pe care le-au luat din polonă în condiții istorice și culturale prea cunoscute pentru a mai insista asupra lor.

b) Mai puțin cunoscut e faptul că orientarea noastră spre latinitate a început (fie și în mod „timid”) încă din primele secole ale mileniului al II-lea, ceea ce nu putea să rămînă fără consecințe de ordin lingvistic, în general, și lexical, în special. După cum ne informează mai ales unii istorici ai culturii noastre vechi, atît în Moldova, cît și în Țara Românească latina a devenit limbă diplomatică începînd cu secolul al XIV-lea și a fost mult folosită mai ales în relațiile domnilor români cu Transilvania și cu țările europene catolice. Pe de altă parte, încă de la începutul secolului al XI-lea, s-au înființat primele episcopate catolice în Transilvania (la *Cenaad*, *Oradea Mare* și *Alba Iulia*), în care latina se întrebuița ca limbă de cult religios. Tot latina s-a întrebuițat și în școlile care s-au înființat pe lîngă episcopiile catolice, deci a existat chiar un învățămînt modest în limba latină, considerată de unii istorici „limbă de cultură feudală”. La *Cotnari*, domnul Moldovei, Despot Vodă, a înființat și el un colegiu latin sub conducerea umanistului Ioan Sommer (1542—1574), Ștefan Bărsănescu a demonstrat pe bază de documente că „chiar înainte de 1512, pe plaiurile Moldovei, se găseau tineri stu-

dioși din care numai în Cracovia opt își luaseră deja titlul academic de *baccalaureus*, iar un al nouălea pe cel de *magister*, adică de doctor” (vezi *Pagini nescrise din istoria culturii noastre*, București, 1971, p. 217). Foarte prețioasă este și următoarea informație pe care ne-o furnizează Sextil Pușcariu într-un articol intitulat semnificativ *Renașterea noastră română* (din vol. *Omagiu lui Ramiro Ortiz*, București, 1929):

„Prin veacurile XVI și XVII, tot mai mulți tineri moldoveni cercetau școlile din Polonia, unde o renaștere tîrzie aprinsese cultul pentru Roma. Alții cercetau școlile umaniste întemeiate de călugări catolici în unele orașe din Moldova. Fii de boieri din amîndouă principatele se întorceau cu cunoștințe de limba latină din 'școlile cele mari' din Constantinopol, unde învățau la dascăli greci, trecuți prin universitățile italiene” (vezi p. 148—149).

c) A treia precizare pe care o facem se referă la numeroasele neologisme terminate în *-ie* (aproape toate de origine latină savantă, în ultimă analiză). Referitor la etimologia lor directă sau imediată, specialiștii nu s-au pus încă în întregime de acord, dar cîștigă tot mai mult teren părerea conform căreia primele neologisme din această largă categorie ne-au venit direct din latină, nu prin intermediul limbii ruse (cum au crezut C. Sanzewsitch, Sextil Pușcariu și îndeosebi acad. Iorgu Iordan). Pentru argumentele care se pot aduce în sprijinul noii păreri, vezi articolele citate în bibliografie, ale lui Romulus Todoran, unde se arată că formele românești în *-(t)ie* s-au dezvoltat direct din cele latinești în *-io* (deci *conditio*, *definitio*, *expeditio*, *prescriptio* și altele au devenit: *condiție*, *definiție*, *expediție*, *prescripție* etc.). Pe linia celor spuse mai sus, se impune și observația că, în cronică lui Gheorghe Șincai (editată de Florea Fugaru), apar neologisme de felul lui: *excepție*, *superstiție*, *vizitație*, *apelație*, *jurisdicție*, *instrucție*, *facție*, *rezoluție*, *invitație*, *reprezentatie*, *fundație* și altele, care (la acest corifeu al Școlii ardelenene) nu pot fi explicate decît ca împrumuturi directe din limba latină.

2. În procesul de modernizare, internaționalizare și relatinizare a vocabularului românesc un rol important revine, desigur, **influenței italiene**, care a contribuit și ea la schimbarea fizionomiei lexicale a limbii noastre prin neologismele pe care ni le-a furnizat începînd cu secolele al XVII-lea și al XVIII-lea (epoca primelor contacte culturale italo-române). În această perioadă, stolnicul *Constantin Cantacuzino*, spre exemplu, studiază în Italia (la Padova) și îndeplinește misiuni diplomatice, iar călătorul italian *Anton Maria Del Chiaro* devine secretar al lui Constantin Brîncoveanu (începînd din 1709) și apoi al lui Ștefan Cantacuzino (domn al Țării Românești între 1714—1715).

Și mai vechi decît contactele culturale sînt legăturile comerciale dintre Italia și țările românești, fiindcă ultimele datează (cum a arătat Nicolae Iorga) încă de la sfîrșitul secolului al XIII-lea și din prima jumătate a veacului al XIV-lea, cînd o serie de negustori italieni (genovezi și venețieni) au ajuns cu corăbiile lor pînă la gurile Dunării. Numai așa ne putem explica faptul că una dintre primele monede menționate în documentele slavo-române este *ducatul* (cuvînt de origine italiană: *ducato*). Pentru unele detalii, vezi Lucia Djamo-Diaconiță, în SCL XXI (1970), nr. 5, p. 577—580.

În epoca fanariotă (care a favorizat procesul de occidentalizare a culturii noastre), cele mai multe italianisme au pătruns în românește prin intermediul limbii neogrecești, tot așa cum în Transilvania au intrat prin filieră au, o-ungară. În mod special ne interesează, desigur, acele neologisme de origine italiană pe care le-am primit direct, îndeosebi în secolul al XIX-lea (prin Ion Heliade Rădulescu, Cezar Bolliac, Gheorghe Asachi, Alexandru Odobescu, Nicolae Filimon etc.) sau chiar în veacul al XX-lea, grație mai ales lui G. Călinescu și altor cărturari influențați de limba și cultura italiană. O bună parte dintre italianismele existente în limba română aparțin, precum se știe, terminologiei muzicale și au, de obicei, caracter internațional. Din această cauză nu putem fi, întotdeauna, siguri că le-am primit exclusiv din italiană, însă cel mai normal este să le înregistrăm aici, nepierzând totuși din vedere (măcar în unele cazuri) o posibilă etimologie multiplă. Iată o serie de termeni muzicali simțiți ca tipic italienesti, chiar dacă unii dintre ei nu lipsesc nici din franceză, engleză, rusă etc.: *adagio, allegro, allegretto, alto, arpeggiu, andante, bariton, cantabil, chitară, crescendo, duet, flaut, flautist, grazioso, intermezzo, mandolină, moderato, operă* (muzicală), *partitură, piano, pianissimo, scherzo, solfeggiu, solo, tenor, trio, tumultuoso, vibrando, vivace* etc. Tot limbii italiene îi datorăm, printre altele, o mulțime de termeni care aparțin domeniului economic și financiar-bancar, de exemplu: *acout, agenție, bancă, bilanț, cambie, casă* (de bani), *casier, contabil, fisc, salit, gir, gira, liră, manco, scont, scadent, scadență, speze* „cheltuieli”, *valută, virament* și altele, care ne-au venit, uneori, prin intermediul limbii neogrecești. Din alte domenii (cum sînt: arhitectura, medicina, politica, sportul, marina, alimentația etc.) provin: *ancoră, basorelieu, calcio-vecchio, campion, capodoperă, dantesc, fascism, febră, (medic) curant, merceologie, oncologie, reumatism, rizoto, spaghetti, spavan, stagiune, stindard, teracotă, traumă* și altele, care pot fi găsite în DN₃ ori în alte lucrări lexicografice.

3. Regional, precum și la nivelul limbii literare, s-a exercitat asupra românei **influența germană**, care e mai veche și mai accentuată în Transilvania. Privită în ansamblu, această influență cunoaște foarte multe aspecte, pe care le putem cel mult aminti. E vorba de influența șvabilor din Banat, de aceea a sașilor din Transilvania și de influența pe care au exercitat-o nemții stabiliți la noi ca mineri, negustori și îndeosebi industriași. La acestea trebuie adăugată influența germană determinată de contactul cu civilizația apuseană din Austria și, desigur, cea exercitată prin intermediul cărților, adică pe cale cultă. Neputînd trece în revistă toate domeniile în care s-a făcut simțită influența germană, ne vom mulțumi cu constatarea că ea a lăsat cele mai serioase urme în terminologia tehnico-științifică. Cităm numai cîteva fapte care confirmă cele spuse mai înainte: *bliț, boiler, bomfaier, bormașină, cocs, diesel, drosel, duză, electrobuz, electrocar, fasung, feldspat, foraiher, gater, graifăr, matrilă, rolă, șaiabă, saltăr, șină, ștecăr, valț, ventil, wolfram* și altele. După cum s-a văzut chiar din această scurtă listă, mulți termeni pe care i-am împrumutat din germană sînt cuvinte compuse, cum probează și exemple (mai mult ori mai puțin recente) de felul celor care urmează: *abfild, balonzaid, bildungsroman, capelmaistru, crenvurst(i), damenvais* (o deformare a lui *Damenwahl* „alegere sau selecționarea doamnelor”), *brudersaft, glaspapir, glasvand, hinterland, laitmotiv, lebärvurst, lumpenproletariat, mișmaș, oberliht, patvagon* (din germ. *Pacwagen* „vagon de colete”), *ruccac, șapirograf, șpilhozen, tișlaisfăr, fincvais* și altele, care au mărit numărul compuselor din limba română și al

căror sens se află în dicționare. Ceea ce trebuie remarcat în legătură cu unele neologisme pe care le-am primit din limba germană este faptul că ele au rădăcini (iar, uneori, și sufixe) de origine latină. Comp.: *adresant, laborant, secunđant, recențent, repentent, dictat, unicat, gladiolă, provizion, agentură, corectură, rubricatură* etc. Altele sînt, de fapt, chiar cuvinte latinești, cum se întîmplă cu *acurat, servus* și *sista*, care au intrat în limba literară din vorbirea ardelenilor cuți influențați de germani. Dacă ținem seama de originea mai îndepărtată a unor asemenea împrumuturi și a celor amintite mai înainte (destul de multe la număr), putem conchide că influența germană modernă a contribuit și ea, într-o oarecare măsură, la relatinizarea vocabularului românesc din ultimele două sute de ani.

O bogată bibliografie asupra influenței germane vechi și moderne, precum și a efectelor ei asupra graiurilor noastre populare se găsește în CTRL (p. 447—454). Dintre contribuțiile mai recente se impune atenției în special lucrarea fundamentală a lui Vasile Arvinte: *Die deutschen Entlehnungen in den rumänischen Mundarten* (nach den Angaben des Rumänischen Sprachatlases), Berlin, 1971. Urmărind să clarifice influența germană asupra graiurilor populare românești, autorul se bazează pe bogatul material dialectal al *Atlasului lingvistic român* (publicat pînă în 1962). Pe lîngă înregistrarea alfabetică și etimologia împrumuturilor în discuție, în lucrare se mai studiază repartitia teritorială a acestora, stratificarea lor riguroasă, precum și modul în care ele au fost integrate în diferite cîmpuri onomasiologice deja existente în limba română.

4. Cea mai puternică dintre toate influențele moderne exercitate asupra limbii noastre (începînd, mai ales, cu secolul al XIX-lea) rămîne, indiscutabil, **influența franceză**. Grație ei, în primul rînd, româna s-a îmbogățit cu cîteva mii de cuvinte, modernizîndu-și vocabularul în toate domeniile vieții materiale și spirituale. Se poate spune că termenii noștri politico-sociali, militari, administrativi, economici, juridici, filozofici, medicali și științifici, în general, sînt în marea lor majoritate de origine franceză ori au, adeseori, o etimologie multiplă (inclusiv franțuzească). Manifestată, la început, adică în secolul al XVIII-lea, prin intermediul fanariotilor și al rușilor (datorită unor împrejurări istorice descrise pe larg în ILRLIT, p. 577—584), influența franceză devine directă și mai profundă în primele decenii ale veacului trecut, cînd încep să sosească la noi unii emigranți francezi, iar mulți tineri români înstăriți merg să studieze la Paris ori se familiarizează cu limba și cultura franceză chiar în țara noastră. Unele condiții, în această privință, au fost create încă din anul 1775, cînd domnitorul Alexandru Ipsilanti a reorganizat învățămîntul din Țara Românească după model francez, ceea ce a însemnat, printre altele, introducerea, în școală, a limbii franceze ca limbă obligatorie, alături de greacă, latină, slavonă și română. Pe lîngă numeroasele *traduceri* care s-au făcut din franceză în tot cursul secolului al XIX-lea și ulterior, ceea ce a determinat amploarea acestei influențe au fost, în primul rînd, *relațiile de ordin politic, economic și mai ales cultural* care au existat aproape fără întrerupere între Franța și țara noastră. Datorită acestor condiții și altora (prea cunoscute pentru a mai fi amintite), influența franceză s-a putut manifesta din plin asupra limbii române atît în domeniul vocabularului, cît și al frazeologiei. Fără nici o exagerare, se poate spune că, în româna modernă, cele mai multe unități frazeologice sînt de proveniență franceză, dar nimeni nu a întocmit un inventar complet ori măcar cvasiexhaustiv al

acestora. Unele dintre aceste unități frazeologice sînt împrumuturi directe, iar altele reprezintă calcuri sau imitații după modelele franțuzești corespunzătoare. Din prima categorie pot fi citate: *artist liric*, *bal mascat*, *calcul renal*, *cordon ombilical*, *cordon sanitar*, *critic literar*, *dans macabru*, *director general*, *decret guvernamental*, *forță motrice*, *jurnal de bord*, *metabolism bazal*, *monolog interior*, *pareză intestinală*, *placă turnantă*, *petrol lampant*, *tonus muscular* și multe altele, care pot fi găsite în dicționarele românești și în cele franțuzești, unde figurează ca „sintagme stabile”, deci ca echivalente reale ori potențiale ale unor cuvinte. Alte frazeologisme românești moderne constituie calcuri, adică traduceri literale după unități frazeologice franțuzești care au o structură identică ori foarte asemănătoare. La exemplele citate în cadrul capitolului pe care îl vom consacra calcului lingvistic, adăugăm aici: *apă de toaletă* (după frc. *eau de toilette*), *castel de apă* (după frc. *château d'eau*), *cîmp de bătaie* (după frc. *champ de bataille*), *diabet zaharat* (după frc. *diabète sucré*), *duș scoțian* (după frc. *douche écossaise*), *focar de infecție* (după frc. *foyer d'infection*), *ipoteză de lucru* (după frc. *hypothèse de travail*), *materie cenușie* (după frc. *matière grise*), *piatră unghiulară* (după frc. *pierre angulaire*), *rădăcină pătrată* (după frc. *racine carrée*), *turn de fildes* (după frc. *tour d'ivoire*), *a pierde din vedere* (după frc. *perdre de vue*), *a se da în spectacol* (după frc. *se donner en spectacle*), *a face act de prezență* (după frc. *faire acte de présence*) și multe altele, care pot fi clasificate după diverse criterii, începînd cu structura lor morfo-sintactică și terminînd cu particularitățile de ordin semantic sau cu apartenența la anumite domenii de activitate.

În ceea ce privește împrumuturile lexicale propriu-zise (singurele care au fost mai mult studiate), acestea sînt foarte numeroase, dar ele nu reprezintă, în nici un caz, aproape 40% din lexicul românesc modern, cum rezultă dintr-o statistică adeseori citată, care aparține lui D. Măcrea și ale cărei neajunsuri le-am arătat în *Probleme de etimologie* (p. 109 și urm.). Lăsînd la o parte numeroasele greșeli care există în dicționare și mai ales în DLRM (după care a fost întocmită statistica amintită), ceea ce rămîne indubitabil e faptul că numărul neologismelor de proveniență franceză e totuși uriaș (ca de altfel și al frazeologismelor de genul celor amintite mai sus).

Majoritatea împrumuturilor lexicale de origine franceză au pătruns în limba română pe cale scrisă, iar aspectul lor grafic s-a impus, adeseori, în pronunțarea românească literară. Numai așa se explică faptul că noi rostim *automobil* (nu *otomobil*) și la fel: *bacalaureat*, *certificat*, *convoi*, *mercerie*, *pension*, *sergent*, *septicemie* etc. Există, desigur, și numeroase cazuri cînd pronunțarea din franceză s-a menținut în limba română, cum dovedesc exemplele de felul lui *coșmar* (< frc. *cauchemar*), *faleză* (< frc. *falaise*), *fular* (< frc. *foulard*), *antet* (< frc. *en-tête* „în frunte”) ș.a.m.d. Uneori, același termen franțuzesc a fost o dată împrumutat pe cale directă sau orală și altă dată pe cale scrisă, adică livrescă, ceea ce a dus la apariția unor forme duble nediferențiate semantic: *santimă* și *centimă* (< frc. *centime*), *pansion* și *pension* (< frc. *pension*), *semplu* și *simplu* (< frc. *simple*) etc. În multe cazuri, formele pătrunse pe cale orală au fost eliminate, cu timpul, fiindcă erau simțite ca inculte, iar celelalte s-au instalat definitiv în limba literară (*centimă*, *pension*, *simplu* și altele). Numai în mod excepțional cele două forme s-au specializat din punctul de vedere al sensului, transformîndu-se în unități lexicale distincte. Astfel, *bor* și *bord* (ambele din frc. *bord*) sau *rever* și *revers* (provenite din frc. *revers*) sînt, în planul sincroniei, cuvinte diferite, întrucît spunem cu toții „*borul* (ori *borurile*) *pălăriei*”, însă „*bordul* unei nave” sau „*reverul* hainei” paralel cu „*reversul* medaliei” (după frc. *le revers de la médaille*).

Cele mai multe dintre neologismele pe care le-am împrumutat din franceză au rămas în limbă și aceasta e principala dovadă că ele erau mai mult ori mai puțin necesare. În imensa lor majoritate, aceste neologisme sînt înregistrate și în recente noastre dicționare, însă lipsesc chiar din DN₃: *afaziologie*, *buscula*, *colinar*, *evenimential*, *recanier*, *semiotician*, *supercampion* (după frc. *superchampion*) și altele, care cunosc suficiente atestări și pe care, de cele mai multe ori, e greu (dacă nu chiar imposibil) să le înlocuim cu termeni din fondul vechi al limbii.

Multe împrumuturi mai noi din limba franceză sînt inserate numai în DCR, însă ele nu sînt întotdeauna și convingător explicate din punct de vedere etimologic. Astfel, chiar mai sus-citatul *colinar* n-ar fi trebuit socotit o formație internă a limbii române din *colină* + suf. -ar (cum se admite la p. 129, col. 2), ci un împrumut din frc. *collinaire* (pentru care vezi LEXIS, p. 353, s.v. *colline*).

O serie de împrumuturi recente sau foarte recente au o sferă de circulație restrînsă și (cel puțin deocamdată) par lipsite de perspectiva generalizării, întrucît nu răspund unor necesități reale ori au, în limba noastră, echivalente perfecte din punct de vedere semantic. Ne referim, spre exemplu, la verbele: *a acușa*, „a naște”, *a badîna*, „a glumi”, *a efasa*, „a șterge”, *a flana*, „a hoinări”, *a sermona*, „a dojeni” etc., la substantivele: *cristianism*, „creștinism”, (*h*)*istorien*, „istoric” (și chiar *istorienă*!), *insumisiune*, „nesupunere”, *plezanterie*, „lucru amuzant”, *sensiblerie*, „sensibilitate excesivă deplasată” etc. sau la adjectivele: *afolat*, „înebunit, ieșit din minți”, *eclatant*, „strălucitor”, *inubliabil*, „de neuitat”, *impardonabil*, „de neiertat” ori *froasat*, „ofensat, vexat, rănit în amorul propriu”. Multe franțuzisme și-au dovedit inutilitatea încă din secolul trecut, cînd I.L. Caragiale îi ridiculiza pe cei care erau *ambelați* (în loc de *placidisiți*) și *infatigabili*, adică „neobosiți”. Unor asemenea franțuzisme și altor neologisme de prisos (cf. și italianismele *incapace*, „incapabil”, *indimenticabil*, „de neuitat” etc.) ne-am obișnuit să le spunem *barbarisme*, utilizînd un termen care nu este prea potrivit (pentru că ne trimite la *barbar*), dar care nici nu mai poate fi eliminat, avînd în vedere că se folosește în multe limbi și în primul rînd în franceză, de unde noi l-am împrumutat.

Franțuzisme aparente și pseudofranțuzisme

Împrumuturile autentice din limba franceză trebuie deosebite cu mare grijă de pseudofranțuzisme și de franțuzisme aparente, pentru care unele dintre dicționarele noastre mai noi ne oferă indicații etimologice incomplete sau eronate. Cităm (în ordine alfabetică) numai o parte dintre neologismele care par de proveniență franceză, dar care nu există, de fapt, în această limbă: *angrosist*, *bonjurist*, *conspirativ*, *dirijor*, *elogia*, *esaveraj*, *frizer*, *jurnalist*, *grandoman*, *grandomanie*, *hidrofor*, *logoped*, *longeviv*, *meditator*, *ortografie* (cu sensul de „scriere corectă”), *picaj*, *portativ*, *riscant*, *simplitate*, *șantajist*, *șofa* etc. Toate acestea și altele similare sînt, în realitate, creații interne ale limbii române ori (mult mai rar) ele reprezintă împrumuturi lexicale de alte origini decît cea franceză (cf., de pildă, germ. *Friseur*, rus. *logoped*, grec. și lat. *orthographia* etc.). Pentru argumente și pentru întreaga problemă a acestor inexistente „franțuzisme”, vezi mai pe larg Theodor Hristea, *Franțuzisme aparente și pseudofranțuzisme în limba română*, în LR, XXVIII (1979), nr. 5, p. 491—503.

5. O parte dintre neologismele apărute în limba română după 23 August 1944 sînt, după cum se ştie, un produs al **influenţei ruse** moderne. În condiţii bine cunoscute, această influenţă s-a manifestat asupra limbii noastre aproape exclusiv pe cale scrisă, şi anume prin intermediul traducerilor. Materialul de care dispunem ne îndreptăţeşte să afirmăm că împrumuturile de cuvinte sînt mai puţin numeroase decît calcurile lingvistice, care nu implică decît adoptarea unui sens nou ori copierea unei „structuri” lexicale sau frazeologice. Chiar şi un cuvînt cum este **sputnic** nu s-a impus în română decît după ce a pătruns în alte limbi europene (cum sînt franceza, engleza, germana etc.), devenind, în felul acesta, un termen internaţional. Atestările arată că, la început, s-a spus la noi exclusiv **satelit artificial** (care traduce rus. *iskusstvennii sputnik*), preferîndu-se o combinaţie de două neologisme latineşti unui singur element lexical, care părea însă prea străin de limba noastră.

În sprijinul celor spuse mai sus ni se pare semnificativ şi faptul că DLRM (apărut în anul 1958) înregistrează numai unitatea frazeologică **satelit artificial** (vezi p. 736, col. 2), în schimb ignorează pe **sputnic**, cu toate că lansarea primului satelit artificial sovietic a avut loc la 4 octombrie 1957. A doua zi, cuvîntul rusesc a apărut în presa franceză, americană etc., cum rezultă din mai multe surse pe care nu le mai cităm.

Cînd neologismele ruseşti conţineau rădăcini sau alte elemente formative de origine latină, ele au fost perfect şi rapid asimilate de limba română. Iată o listă destul de bogată care conţine neologisme de provenienţă rusească, în a căror structură recunoaştem uşor cel puţin un element constituent de origine latină (imediată sau mai îndepărtată): **activist**, **agregat**, **aspirantură**, **centrism** (din rus. *ţentrizm*, modificat după *centru*), **combinat** (folosit ca substantiv), **cursant**, **defectologie**, **dezinformaţie** şi **dezinformare** (ambele reflexe, în limba română, ale rus. *dezinformația*), **desant** (greşit explicat în DN₃ direct prin frc. *descente* şi engl. *descent*), **dezînsecţie** (în franceză se spune *désinsectisation*), **doctorantură**, **economism** (o variantă rusească a oportunistului internaţional), **empiriocriticism**, **exponat**, **gazoanalizator**, **instrucţaj** (inexistent în franceză), **magistrală**, **mecanizator** (din rus. *mehanizator*, refăcut după *mecanic*), **procuratură** (care l-a scos din limbă pe *parchet* de origine franceză), **radiofificaţie**, **revizionism** (ca termen politic cu sensul de „oportunist de dreapta”), **prospect** (cu sensul de „magistrală, bulevard, larg”), **suprematism**, **textolog** şi **textologie**, **transfocator**, **ultraimperialism** şi altele, care aparţin, de obicei, domeniului politico-ideologic şi terminologiei tehnico-ştiinţifice considerate în sensul cel mai larg cu putinţă. Ca şi în cazul influenţei germane, constatăm că printre împrumuturile făcute din rusă există multe cuvinte compuse, cum dovedesc mai ales exemplele următoare: **agrobiologie**, **agrotehnică**, **agrozootehnică**, **agrometeorologie** (greşit considerat formaţie românească în DEX şi în MDE₂), **fotoaparatură**, **fotocameră**, **fotoreportaj**, **hidroagregat** (din rus. *ghidroagregat*, refăcut după *hidro-*), **inginer-mecanic**, **inginer-economist**, **general-maior** sau **termoreceptor** (considerat şi el o formaţie românească în DEX şi în MDE₂, deşi prin rus. *termoreceptör* poate fi explicat fără nici o dificultate). Există, desigur, şi împrumuturi cu etimologie multiplă (adică ruso-franceză, ruso-engleză etc.) sau cazuri cînd influenţa rusă a consolidat numai poziţia unui neologism pre-existent, lărgindu-i sfera semantică şi mărindu-i forţa circulatorie (cum am arătat în *Probleme de etimologie*, p. 115—117 şi 127—135). În aceeaşi lucrare şi în altele am mai încercat să demonstrăm că influenţa rusă modernă a avut

drept consecinţă nu numai o uşoară **relativizare** a vocabularului românesc, ci şi o relativă consolidare a fondului său de elemente internaţionale.

6. Pentru a avea o imagine cît mai generală asupra vocabularului românesc neologic, e necesar să spunem cîteva cuvinte şi despre **influenţa engleză** manifestată direct ori indirect mai ales în ultimele decenii. Încă din veacul trecut, româna a început să împrumute o serie de neologisme englezeşti, însă aproape exclusiv prin intermediul limbii franceze. Mai aproape de epoca noastră, unii termeni tehnici de origine engleză ne-au venit prin mijlocire germană (ca în cazul lui *boiler*, *cocs*, ori *tubing* „ţevă de extracţie”, pentru care vezi MDE₂, p. 993, col. 1). În deceniile V şi VI ale secolului nostru, aceeaşi influenţă s-a manifestat, măcar în parte, şi prin intermediul rusei, care ne-a furnizat unii termeni tehnici de origine anglo-americană (de pildă: *buldozer*, *conveier*, *motoplug*, *radiolocaţie*, *scroper* etc.).

Este de la sine înţeles că, în multe cazuri, trebuie să admitem şi aici o etimologie multiplă (adică anglo-rusească, anglo-germană şi mai ales franco-engleză), dar nu putem şi nici nu este cazul să intrăm în detalii de ordin etimologic. Că unele anglicisme ne-au venit, spre exemplu, prin intermediul limbii franceze o dovedeşte sensul lor, care coincide cu al etimonurilor franţuzeşti imediate, nu cu al celor englezeşti, din care provin numai în ultimă analiză. În această situaţie sînt, de pildă: **dancing**, **picup**, **smoching** şi **spicher** „crainic” (cărui în engleză îi corespunde *announcer*). Alteori, raţiuni de ordin formal ne obligă să admitem că unele anglicisme au pătruns în limba română din franceză, unde acestea au suferit uşoare modificări de ordin fonetic păstrate şi în româneşte. Ne referim spre exemplu la **biftec** (care seamănă mai mult cu frc. *bifteck* decît cu engl. *beefsteak*) sau la **rosbif**, care nu diferă de frc. *rosbif* decît prin accent şi are elementele componente perfect sudate spre deosebire de engl. *roast beef* (scris şi *roast-beef*). Cf. şi **sandviş**, care e mai apropiat de rostirea frc. *sandwich* (atestat încă din 1801) decît de a engl. *sandwich* (la originea lui mai îndepărtată numele unui conte din Anglia).

Pe cît se pare, terminologia sportivă, este aceea care cunoaşte cel mai mare număr de cuvinte englezeşti, dintre care unele au pătruns în limba română încă de la începutul acestui secol sau chiar mai devreme (de obicei prin mijlocire franţuzească). Iată o listă destul de bogată, în care sînt incluşi exclusiv termeni sportivi de origine engleză, mai vechi ori mai recent (faptul că etimologia lor poate fi multiplă nu ne mai interesează): **aut**, **baschet**, **base-ball**, **bowling**, **bridge**, **cnocaut**, **corner**, **dirt-track**, **dribla**, **dribling**, **fault**, **finiş**, **foţbal**, **ghem** (scris şi *game*), **gol**, **golf**, **handicap**, **henţ**, **ofsaîd**, **meci**, **outsider**, **polo**, **presing**, **ring**, **rugbi**, **scor**, **set**, **skeet**, **sportsman**, **start**, **suporter**, **şut**, **tenis**, **upercut**, **volei** şi alţii mai puţin cunoscuţi (pentru care vezi DN₃ şi articolele citate de noi în CTRL, p. 241 ale Ilincăi Constantinescu).

De anglicismele autentice trebuie deosebite cu grijă **pseudoanglicismele** sau falsele anglicisme, de care ne-am ocupat pe larg în LR XXII (1974), nr. 1 (p. 61—71) şi în SCL XXVI (1975), nr. 4 (p. 375—378). Acestea sînt cuvinte create în alte limbi (mai ales în franceză) prin combinarea unor teme şi elemente formative împrumutate din limba engleză. Astfel, cu ajutorul lui **man** „om” (devenit element de compunere) şi după modelul unor anglicisme adevărate (ca *gentleman*, *sportsman* etc.), au fost formate în limba franceză *tenisman*, *recordman*, *rugbyman* etc. În locul acestora, engleza foloseşte unităţile frazeologice: *tennis player* „jucător de tenis”, *record holder* „deţinător de record” ş.a.m.d. O parte dintre pseudoanglicismele create în franceză au

pătruns și în limba română (de obicei prin intermediul presei). Întrucît au fost simțite ca anglicisme propriu-zise, citeva dintre ele au primit o formă apropiată de aceea pe care ar fi trebuit s-o aibă în limba engleză (adică *tenismen*, *recordmen* etc.). Alte pseudo-anglicisme românești conțin elementul de compunere *-avera*, care la noi provine din fr. *avérage*, iar în franceză din engl. *average* „medie aritmetică”. Dintre acestea, unele au apărut mai întîi în limba franceză, de unde le-am împrumutat și noi (de pildă *goal avérage* și *set-avérage*), iar altele constituie formații românești create prin analogie cu modelele franțuzești citate (spre exemplu: *meziaveraj*, *ghemaveraj* și altele).

Alte domenii în care constatăm existența multor termeni de origine engleză sînt cel al cinematografiei, al medicinei, al diverselor științe (dintre care unele noi și interdisciplinare), precum și al tehnicii în general. Deși, uneori, este destul de greu, în principiu trebuie să distingem anglicismele propriu-zise de *americanisme*, care sînt, de obicei, mai recente și au (aproape întotdeauna) caracter internațional. Cităm dintre cele mai cunoscute, nepierzînd din vedere că unele ne-au putut veni și din franceză ori dintr-o altă limbă influențată de engleza americană: *bluf* (existent, de asemenea, în franceză, italiană, germană etc.), *blugi* (o scurtare pe teren românesc din *blue-jeans*), *boss* (care, la noi, se folosește cu sensul de „șef”, în general), *campus* (un dublet etimologic al lui *cîmp*), *cow-boy*, *dacron*, *drugstore*, *escalator*, *hold-up* „atac banditesc urmat de jefuire (la drumul mare)”, *hamburger* (a cărui bază derivativă este numele orașului german *Hamburg*), *jazz* (care provine din limba negrilor), *mass-media*, *motel*, *radar*, *stagflație*, *tobogan* (greșit rostit, uneori, *topogan*), și, desigur, expresia *O.K.*, a cărei etimologie este extrem de controversată, ceea ce n-a împiedicat-o să aibă un succes atît de mare pe plan internațional.

Înainte de a încheia, mai notăm o serie de anglicisme și de americanisme care sînt noi ori relativ noi în vocabularul nostru și care vor rămîne în limbă fie pentru că sînt realmente utile, fie pentru simplul motiv că au devenit, de mai multă vreme, cuvinte internaționale. Ne referim la: *apartheid*, *best-seller*, *biomedicină*, *building*, *bungalow*, *chewing-gum*, *chicinetă*, *computer*, *design* (rostit dizáin), *dispecer*, *display*, *fairplay*, *finaliza*, *gentleman*, *hobby*, *living-room*, *management*, *marketing*, *pacemaker* (un fel de stimulator cardiac electronic), *previzionă*, *scanner*, *show*, *smog*, *spici* (scris și *speech*), *stres* (s), *striptis* (scris și *strip-tease*), *supermarket*, *transplant*, *tranziență*, *week-end*, *western*, *whisky* etc. Foarte multe alte anglicisme și americanisme nu sînt încă inserate în dicționarele noastre recente, însă ele se întîlnesc în stilul publicistic și în cel științific, care au fost și vor rămîne întotdeauna cele mai bogate în neologisme.

*

Dacă avem în vedere și alte împrumuturi (de care nu ne-am putut ocupa nici măcar în treacăt), sîntem îndreptățiți să conchidem că influențele exercitate asupra limbii române sînt foarte variate și că ele explică mult discutata *eterogenitate* a vocabularului românesc judecat în ansamblu. Este interesant de remarcat că aceste influențe *nu au alterat esența latină a limbii noastre*, în schimb au influențat fizionomia ei lexicală pînă într-atît, încît i-au asigurat un loc aparte printre celelalte idiomuri neolatine. După reluarea contactului cu romanitatea occidentală (de care am fost izolați timp de peste 1 000 de ani), limba română și-a îmbogățit vocabularul cu un număr uriaș

de neologisme, față de care și în epoca actuală este extrem de receptivă. Cum bine arată Sextil Pușcariu, mai ales împrumuturile neologice au transformat româna într-o limbă modernă, reincadrînd-o în spiritualitatea romanică și îndepărtînd-o de comunitatea balcanică, în care o înglobase mai ales cultura ce ne venea din Bizanț.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. ANDRIESCU, AL., *Limba presei românești în secolul al XIX-lea*, Iași, 1979.
2. DENSUSIANU, OVID, *Istoria limbii române* (vol. I: *Originile*), București, 1961, p. 159—242.
3. GRAUR, AL., *Tendențele actuale ale limbii române*, București, 1968, p. 271—291.
4. HRISTEA, THEODOR, *Probleme de etimologie. Studii. Articole. Note*, București, 1968, p. 103—274.
5. HRISTEA, THEODOR, *Contribuții la studiul etimologic al neologismelor românești*, în LR, an. XXII (1973), nr. 1, p. 3—17.
6. HRISTEA, THEODOR, *Împrumuturi și creații lexice neologice în limba română contemporană*, în LR XXI (1972), nr. 3, p. 185—200.
7. IORDAN, IORGU, *Limba română actuală. O gramatică a „greșelilor”* (ediția a II-a), București, 1948, p. 464—511.
8. IVĂNESCU, G., *Istoria limbii române*, Iași, 1980, p. 482—498; 646—677 et passim.
9. MACREA, D., *Compoziția istorică și tendințele actuale de dezvoltare ale vocabularului românesc*, în CL, an. V (1960), nr. 1—2, p. 39—57.
10. MIHĂESCU, H., *Influența grecească asupra limbii române pînă în secolul al XV-lea*, București, 1966.
11. MIHĂILĂ, G., *Împrumuturi vechi sud-slave în limba română*, București, 1960.
12. MOCANU, Z. MARIN, *Influența italiană asupra limbii române*. Rezumatul tezei de doctorat (cu o bibliografie a problemei), București, 1977.
13. MUNTEANU, ȘTEFAN și VASILE D. ȚĂRA, *Istoria limbii române literare. Privire generală*. Ediție revizuită și adăugită, București, 1983, p. 140—270.
14. PĂTRUȚ, IOAN, *Latin et slave dans le lexique du roumain*, în IRL, an. XVI (1971), nr. 4, p. 299—309.
15. PUȘCARIU, SEXTIL, *Limba română* (vol. I: *Privire generală*), București, 1940, p. 364—415.
16. ROSETTI, AL., *Istoria limbii române* (ediția a doua revizuită și adăugită), București, 1978, p. 293—434 et passim.
17. TODORAN, R., *Despre neologismele terminate în -ie*, în CL an. IV (1959), nr. 1—2, p. 211—213.
18. TODORAN, ROMULUS, *Contribuții la studiul terminologiei juridico-administrative românești din Transilvania de la începutul secolului al XIX-lea*, în CILRL, vol. III (mai ales pp. 131—133).
19. URSU, DESPINA și N.A. URSU, *Observații privitoare la adaptarea neologismelor în limba română*, în LR, an. XV (1966), nr. 3, p. 245—254.
20. URSU, N.A., *Formarea terminologiei științifice românești*, București, 1962.

III. PROCEDEE INTERNE DE ÎMBOGĂȚIRE A VOCABULARULUI de THEODOR HRISTEA

INTRODUCERE ÎN STUDIUL FORMĂRII CUVINTELOR

1. În capitolul precedent am arătat (printre altele) că, grație mai ales împrumuturilor neologice de origine latino-romană și germanică, româna a dobândit prestigiul unei limbi europene de cultură și de civilizație, care este capabilă să exprime absolut orice, începând cu cele mai abstracte idei filozofice și terminând cu ultimele cuceriri în domeniul tehnicii și al științei. La momentul potrivit, am subliniat că necesitățile de îmbogățire a vocabularului sunt satisfăcute nu numai prin recurgerea la împrumuturi din alte limbi, ci și prin folosirea unor mijloace exclusiv interne, de care urmează să ne ocupăm în capitolul de față. Înainte de a studia principalele procedee interne de îmbogățire a vocabularului românesc (adică derivarea și compunerea), sunt necesare câteva precizări referitoare la familia lexicală și la statutul acestui compartiment al limbii pe care ne-am obișnuit să-l numim FORMAREA CUVINTELOR.

2. Unii lingviști români și străini includ formarea cuvintelor în morfologie cu care cea dintâi seamănă îndeosebi prin caracterul ei sistematic (așa de vizibil mai ales în domeniul derivării). Astfel, așa cum, spre exemplu, orice verb românesc se termină la persoana a II-a sing. a indicativului prezent în i plenison, silabic sau foarte scurt (afl*i*, bei, po*i*), tot așa de la aproape orice verb se poate forma, în limba noastră, un nume de agent cu ajutorul sufixului -tor (cf.: scriitor, muncitor, alergător etc.). Se poate spune că, în ambele cazuri, avem de-a face cu un număr relativ mic de reguli după care se creează atât noile cuvinte, cât și formele gramaticale ale unui cuvânt supus flexiunii. Alți cercetători consideră că sistemul de formare a cuvintelor trebuie înglobat în studiul vocabularului, adică al disciplinei lingvistice cunoscute sub numele de lexicologie. În sfârșit, nu lipsesc nici cei care văd în formarea cuvintelor o ramură distinctă a lingvisticii, fiindcă ea ocupă, într-adevăr, un loc de tranziție între vocabular și structura gramaticală. Considerând (cu rezervele de rigoare) că formarea cuvintelor este o secțiune a lexicologiei (în sens foarte larg), ne întemeiem pe faptul că aceasta duce la crearea de noi unități lexicale pe baza celor care există deja într-o limbă dată. În același timp, urmăm o concepție care este, practic, aproape definitiv impusă în învățământul românesc de toate gradele și care constă în studierea sistemului de formare a cuvintelor în cadrul vocabularului.

3. În lingvistica românească, importanța formării cuvintelor a fost adeseori subliniată, arătându-se, pe bună dreptate, că aceasta reprezintă unul din capitolele cele mai importante ale unei limbi, întrucât se poate vedea aici mecanismul însuși al creației lexicale sau felul în care procedează o limbă pentru a-și crea elemente noi, dotate cu sensuri noi (cf. Al. Rosetti, ILR₂, p. 327).

Dovezi ale atenției speciale de care se bucură la noi formarea cuvintelor găsim în elaborarea citorva teze de doctorat (consacrate îndeosebi derivării), apoi în apariția celor 6 volume de *Studii și materiale privitoare la formarea cuvintelor în limba română* (SMFC, București, 1959—1972) și mai ales în elaborarea amplului tratat *Formarea cuvintelor în limba română* (ai cărui redactori responsabili sînt acad. Al. Graur și Mioara Avram).

Din această lucrare fundamentală, au fost tipărite, pînă în prezent, două volume deosebit de valoroase, dintre care primul se ocupă de compunere (și e în întregime redactat de Fulvia Ciobanu și Finuța Hasan, București, 1970), iar al doilea este consacrat prefixelor, a apărut în anul 1978 și e opera unui colectiv de 10 cercetători. Acelorași autori și redactori responsabili le mai datorăm vol. al III-lea din FCLR, care este intitulat Sufixe și care se află în manuscris la Institutul de Lingvistică din București. În acest al III-lea tom (care cuprinde două părți și care e aproape gata pentru tipar), sînt înregistrate și studiate din toate punctele de vedere, „peste 300 de sufixe simple și 350 complexe (compuse și dezvoltate)”. Informația provine de la Mioara Avram, *Formarea cuvintelor și cultivarea limbii române*, în LL, nr. 4 din 1983, p. 501. În SINTEZE (p. 54 și 57) am indicat cifra de „aproximativ 500 de sufixe ale limbii române”, incluzîndu-le, bineînțeles, și pe cele complexe. Acestel cifre foarte aproximative trebuie să-i preferăm pe cea de mai sus, care este, neîndoielnic, mult mai apropiată de realitate, din moment ce provine de la un întreg colectiv de cercetători, care studiază, de multă vreme și în mod foarte serios, problemele sufixării în limba română. O bibliografie aproape exhaustivă (dar numai pînă în 1970) a domeniului de care ne ocupăm este înregistrată în lucrarea colectivă: *Formarea cuvintelor în limba română. Cercetare bibliografică* (coordonator: Maria Negru), Biblioteca Centrală Universitară (= B.C.U.), București, 1971. Pentru o bibliografie selectivă a aceluiași domeniu (de data aceasta pînă în 1977), vezi, de asemenea, Theodor Hristea, *Romanian Vocabulary and Etymology*, în CTRL, pp. 215—220 și 238—254.

CONCEPTUL DE FAMILIE LEXICALĂ

Pentru înțelegerea sistemului de formare a cuvintelor și mai ales a mecanismului derivării într-o limbă oarecare, lămurirea conceptului de familie lexicală, precum și studierea structurii morfologice (sau morfematice) a cuvîntului sînt de o utilitate indiscutabilă. Întrucît ultima problemă este pe larg tratată în partea finală a capitolului *Introducere în studiul morfologiei*, aici vom încerca să precizăm, în primul rînd, ce se înțelege printr-o familie lexicală și, în al doilea rînd, să arătăm (prin cîteva exemple concrete) care sînt elementele din a căror îmbinare rezultă noi cuvinte sau unități lexicale. Despre o definiție foarte clară și unanim acceptată nu dispunem nici în cazul de față, dar se admite, de obicei, că o familie lexicală înglobează totalitatea cuvintelor formate prin derivare, prin compunere și prin schimbarea valorii gramaticale de la același cuvînt de bază. Astfel, de la verbul a face au fost formate mai multe derivate cu sufixe (spre exemplu: făcător, făcătură etc.), derivate cu prefixe (desface, prefăce, refăce etc.), derivate parasintetice (cu prefixe și sufixe în același timp: prefăcător, prefăcătorie etc.) și compuse propriu-zise sau cu elemente de compunere: bineface, binefăcător, răufăcător sau contraface (format din elementul de compunere contra- + face, după modelul frc. *contresaire*). O precizare care se impune neapărat este că, în mod obișnuit, familia lexicală

Procedee
interne
îmbogățire

66-9

a unui cuvânt se stabilește la nivelul unei singure limbi (de pildă: româna franceza, latina etc.). Într-o familie lexicală de acest gen nu trebuie să includem decât derivatele și compusele create în interiorul limbii respective și, eventual, împrumuturile neologice analizabile. După părerea noastră, deși este un cuvânt împrumutat, *floral* poate fi inclus în familia lui *floare*, dar *flori-legiu* și *e flora* nu sînt în aceeași situație. Neologismele împrumutate, dar neanalizabile sau locuțiunile și expresiile în care intră un cuvânt oarecare nu aparțin familiei lexicale a acestuia. Referindu-ne, spre exemplu, la substantivul *mină*, vom spune că din familia lui lexicală fac parte derivatele românești *minuță*, *mînușică*, *mănușă*, *mînușă*, *mînușă*, *în mîna* etc., dar nu și împrumuturile neologice *manevră*, *manșetă*, *manichiură*, *manufactură* etc. (a căror rădăcină mai îndepărtată este lat. *manus*); Tot așa, nu intră în familia lexicală a lui *mină* nici combinațiile frazeologice: *mină în mină*, *peste mină*, *pe sub mină*, *a da mină*, *a fi mină spartă*, *a avea pe cineva la mină* și multe altele.

Despre acestea s-ar putea spune că alcătuiesc familia frazeologică a aceluiași cuvânt, dar noul concept (care este un fel de pandant al lui familie lexicală) nu a pătruns încă în terminologia lingvistică, deși l-am propus în LR XXVI (1977), nr. 6, p. 593 și îl considerăm absolut necesar.

Cuvintele compuse pot să aparțină la mai multe familii lexice, în funcție de numărul termenilor care intră în componența lor și care sînt dotați cu conținut noțional. Aceasta înseamnă că un compus ca *gura-leului* va fi inclus atît în familia lui *gură*, cît și a lui *leu*, iar *Statu-Palmă-Barbă-Cot* va fi încadrat în patru familii lexice conform cu structura lui foarte complexă.

În continuare vom discuta cît mai detaliat cu putință cuvîntul *tinăr*, în a cărui familie lexicală intră: *tinăruț*, *tinerel*, *tineresc*, *tinereste*, *tineret*, *tinerete*, *tinerime*, *întineri*, *întineritor* etc. Din examinarea acestor cuvinte rezultă mai multe lucruri, și anume:

a) Toate sînt înrudite, într-o măsură mai mică sau mai mare, în ceea ce privește sensul lor lexical.

b) Deși intră în aceeași familie, cuvintele citate nu aparțin totuși unei singure categorii lexico-gramaticale, întrucît *tineret*, *tinerete* și *tinerime* sînt substantive, *întineri* e verb, *întineritor* e adjectiv, iar *tinereste* este adverb.

c) În sfîrșit, nu e greu de observat că, deși cele zece cuvinte diferă mai mult ori mai puțin prin partea lor finală sau inițială, aproape toate au un element comun, care este *tiner-* și pe care îl numim *rădăcină*. Toate cuvintele cu sens înrudit și formate de la aceeași rădăcină alcătuiesc, după cum am spus, o familie de cuvinte. În cursul flexiunii (adică al declinării și al conjugării), acest element comun pe care îl numim „rădăcină” poate fi ușor modificat, fără să fie însă și înlocuit. Astfel, alături de *tinăr-* (care e prezent numai în forma de singular a cuvîntului-bază și în derivatul foarte rar *tinăruț*) apare mult mai frecvent *tiner-*, pe care, din această cauză, l-am și considerat variantă fundamentală. Într-o situație similară se află radicalul *flor-*, care cunoaște și el varianta *floor-* (pe care o întîlnim chiar în *floare*). Tot așa, într-o altă familie de cuvinte (în care intră *purta*, *purtat*, *nepurtat*, *purtare*, *port* și *purtător*) rădăcina comună cunoaște patru variante, și anume: *purt-*, *port-*, *porț-* (de exemplu în *tu porți*) și *poart-* (în *el poartă* sau în forma de conjunctiv *să poarte*).

În mod obișnuit, rădăcina nu constituie singură un cuvînt, ci i se adaugă anumite elemente pe care le numim AFIXE. După poziția pe care o ocupă

față de rădăcină, elementele adăugate acesteia se împart în două mari categorii, și anume: unele care sînt plasate înaintea rădăcinii și se numesc PREFIXE, iar altele care sînt atașate la sfîrșitul ei și poartă denumirea de SUFIXE. Referindu-ne la unele dintre cuvintele citate mai înainte, vom spune că grupul de sunete *în-* (din *întineri*) constituie un prefix, iar grupurile *-et* (din *tineret*), *-ete* (din *tinerete*) și *-ime* (din *tinerime*) sînt sufixe pe care le numim lexicele sau derivatele. Cu ajutorul lor se formează noi cuvinte și, uneori, noi părți de vorbire, în raport cu cele de la care pornește derivarea. Astfel, *florăreasă* aparține aceleiași categorii lexico-gramaticale ca și *florar* de la care provine, în timp ce *înfloritor* este adjectiv în raport cu *înflori* de la care derivă și care e verb.

Cuvîntul care servește ca element de bază pentru formarea altor cuvinte se numește primitiv sau cuvînt-bază. Cel format prin adăugarea unui prefix sau sufix se numește cuvînt derivat. Astfel, în cazul derivatului *frumusețe* vom spune că primitivul este adjectivul *frumos*, la care s-a atașat sufixul *-ețe*; în cazul lui *cărăușie* vom spune că baza este *cărăuș* (derivat de la verbul *căra* + suf. *-uș*); în cazul verbelor *înfrunzi* și *întrista* primitivele sînt, în mod evident, *frunză* și *trist*, cărora li s-a adăugat prefixul *în-*. Exemplele ar putea fi ușor înmulțite, dar nu e cazul. Ceea ce este mai important e faptul că, de multe ori, prefixele și sufixele nu se adaugă direct la rădăcină, ci la așa-numita temă lexicală. Aceasta e comună tuturor formelor flexionare sau gramaticale ale unui cuvînt și e formată, în mod obligatoriu, dintr-o rădăcină și cel puțin un sufix sau prefix. Astfel, *lăptăreasă* este derivat prin adăugarea sufixului *-easă* la tema *lăptar*, iar această temă, la rîndul ei, este ea însăși un derivat de la *lapte* + suf. *-ar*. Prin urmare, în tema *lăptar* există rădăcina *lăpt-* și un sufix *-ar*, tot așa cum în tema de la care s-a format adjectivul *străbătător* avem rădăcina verbului *a bate* (în cazul de față *-băt-*) + prefixul *stră-*.

Ținînd seamă de partea de vorbire care constituie punctul de plecare al derivării, temele lexicele pot fi împărțite în verbale și nominale, iar ultimele în substantivale și adjectivale. Despre adjectivul *înfloritor* spunem că s-a format de la o temă verbală, care este *înflori*, în timp ce *bucătăreasă*, spre exemplu, provine de la o temă nominală (și anume substantivă), care este *bucătar* (din *bucate* + suf. *-ar*). Menționăm că în cazul lui *bucătar* ca și al altor derivate (spre exemplu: *dințat*, *cioturos*, *noduros*, *picura* etc.) derivarea s-a făcut de la forma de plural a primitivelor, întrucît aceasta este superioară celei de singular sub raportul frecvenței.

RAPORTUL DINTRE RĂDĂCINĂ ȘI RADICAL

În majoritatea lucrărilor de specialitate (românești și străine), termenul *rădăcină* este sinonim cu cel de *radical*, deși nu este normal să se folosească doi termeni diferiți pentru exact aceeași realitate lingvistică. După Valeria Guțu-Romalo (vezi *Morfologie structurală a limbii române*, București, 1968, p. 39 și urm.), rădăcina poate să coincidă cu radicalul ori poate fi inclusă în acesta din urmă cînd e vorba de cuvinte formate prin derivare. Astfel, la nivelul limbii române, un segment fonetic cum este *cînt-* (din *cînt-a*) trebuie considerat, în același timp, rădăcină și radical, însă în *descînt-a* radicalul este *descînt-*, ceea ce înseamnă că el coincide cu așa-zisa „temă lexicală”. Tot așa, în *călători* rădăcina este *căl-* (din *cal-e*), pe cînd radicalul e o grupare de două morfeme (*căl-ător*), deci o unitate divizibilă, în a cărei componență intră și rădăcina privită exclusiv ca „morfem independent” sau „unitate morfemică”

indivizibilă". Precum vedem, radicalul poate să conțină în plus anumite afixe derivative, pe când rădăcina este întotdeauna o unitate minimală indivizibilă. Indiferent dacă el coincide cu rădăcina (ca în *bat-e*, *cînt-a* etc.) sau nu se identifică cu aceasta (ca în *răzbat-e*, *încînt-a* și altele), radicalul apare ca element constant în toate formele flexionare ale unui cuvînt, fie el derivat sau nederivat. Acceptînd această distincție, care se întîlnește și la unii lingviști străini și pe care o considerăm binevenită, cei doi termeni (adică *rădăcină* și *radical*) pot fi folosiți, în continuare, precis specializați din punct de vedere semantic. Pentru unele detalii și mai ales pentru raportul care există între *radical* și *flectiv*, vezi *op. cit.* (p. 39—54) și, de asemenea, paragraful **Structura morfemică a cuvintelor** din volumul de față.

DERIVAREA CU PREFIXE

Ca procedeu principal de îmbogățire a vocabularului, prefixarea constituie obiectul de cercetare aproape exhaustivă al unui întreg volum din tratatul *Formarea cuvintelor în limba română* (vezi și precizările care se fac mai jos). Din acest motiv, în primul rînd, și din lipsă de spațiu, nu vom insista aici asupra formării cuvintelor cu ajutorul prefixelor, dar vom face cîteva precizări pe care le considerăm importante și care se adaugă celor făcute anterior.

1. Una dintre aceste precizări se referă la toate tipurile de derivare, despre care am spus că, indiferent de natura ei, are întotdeauna și în orice limbă caracter sistematic. Aceasta înseamnă că, pe baza cîtorva modele mai uzuale și cu ajutorul unui număr relativ mic de afixe, se pot forma sute și chiar mii de cuvinte, pe care le înțelegem ușor, tocmai fiindcă sînt construite după tipare preexistente și în conformitate cu anumite reguli pe care le-am deprins încă din copilărie. Din acest punct de vedere, derivarea, în general (deci și prefixarea), se aseamănă cu morfologia, care are un caracter și mai sistematic, reducîndu-se la un număr foarte mic de reguli în comparație cu marea număr de cuvinte care există într-o limbă oarecare.

Pentru detalii și pentru alte aspecte ale raporturilor existente între *gramatică* și *formarea cuvintelor*, vezi GLR, vol. I, p. 18—23.

2. Derivarea cu prefixe a mai fost apropiată și de compunere sau chiar inclusă în aceasta de către unii cercetători. Considerarea cuvintelor formate prin prefixare drept compuse se bazează pe argumentul că prefixele păstrează mai bine legătura cu diverse instrumente gramaticale autonome și în primul rînd cu prepozițiile. Să se compare, spre exemplu, *în* din *îngropa* cu același *în* din „a băga în groapă” sau prepoziția *între* cu prefixul *între-* din verbele *între-tăia*, *întrevedea* etc. Deși aici asemănarea este vizibilă, în cele mai multe cazuri adevăratele prefixe nu sînt, precum se știe, și cuvinte autonome. De aceea ele nu pot fi considerate elemente de compunere (așa cum sînt privite *micro-*, *macro-*, *foto-*, *pseudo-*, *radio-* și altele de origine grecească și, mai rar, latinească). În foarte multe privințe, prefixele seamănă, desigur, cu sufixe de care nu pot fi separate. Ca și acestea din urmă, ele se valorifică semantic numai în combinație cu un cuvînt-bază, după cum va rezulta și din exemplele care urmează. Mai clar spus, din punct de vedere funcțional, prefixele trebuie puse în aceeași categorie cu sufixele și punctul de vedere funcțional este cel care prevalează. În concluzie, vom spune că orice cuvînt

format cu un prefix (adăugat la o temă nominală sau verbală) este derivat, nu compus.

3. De foarte multe ori, cuvintele formate cu prefixe aparțin aceluiași categorii lexico-gramaticale ca și baza de la care a pornit derivarea. Astfel, *a desprinde* este format din prefixul *des-* + *prinde* (care e tot verb), *răzgîndi* este din *răs-* + *gîndi*, adjectivul *necîț* provine din *ne-* + *cîț* (el însuși un adjectiv derivat), *inadaptabil* este o formație românească din *in-* + adj. *adaptabil* (împrumutat) ș.a.m.d. Alteori, cuvintele formate cu ajutorul prefixelor pot aparține altei clase morfologice decît primitivele, dar în acest caz este nevoie și de un sufix. De exemplu, verbele *îndulci* și *înroși* provin de la adjectivele *dulce* și *roșu*, tot așa cum *îndrăgosti* și *împături* sînt formate cu același prefix foarte productiv *în-* și cu sufixul *-i*, adăugate, de data aceasta, la substantivele *dragoste* și *pătură*. Cuvintele formate, în același timp, cu un prefix și un sufix se numesc **derivate parasintetice**.

4. În ceea ce privește vechimea și originea prefixelor din limba română, menționăm că unele sînt foarte vechi, pentru că au fost moștenite din latină (de ex.: *în-*, *des-* sau *stră-*, pe care îl întîlnim în *străbun*, *strămoș*, *străbat*, *străluci* etc.). Alte prefixe au fost împrumutate din slavă (spre exemplu *ne-* sau *răs-*), iar cele mai multe provin din limbile apusene și în special din franceză, care, după cum știm, ne-a furnizat un mare număr de neologisme. Dintre prefixele neologice amintim pe: *a-* (din *apoetic*), *ante-* (din *antebelic*), *anti-* (din *antiinfecțios*), *con-* (din *consfătu*), apoi *contra-*, *extra-*, *hiper-*, *inter-*, *super-*, *trans-* și altele, care, la originea lor mai îndepărtată (latină sau greacă), sînt, de fapt, cuvinte propriu-zise.

5. Pentru derivarea cu prefixe, cititorul se poate adresa celui de-al II-lea volum din FCLR, consacrat exclusiv acestui tip de formare a cuvintelor în limba română. După o amplă *introducere* (semnată de Mioara Avram și consacrată problemelor generale ale prefixării), urmează **75 de monografii** în care sînt studiate pe larg **86 de prefixe românești**, adică atîtea cîte au putut fi identificate cu ajutorul analizei formale, semantice și etimologice. În fiecare monografie (care cercetează un prefix ori, mai rar, o serie de prefixe înrudite), se prezintă inventarul de formații prefixale, se indică originea și variantele etimologice sau condiționate fonetic ale prefixului studiat, se arată care sînt temele la care acesta se atașează, se examinează sensurile sau valorile lui semantice, se precizează clasa morfologică a derivatelor și se indică repartitia teritorială și stilistică a acestora. La sfîrșitul fiecărei monografii, se fac aprecieri în legătură cu productivitatea prefixului studiat, care este urmărit nu numai în diversele epoci de dezvoltare ale limbii noastre, ci chiar în stilurile funcționale și (mai rar) în graiurile teritoriale. În total, volumul înregistrează 5 680 de formații prefixale analizabile și semianalizabile, care ar putea fi clasificate în patru categorii fundamentale, și anume: a) derivate moștenite din latină: *închide*, *deschide*, *rămîne* etc.; b) împrumuturi din alte limbi: *deservi*, *nonsens*, *prefabricat* etc.; c) calcări sau imitații după modele străine: *demers*, *concelățean*, *întrevedea*, *subestima* și d) creații interne ale limbii române: *dezrobi*, *înțărca*, *nefericit*, *zău* și multe altele. Ultima secțiune a volumului conține 6 studii de sinteză, în care sînt examinate diverse probleme dintre cele mai importante, începînd cu *supraprefixarea* (sau „cumulul de prefixe”) și terminînd cu *originea prefixelor românești* (pentru care vezi p. 300—308).

DERIVAREA CU SUFIXE

Din capul locului vom spune că aceasta este mult mai răspândită decît cea realizată cu ajutorul prefixelor. După cum am văzut, există, în limba română peste 600 de sufixe, dintre care unele sînt foarte vii sau productive în epoca actuală. Existența unui număr atît de mare de sufixe, precum și productivitatea incontestabilă a unora dintre ele ne îndreptățesc să afirmăm că româna este o limbă de tip derivativ, asemenea latinei, care îi stă la bază și a cărei structură o continuă, în limii mari, și din acest punct de vedere. De cele mai multe ori, sufixele conferă cuvintelor nou-create o anumită valoare semantică și morfologică, ceea ce ne permite să clasăm derivatele realizate cu ajutorul lor în cîteva categorii mai importante, după cum urmează:

Nume de agent (care denumesc pe autorul unei acțiuni, pe cel care îndeplinește o funcție sau exercită o meserie etc.). Exemple de astfel de derivate: *muncitor, croitor, cizmar, lăutar, lăptăgiu, reclamăgiu, complotist, fotbalist și altele.*

— Nume de instrument: locător, întrerupător, ascuțitoare, stro-pitoare, seceraătoare (mașina), mestecău etc.

— Derivate cu sens colectiv (sau substantive colective):
țărănime, muncitorime, brădiș, tușiș, brădet, frășinet, cînepiște, porumbiște etc.

Derivate abstracte (prin care sînt denumite însușiri, caracteristici, acțiuni etc.): răutate, exactitate, omenie, vrednicie, ciudățenie, mușenie, îndrăzneală, socoteală, învățătură, săritură și multe altele.

Derivate care indică originea: oltean, muntean, clujean, olandez, albanez, berlinez, românesc, franțuzesc, englezesc etc.

— Derivate augmentative (prin care sînt denumite obiecte de dimensiuni mai mari decît ale obiectelor desemnate prin cuvintele-bază). Exemple: *buboi* (derivat de la *bubă*), *băiețoi*, *fățoi*, *măturoi*, *puștan*, *șopan*, *bețivan* etc., aproape toate cu valoare peiorativă.

Derivate diminutive (al căror sens diferă de cel al cuvintelor de bază prin faptul că obiectele denumite de ele sînt mai mici decît cele obișnuite). Exemple: *căluș*, *frățior*, *scăumel*, *băiețaș*, *gărduleț*, *linguriță*, *furculiță* etc.

Pentru fiecare dintre categoriile amintite mai înainte există sufixe corespunzătoare, mai vechi sau mai noi și mai mult sau mai puțin productive. Astfel, **-ar, -tor și -giu** sînt sufixe de nume de agent; **-ime, -et, -is** etc. sînt sufixe colective; **-el, -aș, -uț** și altele sînt sufixe diminutive; **-(ă)late, -ie, -enie și -eală** sînt sufixe abstracte ș.a.m.d. Dintre sufixele aparținînd ultimei categorii, este productiv, în limba română contemporană, **-ism**, care (asemenea altor sufixe neologice) poate fi socotit „internațional”, fiindcă apare în foarte multe alte limbi. La noi se întîlnește atît în cuvinte împrumutate (ca *realism, socialism* etc.), cît și în unele formații specific românești, cum sînt: *junimism, sămănătorism, pașoptism, tărănism* etc. Tot sufixe neologice productive ori foarte productive mai sînt: **-ist** (din *bonjurist, pașoptist, șahist, șantajist*), **-an** (din *eminescian, argezeian, sadovenian*), **-itate** (din *sticlozitate, spectaculozitate, directitate, postumitate*), **-iza** (din *nominaliza, pauperiza, inofensiviza*) și multe altele, pe care spațiul nu ne permite nici măcar să le menționăm.

O situație aparte au sufixele denumite moționale, pentru că se realizează cu ajutorul lor moțunea, prin care înțelegem procedeul de formare a unor cuvinte masculine de la feminine și invers. Dintre sufixele moționale

menționăm în primul rând pe **ă-** (din prietenă, format de la prieten), apoi pe **că-** (din română, italiană etc.), **-easă** (din croitoreasă, maioreasă), **-oale** (din țoale), și **-oaică** (din lupoaică, zmeoaică etc.). Mai rare sînt sufixele motionale cu ajutorul cărora se formează substantive masculine de la feminine (de exemplu **răoi**, derivat de la **rașă** + **-oi**) sau **curcan** (format de la **curcă** + suf. **-an**).

După clasele morfologice sau părțile de vorbire cărora le aparțin derivatele cu ajutorul sufixelor, acestea din urmă se pot clasifica în:

a) Substantivale (de exemplu: -tor, -an, -ime, -eală etc.);

b) Adjectivale (de exemplu: **-ic, -os, -al** sau **-bil** din *citibil, mâncabil*);

c) Verbale (de ex.: **-ui** din *prăfui*, *sfătui*; **-iza** din *abstractiza* sau **-ona** din *concluziona*, *atenționa*, *excepționa*, *presiona* și altele, pe care nu le recomandăm);

d) Adverbiale (de ex.: **-ește** din *hoște*, **-iș** din locuțiunea *pe furiș* sau **-mente** din *actualmente, realmente, literalmente* și altele, care sînt, de obicei, împrumutate sau calchiate).

Alături de derivarea propriu-zisă sau progresivă (care, după cum am văzut, constă în adăugarea de afixe), există și o derivare regresivă sau inversă, care constă în suprimarea unor afixe reale sau aparente de la cuvinte preexistente. Întrucât acest aspect al derivării e mult mai complicat decât toate celelalte și el nu a fost suficient studiat nici chiar în lingvistica generală, ne vom opri asupra lui mai pe larg, relevându-i esența, aspectele fundamentale, productivitatea și, în general, importanța pe care o prezintă din diverse puncte de vedere.

DERIVAREA REGRESIVĂ

CONSIDERAȚII ȘI PRECIZĂRI PRELIMINARE

Fenomen lingvistic greu definibil, insuficient studiat și cu unele aspecte destul de controversate, derivarea regresivă ocupă un loc cu totul special în sistemul de formare a cuvintelor și în cadrul așa-zisei „etimologii interne” (care înglobează totalitatea creațiilor proprii ale unei limbi date). Complexitatea fenomenului în discuție provine, printre altele, din faptul că el se întâlnește nu numai în domeniul vocabularului, ci și al morfologiei, iar (mult mai rar) chiar al frazeologiei, după cum vom vedea la locul potrivit. Ceea ce ne interesează aici este numai derivarea regresivă lexicală, însă, înainte de a o studia ca procedeu de îmbogățire a vocabularului, se impune să oferim o imagine de ansamblu asupra fenomenului și să-l privim atât în relațiile lui cu fenomenele opuse, cât și cu cele înrudite sau apropiate.

~~X~~ CONCEPTUL DE DERIVARE REGRESIVĂ

După știința noastră, nu există încă o definiție care să fie, în același timp, clară, completă și general acceptată a derivării regresive. Dintre cele pe care le cunoaștem (și care sînt foarte numeroase), fiecare este susceptibilă de cel puțin o obiecție fundamentală.

Astfel, J. Marouzeau (în *Lexique de la terminologie linguistique*, Paris, 1961, p. 71) reduce derivarea regresivă la formarea de noi cuvinte prin eliminarea sufixelor, deși formații regresive se pot obține și prin suprimarea prefixelor, a desinențelor sau chiar a anumitor terminații (ori segmente de expresie finale), care sînt greșit interpretate ca afixe. Pentru o definiție la fel de îngustă, vezi și Mario Pei, *Glossary of Linguistic Terminology*, New York, 1966, p. 27. Există și dicționare de termeni lingvistici sau lucrări de specialitate care ignorează complet derivarea regresivă ori oferă definiții ale fenomenului care nu pot fi în întregime acceptate din motive asupra cărora ne vom opri în altă parte. Aici precizăm numai că ceea ce au comun toate aceste definiții este, în primul rînd, faptul că ele nu acoperă decît anumite aspecte ale fenomenului de care ne ocupăm și care are o sferă mult mai cuprinzătoare decît se admite de obicei.

Concepută în sensul cel mai larg cu putință, derivarea regresivă este procedeul analogic de creare a noi cuvinte, unități frazeologice și forme gramaticale prin suprimarea unor afixe reale sau aparente de la cuvinte ori forme flexionare existente deja în limbă.

Notă: Prin afix înțelegem orice morfem care rămîne în afara rădăcinii, atunci cînd segmentăm un cuvînt. În denumirea globală de afixe includem, așadar, și desinențele, deși după unii lingviști (în special străini), termenul generic amintit reunește, de obicei, prefixele, sufixele și infixe. Etimologic vorbind, afix (< lat. *affixus*) înseamnă „atașat”, „lipit”; prin urmare este normal ca desinențele să stea pe același plan cu sufixele și prefixele. Pentru interpretarea desinenței ca un element afixal, vezi GLR, vol. I, p. 42; Al. Graur, *Note asupra structurii morfologice a cuvîntului în SG*, II (p. 6—7); Valeria Guțu-Romalo, *Morfologie structurală a limbii române. Substantiv, adjectiv, verb*, București, 1968, p. 42 etc. Cît privește termenul morfem, acesta va fi folosit în accepția de „unitate minimală de expresie, dotată cu sens lexical sau gramatical și rezultată în urma analizei unui cuvînt în elementele lui constituente”: cap-ș, mas-ă, în-tiner-i etc.

În continuare, vom încerca să stabilim principalele caracteristici ale derivării regresive, pornind de la definiția formulată mai sus, singura care exprimă adevărata esență a fenomenului și care acoperă toate tipurile de formații regresive.

1. Avînd în vedere direcția în care se exercită, se poate spune că derivarea regresivă este „rversul” derivării propriu-zise sau progresive, din care cauză a fost numită și „derivare în sens invers” sau pur și simplu *derivare inversă*. Cf. și germ. *Rückbildung*, engl. *back-formation*, rus. *obrátnoe slovoobra-zovânie* sau it. *retroformazione* (alături de *derivazione retrograda*), span. *derivación inversa* (folosit paralel cu *derivación retrograda*) ș.a.m.d. Pentru mecanismul diferit al celor două tipuri opuse de derivare, să se compare, deocamdată, *dirijor* (format din *dirija* + suf. -or) cu *regiza*, extras din *regiz-or* (< germ. *Regisseur*) prin eliminarea aceluiași afix derivativ.

2. Derivarea regresivă se produce atît în domeniul vocabularului, cît și în sfera morfologiei, ceea ce ne îndreptățește să vorbim de două aspecte fundamentale ale acestui fenomen: a) derivare regresivă lexicală (cf. *rișni* < *rișn-iță*) și b) derivare regresivă morfologică (spre exemplu refacerea lui *gemet* din *gemet-e*, pluralul mai vechiului și normalului *geamăt* < lat. *gemitus*). În mod excepțional se pot forma prin derivare regresivă și unități frazeologice, cum sînt, de pildă, denumirile unor soiuri de arbori fructiferi, dintre

care cităm: *cireș amar* (din *cireășă amară*), *păr pergamut* (din *pară pergamută*), *păr iosefin* (din *pară iosefină*), *prun bistriț* (din *prună bistriță*), *prun gușat* (din *prună gușată*) ș.a.m.d.

A considera că ultima denumire, spre exemplu, este o simplă combinație a subst. *prun* cu adj. *gușat* este, indiscutabil, greșit. De fapt, la noile unități frazeologice (care sînt mai recente și mult mai rare) se ajunge pornindu-se de la denumirile fructelor exprimate prin sintagme stabile formate dintr-un substantiv feminin și un adjectiv acordat. Prin suprimarea morfemului final -ă (atît de la substantiv, cît și de la determinantul adjectival) se creează noi unități frazeologice, extrase, de fapt, din cele mai vechi, care sînt și mult mai cunoscute. În astfel de cazuri și în altele similare (cf. și *chirurg plastic* < *chirurgie plastică* sau *filozof absolut* < *filozofie absolută*), derivarea este, în același timp, frazeologică, dar și regresivă, pentru că se realizează în sens invers.

3. Următoarea precizare se referă la faptul că derivarea regresivă constă atît în eliminarea unor afixe autentice, cît și a unor segmente de expresie (cel mai adesea simple „terminații”), care se identifică formal cu morfeme de ordinul afixelor derivative sau al celor flexionare. Cînd un segment fonic este greșit interpretat ca afix și, în consecință, e suprimat, se poate vorbi despre o *pseudoderivare regresivă*. Pentru înțelegerea acestui aspect destul de frecvent al derivării regresive, să se compare verbul *desăvîrși*, extras din adjectivul *desăvîrșit* (< de + *săvîrșit*) cu *mitropoli*, care a fost refăcut din substantivul cu aspect participial *mitropolit* (< salvon. *mitropolitū*).

Pentru ilustrarea felului în care falsa analiză poate opera, de data aceasta în domeniul morfologiei, vom cita o formație și mai bizară decît verbul rar și vechi *mitropoli*. E vorba de singularul regional *ciuc*, refăcut în *ciuc-uri* (pl. lui *ciucure*) prin suprimarea segmentului -uri greșit interpretat ca o desinență. Pentru acest exemplu și pentru alte formații similare, vezi studiul lui J. Byck și Al. Graur, *De l'influence du pluriel sur le singulier des noms en roumain*, în BL, I (1933), p. 19 et passim.

4. La baza derivării regresive, indiferent de natura ei, stă întotdeauna un proces de analogie. Astfel, pentru că existau în limba română numeroase perechi de felul lui *filolog*: *filologie*, *fonolog*: *fonologie*, *lexicolog*: *lexicologie* etc. (cu ambele elemente ale perechii explicabile prin împrumut), a putut fi creat derivatul regresiv *etimolog* (< *etimolog-ie*), care va înlocui, pînă la urmă, pe *etimologist* de origine franceză (< *étymologiste*).

Aici ar mai fi de făcut precizarea că o formă ca *stomatolog*, de pildă, se poate explica atît ca derivat regresiv românesc din *stomatolog-ie*, cît și ca împrumut din limba franceză sau dintr-o altă limbă (cf. ital. *stomatologo* și germ. *Stomatologe*). Este foarte adevărat că termenul franțuzesc curent e *stomatologiste*, dar, alături de acesta, se folosește mult mai rar și *stomatologue* (cum rezultă din ROBERT, s.v. *stomatologiste*, unde se poate citi: „On dit aussi *stomatologue*”). Teoretic nu este deloc exclus ca unii vorbitori să-l fi împrumutat pe *stomatolog*, iar alții să-l fi creat în românește prin analogie și pe două căi diferite să se fi ajuns la același rezultat. Afirmția este valabilă și pentru alte neologisme, cum ar fi, de pildă, *composta* (perfect explicabil ca o formație regresivă din *compost-or*, dar, în subsidiar, și ca un împrumut din frc. *composter* „perforer à l'aide d'un composteur”; cf. ROBERT, p. 352, col. 2). Numele instrumentului de perforat este, în mod sigur, mai vechi decît al verbului *composta*, iar existența acestuia din urmă, în limba franceză, e ignorată de imensa majoritate a vorbitorilor români.

Ei au făcut, desigur, cunoștință, mai întâi cu substantivul *compostor*. Paralel cu acesta, au folosit (iar unii mai folosesc și astăzi) verbul *a perfora*, anterior în limbă chiar substantivului *compostor*. Având la îndemână un model atât de bine reprezentat în limba noastră (cum este cel constituit din perechile: *aspira|aspirator*, *excava|excavator*, *selecta|selector*, *loca|locător* și, desigur, *perfora|perforator*), unii vorbitori au putut extrage un verb *a composta* din numele de instrument *compostor*, înainte ca alții să fi împrumutat, eventual, același cuvânt din limba franceză.

5. Fiind un caz particular al analogiei (în sensul că se întemeiază pe modele preexistente), derivarea regresivă are întotdeauna caracter sistematic, asemenea oricărui tip de derivare. Se poate spune că, așa cum în fonologie se întâlnesc perechi corelative sau omorganice de felul lui *p:b*, *s:z*, *t:d* etc. sau cum în domeniul derivării propriu-zise pot fi puse pe același plan perechile *croi: croitor*, *muncă: muncitor*, *scrie: scriitor* etc., la fel și în sfera derivării regresive cuplul *avânt: avânta* este comparabil cu *blestem: blestema*, *cîștig: cîștiga*, *îndemn: îndemna* ș.a.m.d. Caracterul sistematic al derivării regresive este, așadar, demonstrat prin existența unor astfel de perechi corelative, în care (cum se întâmplă în cazul citat) substantivul este derivat de la verb după analogia unor tipare moștenite din latină (*gust: gusta*, *joc: juca* etc.) sau împrumutate din limbile cu care româna a venit în contact. Ultima caracteristică a procedurii de care ne ocupăm arată cât se poate de clar necesitatea de a studia orice derivat regresiv prin integrarea lui într-un sistem de forme analoge, care îl explică și, adeseori, îi determină apariția.

Alte precizări preliminare

Înainte de a trece la clasificarea și examinarea formațiilor regresive din limba română contemporană se mai impun cel puțin patru precizări, fără de care derivarea inversă nu poate fi înțeleasă în toată complexitatea ei.

A) Creînd derivate regresive; vorbitorii nu au conștiința că inovează, ci numai că utilizează cuvinte și forme gramaticale existente deja în tezaurul lexical al limbii. Impresia subiectelor vorbitoare este că formațiile inverse sînt cuvinte-bază, ceea ce se datorește faptului că orice derivat regresiv este prin definiție mai scurt decît primitivul din care provine (cf., spre exemplu, *cînt* în raport cu *cînta* sau *rișni* față de substantivul *rișniță*). Dificultatea de a identifica formațiile regresive provine, pentru vorbitorul nelingvist, chiar din această răsturnare a raportului real care există între primitiv și derivatul lui regresiv. Spre deosebire de vorbitorul obișnuit, lingvistul are, însă, posibilitatea de a stabili (ori de a restabili) raportul amintit, însă numai procedînd istoric, adică reconstituind amănunțit „trecutul” unei formații explicabile prin derivare inversă.

B) Admițînd că un cuvînt provine din altul prin procedeul derivării regresive trebuie să ne întemeiem întotdeauna pe atestări sau, în alți termeni, să avem neapărat în vedere criteriul cronologic (valabil pentru toate tipurile de derivare). Astfel, despre *cînt* putem afirma cu certitudine că provine din verbul *cînta*, fiindcă nu este atestat pînă în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Primitivul său este, în schimb, foarte vechi, ceea ce e cît se poate de firesc, avînd în vedere că el a fost moștenit din limba latină (< *cantare*). Nu același lucru se poate spune, însă, despre *cînt* (greșit explicat de unele dicționare prin lat. *cantus*; cf. CADE și DLRM, s.v.), pentru că autorii lor pierd din vedere absența cuvîntului în limba română veche. Pe baza

altor greșeli similare și a multor fapte, dintre care unele vor fi discutate mai departe, putem conchide că fără o abordare care să fie, totodată, sincronică și mai ales dia-cronică, studiul derivării regresive este de neconceput.

Cf. și Hans Marchand, *The Categories and Types of Present-Day English Word-Formation. A Synchronic-Diachronic Approach* (ediția a II-a), München, 1969 (pp. 391—395); Esko V. Pennanen, *Contributions to the Study of Back-Formation in English*, în „Acta Academiæ Socialis”, seria A, vol. 4, Helsinki, 1966 etc.

C) Înainte de a admite, fără rezerve existența unei formații regresive în limba română, trebuie să excludem, în prealabil, posibilitatea unui eventual împrumut dintr-o limbă străină. Astfel, verbul *regiza*, pe care l-am citat la începutul acestei expunerii, nu poate fi explicat prin fr. *régir*, fiindcă acesta înseamnă „a administra, a gera”. Pentru noțiunea exprimată de verbul românesc *regiza* franceza se folosește de locuțiunea *mettre en scène*, pe care noi am calchiat-o prin „a pune în scenă”. Tot așa, sensul fr. *régisseur* este de „administrator, gerant”, deci el nu coincide cu al rom. *regizor*, pentru care franceza întrebuițează sintagma *metteur en scène*. Din această cauză l-am interpretat pe *regiza* ca o formație regresivă din mai vechiul *regizor*, care (atît formal, cît și semantic), se explică fără nici o dificultate prin germ. *Regisseur*.

Pentru această explicație etimologică, vezi, de asemenea, Iorgu Iordan, BPH, VI (1939), p. 48 și Al. Graur, BL, VIII (1940), p. 206.

D) Ultima precizare pe care o mai facem și care e foarte importantă, se referă la faptul că derivarea regresivă nu trebuie confundată cu cea realizată prin substituție de afixe derivative. Și mai clar spus, aceasta din urmă nu poate fi considerată o variantă a celei dintîi, cum o socotesc unii cercetători, de pildă Esko V. Pennanen (vezi *lucr. cit.*, p. 63, 69 și 72). E drept că și aici se suprimă, de fiecare dată, un prefix sau un sufix derivativ, însă ceea ce se adaugă în loc reprezintă tot un morfem de ordinul afixelor derivative. Cităm cîteva exemple care sînt de natură să pună în lumină atît asemănările, cît și deosebirile existente între cele două tipuri de derivare. O serie de verbe ca *descreși*, *despleți*, *dezgropa* etc. nu s-au format prin adăugarea prefixului *des-* direct la temele *creș*, *plete* sau *groapă*, ci de la mai vechile *încreși*, *împleți* și *îngropa* prin înlocuirea lui *în-* cu *des-*, drept model servind perechile antonimice de felul lui *închide-deschide* (în care ambele elemente ale cuplului sînt moștenite din limba latină). Tot așa, de la *corigent* (lat. *corrigens, -ntis*) s-a format, în limba noastră, *corigență* prin înlocuirea sufixului *-ent* cu *-ență* și prin analogie cu *absent-absență*, *frecvent* — *frecvență* etc. (deci pornindu-se de la un model preexistent, care a fost, de data aceasta, împrumutat din franceză și din latină). Tot un rezultat al derivării prin substituție de afixe este și crearea lui *editură* de la *editor* (< fr. *éditeur*; lat. *editor*). De data aceasta, derivarea a constat în înlocuirea lui *-or* cu *-ură* (după modelul perechilor împrumutate: *cenzor|cenzură*, *coafor|coafură* etc.). În cazul derivării regresive lexicale, după ce se suprimă un afix real sau aparent, nu se mai adaugă nimic în loc ori se adaugă numai morfeme gramaticale, care ajută la realizarea flexiunii și, în primul rînd, la încadrarea cuvîntului nou format într-o anumită categorie lexico-gramaticală (sau clasă morfologică).

Precum vedem, ca procedeu de îmbogățire a vocabularului, derivarea în general, cunoaște trei aspecte fundamentale, care trebuie și pot fi riguros delimitate:

a) Derivarea progresivă (sau propriu-zisă), care se realizează prin adăugarea de afixe derivative și care cunoaște, la rândul ei, două tipuri mai importante: prefixarea și sufixarea. Când acestea se combină (formându-se noi cuvinte prin adăugarea simultană de prefixe și sufixe la aceeași temă lexicală), avem de-a face cu derivate parasintetice: *îmbătrini, dezgoli, nerușinat, neobrăzat* etc.;

b) Derivarea regresivă (sau inversă), care este opusul celei dintii și care se realizează prin eliminarea unor afixe autentice sau presupuse de la substantive, adjective și verbe preexistente. Cele trei aspecte ale acesteia vor fi pe larg studiate, însă nu înainte de a delimita și mai clar derivarea regresivă lexicală de cea morfologică;

c) Derivarea prin substituție de afixe, care cunoaște două aspecte diferite în funcție de natura afixului suprimat și înlocuit (*prefix* sau *sufix*). Acestui tip de derivare, care, mai sus, nu a fost decât amintit, îi vom consacra un studiu special și detaliat, imposibil de realizat în limitele spațiului de care dispunem aici.

DERIVAREA REGRESIVĂ LEXICALĂ ȘI MORFOLOGICĂ

În lingvistică nu se face, de obicei, o separare a formațiilor regresive lexicale de cele care aparțin morfologiei, deși o astfel de distincție este cât se poate de necesară. În continuare, vom examina mai pe larg două fapte cu ajutorul cărora vom pune în evidență atât asemănările și deosebirile existente între cele două tipuri fundamentale de derivare regresivă, cât și mecanismul procedurii, în general. Formula celei de a patra proporționale (la care Saussure face apel pentru a explica analogia, în general)¹ este în întregime valabilă și pentru derivarea regresivă:

<i>șomer: șoma</i>	<i>dumncala: x</i>
<i>șofer: x</i>	<i>dumitale: matala</i>

După modelul unor perechi corelative de felul *șomer: șoma, boxer: boxa* etc., în care atât verbul cât și numele de agent sînt împrumuturi din limba franceză, s-a putut forma verbul recent *șofa* prin îndepărtarea sufixului derivativ *-er* al mai vechiului *șofer*. Frc. *chauffer* nu poate explica rom. *șofa*, deoarce sensul lui primordial și, totodată fundamental este: „a încălzi” sau „a face cald”. Celelalte sensuri ale cuvîntului (pentru care vezi LEXIS și ROBERT, s.v.) sînt toate derivate și ele nu vor fi amintite aici. Important e faptul că *chauffer* nu se întrebuițează niciodată, în franceză, cu sensul de „a conduce un automobil”. Pentru exprimarea acestei acțiuni francezii folosesc verbul *conduire*, așa cum englezii întrebuițează pe *to drive*. Nefiind satisfăcut criteriul semantic, rom. *șofa* nu poate fi explicat prin frc. *chauffer* (ca în DN₃ și în MDE₂, s.v.). El trebuie interpretat ca un derivat regresiv din

¹ Vezi Ferdinand de Saussure, *Cours de linguistique générale*, Paris, 1968 (p. 222 și 226). Cf. și Louis Hjelmslev, *Le langage*, Paris, 1966, p. 82–83 și A. Dauzat, *La vie du langage*, ed. a IV-a, p. 137.

șof-er, perfect explicabil, atât formal, cât și semantic prin frc. *chauffeur*, care aparține aceleiași familii etimologice ca și vb. *chauffer*.

Despre pronumele de politețe *mata*, acad. Iorgu Iordan a arătat că el a fost refăcut din forma de genitiv-dativ *matala* < *m(ne)atala*. La rândul ei, această formă e o scurtare din *dumneatale* (genitiv-dativul lui *dumneata* < *Domnia ta*). Inițial, *matala* s-a folosit numai la genitiv-dativ, cum dovedesc atestările și în special aspectul morfologic al acestui pronume. Extinzîndu-și folosirea și la nominativ-acuzativ (probabil mai întîi în limbajul infantil, a cărui creație este), *matala* a devenit invariabil sub aspectul cazului, ceea ce nu era normal în sistemul morfologic al limbii române. De aceea s-a simțit nevoia creării unei forme de nominativ-acuzativ (*mata*), pentru a se ajunge la un paralelism perfect cu *dumneata-dumitale*. Acest lucru s-a realizat tot prin derivare regresivă, constînd, de data aceasta, în suprimarea desinenței cazuale de genitiv-dativ *-le*.

Deși, după cum vedem, procesul care se produce este, în esență, același, între derivarea regresivă lexicală și cea morfologică există câteva deosebiri fundamentale:

1. În primul caz se procedează prin îndepărtarea unor morfeme derivative (sufixe și prefixe), iar în al doilea caz se înlătură exclusiv morfeme flexionare (cel mai adesea desinențe). Nu interesează în discuția de față că ambele categorii de morfeme pot fi reale sau numai aparente, cum am văzut din cele câteva exemple date la început.

2. În funcție de natura morfemelor supimate se poate ajunge la noi unități lexicale (ex. *șofă*, în raport cu *șofer*) sau numai la noi forme gramaticale (ex. *mata*, față de *matala*). Ca o regulă generală, s-ar putea spune că derivarea regresivă lexicală duce la formarea de noi cuvinte, pe cînd cea morfologică dă naștere unor simple forme flexionare ori unor variante morfologice de tipul, spre exemplu, al formelor de singular obținute prin suprimarea unei desinențe de plural (de ex.: *pîntec* < *pîntece*; *sanda* < *sandale* etc.). Cf. și masc. *motric* (care este extras din forma de genul fem. *motrică*, ea însăși o variantă neliterară a adjectivului invariabil *motrice*). Cu timpul, două forme flexionare ori două variante morfologice se pot transforma în cuvinte diferite, dar aceasta nu infirmă regula formulată mai sus. Atît formele flexionare, cât și variantele morfologice nou-născute prin acest tip de analogie sînt menite să completeze o paradigmă ori să regularizeze o relație gramaticală. Rolul sistematizator al derivării regresive este și aici mai mult decît evident.

Un derivat regresiv morfologic a fost (în momentul apariției lui) și *capăt*, refăcut din *capete* (pl. lui *cap*), moștenit din lat. *capita*. După ce a apărut forma *capăt*, ea s-a specializat d.p.d.v. semantic și s-a fixat în anumite combinații frazeologice, ceea ce ne îndreptățește ca, în planul sincroniei, să vorbim de o nouă unitate lexicală în raport cu mai vechiul și etimologicul *cap*, singularul continuator direct al lat. *caput*.

3. Comparînd categoria lexico-gramaticală sau clasa morfologică a primitivului cu cea a derivatului regresiv se poate stabili o nouă diferență între cele două aspecte fundamentale ale fenomenului în discuție. În cazul derivării regresive morfologice nu poate fi vorba de o schimbare a categoriei lexico-gramaticale, din moment ce derivatul constituie numai o formă flexionară sau o variantă morfologică a primitivului. În mod obișnuit, lucrurile se petrec cu totul altfel atunci cînd derivatul regresiv și primitivul constituie

unități lexicale distincte. În imensa majoritate a cazurilor, ele aparțin și unor clase morfologice diferite, cum am arătat cu alt prilej și cum va rezulta și din discuția care urmează.

TIPURI DE DERIVARE REGRESIVĂ LEXICALĂ

În raport cu derivarea regresivă morfologică, cea lexicală este, în chip firesc, mult mai des întâlnită, din cauză că vocabularul este mai bogat și mai labil decât morfologia, ale cărei reguli sînt limitate ca număr și relativ stabile. Ca o consecință a acestui fapt, și numărul morfemelor derivative (sufixe și prefixe), apte de a fi suprimate prin derivare regresivă, este incomparabil mai mare decât al afixelor flexionare. În continuare, ne vom ocupa numai de derivarea regresivă lexicală ca mijloc de îmbogățire și de sistematizare a vocabularului. În interiorul ei vom distinge trei tipuri principale: postsubstantivală, postadjectivală și postverbală.

DERIVAREA REGRESIVĂ POSTSUBSTANTIVALĂ

Înțelegem prin ea formarea de noi cuvinte prin suprimarea de afixe, aparținînd unor substantive. În limba română, formațiile regresive postsubstantivale sînt construite, în general, prin suprimarea unui sufix lexical sau a unei desinențe care se identifică formal cu un morfem de ordinul afixelor derivative (de ex. -ă). În multe cazuri, se suprimă și un segment final, greșit analizat sau interpretat ca un sufix lexical (de pildă: -ie, -it, -at din nevropat etc.).

Formații regresive obținute prin suprimarea afixului -ă

1. Cel mai adesea este suprimat segmentul morfematic -ă, care reprezintă semnul distinctiv al majorității substantivelor feminine și cel mai important sufix motional al limbii române. Deși din punctul de vedere al structurii morfologice a cuvîntului acest -ă constituie desinența de nominativ-acuzativ singular nearticulat a substantivelor feminine, prin falsă analiză vorbitorii îl interpretează ca un afix cu valoare lexicală și-l separă de rădăcină, dînd naștere unor noi unități lexicale. Ex.: master „tată vitreg” < mașteră (inv. maștehă, de origine slavă: mašteha); moș < moașă „femeie bătrînă, babă, bunică” (formă originară, singura comparabilă cu alb. moshë „vîrstă”); nan (reg.) „naș” < nană (prin analogie cu nun: nună); miș < mișă (mai vechi și mai răspîndit, probabil de origine onomatopeică); pisic < pisică etc. Este aici un aspect cu totul special al motiunii, constînd în formarea unor substantive care denumesc ființe de sex masculin de la feminine, prin suprimarea morfemului -ă. Derivatele de felul celor menționate mai sus au apărut prin analogie cu perechi ca fecior: fecioară, cumnat: cumnată, prieten: prietenă etc. și ele se explică prin necesitatea existenței unor forme distincte pentru cele două sexe.

Mai pe larg vezi Theodor Hristea, *Moțiunea regresivă în limba română*, în vol. *Omagiu lui Alexandru Rosetti la 70 de ani*, București, 1965, p. 385—388. Despre o motiune pe care am numit-o regresivă se poate vorbi și în cazul

numelor de persoane (cf. Brînduș < Brîndușa, Catrin < Catrina, Corin < Corina, Despin < Despina, Tatian < Tatiana etc.). Acestea sînt formate prin analogie cu Adrian — Adriana, Ion — Ioana, Stan — Stana etc. și se explică prin aceeași tendință mai generală de realizare a unei concordanțe între sexul natural al obiectelor și genul substantivelor care le denumesc.

2. În modul descris mai sus au apărut și cele mai multe denumiri românești de arbori și arbuști fructiferi, după un tipar preexistent, transmis de limba latină: cires: cireasă, corn: coarnă, păr: pară, piersic: piersică sau pom: poamă. Prin analogie cu astfel de perechi s-au format, în limba română, o serie de nume ale arborilor și arbuștilor fructiferi, pornindu-se de la formele de genul feminin ale numelor de fructe, care sînt mai vechi în limbă decât numele pomilor și care constituie cuvinte moștenite din latină sau împrumutate din diferite limbi. Iată (în ordine alfabetică) o listă incompletă a numelor de arbori și arbuști fructiferi, formate de la numele corespunzătoare ale fructelor: alun (< alună), cais (< caisă), călin (< călină), căpșun (< căpșună), coacăz (< coacăză), frag (< fragă), iagud (< iagudă), mălin (< mălină), moșmon (< moșmoană), mur (< mură), nuc (< nucă), perj (< perjă), scoruș (< scorușă), vișin (< vișină), zarzăr (< zarzără) și altele. În sprijinul ideii că numele fructului este mai important decât al pomului sau arbustului și că acesta din urmă se poate forma cu multă ușurință de la cel dintîi se pot aduce numeroase exemple de ceea ce am numit derivate postsintagmatice sau frazee-logice (vezi cele spuse anterior despre prun gușat, păr pergamul etc.).

3. Cel mai ușor este să demonstrăm că numele pomului provine de la fruct în cazul arborilor fructiferi exotici, deoarece aceștia nu s-au cultivat, în general, pe la noi. Fructele, fiind importate, au putut fi ușor cunoscute de un mare număr de vorbitori. Odată cu „obiectul” (în cazul de față fructul exotic) ne-a venit și cuvîntul care îl denumea. Metoda de cercetare a vocabularului cunoscută în lingvistică sub numele de Cuvînte și lucruri (după germ. „Wörter und Sachen”) își găsește aici o evidentă ilustrare. Cînd, în mod excepțional, s-a simțit nevoia de a se numi, într-un fel oarecare, arborele care produce fructul exotic, nu s-a recurs din nou la un împrumut, ci (de cele mai multe ori) s-a creat un derivat românesc de la numele fructului prin analogie cu modelele existente deja în limbă. Ex.: banan (< banană), curmăi (< curmală), mandarin (< mandarină), măslin (< măslină), naramz (< naramză), portocal (< portocală), smochin (< smochină) etc.

4. După cum vedem, pentru a exprima ideea de „pom” în opoziție cu cea de „fruct”, româna și-a constituit un sistem de forme-elar și unitar în care numele arborelui este în imensa majoritate a cazurilor de genul masculin, iar al fructului de genul feminin. La această situație s-a ajuns prin procedeul derivării regresive și pornindu-se de la tiparul transmis de latina tîrzie. Concluzia la care ne-a condus o analiză comparativă cu alte idiomuri este că un sistem al denumirilor de arbori și de fructe atît de unitar ca în limba română și îndeosebi constituit (în cea mai mare măsură) printr-un procedeu atît de special cum este derivarea regresivă, nu există, se pare, în nici o altă limbă indoeuropeană.

Suprimarea (pseudo)sufixului -ie

1. În mod obișnuit, suf. -ie formează substantive abstracte de la teme adjectivale (cf. *prostie* < *prost*, *judulie* < *judul* etc.) sau derivă substantive prin adăugarea lui la alte substantive (*domnie* < *domn*, *judcătorie* < *judcător* etc.). Uneori, alături de adjectiv și de substantiv, există și un verb, care poate fi împrumutat sau format în românește (cf. *veseli*: *veseli*: *veselie*). Datorită modelului *domni*: *domnie*, *veseli*: *veselie* etc., se poate întâmpla ca, atunci când, în limbă, există numai substantivul abstract terminat în -ie, să se extragă din el un verb prin eliminarea acestui segment, care este, într-adevăr, ori poate fi numai interpretat ca un afix derivativ. În acest mod s-au format următoarele verbe rare: *gelozi* (< *gelozie*), *mărturi* „mărturisi” (< *mărturie*), *melancoli* (< *melancolie*), *temeli* „funda” (< *temelie*), *vizuni* „a trăi într-o viziună” (< *vizunie*) și altele. Menționăm că, dintre toate primitivele citate, numai subst. *gelozie* conține un sufix autentic -ie, pentru că el este singurul analizabil.

2. Mult mai frecvente sînt cazurile cînd dintr-un substantiv terminat în -ie se formează un alt substantiv, care la un examen cronologic se dovedește a fi derivat regresiv, și nu primitiv (cum îl simt cei mai mulți vorbitori). Astfel s-au născut: *abager* < *abagerie* (derivat la rîndul lui din *abagiu* + suf. -arie), *geodez* < *geodezie* (< fr. *géodésie*, germ. *Geodäsie*), *ortoped* < *ortopedie* (< fr. *orthopédie*, germ. *Orthopädie*), *papetar* < *papetărie* (< fr. *papeterie*) și multe altele.

În cazul lui *ortoped*, trebuie admis și un eventual împrumut din limba germană (< *Orthopäde*). Afirmția este valabilă și pentru unele dintre neologismele care vor fi discutate în continuare (vezi, de asemenea, cele spuse mai înainte despre *stomatolog*).

3. Fără prea multe explicații, precizăm că în același fel s-au mai format în limba română contemporană următoarele denumiri de specialiști în diverse științe, discipline sau profesii: *biolog* (< *biologie*), *ecolog* (< *ecologie*), *endocrinolog* (< *endocrinologie*), *erpetolog* (< *erpetologie*), *etimolog* (< *etimologie*), *merceolog* (< *merceologie*), *odontolog* (< *odontologie*), *ontolog* (< *ontologie*), *otorinolaringolog* (< *otorinolaringologie*), *stomatolog* (< *stomatologie*), *venerolog* (< *venerologie*) etc. Modelul unor astfel de formații îl constituie perechile mai vechi de felul lui *geolog*: *geologie*, *ideolog*: *ideologie* și altele, în care ambele elemente ale cuplului se explică prin împrumut.

Formații regresive postinfinitevale

Deși le-am numit în felul acesta, ținem să precizăm că e vorba tot de derivate regresive postsubstantivale (mai precis de verbe formate de la substantive abstracte cu aspect infinitival). Un exemplu care aparține acestei categorii și care a fost adeseori discutat (mai întîi de academicienii Al. Graur și Iorgu Iordan) este verbul *aniversa*. Pentru explicarea lui trebuie să pornim nu de la adj. *aniversar* (ca în DLRM, s.v.), ci de la subst. *aniversare*, provenit la rîndul lui din forma adjectivală de genul feminin *aniversară*. După fr. *jour anniversaire* s-a spus, la început, exclusiv *zi aniversară* (adică „zi în care se sărbătorește un anumit eveniment”). Cu timpul, determinatul *zi* (care era

subînțeles) a fost uitat, iar determinantul *aniversară* a început să fie folosit singur cu sensul întregii sintagme din care a fost izolat și cu valoare de substantiv, ca în citatul care urmează:

„Cînd ziceai *aniversară*, ziceai banchet și cînd ziceai banchet, ziceai luare în rîs reciprocă” (vezi Iacob Negruzzi, *Amintiri din „Junimea”*, București, 1939, p. 203). În același sens poate fi amintit aici și titlul nuvelei *La aniversară* de Mihai Eminescu.

După întrebuintarea lui *aniversară* ca substantiv a fost posibilă transformarea lui în *aniversare*, prin confuzie cu infinitivele lungi ale verbelor de conjugarea I. Simțit el însuși ca infinitiv lung, *aniversare* a putut servi ca punct de plecare pentru formarea verbului *aniversa*, inexistent în alte limbi. În mod similar s-au format următoarele verbe recente: *autoservi* < *autoservire* (calchiat după rus. *samoobsluživanie*, iar acesta după engl. amer. *self-service*); *calcifica* (< *calcificare*, modelat după abstractul francezesc *calcification*); *cinifica* < *cineficare* (un reflex, în limba română, al rus. *kinofikația*); *radiofica* < *radioficare* (corespondentul rus. *radiofikația*) etc. Tot aici îl vom menționa pe *comunica*, extras din *comunicare* (științifică) și folosit din ce în ce mai mult cu sensul de „a face cunoscute (de obicei în cadrul unei sesiuni științifice) idei noi, descoperiri sau orice alte rezultate ale muncii de cercetare într-un anumit domeniu de activitate”.

Formații regresive cu origine multiplă

1. Un număr destul de mare de formații regresive (în special verbe) nu pot fi explicate satisfăcător decît admitîndu-se că au fost extrase din două sau mai multe forme primitive, care aparțin aceleiași familii lexicale și care sînt anterioare, în limbă, derivatului regresiv. Totodată, „primitivele” se explică fără nici o dificultate ca împrumuturi din alte limbi, în timp ce pentru presupusul derivat regresiv este exclusă o proveniență externă. Cităm, deocamdată, un singur exemplu, asupra căruia nu avem nici o îndoială că s-a format în modul arătat mai sus. Este vorba de verbul *picta* (căruia în latină îi corespunde *pingo*, -ere, în franceză *peindre*, în italiană *pingere*, și în special *dipingere* etc.). Judecînd după atestări (pentru care vezi DLR, s.v.), se pare că acest verb a apărut în limba română pe la începutul secolului al XX-lea sau (cel mai devreme) la sfîrșitul celui de al XIX-lea. În orice caz, Odobescu, Alecsandri, Eminescu și alți scriitori din veacul trecut nu-l cunoșteau, din moment ce nu e atestat în limba operei lor. În schimb, pentru substantivele *pictor* și *pictură* există zeci de atestări numai la Eminescu și la Al. Odobescu.

Vezi *Dicționarul limbii poetice a lui Eminescu*, București, Editura Academiei R.S.R., 1968, p. 410, col. 1 și Al. Odobescu, *Opere* (ediție îngrijită de Tudor Vianu), ESPLA, 1955, vol. II, p. 14, 15, 16, 40, 44, 45, 48, 155, 188, 189, 193, 198, 199, 201) etc.

Modelul după care a fost creat *picta* îl constituie *sculpta*, care aparține aceleiași sfere semantice și care există încă din veacul al XIX-lea ca un împrumut din limba franceză (< *sculpter*). Alături de verbul *sculpta*, se foloseau, încă din secolul trecut, substantivele *sculptor* și *sculptură*, între care există

aceiași raport formal și semantic ca între *pictor* și *pictură* (toate patru împrumutate: lat. *pictor*, *pictura*; *sculptor*, *sculptura* și fr. *sculpteur*, *sculpture*). Pentru noțiunea exprimată de verbul *picta* s-au folosit, înainte de apariția acestuia, alte verbe, dintre care a *zugrăvi* este indiscutabil cel mai important. El a devenit însă nepotrivit după împrumutarea neologismelor *pictor* și *pictură*, față de care diferă atât de mult din punct de vedere formal. Cum *pictor* și *pictură* aveau aspect clar de derivate, a fost cât se poate de simplu să li se reconstituie, prin analogie, un presupus primitiv românesc. Prin transformarea în verb a radicalului *pict-* (extras atât din *pictor*, cât și din *pictură*) a fost eliminată o iregularitate a sistemului lexical, care, mai clar, ar putea fi pusă în evidență în felul următor:

sculptor: *sculptură*: *sculpta*
pictor: *pictură*: —

Apariția lui *picta* nu s-a soldat cu eliminarea lui *zugrăvi*, care era solid instalat în limbă, ci numai cu reducerea conținutului semantic al acestui din urmă verb, parafel cu o binecunoscută specializare.

2. Fără a mai indica și tiparele după care s-au format, menționăm că, într-un mod similar, au mai apărut, în limba română contemporană, următoarele verbe, pentru care posibilitatea unui împrumut este exclusă: *audia* (< *auditor*, *audiție*, *audient* și *audiență*); *candida* (< *candidat* și *candidatură*); *corela* (< *corelat*, *corelație* și *corelativ*); *legisla* „legifera” (< *legislator*, *legislație*, *legislativ* și *legislatură*); *selecta* (< *selecție*, *selector* și *selectiv*); *transla* (< *translator* și *translație*) etc. Pentru câteva dintre verbele discutate în acest paragraf, ca și pentru alte formații regresive pe care nu le mai amintim, dicționarele noastre, precum și unele lucrări de specialitate oferă explicații incomplete, eronate sau contradictorii. De aceea vom reveni asupra lor cu altă ocazie,

DERIVAREA REGRESIVĂ POSTADJECTIVALĂ

1. Se întâlnește mult mai rar decât cea postsubstantivală și acest lucru este normal, de vreme ce, în orice limbă, numărul adjectivelor e mai mic decât al substantivelor. Pe de altă parte, sufixele *adjective* sunt și ele mai puțin numeroase decât cele substantive, ceea ce explică, de asemenea, numărul relativ mic de formații regresive provenite de la adjective.

2. Ținând seamă de categoria lexico-gramaticală (sau clasa morfologică) a derivatului în raport cu primitivul, se pot stabili două tipuri distincte de formații regresive postadjective: a) *Substantive < adjective*: *aerodinam*, refăcut din *aerodinamic* (< fr. *aérodynamique*, germ. *aerodynamisch*), drept model servind însăși perechea *dinam* — *dinamic*; b) *Verbe < adjective* (de exemplu *catifela*, extras din mai vechiul și mult mai răspânditul *catifelat*, cum vom demonstra mai pe larg în paragraful următor).

Cazurile de sub a sînt foarte rare și cele mai multe dintre ele pot fi clasate în categoria mai largă a *creațiilor personale* cu caracter efemer, din care cauză nu vom insista asupra lor. În această situație pare a se afla, spre exemplu, *cineget* „vinător” (refăcut din *cineget-ic* „vinătoresc” < fr. *cynégétique* it. *cinegetico*: „Acum cîțiva ani, în Delta, l-am surprins pe M. Sadoveanu, blăjin iritat de un *cineget*, care cu pușca doboră feroce și la întimplare

zburătoarele”. Întrucît nu l-am găsit în nici o limbă din care putea fi împrumutat, considerăm că *cineget* este o creație (foarte probabil neimitată încă) a lui G. Călinescu (vezi *Cronicile optimistului*, București, 1964, p. 309).

3. Mult mai numeroase sînt formațiile de sub b, pe care le vom grupa în două categorii, și anume: α) *Verbe provenite prin suprimarea sufixului (-a)t sau -(i)t de la adjective cu aspect participial* și β) *Verbe provenite din alte adjective decât cele cu aspect de participiu*. Ultimele sînt puține atît în limba română, cît și în celelalte limbi romănice, iar, cînd sînt atestate o singură dată, pot fi considerate creații personale, în general neizbutite (ex. *exorbita* < *exorbitant* sau *ospitalia* < *ospitalier* și chiar *ospitalitate*).

Pentru cel dintîi, vezi G. Călinescu, *Cronicile optimistului*, p. 358, iar pentru *ospitalia* „a primi, a găzdui (pe cineva) cu ospitalitate”, vezi DLR (s.v.), unde există o singură atestare din limba operei lui N. Filimon.

Dintre cele mai bine atestate sau cu șanse de a rămîne în limbă notăm pe *nemuri*, care este extras din (*a face*) *nemurilor* și pe *prelimina*, refăcut din adj. *preliminar*:

„Graficul și planul de construcție nu sînt îndeplinite, *preliminîndu-se* o nerealizare fizică și valorică însemnată” (vezi „Scnteia” nr. 8315 din 23 ian. 1970, p. 2, col. 7). Cf. și: „Se *prelimină*, de asemenea, realizarea indicatorilor de plan în ce privește reducerea prețului de cost” (tot în „Scnteia”, nr. 8277 din 14 dec. 1969, p. 1, col. 1). Pentru sensul acestui verb și pentru alte atestări, vezi dicționarele noastre recente: DN₃, DEX și mai ales DLR (s.v.).

Formații regresive postparticipiale

1. Verbele provenite din adjective cu aspect participial sînt mult mai numeroase și mai importante, din care cauză ne vom opri asupra lor mai pe larg. Pentru a înțelege modul în care un verb se poate forma prin derivare regresivă de la adjectivele și substantivele amintite, se impune să lămurim, mai întîi, problema *falselor participii*, adică a *participiilor fără verbe corespunzătoare*. După cum se știe, atît în română, cît și în alte limbi există numeroase formații de tip participial (cf.: *buzat*, *gușat*, *talentat* etc.), care nu pot fi raportate la verbe existente. Ele provin direct de la substantive (sărîndu-se peste derivatul verbal) ori sînt împrumutate dintr-o limbă străină împreună cu substantivele de care nu pot fi despărțite (de exemplu *gripă* și *gripat*, ambele de proveniență franceză). În românește, modelul după care sînt formate asemenea derivate îl constituie *participiile mai vechi*, care funcționează și ca adjective sau substantive și cărora, de multe ori, le corespund atît verbe, cît și substantive din aceeași familie. Astfel, lui *fulger* (continuatorul lat. *fulger*) îi corespunde nu numai un adjectiv cu aspect participial *fulgerat*, ci și un verb *a fulgera*, moștenit și el din limba latină (< *fulgerare*). Tot așa, alături de *lumină*, există *luminat* și *lumină*, iar paralel cu *rugină* se folosesc *ruginit* și *rugini*. Acest tipar mai vechi a fost consolidat, ulterior, îndeosebi prin împrumuturi neologice de felul lui *email*, *emailat* și *emailă*, cărora în franceză (de unde ne-au venit) le corespund: *email*, *émaille* și *émailler*.

Existind astfel de „tipare“, a fost cit se poate de ușor să se formeze un mare număr de adjective, pornindu-se de la substantive preexistente (moștenite sau împrumutate): **borcănat** (< *borcan* + suf. -at), **brumat** (< *brumă* + suf. -at), **ciumat** (< *ciumă* + suf. -at), **codat** (< *coadă* + suf. -at), **dungat** (< *dungă* + suf. -at), **gulerat** (< *guler* + suf. -at), **moșat** (< *moș* + suf. -at), **pistruiat** (< *pistrui* + suf. -at), **paltonat** (< *palton* + suf. -at), **rutinat** (< *rutină* + suf. -at), **sprincenat** (< *sprincene* + suf. -at), **vărgat** (< *vărgă* + suf. -at), **zulufat** (< *zuluf(i)* + suf. -at) și altele, care pot fi găsite în dicționare ori în diverse lucrări de specialitate (vezi, de pildă: LRA, p. 236–237; GLR, vol. I, p. 37 și 190; LRC, II, p. 166–167; SMFC, IV, p. 45–46 etc.).

Foarte multe adjective (și mai rar substantive) cu aspect participial trebuie considerate împrumuturi din alte limbi. Cf.: **ciudat** (< bg. *čudat* („minuat“), **mărgărit** (< ngr. *margaritis*), **mitropolit** (< sl. *mitropoliiŭ* < grec.), **năjit** (< bg. *nejit*), **nevropat** (< fr. *névropathe*), **prefabricat** (< fr. *préfabriqué*), **sonat** (< fr. *sonné*; cf. it. *sonato*), **timorat** (< fr. *timoré*), **uzitat** (< fr. *usité*; cf. lat. *usitatus* și it. *usitato*), **versat** (< fr. *versé*) etc.

Pentru a avea o imagine de ansamblu asupra felului în care au apărut (ori mai apar încă în limba română) adjectivele și substantivele de tip participial, înregistrăm tot aici și câteva formații cu structura calchiată după modele străine: **camforat** (din *camfor* + suf. -at, după fr. *camphré*; cf. unitatea frazeologică *alcool camforat*, care traduce fr. *alcool camphré*); **descreierat** (considerat în dicționare un derivat parasintetic din pref. *des-* + *creier* + suf. + -at după fr. *écervelé*) și, desigur, **catifelat**, despre care citim în DA (s.v. *catifea*): „probabil formațiune nouă după fr. *velouté*“. Exact aceeași indicație etimologică a fost dată mai întâi de către H. Tiktin în al său *Dicționar german-român* (TDRG), vol. I, s.v. *catifelat*: „Wohl Neubildung nach frz. *velouté*“. Faptul că acest derivat este atestat pentru prima oară în a doua jumătate a secolului al XIX-lea (deci când s-a manifestat puternic influența franceză) poate fi considerat un argument în sprijinul etimologiei admise de noi fără nici o rezervă (cf. și S. Pușcariu, *Limba română*, vol. I, București, 1940, p. 379). În afară de aceasta, numeroase atestări de care dispunem arată că adj. *catifelat* se combină, de obicei, cu aceleași substantive ca și frc. *velouté*: „piele *catifelată*“ (cf. frc. „peau *veloutée*“), „ten *catifelat*“ (cf. frc. „teint *velouté*“), „stofă *catifelată*“ (cf. frc. *étoffe veloutée*), „voce *catifelată*“ (cf. frc. *voix veloutée*) etc. Din adjectivul *catifelat*, apărut în felul acesta, s-a putut extrage, fără nici o dificultate, un verb **catifela**, care este, indiscutabil, mai nou și mai puțin întrebuintat (în special despre unele creme se spune că ele „*catifelează*“ pielea, mîinile, fața etc.).

Referindu-se la unele adjective derivate de la substantive cu sufixele -at, -it și -ut, acad. Al. Graur consideră că acestea stau la baza verbelor mai noi și mai puțin întrebuintate: *a bruma*, *a cercela*, *a ciuma*, *a dunga*, *a vărğa* etc. (vezi SLG, p. 76 și TEALR, p. 269). După părerea noastră, în astfel de cazuri, nu putem ști exact dacă verbele sînt refăcute din adjectivele *brumat*, *ciumat*, *dungat*, *vărgat* etc. sau dacă derivă direct de la substantivele *brumă*, *ciumă*, *dungă*, *vărgă* și altele. Mult mai prudent (dacă nu și mai logic) este să admitem că la apariția verbelor *bruma*, *ciuma*, *dunga* și a altora de acest fel au contribuit atît adjectivele *brumat*, *ciumat* etc., cît și substantivele din care acestea provin. Nu este deloc exclus să fie și aici un nou aspect al fenomenului pe care l-am numit, cîndva, **etimologie multiplă internă** (într-un articol care poartă chiar acest titlu).

În cazul lui **urechea** (citat și el în TEALR, p. 269 și explicat ca o formație din *urecheat*), putem afirma cu siguranță că adjectivul nu a contribuit în nici un fel la apariția verbului amintit, care derivă direct și exclusiv de la subst. *ureche*. Nu trebuie uitat că *a urechea* înseamnă „a trage de urechi“, deci din punct de vedere semantic verbul se leagă de substantiv, nu de adj. *urecheat*, al cărui sens este: „cu urechi lungi“ (CADE) sau „care are urechi mari“ (DEX), ceea ce este același lucru.

Certitudine că verbul s-a născut exclusiv prin derivare regresivă postparticipială nu putem avea decît într-un număr relativ mic de cazuri, dintre care cităm: **bălta** (< *bălțat*), **coroia** (< *coroiat*), **desăvîrși** (< *desăvîrșit*), **dez-măța** (< *dez-mățat*), **jigări** (< *jigărit*), **pițigăia** (< *pițigăiat*, iar acesta din *pițigoiat*, un derivat de la *pițigoi* + suf. -at), **tărca** (< *tărcat*), **timora** (< *timorat*), **uzita** (< *uzitat*) și altele, de care ne vom ocupa în continuare ori în altă parte. Pe lângă faptul că sînt anterioare în limbă adjectivele din care provin și mult mai frecvente decît acestea, verbele incluse în ultima listă mai au o caracteristică extrem de importantă, care ne obligă să le separăm cu grijă de *brumă*, *ciumă*, *dungă*, *vărgă* etc. E vorba de faptul că cele mai multe dintre ele nu ar putea fi explicate în nici un caz prin derivare de la substantive și aceasta pentru că adjectivele din care provin s-au născut altfel decît *ciumat*, *brumat* etc. Astfel, **bălțat** reprezintă, foarte probabil, lat. *balteatus* (vezi DA, s.v. și CDDE, nr. 132); **desăvîrșit** este la originea lui supinul verbului *săvîrși* (în care prepoziția *de* s-a aglutinat participiului *săvîrșit*), iar **tărcat**, **uzitat** și **timorat** nu au nici ele corespondente substantive. În alte cazuri, adjectivele cu aspect de participii au fost derivate, într-adevăr, de la substantive care există în limbă, dar ele s-au detașat semantic de acestea din urmă. Din această cauză, imensa majoritate a vorbitorilor nu mai simt legătura etimologică existentă, de pildă, între *coroiat* și *coroi* sau între *pițigăiat* și *pițigoi*. Se poate spune că și mai mulți (dacă nu chiar toți) ignorează pur și simplu modul de formare a adjectivele *dez-mățat* și *jigărit*, dar înțeleg sensul acestora și le simt ca participii ale unor verbe, care, inițial, au avut numai o existență virtuală în conștiința lingvistică a vorbitorilor.

Alături de adjective, există și substantive cu aspect morfologic participial, din care se pot naște verbe prin aceeași suprimare a segmentelor finale -at și -it (greșit identificate cu morfeme de ordinul afixelor derivate). Se încadrează în această categorie următoarele verbe, care puteau fi discutate și la derivarea regresivă postsubstantivală: **mărgări** (< *mărgărit* „mărgăritar“ < ngr. *margaritis*), **mitropol** (< *mitropolit*), **năji** (< *năjit*), **nevropă** (< *nevropat*) și **troglođi** (< *troglođit*). În unele cazuri, verbul a fost extras din împrumuturi neologice care funcționează, în limbă, atît ca adjective, cît și ca substantive. În această situație se află, de pildă, **laurea**, pe care acad. Iorgu Iordan l-a semnalat mai întâi în BPh, vol. IX (1942), p. 46, explicîndu-l prin derivare regresivă din *laureat* (< frc. *laureat*, lat. *laureatus*). Pentru **mărgări**, **mitropol** și **năji**, vezi DLR (s.v.), unde există suficiente atestări ale acestor verbe foarte ciudate. La propunerea noastră, ele au fost considerate formații regresive, ceea ce este, desigur, corect, însă e clar că aici este vorba de o **pseudoderivare regresivă**, cum ar trebui s-o numim mai corect. Verbele *nevropa* și *troglođi* nu sînt inserate în nici un dicționar, dar le-am discutat împreună cu atestări din limba vorbită în LR, an. XXIX (1980), nr. 5, p. 500.

Existind astfel de „tipare“, a fost cît se poate de ușor să se formeze un mare număr de adjective, pornindu-se de la substantive preexistente (moștenite sau împrumutate): **borcănat** (< *borcan* + suf. -at), **brumat** (< *brumă* + suf. -at), **clumat** (< *ciumă* + suf. -at), **codat** (< *coadă* + suf. -at), **dungat** (< *dungă* + suf. -at), **gulerat** (< *guler* + suf. -at), **moșat** (< *moș* + suf. -at), **pistruiat** (< *pistru* + suf. -at), **paltonat** (< *palton* + suf. -at), **rutinat** (< *rutină* + suf. -at), **sprincenat** (< *sprincene* + suf. -at), **vărgat** (< *vărgă* + suf. -at), **zulufat** (< *zuluf(i)* + suf. -at) și altele, care pot fi găsite în dicționare ori în diverse lucrări de specialitate (vezi, de pildă: LRA, p. 236–237; GLR, vol. I, p. 37 și 190; LRC, II, p. 166–167; SMFC, IV, p. 45–46 etc.).

Foarte multe adjective (și mai rar substantive) cu aspect participial trebuie considerate împrumuturi din alte limbi. Cf.: **ciudat** (< bg. *čudat* („minunat“), **mărgărit** (< ngr. *margaritis*), **mitropolit** (< sl. *mitropolitiŭ* < grec.), **năjit** (< bg. *nejit*), **nevropat** (< fr. *névropathe*), **prefabricat** (< fr. *préfabriqué*), **sonat** (< fr. *sonné*; cf. it. *sonato*), **timorat** (< fr. *timoré*), **uzitat** (< fr. *usité*; cf. lat. *usitatus* și it. *usitato*), **versat** (< fr. *versé*) etc.

Pentru a avea o imagine de ansamblu asupra felului în care au apărut (ori mai apar încă în limba română) adjectivele și substantivele de tip participial, înregistrăm tot aici și câteva formații cu structura calchiată după modele străine: **camforat** (din *camfor* + suf. -at, după fr. *camphré*; cf. unitatea frazeologică *alcool camforat*, care traduce fr. *alcool camphré*); **descreierat** (considerat în dicționare un derivat parasintetic din pref. *des-* + *creier* + suf. + -at după fr. *écervelé*) și, desigur, **catifelat**, despre care citim în DA (s.v. *catifea*): „probabil formațiune nouă după fr. *velouté*“. Exact aceeași indicație etimologică a fost dată mai întâi de către H. Tiktin în al său *Dicționar german-român* (TDRG), vol. I, s.v. *catifelat*: „Wohl Neubildung nach frz. *velouté*“. Faptul că acest derivat este atestat pentru prima oară în a doua jumătate a secolului al XIX-lea (deci cînd s-a manifestat puternic influența franceză) poate fi considerat un argument în sprijinul etimologiei admise de noi fără nici o rezervă (cf. și S. Pușcariu, *Limba română*, vol. I, București, 1940, p. 379). În afară de aceasta, numeroase atestări de care dispunem arată că adj. *catifelat* se combină, de obicei, cu aceleași substantive ca și frc. *velouté*: „piele *catifelată*“ (cf. frc. „peau *veloutée*“), „ten *catifelat*“ (cf. frc. „teint *velouté*“), „stofă *catifelată*“ (cf. frc. *étoffe valoutée*), „voce *catifelată*“ (cf. frc. *voix veloutée*) etc. Din adjectivul *catifelat*, apărut în felul acesta, s-a putut extrage, fără nici o dificultate, un verb **catifela**, care este, indiscutabil, mai nou și mai puțin întrebuintat (în special despre unele creme se spune că ele „*catifelează*“ pielea, mîinile, fața etc.).

Referindu-se la unele adjective derivate de la substantive cu sufixele -at, -it și -ut, acad. Al. Graur consideră că acestea stau la baza verbelor mai noi și mai puțin întrebuintate: *a bruma*, *a cercela*, *a ciuma*, *a dunga*, *a vărğa* etc. (vezi SLG, p. 76 și TEALR, p. 269). După părerea noastră, în astfel de cazuri, nu putem ști exact dacă verbele sînt refăcute din adjectivele *brumat*, *ciumat*, *dungat*, *vărgat* etc. sau dacă derivă direct de la substantivele *brumă*, *ciumă*, *dungă*, *vărgă* și altele. Mult mai prudent (dacă nu și mai logic) este să admitem că la apariția verbelor *bruma*, *ciuma*, *dunga* și a altora de acest fel au contribuit atît adjectivele *brumat*, *ciumat* etc., cît și substantivele din care acestea provin. Nu este deloc exclus să fie și aici un nou aspect al fenomenului pe care l-am numit, cîndva, **etimologie multiplă internă** (într-un articol care poartă chiar acest titlu).

În cazul lui **urechea** (citat și el în TEALR, p. 269 și explicat ca o formație din *urecheat*), putem afirma cu siguranță că adjectivul nu a contribuit în nici un fel la apariția verbului amintit, care derivă direct și exclusiv de la subst. *ureche*. Nu trebuie uitat că *a urechea* înseamnă „a trage de urechi“, deci din punct de vedere semantic verbul se leagă de substantiv, nu de adj. *urecheat*, al cărui sens este: „cu urechi lungi“ (CADE) sau „care are urechi mari“ (DEX), ceea ce este același lucru.

Certitudine că verbul s-a născut exclusiv prin derivare regresivă postparticipială nu putem avea decît într-un număr relativ mic de cazuri, dintre care cităm: **bălta** (< *bălțat*), **coroia** (< *coroiat*), **desăvîrși** (< *desăvîrșit*), **dez-măța** (< *dez-mățat*), **jigări** (< *jigărit*), **pițigăia** (< *pițigăiat*, iar acesta din *pițigoiat*, un derivat de la *pițigoi* + suf. -at), **tărca** (< *tărcat*), **timora** (< *timorat*), **uzita** (< *uzitat*) și altele, de care ne vom ocupa în continuare ori în altă parte. Pe lîngă faptul că sînt anterioare în limbă adjectivele din care provin și mult mai frecvente decît acestea, verbele incluse în ultima listă mai au o caracteristică extrem de importantă, care ne obligă să le separăm cu grijă de *brumă*, *ciumă*, *dungă*, *vărgă* etc. E vorba de faptul că cele mai multe dintre ele nu ar putea fi explicate în nici un caz prin derivare de la substantive și aceasta pentru că adjectivele din care provin s-au născut altfel decît *ciumat*, *brumat* etc. Astfel, **bălțat** reprezintă, foarte probabil, lat. *balteatus* (vezi DA, s.v. și CDDE, nr. 132); **desăvîrșit** este la originea lui supinul verbului *săvîrși* (în care prepoziția *de* s-a aglutinat participiului *săvîrșit*), iar **tărcat**, **uzitat** și **timorat** nu au nici ele corespondente substantive. În alte cazuri, adjectivele cu aspect de participii au fost derivate, într-adevăr, de la substantive care există în limbă, dar ele s-au detașat semantic de acestea din urmă. Din această cauză, imensa majoritate a vorbitorilor nu mai simt legătura etimologică existentă, de pildă, între *coroiat* și *coroi* sau între *pițigăiat* și *pițigoi*. Se poate spune că și mai mulți (dacă nu chiar toți) ignorează pur și simplu modul de formare a adjectivele *dez-mățat* și *jigărit*, dar înțeleg sensul acestora și le simt ca participii ale unor verbe, care, inițial, au avut numai o existență virtuală în conștiința lingvistică a vorbitorilor.

Alături de adjective, există și substantive cu aspect morfologic participial, din care se pot naște verbe prin aceeași suprimare a segmentelor finale -at și -it (greșit identificate cu morfeme de ordinul afixelor derivate). Se încadrează în această categorie următoarele verbe, care puteau fi discutate și la derivarea regresivă postsubstantivală: **mărgări** (< *mărgărit* „mărgăritar“ < ngr. *margaritis*), **mitropoli** (< *mitropolit*), **năji** (< *năjit*), **nevropă** (< *nevropat*) și **troglođi** (< *troglođit*). În unele cazuri, verbul a fost extras din împrumuturi neologice care funcționează, în limbă, atît ca adjective, cît și ca substantive. În această situație se află, de pildă, **laurea**, pe care acad. Iorgu Iordan l-a semnalat mai întâi în BPh, vol. IX (1942), p. 46, explicîndu-l prin derivare regresivă din *laureat* (< frc. *laureat*, lat. *laureatus*). Pentru **mărgări**, **mitropoli** și **năji**, vezi DLR (s.v.), unde există suficiente atestări ale acestor verbe foarte ciudate. La propunerea noastră, ele au fost considerate formații regresive, ceea ce este, desigur, corect, însă e clar că aici este vorba de o **pseudoderivare regresivă**, cum ar trebui s-o numim mai corect. Verbele *nevropa* și *troglođi* nu sînt inserate în nici un dicționar, dar le-am discutat (împreună cu atestări din limba vorbită) în LR, an. XXIX (1980), nr. 5, p. 500.

X Verbe extrase din adjective și substantive negative

1. Un număr restrâns de verbe trebuie considerate formații regresive provenite atât de la participii, cât și de la infinitive negative. E vorba de: **nedumeri** (< *nedumerit* și *nedumerire*), **neferici** (< *nefericit* și *nefericire*), **nelegiui** (< *nelegiuit* și *nelegiuire*), **nemulțumi** (< *nemulțumit* și *nemulțumire*), **nenoroci** (< *nenorocit* și *nenorocire*), **nesocoti** (< *nesocotit* și *nesocotire*) etc. În sprijinul interpretării de mai sus (care diferă de soluțiile etimologice oferite de dicționare) se pot invoca cel puțin trei argumente, care nu pot fi ușor trecute cu vederea:

a) Primul argument, pe care îl considerăm foarte serios, este de ordon cronologic. După cum rezultă din atestări, în toate cazurile citate, atât adjectivele participiale negative, cât și substantivele cu aspect infinitival (de asemenea negative) sînt mult mai vechi și mai frecvente în limbă decît verbele care au fost extrase din ele. Spre deosebire de acestea din urmă, atât adjectivele, cât și substantivele negative sînt formații cît se poate de firești, rezultate în urma adăugării prefixului nominal *ne-* la participiul și la infinitivul lung al verbelor respective. În limba română, prefixul *ne-* se mai poate adăuga și la gerunziu, dar niciodată nu e posibil să spunem: **nemîncînc*, **neascultam*, **necitisem* etc. Este, însă, foarte normal să creăm adjective de felul lui *nemîncat* și *necitit* sau substantive ca *nemîncare*, *necitare* și altele.

b) Din punct de vedere semantic noile verbe se leagă atât de adjectivele, cât și de substantivele negative prin care le-am explicat. Astfel, *a neferici* înseamnă „a face să fie nefericit” sau „a duce (cuiva) nefericire”; *a nedumeri* înseamnă „a face ca cineva să fie nedumerit”, dar și „a provoca nedumerire” sau „a pune pe cineva în nedumerire” (cum definește chiar DLR) etc.

c) La aceste două argumente se mai poate adăuga unul de ordin structural, care arată că formula celei de a patra proporționale ($a : b = c : x$) nu este valabilă nici în cazul de față. Și aceasta pentru că modelul preexistent după care s-au format verbele *neferici*, *nesocoti* etc. nu era reprezentat de perechile corelative *fericit* : *ferici*, *socotit* : *socoti* etc., ci de o schemă ceva mai complicată, din care nu poate lipsi substantivul cu aspect de infinitiv:

<i>fericire</i> :	<i>fericit</i> :	<i>ferici</i>
<i>nefericire</i> :	<i>nefericit</i> :	—

Pentru vorbitorul nelingvist (ca și pentru oricine nu cunoaște istoria unor substantive negative de felul lui *nedumerire*, *nefericire*, *nesocotire* etc.) acestea fac, desigur, impresia că sînt infinitive ale verbelor *nedumeri*, *neferici*, *nesocoti* etc. și că provin de la verbele amintite, dar, în realitate, lucrurile se petrec exact invers, cum dovedesc, de altfel, și atestările. Avînd, inițial, o existență exclusiv virtuală, verbele în discuție au devenit cu timpul o realitate, pentru că atât participiile, cât și infinitivele negative presupuneau și chiar reclamau existența lor. Pentru unele cazuri mai complicate, ca și pentru cîteva detalii care lipsesc aici, poate fi consultat articolul nostru: *Etimologia multiplă internă* (din LR, nr. 5/1971, p. 486—488).

X DERIVAREA REGRESIVĂ POSTVERBALĂ

Pe baza unor trăsături comune cu formațiile regresive discutate anterior, ca și în virtutea unei oarecare tradiții, vom include în ceea ce am numit „derivare regresivă lexicală” și așa-zisele substantive postverbale, deverbale sau deverbative. După cum vom vedea îndată, în raport cu celelalte tipuri de formații regresive, acestea ocupă un loc aparte în sistemul derivării inverse.

Tiparele după care au fost derivate în limbile romanice foarte multe substantive postverbale (cum le vom numi în continuare) sînt, desigur, moștenite din latină, care cunoștea perechi corelative, formate dintr-un verb și un substantiv aparținînd aceleiași familii lexicale. Cf. *dolus* : *dolere* / *gustus* : *gustare* / *jocus* : *jocare* etc., paralel cu *corona* : *coronare* / *lucta* : *luctare* / *fuga* : *fugire* (= clas. *fugere*) și altele. De cele mai multe ori, substantivul denumea acțiunea verbului corespunzător cu care se afla într-o foarte strînsă corelație. Transmise limbii române, perechile de mai sus au devenit: *dor* / *durere*, *cunună* / *cununare* etc., iar după apariția infinitivului scurt:

<i>dor</i> :	<i>durea</i>	<i>cunună</i> :	<i>cununa</i>
<i>gust</i> :	<i>gusta</i>	<i>luptă</i> :	<i>lupta</i>
<i>joc</i> :	<i>juca</i>	<i>fugă</i> :	<i>fugi</i>

După manifestarea influenței slave și, mai tîrziu, a altor influențe, numărul perechilor de acest fel a crescut simțitor, ceea ce a dus la consolidarea celor două modele fundamentale moștenite din latina tîrzie. Întrucît erau multe situații cînd, alături de verb, exista un substantiv cu aceeași rădăcină (ambele moștenite din latină sau împrumutate dintr-o altă limbă), vorbitorii au început să aibă impresia că oricărui substantiv trebuie să-i corespundă un verb și orice verb trebuie să aibă alături de el un substantiv. Rezultatul a fost că, atunci cînd exista în limbă numai substantivul (moștenit sau împrumutat), i s-a creat un verb prin așa-zisa derivare imediată. Cf. *fremăta* < *freamăt* (< *fremitus*), *visa* < *vis* (< lat. *visum*), *gîndi* < *gînd* (< magh. *goná*), *grebla* < *greblă* (< bg. *greblo*), *coji* < *coajă* (< sl. *koža*), *roți* < *roată* (< lat. *rota*) etc. Cînd, dimpotrivă, în limbă nu exista decît verbul (de asemenea moștenit sau împrumutat) a fost creat de la el un substantiv prin derivare regresivă. Cf. *blestem* (< *blestema*), *cîștig* (< *cîștiga*), *pază* (< *păzi*), *poruncă* (< *porunci*) etc.

Formarea derivatelor postverbale

1. În legătură cu modul de formare a substantivelor postverbale s-a discutat adeseori în lingvistica romanică, arătîndu-se, fie că ele provin din substantivarea rădăcinii indicativului prezent (Gaston Paris, A. Darmesteter, Ferdinand Brunot), fie că se formează direct de la infinitivul verbului prin suprimarea sufixului acestuia (E. Egger, Gustaf Lené, Kr. Nyrop etc.).

Mai pe larg, vezi discuția la N. Dănilă, *Observații asupra derivării regresive în limba franceză*, în vol. „Omagiu lui Iorgu Iordan”, București, 1958, p. 220—227. Autorul readuce în discuție controversata problemă a originii derivatelor postverbale, fără a o rezolva.

După părerea noastră, continuarea discuției cu privire la originea substantivelor postverbale ar fi cel puțin nefolositoare, dacă ea ar urmări să dovedească exclusiv justetea sau injustetea uneia sau alteia dintre cele două teze fundamentale, amintite mai sus. Ceea ce n-a observat nici unul dintre cei care s-au pronunțat asupra modului de formare a derivatelor postverbale e faptul că, în imensa majoritate a cazurilor, acestea iau naștere prin extragerea și substantivarea radicalului verbal, concretizat în cea mai frecventă dintre variantele prin care el se poate realiza. (Pentru conceptul de *radical*, vezi precizarea de la p. 69—70).

2. În general, varianta cea mai frecventă coincide ca expresie cu radicalul indicativului prezent, dar de aici nu putem trage concluzia că orice derivat postverbal este însuși radicalul substantivat al indicativului. Astfel, segmentul substantivat *văz* nu apare numai în paradigma indicativului prezent vechi și regional (unde e rezultatul evoluției fonetice normale a lat. *video*). El se regăsește, de asemenea, la perfectul simplu, la mai mult ca perfect, la gerunziu, la participiul trecut și chiar la subjonctivul prezent (arhaic și regional), pers. I, sing. și pl., care ne interesează și el, întrucât *văz* pare a fi un vechi postverbal. Aceleași observații se pot face și în legătură cu *auz* sau cu alte postverbale, asupra cărora nu e cazul să ne oprim. Când rădăcina verbală este invariabilă, trebuie să admitem că postverbele provin prin extragerea și substantivarea radicalului verbal, în general, nu neapărat și exclusiv a celui de la infinitiv sau de la indicativul prezent. Dacă rădăcina (ca element ireductibil) este precedată sau urmată de un afix derivativ, postverbele pot lua naștere prin substantivarea așa-zisei „teme lexicale” (ex. *descint* < *descinta* etc.). Și într-un caz și în celălalt, derivarea postverbală implică lăsarea la o parte a oricăror afixe flexionare. Din acest punct de vedere formațiile regresive postverbale se apropie de cele morfologice, însă, fiind cuvinte diferite în raport cu verbele din care sînt extrase, le vom considera ca aparținînd derivării regresive lexicale.

Tipuri de substantive postverbale

Atît în limba română, cît și în celelalte idiomuri romanice există două categorii fundamentale de substantive postverbale, care corespund, în linii mari, celor două tipare moștenite din latină.

1. Unele dintre ele corespund fie radicalului verbal (cînd el are o realizare unică în întreaga paradigmă verbală), fie celei mai frecvente dintre variantele prin care acesta se poate realiza, atunci cînd este variabil. În mod obișnuit, aceste postverbale sînt de genul neutru, în limba română, și de genul masculin în celelalte limbi romanice. Iată o listă incompletă, desigur, de postverbale românești mai importante, care aparțin acestei prime categorii: *avînt*, *astîmpăr*, *auz*, *blestem*, *botez*, *cînt*, *cîștig*, *cuget*, *descint*, *greș*, *îndemn*, *îngheț*, *învăț*, *jînd*, *miros*, *omor*, *plac*, *răsfăț*, *sărut*, *suspîn*, *traî*, *treier*, *tremur*, *zbor* etc. În această primă categorie vom include și cîteva dintre puținele postverbale de genul masculin. E vorba de *jur*, folosit numai la plural în expresia „curtea cu juri” (< *jura*), *pîr* „cel care pîrăște sau reclamă” (< *pîri*) și *seamăn*, pl. *semeni* (< *semăna*).

2. A doua categorie de postverbale o constituie cele de genul feminin. În esență, modul lor de formare nu diferă de al celor precedente decît prin faptul că la radicalul verbal se adaugă desinența *-ă*, ceea ce permite ca aceste postverbale să fie introduse în categoria substantivelor feminine. În același timp, împreună cu verbele din care provin, aceste postverbale sînt integrate în seria perechilor corelative moștenite din latină sau împrumutate din diverse limbi, în special din slavă (ex. *fală*: *făli*, *obidă*: *obidi*, *pagubă*: *păgubi*, *sfadă*: *sfădi* etc.). În continuare dăm o listă (de asemenea incompletă) de postverbale de genul feminin: *bîrfă*, *ceartă*, *clipă*, *dovadă*, *ducă*, *făgadă*, *goană*, *joacă*, *lipsă*, *odihnă*, *pază*, *pîndă*, *plămadă*, *poruncă*, *prigoană*, *rugă*, *teamă*, *ură*, *veghe* etc.

O bogată listă de formații regresive provenite numai de la verbele din vocabularul de bază da acad. A. I. G. R. A. U. R. în lucrarea sa: *Încercare asupra fondului principal lexical al limbii române*, București, 1954, p. 152. Cele mai multe din exemplele de mai sus figurează pe lista amintită și sînt înregistrate, de asemenea, în dicționare.

3. În legătură cu *structura fonetică* a postverbelor de genul feminin, menționăm că adăugarea desinenței *-ă* la radical provoacă unele modificări, constînd în diftongarea lui *e* și *o*, aflați în silabă accentuată (cf. *teamă* (< *tem- + -ă*), *goană* (< *gon- + -ă* etc.).

4. Din punct de vedere semantic cele mai multe postverbale sînt substantive abstracte, cum rezultă din aproape toate exemplele citate în cele două liste. Dintre cele concrete menționăm pe următoarele: *freză* (< *freza* (= *friza*), *plută* (< *pluti*), *polei* (< *polet*), *rimă* (< *rimă*) etc. Cîteva postverbale (desigur polisemantice) pot fi abstracte într-unul dintre sensurile lor și concrete în altul sau altele. Este, spre exemplu, cazul lui *schimb*, care înseamnă atît „înlocuire”, cît și „persoană care înlocuiește sau este înlocuită în muncă”. Folosit la plural, *schimb*, are, de asemenea, sensul de „primeneli”.

5. Uneori, există două postverbale formate de la același verb, ceea ce dovedește marea productivitate a acestui procedeu de îmbogățire a vocabularului: *cîștig* și *cîștigă* (< *cîștiga*), *dogor* și *dogoare* (< *dogori*), *pîr* și *pîră* (< *pîri*), *plămad* și *plămadă* (< *plămădi*), *văz* și *vază* (< *vedea*), *zburd* și *zburdă* (< *zburda*), *zdrob* „bulgăre” și *zdroabă* (< *zdrobi*) etc.

Că procedeul e foarte productiv ne-o mai dovedește și faptul că de la multe verbe neologice s-au format în limba română postverbale pe care nu le găsim în limba din care au fost împrumutate verbele respective. În această situație se află: *accept* „consimțămînt” (< *accepta*), *avort* (< *avorta*), *balans* (< *balansa*), *condens* (< *condensa*), *dejun* (< *dejuna*), *denunț* (< *denunța*), *deranj* (< *deranja*), *dezinteres* (< *dezinteresa*), *enunț* (< *enunța*), *freză* (< *freză*, o variantă populară a lui *friza*), *ramburs* (< *rambursa*), *renunț* (< *renunța*), *speculă* (< *specula*), *vomă* (< *voma*) etc. După cum vedem, la formațiile cu caracter neologic alternanțele vocalice nu se mai produc acolo unde ele ar fi posibile: *freză* (nu: *frează), *vomă* (nu: *voamă) etc.

Postverbale populare și regionale

O mare productivitate cunoaște derivarea postverbală în vorbirea populară, în general, și în graiurile teritoriale, în special. Se poate chiar afirma că, la originea lui, acest procedeu este popular, ceea ce nu trebuie să surprindă,

întrucît foarte multe inovații (de care limba literară este la început străină) sînt prin excelență un produs al vorbirii populare, concepute în sensul cel mai larg al cuvîntului. În lista care urmează, nu facem deosebire între faptele cu adevărat populare și cele strict regionale: **chibz** (< *chibzui*), **cobor** (< *cobori*), **izbă** „izbitură” (< *izbi*), **izidă** „risipă” (< *izîdi* „a risipi”), **mărit** „măritat” (în loc. adj. *de mărit* și în expr. *a-și face de mărit* (< *mărita*), **mir** „faptul de a se mira, mirare, admirație” (< *mira*), **ostol** „alinare”, „potolire” (< *ostoi*), **păstru** (< *păstra*), **păț** „necaz, păs, pătire” (< *pățî*), **petrec** „numele unui joc de copii” (< *petrece*), **pleasnă** (< *plesni*), **prașă** (< *prăși*), **rățez** (în sintagma *rățezul părului* „partea din frunte sau de la ceafă, unde se retează părul”) din *reteza*; **scaldă** (< *scălda*), **scapăt**, în sintagma *scapătul soarelui* (< *scăpăta* „a apune”), **socoată** „calcul”, „socoteală” (< *socoti*), **sprijoană** (< *sprijoni*), **spulber** (folosit în expresia *a merge în spulber* = „a merge spre distrugere” (< *spulbera*), **străfig** „strănut” (< *străfiga* „strănuta”), **supăr** „supărare” (< *supăra*), **șoavă** (< *șovăi*), **zdroabă** (< *zdrobi*), **zvoană** (< *zvoni*) etc. Aceste exemple (la care mai putem adăuga și altele) infirmă părerea că limba populară este săracă în derivate postverbale.

Forța creatoare a acestui procedeu, în franceza populară, a fost subliniată printre alții, de către A. Darmesteter în *Cours de grammaire historique*, vol. III, p. 60.

Un argument în plus că această părere nu corespunde realității îl constituie însuși faptul că, exceptînd formațiile neologice, aproape toate celelalte postverbale pe care le-am înregistrat în acest capitol sînt mult folosite nu numai în limba literară, ci și în varianta limbii unice naționale pe care ne-am obișnuit s-o numim „populară”. Nici o îndoială că aici s-au născut cele mai multe derivate postverbale, care au, astăzi, o întrebuințare generală. Întrucît nu există atestări anterioare secolului al XVI-lea (și încă din limba „populară”), afirmația ar putea să pară insuficient de întemeiată.

Derivarea postverbală în stilul beletristic

1. Dintre toate stilurile fundamentale (înțelese ca varietăți funcționale ale limbii literare), stilul artistic sau beletristic este indiscutabil cel mai bogat în derivate postverbale. Acestea se întîlnesc în special în varianta poetică a stilului amintit, dar ele nu lipsesc nici în proză, în special la scriitorii mai mult sau mai puțin influențați de limba populară. Astfel, la Ion Creangă, în afară de *goană*, *prigoană*, *zbucium* și altele, care sînt vechi și general utilizate în limba actuală, se întîlnesc și o serie de postverbale mai rare, despre care se poate afirma cu siguranță că sînt în primul rînd (dacă nu chiar exclusiv) un produs al vorbirii populare și regionale: **comînd** (< *comînda*), **hîrjoană** (< *hîrjoni*), **priveghi** (< *priveghea*), **zdruncen** (< *zdruncina*), **zvoană** (< *zvoni*) etc.

2. Dintre prozatorii secolului al XX-lea, recurge adeseori la derivarea postverbală Zaharia Stancu, la care, măcar în parte, procedul își are originea tot în vorbirea populară. O dovadă în acest sens e faptul că, dintre operele în proză ale regretatului scriitor, cea mai bogată în postverbale este romanul *Descult*, inspirat din viața de altădată a țărănimii noastre. Din mulțimea postverbelor care se întîlnesc în acest roman reținem numai pe

cele care au un evident caracter popular: **joacă**, **înece**, **păstru**, **plămadă**, **sorb**, **scaldă**, **zburdă** etc.

3. O evidentă predilecție pentru derivarea postverbală a manifestat în special scriitorul Cezar Petrescu, despre care se poate spune că a împins folosirea acestui procedeu pînă la manierism. Cîteva exemple (care au mai fost, de altfel, citate) sînt suficiente pentru a dovedi că multe dintre postverbele create sau numai folosite de acest scriitor sînt simțite (cel puțin în limbajul prozei artistice) ca artificiale: **cioplu**, **desfăt**, **dezbin**, **fluier** „fluierătură” (deci abstract), **mustru** (cu sensul de „mustrare”), **răsufu**, **scăpăr**, **tresăr**, **vaier** și altele. Astfel de postverbale nu au, în general vorbind, o justificare artistică și ele sînt puțin obișnuite, iar, uneori, inexistente chiar în vorbirea populară, pe care Cezar Petrescu voia să o imite.

Pentru folosirea derivatelor postverbale în literatura beletristică și în mod special la ultimul dintre scriitorii citați, vezi Iorgu Iordan, LRA (p. 246—247); *idem*, *Limba română contemporană* (ediția a II-a, p. 322) și *Limba literară (Privire generală)*, în LR, an. III (1954), nr. 6., p. 55.

Postverbele în limbajul poetic

Mai mult decît oriunde, postverbele sînt prezente în așa-zisul stil poetic, care nu este altceva decît una dintre cele două variante fundamentale prin care se realizează stilul literaturii artistice sau beletristice, în general. Prezența masivă a derivatelor postverbale în acest „stil” se explică prin faptul că tehnica poetică din toate timpurile a preferat și continuă să prefere și astăzi cuvintele și formele gramaticale mai scurte, apreciate, desigur, pentru concizia și expresivitatea lor. În acest sens, este suficient să ne amintim că Eminescu scrie, spre exemplu: „răsare și **străluce** (pentru *strălucește*); „ochi ce **scînteie** de vii” (în loc de *scînteiază*); „doar brațele-ți de **marmur**” (pentru *mărmură*); „de-al genei tale gingaș **tremur**” sau: „singura mea **rugă-i** uitării să mă dai”. Dintre faptele citate (reclamate, în primul rînd, de necesitățile versificației), ne interesează aici numai postverbele *tremur* și *rugă*, cărora într-o exprimare în proză și neartistică, le-ar lua locul *tremurat*, *tremurare*, *tremurătură*, *rugăminte* etc. Avînd un corp fonetic mai redus decît al sinonimelor de origine infinitivală ori al celor provenite din supine (compară pe *licăr* cu *licărire* și *licărit*), postverbele sînt mult întrebuințate de poeți, care, măcar în unele cazuri, realizează cu ajutorul lor evidente efecte de ordin stilistic:

Dezgropă, moșnege, cu mîinile-n **tremur**
 Comoara ta sîntă de jale,
 Tu, porți ferecate durerile noastre
 În **valerul** strunelor tale. (O. GOGA)

Cîteodată, postverbele ajută și la varierea expresiei artistice, de obicei în cadrul așa-numitei repetiții semantice sau sinonimice, ca în aceste versuri ale lui Nicolae Labiș:

Văl gros de brumă se-nchea pe iarbă,
 Un om cînta un **cînt** sfîșietor;
 Cînta un **cîntec** amețit în barbă
 Ritmîndu-l cu bătaie de topor.

Dintre toate postverbalele prezente în limbajul poetic, **cînt** este, neîndoieînic, cel mai mult întrebuiţat. Numai la **E m i n e s c u** el apare de peste 30 de ori, dacă avem în vedere şi creaţiile postume ale marelui poet. Preferinţa pentru acest derivat postverbal merge atît de departe, încît Eminescu îl foloseşte chiar în rimă interioară:

Şi în gîndu-mi trece **vîntul**, capul arde pustiit,
Aspru, rece sună **cîntul** cel etern neisprăvit.

Uncori putem spune cu destulă certitudine care poet român a folosit pentru prima oară un substantiv de origine postverbală. Astfel, despre **alînt** se ştie că e o creaţie personală a lui **G e o r g e C o ş b u c** (vezi şi DA, s.v.), care l-a folosit, mai întîi, în poezia *Nunta Zamfirei*, unde rimează cu o variantă populară a cuvîntului **mărgărit**:

Şi alîtit, Doamne! Drag **alînt**
De trupuri prinse-n mărgărint.

Judecînd după atestările de care dispunem şi după informaţiile pe care ni le furnizează unele dicţionare, se pare că şi abstractul **cutrier** (o variantă a lui *cutreier*) este tot o creaţie poetică, pe care o datorăm, de data aceasta, lui **E m i n e s c u** (*Scrisoarea IV*):

Papura se mişcă-n freamăt de al undelor **cutrier**...
Iar în iarba înflorită somnoroş suspin-un grier.

În măsura în care există, expresivitatea abstractelor postverbale nu provine, desigur, exclusiv de la corpul lor fonetic redus, ci şi de la **n o u t a t e a** şi **r a r i t a t e a** acestor derivate substantivale şi (extrem de rar) adjectivale. Alături de necesităţile versificaţiei, pe seama acestui fapt trebuie pusă, de asemenea, tendinţa multor poeţi din secolul trecut şi din epoca noastră de a folosi postverbale puţin obişnuite sau de a crea ei înşişi astfel de derivate după modele preexistente. De obicei după dicţionare şi cu rezervele de rigoare, mai cităm următoarele exemple de creaţii personale: **cobor** (I. H. Rădulescu), **înfrunt** (C. Negruzzi), **întrec** (A. Pann), **obladă** (Romulus Vulpescu), **plămăd** (Tudor Arghezi), **rizgă** (G. Lesnea) şi **scutur** (V. Alecsandri). Unele postverbale nu sînt nici măcar înregistrate în dicţionarele noastre, cum se întîmplă cu **descînt**, pe care l-am întîlnit la Eminescu, Arghezi, Demostene Botez, Miha Dragomir, Maria Banuş şi alţii.

Dintre toţi poeţii români, cel mai inovator în domeniul derivării postverbale rămîne, fără îndoială, **G e o r g e C o ş b u c**. Atît în opera originală, cît şi în traduceri sale în versuri, el întrebuiţează un număr apreciabil de asemenea derivate, însă unele dintre ele sînt, indubitabil, creaţii populare. În continuare cităm exclusiv substantive postverbale atestate pentru prima oară la Coşbuc şi create, probabil, de el: **adurmec** (sic!), **alerg**, **alînt**, **cirip**, **clînt**, **încăier**, **încord**, **înjur**, **răscumpăr**, **răzbun**, (numai cu sensul de „răzbunare”), **respir**, **sfărm**, **spumeg**, **urlă** şi **vindec**. Cîteva dintre aceste derivate au fost reluate (ori poate recreate) de **G e o r g e M u r n u** şi de unii poeţi contemporani, iar **alînt** a devenit chiar un cuvînt poetic prin excelenţă. El mai apare, spre exemplu, la **M a g d a I s a n o s**, **M i h a i B e n i u c**, **G e o r**

g e L e s n e a, **D a n D e ş l i u**, **V l a i c u B î r n a**, **A l. A n d r i ŭ o i u** etc. Alte postverbale nu s-au impus în stilul poetic şi nu vor mai fi, probabil, nici măcar imitate. Ne referim la cele izvorîte din necesităţi metrice (**adurmec**, **alerg**, **urlă** etc.), prezente exclusiv în *Eneida*, pe care Coşbuc s-a străduit s-o transpună în româneşte, respectînd structura hexametrică a versului original.

În creaţiile marilor noştri poeţi se întîlnesc, desigur, şi alte formaţii regresive decît cele postverbale, însă ele nu au fost încă reperate, clasificate şi, în general, studiate ca inovaţii lexicale cu funcţie stilistică sau estetică. La **T u d o r A r g h e z i**, spre exemplu, pe lângă **frămînt**, **plămăd** sau alte derivate postverbale, descoperim şi cîteva inovaţii tipic argheziene, cum sînt adjectivele postsubstantivale **agurid** „aer” (< *agurid-ă*) şi **fecior** „virginal, feciorelnic” (< *fecioar-ă*), pe care le cităm după vol. *Versuri* (Bucureşti, ESPLA, 1950): „Cerul la gust i-ajunge ca un blid / Cu laptele amar şi **agurid**” (p. 44); „Şi-n sîni **feciorii** a scăpărat scînteia. / Cuminecă-se roaba ta femeia” (p. 283). Nu încapă îndoială că cine va studia vreodată întreaga bogăţie şi varietate a vocabularului arghezian va descoperi şi alte formaţii regresive în vasta operă a acestui mare şi foarte original inovator. Studiul derivării regresive (căreia i-am dat o extensiune mult mai mare decît în mod obişnuit) se justifică, precum vedem, chiar şi din punct de vedere literar-estetic.

COMPUNEREA

1. Un alt procedeu intern de îmbogăţire a vocabularului este **COMPUNEREA**, prin care două sau mai multe cuvînte (de obicei în calitate de unităţi lexicale distincte) se unesc şi **dan naştere unui cuvînt** nou. Acesta denumeşte o altă noţiune decît cele pe care le denumesc elementele lui constitutive luate izolat. Ex.: *ochiul-boului*, *bloc-turm*, *cantină-restaurant*, *economico-social*, *bunăvoie*, *cumsecade* etc. După cum vedem, mecanismul acestui procedeu de formare a cuvîntelor seamănă, întrucîtva, cu modul de formare a unor compuşi chimici, rezultaţi din îmbinarea a două sau mai multe elemente chimice cu proprietăţi diferite. Termenul de „compunere” a şi fost, de altfel, împrumutat din domeniul chimiei, unde este atît de mult folosit.

2. Ținînd seama de părţile de vorbire cărora le aparţin elementele alcătuitoare ale unui compus, precum şi de rezultatul îmbinării acestora, cuvintele compuse din limba română se pot clasifica în mai multe tipuri, şi anume:

★ **Substantive rezultate din contopirea a două substantive** (*iarba-fiarelor*, *măster-lăcătuş*, *oşel-beton*);

★ **Substantive rezultate din unirea unui adjectiv cu un substantiv** (*burtă-verde*, *vorbă-lungă*, *gură-sparlă*, *coate-goale* etc.);

★ **Substantive provenite dintr-un verb + un substantiv** (*tîrîie-brîu*, *zgîrie-brînză*, *păpă-lapte*, *pierde-vară*, *linge-blide*);

★ **Adjective rezultate din unirea a două adjective** (*social-politic*, *tematico-ideologic*, *economico-organizatoric* etc.);

★ **Adjective rezultate din combinarea unui adverb cu un participiu sau un adjectiv** (*binecunoscut*, *preacunoscut*, *răuvoitor*);

★ **Adverbe provenite dintr-o prepoziţie + un substantiv** (*după-amiază*, *de vreme* şi *împrejur*, unde există, de fapt, două prepoziţii). Menţionăm că mai există **numerale compuse** (*douăzeci*, *treizeci* etc.), **pronume compuse** (*altceva*,

altcineva) sau conjunctii și prepoziții compuse (de care ne vom ocupa când vom studia părțile de vorbire neflexibile).

3. Multe compuse care există în limba română au fost împrumutate din alte limbi sau au fost formate în românește după modele străine. Astfel, *bleumarin*, *portlagaret*, *comis-voiajor* și altele provin din franceză, *capodoperă*, *calcio-vecchio*, *bele-arte* etc. sînt din italiană, iar *bormașină*, *glasvand*, *glaspapir* și altele sînt împrumuturi din limba germană. Multe compuse au fost formate în limba română, însă prin traducerea sau imitarea structurii interne a unor compuse existente în diverse limbi: *binecuvînta* (după vechiul slav *blagosloviti*), *anotimp* (după germ. *Jahreszeit*), *locțiitor* (după fr. *lieutenant*, it. *luogotenente*), *nou-născut* (după fr. *nouveau-né*) și altele, pentru care vezi capitolul consacrat calculului lingvistic.

4. Tot ca un rezultat al influențelor străine (în primul rînd) a luat și la noi o mare dezvoltare compunerea prin abreviere. Procedeu este frecvent întîlnit în unele limbi cum ar fi engleza, rusa și franceza și el are dezavantajul de a crea cuvinte pe care nu le înțeleg toți vorbitorii. Dintre formațiile românești mai cunoscute menționăm: *TAROM* („Transporturi aeriene române”), *ROMARTA* și *ARTAROM* („Arta românească”), *ADAS* („Administrația asigurărilor de stat”), *AGERPRES* („Agenția română de presă”), *CENTROFARM* („Oficiul central farmaceutic”), *PRONOSPORT* („Pronostic la sport”) și altele.

Și mai numeroase sînt compusele formate din simpla alăturare a unor litere inițiale. Uneori, acestea sînt mai greu înțelese chiar decît cele formate din reunirea unor fragmente de cuvînt. Altele sînt familiare imensei majorități a vorbitorilor de limbă română, din care cauză le menționăm numai, fără să le mai explicăm: C.F.R., U.T.C., H.C.M., O.N.T. etc. Dacă acestea sînt creații specific românești, altele se explică prin imitarea unor modele străine ușor de identificat. Astfel, T.F.F. (= *Telegrafie fără fir*) este construit după fr. T.S.F. (= *Télégraphie sans fil*), iar O.Z.N. (= *Obiecte zburătoare neidentificate*) este o imitație a engl. U.F.O. (= *Unidentified flying objects*).

Caracteristica formațiilor din inițiale este că, asemenea oricărui cuvînt unitar, ele se pot articula (C.F.R.-ul, O.N.T.-ul), pot avea plural (H.C.M.-uri, S.M.A.-uri) sau pot da naștere la derivate de felul lui: *ceferist*, *ceferiadă*, *ute-cist*, *orelist* etc.

5. Un statut aparte are așa-zisa compunere parasintetică, pe care nu o putem prezenta decît foarte pe scurt. Pentru a avea dreptul să vorbim de compuse parasintetice (cum sînt, spre exemplu, *nas-ștergău* „baptistă”, *gît-legău* „cravată” sau alte creații ale puriștilor noștri din secolul trecut), principala condiție este simultaneitatea compunerii și a derivării cu sufixe (pur lexicale sau lexico-gramaticale). Dintre cuvintele care sînt, în același timp, compuse și derivate cu un sufix lexical, adjectivele provenite de la nume proprii (mai ales de persoane) sînt, probabil, cele mai numeroase. Cităm, ca de obicei, doar cîteva exemple: *antonpannesc* (folosit, se pare, pentru prima oară, de către G. Călinescu), *anatolfrancian*, *camilpetrescian*, *geobogzian*, *julvernian*, *nichitastănescian*, *newyorkez* etc. Tot în acest tip mixt de formare a cuvintelor se încadrează și o serie de verbe, dintre care mai cunoscute sînt următoarele: *înlătura* < *în lături* + suf. -a, *întruchipa* < *întru chip* + suf. -a, *îngenunchea* < *în genunchi* + suf. -a și *mulțumi*, explicabil prin urarea (la) *mulți ani*, căreia i s-a adăugat sufixul verbal -i.

6. Problemele compunerii sînt mult mai numeroase și mai complicate decît au fost prezentate în paginile de față. Am precizat însă că ele sînt foarte pe larg tratate în primul volum din FCLR (apărut în anul 1970). Pe lîngă o bogată *bibliografie* și o *clasificare* a compuselor românești după toate criteriile posibile (dar în special după cel *morfologic*), cititorul mai găsește aici o instructivă discuție referitoare la raporturile care există între cuvintele compuse și grupurile sintactice stabile (p. 8—18), precum și un inventar aproape exhaustiv al așa-ziselor elemente de compunere (pentru care vezi p. 19—25 și listele de la p. 241—260). Menționăm că, în astfel de cazuri, unii lingviști vorbesc de *afixoide*, adică *prefixoide* (aut(o)-, bio-, electro-, flori-, micro-, pseudo-, radio- etc.) și *sufixoide* (de felul lui: -cid-, -cultor-, -tecă-, -(o)rama-, -tron-, -vor și altele, a căror origine ultimă este grecească sau latinească).

SCHIMBAREA VALORII GRAMATICALE

1. Ultimul procedeu de care ne mai ocupăm este așa-numita SCHIMBAREA VALORII GRAMATICALE sau a *clasei morfologice*. Spre deosebire de compunere sau derivare, noul procedeu de îmbogățire a vocabularului este prin excelență gramatical. În acest caz, formarea unui nou cuvînt se face prin simpla trecere de la o parte de vorbire la alta sau, altfel spus, prin schimbarea categoriei lexico-gramaticale. Cel mai adesea un adjectiv devine substantiv prin articulare („*albastrul cerului*”, „*frumosul din artă*”, „*apa de un verde deschis*” etc.).

2. Prin același procedeu al articulării se mai pot transforma în substantive unele adverbe (ex.: *binele*, *aproapele*), unele pronume (de ex.: *eul* și *sinea* din expresia *în sinea mea*, *ta*, *lui* etc.) sau unele forme verbale nepersonale. Astfel, substantivele abstracte *mîncatul*, *spălatul*, *plîmbatul*, *cîștigul* etc. provin din supinul verbelor respective, tot așa cum *un rînit*, *un prăpădit*, *un nenorocit* și altele provin din formele de participiu (întrebuințate și ca adjective) ale verbelor *râni*, *prăpădi*, *nenoroci*. În general vorbind, ori de cîte ori o parte de vorbire capătă articol hotărît, nehotărît sau adjectival, ea se substantivează și acest lucru trebuie avut neapărat în vedere la analiza gramaticală.

3. Deosebit de interesantă este situația substantivelor care denumesc anotimpurile anului, ca și a lui *zi*, *noapte*, *dimineată*, *seară* etc. Ori de cîte ori sînt întrebuințate sub forma lor articulată, astfel de substantive au valoare adverbială, cum dovedesc, printre altele, aceste binecunoscute versuri ale poetului V. Alecsandri:

Ziua ninge, *noaptea* ninge, *dimineata* ninge iară!
Cu o zale argintie se îmbracă mîndra țară.

(Iarna)

4. Fenomenul de care ne ocupăm aici are foarte multe aspecte, dar unele dintre ele nu pot fi nici măcar menționate. Dintre realizările lui mai frecvente e bine să fie reținute în special substantivarea adjectivelor (prin articulare), substantivarea infinitivelor lungi (*mîncare*, *cîntare*, *alergare*, *vedere* etc.) și adjectivarea (deja amintită) a participiilor trecute (de exemplu: „*ușă deschisă*”, „*lampă aprinsă*”, „*carte citită*”, „*bancă vopsită*” și multe altele).

5. Ultimul aspect, pe care îl mai semnalăm, al schimbării valorii gramaticale îl constituie adjectivarea gerunziului, care în limba română actuală se întâlnește destul de rar. Dintre gerunziile adjectivate care s-au impus în limba scrisă și apar frecvent chiar în vorbire menționăm câteva folosite, de obicei, în îmbinări sintactice de felul lui: „producție *crescândă* sau *descrescândă*”, „ritm *crescând*”, „*rană sîngerîndă*”, „*mînă tremurîndă*”, „persoană *suferîndă*” etc. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, procedeul acesta se întâlnea mult mai frecvent la unii dintre poeții și prozatorii noștri, cum ar fi: Ion Heliade Rădulescu, Dimitrie Bolintineanu, V. Alecsandri, Al. Odobescu și alții. Eminescu însuși scria: „*lebedă murîndă*”, „*sărutare arzîndă*”, „*lumină fumegîndă*” și chiar „*măști rîzînde*”, „*colibe dorminde*”, „*plîngîndele izvoare*” etc. Concurate fiind, din ce în ce mai mult, de adjectivele participiale și de cele derivate cu sufixul *-tor*, majoritatea gerunziilor adjectivate au dispărut, cu timpul, chiar din stilul artistic (sau beletristic), unde au apărut ele, în secolul trecut, apreciate fiind pentru concizia lor și pentru că aduceau o notă inedită în tehnica poetică a vremii.

Pentru alte aspecte ale procedurii pe care l-am discutat aici (și care a mai fost numit *schimbare a categoriei gramaticale*, *schimbare a categoriei morfologice* și, mai recent, *conversiune*), vezi capitolul PĂRȚILE DE VORBIRE NEFLEXIBILE din volumul de față.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. AVRAM, MIOARA, *Cuvînt înainte* la FCLR, vol. I (p. V—XVI) și *Introducere* la FCLR, vol. al II-lea (p. 5—31).
2. ASAN, FINUȚA și FULVIA CIOBANU, *Cuvintele compuse și grupurile sintactice stabile*, în SMFC, vol. al IV-lea, p. 235—252.
3. CARABULEA, ELENA și MAGDALENA POPESCU-MARIN, *Exprimarea numelui de acțiune prin substantive cu formă de infinitiv lung și de supîn*, în SMFC, vol. al IV-lea, p. 277—320.
4. CIOBANU, ELENA, *Categoriile semantice create de sufixul -ar în limba română*, în SMFC, vol. al III-lea, p. 143—154.
5. COTEANU, I., *Sistemul de formare a cuvintelor*, în ERC (vol. al II-lea), p. 136—218.
6. DIACONESCU, IOANA, *Substantivarea adjectivului în limba română*, în SMFC, vol. al III-lea, p. 197—278.
7. DIMITRESCU, FLORICA, *Tendințe ale formării cuvintelor în limba română actuală*, în LL X (1965), p. 231—245.
8. GRAUR, AL., *Nom d'agent et adjectif en roumain*, Paris, 1929.
9. GRAUR, AL., *Tendințele actuale ale limbii române* (capit. „Formarea cuvintelor”), București, 1968, p. 250—270.
10. HRISTEA, THEODOR, *Derivarea regresivă morfologică în raporturile ei cu cea lexicală*, în vol. *Sistemele limbii* (coordonatori: I. Coteanu și L. Wald), București, 1970, p. 97—118.
11. HRISTEA, THEODOR, *Etimologia multiplă internă*, în LR, an. XX (1971), nr. 5, p. 479—489.
12. HRISTEA, THEODOR, *Criterii de diferențiere a formațiilor interne de împrumuturi*, în AUB XXIII (1973), nr. 1, p. 143—155.

13. HRISTEA, VALENTINA, *Adjectivarea gerunziului*, în SMFC, vol. al IV-lea, p. 253—276.
14. IORDAN, IORGU, *Sufixe românești de origine recentă*, în BPh, VI (1939), p. 1—59.
15. IORDAN, IORGU, *Limba română actuală. O gramatică a „greșelilor”* (ediția a II-a), București, 1948, p. 156—251.
16. MIRSKA, HALINA, *Unele probleme ale compunerii cuvintelor în limba română*, în SMFC, vol. I, p. 145—189.
17. NICOLESCU, AUREL, *Studiu introductiv la vol. Formarea cuvintelor în limba română. Cercetare bibliografică*, București, Biblioteca Centrală Universitară, 1971, p. I—LXV.
18. PASCU, G., *Sufixe românești*, București, 1916 (lucrare utilizabilă încă prin materialul bogat pe care îl conține).
19. PURDELEA, MARIA-LUIZA, *Derivarea verbală imediată (nemijlocită)*, în SCL, an. XXI (1970), nr. 1, p. 9—25.
20. SĂDEANU, FLORENȚA, *Sufixe colective din limba română cu specială privire asupra repartiției lor*, în SMFC, vol. al III-lea, p. 41—89.
21. ȘUTEU, FLORA, *Prefixul în-jin-*, în SMFC, vol. a. II-lea, p. 37—65.
22. TUDOSE, CLAUDIA, *Derivarea cu sufixe în româna populară*, București, CMUB, 1978.
23. VASILIU, LAURA, *Sufixe verbale românești noi (-isi¹, -iza, -ifica¹, -ona¹)*, în SMFC, vol. al III-lea, p. 99—117.

IV. CALCUL LINGVISTIC CA PROCEDEU DE ÎMBOGĂȚIRE A VOCABULARULUI

de
THEODOR HRISTEA

PRIVIRE DE ANSAMBLU ASUPRA FENOMENULUI

1. După ce am examinat *împrumutul lexical și mijloacele interne* de îmbogățire a vocabularului, urmează să ne ocupăm aici de cel mai important aspect al *calcului lingvistic*, în general, pe care îl considerăm un procedeu sui-generis de îmbogățire a limbii. Acest interesant procedeu (prin care se îmbogățesc îndeosebi lexicul și frazeologia unei limbi) este adeseori ignorat ori evitat în mod conștient nu numai în manualele școlare, ci chiar în foarte multe lucrări de specialitate. Faptul că unele aspecte ale calcului lingvistic sînt prea puțin cunoscute și că, de multe ori, acesta este confundat cu simpla *traducere* constituie motive în plus pentru a ne ocupa de el mai pe larg (aici și în capitolul consacrat *frazeologiei*). Ceca ce vom urmări de fiecare dată este nu numai *teoretizarea* succintă a fenomenului (privit sub două dintre variantele lui fundamentale), ci și marea *frecvență* a calcului mai ales în aspectul modern al limbii noastre.

Termenul *calc* (preferabil învechitului *decalc*) a fost împrumutat din domeniul artelor grafice, unde se întrebuințează cu sensul de „*reproducere a unei schițe sau desen*”. Precum se știe, această operație se realizează cu ajutorul unei hirtii speciale, care se și numește *hîrtie de calc*. Lărgindu-și sfera semantică prin folosirea lui în alte domenii decît acela al artelor, *calc* (de origine franceză și italiană) a ajuns să însemneze „*copie*”, „*imitație*” sau „*reproducere*” în general. După cum vom vedea, în domeniul vocabularului se imită prin *calc lexical* îndeosebi *structura* sau „*modul de organizare internă*” a unui cuvînt străin (de obicei *derivat* sau *compus*). Și mai clar spus, din material autohton sau indigen se formează un nou cuvînt românesc, care reproduce așa-zisa „*formă internă*” a unui cuvînt străin. Astfel, verbul românesc *întrevedea* este, în mod evident, format din *între-* + *vedea*, însă după modelul frc. *entrevoir*. Acesta a mai fost calchiat în românește și prin *întrezări*, traducîndu-se frc. *voir* prin sinonimul lui *vedea*, care este *zări*. Tot așa, prin calchierea sau traducerea fidelă a germ. *Übermensch* (o creație a filozofului Friedrich Nietzsche) au rezultat: rom. *supraom*, frc. *surhomme*, ital. *superuomo*, engl. *superman*, rus. *sverhcelovek* și altele, care dovedesc existența unui *calc* pe care îl putem numi *internățional*. Pentru alte exemple, vezi mai pe larg: Theodor Hristea, *Calcul internațional*, în SCL, an. XXVI (1975), nr. 5, p. 499—505.

2. În mod frecvent, este calchiată structura unei expresii sau locuțiuni străine, ca în cazul frc. *prendre la parole*, tradus în românește prin *a lua cuvîntul*, ceca ce echivalează cu un *calc frazeologic*. În comparație cu cele lexicele, calcurile frazeologice sînt aproape tot atît de numeroase, din care cauză vom reveni asupra lor în capitolul următor. Aici precizăm numai că și acestea pot avea, adeseori, caracter internațional, cum dovedește, spre

exemplu, cazul lui *turn de fildeș*. Modelul pe care îl imită expresia românească este frc. *tour d'ivoire*, folosit pentru prima oară de criticul literar Sainte-Beuve cu referire la scriitorul Alfred de Vigny. Printr-o întrebuințare din ce în ce mai frecventă, această îmbinare de cuvinte s-a transformat, cu timpul, într-o unitate frazeologică, pe care o întîlnim tradusă mai mult sau mai puțin fidel în diverse limbi europene: engl. *ivory tower*, ital. *torre d'avorio*, rus. *bașnea iz-slonovoi kosti* etc. Tot un model inițial francez (și anume *table ronde*) stă la baza rom. *masă rotundă*, a ital. *tavola rotonda*, a germ. *runder Tisch*, a rus. *kruglii stol* ș.a.m.d.

3. Pentru a oferi o imagine de ansamblu asupra calcului lingvistic, adăugăm că (mult mai rar) se poate imita și un procedeu sau o construcție gramaticală străină, ajungîndu-se, astfel, la *calcuri morfologice și sintactice*. Un exemplu de *calc morfologic* este folosirea verbului *a teme ca reflexiv* sub influența slav. *bojati se*. De notat că etimonul latin *timere* se folosea numai ca verb tranzitiv și intransitiv. În exprimarea celor prea influențați de limba franceză, același verb a ajuns să fie din nou folosit ca tranzitiv după modelul lui *craindre*, care se construiește normal cu un complement direct. Cf. *craindre le danger*, greșit tradus în românește prin *tem pericolul* (în loc de: „*mă tem de pericol*”). Următorul citat este cel puțin tot atît de semnificativ pentru valoarea tranzitivă a lui *a teme*:

„Impresionat de moartea timpurie a unei surori, Octavian Goga, la cea mai mică febră, *temînd atacul* ftiziei, cădea la pat...” (Victor Eftimiș, *Portrete și amintiri*, București, 1965, p. 174).

Din cca. de a doua categorie poate fi citată construirea rom. *a locui* cu un complement direct în special sub influența frc. *habiter*, care este atît verb intransitiv (*Il habite à la campagne*), cît și tranzitiv (*Il habite une maison de campagne, une villa, un palais etc.*). Judecînd după informațiile din DA (s.v. *locui*), folosirea lui *a locui* cu valoare tranzitivă este un fenomen cult și de dată mai veche, pentru că apare chiar la unii traducători din secolul al XVII-lea. În mod cert, fenomenul acesta nu cunoaște o frecvență mai mare decît începînd cu a doua jumătate a veacului al XIX-lea, deci atunci cînd și influența franceză începe să se manifeste mai puternic asupra limbii române.

Iată numai cîteva citate din scriitori la care putem descoperi cu ușurință și alte influențe franțuzești: *El locuiește un mureș palat de vară* (V. ALECSANDRI); *Decorul acesta suprem l-am locuit cîteva luni...* (V. EFTIMIȘ); *N-am să-l mai conduc pe sub arini, la vila pe care o locuia prin 1908* (IDEM); *Mă arăt mirat că poate locui un oraș ca Chicago, atît de zgometos și dur* (EUGEN BARBU) etc. Deși construirea lui *a locui* cu un complement direct este nerecomandabilă (pentru că, în limba română, e mai firesc să spunem *locuiește într-o casă decît o casă ori un apartament*), n-ar fi, totuși, exclus ca acest „franțuzism gramatical” să cîștige teren. Alte exemple de calcuri gramaticale am discutat în *Probleme de etimologie*, București, 1968, p. 171—176.

4. Ținînd seama de ce poate copia sau imita o limbă dată, precum și de compartimentele ei care se îmbogățesc prin procedeul discutat aici, trebuie să admitem că mai există încă două tipuri de *calc*, pe care le considerăm mixte sau combinate. Primul dintre acestea este cel pe care l-am numit, cîndva, *calc lexico-frazeologic* (vezi *lucr. cit.* p. 185—188). În cazul

acestui calc este copiată prin traducere literală atât structura unei întregi unități frazeologice, cât și a unuia dintre elementele ei componente, care poate fi un cuvânt derivat sau compus. Astfel frc. *faire antichambre* a fost redat în română prin **a face anticameră**, ceea ce constituie un calc frazeologic. Paralel cu calculul frazeologic, a avut loc și unul pur lexical, prin care a fost împrumutată structura sau forma internă a lui *antichambre*, redat, în românește, prin *anticameră*. După cum vedem, calculul lexico-frazeologic duce nu numai la apariția unor noi unități frazeologice în limba receptoare sau influențată, ci și la crearea unor noi unități lexice în chiar procesul calchierii frazeologice.

Cel puțin la început, cuvântul nou apărut există numai ca parte integrantă a uneia ori a mai multor unități frazeologice, cum dovedește, printre altele, derivatul **mormintal**, a cărui structură coincide perfect cu a frc. *tombal* (< *tombe* „mormint” + suf. -al) și *sépulcral* (< lat. *sepulchralis*, un derivat de la *sepulcrum* „mormint”). În sprijinul ideii că *mormintal* nu este un simplu derivat românesc de la *mormint* + suf. -al (cum se arată în mai toate dicționarele noastre), ci un calc autentic, pot fi aduse cel puțin trei argumente peremptorii. Mai întâi el nu apare decât în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, deci în plină perioadă de manifestare a influenței franceze. În al doilea rând, acest adjectiv nu se folosește decât în unele sintagme stabile pe care le regăsim și în limba franceză. Cf. *piatră mormintală* (căreia îi corespunde frc. *Pierre tombale*), *inscripție mormintală* (în franceză *inscription tombale*, dar și *sépulcrale*), apoi *tăcere (sau liniște) mormintală* (după frc. *silence sépulcral*) ș.a.m.d. Ceea ce ni se mai pare semnificativ este și faptul că atestările din dicționare (vezi mai ales DLR, s.v. *mormintal*) provin din operele unor scriitori care au fost indiscutabil influențați de limba franceză: Gr. Alexandrescu, V. Alecsandri, C. Negruzzi, Al. Macedonski și alții.

Admițând că rom. *mormintal* calchiază două adjective franțuzești, sinonime și cu o structură similară (*tombal* și *sépulcral*), admitem implicit și ideea că există un calco multiplu, asupra căruia vom reveni în capitoul consacrat frazeologiei.

5. Înainte de a trece la discutarea *calculului lexical* propriu-zis, vom spune câteva cuvinte și despre ceea ce ar trebui să numim **calc lexico-gramatical**. Pentru a înțelege acest al doilea tip de calc mixt sau combinat, e bine să pornim de la un exemplu care nu poate fi încadrat în nici unul dintre cele patru tipuri discutate anterior. E vorba de folosirea numeralului **unsprezece** articulat (deci cu valoare substantivală) și cu sensul pe care îl are și frc. *onze*, definit astfel în ROBERT (s.v.): „Équipe de onze joueurs, au football”. În continuare se dă și un citat (*Les joueurs sélectionnés pour le onze de France*), care ne amintește de referirile făcute adeseori în presa noastră sportivă la **unsprezecele** românesc, adică la „echipa de fotbal” a țării noastre. Folosirea lui **unsprezece** ca substantiv (deci trecerea lui într-o altă clasă morfologică), precum și îmbogățirea acestui cuvânt cu un nou sens (cel de „echipă de fotbal”) echivalează cu un dublu calc: **gramatical** și **semantic**. Dacă admitem că prin conversiune sau schimbarea categoriei lexico-gramaticale se ajunge la omonimie, nu la polisemie (deci se creează noi cuvinte, nu noi sensuri, cum cred unii cercetători), atunci denumirea de **calc lexico-gramatical** apare și mai justificată.

Tot sub influența limbii franceze am început, încă din prima jumătate a secolului trecut, să folosim unele gerunzii cu valoare adjectivală și (mult mai rar) chiar substantivală. Pentru majoritatea adjectivelor gerunziale românești, folosite în secolul trecut, există corespondente franțuzești care sînt tot adjective de origine verbală,

pentru că provin din participiul prezent. Asemenea celor românești, acestea se acordă în gen și în număr cu substantivul determinat. Iată numai câteva dintre adjectivele la care ne referim și care (în ambele limbi) provin din aceeași rădăcină latinească mai îndepărtată:

crescînd — *crescîndă* (după frc. *croissant* — *croissante*);
dormînd — *dormîndă* (după frc. *dormant* — *dormante*);
murînd — *murîndă* (după frc. *mourant* — *mourante*);
născînd — *născîndă* (după frc. *naissant* — *naissante*);
suferînd — *suferîndă* (după frc. *souffrant* — *souffrante*) etc.

Prin faza intermediară de adjectiv, ultimul gerunziu a ajuns să se întrebuițeze și ca substantiv (cf. „*suferinzii* din spitale”). Direct ca substantive, au fost calchiate numai **întrînd** și **ieșînd** (cărora, în franceză, le corespund *rentrant* și *saillant*). Mai pe larg, vezi discuția din SMFC, vol. IV, p. 268—274.

RAPORTUL DINTRE CALC, TRADUCERE ȘI ÎMPRUMUTUL LEXICAL

1. Deși, în aparență, acest raport este destul de simplu și de clar, în realitate el e mult mai complicat decât se crede, ceea ce dovedește, printre altele, că însuși contactul dintre limbi îmbracă aspecte multiple, complexe și variate, dintre care câteva nu au fost încă pe deplin lămurite. Astfel, chiar pentru specialiști e greu de precizat dacă actuala folosire a lui **realiza** (cu sensul de „a-și da bine seama, a reuși să înțeleagă”) e rezultatul unui împrumut lexical sau al unui împrumut de sens (numit și **calc semantic**). Precum se știe, acesta din urmă duce, de obicei, la polisemie, însă limitele dintre această categorie semasiologică și omonimie nu pot fi întotdeauna stabilite cu ușurință. Dacă admitem că **realiza** (cu sensul de mai sus) este exclusiv un produs al influenței engleze (< *to realize*) și că el constituie un omonim al mai vechiului *realiza* (< frc. *réaliser*), atunci avem toate motivele să vorbim, în cazul acestui „anglicism”, de un simplu împrumut lexical. Ceea ce complică, însă, lucrurile e faptul că și frc. *réaliser* se folosește cu sensul în discuție încă de la sfîrșitul secolului trecut (mai precis din 1895; vezi ROBERT, p. 1617, col. 2; LEXIS, p. 1499, col. 1 etc.). Deși influența engleză ni se pare (în cazul de față) mai sigură și mai puternică, nimic nu ne îndreptățește să excludem chiar cu desăvîrșire o eventuală contribuție a limbii franceze la apariția noului sens pe care îl are rom. **realiza**.

Vorbind despre „noul sens” al acestui verb (și nu despre două omonime: *realiza*¹ și *realiza*²), nu facem altceva decât să ținem seama de dicționarele românești mai recente, care îl înregistrează și îl consideră astfel (vezi DLR, DEX și DCR, s.v. *realiza*). Într-o lucrare lexicografică străină, care acceptă destul de ușor omonimia (e vorba de LEXIS), sînt înregistrate însă două verbe omonime: *réaliser*¹ și *réaliser*² (cu sensul explicabil prin limba engleză). Spre deosebire de LEXIS, în ROBERT și în alte dicționare franțuzești nu există decât un singur verb *réaliser*, printre ale cărui sensuri figurează și cel definit: „se rendre compte avec précision, exactitude; se faire une idée nette de”. După cum vedem, în cazul de față și în altele similare, problema poate avea două soluții, în funcție de concepția pe care o avem despre omonimie și polisemie. Cele spuse despre **realiza** sînt, măcar în parte, valabile și pentru **pionier**, de pildă, pe care noi l-am împrumutat o dată din franceză și, eventual, din germană (cu binecunoscutele

lui sensuri), iar a doua oară din rusă (< *pionier*), ceea ce explică sensul mai nou de „membru al organizației progresiste a tineretului, care înglobează elevi între 9 și 14 ani”. Sensurile mai vechi ale acestui cuvânt (și în primul rând acela de „militar dintr-o unitate de geniu”) există și în rusă, deci prin intermediul lor putea avea loc transferul noului sens în limba română. În timp ce noi îl considerăm, însă, pe *pionier* un singur cuvânt polisemantic, unele dicționare ale limbii ruse înregistrează două sau chiar trei cuvinte omonime (*pionier*), dintre care unul cu sensul specific epocii socialiste.

2. În imensa majoritate a cazurilor, împrumutul lexical este cât se poate de clar, întrucât limba receptoare preia dintr-o altă limbă, în același timp, atât complexul sonor cu valoare de unitate lexicală, cât și sensul (sau sensurile) cuvântului respectiv. Iată de ce am fost surprinși citind într-un articol de cultivare a limbii că *debușa* ar fi „o calchiere” a fr. *déboucher*. În realitate, e vorba aici de un împrumut lexical evident și nu putem discuta decît în legătură cu utilitatea sau inutilitatea lui. În orice caz, verbele franțuzești din prima grupă, trecute în românește la conjugarea I tradițională, sînt de ordinul sutelor (cf. *agasa, amuza, aranja, bomba, cantona, capota, caza, difuza*, și multe altele, care figurează pe listele din DI, p. 7—59).

3. Pentru ca raportul pe care încercăm să-l lămurim să fie cât mai clar cu putință, recurgem la un exemplu prin care vom ilustra atât împrumutul, cât și calcul și traducerea propriu-zisă. E vorba de fr. *collaborer*, care a avut, în limba română, trei reflexe diferite și anume: colabora, conlucra și a lucra împreună.

Faptul că toate acestea ar putea proveni și din lat. *collaborare* (deci că ne-am afla în fața unei etimologii multiple) nu schimbă cituși de puțin concluziile pe care vrem să le stabilim. Și într-un caz și în celălalt, *colabora* este exclusiv un împrumut lexical, *conlucra* reprezintă un calc lexical de structură, dar și un anumit gen de traducere, iar perifriza *a lucra împreună* constituie o simplă traducere a aceluiași termen franțuzesc (eventual și latinesc). În cazul lui *conlucra* vorbim nu numai de traducere, ci și de calc, întrucît prefixul *co(l)-* a fost redat, în românește, prin *con-* (ambele provin din lat. *cum-* „împreună”), iar partea a doua a etimonului franțuzesc sau latinesc (adică așazisul „radical”) a fost tradus prin *lucra*, corespondentul lat. *laborare* „a lucra”, „a munci (cu brațele sau cu mintea)”.

Tot trei reflexe diferite a mai avut, în limba română, fr. *futurologie*, care a fost împrumutat (și se citește așa cum se scrie în franțuzește), apoi calchiat parțial sub forma *viitorologie* (lat. *futurus* = rom. *viitor*) și, în sfîrșit, redat prin unitatea sintagmatică *știința viitorului*, care constituie o simplă traducere.

Numele acestei științe datează încă din 1943 și el este o creație a lui O s s i p K. F l e c h t h e i m. Ulterior, creatorul acestui termen a scris chiar o carte intitulată: *History and Futurology*, Meissenheim, 1965. Teoretic vorbind, în limba română cuvîntul a putut fi împrumutat și calchiat atît după fr. *futurologie*, cît și după engl. *futurology* sau chiar germ. *Futurologie* (presupunînd că specialiștii noștri au luat cunoștință pe mai multe căi de apariția noii științe). Este (ori ar putea fi și aici) un anumit gen de etimologie multiplă nu prea greu de dovedit.

4. Revenind la problema care ne interesează, subliniem că orice calc de structură (fie el lexical sau frazeologic) este, în același timp, și o traducere sui-generis, însă nu orice traducere reprezintă un calc. După opinia noastră,

calcul autentic presupune o identitate sau cvasiidentitate de structură între model și copie. Aceasta înseamnă că, dacă modelul imitat este un cuvînt compus sau derivat, ceea ce rezultă prin calchiere trebuie să fie tot un compus sau derivat, nu o îmbinare de cuvinte (liberă sau stabilă). Redarea, în românește, a germ. *Jahreszeit* „timp al anului” prin *anotimp* este, desigur, nu numai o traducere, ci și un calc lexical de structură, deși topica elementelor constitutive ale compusului apare inversată în limba noastră (germ. *Jahres* e genitivul lui *Jahr* = „an”, iar *Zeit* = „timp”). Fie el și imperfect, din cauza topicii modificate, calcul *anotimp* trebuie opus traducerii autentice și exclusive (*timp al anului*) așa cum aceasta apărea, măcar sporadic, în secolul trecut:

Haydn, la vîrsta de 68 de ani, puse capăt sutimilor sale de compozițiuni muzicale prin oratoriul numit *Cele patru timpuri ale anului — Die Jahreszeiten...* (A. I. O d o b e s c u, *Opere*, București, ESPLA, 1955, p. 176).

Tot un dublu reflex a avut, în limba română, și compusul rusesc *belogvardец*, care a fost redat atît prin *albgardist* (calc de structură și traducere), cît și prin unitatea frazeologică *gardist alb*, care, în concepția noastră, reprezintă exclusiv o traducere.

Continuînd cu exemplificările și referindu-ne atît la calcurile lexice, cît și la cele frazeologice, vom spune că nici redarea în românește a rus. *stengazeta* prin *gazetă de perete* nu reprezintă un calc, pentru că ceea ce a rezultat este, în mod evident, o îmbinare lexicală stabilă, nu un compus cu o structură identică sau similară.

5. Într-un număr relativ mic de cazuri, cuvintele compuse străine au fost împrumutate și traduse, însă nu și calchiate, deoarece structura mai analitică a limbii noastre nu permitea calchierea și deci formarea (din material lingvistic românesc) a unor compuse care să reproducă structura modelelor străine. Un compus ca* *platpicio* este de neimaginat în limba română. De aceea am împrumutat compusul german *Plattfuß*, dar l-am și tradus prin sintagma *picio* *plat* (cu o topică firească a adjectivului românesc). Cităm alte exemple de compuse împrumutate și, totodată, traduse, însă nu înainte de a preciza că punctul de plecare este, de obicei, un etimon multiplu, cum dovedesc primele atestări (pentru care vezi DA, DLR și mai ales URSU, s.v.).

Pentru a simplifica discuția, nu indicăm decît un singur etimon, întrucît celelalte pot fi găsite în izvoarele mai sus citate:

lat. *agricultura* etc. > rom. *agricultură* și *lucrarea pămîntului*;
lat. *carnivorus* etc. > rom. *carnivor* și *mîncător de carne*;
lat. *circumstantia* etc. > rom. *circumstanță* și *stare împrejur*;
lat. *extraordinarius* etc. > rom. *extraordinar* și *afară din rînd*;
fr. *extra-ulérin* > rom. *extrauterin* și *afară din mîtră*;
lat. *gastritis* etc. > rom. *gastrită* și *inflamația stomahului*;
lat. *haemorrhagia* etc. > rom. *hemoragie* și *curgere de sînge*;
fr. *parachute* > rom. *parașută* și *feritoare de cădere*;
fr. *somnambule* > rom. *somnambul* și *umblător în somn*;
ngr. *topografia* etc. > rom. *topografie* și *scrisoarea locului* etc.

Faptul că unele dintre aceste traduceri sînt foarte aproximative și greoaie (cum dovedește chiar ultimul exemplu) e un motiv în plus să nu le considerăm calcuri, adică așa cum sînt ele privite în majoritatea lucrărilor de specialitate.

TIPURI FUNDAMENTALE DE CALC LEXICAL

Dintre toate felurile de calc, cel mai important (datorită, în primul rînd, frecvenței lui) este, neîndoiește, calculul lexical, numit astfel pentru că el duce la îmbogățirea vocabularului atît cu noi unități lexicale (sau cuvinte), cît și cu noi sensuri lexicale, care se adaugă celor preexistente. În funcție de ce se imită și de elementele nou apărute în vocabularul limbii influențate, există două tipuri fundamentale de calc lexical. Primul, fiind un împrumut de structură sau formă internă și ducînd la apariția de noi cuvinte, va fi numit calc lexical de structură. Pentru cel de al doilea (care, în fond, este un împrumut de sens lexical), vom folosi termenul calc semantic (aproape unanim acceptat în lingvistică). Faptul că cele două tipuri de calc lexical (structural și semantic) sînt atît de diferite între ele nu ne îndreptățește să le separăm în mod radical ori să folosim alți termeni, care ni se par incomparabil mai puțin adecvați decît cei acceptați și întrebuințați aici.

Întrucît spațiul nu ne permite să rezolvăm chiar chestiuni de terminologie, vom reveni, altă dată, asupra acestei probleme, pe care nu o considerăm lipsită de importanță.

A. CALCUL LEXICAL DE STRUCTURĂ

Mai mult decît oriunde, se va vedea aici dubla natură a calcului lingvistic îndeosebi ca procedeu de îmbogățire a vocabularului și a frazeologiei. Acest procedeu trebuie considerat, în același timp, extern (pentru că modelul de la care se pornește este străin), dar și intern (deoarece se construiește un nou cuvînt sau o nouă unitate frazeologică utilizîndu-se material „indigen”, adică dinainte existent în limba receptoare). La momentul potrivit se va vedea mai pe larg că atît calculul lexical, cît și cel frazeologic pot fi, adeseori, parțiale, întrucît, în procesul calchierii, o parte a cuvîntului sau a unității frazeologice poate fi „tradusă”, în timp ce altă parte e pur și simplu împrumutată. Cf. frc. maintenir (devenit, în românește, menține) sau expresia la voie lactée, asimilată de noi sub forma calea lactee (mult mai frecventă decît calea lăptelui). Și în astfel de cazuri dubla natură a procedurii discutat rămîne evidentă și ea nu a scăpat neobservată:

„Se știe... că procedeu calcului lingvistic participă și la categoria împrumuturilor și la aceea a formării cuvintelor” (afirmă I. Fischer, în SCL, V (1954), nr. 3-4, p. 193). În mod analog se exprimă și I. Rîzescu la p. 5 a lucrării pe care o cităm în bibliografie: „În realitate, calculul reprezintă atît un mijloc extern de îmbogățire, cît și unul intern și de aceea socotim că el necesită o tratare aparte”. În GLR₁ (p. 40-41), calculul este tratat extrem de sumar și, parțial, confuz la un loc cu împrumuturile propriu-zise, ceea ce poate crea unele nedumeriri în mintea cititorilor. Chiar I. Rîzescu trage concluzia că „printre mijloacele externe de îmbogățire a vocabularului

în Gramatica Academiei se studiază și calculul” (p. 5), însă autorii au vrut, probabil, să sugereze că și calcurile, indiferent de natura lor, sînt tot niște împrumuturi (de sens ori de structură). Faptul că orice calc reprezintă un anumit gen de împrumut (mai mult sau mai puțin mascat) este un lucru general admis, însă la fel de clar trebuie să fie și dublul statut al acestui procedeu de îmbogățire a limbii, în general, și a vocabularului în special.

Din tot ce s-a spus pînă aici despre calculul lexical (singurul care ne va interesa în continuare), s-a putut observa că prin acest procedeu cu totul special se creează, mai întîi, cuvinte noi cu o structură analizabilă. În măsura în care se evită complexe sonore străine greu de asimilat și de adaptat, calculul prezintă, indiscutabil, un avantaj în raport cu împrumutul lexical propriu-zis. Dacă vom compara, spre exemplu, compusele românești anotimp și război-fulger cu modelele germane pe care le calchiază, vom înțelege cît de greu ne-ar fi fost să împrumutăm, în limba noastră, pe Jahreszeit și pe Blitzkrieg (ultimul format din Blitz „fulger, trăsnet” + Krieg „război”).

Un fel de „corp străin” ar fi fost simțit și frc. écriture, care, în domeniul literaturii, înseamnă „manieră personală de a scrie sau de a realiza actul scrierii” (cf. LEXIS și ROBERT, s.v. écriture). Deoarece nu există în limba română măcar un cuvînt care să conțină rădăcina verbului franțuzesc écrire, am evitat încă o dată împrumutul lexical și am preferat să-l „românizăm” pe écriture creînd derivatul scriitură cu o structură analoagă (frc. écrire îi corespunde rom. a scrie și amîndouă provin din același etimon: lat. scribere).

Cînd e vorba de cuvinte internaționale (formate, cel mai adesea, din rădăcini grecești și latinești), împrumutul lexical trebuie, totuși, preferat calcului de structură, fiindcă acesta poate să împiedice unificarea lexicului pe scară internațională. Cităm un singur exemplu pentru a se vedea cum, în domeniul vocabularului, calculul lingvistic diferențiază limbile, în timp ce împrumutul lexical le apropie, chiar atunci cînd ele au structuri mai mult sau mai puțin diferite.

Compusul de origine grecească orthographia a fost atît calchiat, cît și împrumutat, ceea ce explică rom. ortografie alături de binescriință (rarisim și învechit), apoi germ. Orthographie și Rechtschreibung, rus. орфография și правписание etc. În românește, ortografie s-a impus definitiv și fără dificultăți, printre altele fiindcă avea o formă „internațională” (ca și alte neologisme care conțin elementul de compunere orto-). În lumina precizărilor făcute, înțelegem mai ușor de ce nu puteau să rămînă în limba noastră departe-vorbitor sau de-sine-mișcător (cum propuneau unii cărturari să spunem în loc de telefon și automobil). Chiar și într-o limbă ca germana (care calchiază cu atîta ușurință cuvintele compuse), Telephon, spre exemplu, este net preferat, astăzi, mai vechiului Fernsprecher.

Înainte de a trece la clasificarea și discutarea unei bune părți din materialul pe care l-am adunat, mai facem o singură precizare valabilă pentru toate formațiile românești rezultate prin calc de structură. E vorba de faptul că, indiferent dacă acestea sînt derivate sau compuse, ele preiau întotdeauna nu numai structura, ci și sensul modelelor copiate. Din acest punct de vedere, calcurile structurale merg împreună cu împrumuturile propriu-zise, al căror sens (cel puțin la început) coincide și el perfect cu al etimozimelor din care provin. Atragem însă atenția că, atunci cînd cuvîntul străin este polisemic, atît prin calc, cît și prin împrumut propriu-zis poate fi preluată

numai o parte din conținutul lui semantic. Astfel, rom. *scriitură* se folosește numai cu sensul amintit mai înainte, pe cînd frc. *écriture*, pe care îl calchiază, are o sferă semantică mult mai cuprinzătoare (pentru celelalte sensuri, vezi LEXIS și ROBERT, s.v.). În astfel de cazuri, coincidența semantică rămîne, desigur, perfectă, însă ea se referă numai la sensul preluat. Cînd toate sensurile cuvîntului străin sînt preluate în procesul calchierii, sfera semantică a cuvîntului românesc și a modelului imitat se pot suprapune în totalitatea lor.

CALCURI DUPĂ CUVINTE COMPUSE

O primă clasificare a formațiilor rezultate prin calc este în compuse și derivate. Începem discuția cu cele dintîi, care pot reproduce în întregime ori numai parțial structura modelelor străine. Cînd sînt traduse toate elementele constituente ale unui compus străin, calculul este total sau integral. Astfel, după modelul germ. *Vergißmeinnicht* am format în românește compusul *nu-mă-uita*, care denumește o plantă erbacee specifică pădurilor de munte (cunoscută în știință sub numele de „miozotis“). Tot după un model german l-am format și pe *oală-minune* (pentru care vezi DCR, p. 340), inversînd, ca în multe alte cazuri, ordinea elementelor constituente ale compusului german (în cazul de față *Wundertopf*, format din *Wunder* „minune“ + *Topf* „oală“). Faptul că după modelul unui compus străin am format în limba română tot un termen compus este suficient pentru a putea vorbi despre calc lexical, fie el și imperfect. De altfel, cînd structura limbii receptoare sau influențate diferă prea mult de a limbii care influențează, nerespectarea „topicii“ este un lucru cît se poate de firesc. Dacă se traduc toate elementele componente ale unui model străin, respectîndu-se, totodată, și ordinea acestora, calculul este, în același timp, total sau integral și perfect. Reținem cîteva exemple din această cea mai importantă și mai interesantă categorie: *autoservire* (< *auto-* + *servire*, după rus. *samoobsluživanie*, iar acesta după engl. american *self-service*); *cal-putere* (după engl. *horse-power*; în franceză se spune: *cheval-vapeur*); *ceas-brățară* (după frc. *montre-bracelet*); *ciine-lup* (după frc. *chien-loup*); *dreptunghi* (după frc. *rectangle*; cf. lat. *rectus* „drept“ și *angulus* „unghi“); *hîrtie-monedă* (după frc. *papier-monnaie*); *locțiitor* (după frc. *lieutenant*; cf. și ital. *luogotenente*); *nou-născut* (după frc. *nouveau-né*); *radio-ascultător* (după rus. *radioslušatel'*; germ. *Radiohörer*) și multe altele, care pot fi găsite în dicționare sau în bibliografia citată.

Și mai numeroase decît cele totale sînt *calcurile parțiale*, numite astfel pentru că o parte a compusului e calchiată, iar alta este împrumutată. Notăm și din această categorie cîteva exemple, mai întîi cu primul element împrumutat și al doilea tradus: *decret-lege* (după frc. *décret-loi*); *maltrața* (după frc. *maltraiter*); *menține* (după frc. *maintenir*; cf. *main* „mîna“ și *tenir* „a ține“)¹; *triunghi* (după frc. *triangle*) ș.a.m.d. Situația inversă (deci cu primul element al modelului străin calchiat și al doilea împrumutat) poate fi ilustrată prin următoarele fapte: *locotenent* (după ital. *luogotenente*; cf. ital. *luogo* „loc“); *patruped* (după frc. *quadrupède*; cf. lat. *quattuor* „patru“); *scurtcircuit* (după fr. *court-circuit*); *semifinală* (după frc. *demi-finale*) etc.

¹ La originea lui mai îndepărtată (< lat. pop. * *manutenire*), cuvîntul a avut un sens concret, însemnînd „a ține cu mîna“ (vezi ROBERT, s.v. *maintenir*).

Cîteva compuse formate prin abreviere trebuie amintite și în cadrul acestui paragraf, deși au mai fost semnalate cînd am discutat compunerea ca procedeu de îmbogățire a vocabularului. Unul dintre acestea e *O.Z.N.*, care imită structura engl. *U.F.O.* (= *Unidentified Flying Objects*), adică „obiecte zburătoare neidentificate“. Prin calc parțial și după modelul compusului englezesc *ufology* (format din *U.F.O.* + *-logy*) am creat și noi pe *ozenologie*, după ce, mai întîi (sau paralel), am împrumutat cuvîntul american amintit, ceea ce explică prezența lui *ufologie* în DN₃ (p. 1118, col. 1). Din acest dicționar rezultă că *ufologie* este creat în limba română de la inițialele englezești *U.F.O.* + *-logie*, însă o asemenea indicație etimologică nu corespunde cu realitatea. În engleza americană există sigur *ufology* și chiar *ufologist* „ozenolog“ (vezi WEBSTER, p. 85 a, col. 1) și de la cel dintîi trebuie să pornim pentru a explica atît împrumutul lexical *ufologie*, cît și calculul parțial *ozenologie*.

CALCURI DUPĂ CUVINTE DERIVATE

1. Mult mai numeroase decît compusele calchiate sînt, în mod evident, *derivatele* românești (cu *prefixe*, cu *sufixe* și *parasintetice*) apărute prin același procedeu al calcului lexical de structură. Dacă în procesul calchierii este tradusă numai o parte a modelului străin (adică rădăcina, tema lexicală sau un afix derivativ), calculul este și în cazul de față tot parțial. Astfel, după frc. *délaisser*, am format în românește pe *delăsa*, traducînd numai verbul *laisser* prin corespondentul lui românesc, care este *lăsa*. Un calc parțial este, desigur, și *concetățean*, în cazul căruia am pornit de la frc. *concito yen* și am tradus numai derivatul *cito yen* prin *cetățean*, lăsînd intact prefixul *con-*. Spre deosebire de acestea, transpunerea, în limba română, a rus. *sodoklad* prin *coraport* și chiar *coreferat* constituie un calc de structură total, întrucît am redat prefixul *so-* prin rom. *co-*, iar pe *doklad* l-am tradus prin cele două sinonime: *raport* și *referat*.

Posibilitatea formării lui *coreferat* prin analogie cu sinonimul *coraport* (cum se admite în FCLR, vol. II, p. 70) nu trebuie nici ea exclusă, însă atestările de care dispunem, deocamdată, nu indică în mod clar anterioritatea în limbă a lui *coraport*.

2. Un alt exemplu de calchiere atît a prefixului, cît și a temei la care el este adăugat ni-l oferă verbul *a prelucra*, o creație cultă necunoscută înainte de secolul al XIX-lea. În cazul de față, modelul străin care e imitat nu poate fi decît germ. *verarbeiten* (cum se admite și în DLR, s.v. *prelucra*). Primul dicționar român care a admis calculul după germană a fost DLRM, însă aici se pornește în mod greșit de la *vorarbeiten*, în loc de *verarbeiten*.

3. Înainte de a semna noi fapte și de a le clasifica, atragem încă o dată atenția că, în multe lucrări de specialitate, se folosește termenul *semicalc* pentru denumirea calcurilor de structură parțiale. De ce acest termen ni se pare nepotrivit am arătat în SCL, XVIII (1967), nr. 5, p. 517. Faptele care urmează și pe care le vom grupa în trei categorii diferite arată și ele că termenul *semicalc* este inadecvat, din cauză că aproape niciodată nu se calchiază exact jumătate dintr-un cuvînt compus sau derivat. În ordinea indicată la început, urmează prezentarea materialului, însă fără a mai arăta, de fiecare dată, dacă ne aflăm în fața unui calc parțial sau total.

a) Derivate cu prefixe:

Cele mai multe dintre ele sînt calcuri după modele franțuzești: **compărea** (din *con-* + *părea*, după frc. *comparaître*); **decurge** (din *de-* + *curge*, după frc. *découler*); **demers** (din *de-* + *mers*, după frc. *démarche*); **dezbate** (din *des-* + *bate*, după frc. *débattre*); **întretăia** (din *entre-* + *tăia*, după frc. *entre-couper*); **prejudecată** (din *pre-* + *judecată*, după frc. *préjugé*); **prestabili** (din *pre-* + *stabili*, după frc. *prétabilir*); **preșcolar** (din *pre-* + *școlar*, după frc. *préscolaire*); **subînchiria** (din *sub-* + *închiria*, după frc. *sous-louer*); **supraveghea** (din *supra-* + *veghea*, după frc. *surveiller*) etc. Uneori, pot fi invocate două modele străine pentru explicarea aceluiași derivat românesc. Astfel, **subdezvoltat**, spre exemplu, poate fi raportat atât la frc. *sous-développé*, cît și la engl. *underdeveloped* (folosit mai ales în sintagma *underdeveloped countries* „țări subdezvoltate”).

b) Derivate cu sufixe

Și aici predomină modelele franțuzești, dar nu lipsesc nici cele germane, latinești sau rusești. Ordinea în care prezentăm faptele este tot cea alfabetică: **codism** „ideologie oportunistă care preconizează situarea partidului în coada maselor și neagă rolul conducător al acestuia” (din *coadă* + suf. *-ism*, după rus. *hvoostizm*; cf. rus. *hvoost* „coadă”); **decembrist** „nume dat revoluționarilor ruși de origine nobiliară, care au organizat, la Petersburg, răscoala armată din decembrie 1825 împotriva absolutismului țarist” (din *decembrie* + suf. *-ist*, după rus. *dekabrist*; cf. DEX, p. 234, col. 1); **distrugător** (modelat după frc. *destructeur* și lat. *destructor*); **frățietate** și **înțietate** (care imită derivatele franțuzești *fraternité* și *primauté*); **învățăcel** (din *învățat* + suf. dim. *-el*, după germ. *Lehrling* „ucenic, discipol, învățăcel”; cf. DA, s.v.); **periaj** (din *peria* + suf. *-aj*, după frc. *brossage*); **simțămînt** (din *a simți* + suf. *-(ă)mînt*, după frc. *sentiment*; cf. și ital. *sentimento*); **stingător** (din *stinge* + suf. *-(ă)tor*, după frc. *extincteur*; cf. lat. *extinctor*); **ziarism** (o creație argheziană din *ziar* + suf. *-ism*, după frc. *journalisme*) și multe altele, care, uneori, nici măcar nu sînt înregistrate în dicționarele noastre mai vechi ori mai noi. (În această situație se află chiar *ziarism*, pentru care vezi Tudor Arghezi, *Pagini din trecut*, ediția a II-a, București, 1956, p. 89.)

c) Derivate parasintetice

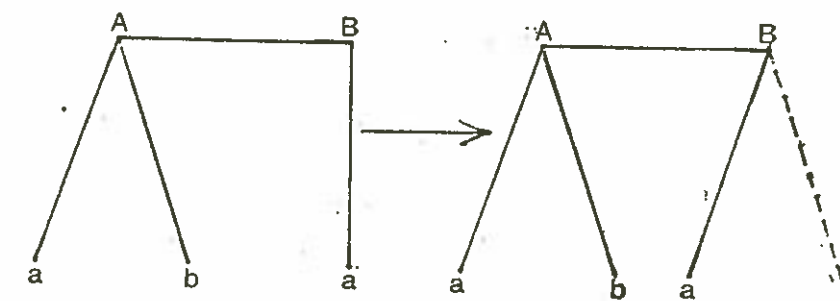
Și acestea sînt relativ numeroase, lucru explicabil prin aceea că româna este o limbă de tip derivativ, în care derivarea cu prefixe și mai ales cu sufixe este un procedeu cît se poate de firesc. Dintre derivatele care conțin ambele feluri de afixe și care se explică prin calc reținem următoarele fapte: **apartinic** care traduce rus. *bespartinnyi* „fără de partid”; **consimțămînt** (o românizare, cu păstrarea, prefixului a frc. *consentement*); **deznodămînt** (care traduce perfect frc. *dénouement*); **îngrășămînt** (din *îngrășa* + suf. *-(ă)mînt*, după frc. *engraissement*); **înlănțui** (o formație parasintetică de origine cultă, care corespunde frc. *enchaîner*; cf. frc. *chaîne* „lanț”); **întrerupător** (a cărui structură imită pe aceea a frc. *interrupteur*); **învățămînt** (din *învăța* + suf. *-(ă)mînt*, după frc. *enseignement*) și altele, care pot fi găsite în dicționare.

Înainte de a trece la discutarea celui alt tip fundamental de calc lexical, notăm că există și derivate de la compuse, care se explică tot prin imitarea unui model străin. Astfel, **dreptunghiular** este format după frc. *rectangulaire*, care, la rîndul lui, e o creație a limbii franceze de la compusul *rectangle* + sufixul dezvoltat *-ulaire*. Un caz asemănător este cel reprezentat de adjectivul **triunghiular**, pentru care modelul există atât în franceză (*triangulaire*), cît și în latină (*triangularis*). În ceea ce privește formele **patrangular** și **patrunghiular** (calcuri după frc. *quadrangulaire* și lat. *quadrangularis* „care are patru laturi”; vezi DLR, s.v.), acestea au fost definitiv eliminate din terminologia matematică modernă, pentru că erau prea greoaie și, în esență, nici nu exprimau altceva decît sinonimele: *pătrat*, *patrulater* și *dreptunghiular*.

B. CALCUL SEMANTIC

1. Unii lingviști, vorbind despre calcuri, nu includ printre ele și pe cele semantice, ci le consideră simple „împrumuturi parțiale”. În felul acesta procedează, spre exemplu, Louis Deroy, în *L'emprunt linguistique* (p. 216, nota 2). Lingviștii români sînt unanimi în acceptarea calcului semantic, însă unii cercetători îl opun calcului lexical, iar alții îl consideră un tip sau o variantă a acestuia. În ceea ce ne privește considerăm că, din moment ce aparțin cuvintelor, împrumuturile de sens pot fi incluse în categoria mai largă a calcului lexical.

2. Ca împrumut de sens, *calcul semantic* trebuie deosebit cu grijă de împrumutul lexical propriu-zis. Acesta constă în adoptarea, dintr-o limbă străină, a unui termen format dintr-un complex fonetic reunit cu un conținut semantic (de exemplu: rom. *șef* < fr. *chef*). Spre deosebire de împrumutul lexical, calcul semantic constă în atribuirea unui sens nou unui cuvînt existent deja într-o limbă, după modelul corespondentului său străin, care este întotdeauna cel puțin bisemantic. Pentru a fi posibilă copierea unui sens nou după un model străin, este absolut necesar ca cele două cuvinte care se suprapun în conștiința vorbitorului bilingv să coincidă parțial din punct de vedere semantic. Pe bună dreptate se admite că termenul influențat și cel după care se calchiază trebuie să aibă măcar un sens comun. Prin intermediul acestuia se efectuează transferul sensului (sau sensurilor), pe care modelul le are în plus față de cuvîntul care imită. Cea mai simplă situație din cadrul calcului semantic ar putea fi reprezentată grafic în felul următor:

Prin majuscule am notat cele două cuvinte care au un sens comun (*a*) și care aparțin la două limbi diferite: cea care influențează (*A*) și cea care este influențată (*B*), numită încă și limbă „receptoare”. După cum se vede, inițial, $A = B - b$, iar după efectuarea transferului semantic, constînd în îmbo-

gățirea termenului *B* cu sensul *b*, ecuația devine $A = B$. Ilustrăm cele spuse mai sus prin două exemple adeseori citate. Rom. lume a însemnat, la început, exclusiv „lumină” (asemenea etimonului său: lat. *lumen*, -inis). Cu sensul lui primordial, cuvântul se mai folosește și astăzi, regional, în expresii ca *lumca ochilor* sau *a ieși la lume* (adică la lumină). Înțelesul de „univers”, „cosmos” se datorește v.sl. *světū* „lumiére” și „monde”. Tot așa, *limbă* (< lat. *lingua*, -am), s-a îmbogățit cu sensul de „neam”, „popor” sub influența v. sl. *jenzyk* „langue” și „peuple”. De data aceasta, sensul primitiv s-a menținut în limbă, iar cel calchiat a dispărut.

3. Mult mai numeroase sînt calcurile semantice din limba română contemporană după cuvinte franțuzești, nemțești și rusești. Ele ar putea fi grupate în două mari categorii, după vechimea în limbă a cuvintului care și-a îmbogățit conținutul semantic în felul arătat mai sus.

CALCURI SEMANTICE LA CUVINTELE VECHI

O primă categorie este constituită din cuvinte vechi îmbogățite cu sensuri neologice. Astfel, cuvîntul foaie ajunsese să se folosească prin secolul al XIX-lea cu sensul de „ziar”, „revistă”, după modelul germ. *Blatt*, dar și al frc. *feuille*. Precum vedem, este aici un exemplu de calc semantic multiplu, ca și în cazul lui cerc (moștenit din lat. *circus*), care, în epoca modernă, și-a îmbogățit considerabil conținutul semantic sub influența frc. *cercle*, a germ. *Zirkel* și chiar a rus. *krujok*. Alte cuvinte vechi, care și-au îmbogățit conținutul semantic sub influența termenilor francezi corespunzători sînt: cap, car, pătură (după frc. *couche*; cf. sintagma *les couches sociales*); perete (cu sensul neologic de „parte care înconjură o cavitate a corpului”, calchiat după frc. *paroi*, cu aceeași origine ca și rom. *perete*); nebulă (cu sensul modern de „piesă la jocul de șah”, copiat după frc. *fou*); rădăcină (cu sensurile pe care le are în lingvistică, matematică etc.; Cf. *rădăcină a unui cuvînt*, după frc. *racine d'un mot*, *rădăcină pătrată*, după frc. *racine carrée*, *rădăcină a unei ecuații*, după frc. *racine d'une équation* etc.).

O foarte interesantă situație are și cuvîntul ceai, pe care, încă din secolul al XVIII-lea, l-am împrumutat din rusă, însă numai ca denumire a binecunoscutei băuturi. Sensul mai nou (de „reuniune între prieteni în cursul după-amiezii, la care se servește ceai sau diferite gustări și se dansează”) este calchiat după frc. *thé*, mult întrebuintat în această accepție. Se poate spune că înseși expresiile *a da un ceai* și *a invita pe cineva la un ceai* nu reprezintă altceva decît traducerea literală a expresiilor franțuzești corespunzătoare, care sînt *donner un thé* și *inviter quelqu'un à un thé*. Compară și expresia *ceai dansant*, care este redarea, în limba română, a frc. *thé dansant*.

În continuare, vom arăta mai pe larg cum se explică sensul neologic de „tablou pictat” al vechiului cuvînt românesc pinză (cu etimologie necunoscută). Acest sens a apărut mai întîi în limba franceză, unde *toile* înseamnă atît „țesătură făcută din fire de bumbac, in, cîneapă etc.”, cît și „bucată de pinză deasă, care este fixată pe un cadru și pe care se pictează”. Prin extensiune, *toile* a ajuns să însemne chiar „pictură realizată pe o astfel de pinză”, ceea ce este același lucru cu „tablou pictat”. Întrucît *pinză* și *toile* aveau în comun sensul de „țesătură”, termenul românesc s-a putut îmbogăți cu o nouă semnificație sub influența corespondentului său din limba franceză. Că noul sens este împrumutat ne-o dovedește faptul că el nu e cunoscut limbii

populare și nici nu apare pînă în secolul al XIX-lea, cînd știm că influența franceză a început să se manifeste direct și mai puternic asupra limbii române. Sensul în discuție trebuie considerat corect nu numai pentru că este acceptat de către plasticieni, ci și pentru că apare la foarte mulți scriitori, dintre care unii de indiscutabil prestigiu. Atestările care urmează provin aproape exclusiv din DLR (s.v. *pinză*):

O *pinză* a lui Rafael s-a plătit mai zilele trecute aproape două milioane (ION GHICA); La aceștia se poate vedea portretul doamnei și apoi o jună orientală, două *pinze* cari parcă n-ar avea absolută nevoie de explicații (I.L. CARAGIALE); Voiesc, iubite pictor, o *pinză* cum n-a fost (AL. MACEDONSKI); [Poeziile] par a fi făcute mai curînd după *pinzele* unor pictori decît după natură (C.D. GHEREA); Pîlpîiala ei însuflețea straniu vechile *pinze* de pe pereți (M.I. CARAGIALE); O notă specială, dureroasă și revoluționară strigă în *pinzele* lui (GALA GALACTION); E o veche revărsare de lumină din peisagiile marilor maeștri olandezi — așa cum au rămas fixate pe *pinzele* muzeelor (M. SADOVEANU). Eminescu însuși spune: „Ca pe-o marmură de Paros sau o *pinză* de Corregio”.

Dintre cuvintele vechi merită să mai cităm aici derivatul lucrător, care și-a îmbogățit sensibil conținutul semantic sub influența rus. *rabotnik*. În trecut, *lucrător* denumea în special pe „cel care se ocupa cu producerea bunurilor materiale” și era aproximativ sinonim cu *muncitor manual*. Odată cu manifestarea influenței ruse moderne asupra limbii române, derivatul *lucrător* a ajuns să însemne (cînd e însoțit de anumite determinări) fie „activist politic”, fie „cercetător științific”, fie „muncitor (în general) în domeniul artei, al învățămîntului, al economiei etc.”. Toate aceste sensuri se reduc, în fond, la unul mai general („persoană care muncește într-un anumit domeniu de activitate intelectuală”) și sînt copiate după cuvîntul rusesc amintit, cum am dovedit mai pe larg în „Romanoslavica”, XII (seria filologic), 1965, p. 316—317.

CALCURI SEMANTICE LA CUVINTELE NEOLOGICE

După cum a arătat în special acad. Iorgu Iordan, multe neologisme românești de origine latino-romană și germanică s-au îmbogățit cu noi sensuri sub influența termenilor rusești corespunzători. La faptele discutate de autor în lucrarea pe care o cităm în bibliografie și în altele adăugăm mai întîi verbul demonstra și substantivul demonstrație, împrumutate din latină și din franceză. Sensul mai nou de „a manifesta, a participa la o demonstrație” este necunoscut lat. *demonstrare* și frc. *démontrer*. Tot necunoscut este celor două limbi și sensul cu care rom. *demonstrație* se folosește de aproape patru decenii și care e cel de „manifestație de masă cu caracter politico-social”. Fiind mai noi și specifice unui anumit domeniu de activitate, sensurile amintite sînt neîndoiește calchiate după rus. *demonstrirovat* și *demonstraciia* (cum am arătat cu alt prilej și cum rezultă, de altfel, și din MDE, s.v.).

Un alt exemplu de calc semantic ni-l oferă cuvîntul trust (engl., frc. *trust*), folosit înainte de 23 August 1944 numai cu sensul pe care îl are în economia capitalistă. La acest sens vechi și binecunoscut, dicționarele noastre recente adaugă pe cel de „grupare de întreprinderi, a căror proprietate o deține statul și care sînt organizate pentru producerea în comun a bunurilor

unei ramuri de producție". Intrucît e specific economiei socialiste, noul sens nu se poate explica decît ca un calc după rus. *trest*.

Înainte de a încheia discuția privitoare la acest tip de calc, menționăm că există și influențe semantice care constau nu în adăugarea unui sens nou, ci în simpla consolidare a unui mai vechi. Deși foarte rar, derivatul românesc cunoștință apare încă în limba veche cu sensul concret de „persoană cunoscută” (vezi DA, s.v.). În aceeași accepție se întrebuițează frecvent și frc. *connaissance*, de multe ori în îmbinări sintactice pe care le regăsim și în româna contemporană (cf. *vieille connaissance, c'est une vieille connaissance* etc.). Dacă astăzi sensul amintit al lui cunoștință este incomparabil mai frecvent decît în limba veche, cauza trebuie căutată în influența indiscutabilă a frc. *connaissance*.

Alte exemple, pe care spațiul nu ne permite să le discutăm, arată pînă la evidență că „împrumutul de sens” sau *calcul semantic* constituie una dintre cele mai importante surse ale polisemiei. Dacă avem în vedere și celelalte tipuri de calc (discutate aici destul de amănunțit), sîntem îndreptățiți să vedem în acest fenomen lingvistic unul dintre aspectele cele mai frecvente, mai subtile și deci mai interesante ale contactului dintre două sau mai multe limbi. Cunoscutul lingvist și mai ales stilistician elvețian Charles Bally avea, de bună seamă, dreptate atunci cînd afirma:

On ne comprend pas encore l'extension et l'importance de cette forme de l'imitation, qu'on surprend dans les replis les plus cachés de la langue... Le calque est appelé à donner une nouvelle impulsion aux études lexicologiques; dans 50 ans on ne concevra plus de dictionnaire étymologique qui ne tiendra pas compte: 1) de la filiation sémantique des sens; 2) de l'étude systématique des mots introduits par traduction (vezi Charles Bally, *Traité de stylistique française*, ediția a III-a, Heidelberg-Paris, 1951, vol. I, p. 51).

CALCUL LINGVISTIC ȘI CULTIVAREA LIMBII LITERARE

✕ CÎTEVA PRECIZĂRI NECESARE

1. S-a arătat adeseori (și aceasta este realitatea) că acțiunea de cultivare a limbii literare nu se poate reduce la o simplă semnalare, explicare și corectare a erorilor care se întîlnesc îndeosebi în aspectul scris al limbii noastre actuale. Ceea ce trebuie să ne mai intereseze, printre altele, în cadrul acestei fundamentale acțiuni culturale este, desigur, și îmbogățirea limbii cu noi unități lexicale și frazeologice, menite nu numai să denumească realități necunoscute anterior, ci chiar să contribuie la realizarea unei exprimări mai precise și mai nuanțate. Ca procedeu de îmbogățire a limbii, calcul joacă — precum am văzut — un rol mult mai important decît se admite îndeobște, însă acest rol nu este suficient cunoscut și recunoscut, deoarece specialiștii înșiși (adică lingviștii și lexicografii) știu încă destul de puțin despre fenomenul care ne preocupă aici.

2. Cît de mult a contribuit calculul lingvistic la îmbogățirea vocabularului românesc (mai ales în lunga epocă de modernizare și de latinizare a limbii noastre) se vede și din faptul că, uneori, au fost calchiate

serii întregi de cuvinte care au un radical comun ori conțin același element afixal. Astfel, aproape toate verbele care fac parte din familia lui a ține (moștenit din lat. *tenere*) sînt, de fapt, neologisme explicabile prin calc după modele franțuzești și, eventual, latinești sau italienești. Le cităm în ordine alfabetică, dîndu-le, totodată, și explicațiile etimologice de rigoare:

- ✕ abține (din frc. *s'abstenir*, cu *-tenir* tradus prin *ține*);
- ✕ aparține (din frc. *appartenir*; cf. și ital. *appartenere*);
- ✕ conține (din frc. *contenir*; cf. și lat. *continere*, ital. *contenere*);
- ✕ deține (din frc. *détenir*; cf. și ital. *detenere*);
- ✕ întreține (din *entre-* + *ține*, după frc. *entretenir*);
- ✕ menține (din frc. *maintenir*, calchiat și el tot parțial);
- ✕ obține (din frc. *obtenir*; cf. și lat. *obtinere*);
- ✕ reține (din frc. *retenir*; cf. și lat. *retinere*);
- ✕ susține (din frc. *soutenir*; cf. și lat. *sustinere*).

Asemenea lui întreține (singurul calc total din lista de mai sus), au mai fost formate după modele franțuzești și alte verbe, în a căror structură intră prefixul *entre-*. Deși cîteva dintre ele au fost semnalate mai înainte, le amintim și aici pentru a obține o nouă grupă de derivate neologice realizate prin calc. E vorba de: întreciocni (după frc. *entrechoquer*), întredeschide (după frc. *entr'ouvrir*), întremînca (după frc. *s'entremanger*), întreprinde (după frc. *entreprendre*), întretăia (după frc. *entrecoûper*), întrețese (după frc. *entretenir*), întreține (după frc. *entretenir*), întrevedea (după frc. *entrevoir*) și întrezări (despre care am spus că a rezultat tot prin calchierea lui *entrevoir*).

3. O altă remarcă pe care o vom face este că multe compuse și derivate (considerate creații interne ale limbii române) sînt, în realitate, imitații după modele străine, care nu pot fi, întotdeauna, prea ușor identificate. Astfel, chiar despre banalul floarea-soarelui (citată în mai toate manualele școlare ca exemplu de compus format în limba noastră) se poate spune, fără nici o rezervă, că imită structura termenului latinesc *helianthus*, format din două elemente de origine grecească: *helios* „soare” + *anthos* „floare”. Accastă convingere se întemeiază pe existența, în alte limbi, a unor compuse cu o structură similară și tot calchiată (cf. germ. *Sonnenblume*, oland. *zonnebloem*, engl. *sunflower* etc.), precum și pe faptul că planta a fost, la noi, importată în ultimul sfert al veacului al XIX-lea (vezi DER, vol. II, p. 416, col. 1). Tot atunci este atestată, pentru prima oară, și denumirea acestei plante, fapt cît se poate de firesc, avînd în vedere că, în țara noastră, floarea-soarelui nu a crescut niciodată și nu crește nici în prezent în stare sălbatică. Din motivele arătate aici (și mai pe larg în SCL, nr. 5 din 1973, p. 565—568), trebuie definitiv abandonată părerea că ne aflăm în fața unei formații românești independente, care ar avea ca punct de plecare o veche metaforă populară. Nu încape nici măcar cea mai mică îndoială că, inițial, floarea-soarelui a fost o creație cultă sau savantă și că numai după aceea numele plantei a devenit atît de popular.

Faptul că există și unele denumiri tipic populare (de pildă: soarea-soarelui, sora-soarelui, ochiul-soarelui etc.) nu infirmă cele spuse mai sus, intrucît toate acestea și altele sînt apariții ulterioare în raport cu forma savantă și literară: floarea-soarelui.

4. Cu totul evident (deși nimeni nu l-a observat!) ni se pare calcul și în cazul substantivului **nesfîrșit**¹ sau mai bine zis al locuțiunii adverbiale **la nesfîrșit**. În DLR și în celelalte dicționare cuvîntul este privit ca negativ al lui **sîrșit**, dar toate citatele care se dau conțin exclusiv locuțiunea adverbială și (mai rar) adjectivală amintită, căreia în franceză îi corespunde *à l'infini* (cf. și ital. *all' infinito*). Interesant de remarcat este că primul dintre cele 7 citate care se dau, în ordine cronologică, în DLR (s.v. **nesfîrșit**¹) este din opera lui Vasile Conta, așadar a unui cărturar trăitor în a doua jumătate a secolului trecut și bine familiarizat cu limba franceză:

Această gradatie este susceptibilă a se întinde *la nesfîrșit*, adică pînă la adevărul absolut.

Trebuind să redea, în românește, frc. *à l'infini*, matematicienii și filozofii, în primul rînd, au spus *la nesfîrșit*, dar și *la infinit*, ceea ce explică folosirea paralelă a acestor două locuțiuni sinonime chiar în limba română contemporană. În cele ce urmează, calcul lingvistic va fi privit și deci tratat ca una dintre sursele mai puțin cunoscute ale sinonimiei lexicale, în general, și ale celei neologice, în special.

DUBLETE SINONIMICE REALIZATE PRIN CALC ȘI ÎMPRUMUT

La momentul potrivit, am arătat că același cuvînt străin a fost, adeseori, atît împrumutat, cît și calchiat sau „tradus” dacă avea o formă internă clară, adică o structură analizabilă. Încă din limba veche, s-a ajuns, în felul acesta, la dublete sinonimice de felul lui **blagoslovi** și **binecuvînta** (ambele explicabile prin slavonul *blagosloviti*, format din *blago* „bine” + *sloviti* „a cuvînta”) sau **blagovestenie** și **bunăvestire** (care au și ele o sursă comună în slavonul *blagovesteniye*).

Mult mai numeroși sînt termenii latino-romanici, care au fost o dată împrumutați și altă dată calchiați, ceea ce a dus tot la crearea unor interesante dublete lexicale sinonimice. Astfel, frc. *indépendance* îi corespund în românește două sinonime: **independență** și **neatîrnare** (ultimul mai vechi decît cel dintîi). Derivatul *neatîrnare* a fost creat de unii cărturari români încă din prima jumătate a secolului al XIX-lea (vezi atestările din DLR, s.v.). Cei care evitau cu tot dinadinsul împrumutul lexical au recunoscut că radicalul frc. *indépendance* este *dépendre* (din lat. *dependere*) „a depinde, a atîrna de” și l-au tradus, formînd astfel un derivat nou exclusiv din material românesc. În același timp cu **neatîrnare**, a apărut adjectivul **neatîrnat** (< *ne-* + *atîrnat*, după frc. *indépendant*). Este important de menționat că și **propășire** precedă, în timp, sinonimul *progres* (Să nu uităm că, încă din 1844, a început să apară, la Iași, revista „Propășirea”, editată de M. Kogălniceanu, V. Alecsandri, I. Ghica și P. Balș). Lat. *progressus*, care înseamnă „pășire înainte”, este participiul trecut substantivat al verbului *progredi* „a pași înainte, a înainta”. El a fost parțial calchiat prin **propășire** și la fel s-a procedat cu verbul latinesc din care provine și căruia îi corespunde în românește **propăși**. O bună parte din materialul de care dispunem arată că, în istoria culturii noastre, a fost o perioadă cînd calcul era, în mod evident, preferat împrumutului lexical, întrucît prin el se putea evita neologizarea excesivă și nedorită de

către unii cărturari a vocabularului românesc. Numai așa se explică faptul că înaintea lui **predomina**, spre exemplu, s-a folosit la noi verbul **predomni**, care apare la o serie de scriitori, publiciști și oameni politici de mare prestigiu (George Barițiu, M. Kogălniceanu, C. Negruzzi, Al. Odobescu, B.P. Hasdeu, Titu Maiorescu și alții). Dîndu-și seama că tema frc. *prédominer* provine din lat. *dominari* (un derivat de la *dominus*, care a evoluat în românește la *domn*), cărturarii din secolul trecut au tradus pe *-dominer* prin *-domni*, lăsînd intact numai prefixul *pre-*. În felul acesta s-a ajuns la **predomni**, devenit ulterior sinonim cu **predomina** (rezultat prin împrumut din același *prédominer*). În cazul de față, „coliziunea” sinonimică s-a soldat pînă la urmă cu eliminarea lui **predomni**, dar, în alte cazuri, a ieșit învingătoare forma explicabilă prin calc. Astfel, în raport cu **prezident** (care duce o existență precară), sinonimul **presedinte** (format după modelul frc. *président*) este definitiv fixat în limba actuală. Nu același lucru se poate spune însă despre derivatul **președîntial** (înregistrat în DEX fără mențiunea „rar” sau „învechit”, deși e clar că toți vorbitorii preferă pe *prezidențial* din frc. *présidentiel*). Precum vedem, de data aceasta a ieșit victorios neologismul împrumutat și aceeași este situația în cazul lui **prezida** împrumutat din frc. *présider* (care a mai fost și calchiat sub forma **presedea**, complet și de mult căzută în desuetudine). Cazul contrar poate fi ilustrat printr-un derivat din aceeași familie etimologică. Acesta e substantivul **ședință**, a cărui structură sau „formă internă” este imitată după frc. *séance*. După ce a circulat în limbajul avocaților și al magistraților care au studiat la Paris (vezi S. Pușcariu, *op. cit.*, p. 401), franțuzismul *seansă* a dispărut fără urmă, cedînd locul formei românilor *ședință*. Nu lipsesc nici cazurile cînd cele două forme s-au specializat din punct de vedere semantic (de exemplu **rectangular-dreptunghiular** și **locotenent-locuitor**), ceea ce înseamnă pentru limbă un și mai mare cîștig.¹ În continuare, cităm noi exemple de dublete, care sînt, în același timp, sinonimice și etimologice, numite astfel pentru că se explică printr-un etimon comun. Din cauza insuficienței atestărilor, în cîteva cazuri nu putem ști exact dacă s-a produs mai întîi calcul sau împrumutul și nici dacă etimonul străin e numai francez (cum admitem, în general) sau și latin ori italian. Ca de obicei, înșirăm faptele ținînd seama de ordinea alfabetică a primului element din cuplu, întotdeauna explicabil prin împrumut:

- { **angular** (din frc. *angulaire*; cf. lat. *angularis*);
- { **unghiular** (după frc. *angulaire*; cf. lat. *angularis* < *angulus* „unghi”);
- { **cadrlater** (din frc. *quadrilatère*; cf. lat. *quadrilaterus*);
- { **patruler** (după frc. *quadrilatère*; cf. lat. *quattuor* „patru”);
- { **coabita** (din frc. *cohabiter*; cf. lat. *cohabitare*);
- { **conlocui** (după frc. *cohabiter*; cf. lat. *habito*, -*are* „a locui”);
- { **consacra** (din frc. *consacrer* < lat. *consecrare*);
- { **consfinți** (după frc. *consacrer*; cf. adj. lat. *sacer*, *sacra*, *sacrum* „sfînt”);
- { **decimal** (din frc. *décimal* < *décime* + suf. *-al*);
- { **zecimal** (după frc. *decimal*; cf. lat. *decem* „zece”);

¹ În cazul primei perechi citate, specializarea constă în aceea că nu putem spune decît *coordonate rectangulare* (nu și „dreptunghiulare”).

- { **extinct** (din fr. *extincteur*; cf. lat. *extinctor*);
- { **stingător** (după fr. *extincteur*; cf. lat. *extinguere* „a stinge”);
- { **imediat** (din fr. *immédiat*; cf. lat. *immediatus*);
- { **nemişlocit** (după fr. *immédiat*; cf. lat. *medius* „de mijloc”);
- { **omniscient** (din fr. *omniscient*; cf. lat. *omnisciens*, -ntis);
- { **atotștiutor** (după fr. *omniscient*; cf. lat. *omnis* „tot” și *scio*, -ire „a ști”);
- { **parloar** (din fr. *parloir* „loc, sală unde se poate vorbi cu vizitatorii”);
- { **vorbitor** (după fr. *parloir*, derivat de la *parler* „a vorbi”);
- { **precursor** (din fr. *précurseur*; cf. lat. *praecursor*);
- { **premergător** (din fr. *précurseur*; cf. lat. *praecurro*, -ere „a alerga înainte”);
- { **sentiment** (din fr. *sentiment*; cf. și ital. *sentimento*);
- { **simțămînt** (după fr. *sentiment*; cf. lat. *sentire*, devenit rom. *a simți*);
- { **signal** (din fr. *signal* < lat. *signale*);
- { **semnal** (după fr. *signal*; cf. lat. *signum*, din care provine rom. *sema*);
- { **trianglu** (din fr. *triangle*; cf. lat. *triangulum*);
- { **triunghi** (după fr. *triangle*; cf. lat. *tres* „trei” și *angulus* „unghi”);
- { **velutat** (din fr. *velouté*, mai vechi: *veluté*);
- { **catifelat** (după fr. *velouté*, cu aceeași rădăcină ca și *velours* „catifea” etc.);

Uneori, termenul străin a fost împrumutat cu un sens și calchiat cu altul. În această situație se află, spre exemplu, fr. *signature* (< lat. *signatura*), care are, în românește, două reflexe: **signatură** (pentru ale cărui sensuri vezi DEX, DN₃ etc., s.v.) și **semnătură**, care reprezintă un calc de structură parțial. Ultimul a devenit sinonim cu **îscălitură**, tot așa cum verbul **semna** (din fr. *signer*, refăcut după *sema*) s-a alăturat lui **îscăli** de origine slavă, pe care unii vorbitori îl simt nu numai învechit, ci și mai mult sau mai puțin popular.

În mod excepțional același derivat sau compus străin a fost de două ori calchiat (dar nu și împrumutat) ajungîndu-se astfel la un alt tip de dublete sinonimice, care sînt, firește, mult mai rare, însă (într-un fel oarecare) ele sînt și mai interesante. La exemplele deja citate, adică **întrevedere** și **întrezări** (după fr. *entrevoir*) sau **coraport** și **coreferat** (după rus. *sodoklad*) mai adăugăm pe **clarviziune** și **clarvedere**, care imită, în moduri diferite, structura aceluiași model străin, care este fr. *clairvoyance*.

O cercetare exhaustivă a dubletelor sinonimice explicabile numai prin calc, iar, mai frecvent, atît prin calc, cît și împrumut ar putea conduce la concluzia interesantă că limba română posedă foarte multe „cupluri” lexicale de felul celor discutate aici, care s-au diferențiat deja ori tind să se specializeze din punct de vedere semantic și stilistic. Este în aceasta o altă trăsătură de ordin lexical a limbii noastre, care o diferențiază mai mult sau mai puțin de celelalte idiomuri neolatine. Dacă, astăzi, spunem cu toții **avere mobilă** sau **imobilă**, a fost o vreme cînd se putea spune **avere mișcătoare** sau **nemişcătoare**. (Pentru o atestare, vezi G. Călinescu, *Istoria literaturii române*, București, 1982, p. 294, col. 2). Tot așa, după ce am oscilat multă vreme între **resigna** și **resemna** (ambele explicabile prin fr. *resigner*), ne-am fixat definitiv la ultima formă, în locul căreia Gala Galaction prefera varianta neromânizată: „Eram bine pregătit ca să rabd și să mă

resignez mai ales în fața vulgarității și a obtuzității...” (vezi *Opere alese*, București, vol. I, 1956, p. 135). Și Ion Vine a folosea pe **velutat** acolo unde alții ar fi recurs, probabil, la sinonimul **catifelat**: „Aspră sau *velută*, ...poezia lui Sadoveanu își găsește în ansamblul operei o uimitoare unitate...” (vezi vol. *Publicistică literară*, București, 1977, p. 298). Fără a fi o sursă fundamentală a sinonimiei (asemenea împrumutului lexical propriu-zis), calcul de structură prezintă, totuși, un interes special și din acest punct de vedere.

CALCUL LINGVISTIC ȘI EXPRIMAREA CORECTĂ

Chiar dacă am reduce cultivarea limbii la o simplă acțiune de corectare și de prevenire a greșelilor de exprimare (cf. Mioara Avram, în LL, nr. 4/1983, p. 498), calcul lingvistic încă ar fi interesant și important din cel puțin trei motive.

a) Mai întîi, știind că un cuvînt oarecare (derivat sau compus) are o anumită structură numai pentru că este calchiat după un model străin, atunci înțelegem foarte ușor de ce trebuie să-l scriem și să-l rostim așa cum ni se recomandă. În alți termeni, conștiința clară că ne aflăm în fața unui calc lingvistic ne ușurează înțelegerea și respectarea unei norme literare în vigoare. Exemplul cel mai concludent din acest punct de vedere pare să-l constituie grafia și pronunțarea **anticameră**, cu care foarte mulți vorbitori nu sînt de acord. Cei care consideră că ar fi mai normal să spunem **antecameră** au desigur, dreptate, însă numai din punct de vedere „logic” (cum se și exprimă, unii dintre ei), ceea ce nu este întotdeauna suficient. Și aceasta pentru că, atunci cînd fixăm o normă ortografică sau ortoepică, mai intervin și considerente sau criterii de alte naturi. Despre **anticameră** putem afirma cu siguranță că nu s-a format în limba română, independent de un model străin. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut așa, ar fi rezultat, desigur, **antecameră**, care se potrivește cu sensul acestui neologism, definit prin: „cameră de așteptare situată în fața unui birou sau cabinet, în care cineva urmează să fie primit în audiență sau pentru o consultație”.

Spre deosebire de **ante-**, care e de proveniență latină și al cărui sens este „înainte”, prefixul **anti-** are origine grecească și înseamnă „contra, împotriva” (cf. *antiatomic*, *antiinfecțios*, *antiștiințific* etc.). Întrucît **anticameră** nu înseamnă „împotriva camerei”, ci „înaintea camerei”, mulți vorbitori (mai ales cultivați) încalcă în mod conștient recomandarea care ni se face în DOOM (p. 27, col. 2) rostind și chiar scriind **antecameră**. Ceea ce se pierde, însă, din vedere e faptul că în franceză se spune **antichambre**, iar în italiană **anticamera** (cf. și germ. *antichambrieren* „a face anticameră”). În cele două limbi romanice amintite, prefixele **ante-** și **anti-** s-au confundat și în alte cazuri, datorită marii lor asemănări fonetice și mai ales faptului că *e* neaccentuat se închide, adeseori, devenind *i*.

Ceea ce a mai favorizat înlocuirea lui **ante-** prin **anti-** a fost, probabil, și superioritatea numerică a derivatelor cu ultimul prefix. Numai așa (ori și în felul acesta) se explică faptul că italienii spun *anticamera*, *antidatate*, *antimeridiano* sau *antidiluviano* „înainte de potop”, iar francezii *antichambre* și *antidater* (în loc de **antéchambre* și **antédater*).

Pe *anticameră* noi l-am împrumutat din italiană ori (mult mai sigur) l-am luat din franceză și l-am calchiat, așa cum am admis, numai pe jumătate, păstrind prefixul *anti-* și redându-l pe *chambre* prin correspondentul lui românesc, care e *cameră*. Paralel cu calcul ori chiar înaintea acestuia, a avut loc împrumutarea lui *antichambre*, lucru dovedit de existența, în limba noastră, a franțuzismului ieșit din uz *antișambă* (Pentru o atestare de la sfârșitul secolului trecut, vezi „Gazeta Transilvaniei”, nr. 189 din an. 1899, p. 1, col. 2). După cum am mai arătat (cînd am discutat calcul lexicofrazcologic), *anticameră* a apărut în limba română odată cu expresia *a face anticameră* (copiată după frc. *faire antichambre*; cf. și ital. *fare anticamera*). Este aici un interesant exemplu de „greșeală împrumutată”, fiindcă ea s-a produs, de fapt, în alte limbi și a ajuns la noi după ce acolo s-a generalizat. Precum vedem, rațiuni de ordin etimologic și o oarecare tradiție în folosirea lui *anticameră* ne îndreptătesc să acceptăm această formă în limba literară.

b) Mult mai frecvent, cunoașterea calcului ne ajută efectiv să evităm unele greșeli de pronunțare și de exprimare, în general. Astfel, un cuvînt ca *întreprindere* este deformat în patru feluri diferite, și anume: *întreprindere*, *interprindere*, *intepindere* și chiar *intepindere*. Prima formă se explică mai ales prin faptul că, în textele tipărite, majuscula *i* apare, de obicei, fără accentul circumflex, ceea ce face ca mulți să citească *întreprindere*, în loc de *intepindere*. Prin fenomenul disimulării totale (adică al dispariției consoanei *r*, care se repetă), unii rostesc și *intepindere* sau *intepindere*, forme care se răspîndesc tot mai mult în ultima vreme. Asemenea rostiri sînt ușor de evitat dacă se știe că *întreprindere* este infinitivul lung substantivat al verbului *a întreprinde* și că acesta e calchiat după frc. *entreprendre* (compus din *entre* „între” + *prendre* „a prinde”). Și mai mulți sînt, probabil, cei care nu știu că *încrîngătură* este format după modelul frc. *embranchement* (compus din prcf. *en-* + *branche* „creangă” + suf. *-ment*, care a fost redat, în românește, prin *-tură*). Necunoscînd originea acestui derivat și neînțelegîndu-i structura lui imitată, unii pronunță și chiar scriu *încrîngătură*, ca și cum cuvîntul ar avea vreo legătură cu *crîng*! Dăm un singur citat dintr-o amplă lucrare de istorie a artei românești:

„Într-o viziune de coșmar... imagini absurde ale unor ființe din regnuri și *încrîngături* care se întrepătrund monstruos populează un spațiu la fel de absurd...”

Nici cei care se exprimă pleonastic spunînd, de pildă, *mărinimie sufletească* nu știu că primul element al acestei sintagme este compus din *mare* + *inimă* + suf. *-ie* (după modelul lat. *magnanimitas*; cf. și frc. *magnanimité*). Atrăgîndu-i-se atenția elevului că rom. *inimă* provine din lat. *anima* (care intră în structura compusului *magnanimitas* și care înseamnă chiar „suflet”), el va putea să înțeleagă în ce rezidă caracterul pleonastic al combinației lexicale *mărinimie sufletească* sau al alteia, care este și mai frecventă: *suflet mărinimos*. Precum vedem, pentru a corecta sau a preveni unele erori de exprimare, e necesar să recurgem la explicații etimologice mai detaliate, dar care nu depășesc posibilitățile de înțelegere ale elevilor mai mari și în special ale studenților filologi. Și unii și ceilalți trebuie să învețe numai înțelegînd, iar, pentru a-i face să înțeleagă și să rețină, recurgerea la explicații de ordin etimologic este, de multe ori, indispensabilă.

c) Destul de numeroase sînt mai ales unitățile frazeologice calchiate, pe care unii vorbitori le întrebuițează greșit, însă nu aici e locul cel mai potrivit pentru a le discuta. Dacă cităm, totuși, un singur exemplu,

o facem fiindcă vrem să subliniem încă o dată cît de important e, uneori, să cunoaștem originea unor cuvinte și expresii neologice calchiate, adică, implicit, să știm cît mai precis care e forma lor corectă și ce înseamnă ele exact în limbile din care provin. Astfel, expresia *a avea o memorie de elefant*, pe care o auzim adeseori folosită de unii intelectuali, nu înseamnă „a fi înzestrat cu o remarcabilă tinere de mină” (cum se admite aproape îndeobște), ci „a fi ranchiunos, a nu uita un rău făcut de cineva”, așadar la fel ca și expresia franțuzească pe care o traduce ad litteram și care este *avoir une mémoire d'éléphant*. Alte exemple de combinații lexicale stabile care se explică prin calc și care sînt greșit întrebuițate din punctul de vedere al formei sau al sensului lor vor fi discutate în ultima parte a capitolului consacrat frazeologiei.

Precizări finale. Despre diversele calcuri, care există în limba română și care se ridică cel puțin la impresionantă cifră de 3 000, ar mai fi, desigur, foarte multe de spus. Unele dintre aceste calcuri nu au fost nici măcar observate de către lexicografii noștri ori de cei care s-au ocupat într-un fel sau altul cu cercetarea vocabularului românesc. Iată de ce, pentru viitorul nu prea îndepărtat, ne gîndim la un stadiu mult mai dezvoltat (dacă nu chiar exhaustiv), pe care să-l consacram calcurilor din româna veche și mai ales din varianta literară a limbii noastre contemporane. Ștefan Munteanu are, într-o mare măsură, dreptate atunci cînd afirmă că „studiul sistematic al calcurilor în limba română literară rămîne încă o sarcină esențială a lingvisticii noastre” (vezi ISTLRL, p. 267). O serie de observații critice s-ar putea face de asemenea în legătură cu tipologia calcurilor lingvistice ori cu terminologia folosită atît la noi, cît și în lingvistica generală. Examenul critic, dar incomplet al părerilor care există în legătură cu calcul lingvistic poate fi găsit în lucrarea noastră: *Probleme de etimologie* (București, 1968, p. 145—202). Cititorul doritor de a se informa și mai pe larg în problema atît de complicată și de controversată a calcului găsește o bibliografie mult mai bogată decît cea indicată în continuare în studiul pe care l-am publicat în CTRL (*Romanian Vocabulary and Etymology*) îndcoșebi pp. 234—237.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. DEROY, LOUIS, *L'emprunt linguistique*, Paris, 1956, p. 216—217 et passim.
2. HRISTEA, THEODOR, *Tipuri de calc lingvistic*, în SCL, XVIII (1967), nr. 5, p. 507—527.
3. HRISTEA, THEODOR, *Le calque de structure dans la langue roumaine*, în RRL, tom. XII (1967), nr. 4, p. 279—289.
4. HRISTEA, THEODOR, *Calcul internațional*, în SCL, an. XXVI (1975), nr. 5, p. 499—505.
5. IORDAN, IORGU, *Limba română contemporană* (ediția a II-a), București, E.D.P., 1956, p. 106—112.
6. MUNTEANU, ȘTEFAN, *Calcuri și traduceri* (în ISTLRL, p. 259—267).
7. PUȘCARIU, SEXTIL, *Limba română*, vol. I (*Privire generală*), București, 1940, p. 364—415.
8. RIZESCU, I., *Contribuții la studiul calcului lingvistic*, București, Editura Academiei, 1958.
9. ȘTEFAN, I., *Calcul lingvistic*, în LR, an. XII (1963), nr. 4, p. 335—346.
10. URSU, N.A., *Formarea terminologiei științifice românești*, București, 1962, (p. 117—119 et passim).

V. ARHAISME ȘI REGIONALISME

de
THEODOR HRISTEA

CONSIDERAȚII INTRODUCATIVE

Importanța specială pe care o acordăm elementelor arhaice și regionale este justificată de faptul că acestea sînt, adeseori, prezente în literatura artistică sau beletristică, unde poezii și mai ales prozatorii le întrebuițează cu funcții stilistice bine definite, asupra cărora ne vom opri la momentele potrivite. Ceea ce mai trebuie, dintru început, subliniat este și faptul că atît arhaismele, cît și regionalismele se situează în afara limbii literare, așa cum aceasta este înțeleasă, de cîteva decenii, în lingvistica românească. Deși arhaic și regional se opun lui literar (în sens de corect sau „în conformitate cu un sistem de norme prestabilite”), atît elementele arhaice, cît și cele regionale intră ori pot intra în componența limbii literaturii beletristice, pe care, astăzi, nici un specialist român nu o mai identifică cu așa-numita limbă literară.

TIPURI DE ARHAISME

În sens foarte larg, înțelegem prin arhaisme toate cuvintele, expresiile, fonetismele, formele gramaticale și construcțiile sintactice care au dispărut definitiv din limba comună ori au încetat de a mai fi uzuale. Din această cuprinzătoare definiție rezultă că arhaismele se întîlnesc în toate compartimentele limbii și că o primă clasificare a lor este în cele trei mari categorii: lexicale, fonetice și gramaticale (care pot fi morfologice sau sintactice).

Un alt tip de arhaisme îl constituie cele pe care am putea să le numim frazеologice. În ele includem locuțiunile, expresiile și celelalte imbinări de cuvinte cu caracter constant, care au ieșit din uz și care ar merita să fie studiate împreună cu alte aspecte (insuficient cunoscute) ale frazeologiei românești vechi și contemporane.

Este de la sine înțeles că arhaitatea faptelor lingvistice poate fi mai evidentă sau mai puțin pronunțată, mergînd de la simpla învechire a acestora pînă la dispariția lor completă din limba scrisă și din vorbirea curentă. Unele cuvinte, fonetisme sau fapte gramaticale se conservă în graiurile teritoriale, unde sînt foarte vii ori duc o existență precară. În asemenea cazuri, vorbim de fapte lingvistice cu un dublu statut: de arhaisme și regionalisme. Astfel, păcurar „cioban” (< lat. *pecorarius*) și arină „nisip” (< lat. *arena*) au fost, cîndva, cuvinte general românești, dar astăzi nu se mai întrebuițează decît regional, îndeosebi prin Transilvania și Crișana.

Un număr relativ mic de cuvinte au dispărut din limbă ca unități lexicale de sine stătătoare, dar ele se păstrează în diverse locuțiuni și expresii, dintre care cîteva sînt foarte cunoscute: *a da ortul popii*, *a da sfară în țară*, *a da iama (prin)*, *a nu avea habar*, *a feșeli iacava* și *a veni (cuiva) de hac*. Pentru majoritatea vorbitorilor actuali este clar numai sensul global al locuțiunii sau expresiei, însă nu și al arhaismelor lexicale care intră în componența lor: *ort*, *habar*, *hac*, *iama*, *iacă* și *sfară* (confundat în mod aproape sistematic cu mult mai cunoscutul *sfoară*).

În principiu, orice arhaism este susceptibil de a fi întrebuițat în stilul beletristic cu valoare evocatoare, dar, de multe ori, este destul de greu să facem o distincție netă între ceea ce este numai învechit și ceea ce e cu adevărat arhaic.

Pentru a ne da seama dacă un fapt de limbă este sau nu arhaic, trebuie să-l raportăm nu numai la stadiul actual al limbii române, ci și la epoca în care a fost scrisă o operă literară cu conținut istoric. Astfel, *neguțător*, *bogasier*, *lipscan*, *anaforă* și altele care apar în „Ciocoi vechi și noi” nu deveniseră încă arhaisme pe la 1861, cînd Nicolae Filimon și-a scris interesantul și originalul său „romanț”. Tot așa, *mădular* cu sensul de „membru al unei societăți sau asociații” este un arhaism numai din punctul de vedere al românei contemporane, nu și al limbii noastre din secolul trecut, cînd el era mult și firesc folosit chiar de către unii scriitori reputați (N. Bălcescu, M. Kogălniceanu, V. Alecsandri și alții). În sfîrșit, imperfectul de tipul (ei) *cînta*, (ei) *lăuda* etc. nu trebuie considerat un arhaism (și mai ales un dezacord gramatical!), atunci cînd îl întîlnim în operele scriitorilor noștri din secolele anterioare. În mod normal, formele latinești de imperfect, pers. a III-a plural (*cantabant*, *laudabant* etc.) au devenit, în românește, (ei) *cîntă* și (ei) *lăudă*, confundîndu-se astfel cu continuatorii firești ai lui *cantabat* și *laudabat*, din care au rezultat (el) *cîntă* și (el) *lăudă*. Această omonimie de ordin morfologic a fost eliminată, în cele din urmă, prin crearea formelor analogice *cîntau*, *lăudau* etc., al căror u final nu se poate explica istoric sau etimologic. Deși nu sînt folosite cu o finalitate stilistică, faptele citate și altele (arhaice numai din punctul nostru de vedere) au și ele o anumită savoare, iar pentru cititorul de astăzi pot avea același răsunset artistic ca și arhaismele propriu-zise.

Dintre diversele arhaisme, mai numeroase sînt cele fonetice, prin care înțelegem forme vechi (dispărute din limbă ori păstrate încă regional) ale unor cuvinte de uz actual și general. Cităm dintre acestea în ordine strict alfabetică: *decege* (=drege), *hilean* (=viclean), *îmbla* (=umbla), *împle* (=umple), *lăcaș* (=locaș), *părău* (=piriu), *părete* (=perete), *primi* (=primi), *rumpe* (=rupe), *sama* (=scamă) ș.a.m.d. Astfel de fonetisme fac parte din categoria mai cuprinzătoare a arhaismelor de formă, care se opun așa-ziselor arhaisme de sens ori semantice, asupra cărora vom reveni mai departe. Un arhaism de formă (în sensul mai larg al cuvîntului) este, de pildă, *făpt* — vechiul participiu trecut al verbului *a face*. Forma originară sau etimologică *făpt* (provenită din lat. *factus*) s-a transformat în *făcut* prin analogie cu participiile care îl aveau deja pe *-ut*: *tăcut*, *plăcut*, *priceput* etc. Un alt arhaism de formă este *a cure* (din lat. *currere*), modificat, ulterior, în *curge* sub influența analogică a lui *șterge* și mai ales a lui *merge*. În graiurile regionale și în poezia populară se mai întîlnește încă

Arhaism
și
regionalism

122.

forma veche, etimologică sau normală. Iată un singur exemplu la care s-ar putea adăuga și altele:

Cine n-are dor pe lume
Vic să ia de la mine,
Că la mine e dor mult
Cură gîrlă pe pămînt¹.

La Eminescu, același arhaism de formă apare în poezia „Melancolie”, dictat fiind de necesitățile rimei:

Și cînd gîndesc la viața-mi, îmi pare că ea cură
Încet repovestită de o străină gură.

Tot în „Melancolie” se întâlnește un alt arhaism, de data aceasta gramatical, și anume mai mult ca perfectul perifrastic sau analitic, care se folosea foarte mult în limba română veche și care n-a dispărut încă definitiv din unele graiuri regionale:

Părea că printru nouri s-a fost deschis o poartă,
Prin care trece albă regina nopții moartă.

În categoria arhaismelor **morfologice** trebuie incluse, de asemenea, o serie de **vechi plurale în -e** (*mîme, aripe, grădine, greșale, rădăcine* etc.) sau în **-uri** (multe dintre ele la substantive neologice: *palaturi, documenturi, diamanturi, complimenturi* și altele). În mod excepțional, **pluralul arhaic** cu desinența **-uri** se întâlnește chiar la unele substantive feminine, care aparțin fondului vechi al limbii (de pildă *minuri* în loc de *minți*) sau celui neologic (spre exemplu *ruinuri*, față de actualul *ruine*)². Un alt arhaism morfologic este *văzum*, forma de perfect simplu, pers. a III-a plural a verbului *vedea*. Această formă, care nu cunoștea, în limba veche, marca pluralului (*-ră*) și care, ulterior, s-a transformat prin analogie în *văzurăm*, apare la Eminescu în rimă cu adverbul de mod *cum*:

M-a fermecat cu vro scînteie
Din clipa-n care ne văzum?
Deși nu e decît femeie,
E totuși altfel, «nu știu cum».
(De-or trece anii)

Fără a ne opri asupra lor mai pe larg, menționăm aici și câteva exemple de arhaisme **sintactice**, adeseori întâlnite în special în operele literare din secolul trecut:

Trebuie să știți, feții mei, că eu sint fecior vestitului **Strîmbă-Lemne**, care lua stejarul cît de gros, îl îndoaia cu minile și-l făcea obadă de roată.³

¹ Vezi Rădulescu Codin, *Literatură, tradiții și obiceiuri din Coliții Muscelului*, București, 1929, p. 124.

² O poezie a lui Vasile Cârlova (scrisă sub influența preromanticului francez Volney) este intitulată „*Ruinurile Tîrgoviștii*”.

³ Vezi Costache Negruzzi, *Păcatele tinerețelor și alte scrieri*, București, ESPLA, 1959, p. 177. Cf. și: „Tatăl meu era nepot viteazului **Starmă-Piatră**” (ibidem, p. 178).

Construcția aceasta sintactică, pe care unii specialiști o numesc **dativ adnominal**, se întâlnește, de asemenea, la Mihai Eminescu, în „*Scrisoarea III*”:

Scriș în cartea vieții este și de veacuri și de stele
Eu să fiu a ta stăpînă, tă stăpîn vieții mele.

Mai înainte, un alt dativ adnominal fusese folosit de Eminescu în „*Epigonii*”, și anume în versurile care se referă la Andrei Mureșanu, socotit de poet „*preot deșteptării noastre, semnelor vremii, profet*”. În GLR (vol. II, p. 124), este citat tot din Eminescu următorul exemplu de atribut substantival în dativ:

Se bate miezul nopții în clopotul de-aramă,
Și semnul, vameș vieții, nu vrea să-mi ieie vama.

Tot un arhaism sintactic este și construcția de tipul „*Gazeta de Transilvania*”, cum i s-a spus primului ziar politic și informativ al românilor de peste munți între 1838 și 1849 (cînd titlul lui s-a schimbat în „*Gazeta Transilvaniei*”).

Cel mai mult ne interesează, desigur, **arhaismele lexicale**, care sînt foarte numeroase și, din această cauză, relativ greu de clasificat. În limita posibilităților, e bine să facem deosebire între ceea ce este realmente arhaic și ceea ce este, într-o măsură mai mică sau mai mare, pur și simplu **învechit**. Din acest punct de vedere, un cuvînt cum este, spre exemplu, *conac* nu poate fi pus pe același plan cu *cepechen, calpac, ișlic, guguman, feregea* și altele, care se întâlnesc la Al. Odobescu și pentru al căror sens este adeseori nevoie să recurgem la dicționare. Cine va urîmări, de pildă, prezentarea darurilor de nuntă ale pețitorilor greci din nuvela „*Doamna Chiajna*” sau descrierea alaiului domnesc și a întregului ceremonial de înscăunare a lui Mihnea-Vodă cel Rău va putea observa cu ușurință că eruditul scriitor folosește o întreagă terminologie culeasă din scrierile trecutului, ceea ce îngreuiază lectura așa-ziselor „*Scene istorice din cronicile românești*”.

Învechirea și dispariția unor cuvinte ca cele întâlnite la Odobescu constituie un fenomen foarte firesc, care se explică, cel mai adesea, prin dispariția obiectelor și a noțiunilor denumite de cuvintele respective. În ultima situație se află, de pildă, *pircălab, caimacam, capuchehaie, cneaz, voievod* sau numele unor ranguri boierești din epoca feudalității: *armaș, clucer, cupar, hatman, jîtnicer, logofăt, medelnicer, paharnic, postelnic, serdar, slugar, spătar, stolnic, vistiernic, vornic* și altele, care fac parte din categoria mai largă a **istorismelor**, adică a cuvintelor și expresiilor care au dispărut din vocabular împreună cu noțiunile pe care le denumeau.

Alături de dispariția obiectului (care atrage după sine dispariția cuvîntului), o altă cauză a arhaizării cuvintelor este și **coliziunea sinonimică**, adică „*ciocnirea*” sau concurența a două unități lexicale care exprimă aceeași noțiune. Cînd nu există posibilitatea unei specializări semantice, unul dintre cele două sinonime dispăre, cel mai adesea, fără nici o urmă. În mod obișnuit, cuvîntul nou (împrumut dintr-o altă limbă) are mai multe șanse de a supraviețui concurenței sinonimice cu condiția ca termenul vechi să nu aibă o familie lexicală bogată. În continuare dăm numai câteva exemple de cuvinte vechi care au fost eliminate din limbă de sinonimele lor neologice (aproape întotdeauna de proveniență latino-romanică): *chezaș* — *garant*, *cinovnic* — *funcționar*, *polcovnic* — *colonel*, *vistavoi* — *ordonanță*, *volnic* — *liber*,

zalkana — abator și multe altele. În toate cazurile citate, al doilea termen al perechii l-a scos din limbă pe cel dintâi. Pentru alte fapte, vezi paragraful Modernizarea vocabularului prin neologisme în volumul de față (p. 51—52).

ARHAISME SEMANTICE

O altă precizare care se impune este că arhaice pot fi considerate nu numai cuvintele, privite ca unități lexicale și gramaticale, ci și unele sensuri care au dispărut definitiv din uzul general, deși complexele sonore prin care acestea erau exprimate continuă să existe în limbă și să fie folosite cu alte înțelesuri. În astfel de cazuri vorbim despre arhaisme de sens sau semantice, care sînt mult mai numeroase decît ne-am putea închipui. Astfel, cuvîntul *săruta* însemna, în limba română veche, „a saluta” (asemenea lat. *saluto*, -are din care provine). În „Umbra lui Mircea. La Cozia”. Grigore Alexandrescu folosește substantivul de origine infinitivală *sărutare* cu sensul etimologic sau primitiv, definitiv dispărut din limbă:

Sărutare, umbră veche! primește-nchinăciune
De la fiii României care tu o ai cinstit.

Dintre cuvintele care s-au folosit, cîndva, cu sensuri necunoscute limbii române contemporane mai notăm aici: *a tăbări*, care a însemnat, la început, „a-și instala tabăra”, pe cînd astăzi are sensul de „a da năvală asupra cuiva, a se năpusti”; *misel*, care a avut, inițial, sensul de „sărman, sărac, nenorocit” (ca și lat. *misellus* pe care îl continuă); *mîndru*, care a însemnat, în limba veche, „înțelept” și apoi a căpătat sensurile „fudul, trufaș, frumos, falnic” etc.; *nemernic*, care a fost, cîndva, sinonim cu „străin, pribeag, pripășit”, iar astăzi înseamnă „ticălos, infam, mîrșav” etc. Cu vechiul sens, cuvîntul apare, spre exemplu, la Creangă în „Povestea porcului”:

Mai stai și nu te bucura așa degrabă, că încă ești nemernică pe aceste locuri și tot n-ai scăpat de primejdii.

Tot aici ar mai putea fi menționat și *rost*, al cărui sens original a fost cel de „gură”, cum rezultă și din următorul vers al poetului George Coșbuc:

„Ah ce frumoase vorbe din *rostul* lui răsar”. Ceva din sensul primordial sau etimologic al lui *rost* (provenit din lat. *rostrum* „cioc, gură”) se mai păstrează, astăzi, în derivatul *a rosti* și în expresiile *a spune pe de rost*, *a ști pe de rost*, *a învăța pe de rost* sau *a lua pe cineva la rost*, adică „a-l muștra, a-i cere socoteală”.

Oricît de surprinzător ar părea, trebuie să spunem că însuși substantivul *cuvînt* a avut, în limba veche, printre alte sensuri, și pe cel de „motiv”, cu care apare, de pildă, în celebra nuvelă „Alexandru Lăpușneanul” de Costache Negruzzi:

Boierii însă tremurau. Ei aveau două mari cuvinte a fi îngrijiți; știau că norodul îi urăște și pre domn că nu-i iubește.

Tot cu sensul de „motiv” apare *cuvînt* și la George Murnu, atunci cînd remarcabilul traducător al lui Homer mărturisește, undeva, ce l-a îndemnat

să talmăcească, în limba noastră, capodoperele literaturii antice, „Iliada” și „Odiseea”:

Un alt cuvînt, nu mai puțin hotărîtor, care mă silea să îmbrățișez cu preferință ideea de a transpune în românește poemele homerice era prilejul binevenit ce aveam de a contribui astfel din răspuneri la îmbogățirea și lărgirea expresivității limbii românești.

O nouă atestare a lui *cuvînt* „motiv” ne este oferită de „Scrisoarea II” a lui M. Eminescu:

Dacă tu știai problema astei vieți cu care lupt,
Ai vedea că am cuvinte pana chiar să o fi rupt.

Tot la Eminescu (de data aceasta în „Scrisoarea III”), mai sînt folosite cu sensuri arhaice: *limbă*, „popor”, *moșie*, „patrie”, *a certa*, „a pedepsi”, *carte*, „scrisoare” și altele, care pot fi ușor descoperite la o lectură foarte atentă. Uneori, poetul folosește, în aceeași frază, mai multe arhaisme (întotdeauna inteligibile), ca în aceste versuri atît de cunoscute:

Mulți durară, după vremuri, peste Dunăre vrun pod,
De-au trecut cu spaima lumii și mulțime de norod.

De remarcat că însăși locuțiunea adverbială *după vremuri* („de-a lungul timpului”, în „cursul veacurilor”) este mai mult ori mai puțin arhaică. La fel a fost ea simțită și de către poet, care o mai întrebuintează încă o dată (alături de alte arhaisme) în versurile imediat precedente celor pe care le-am citat.

După vremuri mulți veniră, începînd cu acel oaspe,
Ce din vechi pomenește, cu Darius a lui Istaspe.

De multe ori, arhaismele semantice se conservă regional sau în vorbirea populară, ca în cazul lui *carte*, folosit și astăzi cu sensurile: „scrisoare”, „document”, „dovadă” sau „ordin (scris) emis de o autoritate”. Dintre numeroasele atestări cu ajutorul cărora am putea ilustra supraviețuirea acestor sensuri arhaice cităm, mai întîi, frumoasele versuri populare: „La mîndra-i cale de parte, / Nu pot merge făr' de *carte*”. Cf. și:

Măi bădiță de departe,
Mai trimite-mi cîte-o *carte*,
Dar nu o pecetlui,
Să o pot și eu ceti.

Vezi și Dr. Jan Urban Jarnik și Andrei Birseanu, *Doine și strigături din Ardeal*, București, 1885, p. 380: „Mîndră, zău, mărturisesc / Că pe tine te iubesc; / Dau-ți *carte* de la mine / Că nu m-oi lăsa de tine!”.

După cum se știe și s-a putut observa din unele citate pe care le-am dat pînă aici, arhaismele sînt utilizate pentru a evoca oameni, obiceiuri și îndesobi evenimente din trecutul îndepărtat. Spre deosebire de regionalisme, care servesc la localizarea sau fixarea în spațiu a acțiunii, arhaismele îi

ajută pe scriitori să dateze sau să fixeze în timp acțiunea unei opere cu conținut istoric. În alți termeni, arhaismele servește la realizarea așa-numitei culori locale, prin care înțelegem atât trăsăturile caracteristice ale unei epoci, cât și fizionomia unei țări, a unui popor etc. Abundența arhaismelor (în special când sînt înțeleșibile) dăunează valorii artistice a unei opere literare, însă utilizarea lor cu măsură și măiestrie este nu numai admisă, ci — în anumite situații — chiar recomandabilă. Dintre scriitorii noștri care au recurs la arhaisme pentru zugrăvirea epocilor îndepărtate și pentru fixarea în timp a acțiunii operei lor merită să fie citați: Costache Negruzzi (creatorul nuvelei istorice în literatura noastră), Alexandru Odobescu, autorul așa-ziselor „Scene istorice din cronicile românești” („Doamna Chiajna” și „Mihnea-Vodă cel Rău”), Mihai Eminescu (mai ales în „Scrisoarea III”), Alexandru Davila (cărui a fi datorăm dramă istorică în versuri „Vlaicu-Vodă”), Barbu Ștefănescu Delavrancea (în binecunoscuta lui trilogie dramatică) și, desigur, Mihail Sadoveanu, care a rămas neîntrecut în arta de a folosi și îndeosebi de a doza arhaismele. Pentru exemplificare, vom recurge la un singur fragment din romanul istoric „Nicoară Potcoavă”, una dintre cele mai izbutite creații ale marelui prozator. E vorba de începutul capitolului al XXXVI-lea, intitulat „Divan de judecată”, care evocă un moment singeros din zbuciumata istorie a Țării Moldovei:

După porunca măriei sale, în ziua de vineri 30 noemvrie, s-a deschis, în spătăria cea mare din palatul domnesc, divanul de judecată al țării împotriva boierilor vinzători din anul '74. Se aflau juși douăzeci și doi de răzăși din cei mai bătrîni de la ținuturi, șase dregători ai Domniei și înalt prea sfinția sa mitropolitul Anastasie, cap al divanului. Măria sa Ion Nicoară-Voievod a privegheat deschiderea, stînd cu spada și buzduganul în tronul său, avînd îndărăt doisprezece din ostrovenii săi, cu săbiile goale. Porțile cetății erau deschise și se dăduse învoire norodului să umple ograda, numai cît să fie cuviincios și pașnic și să nu tulbure divanul măriei sale cu chiote, larmă și sudălmii asupra ticăloșilor aduși la județ.

În urma lecturii acestui fragment și a întregului capitol „Divan de judecată”, este ușor de observat că lexicul arhaic e utilizat cu multă măsură și că sensul arhaismelor folosite poate fi ușor dedus din contextul în care acestea sînt inserate. După cum s-a mai remarcat, de altfel, lui Sadoveanu îi ajung doar cîteva cuvinte, locuțiuni, semantisme arhaice și vechi întorsături de frază, pentru a evoca atmosfera unor vremuri cu totul excepționale și pentru a arăta cum funcționa, pe atunci, noul divan domnesc ca instanță supremă de judecată.

REGIONALISMELE ȘI FOLOSIREA LOR ÎN LITERATURĂ

Ca și în cazul arhaismelor, este necesar să lămurim, mai întîi, conceptul de regionalism, care nu este foarte clar nici chiar pentru unii lingviști și lexicografi. În sens larg numim regionalism orice fapt de limbă care este specific vorbirii dintr-o anumită regiune, mai mult ori mai puțin întinsă. Din această definiție rezultă că regionalismele pot fi și fonctice sau gramaticale, nu numai lexicale (cum se afirmă în mod obișnuit). În unele manuale,

ca și în cele mai multe dintre dicționarele noastre (vezi *MDE*₂, *DN*₃ și *DLRM*) sînt considerate regionalisme exclusiv „cuvintele folosite într-o anumită regiune sau provincie”, ceea ce — după cum vom vedea îndată — nu corespunde decît în parte cu realitatea.

Înainte de a trece la clasificarea și la examinarea utilizării în scopuri stilistice a regionalismelor se mai impun cel puțin două precizări, pe care le considerăm absolut necesare. Una dintre ele se referă la așa-zisa sinonimie care ar exista (tot după unele manuale și dicționare) între termenii regionalism și provincialism. După părerea noastră, ultimul dintre cei doi termeni este nepotrivit și ar trebui abandonat, întrucît aria de răspîndire a faptelor de limbă pe care le avem în vedere nu coincide niciodată perfect cu teritoriul cuprins între granițele uncia sau alteia dintre fostele provincii istorice (e vorba de *Muntenia*, *Oltenia*, *Moldova* ș.a.). Regionalismele se întîlnesc, de fapt, pe anumite teritorii lingvistice, care variază ca întindere și care, uneori, pot cuprinde două sau chiar mai multe provincii ori simple porțiuni din acestea. Astfel, un cuvînt cum este mar „fîcat” se folosește pe o arie foarte întinsă, care cuprinde Crișana, Maramureșul, nordul Transilvaniei și chiar o bună parte din centrul și din sudul Moldovei. Tot așa, cucuruz „porumb” se întrebuintează nu numai în regiunile transcarpatice, ci și prin unele părți ale Moldovei sau chiar în cîteva puncte izolate din nord-estul Munteniei. Cît privește pe ortac „tovarăș”, „camarad”, „prieten”, acesta s-a folosit, inițial, aproape numai prin Banat, Oltenia și Transilvania, dar, astăzi, el este mult mai cunoscut decît în trecut, grație unor poeți și scriitori contemporani, care au contribuit enorm la răspîndirea lui. Exemplele de acest fel sînt foarte numeroase și ele arată limpede că termenul provincialism este cu totul nepotrivit.

Ceea ce vom mai sublinia încă de la început este că regionalismele nu trebuie confundate cu faptele lingvistice populare și nici considerate o simplă categorie a acestora din urmă. Din punctul de vedere al răspîndirii, elementele regionale se opun celor populare, care sînt generale sau aproape generale, fără a fi, în același timp, și literare. Altfel spus, în timp ce regionalismele viețuiesc, de obicei, într-un singur dialect sau chiar grai, elementele populare sînt cunoscute în toate dialectele și graiurile unei limbi ori în marea lor majoritate. Este, de pildă, cazul cuvîntului mulier (moștenit din latină: mulier, -eris), despre care putem spune că nu este nici literar și nici regional sau dialectal. Regional nu trebuie considerat pentru simplul motiv că nu se folosește într-o singură regiune a țării (mai mult ori mai puțin întinsă), ci e cunoscut pe întregul teritoriu lingvistic românesc. El nu poate fi însă nici literar, deoarece în aspectul corect sau îngrijit al limbii române se folosesc sinonimele acestui cuvînt, care sînt femeie și soție. Prin „popular” trebuie să înțelegem, așadar, ceea ce este general sau aproape general, fără a fi totuși literar și ceea ce se poate datora, adeseori, insuficienței instruirii sau chiar inculturii subiecților vorbitoare. O rostire ca trin în loc de tren (cu e trecut la *i* ca în multe alte cazuri), precum și pronunțări de felul lui avucat, cumpanie, rubinet etc. sînt elemente populare, nu dialectale, întrucît asemenea deformări sînt posibile în exprimarea vorbitorilor insuficient instruiți din oricare regiune a țării. Precum vedem, opoziția dintre aspectul popular și cel literar al limbii unice naționale este o opoziție condiționată în primul rînd de factorul social-cultural, pe cînd exprimarea regională are alte cauze și ea se poate întîlni chiar la unii oameni instruiți și cultivați, obișnuiți să vorbească în conformitate cu deprinderile pe care le-au contractat încă din copilărie.

TIPURI DE REGIONALISME

În continuare ne interesează exclusiv faptele de limbă regională, despre care am spus că pot fi clasificate în fonetice, lexicale și gramaticale. Ca exemple de fonetisme regionale sau dialectale cităm: pronunțarea dește (frecventă mai ales prin Muntenia și Oltenia), rostirea frace (pentru frate), obișnuită prin Banat, pronunțările gios, gioc, giumatate etc. (caracteristice vorbirii moldovenesti) sau seară, șeapă, rădășină, șinș etc., în loc de ceară, ceapă, rădăcină, cinci ș.a.m.d. Fenomenul acesta (constind în transformarea lui *ș* într-o consoană foarte apropiată de *ș*) se întâlnește prin Banat, prin unele părți ale Transilvaniei și îndeosebi prin Moldova. Tot un fonetism regional moldovenesc este și forma nimărui în loc de nimănu, care apare la Vasile Alecsandri în poezia „Peneș Curcanul” („Și nu-i era, zău, nimărui! În piept inima rece”), iar, mai înainte, chiar la Eminescu în poemul „Călin (file din poveste)”:

Și mi-s dragă mie însămi, pentru că-i sint dragă lui —
Gură tu! învață minte, nu mă spune nimărui.

Ca exemplu de regionalism gramatical (și anume morfologic), poate fi citat perfectul compus de tipul o făcut, o fost, s-o dus etc., care se întâlnește prin Moldova și prin Transilvania și care constă în folosirea lui *o* în locul auxiliarului *a* la persoana a III-a singular. Un alt tip de perfect compus (de data aceasta regional muntenesc) este cel format cu ajutorul lui *-ră*, devenit de multă vreme o marcă a pluralului: am fostă-ră, am venită-ră, am mîncată-ră etc. Acest fapt de limbă (care, în trecut, era mult mai frecvent decât astăzi) caracterizează în special vorbirea neliterară de prin împrejurimile Bucureștiului. Iată cum e ridiculizat perfectul compus în discuție de către excelentul observator al realității lingvistice care a fost I.L. Caragiale și care a folosit, în opera lui, toate tipurile de regionalisme cu funcții stilistice multiple și bine definite:

Dragă Costică,

Am aflat de la nepotu-meu Tudorache că te-a înaintată-ră. Foarte bine a făcută-ră. Amploiat ca dumneata deștept și de treabă n-a mai avută-ră ei. Să-ți spui drept că ne-am bucurată-ră și eu și soră-mea, mama lui Tudorache, ca de copilul nostru. Să trăiești și la mai mare! („1 aprilie”).

Ceea ce vom observa este că în pasajul citat mai apare încă un regionalism gramatical (și anume sintactic), caracteristic, în general, tot dialectului muntenesc. E vorba de lipsa acordului dintre subiect și auxiliarul a avca, la persoana a III-a plural a perfectului compus. Acest fenomen se întâlnește în exprimarea multora dintre personajele comice ale lui I.L. Caragiale, cum dovedesc următoarele atestări: „Lumea s-a grăbit și a rămas foarte multe imobile goale” (scrie Mitică Pișculescu în „Proces-verbal”); „Dar cînd să-ți văz justaminte adresa, mi-a tăiat drumul niște cîini” (Rică Venturiano); „Nu mi-a sosit încă oamenii” (Ghiță Pristanda); A mai păfit-o și alții” (Agamiță Dandanache); „Eu n-am amăgit nici o femeie, ele m-a amăgit pe mine” (Crăcănel din comedia „D-ale carnavalului”); „Și spîterii nu știu ce-a făcut, ce-a turnat pe bilet... și-n două minute a ieșit iar dungile la loc” (Pampon

din aceeași piesă). S-ar mai putea da și alte exemple pentru a dovedi că, în opera comică a lui Caragiale, dezacordul acesta revine în mod insistent, ceea ce înseamnă că el este unul dintre procedeele importante prin care marele dramaturg a reușit să pună în lumină incultura eroilor pe care i-a ridiculizat.

Regionalismele de natură lexică (dintre care cîteva au fost deja menționate) sînt, de bună seamă, cele mai numeroase, iar, prin aceasta, și cele mai importante. Multe dintre ele provin din limba popoarelor cu care am venit (ori mai sîntem și azi) în contact. Altele sînt moștenite din latină și au fost, cîndva, mult mai răspîndite ori chiar general românești. Ne referim la ai „usturoi” sau la cele care au fost citate și ca arhaisme (arină „nisip”, păcurar „cioban” și alte cîteva, păstrate în special în regiunile de peste munți și din nord-vestul țării). Un număr apreciabil de regionalisme lexicale sînt create în interiorul limbii române prin procedeul derivării cu afixe și, mai rar, al compunerii. Iată o listă, foarte săracă, desigur, a regionalismelor pe care le-am selecționat în urma parcurgerii parțiale a literei *M* din *Dicționarul limbii române* (tom. VI, București, 1965—1968) și a altor izvoare: măzăriște „loc semănat cu mazăre”, merindare „ștergar pentru învelit merindele”, meșteșugos „iscusit”, minaci „persoană care mină vitel”, minătură „farmec”, mîndrenie „mîndrețe”, mlădoacă „mlădiță”, minăștergură „prosop”, mătincă (din mă tem că) și altele.

Cîteodată există două sau chiar mai multe sinonime regionale ale termenului care a fost consacrat în limba literară. Astfel, în nordul țării și în centrul Transilvaniei se folosește cuvîntul abău, care denumește noțiunea de „croitor”, în timp ce în Banat aceeași noțiune este denumită prin termenul de origine germană, snaiđăr. Tot prin Banat se întrebuințează farbă cu sensul de „vopsea”, pe cînd în Moldova circulă încă vechiul boia de origine turcă. Unele regionalisme ardelenesti reprezintă împrumuturi din limba maghiară. În afară de sabău, mai cităm din această categorie: cătană „soldat”, „ostaș”, făgădău „han”, „ospătărie”, „circumă”, lepedeu „cearșaf” și sămădău (cunoscut în special din nuvela „Moara cu noroc” a lui I. Slavici). Dintre scriitorii contemporani care au folosit în opera lor regionalisme ardelenesti, merită să fie citat, în primul rînd, prozatorul Titus Popovici cu romanele sale „Străinul” și „Setea”. În special în ultimul roman (care prezintă satul ardelen dinaintea reformei agrare), regionalismele sînt, în general, bine dozate și, de cele mai multe ori, aproape indispensabile pentru fixarea în spațiu a acțiunii, pentru individualizarea personajelor și pentru realizarea a ceea ce ne-am obișnuit să numim „culoare locală”. În continuare cităm numai o parte din regionalismele care se întîlnesc în primul capitol al vol. I și al căror sens poate fi ușor dedus din context (presupunînd că el nu este cunoscut): bai, birău, bolund, cătană, ceacău, cucuruz, duhan „tutun”, grof, iugăr, laibăr, pac „pachet”, papistaș, pălincă, sămădău și altele.

Regionalisme muntenesti au folosit în operele lor foarte mulți scriitori, dar spațiul nu ne permite decît să-i amintim pe unii dintre ei, cum ar fi, de pildă, Zaharia Stancu și Marin Preda cu binecunoscutele lor romane „Desculț” și, respectiv, „Moromeții”. O analiză detaliată a romanului „Desculț” din punctul de vedere care ne interesează aici ne-ar conduce la concluzia că autorul lui a utilizat prea multe regionalisme, dintre care unele nu pot fi înțelese fără să recurgem la dicționare. În sprijinul afirmației noastre, dăm aici o listă care conține numai elementele regionale întîlnite pe primele

12 pagini ale acestui roman remarcabil în atâtea privințe:⁴ *alde, buduroi, căiță, ciuciumiș, ciurdă, concă, dadă, dăulat, dubas, ghioroc, izdat, a se împosoca, năvleg, postali și a (se) suruși*. La acestea vom adăuga pe *cealma, cealmagiu, chervan, pehlivan, pazvanliu* și altele, care sînt arhaisme turcești conservate prin unele părți ale Munteniei și al căror sens poate fi găsit în *DEX* ori în alte dicționare românești.

Dintre elementele regionale ce caracterizează în special vorbirea moldovenească pot fi citate: *barabulă, bortă, ciubotă, colțun, curechi, cușmă, dugheană, dulamă, melian, oleacă, păpușoi, perja, poloboc, posmag, prichici, sârdac, vidmă, zaplaz, zămos „pepene galben”* etc. Unele dintre aceste regionalisme, precum și altele pe care nu le cităm au ajuns destul de cunoscute, grație faptului că apar în opera celor mai mari poeți și prozatori moldoveni din veacul trecut și din prima jumătate a secolului al XX-lea. Alte regionalisme (cel mai adesea tot moldovenești) au fost aproape complet sau chiar definitiv asimilate de limba literară, înțeleasă ca cel mai îngrijit aspect al limbii unice naționale. Menționăm dintre acestea verbele *căpia* și *jecmăni* sau substantivele *duduie* și *hîrzob „funie groasă”*. Ultimul se folosește astăzi numai în expresiile atît de cunoscute *a cădea cu hîrzobul din cer* sau *a se crede coborît cu hîrzobul din cer*, ceea ce echivalează cu „a se socoti de neam ori de viță nobilă”. La aceste cîteva exemple ar mai putea fi adăugat compusul tautologic *cocostîrc*, format din *cocor* + *stîrc* și devenit atît de cunoscut datorită lui Creangă, Sadoveanu și îndeosebi poetului Vasile Alecsandri, care, numai în „Pasteluri”, îl folosește de cîteva ori:

Oaspeții caselor noastre, *cocostîrcii* și rîndunele
Părăsit-au a lor cuiburi și-au fugit de zile rele.
E *cocostîrcul* tainic în lume călător,
Al primăverii dulce iubit prevestitor.
Iar pe lanul ce în soare se zvîntează fumegînd
Cocostîrcii cu largi pasuri calcă rar și meditînd.

În concluzie se poate spune că importanța arhaismelor și a regionalismelor rezidă atît în posibilitatea pe care o oferă scriitorilor de a le folosi în scopuri artistice, cît și în faptul că cele din urmă sînt o sursă permanentă de îmbogățire a limbii literare. În general vorbind, abundența și caracterul strident al faptelor de limbă regionale pot dăuna valorii artistice a unei opere literare, însă utilizarea lor cu măsură și măiestrie este nu numai admisă, ci — în anumite situații — chiar recomandabilă. Cu ajutorul regionalismelor scriitorii localizează acțiunea unei opere, caracterizează și individualizează personajele, realizează efecte de ordin comic sau variază pur și simplu exprimarea artistică.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. ANDRIESCU, AL., *Lexicul regional în proza actuală*, în „Iașul literar”, an 1957, nr. 1, p. 88—96.
2. CAZACU, B., *Studii de dialectologie română*, București, 1966, p. 144—169.
3. CHIVU, GH., *Elemente regionale în limba periodicelor muntene din secolul al XIX-lea*, în LR, an. XXI (1972), nr. 4, p. 293—306.

⁴ Lista care urmează a fost întocmită după ediția a VIII-a a romanului *Desculț*, București, EPI., 1962.

4. DIMITRESCU, FL., *Mihai Eminescu și limba veche*, în vol. „Contribuții la istoria limbii române vechi”, București, 1973, p. 246—266.
5. GRAUR, AL., *Vocabularul scriitorilor*, în SLG, p. 334—342.
6. HRISTEA, THEODOR, *Elemente regionale în limba operei lui I.L. Caragiale*, în CILRL, vol. II, p. 191—229.
7. IORDAN, IORGU, *Limba română contemporană* (ediția a II-a), București, 1956, p. 86—97.
8. ISTRATE, GAVRIL, *Vocabularul operei lui M. Sadoveanu*, în vol. „Limba română literară”, București, 1970, p. 291—375.
9. LEONTE, LIVIU, *Elemente populare și regionale în proza actuală*, în SCȘt. (Iași), seria filologie, an 1963, fasc. 1, p. 65—88.
10. MAREȘ, LUCREȚIA, *Elemente regionale în lexicul limbii române literare* (Rezumatul tezei de doctorat), București, 1976.
11. PETRESCU, A., *Despre lexicul arhaic în romanul istoric al lui Mihail Sadoveanu*, în LR, an III (1954), nr. 6, p. 78—85.
12. VIANU, TUDOR, *Observații asupra limbii și stilului lui A.I. Odobescu*, în CILRL, vol. I, p. 115—120.
13. VLAD, CARMEN, *Conceptul de arhaism*, în LR, an XXII (1973), nr. 3, p. 183—190.
14. VULPE, MAGDALENA, *Fapt dialectal și fapt popular*, în SCI, an. XVIII (1967), nr. 4, p. 369—377.

VI. INTRODUCERE ÎN STUDIUL FRAZEOLOGIEI de THEODOR HRISTEA

CONSIDERAȚII PRIVITOARE LA IMPORTANȚA FRAZEOLOGIEI

1. Ca disciplină lingvistică în curs de constituire, frazeologia nu are încă o poziție foarte clară în ansamblul diverselor ramuri ale științei limbii. Principala consecință a acestui fapt este că ea nici nu se predă în învățământul nostru de cultură generală și în cel filologic superior, unde ar putea constitui măcar obiectul unui curs special (dacă nu chiar al unui care să-l completeze în chip fericit pe cel de *lexicologie*). Prin rindurile de față urmărim să demonstrăm nu numai utilitatea studierii sistematice a frazeologiei în școală, ci și importanța ei pentru cercetarea lingvistică, în general.

2. A neglija, în continuare, frazeologia ori numai a o subestima înseamnă a uita, în primul rând, că adevărată bogăție a unei limbi este dată, în mare măsură, și de bogăția ei frazeologică. Se poate chiar afirma că, după „*tezaurul lexical*” propriu-zis, cel „*frazeologic*” ne permite mai mult decât orice să clasăm o limbă printre idiomurile sărace, bogate sau foarte bogate.

3. Strâns legat de cele spuse mai sus, se mai poate afirma că o limbă cu numeroase „*frazeologisme*” (cum e, neîndoindu-ne, a noastră) este, în același timp, și o limbă cu mari resurse de expresivitate. Cercetări speciale (care s-ar adăuga celor deja existente)¹ ar putea indica și mai clar în ce măsură forța sau „*potențialul expresiv*” al limbii noastre se explică prin marea ei bogăție de ordin frazeologic.

4. Continuând cu aceste precizări preliminare, vom spune că, în mod particular, frazeologia prezintă importanță pentru *stilistica funcțională*, dat fiind că deosebirile dintre stilurile sau variantele funcționale ale unei limbi se reduc, în primul rând, la diferențe de natură lexicală și frazeologică. De aici nu trebuie să înțelegem că orice combinație frazeologică are prin ea însăși o valoare stilistică sau expresivă. În terminologia tehnico-științifică există sute de „*frazeologisme*” sau combinații lexicale stabile care au exclusiv o funcție denominativă, deci sînt complet lipsite de orice „*încărcătură expresivă*”.

Mai departe se va vedea că printre așa-zisele *unități frazeologice* nu includem numai locuțiuni și expresii, ci și *unități sintagmatice* ca: *acid clorhidric*, *carbonat de calciu*, *ciocan pneumatic*, *ecuație diferențială*, *pareză intestinală*, *perioudă*

¹ Vezi deosebi *Stilistica limbii române* (ediție definitivă) de acad. prof. Iorgu Iordan, București, 1975 (p. 265—304), precum și unele contribuții care au legătură cu cele discutate aici și care figurează în „*bibliografia cronologică*” anexată acestei fundamentale lucrări (p. 349—377).

de incubajie, satelit artificial, trunchi de con, zona zoster și altele, care au pătruns în limba comună și pe care le găsim inserate chiar în dicționarele românești și străine de uz curent.

5. După opinia noastră, cercetarea atentă a frazeologiei de care se servește presa (în sensul cel mai larg al cuvîntului) ne poate ajuta să înțelegem mai bine *stilul publicistic* și variantele atît de controversate ale acestuia. Precum se știe, însăși existența acestui stil a fost pusă, uneori, sub semnul întrebării, iar, alteori, a fost contestată în termeni aproape categorici, deși începuturile presei românești datează încă din prima jumătate a secolului trecut! În continuare, cităm numai cîteva frazeologisme care se folosesc prin excelență în presă și care alături de multe altele pot constitui un argument în sprijinul ideii că există totuși un *stil publicistic*: *agenție de presă*, *atașat de presă*, *correspondent de presă*, *conferință de presă*, *conferință la nivel înalt*, *campanie electorală*, *criză guvernamentală*, *însărcinat cu afaceri ad-interim*, *lovitură de stat*, *ministru plenipotențiar*, *pact de neagresiune*, *purător de cuvînt*, *rundă de convorbiri*, *scrisori de acreditare*, *sondaj de opinie*, *telegramă de presă*, *trimis special*, *tur de orizont* și *tur de scrutin*, *țară subdezvoltată* și *țară în curs de dezvoltare*, *vot consultativ* și *vot deliberativ*, *zonă denuclearizată* etc.

Cîteva dintre unitățile frazeologice pe care le avem în vedere se întrebuintează aproape exclusiv în varianta *radiofonică* a stilului publicistic (de exemplu: *buletin de știri*, *buletin meteorologic*, *buletin meteo-rutier*, *revista presei* etc.). Altele provin din *limbajul politico-ideologic*, care, cu unele rezerve, ar putea fi considerat și el tot o realizare concretă a stilului publicistic în general (greșit redus, uneori, la așa-zisa variantă „*gazetărească*”).

6. Este în afară de orice discuție că, studiind unitățile frazeologice din toate punctele de vedere (inclusiv al *originii* lor) putem să aducem servicii reale atît *etimologiei*, cît și *lexicografiei*, lucru pe care l-am demonstrat mai pe larg cu alte ocazii. Aici menționăm doar că o *sintagmă stabilă*, cum este, spre exemplu, *carte postală*, nu trebuie considerată o creație a limbii noastre din subst. *carte* + adj. *postal*, ci un împrumut din *irc. carte postale* (devenit, în românește, *cartă postală*). Numai ulterior neologismul *cartă* s-a confundat cu vechiul cuvînt românesc *carte*, tot așa cum în zilele noastre *jantă* (< *irc. jante*) se confundă aproape sistematic cu mai vechiul *geantă* (de proveniență turcească) spunîndu-se *a rămîne pe geantă*, în loc de: *a rămîne pe jantă*. Nici confuzia care s-a produs în cazul lui *carte postală* și nici originea franțuzească a întregii sintagme nu rezultă din dicționarele românești, pentru că acestea sînt preocupate să stabilească numai originea cuvintelor, nu și a combinațiilor stabile de cuvinte (echivalente reale ori numai potențiale ale celor dintii). Și totuși, într-un mare număr de cazuri, este absolut necesar să clarificăm, mai întîi, originea întregii unități frazeologice pentru a oferi o indicație etimologică completă sau pentru a nu greși cînd stabilim originea fiecăruia dintre elementele constitutive ale grupului frazeologic. Cităm și aici un singur exemplu, și anume unitatea sintagmatică *medic curant*. Dacă lexicografii noștri ar fi știut de existența *ital. medico curante*, atunci nu ar mai fi interpretat adj. *curant* ca o formație românească de la verbul (rar și

învechit) *a cura* sau ca un împrumut din limba latină (vezi, de pildă, *DLRM*, *DEX* și *IDE*, s.v.). Și mai puțin inspirați, autorii *Dictionarului de neologisme* (ediția a II-a, p. 201) au dedus același cuvânt din frc. *courant* (care are cu totul alte sensuri), după ce în ediția întâi îl explicaseră tot prin franceză, și anume printr-un inexistent *curant*! Întrucît este exclus împrumutul din alte limbi (inclusiv din franceză, unde se folosește numai sintagma *médecin traitant*), nu ne rămîne decît să admitem originea italiană a cuvîntului în discuție. În sprijinul noii etimologii (pe care am propus-o, mai întâi, în ROM. LIT., nr. 2 din 1977, p. 8) invocăm faptul că adj. *curant* se întrebuințează exclusiv în combinația lexicală constantă *medic curant*. Așadar, stabilind originea acestei unități frazeologice, stabilim, implicit, și etimologia celui de al doilea termen care intră în componența ei. În favoarea noii soluții etimologice (acceptate, ulterior, și în DN₃, p. 293) pledează, de asemenea, existența multor termeni medicali de proveniență italiană și îndeosebi a unui frazeologism înrudit cu *medic curant*. E vorba de *medic primar*, care vine tot din italiană (*medico primario*), pentru că în franceză se spune *médecin en chef*.

7. Și mai evidentă devine importanța frazeologiei pentru rezolvarea corectă și completă a unor etimologii atunci cînd avem în vedere întregi familii frazeologice. Referindu-ne și de data aceasta tot la un singur exemplu, vom spune că substantivul *țesut*, de pildă, n-ar trebui explicat printr-o simplă trimitere sau referire la verbul *a țese*, deci așa cum se procedează în mai toate dicționarele limbii române. Chiar din *DEX* rezultă că *țesut* nu înseamnă numai „faptul de a țese” sau „țesătură”, ci și „ansamblul de celule animale sau vegetale avînd aceeași structură și aceleași funcții într-un organism” (vezi p. 986, col. 1). Acest sens neologic se explică prin frc. *tissu*, care intră în structura a numeroase unități frazeologice, calchiate, parțial, în limba română. Astfel, *țesut nervos* traduce frc. *tissu nerveux*, *țesut osos* reproduce structura frc. *tissu osseux*, *țesut cartilagin* se explică tot prin franceză (*tissu cartilagineux*) și exemplele ar putea fi ușor înmulțite ajungîndu-se, numai în cazul de față, la aproape 20 de „membri” ai aceleiași familii frazeologice. (Pentru alte exemple, vezi ROBERT și LEXIS s.v. *tissu*, precum și DLR, vol. IV, p. 753 sau LL nr. 1/1984, p. 10—11). Din cît ne dăm seama, în diverse domenii ale științei, ale tehnicii și ale culturii propriu-zise (privite sub toate aspectele ei), unitățile frazeologice de proveniență franceză și de alte origini sînt, fără nici o exagerare, de ordinul miilor. Este de la sine înțeles că, în mod deosebit, pe noi nu ne interesează decît cele care sînt folosite și în limba comună sau care sînt înregistrate în dicționarele obișnuite. Chiar limitînd discuția la acestea din urmă, numărul lor este încă impresionant de mare, dar din nici o lucrare lexicografică românească nu rezultă acest lucru cu claritate. Iată de ce am pledat, cîndva, pentru alcătuirea unui dicționar care să fie, în același timp, frazeologic și etimologic. Într-un astfel de dicționar, ar urma să fie înregistrate toate frazeologismele mai cunoscute ale limbii române împreună cu originea sau etimologia lor (care poate fi internă ori externă).

Pentru această problemă, vezi mai pe larg Theodor Hristea, *Frazeologie și etimologie*, în ROM. LIT., nr. 2 din 13 ian. 1977, p. 8. Cu ideea alcătuirii unui dicționar frazeologic și etimologic (primul de acest gen în istoria lexicografiei

românești și a celei generale) s-a declarat în întregime de acord și acad. A. I. G. A. U. R. într-un articol intitulat *Frazeologie* și publicat tot în ROM. LIT., nr. 13 din 30 martie 1978, p. 9.

8. Avînd în vedere marele număr de frazeologisme, care se folosesc în cele mai variate domenii de activitate (dar în primul rînd în diversele sectoare ale științei), se poate spune că studiul frazeologiei ne pune în contact cu istoria, cultura și civilizația poporului nostru sau ale altor popoare într-o măsură incomparabil mai mare decît o fac studiul foneticii și cel al structurii gramaticale. Dintre diversele compartimente ale limbii, numai vocabularul propriu-zis și frazeologia sînt, de fapt, expresia culturii și a civilizației, pentru că numai ele reflectă nemijlocit schimbările care se produc în societate. În acest adevăr incontestabil vedem un motiv în plus să acordăm frazeologiei mai multă atenție atît în planul strict al cercetării științifice, cît și în procesul de predare și de cultivare a limbii române.

La obiecția că, în cadrul gramaticii și mai ales al morfologiei, se vorbește, totuși, despre locuțiuni (verbale, adverbiale, adjectivale etc.) se poate răspunde că acestea sînt privite exclusiv ori aproape exclusiv ca fapte gramaticale și că ele nu constituie decît o parte din ceea ce trebuie studiat în cadrul disciplinei de care ne ocupăm.

9. Pe lîngă avantajele relevate, studiul frazeologiei mai prezintă o importanță deosebită pentru înțelegerea corectă și completă a două fenomene deosebit de complexe, care sînt modernizarea și relatinizarea limbii române (examine, pînă acum, aproape exclusiv în sfera vocabularului). Mai ales așa-zisa relatinizare (despre care ar fi foarte multe de spus) nu s-a înfăptuit numai prin împrumuturi neologice (cum se afirmă, de obicei), ci și prin apariția, în ultimele două secole, a unui mare număr de unități frazeologice, care au fost împrumutate, calchiate sau create în interiorul limbii române din material preexistent. Paralel cu apariția a numeroase neologisme (elemente componente ale frazeologismelor), o bună parte dintre cuvintele vechi s-au îmbogățit cu noi sensuri (cărora li s-ar putea spune „frazeologice”) și au dobîndit o frecvență superioară, care, de multe ori, nu poate fi explicată decît prin reluarea (sub diverse forme) a contactului cu latinitatea și cu romanitatea occidentală. Mai mult decît concludent, în această privință, este cazul cuvîntului cîmp, care intră în structura a peste 20 de unități frazeologice (cîmp electric, cîmp magnetic, cîmp operator, cîmp vizual, cîmp semantic etc.), aproape toate explicabile prin calc după modele străine și în primul rînd franțuzești.

10. La tot ce am spus pînă aici, adăugăm că cercetarea atentă și exhaustivă a întregului nostru „tezaur frazeologic” ar permite să ne facem o idee mult mai apropiată de realitate în legătură cu forța creatoare a limbii române în acest domeniu, precum și cu diversele influențe străine exercitate asupra ei în epoca modernă și în cea contemporană.

Precizare. Unitățile frazeologice ale unei limbi pot fi clasificate și studiate din diverse puncte de vedere, începînd cu originea sau structura lor și terminînd cu distribuția stilistică sau cu apartenența acestora la anumite domenii de activitate. În urma acestei ultime precizări, trecem la discutarea unor probleme în primul rînd teoretice, dar fără a neglija complet chestiunile de ordin „taxonomic”.

STATUTUL FRAZEOLOGIEI ȘI OBIECTUL EI DE INVESTIGAȚIE

1. Întrucît termenul frazeologie este incomplet definit chiar în dicționarele noastre mai noi, se impune redefinirea lui sau mai bine zis completarea actualelor definiții cu sensurile pe care acest termen le are în literatura de specialitate. Procedîndu-se ca în lucrările lexicografice franțuzești sau ca în cele românești mai vechi (DA, CADE etc.), i se atribuie lui *frazeologie* numai două sensuri, și anume: 1. „Fel propriu unei limbi sau unui scriitor de a construi frazele”. 2. „Vorbărie fără conținut, care ascunde sărăcia de idei; vorbe goale și umflate; pălăvrăgeală” (în DEX, p. 351, col. 1). Definițiile înțeluite în celelalte dicționare românești (s.v. *frazeologie*) nu diferă prin nimic esențial de cea existentă în DEX. La aceste două sensuri trebuie să-l adăugăm, mai întîi, pe cel de „disciplină lingvistică al cărei obiect de cercetare îl constituie *unitățile frazeologice* dintr-o limbă dată (ori dintr-un grup de limbi)”. Precizarea din paranteză se justifică prin aceea că, teoretic vorbind, e posibil și studiul contrastiv sau comparativ a două ori mai multe limbi, care nu trebuie să fie neapărat înrudite din punct de vedere genealogic. Din viitoarele noastre dicționare, cititorul va trebui să mai afle că prin termenul *frazeologie* specialiștii înțeleg, de asemenea, „ansamblul sau totalitatea unităților frazeologice dintr-o limbă dată”. Folosind cuvîntul cu acest ultim sens, *care acoperă, de fapt, un întreg compartiment al limbii*, putem spune, de pildă, că „româna este o limbă cu *frazeologie* foarte bogată și variată” sau că (așa cum am mai precizat) „bogăția unei limbi este dată nu numai de bogăția ei lexicală, ci și de cea frazeologică”.

2. După cum s-a arătat adeseori (mai ales în lingvistica străină), obiectul de cercetare al frazeologiei îl constituie *îmbinările constante de cuvinte* sau *grupurile sintactice stabile* (cum li se spune în FCLR, I, p. 8 et passim). Uneori, astfel de îmbinări lexicele constante mai sînt numite *sintagme stabile*, *unități sintagmatice* sau *grupuri frazeologice*. În special în ultimele decenii, majoritatea cercetătorilor obișnuiesc să le numească unități frazeologice sau pur și simplu frazeologisme.

Precizare: Deși preferăm aceste ultime denumiri (între care nu facem nici o deosebire), le vom folosi, din cînd în cînd, și pe celelalte, însă numai pentru a varia exprimarea.

Precum vom vedea imediat, *unitățile frazeologice* se opun *îmbinărilor libere de cuvinte* sau *grupurilor sintactice libere* (FCLR, I, p. 8), numite astfel pentru că iau naștere în procesul comunicării verbale.

Termenul de *unitate frazeologică* a fost folosit, pentru prima oară, de către cunoscutul stilistician elvețian Charles Bally în *Précis de stylistique*, Genève, 1905 (capitolul: „La phraséologie”). De la Bally, acest termen a fost preluat de V. V. Vinogradov și de alți lingviști sovietici, care l-au tradus prin *frazeologicheskaia edinitsa* și au creat, după aceea, pe *frazeologizm*. Noul termen are același sens, dar prezintă avantajul că e mai scurt. Din rusă, derivatul acesta a fost împrumutat de mai multe limbi europene, printre care și româna. În lucrările noastre de lingvistică el apare extrem de rar, dar aici va fi folosit (paralel cu *unitate frazeologică*), pentru că e

foarte comod și se încadrează într-o bogată serie de derivate în *-ism*. În unele lucrări românești de specialitate se evită, în mod conștient, chiar termenii *frazeologie* și *unitate frazeologică*, însă fără nici o justificare mai serioasă.

3. Ceea ce au comun toate unitățile frazeologice dintr-o limbă dată e faptul că sînt *combinații stabile de două sau mai multe cuvinte*, cu un *sens unitar*. Aceasta înseamnă că ele denumesc un singur obiect, o singură însușire, o singură acțiune, un proces sau un fenomen unic etc. În ordine alfabetică, cităm cîteva exemple dintre cele mai variate, care prin structura și sensul lor global seamănă cu cele amintite anterior: *artist emerit, astm bronsic, bal mascat, bătaie de joc, câștig de cauză, copil din flori, gazetă de perete, lăptișor de matcă, lună de miere, măr crețesc, metabolism bazal, porc mistreț, punct de vedere, retribuire tarifară, sobă de teracotă, stațiune balneară, șef de cabinet, țap ispășitor, verde de Paris etc.* Altele au *valoare adjectivală*, de exemplu: *ca din topor*, „grosolan”, *într-o ureche*, „smintit”, „țicnit”, „scrintit”, *în doi perzi*, „echivoc”, „evaziv”, *cu nasul în jos*, „rușinat”, *cu nările în vînt*, „mîndru”, „încrezut” (pentru care vezi DELR, p. 250), *slab de înger*, „fricos”, „timid”, *trăs de pâr*, „forțat”, „neconvîngător”, *tobă de carte*, „foarte învățat” ș.a.m.d. Unitatea semantică la care ne-am referit poate fi, desigur, mai strînsă (ca în cazul locuțiunilor *a băga de seamă, dare de mîna, tragere de inimă* etc.) sau mai laxă, ca în cazul *îmbinărilor frazeologice care sînt complet lipsite de expresivitate* ori al celor care au o structură foarte complexă: *viața internă de partid, organ central al puterii de stat, societate socialistă multilateral dezvoltată, clauza națiunilor celei mai favorizate* etc.

4. Spre deosebire de *îmbinările libere de cuvinte* (pe care orice vorbitor le creează atunci cînd se exprimă), cele frazeologice există deja în limbă, sînt consacrate de uz și sînt simțite ca unități distincte, tocmai pentru că s-a realizat (într-o măsură mai mică ori mai mare) sudura elementelor care le alcătuiesc. Să se compare, spre exemplu: *apă caldă, apă caldușă, apă rece, apă răcită, apă înghețată, apă fiartă, apă curată, apă murdă* etc. cu: *apă minerală, apă oxigenată, apă de colonic, apă de toaletă, apă regală* și altele, care sînt unități frazeologice clare. Tot așa, în raport cu *grupurile sintactice libere* *artist talentat, artist începător, artist ratat* etc., următoarele *îmbinări lexicele* reprezintă, indiscutabil, unități frazeologice bine constituite: *artist plastic, artist emerit și artist al poporului*. O dovadă că numai ultimelor *îmbinări* li se poate acorda statutul de frazeologisme găsim și în faptul că ele sînt singurele înregistrate și explicate, adică definite în dicționarele noastre mai noi (vezi DLRLC, DLRM, DN₃, DER, MDE₂ și DEX, s.v. *artist, emerit și plastic*).

5. Cînd nu sînt împrumutate din alte limbi ori calchiate după modele străine, *unitățile frazeologice* iau naștere prin *metaforă* ori prin *repetarea* (adică folosirea frecventă și îndelungată) a unor *îmbinări libere de cuvinte*. După cum va rezulta și din subcapitolul următor, indiferent de proveniența lor, ceea ce caracterizează așa-zisele frazeologisme este nu numai unitatea lor semantică, ci și *frecvența* incomparabil mai ridicată decît a simplelor asociații lexicele cu caracter liber, accidental.

6. Obiectul de cercetare al frazeologiei îl constituie toate unitățile frazeologice, despre care am spus, în treacăt, că sînt echivalente reale sau numai potențiale ale cuvintelor. Oricît de asemănătoare ar fi cu unitățile lexicele, cele frazeologice se deosebesc, totuși, suficient atît de cuvinte, cît și de *îmbinările libere de cuvinte* pentru ca frazeologia să poată fi considerată un comparti-

ment al limbii deosebit de vocabular și mai ales de sintaxă. Cu oarecare dreptate, unii cercetători înglobează frazeologia în lexicologie, iar alții (mult mai puțin îndreptățiți) o subordonează sintaxei, despre care știm că studiază „regulile privitoare la îmbinarea cuvintelor în propoziții și fraze” (GLR, II, p. 7). Dacă examinăm mai atent această definiție atât de cunoscută, și dacă înțelegem corect conceptul de *unitate frazeologică*, atunci ne dăm seama, fără prea mare greutate, că frazeologia nu poate fi, în nici un caz, subordonată sintaxei. Așa cum există în limbă unități *fonetice, lexicale, morfemice și sintactice*, la fel există și unități pe care le numim *frazecologice* și pe care le putem grupa într-un alt compartiment decât al vocabularului și mai ales al sintaxei. Admitând că *frazecologia* (în sens de „totalitate a unităților frazeologice dintr-o limbă dată”) constituie un compartiment lingvistic deosebit de vocabular și mai ales de sintaxă, sintem nevoiți să admitem și legitimitatea unei discipline lingvistice relativ independente, care nu poate avea alt nume decât obiectul ei de investigație.

TIPURI DE UNITĂȚI FRAZEOLOGICE

LOCUȚIUNI ȘI EXPRESII

1. Deși *frazecologia* trebuie separată atât de *sintaxă*, cât și de *lexicologie*, ea se apropie cel mai mult de aceasta din urmă prin obiectul ei de cercetare și prin metodele de investigație pe care le folosește. Spre aceeași concluzie ne conduce și examinarea principalelor tipuri de unități *frazecologice*, care (oricât de diferite ar părea) seamănă, totuși, cu cele *lexicale* din foarte multe puncte de vedere. Mai întâi, asemenea cuvintelor, și frazeologismele au un înțeles unitar, iar acest lucru se observă cel mai bine în cazul *locuțiunilor*, care, în unele privințe, constituie principala categorie de unități frazeologice. În Gramatica Academiei, aceste îmbinări lexicale, care se folosesc cu valoarea unor părți de vorbire, sînt corect și clar definite:

Grupul de cuvinte mai mult sau mai puțin sudat care are un înțeles unitar și se comportă din punct de vedere gramatical ca o singură parte de vorbire se numește *locuțiune* (în GLR, vol. I, p. 34).

Din aceeași lucrare și din cele citate în bibliografie rezultă că există locuțiuni echivalente cu toate părțile de vorbire afară de articol. Este interesant de remarcat că o bună parte dintre locuțiunile substantive și adjectivale provin din cele verbale prin fenomenul pe care l-am numit *derivare frazeologică*: **aducere aminte** (din *a-și aduce aminte*), **băgare de seamă** (din *a băga de seamă*), **bătăie de joc** (din *a-și bate joc*), **luare în primire și dare în primire** (din *a lua și, respectiv, a da în primire*) etc. Dintre cele adjectivale, reținem pe: **dat peste cap** (din *a da peste cap*), **scos din fire** (din *a scoate din fire*), **dat la brazdă** (din *a da la brazdă*), **întors pe dos** „supărat, necăjit” (din *a întoarce pe dos*) și altele. Teoretic vorbind, problema locuțiunilor pare destul de clară, din cauză că ea a și fost mai mult studiată. Dificultățile încep în momentul în care trebuie să facem o distincție cât mai netă între anumite *locuțiuni* și *îmbinările libere de cuvinte*, între unele *locuțiuni* (foarte sudate) și *cuvintele compuse* sau între *locuțiuni* și *expresii* (cum se va vedea imediat).

Pentru criteriile de care trebuie să ne servim în rezolvarea acestor dificile probleme, vezi mai ales Finuța Asan și Fulvia Ciobanu (lucrarea citată în bibliografie, precum și FCLR, vol. I, p. 8—18). La observația că și unele îmbinări libere de cuvinte pot desemna realități „percepute ca o unitate” (de pildă: *examen de sfârșit de an, stăpînul casei* și altele citate în GLR, I, p. 15), se poate răspunde că acestea nu pot fi confundate cu unitățile frazeologice autentice din cauza frecvenței lor mult mai reduse. În alți termeni, ele nu sînt *consacrate de uzul general sau cvasigeneral* și, din același motiv, nu sînt inserate nici în dicționare.

Precizare. Întrucît există riscul de a considera frazeologisme chiar unele asociații libere de cuvinte (adică accidentale, trecătoare sau instabile), precizăm că aproape toate faptele pe care le-am discutat pînă aici sau le vom discuta în continuare sînt înregistrate ca unități frazeologice în cel puțin două dicționare românești și, eventual, străine (dacă în limba noastră ele se explică prin calc sau împrumut).

În legătură cu locuțiunile (pe lângă lucrările incluse în bibliografia de la sfîrșitul acestui capitol), mai pot fi citate și alte contribuții care conțin un material destul de bogat și de valoros, însă nu întotdeauna și convingător.

Notăm în ordine cronologică: Eug. Ioanițescu, *Locuțiunile*, în LR, an V (1956), nr. 6, p. 48—54; Gh. Poalelungi, *Locuțiunile adjectivale*, în LR, an XII (1963), nr. 2, p. 133—146 și Dumitru Nica, *Locuțiunile substantive în limba română*, în LR, an. XII (1963), nr. 5, p. 514—526. Pentru unele observații critice prilejuite de apariția primelor două articole, vezi, de asemenea, Gh. N. Dragomirescu, *Problema locuțiunilor ca obiect al analizei gramaticale*, în LR, an. XII (1963), nr. 6, p. 618—625. Referitor la locuțiunile prepoziționale și cele conjuncționale, sînt de reținut, în primul rînd, următoarele două studii ale Fulviei Ciobanu (valoroase nu numai prin noutățile pe care le aduc, ci și prin indicațiile bibliografice pe care le conțin): *Observații asupra prepozițiilor și locuțiunilor prepoziționale în limba română*, în SG, II, p. 91—104 și *Unele aspecte ale corespondenței dintre elementele prepoziționale și cele conjuncționale, cu referire specială la locuțiuni*, în SG, III, p. 67—77.

2. Alte unități frazeologice (de asemenea numeroase și importante) sînt, fără îndoială, *expresiile* al căror statut este mult mai puțin clar decât al locuțiunilor. Făcînd această afirmație, avem în vedere faptul că unii cercetători români și străini nu sînt preocupați să le deosebească de locuțiuni, iar alții le includ în acestea din urmă ori consideră că cei doi termeni (adică *locuțiuni* și *expresii*) sînt sinonimi. Din această cauză, ei apar întrebuițați paralel sau chiar unul în locul celuilalt. Astfel, într-o lucrare relativ recentă se poate citi:

Grupurile de cuvinte care, fără a fi propoziții, au înțeles de adjectiv se numesc *locuțiuni* (adică *expresii*) adjectivale (vezi Ion Coteanu, *Gramatica de bază a limbii române*, București, Editura „Albatros”, 1982, p. 99). În aceeași lucrare există chiar un paragraf intitulat: *Expresii (locuțiuni) echivalente cu adverbul* (p. 255), ceea ce înseamnă că autorul pune, în mod conștient, semnul egalității între cele două tipuri de „frazeologisme”. Dintre lingviștii străini, Pierre Guiraud aplică termenul *locuțiune* și expresiilor (vezi opera citată în bibliografie), iar Charles Bally nu se arată interesat decât

de diferența mai generală pe care trebuie s-o facem între *grupurile de cuvinte libere* și cele *stabile* (numite și *frazeologice*). Între aceste două extreme, autorul constată o mulțime de cazuri intermediare, greu de precizat și de clasificat în mod riguros (vezi *Traité de stylistique française*, vol. I, p. 68).

În lingvistica românească a insistat asupra deosebirii dintre locuțiuni și expresii în special Florica Dimitrescu (vezi *lucr. cit.*, p. 62—68), însă fără a se folosi de criterii științifice ferme și fără a-și întemeia distincția (acceptabilă, în principiu) pe fapte numeroase și concludente.

Reluând aceeași problemă, Ioana Boroianu a făcut câteva precizări utile, însă concluzia generală la care a ajuns nu poate fi acceptată:

„Considerăm expresii grupările stabile de cuvinte care acoperă totalitatea unei propoziții, care au, așadar, subiect (exprimat sau subiect-general, larg-subințeles) și predicat, cu eventuale compliniri“ (în *LL*, nr. 2/1974, p. 246).

După opinia noastră, cu cât o îmbinare stabilă de cuvinte este mai *expresivă* (decă are o mai pronunțată încărcătură afectivă), cu atât sintem mai îndreptățiți s-o considerăm expresie. În ceea ce ne privește, nu avem nici o îndoială că: *a spăla-putina*, *a tăia frunze la cîini*, *a-i lipsi o doagă*, *a-și lua inima în dinți*, *a face zile fripte* (cuiva), *a se face luntre și punte*, *a face* (pe cineva) *cu ou și cu oțet* sau alte asemenea grupuri frazeologice (considerate „locuțiuni verbale“) sînt, în realitate, cele mai autentice expresii românești.

Cînd, însă, expresivitatea a dispărut complet (ori în cea mai mare măsură) și grupul frazeologic a devenit „împietrit“ sau cît mai bine sudat (ca în *a băga de seamă*, *a-și aduce aminte* etc.), atunci putem vorbi de locuțiuni fără teama de a greși. În zeci de cazuri „intermediare“, nu are nici o importanță dacă acestea sînt considerate expresii sau locuțiuni. Cu adevărat important este numai faptul că atît unele, cît și celelalte sînt unități frazeologice sau frazeologisme, pe care, la analiza gramaticală, le luăm mai întîi împreună (dacă sensul lor global și unele caracteristici morfo-sintactice ne dictează acest lucru). După aceea, le putem descompune și în elementele lor constituite, dar această dublă analiză prezintă unele neajunsuri (asupra cărora atragem atenția în paragraful: *Predicatul verbal exprimat prin locuțiuni*). Posibilitatea de a înlocui sau de a echivala un grup locuțional cu un cuvînt sinonim nu trebuie considerată și un criteriu de diferențiere a locuțiunilor de expresii, întrucît ultimele sînt și ele, adeseori, substituibile ori numai echivalabile cu o simplă unitate lexicală. Spre exemplu, expresia *a-și zbură creierii* este sinonimă cu *a se sinucide*.

Problema abordată este, desigur, mult mai spinoasă decît am prezentat-o aici, însă nu și atît de importantă pe cît își închipuie cei care consideră că scopul fundamental în predarea limbii române este să-i deprindem pe elevi cu o analiză gramaticală corectă. Într-un viitor nu prea îndepărtat, vom reveni mai pe larg asupra problemei discutate aici, încercînd să demonstrăm că expresia nu trebuie să fie, în mod obligatoriu, o propoziție și că între locuțiuni și expresii nu se pot fixa întotdeauna granițe precise. Ceea ce trebuie considerat de pe acum un adevăr indiscutabil ni se pare faptul că orice *expresie* (ca grup lexical stabil și unitar) este, prin definiție, mai mult sau mai puțin *expresivă*, adică generatoare de efecte stilistice. Pentru diferența dintre cele două concepte (atît cît este necesar sau numai posibil, deocamdată), vezi și paragraful *Locuțiuni și expresii adverbiale* din volumul de față.

1. În cadrul multor unități frazeologice, elementele constitutive își păstrează independența semantică, ceea ce permite calchicrea sau traducerea lor literală într-o altă limbă. Astfel, fr. *passer en revue* a fost redat în românește prin *a trece în revistă*, fr. *être dans une mauvaise passe* a fost tradus prin *a fi într-o pasă proastă*, fr. *payer les pots cassés* prin *a plăti oalele sparte* ș.a.m.d. Spre deosebire de asemenea îmbinări frazeologice, care sînt dissociabile și în care cuvintele își păstrează sensul lor propriu, *expresii idiomatice* (numite încă și *idiotisme* sau, mult mai rar, *chiar idiomatism*) au un înțeles figurat, care aparține întregului-grup frazeologic, imposibil de tradus „ad literam“ într-o altă limbă. Încercările de traducere literală sau „mot à mot“ a expresiilor idiomatice pot duce la transpuneri rizibile de felul lui *tambour de livre* (pentru *tobă de carte*) sau *laver le baril* (pentru *a spăla putina*) în originala traducere a Chiriței lui Vasile Alecsandri.

2. Este de la sine înțeles că nici limitele dintre unitățile frazeologice idiomatice și cele neidiomatice nu sînt întotdeauna ușor de stabilit, însă distincția în sine e importantă și ea merită să fie reținută împreună cu câteva exemple dintre cele mai concludente: *a bate apa în piuă*, *a-și da arama pe față*, *a da sfară în țară*, *a fșclci* (cuiva) *iacăna*, *a-și pune pirostrile pe cap* „a se căsători“, *a tăia frunze la cîini*, *a nu avea* (pe cineva) *la stomac*, *a-și lua tîlpășița*, *a strica orzul pe gîște*, *a face pe cineva cu ou și cu oțet*, *a-și lua inima-n dinți*, *a-și lua lumea în cap*, *a-și pune pofta-n cui* și multe altele, care sînt de o rară expresivitate.

3. Ca expresii specifice unei anumite limbi, *idiotismele* trebuie traduse cu multă grijă într-o altă limbă, tocmai pentru că înțelesul lor nu poate fi dedus din suma părților componente. Recurgînd la un nou exemplu, vom spune că ciudata expresie românească *a fuma ca un șarpe* nu poate fi redată în franțuzește prin *fumer comme un serpent*! În astfel de cazuri este obligatoriu să căutăm în franceză (ori în altă limbă) expresia idiomatică cea mai apropiată ca înțeles de a noastră. Întîmplarea face că, în franțuzește, există două expresii cu același sens, care sînt: *fumer comme une locomotive* și *fumer comme une cheminée*. Cînd traducem dintr-o altă limbă în română, trebuie să căutăm și la noi echivalentul cel mai potrivit al unui idiotism străin. De pildă, expresia franțuzească *ne pas être dans son assiette* (literal: „a nu fi în farfuria sa“, adică „a nu se simți bine“) are două corespondente românești unul mai expresiv decît celălalt: *a nu-i fi boii acasă* și *a nu se simți în apele sale*. Precum vedem, este ideal ca o expresie idiomatică să fie tradusă tot printr-un idiotism, lucru ușurat, în ultimele decenii, de apariția unui mare număr de dicționare frazeologice, ca și de existența unei lucrări lexicografice cum este DELR, la care ne vom mai referi. Ceea ce vrem să adăugăm cu acest prilej este că studiul frazeologiei îi poate interesa nu numai pe lingviști, lexicografi, traducători etc., ci și pe toți cei care predau limbi străine ori chiar limba română străinilor.

FORMULE ȘI CLIȘEE INTERNAȚIONALE

1. Numeroase unități frazeologice provin din categoria destul de bine reprezentată a așa-ziselor „formules et clichés internationaux“, cum le numesc unii autori străini (vezi, de pildă, A. Andrievska, *Cours de lexicologie*

française, Kiev, 1958, p. 112, precum și întregul capitol consacrat frazeologiei: p. 86—114). Din păcate, și în cazul de față, terminologia este cam variată, uneori prea fluctuantă și aproape întotdeauna nelipsită de anumite ambiguități¹. Alte denumiri, asupra cărora nu ne putem opri (cf. engl. *stereotyped/conventional expressions*), nu sînt mai recomandabile decît cele înscrise în titlul acestui paragraf, întrucît ele acoperă și alte realități frazeologice decît cele care ne preocupă aici.

2. Dintre „formulele” cu caracter conventional și internațional (apărute în diverse limbi de cultură și de civilizație), foarte cunoscute sînt, spre exemplu, artă pentru artă, răul secolului (fr. *le mal du siècle*) și turn de fildes (frazeologism calchiat, precum am văzut, în majoritatea limbilor europene după fr. *tour d'ivoire*). Tot aproape general europene și chiar „americane” (în sens larg) sînt, de asemenea: mărul discordiei, nod(ul) gordian, fata morgana, război rece, porumbelul păcii, tale quale „așa cum e”, tabula rasa, rara avis, ad calendas graecas, magna cum laude „cu cele mai mari elogii” și multe altele, care vor fi citate în subcapitolul următor.

3. Foarte interesante sînt și „clișeele internaționale” în a căror structură intră un nume propriu (de obicei de persoană). Ele au la bază legende antice (uneori biblice) sau chiar întîmplări reale, care trebuie bine cunoscute pentru a înțelege sensul și felul în care au apărut aceste frazeologisme devenite internaționale. Le cităm pe cele mai importante, dînd în paranteză și corespondentul din limba franceză, deși nu numai prin intermediul acesteia am făcut noi cunoștință cu ele:

arca lui Noe (cf. fr. *l'arche de Noë*);
călcîiul lui Ahile (cf. fr. *le talon d'Achille*);
șirul Ariadnei (cf. fr. *le fil d'Ariadne*);
mărul lui Adam (cf. fr. *pomme d'Adam*);
mărul lui Newton (cf. fr. *pomme de Newton*);
nasul Cleopatrei (cf. fr. *le nez de Cléopâtre*);
oul lui Columb (cf. fr. *l'oeuf de Colomb*);
patul lui Procrust (cf. fr. *le lit de Proc(r)uste*);
pinza Penelopei (cf. fr. *la toile de Pénélope*);
sabia lui Damocles (cf. fr. *l'épée de Damoclès*);
turnul (lui) Babel (cf. fr. *la tour de Babel*) etc.

O anchetă efectuată, cîndva, printre studenți a scos la iveală faptul că mulți dintre ei nu cunoșteau decît foarte vag sensul unora dintre unitățile frazeologice precitate, iar și mai mulți ignorau aproape complet „geneza” acestor frazeologisme internaționale. Într-o mare măsură, am înțeles și atunci cît de mult ar avea de ciștigat învățămîntul nostru de cultură generală dacă profesorii de limba română și de alte discipline și-ar face timp să le explice elevilor mai clar și mai detaliat cum au luat naștere astfel de frazeologisme ori altele și care este semnificația lor exactă. Ele constituie numai o parte dintre acele „formule care dăinuie de veacuri” (după o potrivită caracterizare a lui Tudor Arghezi) și care trebuie însușite corect în primul rînd în școală și prin școală.

¹ Afirmatia este valabilă și pentru articolul lui J. Maronzeau: *Groupes de mots, formules et clichés*, în „Revue des études latines”, XI (1933), p. 85—92.

Pentru sensul și originea mai îndepărtată a multora dintre unitățile frazeologice discutate aici și în continuare, recomandăm în special: B a r b u M a r i n, *Dicționar de citate și locuțiuni străine*, București, Editura Enciclopedică Română, 1973 și I. B e r g, *Dicționar de cuvinte, expresii, citate celebre* (ediția a II-a revizuită și adăugită), București, Editura Științifică, 1969.

ALTE UNITĂȚI FRAZELOGICE

1. Deși am separat frazeologia atît de sintaxă, cît și de vocabular, delimitarea ei întîmpină încă dificultăți serioase, provocate nu numai de mulțimea și varietatea unităților frazeologice, ci și de diversitatea părerilor existente în legătură cu obiectul de cercetare al noii discipline. Stabilind, în linii mari, că acest obiect de investigație îl constituie toate unitățile frazeologice dintr-o limbă oarecare (sau dintr-un grup de limbi), nu am spus tot ce era necesar în legătură cu o problemă atît de complicată și de controversată. După cum vom vedea imediat, zicalele, proverbele, maximele, sentințele și în special așa-zisele citade celebre (care, adeseori, constituie fraze întregi) ar trebui excluse din sfera propriu-zisă a frazeologiei. Cu această precizare (asupra căreia vom reveni imediat) se elimină încă o greutate serioasă în efortul de a fixa granițe mai precise pentru frazeologie în calitatea ei de compartiment lingvistic independent. În același timp, este ușurată și încercarea de a clasifica mai riguros uriașul material faptic care există atît în limba română, cît și în alte idiomuri.

2. Ceea ce mai rămîne în urma eliminării zicalilor, proverbelor etc. din sfera frazeologiei nu se suprapune însă perfect peste tipurile de frazeologisme discutate în subcapitolul anterior. Cu destule temeiuri, tot unități frazeologice pot fi considerate și acele perifrazes care, deși nu sînt prea sudate, au, totuși, o anumită frecvență (neapărat superioară simplilor înbinări lexicale libere) ori sînt înzestrate, din chiar momentul creării lor, cu o doză oarecare de expresivitate. Astfel, dacă în loc de M. Eminescu spunem autorul „Luceafărului”, recurgem, firește, la o perifrază (în sens de: „grup format din două sau mai multe cuvinte, care exprimă, împreună, ceea ce putem exprima printr-o singură unitate lexicală sau printr-un nume propriu”). Din cauză că are o frecvență redusă și e lipsită de sens figurat, perifraza citată nu este, totuși, o unitate frazeologică, după cum nu sînt unități frazeologice nici: autorul „Baltagului” (=M. Sadoveanu), autorul „Scrisorii pierdute” (=I.L. Caragiale), autorul lui „Ion” (=Liviu Rebreanu) și zeci de alte asemenea perifrazes, care nu au valoare expresivă și nici nu sînt „consacrate de uz”. Dacă, însă, tot în loc de numele marelui poet folosim o metaforă cum este luceafărul poeziei românești sau spunem bardul de la Mircești, referindu-ne, de data aceasta, la V. Alecsandri, cele două „perifrazes” interesează neapărat frazeologia și trebuie incluse, fără nici o rezervă, în obiectul ei de investigație. Precum vedem, în astfel de cazuri, intervin și alți factori (în afară de frecvență, unitate de sens etc.), care ne îndreptățesc să vorbim de unități frazeologice. Bardul de la Mircești nu este o perifrază foarte expresivă și nici prea des folosită, însă ea are o vechime de cel puțin un secol și e cunoscută de toți vorbitorii cultivați, care o poartă în minte și sînt gata s-o folosească (întotdeauna cu același sens) ori de cîte ori se ivește prilejul.

Spațiul nu ne îngăduie să discutăm și acele perifraze ample, însă destul de unitare și de expresive, care au devenit deja ori se transformă sub ochii noștri în unități frazeologice de un tip special. Printre ele se numără, de pildă, purător al cravatei roșii cu tricolor, cum se spune, din ce în ce mai des, în loc de *pionier*.

3. Ultimul tip de unități frazeologice, la care ne mai referim, îl constituie cele numite, câteodată, locuțiuni de intensitate. Preluând această denumire de la unii lingviști străini¹, Ioana Boroianu le definește ca fiind „colocații stabile de termeni, dintre care unul adaugă celui alt un sens superlativ: înghețat bocnă, îndrăgostit lulea, gol pușcă, singur cuc, beaș turtă etc.” (în LL, nr. 2/1974, p. 245). De remarcat că și în cazurile de față e vorba tot de „echivalente” semantice ale cuvintelor, pentru că înghețat bocnă înseamnă „foarte înghețat”, singur cuc echivalează cu „foarte singur” ș.a.m.d. Din punct de vedere funcțional, substantivele bocnă, cuc, lulea etc. se comportă ca niște morfeme (cum bine a observat și Florica Dimitrescu în *op. cit.*, p. 64—65), însă mai intense și mai expresive decât adverbul foarte. Despre aceste construcții s-a scris mult în lingvistica românească, așa că nu insistăm asupra lor.

O trimitere facem totuși la paragraful Adverbe provenite din alte părți de vorbire (în volumul de față), unde se mai discută cîteva fapte, în general cunoscute: a se fiușca, a dormi buștean (sau butuc), a lega cobză (sau fedeleș) și altele, care sînt, cel mai adesea, comparații urmate de elipsă. În structura altor „locuțiuni” de intensitate, comparația se menține, spunîndu-se: ieftin ca braga, galben ca ceara, simplu ca bună ziua etc. Ioana Boroianu le spune (comparații cu caracter stereotip) (*ibidem*, p. 245), însă, mai scurt și deci mai concis, am putea să le numim comparații stereotipe. Și în cazul de față, terminologia este variată și fluctuantă, cum rezultă din faptul că unii lingviști străini vorbesc în mod nu tocmai potrivit de locuțiuni comparative (fr. „locutions comparatives”), citind, spre exemplu: blanc comme neige, sourd comme un pol, plein comme un oeuf, lourd comme du plomb, trembler comme une feuille, courir comme un lièvre sau aller comme un gant (literal: „a merge ca o mînușă”, adică „a se potrivi foarte bine” ori „de minune” — într-o traducere mai expresivă și deci mai apropiată de original). Pentru unele indicații bibliografice și pentru detalii referitoare la acest tip de unități frazeologice ori la altele, pe care nu le mai discutăm, vezi A. Andrievska, *op. cit.*, p. 101 și urm.

4. Înainte de a încheia discuția privitoare la tipurile de unități frazeologice, subliniem încă o dată că proverbele, zicalole (sau zicătorile), maximele, sentințele etc. n-ar trebui incluse, așa cum se procedează, de obicei, în sfera prea largă a frazeologiei. Motivul pe care l-am invocat și în LL, nr. 1/1984 (p. 7) este că toate acestea nu sînt echivalente reale ori potențiale ale cuvintelor, deci cum sînt ori ar trebui să fie toate unitățile frazeologice autentice. Referindu-ne, deocamdată, numai la proverbe, care formează obiectul de cercetare al paremiologiei, se impune să reamintim că ele constituie, de fapt, unități frazeologice (fr. unités phrastiques), deci „fraze” complete, deși foarte scurte sau lapidare.

¹ Vezi, de exemplu, J. P. Vinay și J. Darbelnet, *Stylistique comparée du français et de l'anglais*, Paris, 1958, p. 36—43.

În chip firesc, ele nu-și justifică prezența nici în dicționarele frazeologice, care (în eventualitatea că le-ar înregistra pe toate ori pe cele mai multe) ar putea să ia proporții cu adevărat gigantice.

Examinînd mai multe dicționare frazeologice românești sau străine (pe care spațiul nu ne permite să le cităm), am constatat că unele procedează inconsecvent, iar altele nu înregistrează zicale, proverbe etc. Cîteodată, autorii lor se simt chiar obligați să sublinieze că le-au omis în mod premeditat, dar, în realitate, înregistrează o parte din ele, fără să se întemeieze pe criterii științifice. Am demonstrat altă dată că în felul acesta se procedează în DELR, care inserează zeci de proverbe, cum sînt: Cum îți vei așterne așa vei dormi (p. 28), Pînă nu faci foc nu iese fum (p. 151), Cine umblă (fuge) după doi iepuri nu prinde nici unul (p. 186) și altele, a căror prezență în dicționar surprinde după ce am fost avertizați, dintru început, că „volumul... selectează un mare număr de expresii și locuțiuni românești (nu și proverbe) cu explicarea sensului sau a sensurilor pe care le au...”.

SURSELE FRAZEOLOGIEI ROMÂNEȘTI MODERNE

În cîteva contribuții anterioare (citate în bibliografia de la sfîrșitul acestui capitol) a fost dovedită marea bogăție frazeologică românească, bogăție pe care o constatăm atît în varianta populară, cît și în cea literară, a limbii noastre. În ceea ce ne privește, considerăm că excepțional de bogată și de variată este mai ales frazeologia românească modernă, care se explică, în cea mai mare măsură, prin calcuri și împrumuturi din alte limbi, dar în primul rînd din franceză. Constatarea n-ar trebui să surprindă pe nimeni, întrucît situația este aceeași și în domeniul vocabularului neologic, iar unitățile frazeologice din româna modernă merg, după cum vom vedea, împreună cu cele lexicale și din punctul de vedere al provenienței lor.

CREAȚII INTERNE ALE LIMBII ROMÂNE

1. Afirmînd că majoritatea unităților frazeologice românești sînt de proveniență externă, nu subapreciem, firește, capacitatea creatoare a limbii noastre, ci facem numai o constatare obiectivă la care ne obligă faptele. Dacă aceasta e situația din punct de vedere strict numeric sau „cantitativ”, trebuie să spunem că, sub raport „calitativ”, o serie de locuțiuni, expresii sau alte unități frazeologice născute în interiorul limbii române prezintă, adeseori, o importanță mult mai mare decât cele care au origine externă datorită modului în care s-au născut, precum și expresivității lor mult mai accentuate. Cînd vom relua problemele discutate aici (într-un amplu studiu pe care intenționăm să-l consacram frazeologiei românești) vom fi preocupați să dovedim cît mai pe larg cu putință atît forța creatoare a limbii noastre în acest domeniu, cît și influențele pe care ea le-a suferit din partea altor limbi cu care a venit în contact.

2. Nu încapem îndoială că multe frazeologisme (în special dintre cele înregistrate în DELR) sînt autentice românești și spre această concluzie ne conduce constatarea că ele nu există în limbile de care româna a fost ori este încă influențată. La fel ca și în cazul unor unități lexicale, nu este, însă, întotdeauna ușor să facem distincție între ceea ce a apărut la noi în mod indepen-

dent de alte limbi și ceea ce este împrumutat sau imitat după modele străine. Astfel, despre locuțiunile: a-și aduce aminte, a băga de seamă, a trage pe sfoară, a bate apa în piuă, a lega de gard etc. putem afirma cu siguranță că „sînt pur românești” (cum le consideră și Florica Dimitrescu în *op.cit.*, p. 154), însă despre a face apel sau a face recurs, spre exemplu, n-ar trebui să ne mulțumim numai cu constatarea că acestea „se datoresc limbajului juriștilor” (cum se procedează în aceeași lucrare, la p. 156). În chip cu totul firesc, trebuie să ne întrebăm dacă locuțiunea neologică a face recurs a fost creată în limbajul juridic românesc ori a fost împrumutată din vreo limbă străină. Convingerea noastră este că ea constituie un calc frazeologic parțial după frc. faire recours și acest lucru trebuie limpede exprimat atunci cînd vorbim despre originea locuțiunilor verbale românești. De cele mai multe ori, autoarea citată procedează în felul arătat aici, aducînd astfel o contribuție notabilă la studiul etimologic al frazeologiei românești vechi și moderne.

3. Dintre cercetările mai noi, prezintă un real interes îndeosebi lucrarea citată în bibliografie a lui Stelian Dumistrăcel, de la care aflăm (pentru prima oară sau mai pe larg) cum au luat naștere o serie de expresii românești, discutate de autor în partea a doua a cărții sale. În mod special ne-au reținut atenția: a lua la vale, a(in)cresta în grindă, a se strînge funia la par, a se duce pe copea, a umbla cu ocaua mică, a da paie (devenit a da păiele) și multe altele, care provin din cele mai variate domenii: agricultură, păstorit, comerț, diverse meserii, lumea pescuitului, industria casnică etc.

Cîteva dintre explicațiile lui Stelian Dumistrăcel (în general convingătoare și ingenioase) pot fi, desigur, completate, iar măcar la una dintre ele s-ar putea chiar renunța definitiv. E vorba de felul în care explică autorul expresia a pescui în apă tulbure „a profita de o situație încordată sau confuză pentru a trage foloase personale” (vezi p. 198—200). Cu exact același sens și cu o structură identică se folosește în franceză *pêcher en eau trouble*. De aici trebuie să pornim pentru a explica (prin calc frazeologic) expresia românească, necunoscută limbii noastre vechi și celei populare.

4. O serie de unități frazeologice (cu valoare substantivală ori adjectivală) s-au născut în interiorul limbii române de la locuțiuni și expresii verbale sau tot substantivale printr-un procedeu pe care l-am numit derivare frazeologică. Astfel, chiar de la a pescui în apă tulbure a fost derivat pescuitor în apă tulbure (înregistrat în DLR, s.v. *pescuitor* cu două atestări din teatrul lui Camil Petrescu). Întrucît asupra formațiilor de acest tip vom reveni într-un subcapitol special, ne mulțumim aici cu simpla lor menționare.

5. Alte unități frazeologice sînt tot creații ale limbii române, care au la bază o metaforă (cultă sau populară). În FCLR, vol. I (p. 12) se citează următoarele „grupuri sintactice neocluționale”, care, cu excepția celui dintîi, se încadrează perfect în această categorie: aurul negru (denumire dată atît cărbunelui de pămînt, cît și petrolului ca surse de energie)¹, brîul cerului (=curcubeu), ferestrele sufletului (=ochi), corabia desertului (=cămilă), pozele muntelui, sare și piper (cu referire la o stolă) etc. Numărul acestor perifraze metaforice (cum ar putea fi ele numite) este, desigur, mult mai mare, însă aici nu ne interesează decît creațiile care au ieșit din stadiul inițial de „inovații individuale”.

¹ Pentru aceeași metaforă (folosită, însă, numai în legătură cu petrolul), cf. și frc. *l'or noir*, înregistrat în LEXIS, ROBERT etc., s.v. *or*.

6. Dacă, într-un anumit context, se acordă sens figurat unei îmbinări lexicale libere, ea poate deveni (prin repetare) unitate frazeologică. Astfel, spunînd despre cineva că se spală cu apa de ploaie sau că apa de ploaie nu e bună de băut, ne menținem încă în domeniul asociațiilor libere de cuvinte. Cînd, însă, afirmăm despre un medicament că e apa de ploaie ori calificăm în același fel acțiunile, spusele, teoriile etc. ale cuiva, recurgem la aceeași îmbinare lexicală de data aceasta cu caracter frazeologic. În funcție de context și de prezența sau absența expresivității, au un dublu statut și: a mînca borș, a scăpa trenul, cusut cu ață albă, bătut în cap, coadă de topor etc.

7. Un număr relativ însemnat de unități frazeologice apărute în interiorul limbii române au fost, la originea lor, simple îmbinări libere de cuvinte, care au devenit frazeologisme în urma unei întrebuintări frecvente și îndelungate. Pentru exemplificare, cităm numai cîteva locuțiuni în a căror structură intră verbul *a da*: a da s(e)ama, a da ortul popii, a da sfaturi, a da roade, a da pe față, a da prilej, a da zor și multe altele, care pot fi găsite în dicționare.

ÎMPRUMUTURI DIN ALTE LIMBI

1. Alături de unitățile frazeologice apărute prin sudarea unor îmbinări libere de cuvinte sau prin alte procedee interne, există multe altele care se explică prin împrumut din alte limbi și în primul rînd din franceză. La cele pe care le-am citat cînd am discutat influența acestei limbi în domeniul vocabularului (e vorba de: *artist liric*, *bal mascat*, *calcul renal*, *placă turnantă* etc.) se mai pot adăuga în ordine alfabetică: ambasador extraordinar, analiză matematică, bandă sonoră, bază navală, calculul infinitesimal, calculator electronic, coloană vertebrală, cordon sanitar, culoare locală, dans macabru, distanță focală, ecuație diferențială, fond de rulment, fond de ten, glob ocular, lichid cefalorahidian, ministru plenipotențiar, nerv sciatic, perioadă de incubație, sală de lectură, proces verbal, sos tomat, tribunal suprem, tur de scrutin, vase comunicante, vizită medicală și altele, care provin din cele mai variate domenii.

2. Uneori, am împrumutat din franceză o întreagă familie frazeologică, ai cărei membri sînt constituiți, de obicei, din două elemente, și anume: un substantiv determinat și un adjectiv determinativ. Cităm, spre exemplificare, cîteva dintre unitățile frazeologice care intră în familia lui placă și care se explică prin împrumut: placă comemorativă (< frc. *plaque commémorative*), placă dentară (< frc. *plaque dentaire*), placă fotografică (< frc. *plaque photographique*), placă neuro-musculară (Anat.) (< frc. *plaque neuro-musculaire*), placă turnantă (frc. < *plaque tournante*) etc. În *Dicționar tehnic poliglot* (ediția a II-a, București, 1967, p. 551—553, mai sînt înregistrate și alte unități frazeologice, care se explică tot prin franceză, dar care sînt mai puțin cunoscute, cu excepția lui placă de fundație (< frc. *plaque de fondation*) și a lui placă de beton armat (< frc. *plaque de béton armé*). Prin ultimul ei element component intră, în această familie, și unitatea frazeologică scleroză în plăci (< frc. *sclérose en plaques*), folosită, în medicină, mai mult decît scleroză multiplă (< engl. *multiple sclerosis*).

Este aici locul cel mai potrivit să pledăm încă o dată pentru introducerea în terminologia lingvistică a conceptului de familie frazeologică, pe care l-am propus mai întîi în LR, XXVI (1977), nr. 6, p. 593 ca pandant al lui familie lexi-

dent de alte limbi și ceea ce este împrumutat sau imitat după modele străine. Astfel, despre locuțiunile: **a-și aduce aminte**, **a băga de seamă**, **a trage pe sfoară**, **a bate apa în piuă**, **a lega de gard** etc. putem afirma cu siguranță că „sînt pur românești” (cum le consideră și Florica Dimitrescu în *op.cit.*, p. 154), însă despre **a face apel** sau **a face recurs**, spre exemplu, n-ar trebui să ne mulțumim numai cu constatarea că acestea „se datoresc limbajului juriștilor” (cum se procedează în aceeași lucrare, la p. 156). În chip cu totul firesc, trebuie să ne întrebăm dacă locuțiunea neologică **a face recurs** a fost creată în limbajul juridic românesc ori a fost împrumutată din vreo limbă străină. Convingerea noastră este că ea constituie un cale frazeologic parțial după frc. **faire recours** și acest lucru trebuie limpede exprimat atunci cînd vorbim despre originea locuțiunilor verbale românești. De cele mai multe ori, autoarea citată procedează în felul arătat aici, aducînd astfel o contribuție notabilă la studiul etimologic al frazeologiei românești vechi și moderne.

3. Dintre cercetările mai noi, prezintă un real interes îndeosebi lucrarea citată în bibliografie a lui Stelian Dumistrăcel, de la care aflăm (pentru prima oară sau mai pe larg) cum au luat naștere o serie de expresii românești, discutate de autor în partea a doua a cărții sale. În mod special ne-au reținut atenția: **a lua la vale**, **a (în)cresta în grindă**, **a se strînge funia la par**, **a se duce pe coadă**, **a umbla cu ocaua mică**, **a da păiele** (devenit **a da păiele**) și multe altele, care provin din cele mai variate domenii: agricultură, păstorit, comerț, diverse meserii, lumea pescuitului, industria casnică etc.

Cîteva dintre explicațiile lui Stelian Dumistrăcel (în general convingătoare și ingenioase) pot fi, desigur, completate, iar măcar la una dintre ele s-ar putea chiar renunța definitiv. E vorba de felul în care explică autorul expresia **a pescui în apă tulbure**, „a profita de o situație incordată sau confuză pentru a trage foloase personale” (vezi p. 198—200). Cu exact același sens și cu o structură identică se folosește în franceză *profiter en eau trouble*. De aici trebuie să pornim pentru a explica (prin cale frazeologică) expresia românească, necunoscută limbii noastre vechi și celei populare.

4. O serie de unități frazeologice (cu valoare substantivală ori adjectivală) s-au născut în interiorul limbii române de la locuțiuni și expresii verbale sau tot substantivale printr-un procedeu pe care l-am numit **derivare frazeologică**. Astfel, chiar de la **a pescui în apă tulbure** a fost derivat **pescuitor în apă tulbure** (înregistrat în DLR, s.v. *pescuitor* cu două atestări din teatrul lui Camil Petrescu). Întrucît asupra formațiilor de acest tip vom reveni într-un subcapitol special, ne mulțumim aici cu simpla lor menționare.

5. Alte unități frazeologice sînt tot creații ale limbii române, care au la bază o metaforă (cultă sau populară). În FCLR, vol. I (p. 12) se citează următoarele „grupuri sintactice nelocuționale”, care, cu excepția celui dinții, se încadrează perfect în această categorie: **aurul negru** (denumire dată atît cărbunelui de pămînt, cît și petrolului ca **surse de energie**)¹, **brîul cerului** (=curcubeu), **ferestrele sufletului** (=ochi), **corabia desertului** (=cămilă), **pozele muntelui**, **sare și piper** (cu referire la o stofă) etc. Numărul acestor **perifraze metaforice** (cum ar putea fi ele numite) este, desigur, mult mai mare, însă aici nu ne interesează decît creațiile care au ieșit din stadiul inițial de „inovații individuale”.

¹ Pentru aceeași metaforă (folosită, însă, numai în legătură cu petrolul), cf. și frc. *l'or noir*, înregistrat în LEXIS, ROBERT etc., s.v. *or*.

6. Dacă, într-un anumit context, se acordă sens figurat unei îmbinări lexicale libere, ea poate deveni (prin repetare) unitate frazeologică. Astfel, spunînd despre cineva că se spală cu **apă de ploaie** sau că **apa de ploaie** nu e bună de băut, ne menținem încă în domeniul asociațiilor libere de cuvinte. Cînd, însă, afirmăm despre un medicament că e **apă de ploaie** ori calificăm în același fel acțiunile, spuselor, teoriile etc. ale cuiva, recurgem la aceeași îmbinare lexicală de data aceasta cu caracter frazeologic. În funcție de context și de prezența sau absența expresivității, au un dublu statut și: **a minca hory**, **a scăpa trenul**, **cusut cu ață albă**, **bătut în cap**, **coadă de topor** etc.

7. Un număr relativ însemnat de unități frazeologice apărute în interiorul limbii române au fost, la originea lor, simple îmbinări libere de cuvinte, care au devenit frazeologisme în urma unei întrebunări frecvente și îndelungate. Pentru exemplificare, cităm numai cîteva locuțiuni în a căror structură intră verbul **a da**: **a da s(e)ama**, **a da oriul popii**, **a da sfaturi**, **a da roade**, **a da pe față**, **a da prilej**, **a da zor** și multe altele, care pot fi găsite în dicționare.

ÎMPRUMUTURI DIN ALTE LIMBI

1. Alături de unitățile frazeologice apărute prin sudarea unor îmbinări libere de cuvinte sau prin alte procedee interne, există multe altele care se explică prin împrumut din alte limbi și în primul rînd din *franceză*. La cele pe care le-am citat cînd am discutat influența acestei limbi în domeniul vocabularului (e vorba de: *artist liric*, *bol masecat*, *calcul renal*, *placă turnantă* etc.) se mai pot adăuga în ordine alfabetică: **ambasador extraordinar**, **statiză matematică**, **bandă sonoră**, **bază navală**, **calculul infinițial**, **calculator electronic**, **coloană vertebrală**, **cordon sanitar**, **culoare locală**, **dans macabru**, **distanță focală**, **ecuație diferențială**, **fond de rulment**, **fend de ten**, **glob ocular**, **lichid cefalorahidian**, **ministru plenipotentiar**, **nerv sciatic**, **perioadă de incubatie**, **sală de lectură**, **proces verbal**, **sos tenat**, **tribunal suprem**, **tur de scrutin**, **vase comunicante**, **viziță medicală** și altele, care provin din cele mai variate domenii.

2. Uneori, am împrumutat din franceză o întreagă *familie frazeologică*, ai cărei membri sînt constituiți, de obicei, din două elemente, și anume: un substantiv determinat și un adjectiv determinativ. Cităm, spre exemplificare, cîteva dintre unitățile frazeologice care intră în familia lui **placă** și care se explică prin împrumut: **placă comemorativă** (< frc. *plaque commemorative*), **placă dentară** (< frc. *plaque dentaire*), **placă fotografică** (< frc. *plaque photographique*), **placă neuro-musculară** (Anat.) (< frc. *plaque neuro-musculaire*), **placă turnantă** (frc. < *plaque tournante*) etc. În *Dicționar tehnic poliglot* (ediția a II-a, București, 1967, p. 551—553, mai sînt înregistrate și alte unități frazeologice, care se explică tot prin franceză, dar care sînt mai puțin cunoscute, cu excepția lui **placă de fundație** (< frc. *plaque de fondation*) și a lui **placă de beton armat** (< frc. *plaque de beton armé*). Prin ultimul ei element component intră, în această familie, și unitatea frazeologică **scleroză în plăci** (< frc. *sclérose en plaques*), folosită, în medicină, mai mult decît **scleroză multiplă** (< engl. *multiple sclerosis*).

Este aici locul cel mai potrivit să pledăm încă o dată pentru introducerea în terminologia lingvistică a conceptului de **familie frazeologică**, pe care l-am propus mai întîi în LR, XXVI (1977), nr. 6, p. 593 ca pandant al lui **familie lexi-**

ca lă. Mai departe (și cu alt sens), propunem un nou concept, care ni se pare de asemenea foarte necesar și care este cel de **cîmp frazeologic**.

Influența franceză (așa cum s-a manifestat ea asupra limbii române în domeniul frazeologiei) este și în atenția lui Liviu Groza, care, la sugestia noastră, a început s-o studieze încă din anul 1980. Menționăm și aici două dintre contribuțiile tipărite ale autorului: *Arhaisme frazeologice de proveniență franceză* (în LL, nr. 3/1982, p. 312—317) și *Variante ale unor unități frazeologice de proveniență franceză* (în LL, nr. 1/1984, p. 14—18).

3. Spre deosebire de cele care au fost perfect asimilate (după ce au suferit, eventual, o ușoară modificare fonetică sau morfologică), există și împrumuturi care sînt încă simțite ca niște „corpi străini” și care ar putea fi numite **franțuzisme frazeologice**. În această categorie mai slab reprezentată includem pe: *à contrecœur*, *à la légère*, *avant la lettre*, *à vol d'oiscou*, *comme ci comme ça*, *grasse matinée*, *mise en scène*, *qualité maitresse*, *pour la bonne bouche*, *parti pris*, *terre à terre*, *tête à tête* etc.

4. Dintre unitățile frazeologice de origine latină (împrumutate, uneori tot prin intermediul limbii franceze) reținem numai cîteva care ni se par mai cunoscute: **ad litteram** și **ad libitum** (inserate chiar în DEX, DN₃ etc.), **alma mater**, **alter-ego**, **cum grano salis** (pe care unii îl rostesc *cum grano salis*), **curriculum vitae**, **de facto** și **de iure**, **deus ex machina**, **ex abrupto**, **ex cathedra** (greșit accentuat: *catédra*), **expressis verbis** „în termeni expliciți”, **grosso modo** (care ne-a mai putut veni și din italiană, dar nu exclusiv din această limbă, cum se arată în CADE, s.v.; cf. și frc. *grosso modo*), **in extenso** și **in extremis** (greșit rostite, adeseori, în *extenso* și în *extremis*), **ipso facto** „prin chiar acest fapt”, **magna cum laude** (greșit scris, uncori, *cum laudae*), **mea culpa**, **modus vivendi** (literal: „mod de a trăi”; cf. și D. POL. p. 375), **mutatis mutandis** „schimbînd ceea ce trebuie schimbat”, **nomina odiosa**, **nota bene** (greșit folosit cu sensul de „notă bună”), **perpetuum mobile** (pentru care vezi DER, III, p. 720), **persona (non) grata** (în D. POL., p. 453 și 455), **petitio principii** (în DN₃, s.v.), **post festum**, **primus inter pares**, **pro domo (sua)** și **pro forma**, **rara avis**, **sine die** și **sine qua non** (cf. „condiție sine qua non”), **stricto sensu** (greșit pronunțat și chiar scris, uncori, *stricto senso*), **sui generis** (în cazul căruia DOOM ne recomandă scrierea cu cratimă: *sui-generis*) sau **tabula rasa** și **tale quale**, pe care le-am mai citat și atunci cînd am discutat așa-zisele „clișee internaționale”.

5. Destul de numeroase sînt și frazeologismele de origine italiană, însă, din motive ușor de înțeles, nu vom oferi nici de data aceasta o listă exhaustivă sau măcar foarte bogată.

Lăsînd la o parte pe cele din domeniul muzicii (care sînt prea speciale: **con brio**, **con moto**, **con anima**, **concerto grosso** și altele), reținem pe: **commedia dell'arte**, **dolce far niente** „plăcută trîndăvie” (pe care noi îl scriem împreună probabil și sub influența frc. *farniente*), **fata morgana** (asupra căruia vom reveni în ultima parte a acestui capitol), **a giorno** (inserat numai în DN₃ și în unele dicționare franțuzești: LEXIS, ROBERT etc.), **in fine** și **in genere** (< ital. *in fine* și *in genere* (al căror prim element a fost românizat), **liră sterlină** (pentru care dicționarele noastre trimit în mod greșit la frc., engl. *sterling*)¹.

¹ Noțiunea exprimată de rom. *liră sterlină* și de ital. *lira sterlina* este redată în franceză prin *livre sterling*, iar în engleză prin *pound* (izolat din *a pound sterling*).

medic curant și **medic primar** (care au fost discutate la început), **politică internă** (care nu poate fi explicat prin franceză, unde există numai *politique intérieure*), **salt mortal** (< ital. *salto mortale*), **tempi passati** (folosit cu sensul de: „s-au dus acele vremuri!”), **tutti frutti** „toate fructele” (figurat: „amestecătură”) etc.

6. În ultimele decenii, a crescut și numărul frazeologismelor internaționale de proveniență engleză, dar, în limba română, ele au de obicei o etimologie multiplă, mai precis: engleză și franceză. Pe de altă parte, fiind mai greu de asimilat din cauza aspectului lor fonetic, ele au fost, adeseori, calchiate, cum vom vedea în paragraful următor.

Dintre cele care datează încă din secolul trecut și care ne-au venit, probabil, din franceză (ori și din această limbă) menționăm pe **five o'clock** și pe **high life** (ultimul omis fără nici un motiv din DOOM și din IOOP). De dată mai mult ori mai puțin recentă sînt: **all right**, **chewing gum**, **Foreign Office** (care apare adeseori în presa noastră), **gentlemen's agreement** (inscrat în DER și în D. POL., s.v.), **last, but not least** „ultimul, dar nu cel din urmă” și **splendid isolation** (pentru care vezi D. POL., p. 563, col. 2). Dacă examinăm cu atenție diversele terminologii științifice actuale, descoperim mult mai multe frazeologisme de origine engleză și în special americană. Astfel, în domeniul medicinei, se explică prin engleza americană: **stres emoțional** (cf. engl. *emotional stress*), **terapie ocupațională** (cf. engl. *occupational therapy*) și poate chiar **asistent medical** (cărui în engleză îi corespunde *medical assistant*). Pre-cum vedem, structura acestor unități frazeologice (care, inițial, era de tipul **adj. + subst.**) s-a schimbat în conformitate cu topica limbii noastre devenind de tipul **subst. + adj.**

Despre *fair play* se poate spune că a devenit în limba noastră un cuvînt compus (ca de altfel și *mass media*, *living room* sau chiar *high life*, pe care trebuie să le scriem, după împrejurări, cu cratimă sau chiar împreună; vezi pentru aceasta DOOM, IOOP, DEX și DN₃, s.v.).

◀ CALCURI FRAZELOGICE ȘI LEXICO-FRAZELOGICE ▶

1. Adunarea și examinarea atentă a unui vast material (din care aici nu vom folosi decît o parte infimă) ne-a condus la concluzia indiscutabilă că cele mai multe frazeologisme din limba română modernă sînt împrumuturi și **calcuri** sau traduceri literale după unități frazeologice străine, care au o structură identică sau similară cu a celor românești. La momentul potrivit, am explicat, pe larg, în ce rezidă diferența dintre **calcul frazeologic** și cel **lexico-frazeologic**, așa că aici vom adăuga numai că al doilea se întîlnește mult mai rar decît cel dintîi.

Unele calcuri lexico-frazeologice sînt după modele rusești ușor de identificat (cum am dovedit în *Probleme de etimologie*, p. 185—188). Dintre cuvintele compuse care au apărut în limba română prin acest tip de calc se numără și adjectivul **mic-burghez**, care se întîlnește într-o serie de îmbinări frazeologice ca: **atitudine mic-burgheză**, **concepție mic-burgheză**, **deviere mic-burgheză**, **mentalitate mic-burgheză**, **democrație mic-burgheză**, **ideologie mic-burgheză** și altele, pentru care există corespondente în limba rusă. Traducînd literal o unitate frazeologică de tipul **melkoburjuaznaia stihia** s-a ajuns, în românește, la **stihie mic-burgheză**, deci limba noastră s-a îmbogățit nu numai cu

o îmbinare lexicală, ci și cu un adjectiv compus, care a apărut chiar în procesul calchierii. Tot prin calchierea unor unități frazeologice (de data aceasta franțuzești) a apărut, în românește, și derivatul *învățămînt*, care nu e atestat înaintea combinațiilor cu caracter stabil în a căror structură intră ca element constitutiv. E vorba de: *învățămînt primar* (după fr. *enseignement primaire*), *învățămînt secundar* (după fr. *enseignement secondaire*), *învățămînt superior* (după fr. *enseignement supérieur*), *învățămînt public* (după fr. *enseignement public*) și multe altele, care pot fi găsite în dicționare.

2. În continuare vom cita exclusiv calcuri frazeologice după modele franțuzești, fiindcă acestea sînt inimaginabil de numeroase.

De aici nu trebuie să se tragă concluzia că nu există și calcuri frazeologice după modele englezești, de pildă. Acestea sînt, însă, mult mai puține, iar unele dintre ele sînt și mai puțin importante ori se întîlnesc mai ales în terminologiile de strictă specialitate. Cf.: *vorbitoare nativ* (după engl. *native speaker*), *numărătoare inversă* (după engl. *count down*), *cutie neagră* (după engl. *black box*) etc. Foarte cunoscute sînt *farfurie zburătoare* (după engl. *flying saucer*) și *creier electronic* (după engl. *electronic brain*), ultimul folosit și în sens figurat.

3. După cum am mai spus, calcurile frazeologice se clasifică în *totale* (sau *integrale*) și *parțiale* (numite destul de impropriu și *semicalc*uri). Din prima categorie face parte, spre exemplu, *carte de căpătîi* care traduce ad litteram fr. *livre de chevet*. Tot calcuri frazeologice totale sînt *cap pătrat* (după fr. *tête carrée*) și *piatră de încercare* (după fr. *pierre de touche*), în schimb *piatră filozofală* reprezintă un calc parțial, pentru că din fr. *pierre philosophale* prima parte a fost tradusă, iar a doua a fost împrumutată.

4. Fără a mai face diferență între cele două tipuri de calc (total și parțial), cităm, în continuare, noi unități frazeologice, care au valoare substantivală și care se explică prin imitarea unor modele franțuzești (ori în primul rînd franțuzești, atunci cînd acestea există și în alte limbi). Ordinea este, ca de obicei, alfabetică, însă întregul material de care dispunem ar putea fi clasificat pe sfere semantice sau domenii de activitate pentru a se demonstra că frazeologia noastră modernă este, în cea mai mare măsură, de proveniență franceză. Iată numai cîteva dintre faptele pe care le avem în vedere: *apă oxigenată* (cf. fr. *eau oxygénée*), *bolta cerească* (cf. fr. *voûte céleste*), *cal de bătaie* (cf. fr. *cheval de bataille*), *calea lactee* (cf. fr. *la voie lactée*), *conspirație a tăcerii* (cf. fr. *conspiration du silence*), *diabet zaharat* (cf. fr. *diabète sucré*), *duș scoțian* (cf. fr. *douche écossaise*), *fiu natural* (cf. fr. *fils naturel*), *focar de infecție* (cf. fr. *foyer d'infection*), *grădina zoologică* (cf. fr. *jardin zoologique*), *ipoteză de lucru* (cf. fr. *hypothèse de travail*), *încălzire centrală* (cf. fr. *chauffage central*), *lună de miere* (cf. fr. *lune de miel*), *materie cenușie* (cf. fr. *matière grise*), *ochi magic* (cf. fr. *œil magique*), *probă factuală* (cf. fr. *preuve factuelle*), *productivitatea muncii* (cf. fr. *productivité du travail*), *proiect de lege* (cf. fr. *projet de loi*), *puncte de suspensie* (cf. fr. *points de suspension*), *rațiune de stat* (cf. fr. *raison d'État*), *rădăcină pătrată* (cf. fr. *racine carrée*), *stare de asediu* (cf. fr. *état de siège*), *stare de lucruri* (cf. fr. *état de choses*), *state de serviciu* (cf. fr. *états de service*), *șarpe cu clopoței* (cf. fr. *serpent à sonnettes*), *șarpe cu ochelari* (cf. fr. *serpent à lunettes*), *telegrafie fără fir* (cf. fr. *télégraphie sans fil*), *umor negru* (cf. fr. *humour noir*), *vișelul de aur* (în CADE și în DEX, s.v. *vișel*; cf. fr. *le veau d'or*) etc.

Spațiul nu ne permite să demonstrăm că, în unele cazuri, e vorba de *calc multiplu*, deci că aceeași unitate frazeologică românească poate fi explicată invocîndu-se două sau chiar trei surse externe. Astfel, pentru apariția lui *război rece* putem trimite atît la fr. *guerre froide*, cit și la rus. *holodnata voina* (care a fost calchiat în perioada cînd se manifesta asupra limbii române influența rusă modernă). Modelul inițial sau primordial al tuturor frazeologismelor citate și al celor care se întîlnesc în alte limbi este engl. *cold war*, alături de care există și *cold warrior* (în traducere literală: „războinic rece”, adică „partizan sau adept al războiului rece”).

5. O altă categorie de frazeologisme explicabile prin franceză o constituie locuțiunile și expresiile cu valoare *verbală*, dintre care unele au mai fost semnalate. Reținem și aici o serie de fapte interesante, însă fără a arăta, de fiecare dată, ce este nou și ce este cunoscut. Procedînd ca mai înainte, renunțăm, de asemenea, să distingem calcurile totale de cele parțiale, să clasificăm unitățile frazeologice după structură sau să arătăm cînd ar putea fi invocat, în subsidiar, desigur, și un alt model decît cel franțuzesc.

Ordinea respectată este cea alfabetică, dar numai a elementelor verbale: *a arunca mînușă cuiva* (cf. fr. *jeter le gant* „a sfida, a provoca”), *a avea nervi de oțel* (cf. fr. *avoir des nerfs d'acier*), *a avea stomac de ștruț* (cf. fr. *avoir un estomac d'autruche*), *a bate în retragere* (cf. fr. *battre en retraite*), *a cădea de acord* (cf. fr. *tomber d'accord*), *a cădea ca muștele* (cf. fr. *tomber comme les mouches*), *a cîștiga teren* (cf. fr. *gagner du terrain*), *a se culca (odată) cu găinile* (cf. fr. *se coucher avec les poules*), *a-și da aere* (se donner des airs), *a da satisfacție* (cf. fr. *donner satisfaction*), *a duce o viață de cîine* (cf. fr. *mener une vie de chien*), *a face escală* (cf. fr. *faire escale*), *a face față* (cf. fr. *faire face*), *a face onorurile casei* (cf. fr. *faire les honneurs de la maison*), *a face opinie separată* (cf. fr. *faire opinion séparée*), *a face plinul* (cf. fr. *faire le plein*), *a-și face sînge rău* (cf. fr. *se faire du mauvais sang*), *a fi în elementul său* (cf. fr. *être dans son élément*), *a lupta contra morilor de vînt* (cf. fr. *lutter contre les moulins à vent*), *a plăti cu aceeași monedă* (cf. fr. *payer de la même monnaie*), *a pune la punct* (cf. fr. *mettre au point*), *a rămîne în pană* (cf. fr. *rester en panne*), *a salva aparențele* (cf. fr. *garder les apparences*), *a trăi pe picior mare* (cf. fr. *vivre sur un grand pied*), *a trece sub tăcere* (cf. fr. *passer sous silence*), *a ține în șah* (cf. fr. *tenir en échec*), *a vedea totul în negru* (cf. fr. *voir tout en noir*) etc.

6. Am putea, firește, să dăm și exemple de unități frazeologice cu valoare *adjectivală* (cf. *plin de sine*, după fr. *plein de soi*), *adverbială* (cf. *sub beneficiu de inventar*, după fr. *sous bénéfice d'inventaire*) sau chiar *prepozițională* (de pildă: *în ceea ce privește*, după fr. *en ce qui concerne*). Noile fapte n-ar putea să ne conducă decît la concluzia că cele mai multe unități frazeologice (apărute în româna modernă prin calc sau împrumut) le datorăm influenței franceze, care își așteaptă, încă, cercetătorii. Pentru a cunoaște, însă, dimensiunile reale ale acestei puternice influențe, nu e suficient să numărăm cuvintele pe care le-am împrumutat din franceză (deci un lucru care s-a făcut deja după părerea noastră fără prea mult succes). Ideal ar fi să putem număra (măcar cu aproximație) și frazeologismele care au fost împrumutate ori calchiate după modele franțuzești și care sînt extrem de numeroase. În alți termeni, ceea ce recomandăm și aici cu multă insistență este nu numai *statistică lexicală*, ci și *statistică frazeologică*, adică un lucru care, după știința noastră, n-a fost încă realizat sau măcar preconizat nici chiar în lingvistica generală.

DERIVAREA FRAZEOLOGICĂ ÎN ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

DEFINIȚIA ȘI ASPECTELE FENOMENULUI

1. Când am discutat creațiile frazeologice interne ale limbii române, am arătat că acestea pot apărea pe diverse căi, dintre care una este și *derivarea frazeologică*. Acest frecvent și interesant fenomen nu are încă un nume adecvat și unanim acceptat în lingvistica românească sau în cea generală. Întrucât spațiul nu ne permite să discutăm chiar probleme de terminologie, ne mulțumim să definim fenomenul, urmînd să arătăm, cu altă ocazie, de ce denumirea propusă este, neîndoielnic, cea mai potrivită și mai cuprinzătoare.

2. Precum am arătat și în ROM. LIT. (nr. 30/1984, p. 7), ori de cîte ori de la o combinație de cuvinte cu caracter constant se formează o altă îmbinare lexicală stabilă, avem de-a face cu ceea ce numim *derivare frazeologică*. Și mai clar spus, fenomenul pe care îl discutăm aici se reduce la *formarea unei unități frazeologice de la o altă unitate frazeologică în cadrul unei limbi date*. Astfel, locuțiunea substantivală *băgare de seamă* s-a format, după cum se știe, din mai vechea locuțiune verbală *a băga de seamă*. Tot așa, de la *a da seama* s-a format *dare de seamă*, de la *a-și bate capul* a fost derivat *bătaie de cap*, de la *a-și aduce aminte* avem pe *aducere aminte* ș.a.m.d. Fără a înmulți exemplele, se poate spune că un aspect esențial al derivării frazeologice îl constituie formarea de locuțiuni și expresii substantivale de la cele verbale.

3. Tot de la locuțiuni și expresii verbale (care funcționează ca „primitive” sau „baze derivative”) se pot forma, desigur, și îmbinări frazeologice cu valoare adjectivală, cum sînt *scos din fire* (din *a scoate din fire*), *dat peste cap* (din *a da peste cap*) sau altele, pe care le-am semnalat cînd am discutat *tipurile de unități frazeologice*.

4. În limba română contemporană, cele mai numeroase „derivate frazeologice” au, după cum vom vedea imediat, valoare substantivală și ele provin tot de la îmbinări frazeologice cu caracter substantival. Cf. *sudor autogen* (din *sudură autogenă*), *sudor electric* (din *sudură electrică*), *revizor final* (din *revizie finală*), *cronicar literar* (din *cronică literară*), *foiletonist literar* (din *foileton literar*), *activist politic* (din *activitate politică*) ș.a.m.d.

5. Deși avem întotdeauna de-a face cu un proces lingvistic intern, e posibil ca o nouă unitate frazeologică (substantivală ori adjectivală) să se formeze de la o altă unitate frazeologică explicabilă prin calc sau împrumut. Astfel, *luare de cuvînt* provine de la *a lua cuvîntul*, despre care știm că traduce frc. *prendre la parole*. Tot așa, *inducere în eroare* derivă de la locuțiunea verbală *a induce în eroare* (care se explică prin frc. *induire en erreur*). Chiar în astfel de cazuri, procesul derivării frazeologice continuă să rămîină intern (ca în orice aspect al derivării), întrucît *luare de cuvînt* și *inducere în eroare* se explică direct din formele românești amintite, care sînt mai vechi în limbă decît cele cu valoare substantivală. În funcție de atestări și de alți factori, putem admite o dublă origine și pentru unele unități cu caracter frazeologic. Spre exemplu, *luare în considerație* se poate explica atît din mai vechiul *a lua în*

considerație (calc frazeologic după frc. *prendre en considération*), cît și direct din frc. *prise en considération*, care constituie el însuși un derivat de felul celor care ne interesează aici.

CAUZELE ȘI PRODUCTIVITATEA DERIVĂRII FRAZEOLOGICE

1. Din exemplele citate a rezultat, într-o oarecare măsură, că mai ales „rațiuni” de ordin structural dictează apariția noilor unități frazeologice, atît de strîns legate de cele preexistente. Prin apariția lor, se ajunge la crearea unor „perechi corelative”, care constituie adevărate elemente de sistem în domeniul frazeologiei. Acesta și este principalul motiv pentru care nu putem pune prea mari stavile în calea unui fenomen atît de viu în româna contemporană. El nu lipsește, desigur, nici din limba veche și din varianta populară a limbii noastre, cum o dovedesc, printre altele, denumirile unor varietăți de pomi fructiferi, explicabile, în mod sigur, prin denumirile (mai vechi și mai frecvente) ale unor fructe comestibile foarte cunoscute de altfel. E vorba de: *cireș pietros* (din *cireșă pietroasă*), *păr mălăieț* (din *pară mălăiață*), *prun gușat* (derivat din *prună gușată*) și altele. Trebuie să recunoaștem că, deși fac impresia unor formații greșite ori chiar rizibile, cum se întîmplă mai ales cu *prun gușat*, astfel de „derivate frazeologice” prezintă și unele avantaje care nu pot fi ignorate sau subestimate. Într-adevăr, pare mult mai normal și este mai „economic” (din punct de vedere lingvistic) să spui *păr pergamut* sau *mălăieț* decît „păr care face pere pergamute ori mălăiețe”. Justificarea structurală și caracterul mai „economic” al unor asemenea formații ne fac să le considerăm cel puțin acceptabile (dacă nu și recomandabile în special în limba populară).

2. O precizare care se impune este că majoritatea derivatelor frazeologice nu au caracter locuțional, dar ele constituie îmbinări lexicale stabile. Faptul că cele din care provin sînt suficient de sudate permite derivarea de la ele a altor combinații lexicale cu statut clar de unități frazeologice. Iată cîteva exemple dintre cele mai semnificative: *artist plastic* (format de la *arte plastice*; francezii spun *plasticien*); *desenator tehnic* (format în românește de la *desen tehnic*); *comerciant cu ridicata* (înregistrat chiar în DEX cu sensul de „angrosist, toptangiu” și format de la *comerț cu ridicata*); *sportiv de performanță* (de la *sport de performanță*); apoi: *bursier republican*, *conferențiar public*, *economist politic*, *bibliotecar central*, *materialist spontan*, *luptător greco-roman*, *frînar de siguranță* și multe altele, pentru care spațiul nu ne permite să dăm citate din limba scrisă. Acestea ar fi, totuși, necesare măcar pentru unele „derivate frazeologice”, pe care le-am înfilnit în stilul publicistic și care constituie adevărate rarități. E vorba de: *paznic obștesc*, *chitarist electric*, *miner mecanizat* (de la „mină mecanizată”), *portar electronic* (de la *poartă electronică*) și chiar *telegrafistă fără fir* (pentru care vezi J. B y c k, *Derivație și sintaxă*, în SCL, II, 1957, p. 125—129, unde se mai citează și alte exemple). În mod ironic, desigur, I. L. Caragiale serie și *pensionară viageră* (format de la *pensie viageră*), ceea ce dovedește că nici acest fenomen lingvistic nu i-a scăpat neobservat marului scriitor.

3. Pentru a dovedi productivitatea acestui procedeu atît de comod, am putea adăuga că diversele limbaje de specialitate abundă pur și simplu în formații de felul celor discutate aici. Că aceasta este realitatea ne-o dovedește,

printre altele, următoarea listă (cu totul incompletă) care conține exclusiv derivate frazeologice întâlnite în literatura medicală sau (mult mai rar) în exprimarea orală a personalului medical: **bolnav cronic**, **bolnav infecțios**, **bronșitic cronic**, **chirurg plastic**, **chirurg toracic**, **chirurg infantil**, **gușat endemic**, **insuficient cardiac**, **luetie congenitală**, **sifilitic ereditar**, **paralitic infantil**, **paralitic progresiv**, **ulceros gastric**, **duodenal și cronic**, **tușitor convulsiv**, **tușitor cronic** sau **tuberculos pulmonar**, **osos și galopant** (formate de la *tuberculoză pulmonară*, *osoasă* și *galopantă*).

4. Oricât de comode și de justificate ar fi (în anumite privințe), asemenea formații trebuie, totuși, evitate măcar în unele cazuri. Astfel, în loc de **controlor de calitate** (care are cusurul de a fi echivoc) se poate spune și scrie cu exact același sens *controlor al calității*. Tot așa, în loc de **activist obștesc**, se poate recurge la perifriza *activist pe tărâm obștesc*, iar în loc de **nuc de cocos** (derivat de la *nucă de cocos*) îl putem întrebuința exclusiv pe *cocolier*, împrumutat din limba franceză. În ceea ce ne privește, preferăm să recurgem la perifrize și în alte cazuri, spunând, de pildă: *bolnav de tuberculoză galopantă* (nu **tuberculos galopant**, care este și el echivoc), apoi *bolnav de tuse cronică* (în loc de **tușitor cronic**) sau *suferind de bronșită cronică*, nu **bronșitic cronic** (care are și o structură ușor cacofonică). Referindu-ne acum și la unele forme pe care le-am întâlnit în literatura lingvistică din ultimele decenii, adăugăm că, în loc de **filolog romanic**, **estet literar** sau **fonetist** (și **fonetician**) **experimental**, ar trebui să spunem și să scriem exclusiv: (*filolog*) **romanist**, **estetician literar** și **specialist în fonetica experimentală**.

Ușor de evitat ni se pare și o construcție de felul lui **centre industriale grele**, cum citim tot într-o lucrare de lingvistică nu prea recentă. Înlocuind această formă cu *centre de industrie greu*, sensul contextului nu se schimbă cituși de puțin, în schimb se realizează o exprimare căreia nu i se poate reproșa nimic din punct de vedere lingvistic și estetic. Cu ultimele precizări și recomandări am atins deja probleme de cultivare a limbii, care își găsesc un loc mai potrivit în subcapitolul următor.

FRAZEOLOGIA ȘI CULTIVAREA LIMBII LITERARE

1. După cum am subliniat și în capitolul precedent, când se discută chestiuni de cultivare a limbii, în general, mulți cred că trebuie să semnaleze neapărat greșeli de exprimare, să ia atitudine față de ele și, eventual, să explice cauzele care le-au generat. În realitate, mai ales în școală, a face operă de cultivare a limbii literare nu înseamnă exclusiv a-i învăța pe elevi să-și însușească normele exprimării corecte, adică un lucru dintre cele mai importante. Ceea ce trebuie să mai urmărim în cadrul acestei foarte complexe acțiuni este și îmbogățirea vocabularului cu un număr cât mai mare de unități lexicale și frazeologice. Din acest punct de vedere, rolul profesorilor care predau științele exacte și sociale ori alte discipline poate fi la fel de important ca și al profesorului de limba și literatura română. În definitiv, nu de la acesta învață elevul ce înseamnă: *bioxid de carbon*, *calculator electronic*, *coloană vertebrală*, *curenți de aer*, *distanță focală*, *fata morgană*, *glandă cu secreție internă*, *lentilă convergentă*, *nucleu atomic* sau *stare de imponderabilitate*. În sens foarte larg și mai ales din punctul de vedere la care ne referim, orice membru al corpului profesoral face, indirect, și operă de cultivare a limbii literare.

2. În domeniul de care ne ocupăm aici, cultivarea limbii ar trebui să îmbrace aspecte dintre cele mai variate, începând cu însușirea unui mare număr de unități frazeologice și terminând cu folosirea lor corectă sau cu explorarea virtuților expresive ale acestora. Studiul frazeologiei ne revelează, într-adevăr, nu numai bogăția excepțională a limbii noastre sub acest aspect, ci și remarcabilele ei resurse de ordin expresiv. Cât de mare este încărcătura expresivă a unor frazeologisme în raport cu simplele lor sinonime lexicale rezultă din sute de exemple care stau nu numai la îndemna scriitorilor, ci chiar a vorbitorilor obișnuiți, doritori de a-și „colora” exprimarea. Cităm numai cîteva fapte, care sînt, de altfel, foarte cunoscute, dar asupra cărora nu se insistă suficient în procesul de predare a limbii române, tocmai pentru că frazeologia (așa cum este ea concepută aici) nu stă prea mult în atenția profesorilor noștri și mai ales a cercetătorilor lingviști. Toate exemplele care urmează sînt unități frazeologice cu valoare verbală: *a-și da ostencala* „a se strădui”, *a umbla pe coclauri* „a vagabonda”, *a se lua de păr* „a se încăiera”, *a-și pierde mințile* „a înnebuni”, *a-și pune pofta în cui* „a renunța”, *a-și da arama pe față* „a se demasca”, *a da bir cu fugiții* „a dispărea”, *a-și lua nasul la purtare* „a se obraznici”, *a pune nasul în pămînt* „a se rușina”, *a sta cu ochii în tavan* „a trîndăvi”, *a face zile fripte* (cuiva) „a necăji”, *a-i toca gura bureții* „a flecări”, *a pîlăvrăgi*, *a trage* (cuiva) *un tighel* „a dojeni”, *a purta* (cuiva) *șimbetele* „a pizmui”, *a o lăsa moartă* „a renunța”, *a da cu bita* „a o scrînti”, *a se da pe brazdă* „a se cuminți”, *a se îndrepta*, *a se face lumre și pumle* „a se zbate” ori *a face din fințar armăsar* (care spune incomparabil mai mult decît banalul *a exagera*).

3. Uneori, pornindu-se de la o singură noțiune, se pot întocmi adevărate studii de onomasiologie frazeologică și lexico-frazeologică, deci încă un lucru insuficient realizat în lingvistica românească. Astfel, numai pentru noțiunea exprimată de verbul **a muri** am găsit, pînă în prezent, peste 40 de sinonime lexicale și mai ales frazeologice, dintre care o bună parte sînt citate într-un articol publicat în LL, nr. 1/1984, p. 12—14: *a-și da duhul*, *a-și da otpustul*, *a-și da obștescul sfîrșit*, *a da ortul popii*, *a se duce pe copcă*, *a-și pierde viața*, *a-și da ultimul suspin*, *a trece în neființă*, *a trece în lumca umbrelor*, *a închide ochii* (după fr. *fermer les yeux* „mourir”) și multe altele, care constituie ceea ce am putea numi un adevărat **cîmp frazeologic**. Recurgînd la un nou exemplu, adăugăm că despre cineva care este foarte **sărac** se poate spune că *e gol pușcă* sau că *este cu coatele goale*, că *are casa sub cușmă* sau că *i-a cîntal cucul în pungă*, că *nu are ce pune pe masă* sau *nu are după ce bea apa*, că *a ajuns la lulele* sau *la sapă de lemn*, că *a rămas numai cu pielea* ori *că-i suflă vîntul în traistă* (sau *în buzunare*). Asemenea exemple și altele de acest fel arată, cît se poate de clar, că a reduce cultivarea limbii la semnalarea, corectarea și prevenirea unor erori de exprimare înseamnă a avea despre această complexă activitate o concepție mult prea simplă și unilaterală.

4. În domeniul frazeologiei, se fac, totuși, numeroase greșeli de exprimare legate îndeosebi de folosirea unor locuțiuni și expresii neologice, care n-au pătruns încă (suficient) în „competența lingvistică” a celor mai mulți vorbitori. În această situație se află *mass media* (o scurtare din engl. *mass media of communication*) pe care mulți o întrebuințează pleonastic, spunînd și chiar scriind **mijloace mass media** sau **mijloace de mass media**. Întrucît *media* este în latină și în engleză pluralul lui *medium* care înseamnă și „mijloc”, adăugarea acestui cuvînt înaintea lui **mass media** este cu totul nejustificată.

În continuare discutăm și alte expresii, care arată cât de ușor și de profund se poate greși, uneori, dacă neștiința se combină cu neatenția și cu prețiozitatea lingvistică. Prima dintre expresiile pe care le avem în vedere este **păcat venial**, care a fost, probabil, introdusă în limba română de către G. Călinescu (vezi *Estetica basmului*, București, 1965, p. 59). Adjectivul *venial* (înregistrat numai în DN₃, p. 1 136 cu sensul de „scuzabil” sau „iertabil”) se întrebuințează în sintagmele *eroare venială*, *delict venial* și mai ales *păcat venial*, care este o expresie aproape general romanică. Ea se folosește cel puțin în franceză (*péché véniel*), în italiană (*peccato veniale*) și în spaniolă (*pecado venial*). La G. Călinescu, această expresie este fie un împrumut din limba italiană, care îi era foarte familiară, fie un calc frazeologic parțial după frc. *péché véniel*. La rîndul lor, ital. *veniale* și frc. *véniel* sint împrumutate din latină, unde există *venialis* (un derivat de la *venia* „scuză”, „iertare”, „îngăduință”, „indulgență”). *Păcat venial* înseamnă, așadar, „păcat scuzabil”, „care poate fi iertat” sau „care merită indulgență”. Preluînd expresia în discuție de la G. Călinescu (unde ea *apare corect întrebuințată*), unii istorici literari și publiciști au început să-i atribuie un sens exact opus celui etimologic sau originar, cum rezultă foarte limpede din următorul citat:

Etichetat cu ostentație decadent și simbolist, aceste noțiuni fiind proiectate ca niște **păcate veniale**, Macedonski era socotit minor, o natură viciată și prin aceasta nocivă.

Nu este exclus ca modificarea aceasta semantică să se datorească, măcar în parte, și unei etimologii populare, care l-a apropiat pe *venial* de vechiul și arhicunoscutul *vină*, schimbînd radical înțelesul întregii expresii.

Incomplet sau chiar pe dos este înțeleasă și expresia **soluție de continuitate**, care, pentru foarte mulți intelectuali (mai precis ziariști, critici literari sau de artă etc.), înseamnă pur și simplu „soluție sau mijloc de asigurare a continuității”, așadar ceea ce face ca o acțiune să fie *neîntreruptă*. În realitate, asemenea expresiei franțuzești care îi stă la bază și care este *solution de continuité*, sensul ei este (ori ar trebui să fie) de „întrerupere a continuității”, „separație”, „hiat” sau „ruptură” (în general). În mod corect se poate spune, spre exemplu, că „între latină și română n-a existat niciodată o *soluție de continuitate*”, adică o *întrerupere* a procesului lent, continuu și de lungă durată, constînd în transformarea latinei tîrzii în limbă română. Aceeași expresie se mai folosește și în terminologia medicală cu sensul de „separație a țesuturilor care în mod normal sînt continue” sau cu cel de „tăietură”, „incizie”, „ruptură”: „O intervenție chirurgicală — spun medicii — nu e posibilă fără o *soluție de continuitate*”. Dacă la cele spuse mai adăugăm că se poate vorbi despre o soluție de continuitate (sau întrerupere) și în desfășurarea normală a unui fenomen ori a unui proces, atunci avem o imagine aproape completă asupra felului în care ar trebui utilizată, în mod corect, această expresie de origine franceză. Că *soluție de continuitate* este, în general, greșit înțeleasă ne-o dovedesc nu numai citatele pe care le-am dat în „Presă noastră”, nr. 10—11 din 1979, p. 34—35, ci și existența lui **soluție de ruptură** (adică împotriva continuității), care a fost creată, în românește, special pentru a fi opusă expresiei de proveniență franceză.

În limba vorbită se mai spune și: „Ne trebuie o soluție de continuitate” ori: „Ar trebui să găsim o soluție de continuitate”, ceea ce indică o și mai clară îndepărtare

de sensul originar și autentic al acestei combinații frazeologice de o rară ambiguitate.

Ultima expresie de care ne mai ocupăm este **fata morgana**, pe care MDE₂ o definește în felul următor: „Tip de miraj frecvent în regiunile călduroase, care face să se vadă ca într-o apă imagini simple sau multiple, drepte sau răsturnate ale obiectelor aflate la orizont sau dincolo de acesta” (p. 370, col. 2). În română (ca și în engleză, germană, rusă, spaniolă etc.), această expresie cu formă invariabilă provine din ital. *fata morgana*, care are același sens și care literal înseamnă „Zeița Morgana”. La originea lui mai îndepărtată, *morgana* este cuvîntul arab *murgān*, „perlă” (întrebuințat și ca nume propriu feminin), iar ital. *fata* „zîna” nu reprezintă altceva decît pluralul lat. *fatum* „soartă”, „destin”, „fatalitate”. Devenind substantiv de genul feminin, pluralul *fata* a căpătat sensul de „zîna” și „ursitoare”. Întrucît, datorită unei credințe populare, mirajul a fost atribuit acțiunii vrăjitoarești a acestei zîne, *fata morgana* a ajuns să denumească fenomenul optic descris mai sus. Cităm un singur exemplu de folosire corectă a acestei expresii, pe care prea puțini o înțeleg așa cum trebuie:

Se știe că pustia sahariacă stîrnește acea magică iluzie vizuală numită *fata morgana*, iar în steпа dobrogeană, *apa morților* (vezi Șerban Cioculescu, *Varietați critice*, București, 1966, p. 358).

Existența singularului *fata morgana*, a pluralului *fete (le) morgane*, precum și a derivatului diminutival *fetișă morgani* dovedesc, fără umbră de îndoială, că, în cazul acestei expresii, s-a produs cea mai autentică etimologie populară, constînd în apropierea lui *fata* (din ital. *fata*) de vechiul și banalul cuvînt românesc *fată* (continuatorul direct al lat. *feta*). Consecința acestui fapt a fost mai întîi de ordin formal, în sensul că expresia a încetat de a mai fi invariabilă, așa cum este ea în absolut toate limbile de cultură care o cunosc. Și mai profunde sînt modificările de natură semantică pe care le-a suferit *fata morgana* ca urmare a intervenției etimologiei populare și a ieșirii ei din sfera terminologiei științifice de strictă specialitate.

Din cît ne dăm seama (judecînd după atestările de care dispunem), sub noua e înfățișare și cu sensul atît de modificat, *fata morgana* tinde să se instaleze în varianta poetică a stilului beletristic. Aici am și întîlnit-o, cu aproape trei decenii în urmă, ca o „inovație” nu tocmai fericită a unui talentat și regretat poet: „Mi-a fost drag pe bărgane / Să văd fetele morgane”.

Oricît de surprinzător ar părea, în unele contexte care conțin această expresie și pe care le-am citat tot în „Presă noastră” (nr. 10—11/1979, p. 35), nimic nu mai amintește nici de *zîna Morgana* (considerată a fi posesoare de puteri magice), nici de vreo apariție cu caracter fantomatic și nici de mirajul complex pe care *fata morgana* a ajuns să-l denumească printr-un anumit gen de metonimie.

Alături de multe alte fapte, pe care aici n-am putut nici măcar să le amintim, cele discutate mai detaliat arată și ele, pînă la evidență, că frazeologia este un vast și foarte interesant domeniu, care ar merita să fie atent și îndelung explorat din toate punctele de vedere: etimologic, semantic, morfosintactic și, mai presus de toate, stilistico-funcțional.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. ANDRIESCU, AL., *Valoarea stilistică a expresiilor idiomatice*, în „Studii și cercetări științifice” (Filologie), Iași, an. VII (1956), nr. 1, p. 63—75.
2. ASAN, FINUȚA și FULVIA CIOBANU, *Cuvintele compuse și grupurile sintactice stabile*, în SMFC, vol. IV (1967), p. 235—252.
3. AVRAM, MIOARA, *Cultivarea limbii și frazeologia*, în LR, an. XXX (1981), nr. 3, p. 561—564.
4. BALLY, CHARLES, *Précis de stylistique*, Genève, 1905 (capitolul al IV-lea: „La phraséologie”).
5. BALLY, CHARLES, *Traité de stylistique française* (ediția a III-a), Heidelberg-Paris, 1951, vol. I, p. 66—88.
6. BOROLANU, IOANA, *Conceptul de unitate frazeologică; tipuri de unități frazeologice* (I), în LL, an. 1974, nr. 1, p. 25—34; (II), *ibid.*, an. 1974, nr. 2, p. 242—247.
7. BULGAR, GH., *Despre structura lingvistică și stilistică a locuțiunilor românești*, în vol. *Studii de stilistică și limbă literară*, București, EDP, 1971, p. 243—250.
8. DIMITRESCU, FLORICA, *Locuțiunile verbale în limba română*, București, Editura Academiei, 1958.
9. DRAGOMIRESCU, GH., N., *Îmbinările de cuvinte indivizibile, analizabile și neanalizabile*, în LL, an. VIII (1964), p. 191—410.
10. DUMISTRĂCEL, STELIAN, *Lexic românesc. Cuvinte. Metafore. Expresii*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1980, p. 121—245.
11. GOLOPENȚIA, ȘTEFANIA, *Locuțiunile și predarea lor*, în PGS, p. 32—50.
12. GUIRAUD, PIERRE, *Les locutions françaises*, Paris, 1966.
13. HRISTEA, THEODOR, *Probleme de etimologie. Studii. Articole. Note*, București, 1968, p. 176—188.
14. HRISTEA, THEODOR, *Contribuții la studiul etimologic al frazeologiei românești moderne*, în LR, an. XXVI (1977), nr. 6, p. 587—598 (cu o bogată bibliografie străină, pe care nu o mai cităm aici).
15. HRISTEA, THEODOR, *Frazeologia și importanța ei pentru studiul limbii române*, în LL, vol. I din 1984, p. 5—14.
16. IORDAN, IORGU, *Limba română actuală. O gramatică a „greșelilor”*. Ediția a II-a, București, 1948 (cap. „Frazeologie”), p. 253—266.
17. IORDAN, IORGU, *Stilistica limbii române*. Ediție definitivă. București, Editura Științifică, 1975 (cap. „Izolări”), p. 265—304.
18. NEGREANU, ARISTIȚA, *Expressions idiomatiques franco-roumaines*, Universitatea din București (Facultatea de Limbi Romanice), 1976.
19. SIMONICĂ, IOAN, *Limba franceză contemporană. Lexicologie*, București, EDP, 1970 (cap. al XII-lea: „La phraséologie”), p. 250—269.
20. SLAVE, ELENA, *Structura sintagmatică a expresiilor figurate*, în LL, an. XI (1966), p. 397—413.

VII. FONETICĂ ȘI FONOLOGIE

de
THEODOR HRISTEA

CONSIDERAȚII INTRODUCTIVE

În sens foarte general, se afirmă că *f o n e t i c a* studiază *sunetele vorbirii*, adică ale limbajului articulat ca facultate specific omenească. Sunetele articulate pot fi studiate din foarte multe puncte de vedere, începînd, spre exemplu, cu structura lor acustică și terminînd cu felul în care se produc, se combină sau se modifică (din diferite cauze care interesează prea puțin în discuția de față). În cadrul diverselor tipuri de fonetică (*generală, descriptivă, istorică, experimentală* etc.), un loc aparte ocupă așa-zisa *fonetică funcțională*, căreia i se mai spune și *fonematică* sau *fonologie*. Ca disciplină lingvistică autonomă, fonologia a fost creată de către N. S. Trubetzkoy (1890—1938) și Roman Jakobson (principalii fondatori ai Cercului lingvistic de la Praga).

Baza noii discipline o constituie diferența dintre *sunet* și *fonem*, care a fost observată de multă vreme, dar ea nu a fost și satisfăcător teoretizată. În prezent se admite că *fonetica* (în sens mai restrîns) privește sunetul ca fenomen fizic, pe cînd *fonologia* îl vede și îl examinează ca unitate sonoră funcțională. Fără a putea oferi o definiție ireproșabilă a *fonemului*, vom spune că acesta este considerat, de obicei, *cea mai mică unitate fonică sau sonoră a unei limbi, avînd funcția de a alcătui și de a deosebi între ele cuvintele sau forme gramaticale ale unuia și aceluiași cuvînt*. Dacă *fonemul* nu poate fi foarte exact definit, el poate fi, în schimb, caracterizat în raport cu *sunetul* și acest lucru ne propunem să-l facem în continuare.

SUNETUL ÎN RAPORTURILE LUI CU FONEMUL

Cea dintîi precizare pe care trebuie s-o facem este că *sunetul* e material sau concret, pe cînd *fonemul* e general și abstract. Pentru a înțelege această diferență esențială, e necesar să arătăm că același sunet este diferit pronunțat de doi sau mai mulți vorbitori și că, în momente diferite, chiar același om pronunță același sunet în moduri diferite. Aceste diferențe au fost puse în lumină de fonetica experimentală, ale cărei date ne permit să vorbim de *variant* și *varietăți* ale aceluiași sunet sau „tip sonor”. Tot cu ajutorul aparatelor s-a putut constata că același „sunet” este diferit pronunțat în diverse cuvinte, care au o structură fonică deosebită. Astfel, sunetul *n* din *nimeni* sau din *nimic* difere de *n* din *numai*, de *n* din *bancă* sau *luncă*, de *n* din *pinză* ori *osînză*, de *n* din *unchi* și *unghi* sau de *n* din *învăț* (rostit aproape *învăț*). Diferențele care apar de data aceasta se datoresc poziției sunetului în cuvînt și influenței sunetelor înconjurătoare sau, altfel spus, *contextului* fonetic și fenomenului cunoscut sub numele de *coarticula-*

ție (adică „rostire concomitentă a sunetelor”). Aceasta fiind situația, nu e de mirare că numărul sunetelor dintr-o limbă este, teoretic vorbind, nelimitat.

Totalitatea variantelor unui fonem (indiferent de natura lor) constituie **alofonele** fonemului respectiv. Acestea pot fi libere sau individuale (adică în raport cu diversele pronunțări ale indivizilor) și poziționale, condiționate sau combinatorii (determinate de influența sunetelor învecinate și de ceea ce se numește *coarticulație*). Ultimul tip de variante l-am ilustrat prin diversele feluri de „

Spre deosebire de sunete, care sînt foarte numeroase și variate, fonemele unei limbi sînt limitate ca număr și ele alcătuiesc *sistemul fonologic* sau *fonematic* al limbii respective. După cum vom vedea imediat, acesta se subdivide în sistem vocalic și sistem consonantic. Din cele spuse pînă aici, s-a înțeles că sunetele sînt realizări concrete ale fonemelor considerate invariante în raport cu diversele variante și varietăți prin care cele dintîi se materializează în actul vorbirii. Orice subiect vorbitor sau emitent pronunță, firește, sunete, dar auditorul reține foneme, deși percepe și el tot sunete. Este în aceasta cea mai clară dovadă că sunetul are caracter individual, pe cînd fonemul e general și are caracter social. Se poate spune că între *fonem* și *sunet* există un raport dialectic asemănător cu cel existent între noțiune și obiect sau între general și particular. Despre fonem s-a mai spus că el reprezintă o *clasă de sunete asemănătoare* și aceasta este realitatea. După cum e și normal, trăsăturile sau caracteristicile esențiale ale unui fonem se regăsesc în fiecare dintre variantele acestuia (indiferent de natura lor).

Existența sau inexistența unui fonem se poate verifica prin procedeul *comutării*, care constă în înlocuirea unui sunet cu altul. Dacă prin simpla înlocuire obținem un nou cuvînt sau o nouă formă gramaticală a aceluiași cuvînt, atunci avem de-a face cu două foneme diferite. În caz contrar, sîntem în prezența a două variante ale aceluiași fonem. Să se compare, spre exemplu: *pată, mată, rată, fată* și altele, care diferă între ele numai prin sunetul inițial (cu valoare de fonem). Înlocuind pe *r* apical (adică articulat cu vârful limbii) printr-un *r* velar, uvular sau grasciat (fiind în pronunțarea francezilor), nu obținem un nou cuvînt, ceea ce înseamnă că ne aflăm în fața a două variante ale aceluiași unic fonem (care este *r*). Trăsăturile care deosebesc un fonem de altul se numesc *distinctive, pertinente, esențiale* sau *relevante*. Un exemplu de trăsătură distinctivă sau diferențiatoare este *sonoritatea*, prin care *b* se deosebește de *p, d* de *t, z* de *s* etc.

În capitolul consacrat *ortografiei* se va vedea că, în scris, noi nu notăm *sunetele*, ci *fonemele*, pe care unii specialiști nu le deosebesc de așa-numitele *sunete-tip* sau *sunete relevante* (vezi Al. Rosetti, ILR₂, p. 93). O ultimă precizare care se mai impune este că *sunetele* (așa cum se învață ele în școală) sînt, în majoritatea lor, aceleași cu *fonemele* (vocalice și consonantice) ale limbii române. Tot așa, cînd se vorbește despre *sistemul fonetic* al unei limbi, trebuie să înțelegem că, în realitate, e vorba de sistemul ei *fonologic* sau *fonematic*. Pînă la adoptarea unei noi terminologii mai adecvate, folosirea lui *sunet* cu sensul de „fonem” nu este, desigur, o greșală, însă din întreaga discuție de pînă aici s-a văzut că cele două concepte sînt total deosebite și n-ar trebui să le mai confundăm.

SISTEMUL FONOLOGIC AL LIMBII ROMÂNE

În legătură cu numărul de unități fonematice ale limbii noastre s-au purtat foarte multe discuții, iar părerile specialiștilor continuă să fie împărțite. În cele ce urmează, vom accepta ideea că româna are 7 *vocale* (dintre care 4 funcționează și ca *semivocale*, fără a fi foneme independente) și un număr de 22 de consoane, dintre care două (și anume *k* și *g*) au un statut insuficient precizat.

SISTEMUL VOCALIC

Principală caracteristică a vocalelor este că sînt sunete continue, deci se pot rosti fără ajutorul altor sunete. Pentru a pronunța o vocală, e necesar ca nici o piedică să nu intervină în scurgerea curentului de aer prin diverse canale ale aparatului vorbirii numit, încă, și *aparat fonator*. În limba română există 7 vocale, și anume: *a, ă, i(â), e, i, o* și *u*. Fără a intra în detalii, precizăm că ele se clasifică după *locul de articulare* și după *gradul de deschidere* a cavității bucale. Ținînd seamă de cele două criterii fundamentale de clasificare, sistemul vocalic al limbii române poate fi închis într-un triunghi cu vârful în jos:

Vocala *a* este cea mai deschisă, *i, i* și *u* sînt închise, iar *e, ă* și *o* sînt *mijlocii*. După locul de articulare a limbii, vocalele se împart în: anterioare (*e, i*), centrale (*ă, ă, i*) și posterioare (*o, u*).

TENDINȚA DE ÎNCHIDERE A VOCALELOR ROMÂNEȘTI

În limba română contemporană continuă să se manifeste o mai veche tendință, care constă în închiderea vocalelor *a, o* și *e* la *ă, u* și *i*, în special cînd acestea se află în poziție neaccentuată.

1. Din cauza acestei tendințe mai generale, se înregistrează (îndeosebi în limba populară) rostiri de felul lui: *atâca(t), căpcană, măgheran, păragină, săivan, zădarnic* și altele, în loc de: *ataca(t), capcană, magheran, paragină, saivan, zadarnic* etc. Fiind destul de puternică, această tendință atinge chiar unele nume proprii, cum sînt: *Marin, Marioara* sau *Traian*, pe care (în aceeași vorbire populară) le auzim rostite: *Mărin, Mărioara* și chiar *Trăian*.

2. Foarte puternică este și tendința de închidere a lui *o* la *u*, cum o dovedește, printre altele, faptul că această vocală e alterată chiar atunci cînd se află în poziție tare, adică accentuată. Pronunțări ca: *majūr* și *maiūr* (în loc de: *majór* și *maiór*) sînt arhicunoscute, iar o rostire ca *sūmbbru* a fost acceptată chiar în limba literară, deși forma veche și normală sau etimologică este *sombbru* (< fr. *sombre*). Cuvintele și formele gramaticale în care *o* neaccentuat devine

u sînt de ordinul zecilor. Cităm însă numai cîteva neologisme deformate pentru a demonstra forța cu care acționează încă această veche tendință: *acucat*, *cumpanic*, *puplin*, *rubinet*, *revoluție* și *urangulan* (< fr. *orangulan*), pe care l-am admis, de asemenea, în limba literară.

3. Ultima tendință constă în transformarea lui *e* neacc. în *i*. Cf. însă și monosilabilul *tren* care devine *trin* (articulat: *trinul*) în limba populară. Fenomenul acesta este atît dialectal, cît și popular (în sens foarte larg). Pentru rostiri ca: *ficior*, *fimeie*, *dîștept*, *șapșisprezece*, *galîș*, *acilăral*, *rigiment*, *picingine*, *fratî-meu*, *siringă* și altele, există foarte multe atestări în dicționare, texte dialectale, culegeri de folclor etc.. Și în cazul de față, cîteva forme greșite altădată (*supliment*, *discară* etc.) au pătruns în limba literară, iar altele sînt foarte frecvente chiar în mediile mai „elevate” din punct de vedere cultural (cf. *înerva*, *dimisie*, *vasilină* etc.) Reacția față de această puternică tendință fonetică generează o serie de rostiri „hipercorecte” cum sînt *benoclu*, *antelopă* și *mesadă* (o pronunțare aproape generală chiar în exprimarea oamenilor instruiți și cultivați).

SEMIVOCALELE LIMBII ROMÂNE

Unele vocale sînt întotdeauna întregi sau plenisone, pe cînd altele pot fi și semivocale, în anumite condiții fonetice. Vocalele numite „plenisone” se caracterizează prin aceea că pot alcătui singure silabe, în timp ce semivocalele nu au această proprietate. Ele intră în componența diversilor diftongi și triftongi, care vor fi examinați după consoane. Dintre cele 7 vocale ale limbii române, 3 (și anume: *a*, *ă*, *i*) sînt în orice împrejurare plenisone, iar 4 (și anume: *e*, *î*, *o*, *u*) pot fi, după împrejurări, vocale întregi sau semivocale. Întrucît situația celor dintîi este cît se poate de clară (vezi cuvinte ca: *a-pî*, *ța-ră*, *ro-mân* etc.), vom recurge mai ales la exemple care să pună în lumină dubla calitate a lui *e*, *î*, *o* și *u*.

Dintre cuvintele și formele gramaticale în care *E* are o dată valoare de vocală și altă dată de semivocală reținem: *seră* și *săară*, *bera* și *beat*, *merge* și *să meargă*, *trece* și *să treacă* etc. În primul exemplu al fiecărei perechi, *e* funcționează ca vocală, iar în al doilea ca semivocală, care intră în componența unui diftong (în continuare se va vedea ce trebuie să înțelegem prin *diftongi* și *triftongi*). Deocamdată e necesar să dăm cîteva exemple și pentru celelalte sunete care pot fi vocale sau semivocale:

I apare ca vocală plenisonă sau silabică în *bine*, *timp*, *codri* etc. și ca semivocală în *iarnă*, *biată*, *caî*, *boî*, *tei* etc.;

O apare ca vocală plenisonă în *os*, *orb* sau *obosi* și ca semivocală în *oală*, *bqală* sau *eqabă*;

U apare ca vocală plenisonă în *bun*, *drum*, *tun* etc. și ca semivocală în *cadou*, *stîlou*, *erou* și altele. La exemplele citate s-ar mai putea adăuga altele în care *u* funcționează ca semivocală chiar în poziție inițială. E vorba de cuvinte sau forme gramaticale de felul lui *uaie*, *uaste* sau *uameni*, pe care le scriem cu *o*, prin tradiție și datorită etimologiei, dar, în realitate, le rostim cu *u* semivocalic. Mai pe larg vom discuta această problemă în expunerea consacrată ortografiei, unde se va vedea că între scrierea și pronunțarea noastră nu este întotdeauna o concordanță perfectă.

SISTEMUL CONSONANTIC

Spre deosebire de vocale, *consoanele* sînt sunete ale vorbirii formate mai ales din zgomote, care se produc fie prin închiderea totală și deschiderea bruscă a canalului vorbitor într-un anumit punct de pe parcursul lui, fie prin strîmtarea aceluiași canal vorbitor. Să se compare, spre exemplu, sunetele *p*, *b*, *t*, *d* etc. cu *f*, *v*, *s*, *z*, *ș*, *j* etc. În primul caz, emiterea sunetelor nu se poate face decît prin închiderea (sau ocluziunea) canalului fonator cu ajutorul buzelor, al limbii sau al dinților și apoi prin deschiderea lui bruscă, urmată de expulzarea aerului: *p*, *b*, *t*, *d*, *k*, *g* etc. În al doilea caz, avem de-a face cu zgomote produse de îngustarea sau strîmtarea canalului vorbitor (numită și *constricțiune*), ceea ce face ca aerul să se frece de pereții apropiați ai acestuia: *f*, *v*, *s*, *z* etc. Se mai poate spune că, în timp ce persoanele din prima categorie se caracterizează printr-un zgomot de „explozie” (*p*, *b*, *m*, *n*, *t*, *d*), cele din a doua categorie cunosc un zgomot de „fricțiune” sau „frecare” (*f*, *v*, *s*, *j* etc.). Și într-un caz și în celălalt avem de-a face cu sunete care nu se pot pronunța fără ajutorul altor sunete și aceasta constituie o altă caracteristică a *consoanelor* în raport cu *vocalele*.

În limba română (ca și în alte limbi), majoritatea consoanelor se grupează în perechi care conțin cîte o consoană surdă și una sonoră:

<i>p</i>	<i>t</i>	<i>k</i>	<i>f</i>	<i>s</i>	<i>ș</i>	<i>č</i>	<i>k'</i>
<i>b</i>	<i>d</i>	<i>g</i>	<i>v</i>	<i>z</i>	<i>j</i>	<i>ğ</i>	<i>g'</i>

Notă. În transcriere fonetică, *k* = *h* (din *kalin*) și *c* (din *cal*); *č* = *ce*, *ci*; *ğ* = *ge*, *gi*; *k'* = *che*, *chi*, iar *g'* = *ghe*, *ghi*. Exemple: [čas], [g'ol], [g'iongaŋe] etc.

Precum se vede, 16 din cele 22 de consoane ale limbii române formează perechi corelative, pe care le numim *omorganice*. Dintre celelalte consoane, *m*, *n*, *l* și *r* nu au corespondente surde, iar *ț* și *h* nu au corespondente sonore.

Consoanele surde și sonore nu diferă între ele decît prin absența sau prezența a ceea ce numim *sonoritate* (caracteristică, de altfel, și vocalelor). Așadar, din punctul de vedere al sonorității, unele consoane, cum ar fi *b*, *v*, *g*, *d* etc., seamănă cu vocalele, care sînt prin definiție sonore. În capitoul următor vom vedea, mai pe larg, că această clasificare a consoanelor în *surde* și *sonore*, ca și împărțirea mai generală a sunetelor în *vocale* și *consoane* prezintă o deosebită importanță pentru înțelegerea unor reguli ale ortografiei noastre actuale.

O altă clasificare a consoanelor românești este în *sonante* (care nu comportă aproape nici un zgomot) și *nesonante* (formate prin zgomote determinate de închiderea sau strîmtarea canalului vorbitor). După modul de articulare, *sonantele* se clasifică și ele în *oclusive nazale* (*m*, *n*) și în *lichide* (*l*, *r*). Primele sînt denumite în felul acesta, pentru că în timpul ocluziunii, care se produce în cavitatea bucală, o parte din aer poate ieși liber pe nas. Spre deosebire de acestea, lichidele (*l* și *r*) pot fi prelungite asemenea vocalelor. În tabloul de la p. 166, consoanele românești sînt clasificate după toate criteriile posibile, începînd cu *modul* și terminînd cu *locul de articulare* (adică locul unde se produce ocluziunea ori constricțiunea canalului fonator). Din acest punct de vedere, există consoane *bilabiale* (adică rostite cu ambele buze; cf. lat. *labium* „buză”), *labiodentale* (numite astfel pentru că la articularea lor participă atît buzele, cît și dinții), *palatale* (adică articulate la palatul tare sau bolta osoasă a cavității bucale), *laringale* (cu zgomotul de fricțiune produs în laringe) ș.a.m.d.

TABLEUL CONSOANELOR ROMÂNEȘTI

MODUL DE ARTICULARE		LOCUL DE ARTICULARE		Bilabiale		Labiodentale		Dentale		Prepalatale		Palatale		Postpalatale (velare)		Laringale	
				Surde	Sonore	Surde	Sonore	Surde	Sonore	Surde	Sonore	Surde	Sonore	Surde	Sonore	Surde	Sonore
NESONANTE	OCLUSIVE (EXPLOZIVE)			p	b			t	d			k	g				
	SEMICLUSIVE (AFRICATE)							ʧ	ʤ								
	CONSTRUCTIVE (FRICATIVE)				f	v		s	z	ʃ	j					h	
SONANTE	OCLUSIVE NAZALE				m				n								
	LATERALE								l								
	VIBRANTE								r								

Notă. În sistemul internațional de transcriere fonologică, cele două constrictive prepalatale (sau anteropalațale) ʃ și j sunt redată prin simbolurile [ʃ] și, respectiv, [j].

DIFTONGI ȘI TRIFTONGI

1. În continuare ne vom ocupa de diftongii și triftongii limbii române contemporane, oprindu-ne în special asupra clasificării acestora. Prin **diftong** înțelegem un grup de două sunete diferite (dintre care unul este vocală, iar altul este semivocală) și care sînt pronunțate în aceeași silabă. După felul în care sînt dispuse cele două elemente vocalice inegale, există diftongi:

- a) *urcători*, *ascendenți* sau *crescînzi* și
- b) *coborîtori*, *descendenți* sau *descrescînzi*.

Cei dintîi (adică diftongii *urcători*) sînt compuși dintr-o semivocală urmată, în aceeași silabă, de o vocală (spre exemplu: *ia*, *oa*, *iu*, *ie* etc.). Diftongii *coborîtori* au ca prim element constituent o vocală, urmată, în aceeași silabă, de o semivocală (de pildă: *ay*, *ai*, *oi*, *ei* ș.a.m.d.). În cele ce urmează, vom da mai multe exemple de cuvinte sau forme gramaticale care conțin unul sau altul dintre cele două tipuri de diftongi:

piatră, *biată*, *iarnă* (în care întîlnim diftongul *ia*);
deal, *teacă*, *meagă* (pentru *oa*);
fierbe, *iepure*, *piere* (pentru *ie*);
boabă, *moară*, *roabă* (pentru *oa*);
iunie, *iulie*, *iute* și altele, în care apare diftongul *iu*.

2. În exemplele citate se întîlnesc exclusiv diftongi urcători sau ascendenți, dar există și cuvinte sau forme flexionare în care se întîlnesc diftongi

descend
conțin

forme gramaticale care
pot fi citate:

bol, *unuv*, *monuv* etc. (pentru diftongul descendent *ou*);
mai, *scaî*, *rai* (pentru diftongul *ai*);
riu, *pîriu*, *griu*, *friu* etc. (pentru diftongul *iu*);
tău, *său*, *ferăstrău*, *mestecău* (pentru diftongul *ău*).

Pe baza exemplelor date (la care s-ar mai putea adăuga multe altele) putem trage concluzia că limba română este o limbă bogată în diftongi, însă nu-i putem examina sau măcar aminti pe toți în discuția de față.

3. Dacă diftongul e un grup de două sunete (unul vocalic și altul semivocalic), **triftongul** poate fi definit ca „emisiunea în limitele unei singure silabe a trei sunete diferite, dintre care două semivocale și o vocală”. În mod obișnuit, cele două semivocale sînt repartizate, una la începutul triftongului și alta la sfîrșitul lui, ca în următoarele exemple: *iaiu*, *iaî*, *oai*, sau *iîi* din *pustiîi*, scris: *pustiii* (persoana I singular a perfectului simplu de la verbul a *pustii*).

Dintre cuvintele și formele flexionare care conțin triftongi, menționăm: *beau*, *ureau*, *iaiu*, *trăiau*, *biruiau*, *legaică*, *lupoaică* și altele. La aceste exemple s-ar mai putea adăuga: *creigane* (pluralul lui *creion*), *aripișară* (un diminutiv de la *aripă*) și *leagarcă* (din expresia „ud learcă”). Aceste exemple și altele arată că, în mod excepțional, se pot întîlni și triftongi a căror structură este de tipul semivocală + semivocală + vocală (S + S + V). În imensa majoritate a cazurilor, elementul vocalic este însă încadrat de cele două semivocale ale triftongului sau, altfel spus, acesta are o structură de tipul S + V + S.

ALTERNANȚE FONETICE

1. Trecînd la alte probleme de fonetică, pe care le vom examina mai în amănunt, subliniem că există, în limba română, un mare număr de **alternanțe fonetice** (în special consonantice), care constituie una dintre trăsăturile izbitoare ale sistemului fonetic românesc în comparație cu ale celorlalte limbi romanice. Prin **alternanță fonetică** înțelegem schimbarea regulată a unui sunet din rădăcina sau tema cuvîntului în alt sunet, mai mult ori mai puțin diferit de cel dintîi. Alternanțele fonetice¹ se produc în cursul *flexiunii* (adică al declinării și al conjugării), precum și în procesul *derivării*. Ele pot fi *vocalice* sau *consonantice* și se întîlnesc, în primul rînd, la substantiv, la adjectiv și la verb.

Dintre **alternanțele vocalice** amintim:

- a—e (*fată-fete*, *pată-pete*, *masă-mese*);
- a—ă (*carte-cărți*, *parte-părți*, *ladă-lăzi*);
- ă—e (*măr-meri*, *păr-peri*, *văr-veri*);
- o—u (*soră-surori*, *noră-nurori*) etc.

O vocală poate alterna, desigur, cu un diftong, ca în cazul lui *pot-poate* sau al lui *am-ameni* și nu lipsesc nici situațiile cînd alternează între ele chiar semivocalele (numite încă și SEMICONSOANE). Dăm și din această categorie

¹ Căroră ar fi mai bine să li se spună **fonologice**.

cîteva exemple: *boy* (cu pluralul *boi*), *ley* (cu pluralul *lei*) și *mei* (cu pluralul *mei*). Tot aici pot fi trecute o serie de forme verbale cum ar fi *dau-dai* și altele, în care se produce aceeași alternanță a lui *y* cu *i*.

2. Alternanțele consonantice propriu-zise sînt mult mai numeroase decît cele vocalice, întrucît și sistemul nostru consonantic este mult mai bogat decît cel vocalic. Cităm numai cîteva exemple din mulțimea consoanelor alternante:

d-z (*cred-crezi, brad-brazi, stradă-străzi*);
t-ț (*pot-poți, frate-frați, bărbat-bărbați*);
d-j (*vested-vesteji, breaz-breji, oglindă-oglinjoară*);
t-ț (ci) (*departe-depărcior, castravete-castravecior*);
s-ș (*frumos-frumoși, duios-duioși, las-lași* etc.).

În mod frecvent, mai alternează *k* cu *č* (ci): *fac-faci, sac-suci* și *g* cu *ğ* (gi): *fag-fagi, fug-fugi* etc. În astfel de cazuri (ca și în altele similare), scrierea maschează, de fapt, alternanțele consonantice.

3. Un lucru care este, de asemenea, interesant și merită să fie reținut e faptul că și grupurile de două sau de trei consoane pot alterna între ele, în general după aceleași reguli ca și consoanele simple. Astfel, *sk* se transformă cu regularitate în *št* (*cunosc-cunoști, românesc-românești, muscă-muște* etc.). Grupul *st* se modifică și el în *št* (*veste-vești, poveste-povești, prost-proști* etc.), dar, în cazul de față, nu mai alternează întregul grup ca la *sk-št*, ci numai una din cele două consoane care alcătuiesc grupul amintit, și anume *s*, care devine *š* (*acest-acești*).

Același lucru se petrece și cu grupul de trei consoane *str* care se transformă în *štr*, dar, după cum se vede, și aici alternează, de fapt, tot o singură consoană a grupului (e vorba de același *s* care devine *š*, ca în: *astru-aștri, ministru-miniștri, nostru-noștri, vostru-voștri* ș.a.m.d.).

4. Înainte de a încheia discuția cu privire la alternanțe, menționăm că cele vocalice tind să nu se mai producă la neologismele recente (ori relativ recent pătrunse în limba română), pe cînd cele consonantice se mențin, încă, ceea ce dovedește, alături de alte fapte, că limba noastră este mai consonantică decît celelalte limbi române. În sprijinul afirmației pe care am făcut-o mai înainte poate fi invocat felul în care se conjugă, spre exemplu, verbele neologice *acorda* și *evoca* la persoanele a doua și a treia singular. În mod corect, spunem *acordă-acorzi* și *evocă-evoci*, dar la persoana a treia formele corecte sînt *acordă* și *evocă*. Prin urmare, alternanțele *d-z* și *k-č* (ci) se produc, în continuare, și sînt acceptate de limba literară, pe cînd cea vocalică *o-oa* tinde să fie suprimată și în exemplele citate sau în altele ca constituie o greșeală de pronunțare ori de cîte ori se produce, totuși. Pronunțări de felul lui *coastă* (pentru *costă*) sau *evocă, pedagoagă, filoloagă, psiholoagă* și altele trebuie evitate cu grijă, întrucît nu corespund normelor ortoepice în vigoare ale limbii române.

HIATUL ȘI EVITAREA LUI ÎN LIMBA ROMÂNĂ

1. După cum se știe, prin *hiat* se înțelege întîlnirea (în interiorul aceluiași cuvînt) a două vocale care fac parte din silabe diferite. De exemplu, adjectivul *real* conține hiatul *e-a*, în substantivul *coafor* avem hiatul *o-a*, în vechiul

verb românesc *lăuda* există hiatul *ă-u* ș.a.m.d. Cînd într-o frază sau propoziție un cuvînt se termină în vocală, iar cel care îi urmează începe tot cu o vocală, avem de-a face cu un hiat în fonetică sintactică (de ex.: *pe aici, de atunci, a arat* etc.).

2. În legătură cu hiatul e necesar să atragem atenția că, în limba română contemporană, se manifestă o tendință puternică de evitare a acestuia, întrucît el implică un oarecare efort în rostire. Deoarece este mai ușor să se pronunțe *alcool* în loc de *alco-ol*, la foarte mulți vorbitori se aude prima rostire, care este neliterară, și nu sînt rare nici cazurile cînd auzim: *zologie* în loc de *zoologie*, *coperator* și *coperativă*, în loc de *cooperator* și *cooperativă*, *ștință* sau *științific* în loc de *știință*, respectiv, *științific* și așa mai departe.

3. Mai complicate sînt lucrurile în cazul unui cuvînt ca *proroc*, pe care foarte mulți vorbitori îl scriu și îl rostesc *prooroc*. Dacă *alcool*, *zotehnie* și *zologie* sînt, într-adevăr, niște pronunțări incorecte, *proroc* nu stă pe același plan cu ele și e bine să se știe că, în cazul de față, este greșită tocmai rostirea cu dublu *o* (adică *prooroc*). Și aceasta din cauză că forma veche și originară a acestui cuvînt, de proveniență slavă, conține un singur *o* (deci *prorokū*, nu *proorokū*). Spre deosebire de *proroc*, care e un cuvînt vechi-slav, *alcool*, *cooperativă*, *zoologie* și *zotehnie* sînt neologisme împrumutate din limba franceză, unde se rostesc cu dublu *o* și cu hiat.

4. După cum am văzut, una dintre modalitățile de evitare a hiatului este contragerea sau reducerea celor două vocale identice la una singură: *cuvincios* (în loc de *cuvîncios*), *înșința* și *desșința* (în loc de *înșînța* și *desșînța*) etc. În alți termeni, putem vorbi aici de dispariția unei vocale, fenomen care se poate petrece și atunci cînd cele două vocale în hiat nu sînt chiar identice (ex: *aspectos, respectos, tumultos* și altele, în loc de formele corecte *aspectu-os, respectu-os, tumultu-os* etc.).

5. În afară de acest procedeu mai există și alte modalități de evitare a hiatului, care prilejuiesc, de asemenea, un mare număr de pronunțări incorecte sau neliterare. Astfel, cînd cele două vocale care se află în hiat sînt diferite, una dintre ele se transformă, adeseori, în semivocală, creîndu-se, în felul acesta, un *diftong*, ceea ce duce tot la o desființare a hiatului și deci la o simplificare nerecomandabilă a pronunțării. Dăm cîteva exemple și din această categorie: *ge-ologie* și *ge-ografie* devin *geologie* și *geografie*, *ca-is* și *caisă* se rostesc în unele graiuri *căis* și *căisă*, *hi-eroglifă* și *poli-o-mi-e-lită* devin *hieroglifă* și *poliomiclită*, rostiri aproape generale, dar neacceptate de limba literară.

6. Dificultatea de a rosti două vocale în hiat se mai rezolvă și altfel, cum dovedesc numeroase rostiri de felul lui: *aviiație* (în loc de *aviație*), *creja* (în loc de *crea*), *socijal* (în loc de *social*), *ziar* (pentru *ziar*) ș.a.m.d. De data aceasta, se introduce o semivocală între cele două vocale în hiat, ceea ce are drept consecință tot crearea unui diftong: *a-ier*, în loc de *a-er*. Dacă în *geologie* diftongul este rezultatul transformării în semivocală a primei vocale a hiatului, în cazul de față el rezultă din fuziunea celei de-a doua vocale cu semivocala nou apărută.

ACCENTUL ȘI FLUCTUAȚIILE LUI ÎN LIMBA ACTUALĂ

1. Ultima problemă de fonetică asupra căreia ne mai oprim este **accentul**, pe care îl vom examina tot pe scurt, deși el prezintă o importanță cu totul specială. În sens larg, accentul poate fi definit ca *pronunțarea mai intensă sau pe un ton mai înalt, fie a unei silabe dintr-un cuvânt, fie a unui cuvânt dintr-o propoziție sau dintr-o frază*. De exemplu: „Care dintre cei a veni la jărat... acela are să te ducă la împărăție” (CREANGĂ). După cum vedem, există și un accent așa-zis „logic”, „sintactic” sau „al frazei”, dar în discuția de față ne interesează numai accentul cuvântului, considerat, de obicei, un *morfem suprasegmental*.

2. În limba română, accentul nu are loc fix, ca în franceză, spre exemplu, unde stă întotdeauna pe ultima silabă, sau ca în maghiară, unde e așezat pe prima silabă a cuvântului. Despre accentul românesc spuncm că este **liber**, în sensul că poate să ocupe locuri diferite, și anume:

- a) pe ultima silabă a cuvântului (ca în: *popór, măscă* etc.);
- b) pe silaba penultimă (ca în: *căsă, măsă, scăun* etc.);
- c) pe silaba antepenultimă (ca în: *răpede, margine, pásăre* etc.);
- d) mult mai rar, accentul poate sta chiar pe a patra sau a cincea silabă (de la sfârșit spre început) ca în: *prépeșiță, véveriță, șáptesprezece* etc. Când accentul se află pe ultima silabă se numește **oxiton** (ca în: *bumbăc, topór, pantalón, croitor, debará* etc.) Dacă se află pe silaba penultimă, el se numește **paroxiton** și e foarte frecvent în limba noastră: *ápă, cárte, blúză, búrsă, frúnte, róșu, gálben, vérede* etc. Când accentul este situat pe silaba antepenultimă poartă numele de **proparoxiton** (ca în: *áncoră, cámeră, pácoste, vrábic* și altele).

Cele mai multe cuvinte românești cunosc, probabil, o accentuare *paroxitonă*, dar sînt extrem de numeroase și cele cu accent *oxiton* (în primul rînd din cauza derivatelor cu sufixe și a unor împrumuturi de origine franceză). Cum foarte multe sufixe lexicale sînt monosilabice, iar cuvintele formate cu ele poartă accentul chiar pe elementul derivativ, este ușor de înțeles că acestea sporesc considerabil numărul lexemelor cu accent oxiton în limba română (cf. *amăr-úi, băieț-él, bub-ói, curc-án, grop-an, drăg-út, munci-tór, muncitor-esc, lápt-ós, prăf-úi, zid-ár* etc.).

3. Deși accentul românesc e **liber** (în sensul arătat mai sus), el este totuși **stabil** în cursul flexiunii nominale și pronominale, adică al declinării. Altfel spus, dacă ne referim, spre exemplu, la un substantiv, acesta va purta accentul, în cursul flexiunii, exclusiv pe silaba pe care îl are la forma de nominativ-acuzativ (singular și nearticulat): *péșteră-péșteri, péșterile-péșterilor* etc., prin urmare cu accentul pe prima silabă la absolut toate formele gramaticale. Singura excepție de la această regulă importantă (și adeseori pierdută din vedere) o constituie un grup restrîns de substantive, toate neologisme, la care accentul se deplasează de pe silaba pe care se află la forma tip a cuvântului (de exemplu: *zéro-zeróuri, móto-motóuri, rádio-radióuri* ș.a.m.d.).

Tot aici ar putea fi amintite și cele două substantive feminine care aparțin fondului vechi al limbii (e vorba de *sóră* — *suróri* și *nóră* — *nuróri*), dar acestea, fiind *ne-regulate*, au o situație, oarecum, specială. Afirmția este valabilă și pentru **tot** (cu diversele lui valori), ale cărui forme de genitiv-dativ plural sînt *tuturor* și *tuturora* (vezi DOOM, p. 615, col. 2).

4. Spre deosebire de flexiunea nominală și pronominală, în cea **verbală** deplasarea accentului este, în general vorbind, un lucru firesc. Astfel, spunem (eu) *port*, dar (noi) *purtăm* sau *purtáserăm*, tot așa cum zicem: *văd*, *văzii*, *vedeam*, *văzúserăfi*.

5. Fiind **liber**, iar, uneori, și **mobil** (cum am văzut că se petrec lucrurile în flexiunea verbală), accentul poate avea, în limba română, un rol distinctiv sau diferențiator. Aceasta înseamnă că, de multe ori, el deosebește între ele două cuvinte sau două forme gramaticale ale aceluiași cuvînt, care sînt compuse din același număr de sunete, dispuse în aceeași ordine. De pildă: *compánie* (de soldați) și *companie* cu sensul de „tovărășie” sau *cîntă* (persoana a III-a singular și plural, modul indicativ prezent), și *cîntă*, care e persoana a III-a singular de la același verb, folosit însă la perfectul simplu. Dintre celelalte fapte de limbă care aparțin acestei categorii mai pot fi amintite: *colónie* și *colonie*, *comédie* și *comedie*, *farină* (ogor) și *farină* (soția țarului), *veselă* și *veselă*, *adună* și *adună*, *cópii* (pl. lui *cópie*) și *copii* (pl. lui *copil*), apoi *ácele* și *acéle* etc. În lingvistică, astfel de cuvinte și forme gramaticale se numesc **omografe**, întrucît se scriu la fel, dar diferă prin accent și, implicit, prin sensul pe care îl au. (Pentru *omografe*, vezi și pag. 22—23).

6. În legătură cu accentul, ar mai fi de subliniat cel puțin un lucru deosebit de important, și anume că foarte multe cuvinte și forme gramaticale cunosc o dublă accentuare, ca în cazul lui: *bólnav-bolnáv, dúșman-dușmán, vérigă-verigă, dúminică-duminică* și altele (în care *ultima* formă este corectă) sau *jilav-jiláv, mîriște-miriște* și *troiță-troiță* (în care *prima* formă a perechii este considerată literară).

7. Forme duble de accentuare se întîlnesc în special la **neologisme** și ele se explică, uneori, prin faptul că același cuvînt ne-a putut veni concomitent sau la distanță în timp și în spațiu din două ori mai multe limbi de cultură și civilizație, în care neologismele respective sînt diferit accentuate. Menționăm numai un număr restrîns de împrumuturi neologice care se accentuează în două feluri, precizînd că, în cazurile care urmează, a doua formă este, deocamdată, singura acceptată de normele ortoepice ale limbii literare actuale: *ántic* și *antíc*, *carácter* și *caractér*, *condúctor* și *conductór*, *début* și *debút*, *edítor* și *editór*, *mátur* și *matúr*, *penúrie* și *penurie*, *preceptór* și *preceptór*, *regízor* și *regizór*, *séver* și *sevér*, *símbol* și *simból*, *tráfíc* și *trafíc*, *tranzístor* și *tranzistór* etc.

În cîteva dintre exemplele citate se tinde spre o specializare semantică a celor două forme diferit accentuate. Astfel, se spune din ce în ce mai des: *carácter regional* (sau *popular*), *acțiuni cu carácter politic* (ori *patriotic*), însă întotdeauna: *om de caractér*, *caractér frumos* (sau *urît*), *dans de caractér*, *comédie de caractér* etc. Tot așa, foarte mulți vorbitori spun exclusiv *tráfíc intens* (adică „circulație mare de vehicule”), *tráfíc aerian*, *tráfíc maritim* etc., dar *trafíc de influență* sau *trafíc de medicamente* (unde sensul cuvîntului este de „comerț ilicit”).

DUBLETE ACCENTUALE LITERARE

1. Exemplele citate sînt suficiente pentru a ne da seama cît de fluctuant este accentul românesc mai ales în cazul neologismelor. Dacă ambele accentuări sînt justificate etimologic ori din punctul de vedere al frecvenței lor actuale, este foarte greu sau chiar imposibil să ne fixăm asupra unei singure

forme pe care s-o recomandăm ca literară. Mult mai rar întâmpinăm aceeași dificultate în cazul unor cuvinte din fondul vechi al limbii, pentru care sînt admise în DOOM și în IOOP două accentuări diferite: *hátman* și *hatmán*, *míjloc* și *míjlóc*, *trétină* și *trétinǎ* (animal, amendă) etc. Este aici un nou tip de variante literare libere (cum li se spune în DOOM, p. VII pentru a acoperi toate formele duble sau chiar triple nediferențiate semantic și totuși acceptate de norme în vigoare ale exprimării corecte). În continuare, dăm o listă aproape completă de neologisme cu două realizări accentuale, ambele literare (după DOOM):

1. <i>anóst</i> și <i>ánost</i>	12. <i>íntim</i> și <i>intím</i>
2. <i>apéndice</i> și <i>apendíce</i>	13. <i>marshér</i> și <i>márcher</i>
3. <i>áustru</i> și <i>aústru</i>	14. <i>néutru</i> și <i>ncútru</i>
4. <i>baritón</i> și <i>barítón</i>	15. <i>profésor</i> și <i>profesór</i>
5. <i>bismút</i> și <i>bísmut</i>	16. <i>protectór</i> și <i>protéctor</i>
6. <i>bostón</i> și <i>bóstón</i>	17. <i>suburbíe</i> și <i>subúrbie</i>
7. <i>calcár</i> și <i>cálcar</i>	18. <i>supérfluu</i> și <i>superflúu</i>
8. <i>cratér</i> și <i>cráter</i>	19. <i>translátór</i> și <i>translatór</i>
9. <i>dígáma</i> și <i>dígama</i>	20. <i>vermút</i> și <i>vérmut</i>
10. <i>facsimíl</i> și <i>facsimil</i>	21. <i>víndiac</i> și <i>víndiác</i>
11. <i>fecúlă</i> și <i>féculǎ</i>	22. <i>zeppelín</i> și <i>zéppelin</i>

2. Astfel de dublete fonetice accentuale (cum ar mai putea fi ele numite) nu trebuie confundate cu acele perechi care constituie unități lexicale distincte, întrucît s-au diferențiat din punctul de vedere al sensului. Este de la sine înțeles că și în asemenea cazuri sînt admise tot două accentuări, dar, de data aceasta, există în plus rațiuni de ordin semantic care ne obligă să accentuăm, o dată *compánie* (termen militar) și altă dată *companie* (cu sensul de „tovărășie” sau „societate economică”). Tot dublete lexicale care au, în ultimă analiză, aceeași etimologie sînt și perechile:

- { *coréctor* (persoană), subst. masc. cu pl. *coréctori* și
- { *corectór* (aparat), subst. neutru cu pl. *corectoáre*;
- { *diréctor* (subst.) „persoană care conduce” și
- { *directór* (adj.) „care indică direcția”;
- { *dómino* (numele unui joc de societate) și
- { *dominó* (mantie neagră cu glugă la un băl mascat);
- { *vestibul* (Anat.) „prima cavitate a urechii interne” și
- { *vestibúl* (încăpere, curte), subst. neutru cu pl. *vestibúluri* etc.

Faptul că ultimelor două forme de singular le corespund plurale diferite: *vestíbule* și *vestibúluri* (în DOOM, p. 645, col. 2) este încă un indiciu că ne aflăm în fața a două cuvinte diferite care se reduc la același etimon: lat. *vestibulum*.

3. În încheiere, atragem atenția că forme duble de accentuare există și la numele proprii (geografice sau de persoane). Astfel, alături de *Buláci* (care este pronunțarea corectă), există și accentuarea foarte frecventă: *Bulaci*. Tot așa, mulți accentuează *Armand* (în loc de: *Armánd*), *Ștefan* (în loc de: *Ștéfan*) și *Napóleon* (în loc de: *Napoleón*, cum este, indiscutabil, corect). Prin faptele citate și prin multe altele pe care nu le mai menționăm se poate ilustra o tendință fonetică mai generală constînd în regresivitatea sau deplasarea în sens invers a accentului românesc.

Într-un număr relativ mic de cazuri, formele accentuale duble sînt admise chiar la numele proprii. Cităm dintre acestea (după DOOM): *Míron* / *Mirón*,

Búdapesta / *Budapéstá*, *Cópenhaga* / *Copenhága*, *Léningrad* / *Leningrád*, *Lúgoj* / *Lugój*, *Médiaș* / *Mediáš*, *Monáco* / *Monacó* etc. Faptul că româna nu cunoaște un accent fix (asemenea limbilor franceză, polonă, cehă, maghiară etc.) explică, măcar în parte, numeroasele greșeli și oscilații în accentuarea cuvintelor și a numelor proprii, despre care ar mai fi foarte multe de spus.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. AVRAM, ANDREI, *Romanian and General Phonetics and Phonemics*, în CTRL, p. 65—109 (cu o amplă bibliografie cuprinzînd, printre altele, aproape toate contribuțiile autorului în domeniul foneticii și al fonologiei românești).
2. AVRAM, MIOARA, *Locul foneticii în învățămîntul limbii române*, în vol. *Lectura modernă a textului literar narativ. Didactica modernă*. Cursuri de vară (Piatra-Neamț, 1978), București, 1978, p. 128—148 (cu multe observații și propuneri judicioase).
3. CALOTĂ, ION, *Diftongii românești — clasificare*, I, în LR, an. XXVI (1977), nr. 5, p. 481—494 și II în nr. 6, p. 599—606 (cu un punct de vedere original, care ar trebui confirmat de cercetările experimentale).
4. COTEAU, ION, *Structura fonologică a cuvîntului românesc literar actual (grupurile consonantice)*, în SCL, an. XXV (1974), nr. 2, p. 137—148 (pentru aceeași problemă, cf. LRC, vol. al II-lea, p. 18—29).
5. GRAUR, AL. și AL. ROSETTI, *Esquisse d'une phonologie du roumain*, în BL VI (1938), p. 5—29 (asupra citorva afirmații, autorii au revenit ulterior).
6. IONESCU-RUXANDOIU, LILIANA, *Une classification des consonnes roumaines d'après le critère de la neutralisation*, în CLTA, nr. 1 din 1962, p. 39—46 (autoarea exclude din inventarul fonologic al limbii române pe *k'* și *g'*).
7. MACREA, D., *Aspecte ale structurii sonore a limbii române în lumina cercetărilor statistice*, în CL, an. XIII (1968), nr. 1, p. 13—17 (cu interesante constatări și concluzii referitoare la fizionomia fonetică a limbii române).
8. PETROVICI, EMIL, *Sistemul fonematic al limbii române*, în SCL, an. VII (1956), nr. 1—2, p. 7—20 (este rezumată aici concepția originală, dar, în general, neacceptată a autorului cu privire la sistemul fonologic românesc).
9. PUȘCARIU, SEXTIL, *Limba română*, vol. II (*Rostirea*), București, 1959.
10. ROSETTI, AL., *Introducere în fonetică* (ediția a IV-a), București, 1967.
11. ROSETTI, AL. (și un colectiv), *Recherches sur les diphtongues roumaines*, București — Copenhaga, 1959 (sînt reunite aici rezultatele unor cercetări experimentale privitoare în special la diftongii *ea* și *oa*).
12. STAN, I. T., *Probleme fundamentale ale fonologiei românești. [h', g'] foneme? Implicații morfologice*, în LR, an. XXVIII (1979), nr. 5, p. 531—544 (se neagă și aici existența celor două foneme consonantice, aducîndu-se noi argumente, care nu pot fi ignorate).
13. ȘUTEU, VALERIU, *Despre natura acustică a lui i final din limba română*, în „Fonetică și dialectologie”, VII (1971), p. 123—129 (se demonstrează convingător existența lui *i* final postconsonantic din *lupi*, *plopi*, *buni*, *veri* etc.).
14. VASILIU, EMANUEL, *Fonologia limbii române*, București, 1965 (prima descriere exhaustivă a sistemului și a structurii fonologice a limbii române actuale).
15. VASILIU, EMANUEL, *Fonologia*, în LRC (vol. al II-lea), p. 61—124.
16. VASILIU, EMANUEL, *Scrierea limbii române în raport cu fonetica și fonologia*, București, CMUB, 1979.

fonologic, vezi și p. 175) inițial, se transformă treptat într-un sistem ortografic etimologic. Prin reforme succesive, se poate readuce scrierea la stadiul realității fonetice a limbii, atunci când reformatorii ortografiei formulează noile reguli de scriere în direcția fonetismului, adică după modelul realității fonetice a limbii din acel moment dat. În istoria ortografiilor limbilor moderne (după cum vom vedea ceva mai jos, așa s-au petrecut lucrurile și în istoria ortografiei românești) au existat reformatori care au urmărit etimologia cuvintelor, propunând reguli de scriere etimologică, cu prilejul diferitelor reguli ortografice pe care le-au inițiat.

O ortografie structurată exclusiv pe baze fonetice nu se poate însă realiza în practica unei limbi de cultură. Cauzele acestei situații paradoxale, ciudate (ținând seama de faptul că o ortografie fonetică este mai ușor de învățat și de utilizat), sînt legate de condiția transmiterii scrisului de la o generație la alta. Se impune ca, în orice sistem ortografic, să fie respectate și anumite forme grafice tradiționale, care să ușureze relația între generații, între trecutul și prezentul unei culturi scrise.

În domeniul științei limbii, în lingvistică, există într-adevăr o scriere pur fonetică, numită *transcriere fonetică*. Aceasta reproduce fidel toate variațiile de pronunțare a sunetelor în diferite cuvinte, precum și cele mai importante particularități individuale de pronunțare, caracteristice vorbitorilor. Transcrierea fonetică este utilizată de specialiști, mai ales în cercetarea limbii vorbite populare, și are numai scopul descrierii științifice cit mai exacte a limbii.

SEMNE ȘI REGULI ORTOGRAFICE

În afară de litere, ortografia se bazează și pe anumite semne auxiliare, numite *semne ortografice*. În ortografia românească actuală sînt recunoscute ca atare: *apostroful*, *cratima*, *punctul*, *bara* și *linia de pauză*. Dintre acestea, *apostroful* este numai semn ortografic, în timp ce celelalte sînt și semne de punctuație. Întrebuințarea lor ca semne ortografice este descrisă în DOOM (p. XXXVI—XXXVIII; o expunere detaliată cu privire la apostrof poate fi găsită în LR XXXII (1983), nr. 1, p. 65—68). Ca semne de punctuație ele sînt discutate astfel: în IOOP, *linia de pauză* (p. 73—75) și *cratima* (p. 81—82); în LR (XXVIII (1979), nr. 2, p. 193—198), *bara*.

Tot semne ortografice sînt și așa-numitele *semne diacritice*. Ele sînt semne grafice adăugate literelor pentru a marca, de obicei, faptul că aceeași literă are mai multe valori fonetice. În ortografia românească actuală, ca și în cea a altor limbi, litera cu semn diacritic este considerată *alta* decît aceeași literă fără semn diacritic, de ex.: *ă*, *â* și *a* în română sînt considerate trei litere diferite, de aceea semnele diacritice nu sînt consemnate aparte ca semne ortografice. Ca semne diacritice se folosesc mai ales așa-numitele *accente grafice*, dar și *trema* și *sedila*.

În limba română apar ca semne diacritice: *accentul circumflex* (la *â* și *î*), *sedila* (la *ț* și *ș*) și semnul scurtimii (la *ă*). După cum se vede, în scrierea românească, de altfel ca și în alte sisteme ortografice, o parte din semnele diacritice se folosesc cu valori total schimbate în raport cu valorile pentru care au fost create. De exemplu, accentul grafic care, în greacă, nota în mod real accentul fonetic, are în română valoare pur distinctivă pentru *â* în raport cu *a*. Semnul care apare la *ă* este identic cu semnul scurtimii din grafia chirilică, dar nu mai are această funcție, ci, ca și accentul circumflex, pe aceea pur distinctivă,

VIII. PROBLEME DE ORTOGRAFIE

INTRODUCERE ÎN STUDIUL ORTOGRAFIEI ROMÂNEȘTI

de
FLORA ȘUTEU

DEFINIȚIA ORTOGRAFIEI

După cum o arată și numele (format din cuvintele grecești *orthos* „drept, corect” și un substantiv derivat din *graphein* „a scrie”), **ortografie** înseamnă „scriere corectă”. Într-o formulare mai dezvoltată această definiție foarte exactă poate și trebuie analizată în componentele ei: *ce este scrierea?* și *ce se înțelege prin corect?* Vom răspunde pe rînd la cele două întrebări.

Scrierea este un sistem de semne făcute cu scopul de a reproduce pentru văz vorbirea umană, care este, în esența ei, adresată auzului. *Corectitudinea lingvistică*, asemenea oricărui gen de corectitudine de altfel, presupune conformitatea cu una sau mai multe reguli de funcționare. Prin *corect* se înțelege deci calitatea unui fenomen sau proces de a fi „în conformitate cu regulile existente sau stabilite”. Dacă reunim cele două noțiuni definite mai sus, putem ușor să deducem că ortografia este „sistemul de scriere care reproduce vorbirea umană în conformitate cu anumite reguli de funcționare a acesteia stabilite în mod explicit prin gramatici și dicționare”. Forma de exprimare (vorbire umană) reprodusă prin ortografie se numește *limbă literară*. Ea este varianta cultivată, îngrijită, a unei limbi naționale.

Pentru a înțelege mai bine problemele teoretice generale ale ortografiei, definiția de mai sus trebuie completată prin câteva precizări: **a)** ortografia se învață în școală, odată cu însușirea deprinderii de a scrie și devine, mai bine zis ar trebui să devină, un automatism propriu oricărui om instruit; **b)** pentru a putea fi învățată, ortografia este explicată în lucrări speciale numite, de obicei, *îndreptare ortografice*; **c)** ca sistem grafic explicit, ortografia constă dintr-un *inventar de semne* (pentru limba română acestea sînt *litere*) și din *reguli de corespondență și de combinare* a acestora (prin regulile de corespondență se înțeleg indicațiile referitoare la valorile fonetice ale semnelor, indicații în care atît semnele, cît și valorile lor sînt reproduse în aceleași forme scrise, stabilindu-se deci o corespondență între un *semn* luat ca unitate în ortografie și același sau alt semn luat ca valoare fonetică a primului); **d)** de fapt orice scriere se învață, deci orice scriere se bazează pe un anumit sistem de reguli, am putea spune, cu alte cuvinte, că orice limbă scrisă are ortografia ei, nu numai limbile literare, adică cele cultivate; pentru unele scrieri sistemul de reguli nu este însă formulat explicit, el nu este, cu alte cuvinte, explicat, în timp ce pentru altele el este consemnat în îndreptare; în conformitate cu o anumită tradiție științifică, se aplică termenul de ortografie numai pentru scrierile din această a doua categorie; **e)** ortografia reprezintă instrumentul cel mai important de consolidare, stabilizare și generalizare a limbii literare; **f)** cu ajutorul ortografiei se fixează, în primul rînd, regulile de pronunțare corectă, adică *normele ortoepice* (*ortoepia* < grec. *orthos* și *eipein* „a pronunța”).

(cunoscută și sub denumirea *Fragmentul Todorescu*, după numele celui care a descoperit textul), tipăritură conținând cîntece cu temă religioasă, traduse din maghiară. Cartea este de proveniență bănățeană și datează, probabil, din anii 1570—1573.

Vechimea scrierii românești nu trebuie raportată exclusiv la aceste prime texte păstrate. Condițiile istorice în care a trăit poporul nostru nu i-au permis să-și dezvolte o bogată cultură scrisă în limba sa și, mai ales, să păstreze în scris cele mai vechi forme de cultură pe care le-a creat. Așa se explică faptul că cele mai vechi monumente de limbă românească scrisă cunoscute datează din secolul al XVI-lea, cînd factorii economici, sociali și politici generează un cadru istoric propice manifestării mai ample a conștiinței românești prin acte de cultură. Aceasta face ca acest secol să fie considerat ca secolul de început al limbii române literare, a cărei existență și evoluție sînt foarte puternic legate de folosirea limbii în scris. Este sigur că practica scrisului la români are o vechime mult mai mare. În ceea ce privește scrierea chirilică, se pare că, la data la care boierul Neacșu din Cîmpulungul muntelesc trimitea scrisoarea sa către judele (primarul) Brașovului, Hans Benkner, pentru a-l preveni asupra unei posibile invazii turcești, deci—după cum a stabilit Nicolae Iorga—în mai 1521, românii aveau o bine formată tradiție a scrisului cu litere chirilice. Aceasta înseamnă că ei practicau scrisul cu litere chirilice de multă vreme. Există dovezi, legate de natura slovelor folosite, precum și de anumite forme date cuvintelor românești, care arată că tradiția scrierii românești cu litere chirilice era formată în a doua jumătate a secolului al XV-lea și că ea s-a cristalizat la capătul unui proces îndelungat.

În ceea ce privește scrierea limbii române cu litere latine, aceasta s-a păstrat, pentru perioada veche, în prea puține texte pentru a putea face afirmații categorice cu privire la vechimea unei tradiții românești în această direcție. Interesant este însă faptul că această scriere a fost, la începuturile ei cunoscute astăzi, în secolul al XVI-lea, o scriere conținînd unele elemente de etimologism, care atestă, și ele, conștiința latinității limbii noastre. Din această conștiință va izvorî, pînă la urmă, marea luptă dusă de români pentru adoptarea oficială a alfabetului latin ca unică formă de scriere a limbii române, deziderat împlinit abia în a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

În ceea ce privește perioada veche (sec. XVI—XVIII), treptat, odată cu răspîndirea practicii scrisului în limba română, se înmulțesc și textele scrise cu litere latine. Pînă în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, aceste texte românești, ca și cele, mult mai numeroase, scrise cu litere chirilice, nu sînt însoțite de norme ortografice explicite. De asemenea nu ni s-au păstrat nici gramatici ale limbii române din această perioadă, precum, bineînțeles, nici lucrări care să formuleze norme ortografice pentru limba română scrisă în vreunul din cele două alfabete.

Despre regulile ortografice ale limbii române cu litere chirilice (numite și *slove*), cele mai vechi informații se găsesc în prima gramatică românească păstrată, cea de la 1757, a lui Dimitrie Eustatievici-Brașoveanu (text manuscris editat, în anul 1969, de N.A. Ursu). Pentru scrierea limbii române cu litere latine, primele reguli ortografice sînt formulate în prima lucrare tipărită a Școlii Ardelene, o carte de rugăciuni, scrisă, cu litere latine, de Samuil Micu în anul 1779. Pînă în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, în ortografia limbii române se duce lupta pentru introducerea oficială a alfabetului latin. Această acțiune este pregătită prin utilizarea unui alfabet mixt, chirilic și latin, cunoscut și sub numele de alfabet de tranziție. În această perioadă, a

adică *diacritică* (în greacă *diakritikos* înseamnă „care distinge”): el diferențiază în scris două sunete: pe *ă* de *a*.

Este de reținut, de asemenea, faptul că ortografia cuprinde diferite tipuri de *reguli* (sau *norme*), care ar putea fi clasificate după compartimentele limbii la care acestea se aplică sau pe care se bazează în formularea lor: fonetică, morfologie, sintaxă. Un număr relativ mic de reguli au caracter pur grafic. Acestea au în vedere folosirea literelor și valoarea fonetică a acestora, în diferite situații. Majoritatea regulilor ortografice urmăresc să consolideze, prin scris, totalitatea regulilor de folosire a unei limbi literare. În aceste condiții se poate înțelege de ce învățînd bine ortografia unei limbi se dobîndesc numeroase cunoștințe despre folosirea corectă a limbii respective în ansamblul ei.

Exemplificăm toate tipurile de reguli descrise mai sus prin cele cuprinse în ortografia românească actuală:

1° *reguli pur grafice*, de ex. folosirea literei *h*, în raport cu *ch* și *c*, folosirea literei *â*, în raport cu *i*, sau folosirea majusculi la începutul unei propoziții sau fraze, după punct;

2° *reguli de pronunțare*, de ex. pronunțarea literei *x* ca *gz* în *examen* și *cs* în *exagera*;

3° *reguli de gramatică*, de ex. nerealizarea alternanței *a/ă* în unele cuvinte noi — *fabrică/fabrici* (nu *făbrici*), *stație/stații* (nu *stății*) — sau formarea pluralului cu *-e* la substantivele terminate în *-aj* — *personaje* (nu *personajii*), *peisaje* (nu *peisajii*); în fine, scrierea diferită a numeralului adverbial *o dată* și a adverbului *odată* „cîndva, odinioară; brusc”.

Desigur, regulile pur grafice, cuprinzînd adeseori referiri la valoarea fonetică a literelor, sînt implicit și reguli de pronunțare, dar ele nu prezintă importanță ca atare (ca reguli de pronunțare) întrucît nu impun o anumită pronunțare (cea literară) în detrimentul alteia (considerată neliterară și deci greșită). Raportul dintre regulile de pronunțare și cele morfologice sau sintactice (reguli de gramatică) este altul. Cele din urmă impun, în majoritatea cazurilor, și o anumită pronunțare considerată corectă, ceea ce le aseamănă cu regulile de pronunțare, cu deosebirea că aplicarea lor vizează o pronunțare cu efecte gramaticale, caracterizînd anumite forme morfologice. Regulile care privesc structura sintactică a limbii presupun numai o anumită interpretare funcțională a unităților lexicale și nu au repercusiuni asupra pronunțării; aceste reguli se aseamănă cu regulile pur grafice.

ISTORIA ORTOGRAFIEI ROMÂNEȘTI

După cum se știe, scrierea limbii române s-a practicat cu două tipuri de alfabet: chirilic și latin. În aceste două tipuri alfabetice sînt păstrate și cele mai vechi texte românești cunoscute pînă astăzi. În afara consemnărilor sporadice — mult mai vechi — de cuvinte românești (inserate în texte scrise în slavonă sau în latină pe teritoriul patriei noastre), cele mai vechi texte românești *păstrate* datează din secolul al XVI-lea. Ele sînt luate în considerație ca atare, datorită faptului că sînt scrise direct în română — fie că sînt traduse, fie că sînt redactate de la început în românește, fără să fie copiate după alte texte românești mai vechi. Tot din același secol datează și unele texte copiate după alte texte românești mai vechi, astăzi pierdute. Pentru tipul de scriere cu alfabet chirilic, cel mai vechi text românesc păstrat este *Scrisoarea lui Neacșu* (1521), iar pentru tipul de scriere cu alfabet latin, *Cartea de cîntece*

jucat un rol important în domeniul ortografiei Ion Heliade Rădulescu, care, în *Gramatica românească* (1828), simplifică alfabetul chirilic și susține principiul fonetic. Spre a doua parte a activității sale (începând din 1844) Heliade Rădulescu și-a părăsit, din păcate, sănătoasele principii inițiale. Contribuțiile sale din prima parte a activității sînt însă decisive pentru evoluția ortografiei românești și a culturii noastre în general, el fiind printre altele, în domeniul ortografiei, cel care a pregătit introducerea alfabetului latin prin crearea alfabetului mixt.

Între anii 1860 și 1862, la scurt timp după importantul eveniment al Unirii Principatelor, se introduce alfabetul latin ca formă oficială de scriere a limbii române, în toate provinciile românești, inclusiv în Transilvania și Bucovina, aflate atunci încă sub dominație străină. Oficializarea alfabetului latin determină, după cum era și firesc, o deosebit de vie preocupare pentru stabilirea normelor ortografice. Pînă în anul 1881, cînd Academia Română votează primul sistem ortografic oficial și general, cu caracter obligatoriu în școlile românești de toate felurile, ortografia românească cu litere latine era foarte puțin unitară și, în cele mai numeroase variante ale ei, etimologică. Sunetele limbii române erau notate cu literele corespunzătoare sunetelor limbii latine din care proveneau. Astfel, sunetul notat astăzi prin *ă* era notat cu *e*, *ě*, *ä*, *ä*, *o*. Se scria *foră* și *fără*, *vel* și *věl*, pentru *fără*, *văl*, cu scopul de a reproduce grafic cît mai bine forma originară a cuvintelor. În cazul *fără* se urmărea diferențierea lui *ă* accentuat de *ä* neaccentuat. Existau în acea perioadă și cărțurari care nu acceptau acest etimologism exagerat și greoi. Cea mai intensă activitate a fost dusă de școala creată în Bucovina de Aron Pumnul. Sistemul ortografic propus de el era însă greu de acceptat, fiind în mare măsură rupt de tradiția scrisului cu litere latine din țările romanice apusene, care căpătase o largă circulație și în cultura românească. Aceasta a făcut ca școala lui Aron Pumnul să nu se impună nici prin sistemul alfabetic propus și nici prin normele ei ortografice.

În anul 1881, se creează în ortografia românească un compromis între etimologism și fonetism, printr-o formulă succintă și clară „etimologism temperat din necesități fonetice”, ceea ce, de fapt, deschide ortografiei românești calea spre stabilirea regulilor ei pe baza principiului fonetic. Un rol hotărîtor a avut, în această privință, Titu Maiorescu, membru al Academiei, care a determinat înțelegerea corectă a naturii raporturilor existente, într-o ortografie bine întocmită, între litere și sunete, între pronunțare și regulile de scriere. Și alți reprezentanți de frunte ai culturii românești au militat pentru înlăturarea etimologismului și pentru stabilirea unui sistem ortografic bazat pe realitățile fonetice ale limbii române moderne. În această direcție au adus importante contribuții Ioan Maiorescu, Alexandru Lambrior, Ion Nădejde, H. Tiktin și Alexandru Philippide, marele lingvist ieșean, tatăl poetului cu același nume.

Următoarele reforme ortografice ale Academiei Române duc permanent la întărirea caracterului fonetic al ortografiei românești. Astfel, la 1904, formula amintită cu privire la ortografia din 1881 se inversează, în sensul că ortografia are acum fonetismul temperat „din necesități etimologice”, aceste necesități etimologice fiind, de fapt, impuse de tradiția scrisului cultivat și de dorința, justificată pînă la un punct — după cum am arătat și în partea introductivă —, de păstrare a acestei tradiții.

În 1932, bazele fonetice ale ortografiei se accentuează și mai mult. Curentul în favoarea principiului fonetic în ortografie este atît de puternic printre carturarii români, încît Academia Română este pe punctul de a înlătura litera *ă* din alfabet, ținînd seama de faptul că această literă reprezintă același sunet ca și litera *i*. Acest dezidrat al unei părți din membrii Academiei nu se realizează decît la ultima reformă ortografică, cea din 1953.

Litera *ă* stîrnise timp de mai multe decenii numeroase reacții nefavorabile în rîndul multor intelectuali progresiști, care o considerau — pe bună dreptate — o manifestare de etimologism fără justificare pentru momentul istoric dat. Susținătorii acestui punct de vedere — Nicolae Iorga, Alexandru Philippide, revistele *Contemporanul* și *Viața românească* — aveau în Academia Română, ca principal exponent, pe marele lingvist Ovid Densusianu. Totuși, în numele tradiției create în jurul acestui semn grafic, al rolului pe care l-a avut în demonstrarea ascendenței latine a multor cuvinte românești, în primul rînd a numelui nostru etnic, Academia Română decide, în final, păstrarea semnului *ă*, decizie care se va menține pînă în 1953.

O mare simplificare a ortografiei românești se obține prin ultima reformă ortografică pe care o realizează Academia R.P.R., în anul 1953, reformă care începe să fie pusă în aplicare în anul 1954, menținîndu-și valabilitatea pînă astăzi.

Anumite modificări de detaliu sînt formulate în anul 1965, dintre care notabilă este folosirea literei *ă* în familia cuvîntului *român*, regulă pe deplin justificată, ținînd seama de circulația internațională a numelui nostru etnic, care în forma cu *a* își crease o tradiție pe plan mondial.

CARACTERISTICILE ORTOGRAFIEI ROMÂNEȘTI ACTUALE

Reforma ortografică din anul 1953 aduce cîteva modificări substanțiale scrierii românești literare, toate urmîrind legarea mai strînsă a imaginii grafice a limbii noastre cultivate de limba vie a poporului, precum și înlăturarea anumitor complicații de scriere, generatoare de greșeli.

Cele mai importante modificări aduse de reforma din 1953 sînt următoarele: a) generalizarea liniuței de unire, numită cratimă, și limitarea apostrofului la un număr relativ mic de situații accidentale, reprezentate prin cazurile în care, după căderea ocazională a unui sunet sau a unui grup de sunete, apar nemijlocit alăturate două sunete care nu formează o silabă, de exemplu: *făr' de*, *da' cum*, *dom'le*; b) înlăturarea literei *ă* și înlocuirea ei cu *i* (pentru excepția cu privire la familia cuvîntului *român*, vezi mai sus); c) sistematizarea clară a raporturilor dintre ortografie și gramatică — aplicarea principiilor numite morfologic și sintactic în ortografie —, ceea ce duce la o corelare logică a regulilor, înlesnind unificarea formelor gramaticale de exprimare literară; d) abolirea lui *-u* fără valoare fonetică; e) înlocuirea formei verbale *sunt* prin *sînt* (această ultimă formă a verbului corespunzînd originii latine a prezentului indicativ românesc, care provine, după cum se știe, din conjunctivul latin *sint* și nu, cum se credea în secolul al XIX-lea, din indicativul latin *sunt*).

Examinând raporturile dintre litere și sunete constatăm că alfabetul românesc actual este alcătuit mai ales din semne grafice care au o singură valoare fonetică. Din cele 31 de litere pe care le cuprinde alfabetul românesc actual (literele *q*, *w* și *y* au fost incluse în alfabet numai începând cu DOOM), 19 au nume identice sau aproape identice cu sunetele-tip reprezentate prin ele, fiecare literă corespunzând câte unui singur sunet-tip, ceea ce formează baza aplicării principiului fonetic în ortografia românească modernă. Celelalte 12 litere au un singur nume, dar mai multe valori, corespunzând fiecare mai multor sunete-tip sau având mai multe întrebuințări. Numele acestor litere se potrivește numai cu câte unul din sunetele pe care le reprezintă.

În urmărirea enumerării pe care o facem în continuare, recomandăm să se țină seama de următoarele semne convenționale de redare a exemplelor: litera citată se reproduce cursiv, numele literei se reproduce între ghilimele, iar sunetul-tip apare între paranteze drepte. Litera folosită în transcriere fonetică este numită *semn fonetic* și este reprodusă, de asemenea, între paranteze drepte. Ea este indicată numai cînd diferă de cea din alfabet. O relație de felul următor:

ș „șe” = [ʃ] (semnul fonetic [ʃ])

se va citi în felul următor:

litera ș avînd numele „șe” corespunde sunetului ș, care apare în transcriere fonetică și sub forma [ʃ].

Menționăm că nu am indicat toate semnele fonetice folosite de specialiști. Ne-am limitat să dăm, în această introducere în studiul ortografiei, numai formele care să servească unei înțineri sumare în modul de descriere din lucrările de specialitate consacrate problematicei pe care o dezbatem. Semnele provin fie din alfabetul fonetic al Asociației Fonetice Internaționale, fie din cel al Atlasului lingvistic român. Indicațiile de distribuție care se dau după semnul fonetic se referă la sunetul-tip. În ceea ce privește citirea sunetului (nu a literei), pentru denumirea lui semnalăm faptul că, în cazul consoanelor, ea se face prin adăugarea vocalei *i* (*bi*, *ci*, *di* etc.), cu excepția a patru consoane, în legătură cu care am optat aici pentru citirea cu *i* (*ci*, *gi*, *chi*, *ghi*).

În ceea ce privește citirea, adică denumirea literelor, atragem atenția asupra faptului că în DOOM (p. X) se admit „variante de citire”, deci denumiri paralele pentru următoarele litere: *f* (*ef*), *g* (*ge*), *h* (*haș*), *l* (*el*), *m* (*em*), *n* (*en*), *r* (*er*), *s* (*es*), *z* (*zet*).

Cele 19 litere corespunzând câte unui singur sunet-tip sînt următoarele:

- 1) *a* „a” = [a];
- 2) *ă* „ă” = [ă] (semnul fonetic [ə]);
- 3) *â* „â” = [â] (semnul fonetic [i]);
- 4) *b* „be” = [b];
- 5) *d* „de” = [d];
- 6) *f* „fe” = [f];
- 7) *i* „i” = [i] (semnul fonetic [i]);
- 8) *j* „je” = [j] (semnul fonetic [ʝ]);
- 9) *l* „le” = [l];
- 10) *m* „me” = [m];
- 11) *n* „ne” = [n];
- 12) *p* „pe” = [p];
- 13) *r* „re” = [r];

- 14) *s* „se” = [s];
- 15) *ș* „șe” = [ʃ] (semnul fonetic [ʃ]);
- 16) *t* „te” = [t];
- 17) *ț* „țe” = [ț] (semnul fonetic [ts]);
- 18) *v* „ve” = [v];
- 19) *z* „ze” = [z].

Cele 12 litere corespunzând mai multor sunete-tip sînt următoarele:

1. *c* „ce” = a) [c] (semnul fonetic [k]; apare urmat fie de consoane, cu excepția lui *h*, fie urmat de vocale, cu excepția lui *e* și *i*, fie la sfîrșit de cuvînt, exemple: *carte*, *cum*, *acolo*, *craș*, *rac*);
- b) [ci] (semnul fonetic [ç]; apare la sfîrșit de cuvînt și nu apare înainte de consoane, exemple: *cerc*, *circ*, *ceas*, *cioraș*, *aici*; este de reținut faptul că grupul de litere *ce* sau *ci*, singurul în care apare, în română, sunetul *ci* [ç], nu corespunde în toate pozițiile aceluiași secvențe de sunete; înaintea unei consoane sau a unei vocale de care *e* sau *i* se separă prin hiat, grupul are valoare silabică: *cerc*, *circ*, *liccan*, *social*, *e* și *i* notează vocalele *e* și *i* cu ajutorul cărora se formează silaba; la sfîrșit de cuvînt, grupul de litere *ce* are de asemenea întotdeauna valoare silabică (*face*), în schimb grupul *ci* are valoare silabică, dacă *i* este accentuat (*a suci*), sau numai valoarea [ç], dacă accentul cade pe o vocală anterioară; în acest ultim caz litera *i* nu are valoare fonetică, ea este un simplu semn grafic care arată că litera *c* se pronunță [ç], de ex. *aici*; cu valoare nesilabică apar grupurile de litere *ce/ci* și în situațiile cînd sînt urmate de vocale cu care *e* și *i* formează un aparent diftong, și în aceste situații *e* și *i* sînt numai semne grafice, nu au valoare fonetică);
- c) [chi] (semnul fonetic [kʰ]; apare urmat, în ortografie, întotdeauna de litera *h*, care nu are nici o valoare fonetică, fiind exclusiv marcă a valorii literei *c*, și de *e* sau *i*, care au aceeași situație ca în cazul sunetului [ç] descris mai sus; exemple: *chiar*, *cheamă*, *unchi* — *e* și *i* nu au valoare fonetică; *chem*, *chin*, *ureche* — *c* și *i* corespund vocalcelor [e] și [i]);
2. *e* „e” = a) [e] ;
- b) [e semivocalic] (semnul fonetic [ɛ]);
- c) [i semivocalic] (semnul fonetic [y]); această valoare a literei *e* se ia în discuție pentru cazul în care litera *e* se află la început de cuvînt sau de silabă și este urmată de o vocală (*a*): pronumele personal feminin singular de persoana a III-a la nominativ-acuzativ, *ea*, pronunțat de către majoritatea vorbitorilor limbii române la fel cu verbul *a lua* la indicativ prezent persoana a III-a singular și la imperativ, *ia* [ya]);

În conformitate cu indicațiile îndreptărilor ortografice din ultimii ani, edițiile din 1960, 1965 și 1971, pronunțarea ar trebui să fie cu [ɛ], ceea ce pentru mulți români este greu, dacă nu imposibil, de realizat, dat fiind faptul că, în limba română, nu apare în nici un alt cuvînt semivocala *e* la început de cuvînt, adică după o pauză în rostire. Indicația din îndreptările ortografice curente amintite se explică printr-o aplicare mecanică a formulei „se scrie și se pronunță”, în ediția din 1960 a *Îndreptarului ortografic, ortopie și de punctuație*, la majoritatea paragrafelor din ediția anterioară intitulată *Mic dicționar ortografic*, 1953, considerîndu-se, probabil, că în felul acesta este întărit caracterul de îndreptar, nu numai ortografic, ci și ortoepic, al lucrării.

Valoarea [y] a lui *e* apare și atunci când litera se află la început de silabă și este urmată de o vocală (de obicei *a*); în cuvintele *crează, insinuează, aceea*, situația este din toate punctele de vedere aceeași ca la pronumele *ea* (vezi mai sus).

- d) [diftongul inițial ie] (semnul fonetic [ye]); această valoare a literei *e* apare numai la început de cuvânt sau de silabă; aici o consemnăm într-un număr restrâns de cuvinte și forme gramaticale foarte vechi în limba română: *el, ei, ele, eu, ești, este*, precum și toate formele de imperfect ale verbului *a fi*: *eram, erai* etc.);
- e) [Ø] ca semn grafic diacritic pentru anumite valori ale literelor *c* și *g* (vezi mai sus);
5. *g* „ghe” = a) [g] (semnul fonetic [g] apare în aceleași poziții ca și [k], vezi mai sus);
- b) [gi] (semnul fonetic [g̥]); apare în aceleași poziții ca [ç], vezi mai sus);
- c) [ghi] (semnul fonetic [g̥]); apare în aceleași poziții ca [k’], vezi mai sus);
4. *h* „ha” = a) [h] (semnul fonetic [χ]);
- b) după literele *c, g* și *w* litera *h* nu are nici o valoare fonetică, fiind numai un semn grafic al valorii literei anterioare;
5. *i* „i” = a) [i];
- b) [i semivocalic] (semnul fonetic [y] sau [i]); unii specialiști în fonetică diferențiază astfel două variații de pronunțare a semivocalci, în funcție de locul pe care îl ocupă în diftong; [y] apare înaintea vocalei, iar [i] după vocală; există însă și lucrări care nu diferențiază aceste variații de pronunțare, în mod obișnuit insesizabile cu urechea, notînd, în toate pozițiile, semivocala prin [i] sau prin [y]; în ceea ce privește denumirea acestui sunet, precizăm că am păstrat denumirea din manualele școlare: semivocala *i*; specialiștii folosesc și denumirea de *iod* sau *iot*);
- c) [i scurt, nesilabic] (semnul fonetic [i̯]), apare în cuvinte ca *lupi, cîni, orice*; pentru notarea acestui sunet mai pot fi întâlnite și alte două semne fonetice: [i̯] sau [ĭ̯];
- d) [Ø] semn grafic al anumitor valori ale literelor *c* și *g* (vezi mai sus punctul 1, b);
6. *k* „ca” = a) [c] (semnul fonetic [k]; în cuvinte ca *kripton, kaki, kola, folk*);
- b) [chi] (semnul fonetic [k’]), în cuvinte ca *kilogram, keta*; după *k, c* și *i* au totdeauna valoarea vocalelor [e] și [i]);
7. *q* „kü/chiu” = a) [c] (semnul fonetic [k]; în majoritatea cuvintelor scrise cu *q-* sau *qu-* + vocală nepalatală (orice vocală în afară de *e/i*) sau vocala *i*: *quaker, quark, quassar, Qatar, quattrocento, quioproquo*);
- b) [chi] (semnul fonetic [k’]); în unele cuvinte în care după *qu* urmează *e* sau *i*: *quebracho, quechua, quiipu*);
8. *o* „o” = a) [o];
- b) [o semivocalic] (semnul fonetic [o̯]);
- c) [u semivocalic] (semnul fonetic [w]); după părerea majorității specialiștilor aceasta este pronunțarea literei *o* urmate de *a*, la început de cuvânt sau de silabă, deci atunci când aparent face parte dintr-un diftong *oa* la început de cuvânt sau de silabă, de exemplu în cuvinte ca *oameni, oase, respectuoase*);
9. *u* „u” = a) [u];
- b) [u semivocalic] (semnul fonetic este [w] sau [u̯], în aceleași condiții ca și pentru *i* semivocalic, vezi mai sus; acest sunet este numit și *digamma*); cu aceeași valoare apare *u* și după *q* înainte de *a*: *quaker, quarc, quassar*;

- c) [v] într-un număr limitat de cuvinte, după litera *q* pronunțată [k]: *quadrium, quioproquo*;
- d) [Ø] într-un număr limitat de cuvinte după litera *q* pronunțat [k’]: *quebracho, quiipu*);
10. *w* „dublu ve” = a) [v] în majoritatea cuvintelor scrise cu *w*: *wagnerian, waton, watt* etc.);
- b) [u semivocalic] (semnul fonetic [w] sau [u̯]) în cuvinte de origine engleză, după pronunțarea limbii de origine: *week-end, western, whig* etc.);
11. *x* „ics” = a) [ks] (în cuvinte ca *excursie, pix, taxă*);
- b) [gz] (în cuvinte ca *examen, exercițiu*);
12. *y* „i grec” = a) [i] înainte de consoană sau, la sfîrșit de cuvînt, după consoană: *yerit, hobby*);
- b) [i semivocalic] (semnul fonetic [y] sau [i̯]); această valoare a literei apare numai înainte sau, la sfîrșit de cuvînt, după vocală: *yen, cow-boy*).

Se poate observa, din enumerarea făcută mai sus, că limba română are 34 de sunete-tip, reproduse printr-un sistem alfabetic format din 31 de litere (cele 34 de sunete-tip sînt 22 de consoane: *b, c, ci, chi, d, f, g, gi, ghi, h, j, l, m, n, p, r, s, ș, t, ț, v, z*, 7 vocale: *a, â, e, î, i, o, u*, 4 semivocale: *e, i, o, u*, și o vocală nesilabică, asemănătoare cu o semivocală, dar care nu este numită astfel, deoarece nu intră în componența unui diftong (vezi sunetul discutat sub 5, c).

Proportia de 34:31 nu reflectă exact gradul de adaptare la principiul fonetic al sistemului alfabetic din ortografia noastră actuală. Ne putem apropia mai mult de stabilirea acestuia prin aplicarea unor concepte noi, proprii cercetării lingvistice moderne, în speță structuralismului funcțional. Vom realiza astfel o descriere a sistemului grafematic românesc, cum am dat în SINTEZE₂ (p. 96—98). În urma modificărilor operate în DOOM, unele date cifrice cuprinse în lucrarea citată trebuie și ele modificate. Introducîndu-se încă trei litere în alfabet, care, toate, după cum se poate deduce din cele spuse sub 7, 10, 12, sînt litere cu mai multe valori, numărul grafemelor în ortografia românească actuală este de 39: litera *y* reprezintă două grafeme monovalente: (VyV și CyC) litera *q* se analizează în trei grafeme, două monovalente și unul polivalent: (*q(u) + Vnp* = [k]; *qu + e* = [k’] și *qu + i* = [k’] sau [k]). Astfel în alfabetul actual există 32 de grafeme monovalente: *a, â, â, b, c, ci/e, ch, d, f, g, gi/e, gh, h, î, i, j, k, k + i/e, l, m, n, p, q(u), + Vnp, qu + e, r, s, ș, t, ț, v, VyV, CyC, z* și 7 grafeme polivalente: *e, i, o, qu + i, u, w, x*. Constatăm deci că inventarul de semne al ortografiei noastre conține în proporție de 82% (32:39) grafeme care ilustrează principiul fonetic (o corespondență de 1 la 1 între grafeme și sunete-tip). Aceste grafeme reprezintă de fapt literele a căror valoare fonetică poate fi determinată printr-o regulă, deci litere a căror întrebuintare se integrează într-un sistem. Este, din acest punct de vedere, clocvent faptul că, prin introducerea celor trei litere în plus în noua lucrare normativă românească DOOM, echilibrul grafematic nu a fost atins prea mult. Fără aceste litere, după cum rezultă din cele spuse în SINTEZE, principiul fonetic era reprezentat în alfabet prin 84% din grafeme (28 la 33). Semnificativ rămîne faptul de a se fi putut evalua exact o modificare în ortografie pe baza unei analize sistematice, structuralist-funcționale, cum este analiza grafematică.

Înțelegerea corectă a ortografiei ca realitate a comunicării lingvistice și ca domeniu științific se bazează în esență pe doi factori: a) recunoașterea

distincției dintre literă și sunet și b) determinarea sistemului de reguli care guvernează folosirea semnelor grafice. Acest al doilea aspect este examinat, în paginile care urmează, din perspectiva principiilor care stau la baza ortografiei noastre actuale.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. AVRAM, MIOARA, *Problemele alcătuirii unui nou îndreptar ortografic al limbii române*, în LR XXIV (1975), nr. 4, p. 279—268.
2. AVRAM, MIOARA, *Școala și cerințele actuale ale predării ortografiei și ortoepiei*, în *Aspecte ale evoluției limbii și literaturii române*. Cursuri de vară, Piatra-Neamț, 1977, p. 151—168.
3. AVRAM, MIOARA, *Locul foneticii în învățământul limbii române*, în *Lectura modernă a textului narativ*. Cursuri de vară. Piatra-Neamț, 1978, p. 128—148.
4. BELDESCU, GEORGE, *Ortografia în școală*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1973.
5. COTEANU, ION, *Pentru un dicționar ortografic al limbii române*, în LR XXV (1976), nr. 4, p. 351—354.
6. GHEȚIE, ION, *Încăputurile scrisului în limba română*. Contribuții filologice și lingvistice. București, Editura Academiei R.S.R., 1974, p. 21—29.
7. GHEȚIE, ION, MAREȘ, AL. *Introducere în filologia românească*. Probleme Metode. Interpretări. București, Editura Enciclopedică, 1974, p. 45—68.
8. GRAUR, ALEXANDRU, *Mic tratat de ortografie*, București, Editura Științifică, 1974.
9. VASILIU, EMANUEL, *Aspecte ale raportului ortografie-ortoepie în româna actuală (Reguli ortografice care nu există)*, în LL 1978, nr. 2, p. 202—208.
10. VASILIU, EMANUEL, *Scrierea limbii române în raport cu fonetica și fonologia*. Curs anul I. Universitatea din București, Facultatea de Limba și Literatura Română, 1979.

PRINCIPIILE ORTOGRAFIEI ROMÂNEȘTI ACTUALE de THEODOR HRISTEA

CONSIDERAȚII PRELIMINARE

1. Până la 1860, când am început să scriem oficial cu litere latinești, nu s-a pus niciodată în mod serios problema adoptării unei ortografii românești fonetice sau etimologice, întrucât alfabetul care se folosea, la noi, era cel chirilic. Trecându-se la scrierea cu alfabet latin, a fost firesc ca, la început, ortografia noastră să aibă un caracter mai mult ori mai puțin etimologic, după cum autorul ori autorii unui sistem ortografic erau latiniști extremiști sau numai moderați. Istoria scrisului românesc cu litere latine arată că fiecare dintre reformele ortografice anterioare celei din 1953 a însemnat un succes împotriva etimologismului inițial și un nou pas pe calea introducerii, în limba română, a unei ortografii pe care ne-am obișnuit s-o numim **fonetică**, deși ar fi mai potrivit să-i spunem **fonologică** sau **fonematică**.

Trebuie subliniat și aici că, în scrisul obișnuit, noi nu notăm, de fapt, variantele extrem de numeroase ale sunetelor, ci acele „tipuri sonore” medii, care închid în ele caracteristicile comune și esențiale ale tuturor felurilor de **a, ă, e, p, b, m, n** etc. Aceste tipuri sonore abstracte (împreună cu grafemele corespunzătoare) au fost prezentate în prima parte a secțiunii consacrate ortografiei.

2. Fără a contesta ortografiei etimologice orice merite, vom spune, totuși, că marea superioritate a celei fonetice rezidă, înainte de orice, în simplitatea și accesibilitatea ei. Este de la sine înțeles că, într-o limbă în care normele de scriere se stabilesc ținându-se seamă de pronunțarea celor mai mulți vorbitori, majoritatea problemelor de ortografie sînt, în același timp, probleme de ortoepie și viceversa. Este tocmai cazul limbii române, despre a cărei ortografie se poate spune că este, *în linii mari*, **fonetică**, ceea ce înseamnă că noi scriem, în general, așa cum pronunțăm.

3. O altă precizare care se impune este că nici un sistem ortografic nu este și nu trebuie să fie cu adevărat „fonetic”, întrucât menirea scrisului nu este aceea de a reda cu maximum de fidelitate marele număr de sunete și de variații de sunete care se pot întîlni într-o limbă oarecare. Pentru aceasta ar fi nevoie de un alfabet extrem de complicat, asemănător cu cel folosit de către foneticieni și de alți lingviști, care utilizează un număr apreciabil de semne speciale cu ajutorul cărora pot fi notate, uncori, chiar nuanțe foarte fine ale limbajului articulat. Întrebuințat pe scară largă, un astfel de alfabet (care cunoaște, spre exemplu, semne pentru sunete scurte, lungi, închise, deschise etc.) ar complica, în mod inutil, scrierea, făcînd-o greu accesibilă chiar pentru oamenii foarte instruiți.

PRINCIPIUL FONETIC ÎN ORTOGRAFIA LIMBII ROMÂNE

1. După cele câteva considerații preliminare (adăugate capitolului anterior), trecem la examinarea celui mai important dintre principiile care stau la baza scrierii noastre actuale, și anume **principiul FONETIC**. Prin aplicarea lui în mod relativ consecvent a fost apropiată scrierea de pronunțare și au fost eliminate multe dintre inconsecvențele ce caracterizau vechea ortografie a limbii române. Astfel, în virtutea acestui principiu a fost suprimat *u* final dintr-o serie de cuvinte și forme gramaticale, cum ar fi: *cui, mai, unchi, unghi sau tai, voi, făcui* etc. Toate acestea se scriau, în trecut, cu un *u* la sfârșit, deși el dispăruse de multă vreme din pronunțare. În ortografia actuală, *u* final se păstrează numai acolo unde el redă o realitate fonetică și unde trebuie neapărat pronunțat. Într-o serie de neologisme, *u* final (care alcătuiește cu semivocala *i* un diftong) tinde să fie suprimat în vorbire și scrierea neînțigrijită. Pronunțări și grafii de felul lui: *sălar, onorar, teritor, provizor, servici, benefici* etc. trebuie evitate, întrucât sînt neliterare. Formele corecte ale acestor neologisme sînt: *salariu, onorariu, teritoriu, provizoriu, serviciu* etc.

2. Tot în virtutea principiului fonetic a fost suprimată una dintre consoanele duble, acolo unde pronunțarea a dictat acest lucru. Astfel, după noua ortografie, se scriu cu un singur *s* o serie de neologisme cum sînt: *casă* (de bani), *masă* „multime”, *rasă* (de oameni sau de animale), *glosă, pasă* (folosit în special cu sensul pe care îl are în sport), apoi *rarisim, generalisim* și altele. În limbile din care provin, aceste cuvinte sînt ortografiate cu dublu *s*: *it. cassa, fr. masse, germ. Rasse* (dar și *fr. race*, scris cu *c*) etc. Grafia cu consoane duble se păstrează numai acolo unde ea corespunde unei realități fonetice generale. În această situație sînt cuvintele formate cu unele prefixe care se termină în aceeași consoană cu care începe rădăcina. De pildă: *interregional, transsiberian, transsaharian, transsudat* etc. Tot cu consoana dublă trebuie scrise și *innoda, innora, innecura, innebuni* și altele, în care consoana finală a prefixului *in-* se întâlnește cu *n* inițial al rădăcinii: *in + noapte = innoapte, in + negru = innegri* etc.

Regula enunțată nu este valabilă și pentru verbele *ineca* și *inota*, care trebuie scrise cu un singur *n*. În aceste cazuri, scrierea cu un singur *n* este justificată de faptul că nu se mai simte cuvîntul primitiv (începător cu această consoană) la care s-a adăugat prefixul *in-*. Vechile verbe *nota* și *neca* (pe care le-am moștenit din latină) au dispărut din limbă, sub această formă, așa încît derivatele *inota* și *ineca* nu mai sînt analizabile astăzi, în prefixul *in-* + un cuvînt existent în limba noastră și începător cu consoana finală a prefixului amintit.

3. O altă regulă ortografică actuală, izvorită tot din aplicarea principiului fonetic, recomandă ca prefixele *des-* și *răs-* să se scrie *dez-* și, respectiv, *răz-* înaintea de vocale și de consoanele sonore, care sînt: *b, u, g, v, z, j, m, n, r, ș și g* (ultimele două sînt notate, în scris, prin *ge-gi* și *ghe-ghi*). Prin urmare, pronunțînd în mod normal *dezarma, dezechilibru, dezgust, dezgheț, dezlipi, dezmosteni* etc., vom și scrie cu *z*, păstrînd pe *s* numai acolo unde el se menține, și în rostire, adică înaintea consoanelor surde: *descătusa, desfășura, desperechea* etc. Dăm și câteva exemple similare prin care ilustrăm dubla scriere a prefixului *răs-*: *răsfrîng, răsplăti, răscoli, răscoimîine* etc., față de: *răzbate, răzgîndi, răzbunîc* și altele.

4. Mergînd mai departe cu discutarea principiului fonetic, menționăm o nouă regulă și anume cea privitoare la scrierea lui *ie* la început de cuvînt și la începutul unei silabe care urmează după o vocală. Cu câteva excepții (care vor fi arătate mai departe), trebuie să scriem diftongul *ie* pe care îl și pronunțăm, de fapt, în cuvinte sau forme gramaticale de felul lui: *baie, femeie, statuie, voie, constituie, trebuie* etc. În conformitate cu rostirea reală, același *ie* trebuie să apară și la început de cuvînt. De exemplu: *ied, iepure, iederă, iestîn, ierna, ieri* și, bineînțeles, *ieși* sau *iesire* (nu *esire*, cum se mai întîlnește, încă, pe la unele cinematografe). Aici e cazul să subliniem că în *neologism* trebuie evitată atît rostirea, cît și scrierea cu diftongul *ie* în situațiile arătate. Prin urmare, vom pronunța și mai ales vom scrie: *erou* (nu *ierou*), *idee și epopee* (cu dublu *e* la sfârșit), *ecou, efemer, epic, epocă, elan, efect, educație, electricitate, elegie, elocvență, eter* și multe altele, pentru care, în caz de nedumerire, se impune consultarea dicționarelor mai recente (DEX, MDE₂, DN₃ etc.) și mai ales a *Dicționarului ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române* (DOOM), la care ne vom referi mereu în cele ce urmează.

O precizare se impune în legătură cu *ierarhie, ierarhic și ierarhiza*, care trebuie scrise în felul acesta, deci cit mai aproape de etimonurile lor franțuzești (*hiérarchie, hiérarchique și hiérarchiser*). Grafiile și mai ales pronunțările *erarhie, erarhic și erarhiza* (care nu lipsesc nici chiar din exprimarea unor lingviști) pot fi considerate „hipercorecte”, fiindcă izvorăsc din grija de a evita o presupusă rostire neliterară (cu *ie* în loc de *e*) ca în cazul numeroaselor neologisme de felul celor mai sus citate: *epocă, educație* etc.

5. Scrierea a mai fost pusă de acord cu pronunțarea și în alte cazuri, dar nu le putem examina aici chiar pe toate. Menționăm numai, în treacăt, că nu se scrie niciodată *n*, dacă urmează după el consoanele *p* și *b*, întrucît acestea îl „asimilează” pe *n*, transformîndu-l în *m*. În fața lui *p* sau *b*, *m* este mai ușor de pronunțat, deoarece (spre deosebire de *n*) el se articulează ca și consoanele amintite cu ajutorul ambelor buze: *p, b, m*. Este aici un fenomen de *acomodare* (care se petrece și în pronunțarea altor limbi) și care are consecințe în planul grafiei. Astfel, deși verbul *împături* este format în mod evident cu prefixul *in-* + *pătură*, el va fi scris cu *îm-*, fiindcă rostirea general românească este *împături*, nu *înpături*. Tot așa, trebuie să scriem și să pronunțăm *bomboane*, nu *bonboane* și *bonbonerie*, chiar dacă în franceză (de unde ne-au venit aceste cuvinte) ele se scriu cu *n*. Acomodarea despre care vorbeam este, desigur, și cauza pentru care scriem *deîmpărțit* (cu *m* și într-un cuvînt), paralel cu *deînmulțit* (deci cu *n*), fiindcă așa se rostește în mod corect. Prin urmare, cel puțin în cazul de față, nu poate fi vorba de o inconsecvență a ortografiei noastre, ci, mai degrabă, de o aplicare consecventă a principiului de care ne ocupăm.

6. Ultima regulă pe care o mai discutăm și care e legată tot de aplicarea principiului fonetic se referă la scrierea neologismelor mai mult ori mai puțin recente din limba noastră. În general vorbind, dacă un cuvînt străin a pătruns mai demult în românește sau se bucură de o circulație mai largă, atunci el este „reprodus fonetic” sau, altfel spus, se scrie așa cum se pronunță la noi. De exemplu: *angro și angrosist* (derivat, în limba română, de la cel dintîi), *aisberg, lider, miting, spicher, seif, sezlong, vizavi* etc. În această situație se află și foarte multe cuvinte din terminologia sportului, cum ar fi: *meci, fotbal, gol, golaveraj, ofsaid* etc.

În cazul neologismelor foarte recente sau al celor care, indiferent de vechimea lor, eunosc totuși o circulație limitată, scrierea diferă de pronunțare, tocmai pentru că acestea sînt simțite ca elemente străine în limba noastră. Din această categorie fac parte **lied** (pron. *lid*) și **loess** „rocă sedimentară” (pron. *lös*), ambele de origine germană, apoi foarte multe cuvinte de proveniență engleză, care, deocamdată, nu circulă decît în anumite medii. E vorba de: **cow-boy** „păzitor de vite în S.U.A.”, **jeep** (pron. *gip*) „numele unei mașini americane”, **rummy** (pron. *römi*), **whisky** etc.

În continuare dăm o listă de neologisme, în cazul cărora scrierea diferă (mai mult ori mai puțin) de pronunțarea pe care o indică DOOM și IOOP sau alte lucrări normative (DLRM, DEX, MDE₂ și DN₃). Pentru ca diferența dintre norma ortografică și cea ortoepică să fie mai ușor de urmărit, indicăm în paranteză și forma pe care termenul neologic o are în limba ori în limbile din care româna l-a împrumutat:

- **alură** (pron. aliură; comp. fr. *allure*);
- **bleu**, adj. invar. (pron. blö; comp. fr. *bleu*);
- **cozeur** (pron. cozör; comp. fr. *causeur*);
- **dancing** (pron. dansing; comp. fr., engl. *dancing*);
- **diesel** (pron. dizel; comp. germ. *Diesel*);
- **design** (pron. dizáin; comp. engl. *design*);
- **diseur** (pron. dizör; comp. fr. *diseur*);
- **ecru**, adj. invar. (pron. ecrü; comp. fr. *écru*);
- **foehn** (pron. fön; comp. germ. *Föhn*, fr. *foehn*);
- **grimeur** (pron. grimör; comp. rus. *grimior*);
- **intermezzo** (pron. intermețo; comp. ital. *intermezzo*);
- **joule** (pron. jul; comp. fr. *joule* din engl. *joule*);
- **marijuana** (pron. marihuána; comp. span. *marijuana*);
- **mezzo-forte** (pron. mețo-forte; comp. ital. *mezzo-forte*);
- **newton** (pron. niúton; comp. engl., fr. *newton*);
- **ohm** (pron. om; comp. fr. *ohm*, germ. *Ohm*);
- **outsider** (pron. autsaidăr; comp. engl. *outsider*);
- **pizzicato** (pron. pițicato; comp. ital. *pizzicato*);
- **spleen** (pron. splin; comp. engl., fr. *spleen*);
- **sufleur** (pron. suflör; comp. fr. *souffleur*);
- **tul** (pron. tül; comp. fr. *tulle*);
- **waterpolo** (pron. uțterpolo; comp. engl., fr. *water-polo*);
- **watt** (pron. vat; comp. engl., fr. *watt*) și altele.

PRINCIPIUL TRADIȚIONAL-ISTORIC

1. Exceptînd ultimele cazuri, în toate cele pe care le-am discutat pînă acum, scrierea este conformă cu pronunțarea sau, în alți termeni, normele ortografice și cele ortoepice coincid. În multe alte cazuri, norma ortografică nu mai corespunde celei ortoepice sau chiar o contrazice pe aceasta din urmă, de unde se vede că ortografia noastră nu are un caracter integral fonetic și nici nu e chiar atît de simplă pe cît poate părea la prima impresie. O serie de factori, printre care tradiția sau obișnuința de a scrie într-un anumit fel, originea și, în general, istoria cuvintelor ne împiedică

să scriem, în toate cazurile, așa cum pronunțăm. Astfel, multe cuvinte și forme gramaticale cum ar fi: gaie, oaste, oare, oase, oameni și altele sînt scrise cu *o* numai în virtutea tradiției și datorită originii lor latine, însă ele sînt pronunțate, în realitate, cu un *u* semivocalic, care împreună cu vocala următoare formează un diftong ascendent sau urcător. În formele latinești care stau la baza cuvintelor citate există un *o* care s-a transformat în diftongul *ua*, nu *ga* (cu *o*). Astfel, *hora* a devenit *uară*, *hostis* a devenit *uaste*, *homines* (pluralul lui *homo*) s-a transformat în *uameni* și așa mai departe. Diftongul *ga* nu se poate pronunța, în limba română, decît atunci cînd este precedat de o consoană (ca în *bgabă, rgată* etc.), nu și în poziție inițială. Prin urmare, scrierea cu *o* în loc de *u* a fost menită, încă de la introducerea alfabetului latin, să-l reproducă pe *o* din etimonurile sau formele latinești care stau la baza acestor cuvinte. Nefiind vorba de redarea unei pronunțări românești autentice, sîntem pe deplin îndreptățiți ca, în astfel de cazuri și în altele similare, să vorbim despre rămășițe etimologice în ortografia noastră actuală, care nu vor fi, probabil, niciodată, înlăturate.

2. Afirmația că între scrierea și pronunțarea limbii române nu este, în toate cazurile, o concordanță perfectă mai poate fi ilustrată și prin alte exemple. Astfel, scriem **eu** sau **el** și rostim, în realitate, **ieu** și **iel** (cu un *i* semivocalic la inițială). Pluralele **ei** și **ele** se supun, firește, aceleiași norme de pronunțare ca și unele forme gramaticale ale verbului *a fi*: **iești, ieste, ie, ieram, ierai, iera** și **ierau** (deci în toate cazurile cu diftongul *ie*). Rostirile **eu, el, este, eram** etc. (cu *e*), care se aud, uneori, chiar pe scena teatrelor, sînt cu totul nelirești pentru un vorbitor de limbă română și normele ortoepice în vigoare le resping pe bună dreptate. De cele mai multe ori, astfel de rostiri, care pot părea pretențioase, se datoresc influenței pe care grafia o exercită asupra pronunțării.

3. Cît privește pronumele de genul feminin **ea**, acesta se scrie întotdeauna cu *e* (ca și **el**), dar se rostește la nominativ și acuzativ singular **ia** (deci cu *i* urmat de *a*). Ca și diftongul *ga*, nici **ea** nu poate apărea în limba română, la început de cuvînt și neprecedat de o consoană. Prin urmare noi pronunțăm **beată**, dar **ia** sau **tară, iată** etc. La genitiv și dativ, ceea ce se scrie **ei** se pronunță, desigur, **iei** (care formează un triftong cu structură de tipul S+V+S).

4. Despre o influență a grafiei asupra pronunțării se mai poate vorbi și în acele cazuri în care articolul hotărît sau definit **-l** se rostește fără a fi și necesar în vorbirea curentă. Acest articol a dispărut de circa trei secole din pronunțarea obișnuită sau naturală, așa că putem să rostim în mod normal: **omu, copilu, elevu, studentu** etc., nu **omul, copilul, profesorul** ș.a.m.d., care constituie pronunțări pedante. Subliniem că normele gramaticale și ortoepice în vigoare ne recomandă pronunțarea lui **l** (articol masculin) numai în exprimarea **s-o-l-e-m-n-a**, adică într-o conferință publică, într-un curs universitar etc., nu și în vorbirea obișnuită. Indiferent dacă este pronunțat sau nu, articolul în discuție este obligatoriu în scris (**omul, lupul** etc.). Faptul că **-l** apare în scris în absolut toate situațiile se datorește tot tradiției, etimologiei și unor necesități de ordin gramatical. În orice caz, avem aici o nouă dovadă că norma ortografică nu este dictată în toate cazurile de cea ortoepică.

5. Din discuția de pînă aici a rezultat limpede că normele actualei noastre ortografii nu se întemeiază exclusiv pe principiul fonetic (care este, neîndoielnic, cel mai important), ci și pe alte principii, dintre care cel TRADIȚIONAL-

ISTORIC (numit, cîteodată, și ETIMOLOGIC) ar mai putea fi, desigur, discutat și îndeosebi ilustrat prin multe exemple și reguli ortografice.

Astfel, deși rostim cu toții suplire, scriem totuși sublire, pentru că acest adjectiv provine din lat. subtilis. Și în cazul lui obcîină pronunțarea firească și generală este opcîină, iar unii chiar scriu cuvîntul în acest fel (pentru numeroase atestări, vezi DLR, s.v.). Grafia recomandabilă este totuși obcîină în conformitate cu etimonul cuvîntului, care este r.sl. obcîina. Oricît de curios ar părea, scrierea nu concordă cu pronunțarea standard nici în cazul unor neologisme ca: absent, absolut, abține, absorbție, obsceen, obluz, obține, obsceea, subsol, subtil și altele, pe care, în chip normal, le rostim cu p (deci: apsent, optuz, suptil etc.). Pentru cei care nu știu ori nu înțeleg acest lucru, subliniem că, în limba română (ca și în alte limbi), „nu pot urma imediat una după alta două consoane nesonante, dintre care una să fie sonoră, iar a doua surdă, și invers” (vezi G.L.R., vol. I, p. 89). Dacă scriem absent, absolut etc., facem acest lucru în virtutea tradiției și sub influența etimonurilor latinești și franțuzești ale acestor neologisme.

1) sint
↓ sunt
↓ ad vechi

6. Fără a putea intra în amănunte, precizăm că și scrierea cu i a unor forme flexionare ale verbului a fi (e vorba de: sînt, sîntem, sînteți) a fost acceptată, fiindcă se justifică din punct de vedere istoric și continuă o tradiție grafică mai veche. Pe deasupra, în cazul de față, scrierea cu i (în loc de u: sunt, suntem, sunteți) oglindește și pronunțarea cea mai răspîndită atît în trecut, cît și în zilele noastre.

x
cs gz

7. În ultimă analiză, se poate afirma că și scrierea cu x a unui număr apreciabil de neologisme se leagă de aplicarea acestui important principiu, care ne recomandă, printre altele, să scriem, în același fel, două grupuri consonantice cum sînt cs și gz (prin urmare: excepție, expediție etc., paralel cu exact, examina și altele). De data aceasta, ortografia noastră urmărește să păstreze imaginea grafică pe care aceste neologisme o au și în alte limbi (de exemplu în franceză, germană, engleză și, în primul rînd, în latină, de unde ele provin aproape fără excepție, dar nu întotdeauna în mod direct).

cs → fier
↓
cs ≠ x
↓
6 fondul
vechi
micsandr

O precizare care se impune în legătură cu scrierea lui x este că această literă nu redă decît grupurile consonantice amintite, adică pe cs și gz, dar nu și pe cș. Prin urmare, pluralul unor substantive și adjective masculine care se termină în cs (fix, complex, ortodox etc.) trebuie scris și pronunțat cu cș (deci fixi, complexi, ortodocși), nu cu x, cum se întîlnește uneori. Pe de altă parte, nu trebuie pierdut din vedere că există unele cuvinte în care grupul consonantic cs nu poate fi redat prin x, întrucît acestea aparțin fondului vechi al limbii (e vorba de micsandră, ticsi, îmbicsi, catadicsi etc.). Altele, deși sînt neologisme, nu se scriu în limbile din care provin cu x și atunci e normal ca nici noi să nu le scriem în felul acesta, ci cu grupul de litere cs. În această situație sînt vacs (< germ. Wachs), de la care s-a format, în românește, verbul a văcsui, apoi rucsac (< germ. Rucksack), cocs (cu derivatele cocserie, cocsifica), fucsina (numele unei materii colorante) < fr. fuchsine și altele.

PRINCIPIUL MORFOLOGIC

1. Un alt principiu important pe care se bazează, adeseori, ortografia noastră actuală este cel MORFOLOGIC. Din discuția care urmează, se va vedea că noile norme ortografice acordă o mare atenție gramaticii, în general, în rezolvarea unor probleme de scriere. În felul acesta se înlătură o

serie de inconsecvențe ce caracterizau sistemele ortografice anterioare, se realizează o simetrie sau regularitate formală în cursul flexiunii și al derivării, se creează într-o mai mare măsură posibilitatea recunoașterii unor unități morfologice (ca: rădăcină, sufixe, desinențe etc.), iar ortografia, în ansamblul ei, capătă un caracter mult mai științific. Deși, în unele cazuri, scrierea se îndepărtează și pe această cale de la pronunțarea reală, se poate spune că principiul fonetic este în mod fericit completat cu cel morfologic, tocmai pentru că aplicarea consecventă a celui din urmă le dă posibilitatea vorbitorilor să-și însușească regulile ortografice în mod sistematic și rațional. Cîteva exemple vor fi de natură să confirme cele spuse mai sus.

2. Una dintre cele mai importante reguli ale ortografiei noastre actuale recomandă să se scrie ea, nu ia (după ch, gh), atunci cînd există forme alternante cu e: cheamă — chem, încheagă — încheg, gheată — ghele, gheață — ghețuri etc. Recurgerea la principiul fonetic ar fi fost în astfel de cazuri inoperantă, din cauză că, de multe ori, ceea ce scriem ea pronunțăm, în realitate, ia. Aceasta este, spre exemplu, situația în cazul pronunțelor și adjectivelor demonstrative aceeași (fem. sing.) și aceiași (masc. plural), pe care cei mai mulți vorbitori sau chiar toți le pronunță în mod identic (mai exact spus: a-ce-iași). Dacă în pronunțare este, practic, extrem de greu să facem o deosebire între cele două forme pronominale amintite, în scris este ușor și obligatoriu să le deosebim, scriind, de exemplu: Casa de altădată a rămas aceeași, dar oamenii care trăiesc în ea nu mai sînt aceiași. În mod consecvent trebuie să scriem, de asemenea, „cartea aceea” (fem. sing.), dar „oamenii aceia” (plural masculin al lui acela).

Aplicînd regula enunțată mai sus, vom scrie și dugheană (nu dughiană), pentru că pluralul acestui substantiv este dugheni și, desigur, gheară, din cauza lui e din diminutivul gherușă. Cînd ceea ce pronunțăm ia alternează cu ie sau cînd nu există forme alternante, scriem, cu regularitate, ia, ca în următoarele cazuri: biată (femininul lui biet), fiară (cu pluralul fiare), piatră (cu pluralul pietre), apoi chiar, chiabur, ghiaur etc. În schimb, în toate cuvintele formate cu sufixele -eală și -ean vom scrie și vom pronunța ea, dacă aceste sufixe sînt precedate de ș, j (de exemplu: greșeală, oblojeală, clușean, orășean, mureșean, maramureșean etc.). În mod inconsecvent, vechea ortografie recomandă să scriem greșală (cu a), dar oblojeală (cu ea), deși sub raportul structurii morfologice cele două cuvinte nu diferă prin nimic, fiind amîndouă derivate cu același sufix (-eală).

3. Recurgîndu-se la principiul morfologic, a fost rezolvată și scrierea unor cuvinte sau forme gramaticale de felul lui: birjă, grijă, ușă, mătușă, îngroașă, îngrașă etc. După cum se știe, în special în graiul muntenesc astfel de cuvinte și forme flexionare sînt rostite cu e final (adică birje, îngroașe etc.), ceea ce ar trebui să atragă după sine grafii corespunzătoare pronunțării muntenesti, pe care limba literară o urmează în cele mai multe cazuri. De data aceasta, ni se recomandă, totuși, să scriem birjă, mătușă etc., din următoarele considerente de ordin morfologic: a) Cele mai multe substantive feminine se termină, la nominativ singular nearticulat, în -ă, nu în -e; b) Vocala ă reprezintă nu numai semnul distinctiv al celor mai multe feminine românești, ci și principalul sufix motional al limbii române. Cu ajutorul lui se derivă numeroase substantive feminine de la masculin (de exemplu: prietenă de la prieten, tovarășă de la tovarăș etc.); c) În sfîrșit, dacă s-ar fi acceptat formele muntenesti cu -e final, atunci singularul s-ar fi confundat, în unele

ind / conj

cazuri, cu pluralul (ex.: birje, cocoase, avalanșe, tovarășe etc.), deci s-ar fi realizat și în limba literară un tip de omonimie morfologică puțin obișnuită în românește.

4. Pentru a deosebi persoana a III-a singular și plural a indicativului de aceeași persoană a conjunctivului prezent, atît în scrierea, cît și în pronunțarea celor mai multe verbe, desinența va fi, în primul caz, **-ă** și în al doilea caz **-e**. Prin urmare, trebuie scris și pronunțat *îngroașă, se îngroașă* etc., dar *să îngroașe, să se îngroașe* etc. Procedîndu-se în felul acesta, se respectă modelul mai general *el cîntă, el să cînte*, care trebuie urmat și în cazul unor verbe de conjugarea a IV-a, cum ar fi *a suferi*, greșit scris, uneori, *el suferă, ei sufar* etc. Formele corecte sînt: *eu sufăr* (ca și *eu acopăr, cobor* etc.), *el și ei suferă*, precum și *el sau ei să suferă* (după *el, ei să acopere, coboare* etc.).

crea - crea

crea - crea

crea - crea

crea - crea

crea - crea

crea - crea

crea - crea

5. O altă regulă ortografică stabilește că în scrierea verbelor **crea** și **agrea** trebuie să se țină seamă de faptul că ele se conjugă după modelul unor verbe de aceeași conjugare (spre exemplu *lucra*) și că rădăcinile lor sînt **cre-** și, respectiv, **agre-**. La aceste rădăcini se adaugă o serie de elemente flexionare, dintre care unele încep chiar cu *e*, ceea ce (la anumite moduri, timpuri și persoane) explică grafia cu dublu *e*, iar la altele cu un singur *e*, fără ca în felul acesta să se poată vorbi de o inconsecvență a ortografiei noastre în vigoare. Iată cîteva forme ceva mai complicate ale verbelor amintite, puse alături de formele corespunzătoare ale verbului *lucra* (cu rădăcina *lucr-*), după care trebuie să ne orientăm în scrierea celor dintîi:

lucr-ez	lucr-ează	lucr-ăm	lucr-at	lucr-înd
cre-ez	cre-ează	cre-ăm	cre-at	cre-înd
agre-ez	agre-ează	agre-ăm	agre-at	agre-înd

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

pl. inf. lung

6. Unii întâmpină dificultăți și la scrierea pluralului unor infinitive lungi de felul lui *îmbrățișare, înfățișare* sau *încrucșare*, care apar, cîteodată, scrise: *îmbrățișeri, înfățișeri* etc. În astfel de cazuri, ne vom orienta după *cîntare, alergare* și altele, pe care toată lumea le scrie *cîntări, alergări* etc.

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

ane / erie

7. O distincție clară trebuie făcută, de asemenea, între sufixele **-arie** și **-erie**, care se confundă, cîteodată, atît în scris, cît și în pronunțare, deși cel dintîi se leagă, în mod evident, de **-ar**, iar al doilea de **-er**. Prin urmare, vom scrie *berărie, mănăstire, chișinău* etc. (pentru că acestor substantive le corespund numele de agent *berar, mănăstir, chișinău* etc.), dar vom scrie *frizerie* și *tăpiserie* (paralel cu *frizer, tăpiser*), nu *frizărie* și *tăpizărie*, cum se aude, adesea, în vorbirea populară. Pe *păpărie* îi vom ortografia totuși cu **-ă**, deși la început el s-a scris *păpeterie*, conform cu etimonul care îi stă la bază și care este încă *păpeterie*. Prin analogie cu derivatele în **-arie** s-a generalizat forma *păpărie*, singura acceptată, astăzi, de normele ortografice.

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

an / unque

8. Principiul morfologic își mai găsește o largă aplicare în scrierea cuvintelor compuse (pentru care vezi DOOM, p. XXII—XXVIII). Ca o regulă generală, se poate spune că, ori de cîte ori elementele alcătuitoare ale unui cuvînt compus își păstrează, încă, individualitatea lor morfologică și semantică, acesta se scrie cu **cratimă** („liniută de unire”) între părțile lui componente (ex.: *sloarea-soarelui, drum-de fier, bună-credință, bună-cuvîință* etc.). Spre deosebire de acestea, compusele care formează unități morfologice și semantice trebuie scrise împreună, ca în următoarele exemple: *bunăstare, bunăvoință, fărădelege, miazănoapte, untdelemn* și altele. De păstrarea sau pier-

derea individualității morfologice a elementelor care intră în alcătuirea unui cuvînt compus ne dăm ușor seama cu ajutorul flexiunii. Astfel, genitivul lui *drum-de fier* este (al) *drumului-de fier* (cu declinarea primului element), pe cînd al lui *untdelemn* este *untdelemnului*. Tot așa, spunem, în mod corect, *bunăstării* (materiale), dar *bunei-credințe* sau *bunei-cuvîințe*, pentru că în ultimele cazuri și în altele similare cele două elemente ale compusului nu sînt suficient de sudate pentru a le putea scrie împreună.

PRINCIPIUL SINTACTIC

De sensul și valoarea gramaticală a unor cuvinte este legat așa-numitul principiu SINTACTIC, care ne recomandă să scriem în două feluri ceea ce în simpla pronunțare este, adeseori, imposibil de deosebit. E vorba de acele compuse ale căror elemente alcătuitoare se întîlnesc și sub forma unor *îmbinări libere de cuvinte*. Astfel, conform principiului sintactic, trebuie să facem o diferență între adverbul de timp *odată* „cîndva” și numeralul adverbial *o dată*, care se opune lui *de două ori*. De asemenea, trebuie să-l deosebim, în scris, pe *altădată* cu sensul de „odinioară” de *altă dată*, adică „în altă împrejurare”, sau să distingem între *demult* (care răspunde la întrebarea: *cînd?*) și *de mult* (care răspunde la întrebarea: *de cînd?*). În continuare dăm o listă departe de a fi completă a exemplelor care ilustrează aplicarea principiului sintactic în ortografia noastră actuală:

- altfel** (adverb) cu sensul de „altminteri”; „în alt chip” și **alt fel** (ca în exemplul: „Vreau alt fel de reviste”);
- bineînțeles** (adverb compus) cu sensul de „firește”; „desigur” și **bine înțeles** (ca în exemplul: „Vorbitorul n-a fost bine înțeles”);
- decît** (folosit în comparații): „El este mai înalt decît mine” și **de cît** (prepoz. *de + cît*): „De cît timp aștepti aici?”;
- deloc** (adverb de mod) cu sensul de „nicidecum” și **de loc** (locuț. adjectivală) cu sensul de „originar”;
- deoparte** (adv. de loc) cu sensul de „izolat”; „la o oarecare distanță” și **de o parte** (în opoziție cu „de altă parte”);
- dinafară** (ca în exemplul: „Învăță pe dinafară”) și **din afară** (cu sensul „din exterior”);
- încît** (conj. consecutivă): „atît de mult că”; „în așa măsură că”) și **în cît** (prepoz. *în + cît*): „În cît timp ai ajuns acolo?”;
- încîntat** (adverb) cu sensul de „tot timpul” și **în continuu** (ca în exemplul: „Industria e în continuu progres”);
- întrucît** (conjuncție cauzală) cu sensul de „fiindcă, deoarece” și **întru cît** (locuț. conjunc. de mod) cu sensul de „în măsura în care”;
- întruna** (adverb) cu sensul de „mereu”: Vorbește întruna” și **într-una** (ca în exemplul: „într-una dintre reviste”);
- numai** (adverb compus restrictiv): „Am văzut numai un film” și **nu mai** (adv. *nu + adv. mai*): „Nu mai veni, fiindcă plec”;
- totuna** (adv.) în expresia *a-i fi cuiva totuna* (adică „indiferent”) și **tot una** (ca în exemplul: „Tot una am văzut și eu”).

DOOM mai distinge între **de fel** și **defel** (cu sensul „deloc”), între **nici cît** și **nici cît** (sinonim al lui „nicidecum”), între **nici cînd** și **nici cînd** (cu sensul „niciodată”), între **niciunde** „nicăieri” și **nici unde** (a promis) sau între **tot o dată** și **totodată** (atunci cînd acesta este adverb și înseamnă „în același timp”).

PRINCIPIUL SIMBOLIC

1. Discuția cu privire la ortografia noastră în vigoare trebuie completată și încheiată cu principiul SIMBOLIC, care ne recomandă să scriem același cuvînt (sub raport sonor) fie cu literă mică, fie cu majusculă (după împrejurări). Astfel, cuvîntul *facultate* se scrie cu inițială mică ori de cîte ori are sensul binecunoscut de „aptitudine” și cu majusculă cînd apare într-o sintagmă care denumește o instituție, cum este, spre exemplu, *Facultatea de Limba și Literatura Română* sau altele. Regula este că, atunci cînd cuvîntul se întrebuințează în accepția lui obișnuită, el se scrie cu inițială mică, iar cînd are un sens cu totul special sau, altfel spus, cînd „simbolizează” ceva se scrie cu majusculă. În această situație sînt, de pildă, *numele punctelor cardinale*, pe care trebuie să le scriem cu literă mică: *est, vest, sud, nord* sau *răsărit, apus, miazăzi* și *miazănoapte*. Cînd exprimă noțiunea de „ținut”, deci cînd are sensul de „toponimice”, ele trebuie scrise cu majusculă, ca în acest exemplu, adescori citat:

Tu te lanzi că **Apusul** înainte și s-a pus?
Ce-i mina pe ei în luptă, ce-au voit acel **Apus**? (Eminescu)

2. Tot cu literă mică se scriu și numele zilelor și ale lunilor **anului**, însă cînd e vorba de sărbători naționale sau internaționale se folosește întotdeauna inițială majusculă (de exemplu: **1 Mai, 24 Ianuarie, 23 August, 7 Noiembrie** etc.).

3. Principiul simbolic se aplică și în scrierea denumirilor unor mari evenimente și epoci istorice a căror semnificație este foarte bine cunoscută. E vorba de: *Comuna (din Paris), Unirea (Principatelor), Reforma, Renașterea, Revoluția din 1917* etc. Denumirile epocilor istorice și geologice se scriu însă cu inițială mică, deoarece nu au semnificația unor „evenimente”: *antichitate, capitalism, evul mediu, feudalism, mezozoic, paleozoic, paleolitic* etc.

4. Dacă e cît se poate de normal să scriem *pămînt, soare* și *lună*, la fel de firesc este ca aceleași cuvinte să fie scrise cu inițială majusculă atunci cînd sînt întrebuințate ca denumiri de *astri* (în special în operele științifice) și cînd se comportă ca nume proprii: **Pămîntul** (sinonim cu *Terra*), **Soarele** și **Luna**.

5. Considerăm că o dublă grafie trebuie să mai folosim și în cazuri ca: **semilună**, față de *Semiluna* („Imperiul otoman”, „turcii”, „mahomedanismul”), **poartă**, față de *Poarta* (otomană) și chiar **catedră** (mobilă), față de *Catedră* cu sensul de „unitate într-o instituție de învățămînt superior” (de exemplu: *Catedra de limba română, Catedra de literatură română* etc.).

6. O diferență se face, de obicei, și între **capitală** (din îmbinările sintactice *pedeapsă, greșeală sau reparație capitală*) și **Capitală** cu sensul pe care îl are într-un context ca: *Delegația guvernamentală s-a înapoiat în Capitală* (adică în București). În schimb, într-un context ca *Bucureștiul e capitală țării*, cuvîntul trebuie scris neapărat cu literă mică.

Mai mulți lingviști, printre care și acad. Iorgu Iordan (vezi LR nr. 3 din 1977, p. 303—305 și nr. 6 din 1977, p. 639), fac o deosebire netă între *radio* (cu pluralul *radiouri*) și *Radio*, prin care e denumită instituția atît de cunoscută. Într-adevăr, normal este să scriem: *post de radio, aparat de radio* sau *Mi-am cumpărat un radio cu tranzistori*, în schimb: *El lucrează la Radio de cîțiva ani*. Chiar dacă ortografia noastră se complică puțin, e necesar să facem o distincție și între cele două valori pe care le are *deltă* în următoarele contexte: *Nilul are o deltă uriașă cu 9 brațe principale*, dar: *Acum cîțiva ani, mi-am petrecut concediul în Delta*. În cel de-al doilea exemplu, *deltă* nu mai este un simplu apelativ, ci se întrebuințează pentru *Delta Dunării*, deci are, într-un anumit fel, regim de nume propriu. Pentru alte fapte și situații concrete, care pot crea dificultăți în scriere sau în pronunțare, se impune consultarea actualului **Dicționar ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române**, care este cea mai de seamă lucrare normativă apărută vreodată la noi.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. AVRAM, MIOARA, *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, în LR XXVI (1977), nr. 2, p. 107—116.
2. AVRAM, MIOARA, *Cuvînt înainte și Introducere (I—II)* la DOOM, p. V—XVI.
3. BELDESCU, G., *Ortografia în școală*, București, 1973 (cu multe indicații bibliografice utile).
4. BELDESCU, G., *Ortografie, ortoepie, punctuație* (Supliment al revistei LLR), Societatea de Științe Filologice din R.S. România, București, 1982.
5. BELDESCU, G., *Ortografia actuală a limbii române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1984.
6. BYCK, J., *Noua ortografie și istoria limbii literare*, în LR III (1954), nr. 1, p. 22—39.
7. DRINCUL, SERGIU, *Semnele ortografice și de punctuație în limba română, Norme și exerciții*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
8. GRAUR, AL., *Mic tratat de ortografie*, București, Editura Științifică, 1974.
9. GRIGORESCU, MIOARA, *Principii gramaticale în ortografie*, în LR III (1954), nr. 1, p. 45—50.
10. HRISTEA, V., *Abateri de la normele ortografice în unele publicații literare*, în LR VIII (1959), nr. 1, p. 81—93.
11. IORDAN, IORGU, *Limba română contemporană* (ediția a II-a), București, 1956, p. 214—230.
12. MACREA, D., *Ortografia limbii române. La o sută de ani de la introducerea alfabetului latin*, în CL, an. IV (1959), nr. 1—2, p. 7—29.
13. ȘTEU, FLORA, *Influența ortografiei asupra pronunțării literare românești*, București, Editura Academiei R.S.R., 1976.
14. VASILIU, EM., *Aspecte ale raportului ortografie-ortoepie în româna actuală (Reguli ortografice care nu există)*, în LL, nr. 2 din 1978, p. 202—206.

IX. INTRODUCERE ÎN MORFOLOGIE

de
GEORGETA CIOMPEC

OBIECTUL MORFOLOGIEI

Ca știință care studiază structura gramaticală a unei limbi — adică acea parte a limbii care permite unităților vocabularului să realizeze comunicarea — gramatica este divizată, în mod obișnuit, din necesitatea de sistematizare a faptelor, numeroase și complexe, în două discipline distincte: *morfologia* și *sintaxa*. Cei doi termeni, de origine greacă, arată clar modul de repartizare a faptelor gramaticale: *morfologie* este format din gr. *morfe* „formă” + *lógos* „învățătură”, iar *sintaxă* provine din gr. *síntaxis* „îmbinare”.

Morfologia studiază, așadar, *cuvântul ca unitate gramaticală, adică sub aspectul formei, al modificărilor flexionare, în cazul cuvintelor variabile, și al conținutului, al valorilor gramaticale exprimate prin diverse forme, sintaxei revenindu-i cercetarea combinațiilor de cuvinte.*

Ca unități ale gramaticii, cuvintele sînt împărțite în clase cunoscute sub numele de **părți de vorbire**, care reprezintă unitățile fundamentale ale morfologiei. Comportamentul gramatical al părților de vorbire este guvernat de diverse **categorii gramaticale**, cum sînt *genul, numărul, cazul, modul, timpul* etc., care sînt specifice sau se manifestă în mod specific în cadrul fiecărei clase, determinînd **variații flexionare** caracteristice, realizate cu ajutorul **morfemelor**. Din cele spuse mai sus rezultă problemele fundamentale ale disciplinei, probleme la care ne vom referi, în linii generale, în cele ce urmează.

PĂRȚILE DE VORBIRE

Unități fundamentale ale morfologiei, *părțile de vorbire reprezintă clase lexico-gramaticale caracterizate prin anumite trăsături generale, formale și de conținut*. În definirea și delimitarea părților de vorbire se ține seama, în mod curent, de trei criterii: *semantic, morfologic și sintactic*, fiecare implicînd mai multe aspecte:

1. Criteriul semantic se referă la **conținutul**, la semnificația cuvintelor; din acest punct de vedere deosebim:

a) categoria, mai largă, a cuvintelor care **exprimă noțiuni**; acestea se grupează, la rîndul lor, după trăsătura semantică fundamentală, caracteristică în: *substantive, adjective, pronume, numere, verbe și adverbe*; spre exemplu, *substantivul* exprimă **substanța** (adică obiecte, fenomene, stări etc.), *adjectivul* exprimă **însușiri** ale substanței, *verbul* — **acțiuni** sau **stări** privite ca procese, *numeralul* — **o cantitate numerică** etc.;

b) categoria — mai restrînsă, dar mai eterogenă — a cuvintelor care **nu exprimă noțiuni**; se includ aici *prepoziția* și *conjunția*, care exprimă **raporturi**, *interjecția*, prin care se redau **stări afective**, manifestări de **voință** sau **sunete din natură** (onomatopee), precum și *articolul*, care are un conținut foarte abstract, marcînd, în general, diferite grade de **individualizare** a substantivului.

2. Criteriul morfologic are în vedere particularitățile paradigmatică, adică flexiunea în raport cu diverse categorii gramaticale; sub acest aspect distingem:

a) **cuvintele neflexibile**, cum sînt *prepoziția, conjunția* și *interjecția*, care nu prezintă modificări flexionare, rămînînd invariabile în orice context;

b) **cuvintele flexibile**, care pot apărea în comunicare sub diverse forme; după particularitățile flexionare — adică după categoriile gramaticale care guvernează modificările formale și modul specific în care acestea sînt marcate —, cuvintele flexibile se împart în: *substantive, articole, adjective, pronume, numere, verbe și adverbe* (acestea din urmă avînd totuși o situație întrucîtva aparte); de exemplu, *adjectivul* flexionează în raport cu categoriile de gen, număr, caz și comparație; *verbul* — în raport cu categoriile de mod, timp, persoană, număr și diateză etc.

3. Criteriul sintactic ia în considerație, pe de o parte, **funcțiunile sintactice** ale cuvintelor, rolul pe care îl au în enunț, pe de altă parte, **distribuția lor**, adică valențele combinatorii și tipurile de relații pe care le realizează.

— Avînd în vedere primul aspect, cuvintele se grupează în două categorii:

a) **cuvinte care se constituie ca unități sintactice**, adică sînt apte de a îndeplini o funcțiune sintactică în propoziții; aici se includ *substantivul, adjectivul, numeralul, pronumele, verbul și adverbul*, fiecare avînd funcțiuni mai mult sau mai puțin specifice;

b) **cuvinte care nu reprezintă unități sintactice** (adică nu funcționează ca părți de propoziție), cuprinzînd *elementele de relație* (*prepoziția* și *conjunția*), *articolul*, precum și *interjecțiile* (în anumite structuri sintactice) și unele *adverbe* (*mai, numai, tocmai, și, nici, măcar* etc.).

— Avînd în vedere cel de-al doilea aspect, se poate observa că, în general, fiecare clasă de cuvinte se caracterizează prin anumite posibilități de combinare, realizînd raporturi de un anume tip; de pildă, pentru substantiv este definitorie aptitudinea de a se combina, ca regent, cu un adjectiv, după cum adjectivul se caracterizează ca determinant al substantivului, adverbul — ca determinant al verbului etc.

Se cuvine să precizăm că în formularea definiției unei părți de vorbire nu sînt cuprinse, de obicei, toate aspectele menționate. Preponderența unui criteriu sau a altuia depinde, pe de o parte, de concepția care stă la baza alcătuirii unei gramatici, pe de altă, de partea de vorbire luată în considerare. Fără a intra în detalii, ținem să menționăm, în legătură cu primul aspect, că, de pildă, în gramaticile tradiționale — curente și astăzi — criteriul semantic are o importanță deosebită, apărînd în formularea oricărei definiții — uneori chiar pe primul loc —, cu toate că particularitățile semantice nu permit delimitarea clară, exactă a părților de vorbire: același conținut semantic poate fi exprimat prin cuvinte cu statut gramatical diferit; de exemplu, ideea de „acțiune” sau „stare” poate fi redată nu numai printr-un verb (*a pleca, a munci, a sta*

etc.), ci și printr-un substantiv (*plecare, muncă, stare* etc.), după cum „calitatea” — considerată ca trăsătură semantică specifică adjectivului (*expunere clară*) — poate constitui conținutul semantic al unui adverb (*vorbește clar*), al unui substantiv (*claritatea expunerii*), al unui verb (*a clarifica*) etc. De aceea, în lucrările de gramatică mai noi — inclusiv în volumul de față —, accentul în definirea părților de vorbire se pune pe particularitățile formale, morfosintactice, care permit o delimitare mai riguroasă, mai precisă.

Importanța diverselor criterii variază însă, cum s-a spus mai sus, și în funcție de partea de vorbire la care ne referim: dacă, spre exemplu, substantivul, adjectivul sau verbul — clase de cuvinte cu o flexiune caracteristică — se definesc destul de clar prin particularitățile morfologice, în schimb, prepoziția și conjuncția — atât de asemănătoare semantic (ambele exprimă raporturi) și morfologic (ambele sînt clase de cuvinte neflexibile) — sînt delimitate exclusiv pe baza trăsăturilor sintactice (a distribuției și a naturii raportului exprimat): prepoziția exprimă numai raporturi de subordonare și numai la nivelul propoziției, pe cînd conjuncția exprimă raporturi de subordonare în frază și raporturi de coordonare, atât în propoziție, cît și în frază; în sfîrșit, în cazul numeralului — clasă de cuvinte foarte eterogenă din punct de vedere gramatical (unele numere flexionează, altele nu; unele au statut de adverbe, altele de adjective sau substantive etc.) — singurul criteriu care justifică reunirea diverselor unități în cadrul aceleiași părți de vorbire este cel semantic, faptul că exprimă o cantitate numerică.

Pe baza criteriilor menționate, în gramaticile românești sînt înregistrate zece părți de vorbire: *substantivul, articolul, adjectivul, pronumele, numeralul, verbul, adverbul, prepoziția, conjuncția și interjecția*. Dintre acestea, primele șase se grupează clar în categoria cuvintelor flexibile, ultimele trei, în cea a cuvintelor neflexibile, adverbul ocupînd o poziție intermediară, întrucît cunoaște categoria gramaticală a comparației, prin care se apropie de cuvintele flexibile, dar variațiile în raport cu această categorie sînt exprimate perifrastic, fără modificarea propriu-zisă a cuvîntului, ceea ce îl apropie de cuvintele invariabile.

CATEGORIILE GRAMATICALE

Comportamentul morfologic al părților de vorbire flexibile, modificările lor formale sînt determinate de categoriile gramaticale care le caracterizează. Prin categorii gramaticale înțelegem expresia gramaticalizată a unor categorii logice. Mai precis, o *categorie gramaticală reprezintă o unitate de conținut foarte abstractă care se realizează prin două sau mai multe valori, marcate prin mijloace gramaticale*. În legătură cu această definiție sînt necesare două precizări:

1. Termenul de *valori gramaticale* desemnează semnificațiile prin care se manifestă o categorie gramaticală în cadrul unei limbi, semnificații care, asociate sensului lexical al cuvintelor, realizează opoziții mai mult sau mai puțin regulate. Spre exemplu, în forma *elevă*, sensului lexical al acestui cuvînt i se adaugă semnificația de singular, după cum în *eleve*, același sens se asociază cu semnificația de plural. Aceeași opoziție o constatăm între formele *pom/pomi, frumoasă/frumoase, ea/ele, aceasta/acestea, lucrezi/lucreați* etc. Semnifi-

cațiile de singular și plural sînt, așadar, valorile prin care se manifestă categoria de număr în limba română. În același sens spunem că, de pildă, categoria de gen se realizează prin valorile de masculin, feminin și neutru, categoria de persoană prin valorile de persoana I, a II-a și a III-a etc. E ușor de observat, că, spre deosebire de sensurile lexice, care au caracter individual, particular, valorile gramaticale sînt semnificații generale și repetabile: o anumită valoare gramaticală se poate asocia cu o mulțime de sensuri lexice.

Caracterul gramatical al acestor semnificații se manifestă și în faptul că ele intră într-un complex de relații sintactice obligatorii. De pildă, apariția valorii de plural la un adjectiv este obligatorie dacă substantivul determinat de el apare în comunicare cu această valoare; genul și numărul unui pronume personal concordă cu cel al substantivului substituit (*ei lucrează*, de exemplu, dacă substantivul înlocuit este asociat cu valorile de masculin și singular, *băiatul, elevul* etc.). Exemplele care se pot da în acest sens sînt numeroase.

2. Cea de-a doua precizare în legătură cu definiția enunțată este că o unitate de conținut poate fi considerată, categorie gramaticală numai în măsura în care dispune de mijloace de expresie gramaticalizate. Elementele care au acest rol — numite *morfeme gramaticale* (*sufixe, desinențe* etc.) — sînt abstractizate, lipsite de independență lexicală și se constituie într-un sistem regulat de marcare a diverselor valori. De exemplu, pluralul substantivelor masculine se exprimă prin desinența *-i*, al substantivelor feminine prin *-i*, și *-e*, elemente care au această semnificație numai în cadrul structurilor respective, de care sînt dependente.

Din cele afirmate mai înainte rezultă că nu orice categorie logică este, în același timp, categorie gramaticală. Este, de altfel, unul dintre domeniile în care apar diferențele dintre limbi, căci nu toate gramaticalizează aceleași categorii. Spre exemplu, categoria aspectului — specifică verbului și gramaticalizată în limbile slave sau în engleză — nu se manifestă ca atare în română, în sensul că limba noastră nu dispune de un sistem gramaticalizat (în felul arătat mai sus) de marcare a diverselor valori aspectuale: începutul sau sfîrșitul acțiunii, aspectul durativ sau momentan sînt redade în română prin mijloace lexice, adică prin grupări de cuvinte (*începe să lucreze, termină de lucrat*) sau prin sensul diferitelor unități lexice (*a merge „durativ”, a ajunge „momentan”* etc.).

În raport cu definiția enunțată putem spune că limba română cunoaște următoarele categorii gramaticale: *genul, numărul, cazul, determinarea* (exprimată prin articol), *comparația, persoana, modul, timpul și diateza* (care se definește sintactic.) Dintre acestea, *modul, timpul și diateza* sînt specifice verbului, iar *determinarea*, substantivului; celelalte categorii sînt comune mai multor părți de vorbire, dar prezintă, în cadrul fiecăreia, particularități de conținut și de formă, pe care vom încerca să le punem în evidență — în linii generale — în cele ce urmează.

Genul — realizat prin valorile de *masculin, feminin și neutru*, marcate prin desinențe — are, în cazul substantivului, un suport material, în sensul că elementele desemnate prin cuvinte de acest fel sînt inanimate (obiecte, fenomene etc.) sau animate (ființe), iar acestea din urmă sînt de sex masculin sau feminin (chiar dacă adesea se pot constata nepotriviri între genul grama-

tical și cel natural). Gramatical, genul se manifestă la substantive numai prin posibilitatea de a selecta o anumită formă a determinantului (adjectiv sau articol: *elev silitor, elevă silitoare; elevul, eleva*), dar nu reprezintă un criteriu de flexiune: genul substantivului este fix; în acest sens, precizăm că în cazuri ca *elev-elevă, profesor-profesoară* nu avem a face cu două forme ale aceluiași substantiv, ci cu două cuvinte diferite, -ă avînd, în asemenea situații, rolul de sufix derivativ (moțional).

În cazul celorlalte părți de vorbire (adjectiv, articol, pronume, numeral), genul se manifestă exclusiv ca o categorie formală, ca o modalitate de a exprima acordul, sub acest aspect, cu substantivul pe care îl determină (la adjectiv) sau pe care îl substituie (la pronume sau numeral). De aceea, spre deosebire de substantiv, genul este pentru aceste clase de cuvinte criteriu de flexiune (*alb ~ albă, al meu ~ a mea, el ~ ea, acesta ~ aceasta, al doilea ~ a doua* etc.).

N u m ă r u l — realizat prin valorile de *singular* și *plural*, marcate, de asemenea, prin desinențe — apare în flexiunea tuturor părților de vorbire flexibile, cu excepția numeralului (la care ideea de număr este exprimată lexical). Ca și genul, numărul are, în cazul substantivului, o bază materială, în sensul că obiectele denumite pot fi considerate cîte unul sau mai multe, dar, spre deosebire de gen, el este și criteriu de flexiune: substantivele își modifică forma în raport cu singularul sau pluralul. Pentru celelalte părți de vorbire care cunosc această categorie gramaticală (*adjectivul, articolul, pronumele, verbul*), numărul reprezintă, ca și genul, o categorie formală, apărînd ca rezultat al acordului cu substantivul la care se referă.

C a z u l se manifestă în flexiunea substantivului, a adjectivului, a articolului, a pronumelui și a unora dintre numerele, exprimînd raporturile în care se află acestea cu alte cuvinte, în cadrul comunicării. Categoria de caz se realizează, în română, prin cinci valori, marcate, în general, prin desinențe (la substantive, adjective), iar, uneori (la pronume), prin forme supletive, adică total diferite (*eu ~ mie ~ mă* sau *el ~ lui ~ îl* etc.) Valorile cazuale se definesc sintactic: **n o m i n a t i v u l** este cazul subiectului, al numelui predicativ sau al apozitiei neacordate; **g e n i t i v u l** este cazul atributului genitival, **d a t i v u l** — cazul complementului indirect, **a c u z a t i v u l** — al complementului direct; **v o c a t i v u l** este cazul adresării directe, caracterizat prin independența lui față de celelalte cuvinte din propoziție, deci prin faptul că nu funcționează ca parte de propoziție. Trebuie remarcat însă faptul că, uneori, cazurile oblice — genitivul, dativul și acuzativul — sînt impuse de prepoziția sau locuțiunea prepozițională care le precedă, indiferent de funcțiunea lor în propoziție (de exemplu, prepoziții ca *de, pentru, cu, la, pe, peste* etc. cer acuzativul; *contra, asupra, înaintea, împotriva, dedesubtul, în fața* etc. cer genitivul, iar *grăție, datorită, mulțumită* — dativul).

P e r s o a n a se manifestă în flexiunea unor pronume (personal, reflexiv, posesiv și de întărire) și în flexiunea verbului (în cadrul modurilor personale), realizîndu-se în trei valori: persoana I — vorbitorul, persoana a II-a — interlocutorul și persoana a III-a — o altă persoană decît cele două; valorile sînt marcate fie prin forme supletive, în cazul unor pronume (*eu, tu, el; al meu, al tău* etc.), fie prin desinențe, în cazul verbului (*cîntam, cîntai, cîntau* etc.). Este de remarcat faptul că diversele valori sînt exprimate totdeauna asociate cu valorile de număr (*eu ~ noi, tu ~ voi; fugi ~ fugiți* etc.).

C o m p a r a ț i a este categoria gramaticală caracteristică pentru adjectiv și adverb, exprimînd, în mod relativ sau absolut, diferite grade de intensitate a însușirii ori a circumstanței. Ea se realizează prin valorile de *pozitiv*,

comparativ (de egalitate, de superioritate și de inferioritate) și *superlativ* (absolut și relativ), exprimate analitic, cu ajutorul unor adverbe sau locuțiuni adverbiale (*mai, tot atît de, foarte* etc.).

Categoria determinării caracterizează substantivul, exprimînd diverse grade de individualizare: se realizează prin trei valori: **n e d e t e r m i n a t** (*profesor*), **d e t e r m i n a t n e h o t ă r ı t** (*un profesor*) și **d e t e r m i n a t h o t ă r ı t** (*profesorul*), marcate cu ajutorul articolului (hotărît sau nehotărît). Trebuie subliniat faptul că, chiar în situațiile în care, din motive sintactice, articolul se atașează adjectivului (*silitorul elev, de exemplu*), el aparține tot substantivului.

M o d u l, t i m p u l ș i d i a t e z a se realizează numai în flexiunea verbală, descrierea lor detaliată fiind cuprinsă în prezentarea acestei părți de vorbire. Pentru a evita repetările, nu ne vom opri deci asupra lor în acest capitol, în care ne-am referit, în mod special, la categoriile comune mai multor clase de cuvinte cu scopul de a pune în evidență particularitățile de manifestare în cadrul fiecăreia.

În încheierea considerațiilor cu privire la categoriile gramaticale mai trebuie subliniat faptul că, în afară de *adverb* — care cunoaște o singură categorie —, în flexiunea celorlalte părți de vorbire flexibile se manifestă concomitent mai multe categorii, care, adesea, se exprimă prin aceeași unitate de expresie. De exemplu, modul + timpul sau persoana + numărul, la verb; genul, numărul și cazul, la adjectiv etc.

Totalitatea modificărilor unui cuvînt flexibil în funcție de diversele categorii gramaticale reprezintă **p a r a d i g m a** cuvîntului respectiv. Există cuvinte care prezintă o paradigmă **d e f e c t i v ă** în raport cu unele categorii sau valori categoriale caracteristice clasei din care fac parte. Astfel, sînt substantive defective de număr (*cînte, aur, lapte, idealism* sau *ochelari, țărițe, icre*, care se folosesc numai la singular sau numai la plural), verbe defective de număr și persoană (*a ninge, a ploua, a se întuneca* etc. — care cunosc numai forma echivalentă cu persoana a III-a singular) sau de anumite moduri și timpuri (*a putea, a plăcea* nu au imperativ) etc.

Flexiunea **n o m i n a l ă** (a substantivului, a adjectivului și a numeralului) și cea **p r o n o m i n a l ă** (a pronumelor de toate speciile) alcătuiesc **d e c l i n a r e a**; flexiunea verbală — complet diferită de a celorlalte părți de vorbire — se numește **c o n j u g a r e**.

MORFEMUL ȘI STRUCTURA MORFEMATICĂ A CUVÎNTULUI

CONCEPTUL DE MORFEM

Analiza structurii diverselor cuvinte, a formelor pe care ele le dobîndesc în comunicare prin exprimarea diferitelor categorii gramaticale, permite delimitarea în cadrul lor a unor *ușități minimale de expresie, dotate cu semnificație lexicală sau gramaticală, numite morfeme*. De pildă, în forma verbală *recurgînd*, în conformitate cu definiția enunțată, distingem morfemele: *re-, curg-, înd.*

Format prin analogie cu termenul *fonem*, **morfemul** reprezintă, ca și acesta, o unitate minimală. Deosebirea esențială dintre cele două concepte

constă în faptul că fonemul, ca unitate fundamentală a fonologiei, se caracterizează prin capacitatea sa de a distinge cuvintele, de a servi la exprimarea semnificației (de exemplu, *eră/ară, car/cad* etc.), în timp ce morfemul conține el însuși un *s e n s*. Precizarea este importantă pentru că, dacă de cele mai multe ori morfemul este reprezentat printr-un șir de foneme (ca în exemplul analizat mai înainte), se întâmplă adesea ca un morfem să coincidă formal cu un fonem. De pildă, *-e* din *case* este, în plan morfologic, un morfem, întrucât, în forma dată (ca și în altele de același tip: *elev, piese, mese*), el este asociat cu semnificația de plural, în opoziția cu *-ă* din *casă* (sau: *le-ă, piesă, masă*), care are sens de singular.

Analogia cu fonemul constă și în faptul că morfemul trebuie înțeles ca un element abstract, care se realizează concret — ca și fonemul — prin diverse variante, în general asemănătoare ca aspect, determinate de contextele în care apar. De exemplu, morfemul de plural al substantivelor masculine se poate realiza, în funcție de finala radicalului, fie ca *-i* silabic (*codri, miniștri* etc.), fie, mai ales, ca *-i* nesilabic (*boi, lei* sau *pomi, ciini* etc. — vezi *Substantivul*); morfemul de gerunziu se realizează prin variantele *-ind* (*fugind, tăind* etc.) și *-înd* (*lucrînd, coborînd* etc.), fiecare caracterizînd anumite grupe de verbe (vezi *Verbul*). Așadar, morfemul reprezintă o clasă de variante, întocmai ca fonemul.

Se cuvine să mai menționăm faptul că accepția dată morfemului la începutul expunerii nu este generală, adică unanim adoptată, dar este accepția cel mai frecvent întâlnită, în mod special în lucrările de gramatică românești. Fără a ne opri aici asupra altor moduri de a înțelege acest concept, ținem doar să subliniem faptul că, spre deosebire de alte interpretări, morfemul, așa cum a fost definit mai înainte, include orice unitate minimală semnificativă, indiferent de semnificația — gramaticală sau lexicală — pe care o conține.

CLASIFICAREA MORFEMELOR

Grupînd elemente destul de eterogene sub aspectul formei și al conținutului, morfemele se pot clasifica după diverse criterii, ajungîndu-se la clase și subclase caracterizate diferit. În cele ce urmează ne vom referi, pe scurt, la cîteva dintre clasificările mai importante.

1. După conținut, după semnificația exprimată, morfemele, considerate în totalitatea lor, se împart în *lexicale* și *gramaticale*.

a) Morfemele lexicale sînt acele segmente distinse în analiză care au un sens lexical; se includ deci aici rădăcina și afixele derivative (adică *prefixele* și *sufixe* cu ajutorul cărora se formează diverse cuvinte): *în-tiner-i, copil-aș, dez-rob-ind, stră-moș-i, stră-băt-cam* etc. Nu vom stăruia mai mult asupra acestei categorii de morfeme, întrucît ele au format obiectul unui capitol special (vezi p. 66 și urm.).

b) Morfemele gramaticale sînt elemente cu semnificație gramaticală marcînd valorile prin care se manifestă diversele categorii gramaticale în flexiunea cuvintelor (genul, numărul, cazul — în flexiunea nominală; modul, timpul, numărul și persoana — în cea verbală etc.). Rezultă de aici că morfemele gramaticale apar exclusiv în structura cuvintelor flexibile.

Deși cele două clase de morfeme (lexicale și gramaticale) se delimitează destul de clar, se întâmplă uneori ca un anumit segment morfematic să cumuleze semnificații de ambele feluri. Spre exemplu, în structura substantivului *elevă*, *-ă* funcționează ca sufix lexical (moțional) în raport cu substantivul *elev*, de la care derivă, dar și ca morfem gramatical (desinență), marcînd numărul singular și cazul nominativ-acuzativ, în opoziție cu *elev*. Tot așa, în forma de infinitiv a verbului *a albi*, *-i* final este morfem lexical (sufix derivativ), pentru că formează verbul respectiv de la adjectivul *alb*, și morfem gramatical (sufix modal), pentru că marchează infinitivul, în opoziție cu alte moduri verbale (gerunziul *albind*, participiul *albit* etc.).

2. Morfemele gramaticale pot fi grupate în funcție de aspectul formal, în două clase distincte:

a) Morfeme segmentale — exprimate prin unul sau mai multe foneme — cuprinzînd marea majoritate a morfemelor (*cîntînd, elev-e, alb-i* etc.).

b) Morfeme suprasegmentale, reprezentate prin *accent* și *intonatie*. Asociate întotdeauna cu morfemele segmentale, accentul și intonația au uneori valoare morfematică, contribuind și ele la exprimarea unor valori gramaticale. Acest rol este evident mai cu seamă în situațiile — nu prea frecvente — cînd cu ajutorul lor se disting forme gramaticale omonime. Este, de pildă, cazul formelor de vocativ identice cu cele de nominativ-acuzativ, ca *frate, tovarăși, Tiberiu*, sau cu cele de dativ plural, ca *fraților, lașilor*, precum și al formelor de imperativ de tipul: *taci, șezi, treci, stai* sau *lucrați, veniți* etc., omonime cu aceeași persoană (a II-a singular sau plural) a indicativului prezent — valori puse în evidență numai prin intonația diferită; prin accent se deosebesc, de exemplu, formele omografe de persoana a II-a singular de la indicativul prezent și aceeași persoană a perfectului simplu, la o parte a verbelor de conjugarea I: *cîntă, amestecă, tîună*, dar *cîntă, amestecă, tună*.

3. O altă clasificare a morfemelor gramaticale — în speță a celor segmentale — are în vedere rolul lor în flexiunea cuvintelor. Distingem, sub acest aspect, mai multe clase. Astfel:

a) Sufixe le sînt segmente morfematice care apar numai în structura verbelor, marcînd modul și, concomitent, timpul (în cazul modurilor personale); de exemplu, în forme ca *citeam, citeai*, segmentul *-ea-* indică imperfectul indicativului, după cum, în *citii, citiși, -i-* marchează perfectul simplu al aceluiași mod, iar *-înd*, din *citînd*, gerunziul.

b) Desinențele apar atît în flexiunea nominală, cît și în cea verbală, avînd însă semnificații diferite în cele două situații:

— în flexiunea nominală, desinența exprimă valorile de gen, număr și caz; de exemplu, în forma adjectivală *clară*, desinența *-ă* marchează genul feminin, numărul singular și cazul nominativ sau acuzativ (care sînt omonime); în forma substantivală *familie*, desinența *-e* indică (în opoziție cu *-i* din *familii*), numărul singular, cazul nominativ-acuzativ (omonime) și, implicit, genul feminin al acestui substantiv;

— în flexiunea verbală, desinențele (care urmează totdeauna sufixul) exprimă valorile de persoană și număr; de exemplu, în *fugeai*, *-i* marchează persoana a II-a singular, după cum, în *fugeați*, *-ți* indică persoana a II-a plural, în *fugeau*, *-u* este desinență de persoana a III-a plural etc.

Se observă ușor că, atît în cazul sufixelor, cît și al desinențelor, același segment de expresie cumulează, în general, două sau trei valori gramaticale.

Cu ajutorul sufixelor și al desinențelor se exprimă formele simple sau sintetice din flexiunea cuvintelor.

c) O clasă aparte între morfelele gramaticale o reprezintă elementele auxiliare sau, într-o terminologie mai nouă, afixele mobile ori morfelele libere. Întilnite în special în flexiunea verbală, afixele mobile se deosebesc de sufixe și desinențe, în primul rând, prin faptul că ele nu se decupează din structura cuvintelor, ci, așa cum arată și numele lor, apar ca elemente separate, alcătuind, împreună cu o formă sintetică, o formă compusă sau analitică. De exemplu: *am cîntat, aș cînta, voi cînta, să cînt, a cînta* etc. În al doilea rând, față de sufixe și desinențe — care se succedă într-o ordine fixă, în cadrul unei structuri nedisociabile —, afixele mobile realizează combinații mai puțin rigide: ele pot fi uneori permutate, realizându-se astfel așa-numitele forme verbale inverse, de tipul *cînta-voi, închinare-aș, spus-am* etc. (întilnite astăzi aproape exclusiv în stilul poetic), și permit disocierea formelor verbale, prin intercalarea formelor atone ale pronumelor sau a unor adverbe ca *nu, mai, tot, prea* (de exemplu: *să o văd, învățatu-l-ai, a mai încercat, să nu vină, s-a tot dus* etc.).

În cadrul flexiunii verbale, apar, ca afixe mobile, elemente foarte diferite ca proveniență: verbele *a fi, a avea, a vrea*, precum și *să ori a* — la origine conjuncție, respectiv, prepoziție. În cazul gradelor de comparație ale adjectivelor și ale adverbelor, exprimate, de asemenea, analitic, se folosesc cu acest rol adverbe și locuțiuni adverbiale: *mai, foarte, tot atît de* etc.

d) Nu putem încheia această trecere în revistă a morfelelor gramaticale fără a pomeni, fie și în treacăt, de alternanțele fonetice — vocalice și consonantice —, fenomen frecvent și specific pentru flexiunea cuvintelor românești. Manifestându-se preponderent în cadrul rădăcinii cuvintelor și fiind asociate, de regulă, cu un anumit morfem, alternanțele fonetice contribuie la exprimarea mai pregnantă a diverselor valori, a opozițiilor dintre formele flexionare ale unui cuvînt. De pildă, opoziția dintre singularul *stradă* și pluralul *străzi* este marcată, alături de desinențele *-ă* și *-i*, prin alternanțele *a/ă* și *d/z*; de asemenea, opoziția de persoană dintre formele *(tu) dormi/(el) doarme* se realizează nu numai prin desinențele *-i* și *-e*, ci și prin alternanța vocalică *o/oa*. Exemplele care se pot da pentru a ilustra acest fenomen sînt extrem de numeroase atît în flexiunea nominală, cît și în cea verbală.

STRUCTURA MORFEMATICĂ A CUVINTELOR

Analiza structurii morfematice presupune segmentarea cuvîntului, a unei anumite forme sub care se prezintă, prin raportarea la celalte forme din flexiunea sa și, dacă e cazul, la alte derivate formate de la aceeași rădăcină. De pildă, în forma verbală *desfăceam* distingem desinența *-m*, prin comparație cu alte persoane ale paradigmei de imperfect (*desfăceai, desfăceai etc.*), și sufixul de imperfect *-ea-*, prin raportarea la alte timpuri ale indicativului sau la alte moduri (*desfăcui, desfăcuși sau desfăcînd. (a) desfăce* etc.); segmentul *desfăc* este și el analizabil în prefixul *des-* (cu ajutorul căruia se formează verbul în discuție de la *face* și prin care se opune altor derivate, ca *(a), reface, (a) prefăce*) și rădăcina *făc-*.

În această ordine de idei, ținem să semnalăm două particularități formale ale morfelelor gramaticale, care, ignorate, pot conduce la greșeli în segmentarea și interpretarea formelor flexionare.

1. Una dintre aceste particularități constă în realizarea desinențelor sau a sufixelor ca zero (0). Morfemul 0 rezultă, ca și realizările fonetice, din opozițiile paradigmatică, flexionare, reprezentînd deci, ca și acestea, o marcă a diverselor valori gramaticale. Raportînd, spre exemplu, pluralul *pomi* (în care distingem rădăcina *pom-* și desinența de plural *-i*) la singularul *pom*, se impune să recunoaștem în structura acestuia din urmă, o desinență 0, care, în opoziție cu *-i*, marchează singularul. De asemenea, din compararea formelor de imperfect (*eu cîntam, (tu) cîntai, (el) cînta*, reiese că desinențele de persoană și număr, în cadrul acestor forme, sînt: *-m* (pers. I sg.), *-i* (pers. a II-a sg.) și 0 (pers. a III-a sg.). Morfemul 0 — frecvent întilnit în flexiunea nominală și verbală — este, așadar, purtătorul unei informații gramaticale, opunînd totdeauna o anumită formă alteia (sau altora) în cadrul unui sistem flexionar, al unei paradigme. De aceea, el nu trebuie confundat, în nici un caz, cu absența unui morfem. De exemplu, în analiza unei forme de gerunziu (*îrubînd, lucrînd* etc.), nu putem vorbi de o desinență 0, pentru că gerunziul, ca și celelalte moduri nepersonale, nu cunoaște opozițiile de persoană și număr.

2. Cea de-a doua particularitate, de asemenea destul de frecventă, privește fenomenul omonimiei morfelelor gramaticale. De pildă, desinența *-i* din *cărși* este omonimă cu desinența *-i* din *(tu) vezi*; desinența de persoană I singular a imperfectului *-m* (*cîntam, fugeam, coboram* etc.) este omonimă cu desinența de persoană I plural a aceluiași timp (*noi cîntam, fugeam* etc.). În interpretarea corectă a diverselor morfele trebuie să ținem seama deci de formele în care ele apar, de rolul lor în aceste forme, de opozițiile la care participă.

*

Compararea diverselor forme ale unui cuvînt flexibil ne permite să constatăm că, în raport cu modificările flexionare, ele sînt alcătuite din două părți distincte: radicalul și flectivul, fiecare subordonîndu-și unul sau mai multe morfele.

a) Radicalul reprezintă partea care apare constant în tot cursul flexiunii; el cuprinde rădăcina — cu care se identifică de cele mai multe ori — și, în cazul cuvintelor derivate, diversele afixe derivate: *fac-e, desfac-e; pat-uri, pătuț-uri* etc. Ușor de recunoscut din compararea diferitelor forme flexionare ale unui cuvînt, radicalul nu este întotdeauna absolut invariabil (ca în cuvintele *clasă, pat, fotoliu, clar, alb, a ara, a rupe* etc., care au un radical formal constant). Adeseori, el prezintă modificări datorate alternanțelor fonetice, fenomen semnalat în rîndurile precedente: *coard-ă ~ corz-i; fat-ă ~ fet-e; cred ~ cread-ă ~ crez-i* etc. Mai mult decît atît, există situații — e drept, mai rare — în care radicalul prezintă în cursul flexiunii forme suplative, ca, de exemplu, în cazul verbelor neregulate *a fi* (*f-i, fos-t, fi-înd, fu-sei, er-am, est-e* etc.) și *a lua* (*ia-u, lu-a*) sau al unor pronume (personale, reflexive).

b) Flectivul reprezintă partea cuvîntului în care se manifestă modificările flexionare, deci componenta variabilă:

— în formele sintetice (simple), el se găsește la finala cuvîntului, atașîndu-se radicalului, și cuprinde, în cadrul flexiunii nominale, desinența (de exemplu: *elev-i, elev-0, bun-i, bun-ă* etc.), iar în cadrul flexiunii verbale, sufixul + desinența — aceasta din urmă numai la modurile personale (de exemplu: *lucr-înd, lucr-a-m, lucr-ase-răm, lucr-eaz-ă* etc.);

— în cazul formelor analitice (compuse), flectivul include și afixul mobil: *ai cînt-at, să cînt-i, voi cînt-a* etc.

Distincția dintre cele două componente ale cuvintelor flexibile are o deosebită importanță teoretică și practică; întrucît variațiile flexionare se realizează preponderent în flectiv, descrierea flexiunii diverselor părți de vorbire are în vedere, în mod special, această componentă a cuvintelor.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Academia R. S. România, *Gramatica limbii române*, ediția a doua, tiraj nou, București, 1966, vol. I, p. 29—53.
2. DIACONESCU, PAULA, *Evoluția noțiunii de morfem și stadiul actual al analizei morfematice*, în ELS, p. 90—112.
3. GRAUR, ALEXANDRU, *Note asupra structurii morfologice a cuvintelor*, în SG, II (1957), p. 3—18.
4. GUȚU-ROMALO, VALERIA, *Forme verbale compuse*, în SCL XIII (1962), nr. 2, p. 191—199.
5. GUȚU-ROMALO, VALERIA, *Obiectul morfologiei. Morfem. Flexiune*, în LRC, vol. I, p. 125—145.
6. IORDAN, IORGU, *Limba română contemporană*, ediția a II-a, București, 1956, p. 238—252, 257—269.
7. IORDAN, IORGU, GUȚU-ROMALO, VALERIA, NICULESCU, ALEXANDRU, *Structura morfologică a limbii române contemporane*, București, 1967, p. 44—69.

X. PĂRȚILE DE VORBIRE FLEXIBILE

de
GRIGORE BRÂNCUȘ

SUBSTANTIVUL

Este o parte de vorbire caracterizată prin categoriile morfologice de număr, caz, gen și determinare. Substantivul poate fi determinat de un adjectiv și substituit printr-un pronume. În relațiile cu alte cuvinte, substantivul poate fi subiect, atribut, nume predicativ și complement. Semantic, se definește ca denumind lucruri, ființe, fenomene, noțiuni, relații, idei etc.

NUMĂRUL

Opoziția dintre singular și plural se realizează prin desinențe. De exemplu, la sing. *casă*, pl. *case*, desinențele sînt *ă*, *e*. Desinențele pot fi exprimate pozitiv (*casă*) sau negativ, adică prin zero. La sing. *pom*, desinența este zero (*se* notează $\emptyset$), iar la pl. *pomi*, este *i*. În numeroase cazuri, opoziția de număr se exprimă și prin variații ale radicalului, adică prin alternanțe fonologice. Acestea sînt un mijloc suplimentar de exprimare a opoziției de număr. În exemplul *masă* — *mese*, opoziția desinențială *ă* : *e* este însoțită de alternanța din radical *a* : *e*. În *carte* — *cărți*, cu desinențele *e* : *i*, apar două alternanțe, una vocalică (*a* : *ă*), alta consonantică (*t* : *ț*). Iată, în continuare, lista desinențelor de număr ale substantivelor românești grupate pe genuri.

Masculine

$\emptyset$: *i*, opoziția cea mai frecventă, în care *i* are o realizare nesilabică: *pom-pomi*, *cal-cai* (cu alternanța *l* : $\emptyset$);
e : *i* (cu aceeași realizare a lui *i*): *cîine-cîini*, *iepure-iepuri*, *frate-frați*;
u : *i*; ambele desinențe sînt fie sunete nesilabice: *bou-boi* fie sunete silabice: *tigru-tigri*; *u* și *i* sînt silabici după radicale în consoană + *l* sau *r*;
ă : *i*, desinențe care apar la un număr restrîns de substantive: *tată-tați*, *popă-popi*.

Unele substantive masculine au aceeași formă la amîndouă numerele, de exemplu: *crai*, *pui*, *ochi*. Desinența este zero și la sing. și la pl. Se spune, pentru asemenea cazuri, că opoziția de număr este neutralizată, adică suprimată.

Feminine

ă : *e*, de exemplu: *casă-case*, *capră-capre*, *haină-haine*. În limba veche, pluralul în *-e* la feminine era frecvent: *fîntine*, *grădine*, *rădăcine*, *oglinde*, *rane*, *barbe* (astăzi cu pl. în *-i*: *fîntîni*).

ă : i, de exemplu: țară—țări, muncă—munci;
 e : i, de exemplu: vulpe—vulpi, poveste—povești (cu alternanța st : št).
 Sint corecte formele cu e, nu cele cu ă: funingine, imagine, margine, origine, pecingine etc.

Ø : le, opoziție care apare la femininele în -ea, -ia, -a și la substantivul zi: stea—stele, nua—nuiele (cu alternanțele ea : e, ia : ie), basma—basmale, zi—zile;

e : uri: carne—cărniuri;

ă : uri: mărșă—mărșuri, gheață—ghețuri, verdeață—verdețuri.

Substantivele feminine derivate cu suf. -toare (cu un corespondent masculin în -tor) și care denumesc persoane au pluralul la fel cu singularul: secerătoare, îngrijitoare, lucrătoare, învățătoare. Opoziția de număr este anulată: o secerătoare—două secerătoare (nu: două secerători), aceasta pentru a se evita omonimia cu forma de plural a masculinului: un secerător — doi secerători. Prin urmare, în cadrul acestor nume, se suprimă opoziția de număr în favoarea opoziției de gen. Vorbitorul acceptă confuzia de număr (la feminin), dar nu acceptă confuzia de gen. La substantivele epicene și la numele de lucruri, problema confuziei de gen nu se pune, de aceea secerătoare, cu sensul de unealtă agricolă, are pluralul normal în -i: secerători (care se deosebește de pl. masculin prin determinări: două secerători). La fel au pl. în -i: scobitoare, strecurătoare, stropitoare, răzătoare. Substantive ca ciocănitore, lipitoare, privighitoare nu au corespondente masculine, ceea ce face ca pluralul în -i (ciocănituri) să fie tolerabil, deși denumesc ființe (dar: zburătoare, tiritoare, vieșuitoare au pl. în -toare, probabil pentru că sint adjective substantivizate și, deci, urmează la plural regula adjectivelor).

Neutre

Ø : uri: tren—trenuri, loc—locuri, obicei—obiceiuri;

u : uri, la neutrele în -u: lucru—lucruri, riu—riuri (cu desinența -uri, după modelul: trenuri, locuri);

Ø : e: oraș—orașe, semn—semne, deget—degete, os—oase;

u : e: hîrdău—hîrdaie, pîrîu—pîraie (cu realizarea -ie a desinenței de plural);

u : i: studiu—studii, premiu—premii.

Cîteva nume neutre în -e au pluralul la fel cu singularul: nume, codice, pîntece, spate.

Forme duble de plural

Există o adevărată concurență între desinențele de plural -e și -i la feminine și -e și -uri la neutre.

a) Feminine cu pluralul în -e și -i: boale—boli, căpșune—căpșuni, cireșe—cireși, coale—coli, cratițe—crățiți, cunoștințe—cunoștinți, dorințe—dorinți, haine—hăini, înghețate—înghețați, plute—pluți, regule—reguli, roate—roți, școale—școli, tarabe—tărăbi, țărance—țărânci, uzine—uzini. Varianta în -i este mai recentă și circula mai frecvent în limbajul popular. Limba literară a adoptat una sau alta dintre cele două variante: reguli, școli, dar: dorințe, uzine.

În româna actuală, se manifestă tendința de a se impune la neologisme desinența -e. Astfel, din 3 300 de substantive neologice în -ă, numai 300 au pluralul în -i.

b) Neutre cu pluralul în -e și -uri: albușe—albușuri, cămine—căminuri, chibrite—chibrituri, ghivece—ghiveciuri, ghișee—ghișeuri, hotele—hoteluri, lăcașe—lăcașuri, refrene—refrenuri. În cazuri de acest fel, se preferă ca literare variantele în -e.

În româna literară din secolul trecut, formele neologice în -uri erau foarte frecvente: bilețuri, caracteruri, diamanturi, elementuri, metaleuri, muzeuri, obiecturi, palaturi, proverbururi, scheleturi, staturi, talenturi, teatruri, verburi etc. Ele au cedat locul variantelor în -e. În limba de astăzi, se manifestă tendința pentru pluralul în -e. Dacă se mențin ambele variante, se produce o diferențiere semantică, de exemplu: rapoarte „acte oficiale” și raporturi „relații”, resoarte „secții administrative” și resorturi „mecanisme”, cămine „instituții” și căminuri „sobe”, ghivece (de flori) și ghiveciuri „mîncăruri” etc.

Nu toate substantivele au forme pentru ambele numere. Unele se întrebuintează numai la singular și se numesc *singularia tantum*, altele numai la plural și se numesc *pluralia tantum*.

a) Au numai formă de singular în special numele de materie: aur, lapte, lînă, mazăre, mătase, miere, secară, sînge, tablă, unt, vată, termeni de sport: baschet, fotbal, oină, șah, tenis, nume abstracte care exprimă însușiri, calități: bunătate, cinste, curaj, foame, iscusință, înțelepciune, lenie, prudență, sete. Se pot adăuga aici nume de persoană ca: Ioana, Gheorghe, Maria, Popescu, precum și unele nume de locuri: Banat, Bihor, Buzău, Ceahlău, Craiova, Oltenia, Timișoara. Cele care au totuși forme de plural — este cazul mai ales al numelor de materie — se diferențiază semantic, la plural exprimînd sorturi ale aceleiași calități: mătăsuri „diferite țesături de mătase” sau obiecte concrete: bascheți, teniși, bunătăți.

b) Au numai formă de plural nume de materie ca: bale, cîlți, icre sau nume comune de felul: șale, zori; de asemenea, diferite nume de locuri: Bucegi, Carpați, București, Ploiești (dar și Bucureștiul, Ploieștiul, alături de Bucureștii, Ploieștii, cînd intervine determinarea cu articol).

CAZUL

Exprimă relațiile dintre cuvinte, deci se definește sintactic. Nominativul este cazul subiectului, al numelui predicativ și al opoziției neacordate, genitivul este cazul atributului substantival (sau pronominal), dativul al complementului indirect (și, uneori, al circumstanțialului), acuzativul al complementului direct și al circumstanțialului. Forma cuvîntului se schimbă în funcție de raporturile contractate. Desinențele, mărci cazuale, sint în număr restrîns.

Masculinele au o singură formă pentru toate cele cinci cazuri. Vocativul, propriu anumitor substantive și adjective, este totuși marcat printr-o desinență specială: băiete; omule.

La feminine, genitiv-dativul se distinge de nominativ-acuzativ: o casă—unei case, prin opoziția desinențială ă : e (la fel: o vulpe—unei vulpi, cu desinențele e : i). De asemenea, apare desinența -o de vocativ pentru unele nume feminine: soro, Mario. La plural, indiferent de genul substantivelor, toate formele cazuale sint omonime.

Precum vedem, din punctul de vedere al structurii morfematice, nu sînt decît două cazuri pentru masculine (o formă pentru *nom.*, *genit.*, *dativ* și *acuz.* și alta pentru *vocativ*) și trei pentru feminine (*nom.-acuz.*, *genit.-dat.* și *vocativ*). Dar faptul că pronumele personal, un substitut al substantivului, are forme diferite pentru cele patru cazuri este o dovadă că aceste cazuri există și la substantiv. Într-o propoziție ca: *Eleva citește cartea*, cele două substantive se pot înlocui prin pronume: *Ea o citește*; *ea*, în nominativ, este diferit de *o*, în acuzativ, deci și *eleva* și *cartea* sînt în cazuri diferite. La fel se procedează pentru genitiv-dativ. Construcțiile: *cartea elevei* și *dă elevei cartea* devin prin înlocuirea cu pronume: *cartea ei* și *dă-i cartea*, în care *ei*, în genitiv, este diferit de *i*, în dativ; deci *eleva* stă în caz diferit în fiecare dintre cele două contexte.

Există însă unele situații în care substituirea substantivului prin pronume nu este posibilă. E vorba de substantivele din construcții ca: *a se face colac*, *a ieși basma curată*, *a dormi buștean*, *a se ține scai*, *a lăsa baltă* etc. Problema este dacă substantivele respective sînt în nominativ sau în acuzativ, formal identificîndu-se cu amîndouă aceste cazuri. Comutarea cu pronumele personale nefiind posibilă, substantivele acestea reprezintă un caz aparte, numit *cazul general* sau *cazul neutru*, care este în afara opoziției cazuale propriu-zise.

În continuare, facem cîteva observații speciale în legătură cu întrebunțările sintactice și semantice ale cazurilor.

N o m i n a t i v u l este singurul caz în care poate sta substantivul independent din punct de vedere sintactic. Subiectul și numele predicativ, care se exprimă prin nominativ, sînt părți de propoziție nesubordonate. În ceea ce privește apozitia, ea este independentă din punct de vedere logic și subordonată gramatical (cf. GLR, II, p. 79).

În limba contemporană, apozitia se exprimă aproape exclusiv prin nominativ, indiferent de cazul numelui la care se referă. În exemplul: *Am citit pe Eminescu, poetul nostru național*, apozitia stă în nominativ, deși numele cu care e în relație, *pe Eminescu*, se află în acuzativ. În limba mai veche, apozitia stătea întotdeauna în același caz cu numele reluat.

Deși au aceeași formă, **g e n i t i v u l** și **d a t i v u l**, cazuri prin care se exprimă părți de propoziție subordonate, se pot distinge ușor și după natura morfologică a cuvintelor cu care se grupează. Astfel, numele în genitiv apare în context cu un substantiv articulat: *casa vecinului*.

O situație particulară prezintă genitivul în construcție cu o prepoziție sau o locuțiune prepozițională de felul acestora: *asupra*, *contra*, *împotriva*, *înaintea*, *înapoia*, *îndărătul*, *în dreptul*, *în fața*, *în mijlocul* etc. De astă dată, genitivul are mai ales rol de complement față de verb: *Zboară deasupra orașului*; *Cîntă în fața publicului*; *Așteaptă îndărătul ușii*. Se observă că ultimul element din cadrul locuțiunilor prepoziționale este articulat. Cînd acesta este nearticulat, grupurile locuționale sînt adverbiale. În analiza sintactică, prepozițiile și locuțiunile prepoziționale trebuie luate împreună cu substantivele pe care le însoțesc.

Locuțiunile prepoziționale introduc însă și genitivul cu funcțiune de atribut, în cazul că raportul de determinare privește un substantiv articulat: *casa din fața școlii*; *pomul din mijlocul grădinii*.

Dacă genitivul este cerut de un substantiv articulat, **d a t i v u l**, dimpotrivă, depinde, de regulă, de un verb și, mai rar, de un adjectiv sau de un substantiv. Funcțiunea sintactică cea mai frecventă a dativului este de com-

plement indirect: *Dau elevului o carte*; *credincios patriei* etc. În ultimul exemplu, dativul determină adjectivul *credincios*.

Cînd determină un substantiv, acesta este nearticulat. În construcția: *soră mamei mele*, dativul *mamei* se referă la substantivul, fără articol, *soră*, față de care este atribut. (Să se compare cu construcția genitivală: *sora mamei*.) Totuși, în româna contemporană, dativul cu rol de atribut se întîlnește frecvent după substantive de origine verbală și articulate. Iată un exemplu: *Acordarea de burse excepționale studenților merituosi*. (*Studenților* este atribut în dativ pe lângă substantivul *acordarea*.) De remarcat că într-o construcție de acest fel se interpune între atributul în dativ și substantivul regent un alt determinant al substantivului (*de burse excepționale*).

Cu rol de circumstanțial instrumental, dativul se construiește obișnuit cu prepozițiile *datorită*, *mulțumită*, *grație*: *Datorită colegilor am izbîndit*.

Într-un număr restrîns de expresii populare construite cu verbe de mișcare sau de stare, dativul s-a cristalizat cu funcțiune de circumstanțial de loc: *Stai locului*; *Așterne-te drumului*, *ca și iarba cîmpului*; *Iar noi locului ne ținem*; *lipit (legat) pămîntului*.

A c u z a t i v u l este cazul obiectului direct cînd este cerut de un verb tranzitiv: *Ară ogorul*. Numele de persoane sau de rudenie cu rol de obiect direct sînt însoțite de morfemul *pe*: *Cheamă pe copii* (dar și: *Cheamă copiii*, de unde rezultă că *pe* este un morfem de acuzativ de același tip cu articolul).

Se știe că obiectul direct din construcția activă devine subiect în construcția pasivă, deci acuzativul capătă rolul nominativului. Exemplul: *Agricultorii au arat ogoarele* se poate transforma în: *Ogoarele au fost arate de agricultori*, în care *ogoarele*, obiect direct al verbului activ, a devenit subiect gramatical al verbului pasiv. În sfîrșit, prin acuzativul cu prepoziție se exprimă diferite circumstanțiale și attribute.

În limba populară, acuzativul cu *la* are și funcțiune de complement indirect: *Dă apă la vite* (= *Dă apă vitelor*) sau direct: *Adună la fin*.

V o c a t i v u l singular are desinențe proprii: *-e* și *-ule* la substantivele masculine: *băiete* ! *băiatule* !; *-o* la cele feminine: *soro* ! *fetițe* ! La plural, pentru toate genurile, este afixul *-lor*: *băieților* ! *fetelor* !

În româna contemporană, există tendința de folosire tot mai frecventă a nominativului cu valoare de vocativ: *tovarășul* ! *tovarășa* ! *tovarăși* și *tovarășe* ! Aceeași tendință și la numele proprii de persoană: *Ion* ! *Radu* ! *Dan* ! (alături de: *Ioane* ! *Radule* ! *Dane* !), *Ioana* ! *Maria* ! și chiar la inanimate în context cu un imperativ: *Rîzi*, *nourăș* ! *Frcamătă*, *codru* ! *Surpă-te*, *deal* !

Pentru feminine, omonimia cu un aparent nominativ nearticulat e veche și populară: *Ioană* ! *Marie* ! *dodă* ! *soră* ! *țălică* !

Însoțit de un determinant adjectival, orice substantiv comun poate avea vocativul egal cu nominativul nearticulat: *prieten drag* ! *riu adînc* ! *codru frumos* ! *fată frumoasă* ! *pădure minunată* !

Vocativul nu îndeplinește funcțiunea unei părți de propoziție propriu-zise. Rolul său este, de obicei, de a atrage atenția asupra unei părți de propoziție sau asupra unui enunț întreg. Cînd zicem: *Copii, veniți la masă* ! vocativul *copii* se referă la subiect (inclus în forma verbală). Sau în: *Te-am văzut pe stradă, prietene*, vocativul vizează complementul direct, exprimat aici prin pronumele *te*. Fiind izolat în propoziție, ceea ce se exprimă prin pauză și printr-o intonație particulară, vocativul trebuie plasat întotdeauna între virgule, indiferent de topică.

GENUL

La substantivele românești nu se pot degaja morfeme specifice de gen. Acestea se identifică cu morfele de număr și caz. Mai practic este să distingem genurile după terminație, adică după finala cuvântului considerată în afara unei funcțiuni morfologice propriu-zise. Astfel, masculinile și neutrele se termină în consoană (*fag, scaun*), -u silabic (*socru, codru, lucru*), -i, -u nesilabici (*leu, ou, ardei, condei*); femininele se termină în -ă (*casă, fată*), în -a, -ea, -i (*basma, saltea, zi*). Comună celor trei genuri este terminația -e: *ciine* (m.), *piine* (f.), *nume* (n.).

În mod obișnuit însă, deosebirea dintre genuri se face după contextele cu adjectiv. De exemplu, formele adjectivale *bun, buni* sînt selectate de substantivele masculine (*om bun, oameni buni*), *bună, bune* se grupează cu femininele (*femeie bună, femei bune*), iar *bun, bune* cu neutrele (*creion bun, creioane bune*).

Se observă că genul neutru are contexte nespecifice. Din punctul de vedere al determinărilor, acest gen se opune masculinului la plural și femininului la singular. Neutru are totuși un indice formal propriu, desinența de plural -uri, transmisă din latină: *timpuri* (< *tempora*, pl. lui *tempus*).

Morfemul -uri s-a extins și la pluralul unor feminine denumind feluri, sorturi de obiecte. După modelul *porumb* — pl. *porumbi* (m.) și *porumburi* (n.) (ultima formă este folosită pentru denumirea lanurilor sau sorturilor de porumb), s-a format un plural colectiv și pentru feminine: *blănuri, făinuri, ierbururi, mărfuri, mătăsuri, mîncăruri, verdeațuri* etc. Acest tip de plural nu denumește exemplare ale aceluiași sortiment, ci sortimente diferite. E vorba deci de un plural colectiv, un plural de plurale, fapt care se explică nu numai prin conținut, ci și prin formă: pluralul feminin în -uri se formează nu de la un singular, ci de la pluralul în -i (sau -e), de exemplu *mîncăruri* < pl. *mîncări, blănuri* < *blăni, mărfuri* < *mărfi* etc.

La genul neutru se încadrează numai substantive care desemnează inanimat, neutru opunîndu-se prin această trăsătură semantică masculinului și femininului, care conțin substantive animate. Faptul că masculinul și femininul cuprind și inanimat (*perete* este masculin, *masă, lingură* sînt feminine) nu este o probă că neutru nu există; o clasă gramaticală se definește prin ceea ce conține ea, nu prin ceea ce conțin alte clase.

În româna actuală există o slăbire a interesului pentru diferențierea numelor de inanimat de cele animate. Dacă în limba mai veche marea majoritate a numelor de lucruri se încadrau la genul neutru (puține la feminin și mult mai puține la masculin), în epoca noastră tendința este ca, dimpotrivă, numele de lucruri să se încadreze la masculin. Numeroși termeni tehnici noi, care aparțin limbajelor speciale, tehnico-științifice, au intrat la genul masculin, nu la neutru, cum era de așteptat. Se spune, de exemplu, *centri* (nervoși), *izotopi* (radioactivi), *termeni* (tehnici), *elementi* etc. Chiar și neologismele intrate mai demult în limbă își schimbă genul în funcție de registrul stilistic. Astfel, în limbajul tehnic se utilizează ca masculin: *carburatori, comutatori, robineți, vagoneti*, dar ca neutre în limba comună: *vagonete, robinete* etc.

SUBGENUL PERSONAL

Alături de cele trei genuri, masculin, feminin și neutru, se vorbește și de un subgen personal, constituit din substantive proprii și comune de genul masculin și feminin, care denumesc persoane sau animale și plante personificate.

Cu acest subgen se creează o distincție în interiorul animatului între numele de persoane și numele de viețuitoare (nonpersoane). Deci, avem mai întîi opoziția dintre animat (masculin și feminin) și inanimat (neutru), apoi opoziția din interiorul animatului: personal/nonpersonal.

Trăsăturile prin care se caracterizează acest subgen sînt următoarele:

a) Genitivul și dativul singular al numelor de persoană masculine au articolul hotărît proclitic: *cartea lui Ion; Dau lui Ion* (să se compare cu genitiv-dativul numelor comune: *pielea lupului; Dau vecinului*, la care articolul este enclitic). Numele de familie aveau articolul enclitic pînă către începutul secolului nostru: *Dudescului, Filipescului, Bălcescului* (astăzi numai: *lui Bălcescu*). În româna actuală, procliza articolului masculin la genitiv-dativ a început să se extindă, împotriva normelor limbii literare, și la numele de persoană feminină: *lui Ioana, lui Maria, lui mama, lui tovarășa, a lui soră-mea*. E probabil ca la feminină procliza să fi apărut mai întîi la numele străine (sau de aspect străin) de felul: *Mili, Miți, Mari, Carmen* etc., la care articularea enclitică nu era posibilă sau era greoaie.

b) La numele de persoană care exprimă rudenia, adjectivul posesiv se poate adăuga fără ca aceste nume să fie articulate: *frate-meu, vară-mea, bunică-sa* (compară cu substantivele nepersonale: *casa mea, orașul meu*). La feminină, variația cazuală poate fi transferată adjectivului: *soră-mii, soră-ții, soră-sii*. Masculinile conservă desinența arhaică *u: bărbatu-miu, cumnatu-su*, înlocuită adesea cu *ă, i: bărbată-miu, bunică-miu, văr-miu* (în vorbirea populară și cea neîngrijită, în general).

c) Acuzativul cu rol de complement direct se construiește cu morfemul *pe*: *Îl văd pe Ion; Vulpea l-a păcălit pe urs*.

d) Numele asimilate persoanelor se folosesc articulate dacă sînt precedate de o prepoziție: *Mă duc la bunicul; Stă lingă primarul; S-a dus la șefa*.

e) Radicalul numelor de persoană rămîne relativ intact în cursul flexiunii, adică nu se realizează alternanțe. Astfel, la genitiv-dativul femininelor în -ca, -ga, consoana velară nu se schimbă sau, cel mult, se schimbă într-o palatală, în nici un caz în africată: *Anica — Anicăi, Anichii, Olga — Olgăi, Olghii, Puica — Puicăi, Puichii* (comp. cu *puica — puicii*, nume comun). La fel se întîmplă cu radicalul masculinelor care au aceeași caracteristică: *Luca — Lucăi, taica — taicăi, taichii, neica — neicăi, neichii, aga — agăi*.

Diftongii *oa, ea* nu alternează cu *o*, respectiv *e*, la genitiv-dativ, ca la numele comune: *Ioana — Ioanei, Floarea — Floarei* (comp. cu *floarea — florii*, nume comun), *Lcana — Lcanei* (dar și *Lenii*). De adăugat aici și numele feminine de agent în -toare: *învățătoarea — învățătoarei* (comp. cu *strecurătoarea — strecurătorii*, nume inanimat). Această trăsătură privește de fapt flexiunea: numele de persoană în -toare rămîn invariabile la plural (*o secerătoare „femeie care seceră”, două secerătoare*, dar: *o secerătoare „mașină agricolă”, două secerători*). De aceea, se consideră greșite formele de genitiv-dativ singular: *scobitoarei, învelitoarei, însurătoarei, sărbătoarei* (în loc de: *scobitorii, sărbătorii* etc.), nume de lucruri sau de acțiuni.

Nici alternanța *a/ă* nu se realizează: *Sanda — Sandei, Rada — Radei, Marta — Martei* (comp. cu *ograda — ogrăzii, partea — părții*).

CLASIFICAREA SUBSTANTIVELOR ÎN DECLINĂRI

În gramaticile tradiționale, substantivele sînt clasificate în trei declinări după terminația de nominativ singular nearticulat.

Declinarea I cuprinde substantivele feminine terminate în *-ă* (*casă*), *-ea* (*saltea*), *-a* (*macara*), *-i* (*zi*). Se adaugă aci și masculinele, comune și proprii, în *-ă*, *-a*: *popă, pașă, papă, tată, vladică; Dănilă, Păcală, Toma, Zaharia*.

Declinarea a II-a cuprinde substantivele terminate în *-u* (*codru, filtru, socru*), *-u* semivocalic (*crou*), *-i* semivocalic (*tei, ardei*), consoană (*lup, unchi*). Toate sînt masculine și neutre. Se adaugă la acestea un număr restrîns de neutre terminate în *-o* (*radio*), *-u* accentuat (*aliu*), *-i* accentuat (*taxi*).

Declinarea a III-a cuprinde substantivele terminate în *-e*: *perete, vulpe, femeie, nume*. Sînt substantive de toate genurile. Se includ aici și numele primelor cinci zile ale săptămîinii, pentru că forma lor articulată este aceeași cu a femininelor în *-e*: *luni—lunea, ca: floarea, plecarea*.

Dacă ținem seamă de modificările flexionare ale substantivelor, adică de schimbările cazuale și de număr, precum și de omonimiile care se realizează, tabloul declinărilor românești se înfățișează cu totul altfel. De exemplu, substantivele *casă* și *pădure* aparțin aceleiași tip de declinare, pentru că amîndouă realizează numai cîte două forme, dispuse identic în tabloul declinării: o formă de nominativ-acuzativ singular și alta de genitiv-dativ singular și la toate cazurile de la plural (*o casă—unei case—niște case—unor case; o pădure—unei păduri—niște păduri—unor păduri*).

Formele cazuale pot fi la singular total omonime sau omonime două cîte două (nominativul cu acuzativul și genitivul cu dativul); la plural, toate formele cazuale sînt omonime și, la rîndul lor, acestea pot fi sau nu omonime cu formele de genitiv-dativ singular sau cu toate formele cazuale ale singularului.

Din punctul de vedere al omonimiilor, se disting patru tipuri paradigmatic

1. Substantive cu două forme, repartizate astfel: o formă la nominativ-acuzativ singular și alta la genitiv-dativ singular și la toate cazurile de la plural.

2. Substantive cu două forme, repartizate după cum urmează: o formă pentru toate cazurile la singular, iar alta pentru toate cazurile la plural.

3. Substantive cu trei forme: una pentru nominativ-acuzativ singular, alta pentru genitiv-dativ singular și alta pentru toate cazurile la plural.

4. Substantive cu o singură formă pentru toate cazurile, indiferent de număr.

Deci, primele trei tipuri reprezintă substantivele *variabile*, iar ultimul tip pe cele *invariabile*, adică pe cele cu un sincretism total al cazurilor și al numerelor. În interiorul acestor tipuri se constituie mai multe clase de declinare după desinențele prin care se exprimă omonimiile respective.

La tipul I aparțin următoarele clase, caracterizate după cum urmează:

1) Sing. nom.-ac. *-ă*, gen.-dat. *-e*; pl. *-e*: *casă*.

2) Sing. nom. - ac. *-ă*, gen. - dat. *-i*; pl. *-i*: *poartă, cusătură*. Poate fi integrat aici și un substantiv de felul lui *șă*, caracterizat prin desinențele *-ș*, *-i*, *-i* (comp. totuși forma dialectală *șauă*).

3) Sing. nom. - ac. *-e*, gen. - dat. *-i*; pl. *-i*: *pline, părere, familie*.

4) Sing. nom. - ac. *-e*, gen. - dat. *-le*; pl. *-le*: *stea, zi, baclava*. Substantivele de acest fel se pot încadra la cele de la clasa I (tip *casă*), din considerente nu numai etimo-

logice (comp. lat. *stella* — *stellae*, *casa* — *casae*; la sing., *il* a dispărut din cauze fonetice, dar și morfologice (comp. dial. *steauă* și forma articulată *steaua*).

La tipul al doilea aparțin clasele:

1) Sing. *-u* (*-u* sau *-0*); pl. *-i*: *codru, socru, leu, prun*. Expresia silabică a desinenței *-u* se realizează numai la radicale terminate în consoană + *l* (*r*): *codr-u, socl-u*. Pentru celelalte radicale, putem vorbi de un *-u* latent (comp. formele vechi sau dialectale: *un pomu, un omu*), actualizat de fapt în prezența articolului: *prun-u-l, prun-u-lui*.

2) Sing. *-e*; pl. *-i*: *cîine*.

3) Sing. *-u* (*-u* sau *-0*); pl. *-e*: *teatru, templu, brîu, măr, ou*. Morfemul *-u* se realizează silabic numai la radicale terminate în consoană + *l* (*r*): *templ-u*. Dar, ca și în cazul de sub 1, se consideră un *-u* latent și la celelalte radicale, actualizat la formele articulate: *măr-u-l* (comp. dial. și arhaic forma: *un măr*). În cazul substantivului *ou*, desinența *-e* de la plural se realizează fonetic ca *-ă*.

4) Sing. *-u* (*-u* sau *-0*); pl. *-uri*: *lucru, rîu, tren, roi*.

La tipul al III-lea aparțin clasele:

1) Sing. nom. - ac. *-ă*, gen. - dat. *-e*; pl. *-uri*: *lipsă*.

2) Sing. nom. - ac. *-ă*, gen. - dat. *-i*; pl. *-uri*: *treabă*.

3) Sing. nom. - ac. *-e*, gen. - dat. *-i*; pl. *-uri*: *vreme*.

La ultimul tip, se încadrează substantivele invariabile; feminine: *lucrătoare, învățătoare*; masculine: *ochi, unchi, pui* (acestea s-ar putea încadra și la tipul II, clasa I (*prun, pom, codru*), presupunînd pe *-u* și *-i* latenți); neutre: *pîntece, nume*. Cele mai sărace clase sînt cele de la tipul III (doar cîteva substantive).

Precum vedem, din punctul de vedere al structurii morfematice, româna posedă 11 (sau 12) clase de declinare, repartizate la 4 tipuri paradigmatic. Dacă am avea în vedere numai substantivele variabile (deci fără cele de tipul IV) și am considera pe cele de tipul III ca excepții, dat fiind că sînt extrem de puține, am spune că substantivele variabile se organizează în două tipuri paradigmatic. Din primul fac parte substantivele cu două forme la singular și cu omonimia genitiv-dativului singular cu pluralul (*casă—unei case—case*), iar din al doilea tip fac parte substantivele cu o formă la singular și altă formă la plural (*pom—unui pom—pomi*).

Ambele tipuri sînt constituite din șapte (eventual opt) clase de declinare.

STRUCTURA RADICALULUI SUBSTANTIVAL

1) Alternanțe vocalice

a ă	mare mări	bancă bănci
a e	fată fele	șarpe șerpi
ă e	măr meri, mere	vâr veri
î i	cuvînt cuvinte	sfinț sfinți
ca e	scară seri	sallea sallele
oa o	floare flori	(și o oa: cojoj cojoace)
ia ie	iarbă ierbi	iarnă ierni

2) Alternanțe consonantice

c ț	ac ace	barcă bărci
g ț	fag fagi	briceag bricege
t ț	poartă porți	frate frați
d z	ladă lăzi	dud duzi
s ș	pas pași	înș înși

st șt	poveste povești	dentist dentiști
str ștr	ministru miniștri	jugastru jugaștri
șc șt	ceașcă cești	cușcă cuști
sc șt	broască broaște	muscă muște
z j	obraz obraji	
l o	cal cai	colonel colonei, cale căi

De regulă, alternanțele sînt condiționate fonetic. Se observă că al doilea termen al alternanțelor expuse mai sus este determinat de *-i* sau de *-e* următori. De exemplu, la forma de plural *bănci*, *ă* și *c* sînt determinați de *-i* final, după cum în pl. *porți* contragerea diftongului *oa* și africatizarea lui *t* (*poartă*) se justifică tot prin prezența lui *-i* la finală. În cazurile în care alternanța nu s-a produs pe cale fonetică, ea se explică prin analogie.

Reguli exacte privind aplicarea alternanțelor nu se pot stabili, pentru că există numeroase substantive ale căror radicale, deși conțin condițiile fonetice necesare producerii alternanțelor, nu au suferit modificări. Acesta este cazul substantivelor neologice, la care, în general, nu se mai produc alternanțe vocalice, de ex.: *seră*, *filieră* (cu *e* accentuat care nu s-a diftongat), *probă*, *corolă* (fără diftongarea lui *o* accentuat).

ARTICOLUL

Articolul hotărît este un morfem prin care se exprimă determinarea numelui. Determinarea se realizează și prin adjective, calificative (*creion roșu*) sau determinative (*acest creion*, *alt creion*), dar, spre deosebire de adjective, care aduc informații semantice suplimentare în legătură cu obiectele desemnate prin numele determinate, articolul nu modifică deloc conținutul semantic al numelui. Din acest punct de vedere, articolul seamănă cu desinențele, care, la substantiv, exprimă numărul și cazul. Prin articolul hotărît *l*, forma determinată (individualizată) *lupul* se opune celei nedeterminate (neindividualizate) *lup*.

Articolul enclitic poate schimba sau nu structura fonică sau chiar morfe-mică a cuvîntului la care se atașează. La substantivele în consoană, prezența articolului determină cu necesitate actualizarea vechii desinențe *-u*: *lup-u-l*, *lup-u-lui*. La nominativ-acuzativul femininelor în *-ă*, desinența dispă-re cînd se adaugă articolul: *casă—casa*, dar se păstrează la genitiv-dativ: *un-ci case—casei* și la plural: *casele, caselor*. În alte cazuri, sunetele cu rol de desinență își schimbă calitățile fonetice; la forme ca: *cicoarea, boul*, vocalele finale, *e* (*cicoare*) și *u* (*bou*), cu rol de desinență, se modifică fonetic: *e* devine semivocală și formează diftong împreună cu *a* (*cicoarea*), iar *u*, din semivo-cală, se transformă în vocală, grupîndu-se în silabă cu *l* articol (*bo-ul*).

Alteori, prin articulare se modifică structura accentuală a cuvîntului, de exemplu: *radio* (nedeterminat), *radioul* (determinat).

În limba vorbită, articolul *l* a dispărut: *Am văzut lupu*; *Bucureștiu este capitala țării*. În această situație, funcția de articol a fost preluată de vocala *u* precedentă. Din punctul de vedere al limbii literare, norma este de a-l scrie pe *l*, dar nu și de a-l rosti: *lupul* (rostit: *lupu*). Situația este la fel la plural: scriem *lupii*, cu doi *i*, dar de fapt rostim *lupi*, cu un singur *i* silabic. Ortogra-fia actuală are însă, în acest caz, rațiuni morfologice. Trebuie precizat că în vorbirea solemnă articolul *l* se pronunță încă. Este însă neliterară pronun-

țarea *lu* a articolului proclitic la genitiv-dativul numelor de persoane: *lu Gheorghe*. La vocativ, articolul a intrat în seria desinențelor: *-(u)le* (din art. *-(u)l* + desinența *-e*), *-lor* (extins de la dativ): *băiatule! fraților!*

Se impun aici cîteva observații în legătură cu articularea numelor proprii (de persoană sau topice). Cele de persoană feminine sînt de regulă articulate: *Ioana, Maria, Olga* (și: *Popeasca, Ioneasca* sau porecle: *Fonfăita, Muta, Surda*). Cele masculine sînt unele articulate, altele nearticulate: *Ionescu, Popescu* (cele în *-escu, -eanu*, rostite odi-nioară cu *-l* la finală, care ulterior a dispărut, funcția articolului fiind îndeplinită de *-u*), *Chioru, Lungu, Șchiopu* (cele provenite din porecle) au articol, dar *Ion, Gheorghe, Stelian*, prenume, sînt fără articol. Numele topice feminine se folosesc, de obicei, arti-culate: *Timișoara, Oravița, Orșova*; cele nearticulate sînt mai rare: *Grădiște, Orăștie*. Numele masculine, dimpotrivă, apar mai des nearticulate: *București, Cluj, Focșani, Iași* (se spune însă și: *Bucureștii, Bucureștiul, Iașii, Iașul*, cu articol). La fel stau lucrurile și cu numele de țări: femininele sînt mai des articulate (*Anglia, Franța, Danemarca*), iar masculinele mai des nearticulate (*Luxemburg, Madagascar, Mozambic*).

După cum s-a putut observa, în operația de degajare a articolului la numele proprii, urmă-m modelul numelor comune. Din punctul de vedere al conținutului, trebuie arătat că articolul numelor proprii face parte din struc-tura lor propriu-zisă. Datorită articolului, se obține transformarea unui nume comun în nume propriu: *muntean: Munteanu, oltean: Olteanu, lung: Lungu, croitor: Croitoru, gherghină: Gherghina, nămolăasă: Nămolăasa, capră: Capra*. În limba mai veche, numele masculine aveau articolul *l*: *Lăpușneanul, Moldo-veanul*. La genitiv-dativul numelor de persoană masculine, *lui* proclitic este o marcă de caz, ceea ce explică extinderea și la feminine: *lui Ion*, analogic: *lui Maria*. Nu se recomandă însă procliza articolului la numele feminine, cu excepția celor terminate în consoană sau care, recente în limbă, au aspect străin: *lui Carmen, lui Irinel, lui Jeni, lui Miți*.

Afară de rolul de a individualiza obiectul desemnat, articolul îndeplinește și alte funcțiuni. Astfel, la substantivele masculine, articolul servește și ca indice de caz, distingînd nominativ-acuzativul de genitiv-dativ: *lupul-lupului*. În felul acesta, omonimiile cazuale la masculin devin egale ca număr cu cele de la feminin.

Prin articol se exprimă și substantivarea adjectivelor: adj. *leneș*, subst. *leneșul*.

La pronumele *dînsul, dînsa*, ca și la numeralele ordinale (*al doilea, al zecelea*), articolul intră ca formativ în constituția acestora, fără să creeze opoziții de felul celor întîlnite la substantivele comune.

La nominativ-acuzativul pronumelor nedefinite *unul* și *altul*, rolul arti-colului este de a opune pronumele adjectivului: *un (lup): unul; alt (lup): altul*.

În structura prepozițiilor: *înăuntrul, îndărătul, înaintea, înapoia*, articolul distinge prepoziția de adverb: *îndărătul ușii; privește îndărăt*.

Articolul nehotărît este întotdeauna proclitic: *un lup*. Între articol și substantiv se pot intercala determinanți adjectivali: *un admirabil coleg; un bun coleg*.

Formele de articol nehotărît sînt omonime cu cele de numeral și de adjectiv pronominal nehotărît. *Un, o* sînt articole dacă la plural le corespunde *uște* și adjective nehotărîte dacă la plural le corespund *unii, unele*. Deosebirea

de numeral se face în cadrul unor contexte mai largi. În fraza: *Eu am băut o oală de vin, iar vecinul două, o este numeral pentru că se opune lui două* (alt numeral).

Articolul nehotărît se poate distinge ușor în fraze în care e posibilă opoziția cu articolul hotărît, ca în exemplul: A fost odată *un moș și o babă*; *baba* avea o găină și *moșul* avea un cocoș.

Pentru distingerea valorii pronominale a lui *un, o*, e mai potrivit să apărăm la contexte în care se poate face opoziția cu *alt, altul*: *Un elev citea și altul scria*: Azi citesc o carte, mâine citesc *altă* carte.

Articolul genitiv (sau posesiv) apare la substantive (sau pronume) în genitiv, la pronumele posesiv și la numeralul ordinal, cu formele: *al, a, ai, ale*. Faptul că se acordă în gen și număr cu substantivul regent, pe care, în unele situații, îl și substituie, este o dovadă că *al* trebuie interpretat ca pronume. Substantivul în genitiv și pronumele posesiv precedate de *al* apar în două contexte specifice, pe care le ilustrăm cu câte un exemplu-tip:

- a) *Un (acest, alt) cal al vecinului; un (acest, alt) cal al meu.*
- b) *Calul vecinului și al meu sau: Calul meu și al vecinului.*

În primul exemplu, substantivul precedent este articulat cu articol nehotărît sau are determinări adjectivale. Înlăturarea lui *al* cere cu necesitate ca substantivul să primească articol definit: *calul vecinului; calul meu*. Ar rezulta de aici că *al* este echivalent cu *-(u)l*, deci este articol. Dar în: *calul alb al vecinului*, cu un adjectiv între substantivul regent și genitiv, *al* pare să „reia” termenul regent, care este articulat, deci s-ar comporta și ca pronume și ca articol.

În cazul al doilea, funcțiunea de pronume a lui *al* se pare că e mai ușor de dovedit, căci *al* înlocuiește numele posedat:

al vecinului = calul vecinului; al meu = calul meu.

Substantivul care se substituie prin *al* este însă articulat enclitic, de unde concluzia că, în toate situațiile discutate mai sus, *al (a)* trebuie considerat și ca pronume și ca articol.

La numeralul ordinal, *al* nu poate fi înlocuit prin substantive sau prin zero: *al doilea; volumul al doilea*. Substantivul regent este articulat. Structura acestui numeral nu e de conceput fără *al, a*, de aceea se poate spune că acesta joacă rolul unui formant al categoriei de numeral în discuție.

Articolul adjectival (sau demonstrativ) are formele: *cel, cea, cei, cele*. În contextele în care este posibilă substituția cu un substantiv, *cel (cea)* are și rol de pronume: *cel bun = omul bun; cel de azi = ziarul de azi*. Substantivul înlocuit este însă obligatoriu articulat. La fel: *cei doi = aceștia doi; cel de-al doilea = acesta de-al doilea (cel este înlocuit prin acesta)*.

Iată contexte mai largi: *Am doi frați: pe cel din Ploiești îl văd descori, în care (pe) cel se opune lui celălalt; Am luat-o pe drumul din stînga pentru că cel din dreapta era în reparație, unde cel înlocuiește substantivul drumul*. Faptul că substantivul înlocuit este articulat cu articol hotărît ne obligă să considerăm pe *cel, cea* ca pronume și articol în același timp.

În construcția de tipul: *omul cel bun, cel* poate fi omis: *omul bun*.

La superlativul relativ, mai ales al adverbilor, valoarea pronominală a lui *cel, cea* nu se poate dovedi, deci funcționează numai ca articol: *Căprioara fuge cel mai repede (cel nu se referă la substantiv)*. În schimb, în cazul adjectivelor, *cel, cea* se acordă cu substantivul (sau cu un substitut al acestuia): *El este cel mai bun; Ea este cea mai bună*.

ADJECTIVUL

Este o parte de vorbire dependentă de un substantiv, cu care se acordă în gen, număr și caz. În plus, adjectivele au grade de comparație.

Genul adjectivelor este, spre deosebire de genul substantivelor, determinant în flexiune. De aceea, în clasificarea adjectivelor, se ține seama de modificările care privesc genul, mai ales că aproape toate adjectivele au forme deosebite din acest punct de vedere. Genul neutru se caracterizează la fel ca la substantive: morfemul de singular este identic cu al masculinelor, iar cel de plural cu al femininelor; o desinență *-uri* de plural nu există însă la adjective.

Formele *cazuale* ale adjectivului au aceleași caracteristici ca ale substantivului. La masculin singular există o singură formă, iar la feminin, două (nom.-ac. și gen.-dat.): *o casă frumoasă — unei case frumoase*.

Vocativul masculinelor se caracterizează, ca și la substantive, prin desinențele *-e* și *-ule*: *iubite prietene, bunule părinte* (de relevat topica: adj. + subst.). La feminine, există un vocativ în *-o*, care apare numai la adjectivele izolate, cu valoare substantivală: *micușo, drăgușo, scumpo, frumoaso*.

Evident, în limba literară circulă mai ales formele de vocativ identice cu ale nominativului: *iubitul meu prieten* (cu un adjectiv posesiv și cu topica inversă), *prieten iubit* (cu topica normală); *iubită prietenă și prietenă iubită* (indiferent de topică), *iubita mea prietenă* (cu adjectiv posesiv și cu topică inversă).

Adj. *drag* are la masculin, indiferent de topică, formă de feminin, cu *-ă*: *dragă prietene, prietene dragă* (totuși substantivizat: *dragule, alături de: dragă*). Aceasta nu exclude omonimia cu nominativul: *prieten drag și dragul meu (prieteni), dragul mamei*.

CLASIFICAREA FLEXIONARĂ A ADJECTIVELOR

În gramaticile tradiționale, adjectivele variabile sînt grupate în două mari clase după terminația de nominativ singular: 1. Adjective cu două terminații (una pentru masculin, alta pentru feminin): *bun — bună, acru — acră*; 2. Adjective cu o singură terminație pentru ambele genuri: *dulce, verde, limpede, mare*.

Dacă avem în vedere toate modificările flexionare ale adjectivelor, precum și omonimiile (de gen, număr și caz) care se realizează, obținem o clasificare cu totul diferită. De reținut de la început că opoziția cazuală se realizează, întocmai ca la flexiunea substantivelor, numai la feminin singular.

După numărul formelor, se disting patru tipuri de adjective, repartizate în mai multe clase, după omonimiile realizate.

1. Adjective cu patru forme, care se disting după gen, număr și caz. Morfemele caracteristice sînt următoarele (în ordinea: masc. sing., masc. pl., fem. sg., fem. pl.): *-u* (sau $\emptyset$), *-i -ă* (sau $\emptyset$), *-e*. La feminin, gen.-dat. sing. este omonim cu pluralul: (unei) case *albe*, (niște) case *albe*.

Se încadrează la acest tip adjective în consoană (și desinența $\emptyset$): *bun, alb, iubit, îndrăgostit, muntean*, adjective cu desinența *-u* la nominativ: *acru, albastru*, precum și adjective în *-le* la plural feminin: *greu, rău* (pl. *grele, rele*).

2. Adjective cu trei forme. Se disting următoarele clase:

1) Adjective cu forme omonime la plural (masculin și feminin) și la genitiv-dativul singular feminin. Morfemele caracteristice sînt: masc. sing. -u (sau Ø), fem. sing. nom. -ac, -ă (sau -e), fem. sing. gen.-dat. și masc. și fem. pl. -i. Exemplu: *lung, lungă, lungi*. La fel: *drag, adînc, ciobănesc, cenușiu, castaniu, griuliu, propriu*. În context, pentru relevarea omonimiilor: *perete cenușiu, pereți cenușii, casă cenușie, (unei) case cenușii, case cenușii*.

2) Adjective care realizează un sincretism total la feminin (ambele numere, toate cazurile): *muncitor, muncitori, muncitoare; lăliu, lălii, lăliie*. Morfemele sînt următoarele: -u (sau Ø) la masc. sing., -i la masc. pl., -e la fem. sing. și pl. Se cuprind în această clasă adjectivele în -tor, în -iu, -ău, -eu (*molîu, prostălău, instantaneu*). Exemplu pentru omonimii: *profesor examinator, profesori examinatori, profesoară examinatoare, (unei) profesoare examinatoare, (niște) profesoare examinatoare*.

3. Adjective cu două forme. Se disting următoarele clase:

1) Adjectivele cu forme omonime la pluralul ambelor genuri și la genitiv-dativul sing. al femininelor; la sing., masculinele au forme omonime cu cele de nominativ-acuzativ sing. feminin. Morfemele sînt următoarele: -e la masc. sing. și la feminin sing. nom. -ac, -i la pl. (ambele genuri) și la gen.-dat. sing. fem. Se cuprind aici adjectivele în -e: *mare, dulce, verde*. Exemple în context pentru relevarea omonimiilor: *perete mare, casă mare, pereți mari, (unei) case mari, (niște) case mari*.

2) Adjective cu forme omonime la masculin (ambele numere) și forme omonime la feminin (ambele numere, toate cazurile).

Morfemele sînt: -Ø la masculin și -e la feminin. Exemple: *greoi, bălai, rotofet, lai, albei, merei, lungoi, vioi*. Se pot adăuga aici și adjectivele în -ci, de felul: *dibaci, fugaci, pîndaci, stîngaci*. Iată omonimiile: *om vioi, oameni vioi, femeie vioaie, (unei) femei vioaie, (niște) femei vioaie*.

3) Adjective cu toate formele identice, cu excepția celei de nom. -ac. sing. feminin. Se încadrează aici adjectivele în -ui și în -chi: *gălbui, căprui, vechi*. Exemple în context: *perete vechi, pereți vechi, case vechi, (unei) case vechi, (o) casă veche*.

4) Adjective cu toate formele identice, cu excepția celei de masculin plural. Morfemele sînt: -e la masc. și fem. sing., la fem. pl. și -i la masc. pl. Sînt adjective neologice în -ce: *feroce, precoce, rapace, sagace, tenace*. Iată omonimiile: *lup feroce, lupoaică feroce, unei lupoaice feroce, lupoaice feroce; lupi feroci*.

4. Adjective invariabile. Exemple: *atroce, eficace, ferice, locvace, propice, vivace, gata, cumsecade, coșcogea, gri, maro, bleu, crem, lila, oliv*.

Sînt opt clase flexionare ale adjectivelor: o clasă de adjective cu patru forme, două clase cu trei forme, patru cu două forme și o clasă cu o singură formă. Nu am ținut seamă în această clasificare de adjectivele izolate *mișel* și *june*, care reprezintă clase diferite prin omonimiile specifice pe care le realizează.

TOPICA ADJECTIVULUI

De regulă, adjectivul stă după substantiv: *oraș mare*. Cînd e așezat înaintea substantivului, capătă sens intensiv: *bătrînul copac* (comp. cu: *copac bătrîn*). Antepunerea adjectivului caracterizează în special limbajul

afectiv, de aceea se preferă în contextele exclamative: *mare învățat! serios bărbat! cuminte fată!*

Unele adjective stau însă numai înaintea de substantiv, deci sînt indifferente față de opozițiile stilistico-afective: *asemenea oameni, atare lucruri, bietul băiat*.

Destul de multe adjective își schimbă sensul în funcție de topică: *sărmana femeie* „biata femeie” — *femeie sărmană* „femeie săracă”; *o singură femeie* „numai una” — *o femeie singură* „neînsoțită, izolată”; *o bună parte* „o mare parte” — *o parte bună* „nu rea”; *o nouă carte* „altă carte” — *o carte nouă* „o carte recentă”; în *plină sală* „chiar în sală” — în *sala plină* „nu goală”.

GRADELE DE COMPARAȚIE

Comparația exprimă gradul în care o însușire caracterizează un obiect în raport cu aceeași sau cu altă însușire caracteristică aceluiasi sau altui obiect. Exemple: *Ion este mai înalt decît mine; Ion este mai mult înalt decît scund; Apa e mai caldă decît ieri*.

De obicei, gradele de comparație se exprimă în mod analitic, cu ajutorul adverbilor: Astfel, la comparativul de superioritate: *mai bun*, la cel de inferioritate: *mai puțin bun*, la cel de egalitate: *la fel de (tot așa de) bun*, remarcăm adverbele *mai, puțin* și locuțiunile adverbiale *la fel de, tot așa de, tot atît de*.

Prin locuțiuni adverbiale se exprimă comparația de egalitate și în construcții ca acestea: *bun așa ca tine, sînguincios întocmai ca tine, tineri tot așa de harnici*. Adverbe modale comparative sînt și *foarte, prea, tare, mult*, care se adaugă la forma de pozitiv a adjectivului pentru a exprima superlativul absolut: *foarte bun; mult bogat; tare frumoasă*.

Superlativul relativ se formează cu articolul *cel* atașat la forma de comparativ: *cel mai bun, cei mai buni*.

Cel este variabil în raport cu genul, numărul și cazul numelui determinat (*oamenii cel mai harnici, oamenilor celor mai harnici*), dar rămîne invariabil în structura superlativului relativ al adverbului: *Ea învață cel mai bine; Ei învață cel mai bine*.

Comparația are, de regulă, doi termeni. Al doilea se leagă de primul prin prepozițiile *decît, ca, de, dintre, din* sau prin locuțiunile prepoziționale *față de, în comparație cu, în raport cu*: *Este mai harnic în comparație cu (ca, decît, față de) mine*. Uneori, al doilea termen al comparației poate lipsi, de exemplu: *Te știam mai cuminte; Ne-a dat sfatul cel mai bun*.

Pozitivul este și el un grad de comparație; altfel n-am putea vorbi de existența celorlalte grade. Însușirea este de gradul zero la pozitiv. Comparația de egalitate poate privi însă și pozitivul: *frumoasă ca o zîină*.

Prin urmare, există următoarele grade de comparație: *pozitivul, comparativul (de superioritate, de egalitate, de inferioritate), superlativul relativ (de superioritate, de inferioritate), superlativul absolut (de superioritate, de inferioritate)*. Unele exprimă însușirea în mod absolut, adică fără o referire comparativă oarecare (pozitivul și superlativul absolut), altele în mod relativ, adică prin comparație propriu-zisă (comparativul și superlativul relativ).

Pentru redarea superlativului absolut, apelăm deseori la numeroase și variate mijloace expresive. Dintre acestea, cel mai frecvent este procedeul construirii superlativului pe baza pozitivului însoțit de adverbe care, prin conținutul lor semantic, exprimă ideea de superlativ, ca de exemplu: *extraordinar, grozav, minunat, neînchipuit, nemaipomenit, nesfîrșit, nespus, teribil*,

Sau cu locuțiuni adverbiale: *cu totul și cu totul, de tot, din cale-afară* etc. În româna actuală se recurge frecvent la formații cu prefix: *arhiplin, super-elegant, extrafin, extraplăt, supraelastic, ultraprogresist*.

Există și adjective care nu se compară. Acesta este cazul adjectivelor neologice care în latină sînt comparative sau superlative: *inferior, superior, exterior, anterior, ulterior, posterior, suprem, ultim, optim*. A zice *mai superior, mai inferior, cel mai optim, foarte optim* etc. constituie un pleonasm, deci o greșeală de limbă. Totuși, uneori sîntem obligați să acceptăm pleonasmul, de exemplu: *vocala i este mai anterioară decît vocala e* (amîndouă sînt articulate pe partea anterioară a palatului).

Nu pot avea grade de comparație adjectivele care exprimă însușiri cu caracter absolut, adică însușiri care prin natura lor nu suportă comparație. Așa sînt: *viu, mort, veșnic, general, perfect, principal, desăvîrșit, complet, întreg, unic* etc. Într-o construcție populară ca *mai mort, mai „aproape“* este tot adverb de mod, dar nu de comparație.

RADICALUL ADJECTIVELOR

Radicalele variabile conțin, în general, aceleași alternanțe ca radicalele variabile ale substantivelor.

a) Alternanțe vocalice

<i>ă/e</i>	<i>proaspăt/proaspeți, proaspete</i>
<i>i/i</i>	<i>vîndt/vineți, tîndr/tineri</i>
<i>e/ca</i>	<i>negru/neagră, deștept/deșteaptă</i>
<i>o/oa</i>	<i>domol/domoală, gros/groasă</i>
<i>ie/ia</i>	<i>biet/biată</i>

Se observă că al doilea termen al alternanței este determinat fie de *-e*, *-i* (*proaspeți, tineri*), fie de *-ă* (*neagră, groasă, biată*).

De remarcat că adjectivele de felul: *tare, mare, înaltă, grasă, largă, dragă* nu realizează alternanța *a/ă* ca substantivele: *casă mare — case mari* (comp. cu subst. *mare*, pl. *mări*, carte, pl. *cărți*, cu *ă*, determinat de *-i*, marcă de plural). Adjectivul *călare*, pl. *călări* este o excepție.

b) Alternanțe consonantice

<i>c/ș</i>	<i>mic/mici, voinic/voinici</i>
<i>g/ș</i>	<i>larg/largi, lung/lungi</i>
<i>t/ș</i>	<i>înalt/înalți, corect/corecți</i>
<i>d/z</i>	<i>scund/scunzi, comod/comozi</i>
<i>s/ș</i>	<i>gras/grași, respectuos/respectuoși</i>
<i>z/ș</i>	<i>viteaz/viteji, breaz/breji</i>
<i>l/ș</i>	<i>gol/goi, moale/moi</i>
<i>sc/șt</i>	<i>firesc/firești</i>
<i>st/șt</i>	<i>prost/proști, îngust/înguști</i>
<i>str/ștr</i>	<i>albastru/albaștri</i>

Al doilea termen al alternanței este consecința unei modificări fonetice determinate de *-i*, morfem de plural (*mici, largi, scunzi, firești* etc.).

La adjectivele neologice, nu se realizează, de obicei, alternanțele vocalice: *comod/comodă, blond/blondă, sever/severă*, ci numai cele consonantice.

NUMERALUL

Este partea de vorbire care exprimă cantitatea numerică hotărîtă a obiectelor sau ordinea lor prin numărare.

Unele numere se comportă ca adjective, determinînd din punct de vedere numeric substantivele pe lângă care stau: *cinci studenți, al doilea copil, forturi indoite*. În absența substantivului determinat, numeralul are el însuși comportament substantival: *Doi elevi se plimbă, iar trei citesc în bibliotecă*. Altele au chiar flexiunea substantivelor: *zece, sută, mie, milion*; cele fracționare au distribuție specifică substantivelor: *această pătrime*. Altele apar în contexte proprii adverbelor: *cîte doi, de cinci ori*.

Dintre categoriile morfologice numeralul cunoaște genul și cazul, precum și o categorie specifică, aceea a ordinii. Aceste categorii nu apar însă la toate felurile de numeral. Prin urmare, numerele reprezintă o parte de vorbire eterogenă. Ceea ce unește însă toate tipurile de numeral este o trăsătură semantică, anume relația numerică pe care o exprimă. Prin aceasta se explică și un fapt de structură, anume că toate au în expresia lor numeralul cardinal.

NUMERALUL CARDINAL

Exprimă numărul strict al obiectelor și stă la baza celorlalte feluri de numeral. Informația de ordin numeric pe care o aduce se exprimă prin răspunsul la un context interogativ constituit pe baza pronumelor *cîți, cîte*: *Cîți oameni au venit? Doi oameni au venit*. Cele primare, de la *unu* la *zece*, sînt numere simple și intră în structura tuturor numeralelor compuse și, în general, a tuturor felurilor de numeral: *douăzeci, cinci sute, o mie unu* etc.

Variază după gen numai *unu* (*una, o*) și *doi* (*două*). De remarcat însă că fem. *o* nu apare la numerele compuse: *douăzeci și una*, iar în *unsprezece*, *un* este indiferent față de gen, dovadă că apare și în context cu substantive feminine: *unsprezece femei*.

Numeralul *un, una* este singurul care are și flexiune cazuală, identică cu a pronumelui nehotărît: *unui (a), unei (a), unor (a)*. De la *doi* înainte, genitivul se exprimă sintactic, cu prepoziția *a*: *Pe creștelele-a doi copii*. Avînd comportamentul adjectivelor, numerele de la 1 la 19 se leagă direct de substantivul determinat: *cinci copii, nouăsprezece case*. De la 20 înainte, legătura se face cu prepoziția *de*: *douăzeci de copii* (cu schimbarea poziției sintactice: determinatul devine determinant și invers). Tot cu prepoziția *de* se leagă numerele de la 20 în sus de *mii, milioane, miliarde*, cu care creează compuse: *douăzeci de mii*.

NUMERALUL COLECTIV

Exprimă gruparea obiectelor determinată numeric. *Amândoi*, care este cel mai obișnuit, variază după gen și caz: masc. *amândoi*, fem. *amîndouă*, genitiv-dativ *amînduror(a)*. Spre deosebire de *doi*, *două*, acesta poate sta, ca adjectiv, și înainte și după substantiv: *amîndouă casele*; *casele amîndouă*. Sinonim cu *amîndoi* este neologismul *ambii*, *ambele*, totdeauna articulat și care se declină ca substantivele: genitiv-dativ: *ambilor*, *ambelor*.

În limba mai veche erau formele moștenite: *îmbi*, *îmbe*.

De la *trei* înainte (pînă pe la *șapte*), numeralesle colective se formează cu pronumele *toți*: *toți trei*, care, popular, a devenit *tus*: *tuspatru*. De remarcă că *trei* are și formă de feminin în structura numeralului colectiv: *tustrele* și, de asemenea, în structura cu *cîte(și)*: *cîteștrei* — *cîteștrele*.

NUMERALUL FRAȚIONAR

Exprimă o fracție, o parte dintr-un întreg. Se formează de la numeralul cardinal cu sufixul *-ime*: *doime*, *zecime*, și apare în contexte identice cu ale substantivelor. De regulă este precedat de un numeral cardinal: *două treimi*, *două pătrimi* etc.

Cu aceeași valoare sînt utilizate și substantivele: *jumătate*, *sfert*, *litra* sau construcțiile: *a doua parte*, *a zecea parte* etc.

NUMERALUL MULTIPLICATIV

Arată creșterea, prin înmulțire, a unei cantități. Se formează de la numerales cardinale, de obicei de la cele simple (cu excepția lui *unu*), după modelul adjectivelor participiale în *-it*: *îndoit*, *întreit*, *înzecit*, *însulit*, *înmiit* (comp. *îmbogățit*).

Se folosește adjectival: *profituri înzecite*, *sumă întreită*.

Există și sinonime neologice: *dublu*, *triplu* și, mai rar, *cvadruplu*, *cvintuplu*.

NUMERALUL DISTRIBUTIV

Exprimă repartizarea obiectelor în grupuri egale: *cîte doi*, *cîte zece*. Se formează din numerales cardinale precedate de adverbul *cîte* și are distribuție specifică adverbilor și adjectivelor: *vin cîte doi* (comp. *vin singuri*; *vin repede*). Flexiunea acestui numeral este identică cu a celui cardinal: *cîte una*, *cîte două*; *cîte unuia*, *cîte uneia*.

NUMERALUL ADVERBIAL

Exprimă repetarea unei acțiuni într-o proporție determinată. Se mai numește și numeral de *repetiție* sau *iterativ*. Determină verbe, deci apare în contexte specific adverbiale: *vine de două ori* (comp. *vine repede*). Se formează din numeral cardinal precedat de prepoziția *de* și urmat de substantivul *oară* la plural, cu excepția lui *o dată*, care e constituit din numeralul *o* și substantivul sing. *dată* (sinonim cu *oară*). Pot fi socotite numerales adverbiale și construcțiile cu numeralul ordinal urmat de substantivul *oară*: *a doua oară*, *a zecea oară*, *a suta oară*, apropiate și ca sens și ca formă de cele de tipul *de două ori*, *de zece ori*.

NUMERALUL ORDINAL

Exprimă prin numărare ordinea obiectelor: *al doilea*, *al treilea*. Articolele din structura acestui numeral (*al*, *a ... le*, *a*) au statutul unor formanți caracteristici prin care se exprimă ideea de ordine în spațiu sau în timp prin numărare. Distincția de gen se redă prin articol: *al treilea*, *a treia*. Opoziția de număr se exprimă numai prin variabilitatea lui *cel* din structuri de felul: *cel de-al doilea*, *cei de-al doilea*.

Numeralul *întîi* este invariabil: *grupul întîi*, *clasa întîi*. Cînd precedă substantivul, acest adjectiv se articulează: *întîiul om*, ca și în situația cînd e folosit substantivizat: *întîiul*, *întîia*, *întîii*, *întîile*. În limba actuală se manifestă tendința de a se folosi ca un adjectiv variabil după substantive feminine: *clasa întîia* (comp. *a doua*, *a treia*). În *cel dintîi*, recunoaștem prepoziția *de*, care a fuzionat cu *întîi*. În limba populară, *dintîi* e curent: *nevasta dintîi*, *prașila dintîi*, *arăturile dintîi*. Un sinonim neologic al numeralului *întîi* este *prim*, folosit ca adjectiv plasat înaintea substantivelor: *primul oraș*, *prima stradă* sau substantivizat, cu aceleași forme: *Au venit primii aici*.

PRONUMELE

Este partea de vorbire care ține locul unui nume și care se caracterizează, în ansamblu, prin categoriile de gen, număr, caz și persoană. Deci, pronumele se apropie morfologic atît de substantiv și adjectiv, cît și de verb. E de la sine înțeles că nu toate felurile de pronume au forme variabile în funcție de toate aceste categorii morfologice. De exemplu, unele pronume sînt complet invariabile (*ce*, *ceva*, *nimic*), altele sînt indiferente față de categoria numărului (*cine*, *nimeni*), altele sînt invariabile din punctul de vedere al genului, ca de exemplu pronumele personale de persoana I și a II-a, pronumele reflexive, multe dintre pronumele nehotărîte. Cît privește cazul, trebuie arătat că vocativul este compatibil numai cu pronumele personal de persoana a II-a. În general însă, flexiunea cazuală s-a păstrat la pronume mai bine decît la substantiv; la pronumele personal există forme diferite pentru fiecare caz.

Categoria persoanei este specifică numai unora dintre pronume.

Cele mai multe feluri de pronume pot însoți substantive, avînd comportamentul sintactic al adjectivelor. Acesta este cazul pronumelor posesive, demonstrative, nehotărîte etc. În sfîrșit, trebuie arătat și faptul că unele pronume, cum sînt cele personale, au radicale supletive, deci unele opoziții se realizează nu numai prin desinențe, ci și prin variația totală a radicalului.

PRONUMELE PERSONAL

Se caracterizează prin forme supletive, adică prin radicale diferite în raport cu persoana, numărul și cazul, de exemplu: *eu* — *tu* — *el* (pentru persoane), *eu* — *noi* (pentru număr), *eu* — *mie* (pentru cazuri).

Între persoana I și a II-a, de o parte, și persoana a III-a, de altă parte, apar unele deosebiri de flexiune. Astfel, numai la persoana a III-a există

forme deosebite de gen: *el* — *ea*, *ei* — *ele*. De asemenea, numai la această persoană sînt omonime, ca în flexiunea substantivului, genitivul și dativul (*lui*, *ei*, *lor*), nominativul și acuzativul (*el*, *ea*, *ei*, *ele*). Prin aceste omonimii, pronumele de persoană a III-a se apropie, ca flexiune, de pronumele demonstrative, interogative, nehotărîte. La persoana I și a II-a nu există forme speciale de genitiv, folosindu-se formele de posesiv *meu*, *tău*, *nostru*, *vostru*. Spunem, deci, că acest pronume are o paradigmă defectivă.

La dativ și acuzativ, pronumele personal are forme duble: *accentuate* și *neaccentuate*. Omonimia casuală, de care am vorbit mai sus ca fiind caracteristică persoanei a III-a, nu privește formele neaccentuate: dativ: *îi*, *i*; *le*; acuz.: *îl*, *l*, *o*; *îi*, *le*, forme diferite de ale nominativului, respectiv genitivului. Din acest punct de vedere, toate formele pronominale neaccentuate se comportă la fel.

Între cele două feluri de pronume personale de dativ și acuzativ se poate face o deosebire de distribuție. Cele accentuate apar de regulă însoțite de prepoziții: *Vine la mine*; *Vorbește despre mine*; *Lucrează pentru mine*; *Ajunge după mine*; *Pune mîna pe mine*.

Fără prepoziție, formele accentuate cer cu necesitate prezența în context a formelor neaccentuate: *Dă-mi mie cartea*; *Îi vorbește lui*; *Mă vede pe mine* (*pe* nu este prepoziție aici, ci morfem de acuzativ). Construcții ca: *Dă mie cartea*; *Vorbește lui*; *Vede pe mine* nu sînt posibile. Dimpotrivă, formele neaccentuate pot apărea independent de cele accentuate: *Dă-mi cartea*; *Vorbește-mi sincer*; *M-ai văzut la teatru*.

O problemă aparte pune interpretarea sintactică a formei neaccentuate de dativ. Aceasta poate avea funcțiune de atribut sau de complement indirect, dar distincția nu este întotdeauna ușor de făcut. Trebuie să ținem seama de contextul în care apare. De regulă, este complement indirect dacă în propoziție apare alături de un substantiv sau de forma accentuată a pronumelui cu rol de complement indirect. În exemplul: *Mi-a cumpărat cărți*, *mi* este complement indirect, pentru că poate apărea împreună cu forma accentuată a pronumelui, care are valoare certă de complement indirect: *Mie mi-a cumpărat cărți*. Dacă, dimpotrivă, posibilitatea de a apărea împreună cu substantivul sau cu pronumele accentuat (ambele avînd rol de complement indirect) este exclusă, rolul sintactic al pronumelui neaccentuat este de atribut, ca în exemplele: *Inima-i de aur*; *Din liră-mi am să cînt*. Ca atribut, pronumele neaccentuat în dativ stă de cele mai multe ori pe lingă un substantiv, iar ca obiect indirect stă pe lingă un verb.

Și articularea substantivului joacă un rol distinctiv: cînd substantivul este articulat, pronumele în dativ este, cel mai adesea, atribut: *Mi-a adus stiloul* (= *stiloul meu*); cînd substantivul este nearticulat, pronumele este, de obicei, complement indirect: *Mi-a adus un stilou* (= *mie mi-a adus*).

ALTE PRONUME PERSONALE

La persoana a III-a se folosește, ca pronume personal, și pronumele *dînsul*, *dînsa*, variabil după gen, număr și caz. Acest pronume, care se întrebuintează mai ales la nominativ și acuzativ (în limba literară, formele de genitiv-dativ nu sînt admise), este, la origine, compus din prepoziția *de* și un

mai vechi *însul*, conservat astăzi în construcțiile: *între-însul*, *dintr-însul*, *printr-însul*.

În limba actuală, se manifestă tendința ca *dînsul*, *dînsa* să fie folosit ca pronume de reverență.

PRONUMELE DE REVERENȚĂ SAU DE POLITEȚE

La persoana a II-a apar distincții cazuale numai la singular: nom.- ac. *dumneata*, gen.-dat. *dumitale*; în limbajul familiar s-a generalizat forma redusă *mata* sau cea de genitiv-dativ *matale*, de exemplu: *Mata (matale) ce lucrezi?* *Ți-o dau matale (mata)*.

Dumneavoastră are aspect de plural, dar e folosit pentru ambele numere; verbul cu care se construiește este la plural, dar numele predicativ are genul și numărul impuse de subiect: *Dumneavoastră sînteți student (ă) (studenți)?*

La persoana a III-a, pronumele de politețe are forme variabile după gen și număr: *dumnealui*, *dumneaei*, *dumnealor*. La sing. și: *dumneasa*, cu genitiv-dativul *dumisale*. În limba actuală, *dumnealui* pare depreciativ, ironic, de aceea se tinde să fie înlocuit prin *dînsul* și prin *domnia-sa*.

PRONUMELE REFLEXIV

Are numai două cazuri: dativ și acuzativ. La persoana I și a II-a formele pronumelui reflexiv coincid cu ale pronumelui personal; distincția se face prin acord, de exemplu în: *Eu mă trezesc*; *Eu îmi amintesc*, *mă* și *îmi* sînt reflexive, acordîndu-se în persoană și număr cu verbul. Dar în: *El mă trezește!* *El îmi amintește*, acordul nu se realizează, *mă* și *îmi* sînt pronume personale.

La persoana a III-a, reflexivul are forme proprii, nediferențiate după gen și număr: accentuate: dat. *sie*, *sieși*, ac. *sine*; dat. *iși*, ac. *se*.

PRONUMELE DE ÎNTĂRIRE

Este compus din vechiul pronume personal *însu* și formele de dativ ale pronumelui personal sau reflexiv. Primul component este variabil după gen și număr: *eu însămi*, *nouă înșine*, iar al doilea component se schimbă după persoană și număr: *eu însumi*, *voi înșivă*.

De regulă, pronumele de întărire sînt însoțite de pronume personale la nominativ sau la dativ: *eu însumi*, *mie însumi* etc.

Cum e și firesc, formele de persoană a III-a pot fi însoțite și de substantive: *colega înșuși*, *colega însăși*. Așadar, apar în contexte adjectivale. Dată fiind variabilitatea morfologică a ambelor componente, flexiunea acestui pronume este extrem de complicată.

Limba actuală tinde să-l înlocuiască prin adverbul *chiar* sau prin adjectivul *singur*: *Însuși directorul a spus* = *Chiar el a spus*; *Ei înșiși au spus* = *Ei singuri au spus*. Altă tendință este de a se generaliza una dintre formele persoanei a III-a sing.: *însuși* sau *însăși*, tendință neadmisă de normele limbii literare.

PRONUMELE POSESIV

În flexiunea posesivului se pot degaja unele segmente care exprimă opozițiile de gen, număr și caz. Astfel, formele de masculin singular se caracterizează prin *-u*: *me-u, tă-u, să-u, nostr-u, vostr-u*, iar cele de plural prin *-i*: *me-i, tă-i, să-i, nostr-i, vostr-i*. Formele de feminin singular au la nominativ-acuzativ caracteristica *-ø* sau *-ă*: *mea-ø, ta-ø, sa-ø, noastră-ă, voastră-ă*, iar la genitiv-dativ *-le* sau *-e*, întocmai ca la feminin plural: *me-le, ta-le, sa-le, noastră-e, voastră-e*. Prin urmare, se descoperă aceleași omonimii ca în flexiunea nominală: omonimie cazuală totală la masculin, iar la feminin sînt omonime nominativul cu acuzativul și genitivul cu dativul; forma de plural feminin este identică cu cea de genitiv-dativ singular (comp. *o casă — unei case — niște case*).

Opoziția de persoană se exprimă prin radical, mai exact spus prin partea inițială a radicalului: *m-, t-, s-, n-, v-*.

Opoziția de număr privind posesorul se redă tot prin supletivism: sing. *me-u*, pl. *nostr-u*; sing. *tă-u*, pl. *vostr-u*.

Alternanțele din radical disting numărul: *str|ștr: nostru|noștri, vostru|voștri* și genul: *o|oa: nostru|noastră, vostru|voastră*.

La persoana a III-a, pronumele (și adjectivul) posesiv se folosește paralel cu pronumele personal în genitiv: *lui, ei*. La plural, *său* a fost înlocuit cu totul prin *lor*.

Avantajul folosirii pronumelui personal este că se distinge genul posesorului: *casa lui, casa ei* (comp. cu *casa sa*, pentru ambele genuri). De reținut că *lui, ei, lor* nu sînt niciodată adjective.

În limba veche se făcea totuși distincție între *lui (ei)* și *său* potrivit unei reguli bine stabilite: se întrebuițea *său* dacă obiectul posedat aparținea subiectului propoziției și *lui, ei* dacă obiectul se referea la altă parte de propoziție decît subiectul. Exemple: *Omul a săpat grădina sa; Omul a săpat grădina lui*. Se înțelege din primul exemplu că grădina aparține omului care a săpat-o, iar din al doilea, că aparține altcuiva.

În limba populară de astăzi s-a generalizat *lui*. Numai la numele de rudenie se conservă adjectivul posesiv: *taică-său, maică-sa*. În limba literară, *său* se întrebuițează foarte frecvent, fiind simțit mai „politic”, mai „distins”. Folosirea abuzivă a lui *său* se explică și prin influența unor limbi străine, cu care posesivul românesc seamănă și sub aspect fonetic: fr. *son*, germ. *sein*, rus. *svoi*.

Pronumele posesiv se distinge de adjectivul posesiv prin *al, ai, a, ale*, cu flexiune independentă de a posesivului. Comutarea acestuia cu un substantiv ar fi un indiciu că trebuie interpretat de fapt ca pronume: *al meu creionul meu*, întocmai ca la construcțiile genitive: *al vecinului = copilul vecinului*. Dar trebuie remarcat că substantivul înlocuit este în mod obligatoriu articulat; de aceea e mai potrivit să spunem că *al, a, ai, ale* au dublă funcțiune: articol și pronume. Precedat de prepoziții (locuț. prep.), posesivul apare fără *al*: *contra noastră, împotriva ta, în jurul meu, înaintea sa* etc. Particularitatea aceasta s-ar explica prin aceea că prepozițiile respective au „articol” și, prin urmare, sînt asimilate formal la substantive. E interesant de remarcat că, în combinație cu astfel de prepoziții (locuț. prep.), adjectivele posesive au forme de acuzativ, spre deosebire de substantive și de pronume personale (și demonstrative, nehotărîte etc.) care, în aceeași poziție, au forme de genitiv.

PRONUMELE DEMONSTRATIV

Exprimă apropierea sau depărtarea în spațiu sau în timp a obiectelor. Morfologic se caracterizează prin variabilitate în funcție de gen, număr și caz. Apare în aceleași contexte ca și substantivele, de exemplu: *elevul învață = acesta (acela) învață*.

Din analiza flexionară a acestui pronume rezultă, prin separarea radicalului, segmentele finale cu rol de desinențe: *-ø, -i, -e* pentru nominativ-acuzativ (I) și *-ui, -ei, -or* pentru genitiv-dativ (II):

I	II
<i>acesta, acela</i>	<i>acestuia, aceluia</i>
<i>aceasta, aceea</i>	<i>acesteia, aceleia</i>
<i>aceștia, aceia</i>	<i>acestora, aceloră</i>
<i>acestea, acelea</i>	

Genitiv-dativul plural nu prezintă distincții de gen.

Se observă că la toate formele apare o particulă deictică *-a*.

Aceeași structură morfematică au și formele scurte, populare: *ăsta, asta; ăla, aia*.

Demonstrativul de identitate: același, aceeași are flexiunea demonstrativului de depărtare propriu-zis. În plus, conține elementul adverbial *-și*.

Demonstrativele compuse: cestălalt și celălalt prezintă variații flexionare la nivelul ambelor componente: primul element se identifică și flexionar cu pronumele *acesta, acela*, cu deosebirea că nu are deicticul *-a*, iar al doilea element este adjectivul nehotărît *alt* cu flexiune incompletă, adică nu prezintă modificări cazuale decît la feminin singular: *ceastăaltă, cesteilalte; cealaltă, celeilalt* (comp. cu: *alt, altui, altă, altei*).

Ca adjective, demonstrativele diferă ca formă în funcție de poziția pe care o au față de substantiv. Cînd sînt așezate în urma substantivului, nu se deosebesc prin nimic de formele pronominale: *omul acesta (acela; ăsta, ăla), femeia aceasta (aceea; asta, aia)* etc. Cînd stau înaintea substantivului, pierd deicticul *-a*: *acest om, acel om* etc. De remarcat totuși forma de feminin *această*, cu *-ă* ca la adjectivele de tipul *bun, -ă*, precum și forma *acea*.

Formele scurte prepuse substantivului sînt următoarele: *ăst, ăstui, ăști, ăstor; ăl, ălui, ăi, ălor* pentru masculin și: *astă, ăstei, aste, ăstor; a, ălei, ale, ălor* pentru feminin. De notat că *ăl, a* nu sînt altceva decît formele adjectivale în poziție proclitică ale pronumelui *ăla, aia*: *ăl bărbat, a femeie*, construcții frecvente în limba populară.

Același, ca adjectiv, se folosește numai înaintea de substantiv: *același om*, fără să se deosebească de forma corespunzătoare a pronumelui. La fel se comportă flexionar adjectivele *cestălalt, celălalt*, adică nu diferă prin nimic de formele pronominale.

Din punctul de vedere al întrebuițării pronumelor demonstrative, s-a observat că *acesta* apare mai obișnuit în limba scrisă. În vorbire, se folosesc *ăsta* în Muntenia și *aista* în Moldova, deci formele scurte. În locul lui *acela*, vorbirea din Muntenia recurge la *ăla, aia*. Limba literară nu a acceptat pe *ăsta, ăla*, socotite vulgare; în schimb, a acceptat femininul *asta*, folosit mai ales cu valoare neutră.

În sfîrșit, notăm întrebuițarea cu valoare neutră a formelor *aceasta, asta*. Exemplu: *Poartă ochelari negri; asta ca să-și dea importanță*.

Apare în propoziții interogative: **Cine a venit?**

Aceste pronume sînt: *cine, ce, care, cît*. Ele se deosebesc nu numai ca flexiune, ci și din punctul de vedere al categoriei din care fac parte numele pe care le înlocuiesc. Astfel, *cine* se referă la persoane sau, în general, la animate, *ce* la inanimate, iar *care* la ambele categorii de nume; *cît* exprimă cantitatea. Aceste deosebiri nu sînt absolute. De exemplu, răspunsul la întrebarea formulată prin *cine* poate fi și un nume de inanimat: *Cine a udat grădina?* (*Ploaia*); *Cine a distrus holda?* (*Grindina, neghina, vîntul* etc.).

Din punctul de vedere al flexiunii, deosebirile sînt mari.

Cine are două forme cazuale, indiferent de număr și gen: nominativ-acuzativ: *cine*, genitiv-dativ: *cui*. Din exemplele: *Cine e supărat?* *Cine e supărată?* *Cine sînt supărați?* se observă că *cine* este invariabil după gen și număr. Acest pronume nu apare niciodată cu valoare adjectivală.

Ce este total invariabil și substituie numai nume în nominativ și acuzativ, ca în exemplele: *Ce ți-a intrat în ochi?* *Ce ai adus?* E folosit și ca adjectiv: *Ce carte ai citit?* De asemenea, ca adverb, exprimînd ideea de cantitate sau intensitatea: *Ce frumos ai scris!* *Ce se mai bucură!*

Care este variabil în funcție de gen, număr și caz. Opoziția de gen și de număr se exprimă numai prin formele de genitiv-dativ: *căruia* — *căreia* (cu desinențele *-ui, -ei*), pl.: *cărora* (cu desinența *-or*, formă unică pentru ambele genuri). La nominativ-acuzativ, este aceeași formă, *care*, pentru ambele numere și genuri.

În limba mai veche, opoziția de număr se realiza și la nominativ-acuzativ: sing. *care*, pl. *cari*. La aceleași cazuri, se distingeau și genurile, cu ajutorul articolului: *carele, carea, carii, carile*. Pluralul *cari* se întilnește încă și astăzi.

Care este întrebunțat și cu valoare adjectivală: **Care student a intrat?** **Cărui student i-ai oferit cartea?** **Căror vecini le-ai telefonat?** Se observă că la genitiv-dativ adjectivul *care* pierde particula deictică *-a*.

Pronumele interogativ de cantitate *cît* are următoarele forme: *cît, cîtă, cîți, cîte, cîtor*, deci forme variabile după număr și gen la nominativ-acuzativ. Pentru genitiv-dativ, nu are decît formă de plural, unică pentru ambele genuri.

Cu valoare pronominală, se folosește în contexte de felul: **Cît ai cules?** **Cîți au venit?** Ca adjectiv: **Cît porumb ai cules?** **Cîți studenți au lucrat?** **Cîtor studenți le-ai oferit cărți?** (mai obișnuit: *La cîți studenți le-ai oferit?*)

PRONUMELE RELATIV

Se definește sintactic, exprimînd un raport de subordonare între două propoziții. Pe lîngă rolul de element de relație, acest pronume are și funcțiunea unei părți de propoziție. În exemplul: *Casa pe care o vezi este a fratelui meu, pe care stabilește raportul atributiv, fiind și complement direct în propoziția din care face parte. În fraza: Să oferim ajutorul nostru cui are nevoie, cui joacă rol de subiect al propoziției complementive indirecte și de element introductiv al aceleiași propoziții.*

Formele flexionare ale pronumelui relativ sînt aceleași cu ale pronumelui interogativ. Există, în plus, pronumele compus *cel ce*, cu primul component, un pronume demonstrativ, variabil după gen, număr și caz. Forma de feminin, *ceea ce*, se folosește și cu sens neutru: *A plouat la timp, ceea ce e bine.*

Este cea mai bogată clasă de pronume și, totodată, cea mai eterogenă clasă, atît semantic cît și morfologic. Unele dintre pronumele nehotărîte se folosesc numai ca adjective: *fiece, niscăi(va)*, altele numai ca pronume: *cineva, careva, altcineva, altceva, oricine, fiecine*, iar altele și ca pronume și ca adjective: *unul, altul, ceva, orice, oricare, fiecare, vreunul, cutare*. Unele sînt simple, altele sînt compuse.

Unul și *altul* se caracterizează la nominativ-acuzativ prin articol: *unul* — *altul, unii* — *alții, una* — *alta, unele* — *alte*, iar la genitiv-dativ prin segmentele morfematice *-ui, -ei, -or*. Deicticul *-ă* nu apare decît la formele pronominale: *unuia* — *altuia, uneia* — *alteia, unora* — *altora*.

Prin articol, pronumele se opune adjectivului: *unul* — *un, altul* — *alt*. La plural însă, adjectivul *un* are forme de nominativ-acuzativ articulate: *unii oameni, unele femei*.

Adjectivul *alt* are o flexiune identică cu a adjectivelor de tipul *bun*: *alt, altă, alți, alte*, numai că la genitiv-dativ are desinențele caracteristice: *-ui, -ei, -or*. Aceași flexiune o întilnim la demonstrative.

Cele mai multe pronume nehotărîte sînt formate prin compunere, din pronume relative urmate sau precedate de o particulă invariabilă de origine verbală, *-va, oare-, ori-, fie-*. În unele cazuri intră în compunere pronumele nehotărîte *unul, altul*. Întrucît sînt organizate în serii, le vom examina pe rînd, după elementul invariabil din compoziția lor.

a) Compuse cu *-va*: *cineva, careva*, folosite numai ca pronume, *ceva*, adjectiv și pronume, *cîtuva, cîțiva*, la singular e numai adjectiv, iar la plural e și pronume: *cîțiva* (oameni). Format la fel e și adjectivul invariabil *niscăiva* din limba populară (totuși, genitiv-dativ plural: *niscăivor oameni*, cu o desinență analogică).

b) Compuse cu *oare-*: *oarecine, oarecare, oarece*, amplificate popular în: *oareșicine, oareșicare, oareșice*. Acestea sînt folosite pronominal sau adjectival, ca și relativele respective.

c) Compuse cu *ori-*: *oricine, oricare, orice, oricîți*, cu variantele populare: *orișicine, orișicare, orișice, orișicîți*.

d) Compuse cu *fie-*: (persoana a III-a a conjunctivului prezent al verbului *a fi*): *fiecine, fiecare, fiece*, cu variantele populare: *fieșicine, fieșicare, fieșice; fieștecine, fieștecare, fieștece; fitecine, fitecare; fitece*.

e) Compuse cu *vre-* (legat etimologic, ca și *va-*, de verbul *a vrea*): *vreunul, vreuna*, adj. *vreun, vreo*, avînd aceeași flexiune cu a nehotărîtului *un* (ul).

f) Compusele cu *va-* pot primi un al treilea component, adjectivul *alt*: *altcineva, altceva, altcareva*, mai frecvente fiind primele două forme. Modificările flexionare privesc relativul: *altcuiva*.

Nehotărîte sînt și: *tot* (*A mîncat tot ce i-a dat*), pl. *toți* (*Au venit toți*), *mult* (adjectival: *multe mere*), *puțin*, pl. *puțini*. La genitiv-dativ, toate acestea au desinența *-or*: *tuturor(a), multor(a), puținor* (ultima formă e folosită rar).

În sfîrșit, de adăugat și: *cutare*, cu flexiune identică cu a lui *care*: *cutărui, cutărei, cutăror*. Este folosit mai ales adjectival.

Pronumele negativ

Apare în propoziții negative. *Nimeni* substituie nume de persoane, *nimic* nume de lucruri, iar *nici unul* înlocuiește ambele categorii de nume. Din punctul de vedere al flexiunii, sînt diferite unul de altul. *Nimic* este complet

invariabil, iar celelalte două nu au forme de plural. *Nimeni* are două forme cazuale: *nimeni* — *nimănui*. *Nici unul* variază după gen și caz: *nici unul* — *nici una*; *nici unuia* — *nici uneia*. Acesta poate apărea și ca adjectiv, precedând substantivul: *Nici unul n-a venit* (pronume) și *Nici un om n-a venit* (adjectiv). Se observă că articolul, care apare numai la nominativ și acuzativ, are aici rolul de a opune pronumele adjectivului. La genitiv-dativ formele pronominale conțin în plus numai particula deictică -a: *nici unuia* — *nici unui*; *nici uneia* — *nici unei*.

VERBUL

Este o parte de vorbire flexibilă caracterizată morfologic prin categoriile de mod, timp, număr și persoană. Modul și timpul sînt proprii verbului. Diateza, altă categorie specifică verbului, nu se poate defini în termeni morfologici. Semantic, verbul denumește acțiuni, stări, procese, iar sintactic, apare ca centru al unei propoziții.

Avînd în vedere diferite criterii morfologice sau sintactice de clasificare, se pot desprinde mai multe grupări de verbe. Ne vom opri asupra unora dintre acestea.

Verbele personale se definesc prin relația pe care o contractează cu un nominativ (substantiv sau pronume cu rol de subiect), realizînd cu acesta acordul în persoană și în număr: *Omul muncește*; *Tu citești*.

Acestora li se opun **verbele impersonale**, care nu au subiect și, de regulă, au numai formă de persoană a III-a; *plouă*, *ninge*, *fulgeră*, *tună*, *se înserează*, *se întunecă*.

Tot aici se includ reflexivele impersonale de felul: *se zice*, *se spune*, *se pare*, care se construiesc cu o propoziție subiectivă: *Se pare că plouă*.

Unipersonale sînt verbele care se folosesc numai cu un subiect exprimat prin persoana a III-a. Acesta este cazul mai ales al verbelor formate din onomatopee care reproduc strigătele animalelor: *a covițai*, *a gîgîi*, *a grohăi*, *a măcăi* etc.

Verbele defective sînt cele cu paradigmă incompletă, adică nu au forme pentru toate modurile și timpurile. De exemplu, *a putca*, *a vrea*, *a plăcea* nu au forme de imperativ, iar verbele neologice *a desfide*, *a discerne* nu au forme la timpurile compuse cu participiu.

Verbele tranzitive exprimă acțiuni care implică existența unui obiect redat printr-un nume în acuzativ: *Citește o carte*. Dacă complementul nu este exprimat, spunem că verbul tranzitiv este folosit cu sens *absolut*, ca în exemplul: *citește* sau *citește frumos*. Prin urmare, un verb este tranzitiv nu numai cînd complementul direct este exprimat, ci și atunci cînd apariția acestuia este numai posibilă.

Unele verbe tranzitive pot avea două complemente directe, de exemplu: **Vă învață lucruri bune**; **Te-a rugat ceva**. De obicei, cele două complemente se deosebesc semantic: unul este al persoanei, celălalt al lucrului. Ele se referă

la același verb în mod diferit și nu sînt în raport de coordonare, așadar nu trebuie confundate cu complementul multiplu. Într-o construcție ca: *(Mă) trece dealul*, substantivul are rol de circumstanțial de loc, nu de complement direct.

În limba populară și în cea vorbită, în general, sînt unele verbe care, deși *intransitive*, se pot construi totuși cu un complement direct. Exemple: *A trăi un trai tihnit*; *A trăi o viață frumoasă*; *Ați luptat luptă deșartă*; *Lăcrima lacrimă de bucurie*; *A dormi un somn bun*. Acest tip de complement direct (*un trai*, *o viață*, *luptă*, *lacrimă*, *un somn*) se cheamă *complement intern*. Substantivul prin care se exprimă are, de obicei, aceeași rădăcină cu a verbului (*a lupta luptă*: *a trăi un trai*) sau face parte din sfera semantică a verbului (*a dormi un somn*), denumind, în general, un proces concomitent cu acțiunea (durativă) a verbului. Construcțiile de acest fel se datoresc analogiei cu cele care conțin verbe tranzitive, ca de exemplu: *A povestit o poveste minunată*; *Au jucat jocul miresei* etc.

Trebuie spus, în sfîrșit, că numai verbele tranzitive se pot construi la diateza pasivă.

Verbele copulative reprezintă o clasă care se distinge sintactic: ele se combină cu două substantive (sau pronume) în cazul nominativ și cu funcțiuni diferite. În exemplul: *Prietenul meu a ieșit inginer*, ambele substantive, *prietenul* (subiect) și *inginer* (nume predicativ), sînt în nominativ. Numai verbele copulative au capacitatea de a se construi cu două nume în cazul nominativ și cu roluri sintactice deosebite. Cînd numele predicativ este exprimat printr-un acuzativ cu prepoziție, avem de-a face, la origine, cu elipsa unui substantiv în nominativ: *Podul este de lemn* (= *Podul este pod de lemn*); *El era din grupă* (= *El era scriitor din grupă*).

VERBELE DE MODALITATE ȘI DE ASPECT

Există o categorie de verbe care exprimă modalitatea și aspectul altor verbe cu care se construiesc. Au rol modal verbe ca: *a putea*, *a trebui*, *a avea*, *a fi*, *a părea*, *a(-i) veni* și de aspect verbe ca: *a începe*, *a prinde*, *a da*, *a sta*, *a se lua*, *a apuca*. Verbele cu care se construiesc acestea sînt la conjunctiv, la infinitiv sau la participiu. Din punct de vedere sintactic, existența unui predicat verbal compus (ex.: *A început să povestească*) nu se poate dovedi prin criterii riguroase. De aceea, e de preferat ca în analiză să relevăm funcțiunea sintactică a fiecăruia dintre elementele componente. Astfel, cele mai multe dintre aceste verbe cer complemente directe (respectiv complementive directe), altele, mai puține, cer subiecte (respectiv subiective). De exemplu în: *N-am putut să ajung* sînt două propoziții: una principală și alta (*să ajung*) completivă directă. În: *Trebuie să vină*, pe lângă principală regentă, redată printr-un verb impersonal, *trebuie*, apare o subiectivă (*să vină*). În: *El era să cadă*, ne întîmpină aceeași situație. Mai pe larg, vezi p. 311 — 313.

DIATEZA

Este o categorie specifică verbului. Cele trei diateze, *activă*, *pasivă* și *reflexivă*, nu se caracterizează însă prin trăsături morfologice. Diateza pasivă, proprie verbelor tranzitive, pune o problemă interesantă în legătură cu subiectul logic și subiectul gramatical, care, de astă dată, nu coincid ca în cazul

diatezei active. O propoziție de felul: *Elevul este chemat de un coleg* trebuie analizată din două puncte de vedere: gramatical și logic. Din punct de vedere gramatical, *elevul* este subiect, răspunzând la toate cerințele gramaticale ale acestuia (stă în nominativ, se acordă cu predicatul, răspunde la întrebarea *cine?*); *de un coleg* este complement de agent. Logic, *elevul* este complement direct, iar *un coleg* este subiect. Că este așa, o dovedește transformarea construcției pasive în construcție activă: *Un coleg îl cheamă pe elev.*

În legătură cu construcția pasivă, trebuie arătat că, uneori, întâmpinăm dificultăți când trebuie să distingem predicatul verbal redat prin pasiv de predicatul nominal. În: *Banca este vopsită*, e greu de spus dacă predicatul este verbal sau nominal. Numai contextul ne poate ajuta să facem distincția corect. Dacă însușirea se referă la subiect, avem de-a face cu un predicat nominal. În general, se poate apela la criteriul posibilității de apariție după participiu a unui complement de agent cu valoare de subiect logic: *Banca este vopsită de zugrav*. În acest caz, predicatul este verbal, redat prin construcție pasivă. Dacă posibilitatea apariției acestui complement este exclusă, predicatul este nominal, participiul fiind folosit adjectival.

Problemele cele mai dificile le pune însă *diateza reflexivă*. După GLR, pot apărea la această diateză numai verbele însoțite de pronume reflexive care nu pot fi înlocuite cu pronume personale. De exemplu, în: *mă spăl*, pronumele reflexiv *mă* se poate înlocui cu pronumele personal *te*, *îl* etc. (forma verbului rămânând neschimbată): *te spăl*, *îl spăl* etc., ceea ce înseamnă că *a se spăla* nu este verb reflexiv. În schimb, în: *mă gândesc*; *îmi închipui*, o asemenea substituție de pronume nu este posibilă, de unde observația că cele două verbe sînt la diateza reflexivă.

Reflexivul este de două feluri: 1. *Dinamic*, care exprimă o acțiune făcută cu participarea intensă a subiectului sau cu un interes special: *a se gândi*, *a-și bate joc*, *a-și uita* (de sine), *a se apuca* (de treabă), *a-și închipui* etc.; 2. *Impersonal*, cu subiectul neexprimat, întrucît important este că acțiunea are loc, neinteresînd cine o face: aici *se citește bine*; *se călătorește comod*; *se pare*; *se spune* etc. Celelalte categorii de verbe construite cu pronume reflexiv (susceptibil de a fi înlocuit prin pronume personal) constituie categoria verbelor *pronominale*, în cadrul căreia se disting grupele: 1. *Verbe pronominale obiective* (subiectul face acțiunea și tot el o suferă): *a se spăla*, *a se îmbrăca*; 2. *Verbe pronominale reciproce* (acțiunea e săvîrșită de două sau mai multe subiecte, fiecare dintre ele suferind rezultatul acțiunii celuilalt): *a se iubi*, *a se bate*, *a se certa*; 3. *Verbe pronominale posesive*, care se construiesc cu pronumele reflexiv în dativ (subiectul este posesor al obiectului verbului): *a-și scoate* (căciula), *a-și murdări* (pantofii) etc. Așadar, verbele pronominale sînt, de fapt, verbe active construite cu complemente exprimate prin pronume reflexive.

STRUCTURA FORMELOR VERBALE

După structura lor, formele verbale se grupează în două categorii: *simple* și *compuse*. Formele simple au flectivul, adică sufixul și desinența, atașat direct la radical. De exemplu, în *plecai*, sufixul *-a* și desinența *-i* nu pot apărea independent, ci numai legate de radicalul *plec*.

În structura formelor compuse, intră o formă simplă (infinitivul, participiul sau gerunziul) și un auxiliar, care joacă rolul unui afix morfologic.

STRUCTURA FORMELOR SIMPLE

Au forme simple următoarele timpuri și moduri: *prezentul (indicativ)*, *imperfectul*, *perfectul simplu*, *mai mult ca perfectul*, *gerunziul*, *participiul* și *imperativul*. Orice formă verbală simplă este alcătuită din trei părți: radicalul, unul sau două sufixe și desinența. Ne interesează aici sufixele și desinențele, adică morfemele prin care se exprimă timpul și modul, persoana și numărul, urmînd ca radicalul să fie examinat separat.

PREZENTUL INDICATIV

Se caracterizează prin *forme tari* și *forme slabe*. Cele tari au sufixul de expresie pozitivă numai la primele două persoane de la plural, iar cele slabe realizează pozitiv sufixul în întreaga paradigmă.

Sufixe formelor tari

Verbele cu infinitivul în *-a* au sufixul *-ă*, *-a*: *ar-ă-m*, *ur-a-ți*, *continu-ă-m*, *continu-a-ți*. La cele cu radicalul în *-i* (*tăia*, *mîngîia*) sau în consoană palatală (*veghea*, *îngenunchea*), sufixul se realizează ca *-e* la pers. I pl. din cauza lui *-i* de la finala radicalului și a absenței unui sunet de aceeași natură la finala desinenței: *tăi-e-m*, *mîngîi-e-m*, *împrăști-e-m*.

Verbele cu infinitivul în *-ea* sau în *-e* au sufixul *-e*, accentuat la primele, neaccentuat la celelalte: *păr-ê-m*, *păr-ê-ți*; *prind-e-m*, *prind-e-ți*.

La verbele în *-i* (*-i*), sufixul este *-i* (*-i*): *dorm-i-m*, *dorm-i-ți*; *cobor-i-m*, *cobor-i-ți*. Sufixul *i* este o variantă a lui *i* realizată numai la radicale în *-r*. Se impune aici o observație specială în legătură cu segmentarea unui verb de tipul *sui*. Radicalul este *sui-*, terminat în *-i* nesilabic; la formele de plural, *-i* este silabic (fonetic: *-ii*), de aceea, considerăm că acesta are o dublă funcțiune: finală de radical și sufix, ceea ce s-ar scrie: *sui-i-m* (fonetic: *suim*).

Deci, la formele tari, sufixul este pozitiv la persoane I și a II-a pl., la celelalte persoane, sufixul este negativ.

Sufixe formelor slabe

Forme slabe apar numai la verbe în *-a* și în *-i* (*-i*). La persoana I și a II-a pl., sufixele sînt aceleași ca la formele tari: *-ă*, *-a*, respectiv *-i* (*-i*). La celelalte persoane, apar sufixele *-ez*, pentru verbe în *-a* (*formez*) și *-esc* (*-ăsc*) pentru verbe în *-i* (*-i*) (*iubesc*, *hotărăsc*).

Iată modele de analiză:

<i>form-ez-ø</i>	<i>iub-esc-ø</i>	<i>hotăr-ăsc-ø</i>
<i>form-ez-i</i>	<i>iub-ești-i</i>	<i>hotăr-ăști-i</i>
<i>form-eaz-ă</i>	<i>iub-ești-e</i>	<i>hotăr-ăști-e</i>
<i>form-ă-m</i>	<i>iub-i-m</i>	<i>hotăr-i-m</i>
<i>form-a-ți</i>	<i>iub-i-ți</i>	<i>hotăr-i-ți</i>
<i>form-eaz-ă</i>	<i>iub-esc-ø</i>	<i>hotăr-ăsc-ø</i>

Desinențele

Persoana I sing. La verbele cu radical în consoană plus *l, r*, desinența este *-u*: *umblu, aflu*. La celelalte verbe este desinența zero: *cînt, vād, fac, dorm*; *-u* apare numai dacă verbul este urmat de un pronume neaccentuat: *aducă-mi (aminte), rogu-vă, facu-ți*.

Persoana a II-a sing. este marcată prin *-i* silabic la verbele cu radical în consoană plus *l, r*: *umbli, aflu* și prin *-i* nesilabic la celelalte: *cînți, dormi*.

Persoana a III-a sing.: *-ă* la verbele cu infinitivul în *-a*: *cîntă, lucrează, taie* (cu *-e*, o realizare fonetică a lui *-ă*) și *-e* la celelalte: *vede, crede, doarme, iubește*.

Persoana I pl. este caracterizată prin *-m* la toate categoriile de verbe: *cîntăm, vedem, dormim*.

Persoana a II-a pl. are desinența *-ți* la toate verbele: *cîntați, vedeți, dormiți*.

Persoana a III-a pl. Verbele în *-a* au aceeași desinență ca la persoana a III-a sing.: *cîntă, lucrează, taie*. Verbele în *-ea, -e, -i* au desinența zero, ca la persoana I sing.: *vād, cred, dorm, iubesc*. Cele de tipul *sui* și *coborî* (în *-i* cu prezent tare) au aceeași desinență ca la persoana a III-a sing.: *suie, coboară*.

Omonimiile desinențiale

În paradigma prezentului există două feluri de omonimii, pe care le realizează persoana a III-a plural, pe de o parte cu persoana a III-a sing., iar pe de alta cu persoana I sing. Prima omonimie apare la verbele în *-a*, precum și la cele de tipul *sui* (deci cu radical în vocală plus *i*) și *coborî* (în *-i*, cu prezent tare):

<i>el cîntă</i>	<i>el formează</i>	<i>el suie</i>	<i>el coboară</i>
<i>ei cîntă</i>	<i>ei formează</i>	<i>ei suie</i>	<i>ei coboară</i>

A doua omonimie este specifică verbelor în *-ea, -e, -i* (*-i*, cu prezent slab):

<i>eu tac</i>	<i>eu cred</i>	<i>eu dorm</i>	<i>eu iubesc</i>	<i>eu hotărâsc</i>
<i>ei tac</i>	<i>ei cred</i>	<i>ei dorm</i>	<i>ei iubesc</i>	<i>ei hotărâsc</i>

Între cele două tipuri de omonimii s-a produs o influențare reciprocă, în sensul generalizării uneia sau alteia dintre ele la toate categoriile de verbe.

Deci, pe de o parte, după modelul:

<i>el cîntă</i>	<i>el taie</i>	<i>el suie</i>
<i>ei cîntă</i>	<i>ei taie</i>	<i>ei suie</i>

s-a ajuns și la:

<i>el tace</i>	<i>el crede</i>	<i>el fuge</i>
<i>ei tace</i>	<i>ei crede</i>	<i>ei fuge</i>

<i>el iubește</i>	<i>el hotărăște</i>
<i>ei iubește</i>	<i>ei hotărăște</i>

iar după modelul:

<i>eu tac</i>	<i>eu cred</i>	<i>eu dorm</i>
<i>ei tac</i>	<i>ei cred</i>	<i>ei dorm</i>
<i>eu iubesc</i>	<i>eu hotărâsc</i>	
<i>ei iubesc</i>	<i>ei hotărâsc</i>	

s-a ajuns, prin extindere analogică, și la:

<i>eu cînt</i>	<i>eu cobor</i>	<i>eu lucrez</i>
<i>ei cînt</i>	<i>ei cobor</i>	<i>ei lucrez</i>

Prima omonimie e frecventă mai ales în graiurile din Muntenia (chiar și la verbe neregulate: *el este, ei este; el are, ei are*). Omonimia cealaltă, pers. a III-a pl. — pers. I sing., extinsă la categoriile de verbe la care nu este normală, era frecventă mai ales în textele literare din secolul trecut: *flori care cînt* (EMINESCU), *fulgii zbor* (ALECSANDRI). Astăzi se întâlnește rar și mai ales în texte poetice.

IMPERFECTUL

Este un timp cu structură morfematică simplă. Sufixe sunt: *-a* și *-ea*. Primul apare la verbele cu infinitivul în *-a*: *cînt-a-m, lucr-a-m*, iar *-ea* la celelalte verbe: *vede-a-m, cred-ea-m, dorm-ea-m, iub-ea-m*. Verbele în *-i* realizează sufixul *-ea* ca *-a* din cauza lui *-r* de la finala radicalului: *cobor-a-m, hotăr-a-m*.

Desinențele sînt, în ordinea persoanelor, următoarele: *-m, -i, -ø, -m, -ți, -u*. Se realizează o singură omonimie desinențială la toate categoriile de verbe: persoana I sing. — pers. I pl.: *eu cîntam — noi cîntam; eu vedeam — noi vedeam* etc., omonimie irelevantă pentru clasificarea flexionară a verbelor. În limba populară, se păstrează încă forme omonime la persoana a III-a sing. și pl.: *el cînta — ei cînta; el dormea — ei dormea*.

PERFECTUL SIMPLU

Sufixe sunt următoarele:

-a, -ă la verbele în *-a*: *cînt-a-i, cînt-a-și, cînt-ă-ø*. Numai la forma de persoana a III-a sufixul se realizează ca *ă*;

-u la verbele în *-ea* și la unele verbe în *-e*: *văz-u-i, crez-u-i*;

-se la unele verbe în *-e*: *prin-se-i*;

-i (*-î*) la verbele în *-i* (*-î*): *dormi-i, cobor-i-i*.

Se observă că verbele în *-e* formează două grupuri din punctul de vedere al structurii lor la perfectul simplu: unele au sufixul *-u* (*crescui, făcui*), altele au sufixul *se* (*prinsei, ajunsei*). După cum vom vedea, această distincție este utilizată în clasificarea generală a verbelor.

Trebuie observat că la verbele de tipul *tăia*, *-ă* de la persoana a III-a sing. se realizează fonetic ca *-e*: *el tăie, el ingenuche*. Normele limbii literare actuale resping însă realizarea ca *-e* a sufixului *-ă* la verbele cu radical în *-ș, -j*: *el îngrășe, el înfășe, el angaje* (formele corecte: *îngrășă, înfășă, angajă*).

Neliterară este și uniformizarea la singular a sufixului *-ă* sub influența persoanei a III-a sing.: *aflăi, aflăși, lucrăi, lucrăși, adăugăi, adăugăși* etc., forme dialectale date ca literare în unele gramatici mai vechi.

Desinențele de la perfectul simplu sînt: *-i, -și, -ø, răm, -răși, -ră*. Se observă că, la plural, desinențele *-mi, -și*, degajate și din paradigma altor timpuri, au fost augmentate cu o desinență internă *-ră-*, extinsă de la persoana a III-a pl. Prin urmare, la formele de plural, apare o desinență dublă: *-ră-*, care opune pluralul singularului (căci nu apare decît la plural) și *-m, -și, -ø*, combinate cu *-ră-* și utilizate atît în opoziția de număr, cît și în cea de persoană.

MAI MULT CA PERFECTUL

Se caracterizează printr-o succesiune de două sufixe: sufixul propriu *-se* precedat obligatoriu de alt sufix, identic cu al perfectului: *-a + -se, -u + -se, -i + -se (-i + -se), -se + -se*. Exemple: *cîntasem, făcusem, fugisem, coborisem, ajunsesem*.

De remarcat că la persoana a III-a sing. sufixul comun cu al perfectului simplu este *-a*, nu *-ă*: *el cîntase* (comp. cu perf. simplu *el cîntă*). Aceasta ar fi o dovadă că la perf. simplu *ă* este o realizare particulară a sufixului *a*.

Desinențele: *-m, -și, -ø, răm, -răși, -ră*. Desinența internă *-ră-* s-a impus tîrziu de la pluralul perfectului simplu, dar formele fără *-ră-* circulă încă și astăzi: *noi cîntasem, voi cîntaseși, ei cîntase*. Literare sînt formele cu *-ră-*. Formele cu *i* la pers. a II-a (*tu cîntasei*) sînt regionale.

IMPERATIVUL

Este un mod simplu cu numai două forme: una pentru persoana a II-a sing., alta pentru persoana a II-a pl. Sufixe sînt identice cu cele de la prezentul indicativ. Deosebirea față de formele prezentului indicativ constă în repartizarea desinențelor. La plural nu se pune această problemă, pentru că și imperativul are tot desinența *-și*. Dar la singular, formele de imperativ au desinența identică cu a persoanei a III-a sing. a indicativului prezent: *cîntă! lucrează! răspunde! iubește! hotărăște!*

Un grup de verbe cu infinitivul în *-ea, -e, -i* (cu prezentul tare) au forme duble la imperativ singular, unele cu *-i*, altele cu *-e*. Distincția dintre ele se face sintactic: cînd sînt folosite intransitiv, aceste verbe au desinența *-i*, cînd sînt folosite tranzitiv (adică urmate de un pronume cu rol de complement direct), au desinența *-e*. Zicem: *arzi* (dar: *arde-l*, cu obiect direct), *minți* (*minți-l*), *plîngi* (*plînge-mă*), *fierbi* (*fierbe-l*), *trece* (*trece-mă*), *crești* (*crește-l*), *adormi* (*adoarme-l*), *crezi* (*crede-l*) etc. Criteriul sintactic invocat nu mai funcționează la verbele *zbura, scula* și *cobori*: *zboară — zbori, scoală — scoli, coboară — cobori*. Dar cu un pronume neaccentuat enclitic, acestea se folosesc numai cu formele în *-ă*: *coboară-mă, scoală-mă*.

Verbele *auzi* și *vedea*, deși tranzitive, au numai desinența *-i*: *auzi și auzi-mă, vezi și vezi-l*. Acestea reprezintă singura excepție.

În continuare, vom face cîteva observații asupra unor forme particulare de imperativ. Formele *du, adu, fă, zi* au sufix și desinență zero. Cu aceeași caracteristică morfemică apar și derivatele acestora, fie vechi, fie noi: *condu, introdu, produ, indu, redu, desfă, refă* ș.a. Apar însă și forme create analogic cu cele de imperativ negativ: *introduce-l, conduce-l, reduce-l, induce-l, prezice-ne, dezice-te*, însoțite de un enclitic pronominal.

Aduce are imperativul: *adă și adu, iar veni! vino, vină și vin*.

În limba vorbită, în contexte marcate puternic de afectivitate, unele verbe se folosesc la imperativ și cu forme fără sufixul *-și*: *feri și ferea, păzea, grăbea, lovea, ghici, tuli, tule(-o), zbughi(-o), pîrle(-o)*.

Imperativul negativ se formează altfel decît aspectul negativ al altor timpuri și moduri. La singular, se realizează omonimia cu infinitivul: *nu cînta, nu crede, nu fugi*, iar la plural, imperativul negativ este omonim cu cel pozitiv, deci și cu prezentul indicativ: *nu cîntați, nu credeți, nu fugiți*. Popular: *nu cîntareți, nu fugireți*, cu o structură în care se recunoaște infinitivul lung.

GERUNZIUL

Este un mod nepersonal. În structura sa se recunosc sufixele modale *-înd* și *-ind*. Verbele în *-a, -ea, -e* se caracterizează prin sufixul *-înd*: *lucrînd, cîntînd, vîzînd, crezînd*, sufix care se realizează fonetic ca *-înd* la verbele cu radical în *-i* sau în consoană palatală: *tăînd, veghînd*.

Verbele în *-i* au sufixul *-ind*: *fugînd, iubînd*, realizat fonetic ca *-înd* la verbele în *-ri*: *coborînd, hotărînd*.

Regional, verbele în *-a* cu radical în *-ș, -j* apar la gerunziu cu sufixul *-înd*: *furîșînd, înșășișînd, angajînd*, forme neliterare.

Urmat de un pronume neaccentuat (cu excepția lui *o*), radicalul gerunziului apare augmentat cu un *-u*, fără valoare morfologică: *cîntîndu-mi, vîzîndu-se* (dar: *lăsînd-o*).

În graiul din Muntenia, sufixul gerunziului este amplificat cu *-ă*: *avîndă, spălîndă, gătîndă*, forme neliterare.

Aspectul negativ al gerunziului se formează cu prefixul *ne-*: *nevăzînd, neauzînd*. Între prefix și radical se poate intercala adverbul *mai*: *nemaivăzînd, nemaiștiînd*.

PARTICIPIUL

Sufixul *-t*, propriu participiului, este precedat de alt sufix, omonim cu al perfectului (*-a, -ă, -u*): *cîntat, văzut, fugit*. O problemă specială de structură morfemică pun verbele în *-e* caracterizate la perfectul simplu prin *-se*. Acestea au fie sufixul *-s*, fie sufixul *-t*, atașate direct la radical, fără intermediul unui afix omonim cu al perfectului. Exemple: 1. *ales, cules, deschis, împuns, întors, înțeles, muls, prins* etc.; 2. *fript, înșipt, supt, copt, răscopt, rupt, fierț, spart, frînt, înfrînt*.

Sufixul participial se amplifică cu *-u* la formele compuse inversate: *datumi-a, spusu-ne-a*, care se explică etimologic. Ca și la gerunziu, aspectul negativ se formează cu prefixul *ne-*: *nevăzut, neauzit; nemavăzut, nemauzit*.

STRUCTURA FORMELOR COMPUSE

Perfectul compus

Este alcătuit, la toate categoriile de verbe, din participiu și auxiliarul *a avea*. Auxiliarul are forme variabile după persoană și număr: *am, ai, a, am, ați, au*. Față de formele accentuate ale lui *a avea*, formele auxiliarului diferă la persoanele a III-a sing., I și a II-a pl.

Ideea de timp trecut se exprimă prin sufixele participiale. Auxiliarul poate fi enclitic în anumite variante ale limbii. Poeții recurg adesea la encliză din nevoi prozodice. Se pare că în limba vorbită ordinea inversă se preferă în propozițiile interogativ-exclamative care exprimă mai ales o surpriză: *Văzut-ai lupul?*!

În graiurile din Muntenia, participiul apare augmentat cu *-ră*, după modelul perfectului simplu: *Am plătitără*. E o construcție neliterară.

Viitorul

Există mai multe forme de viitor, toate construite cu un auxiliar, *a vrea* sau *a avea*.

a) Tipul literar este compus din infinitiv și auxiliarul *a vrea*: *voi cînta*. Auxiliarul variază după persoană și număr și diferă de toate formele accentuate ale lui *a vrea*, cu excepția celei de persoana a III-a pl.: *vor*.

Topica cu inversiunea auxiliarului se întâlnește mai frecvent în stilul beletristic și în limba cărților vechi: *îngîna-ne-vor*.

b) În limba vorbită se folosește o variantă a acestui tip caracterizată prin afereza lui *v-* de la auxiliar: *oi cînta*. Formele rezultate prin afereză sînt: *oi, ai (ci, oi, îi, i), o, om, ați, (eți, oți, îți), or*.

c) În limba vorbită mai ales în Muntenia, circulă o formă de viitor compusă din conjunctivul prezent precedat de auxiliarul *o* invariabil: *o să cînt, o să cînuți* etc. Morfemele de persoană și număr sînt cuprinse în formele conjunctivului.

În Moldova, auxiliarul are forma *a*: *a să cînt*.

d) Mai există două forme de viitor construite cu „auxiliarul” *a avea* și infinitivul, respectiv conjunctivul: *am a cînta* și *am să cînt*. Așa-zisul auxiliar are formele accentuate ale lui *a avea*: *are a cînta, avem a cînta, aveți a cînta; are să cînte, avem să cîntăm, aveți să cîntați*. Mai mult, *a avea* poate apărea și la alte timpuri și moduri decît prezentul indicativ: *aveam a cînta, am avut a lucra, avînd a lucra* etc. De aici sensul modal de „trebuie”, „e necesar” al lui *a avea*, dovedit prin posibilitatea substituției: *avem să mergem = trebuie să mergem*. Prin urmare, cele două construcții de viitor pot fi interpretate (mai ales la plural) drept combinații libere de cuvinte.

Viitorul anterior

Este format din viitorul auxiliarului *a fi* și participiul verbului de conjugat, într-o topică fixă: *voi fi ajuns*. În limba vorbită: *oi fi ajuns*, cu afereza lui *v-* de la auxiliar.

Este un timp folosit rar.

Conjunctivul prezent

Acestea sunt aceleași forme ca indicativul prezent, cu deosebirea că sînt precedate de morfemul *să*. Desinențele, aceleași ca la indicativ, sînt repartizate altfel, la persoana a III-a: *-e* la verbele în *-a* (*să cînte*) și *-ă* la celelalte (*să vadă, să*

fugă). Prin urmare, desinenței *-e* de la conjunctiv îi corespunde *-ă* la indicativ și, invers, desinenței *-ă* de la conjunctiv îi corespunde *-e* la indicativ: *cîntă — să cînte; vede — să vadă, crede — să creadă, fuge — să fugă, iubeste — să iubească*. Totuși, *a umple* are desinența *-e*, ca la indicativ: *să umple*, iar *a azvîrli, a sprijini, a suferi și a oferi* au tot desinența *-e* spre a se deosebi de formele de la indicativ: *să azvîrle, să sprijine* (formele literare la indicativ: *azvîrlă, sprijină, suferă, oferă*). De asemenea, verbele în *-esc* au desinența *-e* (nu *-ă*) în cazul că pierd sufixul: *să mîzgăle, să se hărăne, să boncăne, să forfote* etc. Aceste forme se întîlnesc în limba populară.

Spre deosebire de indicativ, conjunctivul realizează omonimia formelor de persoana a III-a sing. și pl. la toate categoriile de verbe. Datorită morfemului *să*, omonimia cu indicativul la cele patru persoane nu creează dificultăți. Acest morfem era la origine conjuncție condițională, valoare pe care a pierdut-o devenind marcă de conjunctiv. Dovada stă în faptul că poate însoți formele de conjunctiv și în cadrul propozițiilor principale, poziție din care este exclusă prezența unei conjuncții subordonatoare, de exemplu: *Să trăiești, Să meargă la doctor; Să-mi spunei (cine a intrat)*.

La persoana a III-a, conjunctivul poate apărea uneori fără *să*, fiind suficiente desinențele specifice pentru a se evita omonimia cu indicativul: *Treacă-meargă; Bată-te norocul; Piară toți; Fie; Ducă-se pe pustii; Fericească-l muritorii; Hotărăscă singur*.

Conjunctivul perfect

Formele vechi, construite cu participiul precedat de conjunctivul prezent al auxiliarului *a fi* (*eu să fiu cîntat, tu să fii cîntat* etc.), care circulă încă în limba populară, au fost înlocuite cu forme în care *a fi* este invariabil: *eu să fi cîntat, tu să fi cîntat* etc. Cu această structură, creată probabil după modelul infinitivului perfect, conjunctivul perfect se impune în limba literară abia spre sfîrșitul secolului al XIX-lea.

Condiționalul prezent

Este compus din infinitiv precedat de auxiliarul *a avea*: *aș, ai, ar, am, ați, ar*. Formele auxiliarului se identifică numai la unele persoane cu formele auxiliarului de la perfectul compus.

Morfemele de număr și persoană sînt cuprinse în structura auxiliarului. Encliza acestuia, frecventă în limbajul popular, impune forma lungă a infinitivului: *încinare-aș, fire-ai* sau, în cazul păstrării formei scurte, includerea unui pronume conjunct: *arde-te-ar, lua-te-ar, încina-m-aș, jelui-m-aș*.

Condiționalul perfect

Este alcătuit din participiul verbului de conjugat precedat de condiționalul prezent al auxiliarului *a fi*: *aș fi cîntat*. Variațiile de persoană și număr sînt exprimate prin desinențele auxiliarului.

Infinitivul prezent

Se caracterizează prin sufixele: *-a, -ea, -e, -i (-î)*, pe baza cărora verbele româneşti sînt clasificate în gramaticile tradiţionale în patru conjugări. La conjugarea a IV-a, *-î* este considerat ca o variantă a lui *-i*, aparînd numai la radicale în *-r*.

Infinitivul este precedat de *a*, un morfem de felul lui *să* de la conjunctiv. Prepoziţie la origine, *a* a devenit o caracteristică gramaticală a infinitivului. Gramaticalizarea lui *a* se dovedeşte în primul rînd prin aceea că însoţeşte infinitivul şi în situaţia în care acesta are funcţiune sintactică de subiect, poziţie din care este exclusă prepoziţia: **A învăţa este o datorie** (verbul la infinitiv, *a învăţa*, are rol de subiect). Tot prin gramaticalizarea lui *a* se explică prezenţa obligatorie a acestuia în combinaţiile infinitivului cu diferite prepoziţii: *pentru a spune, de a spune, înainte de a spune, fără a spune* etc. Dacă *a* ar funcţiona ca prepoziţie, n-ar apărea în astfel de construcţii.

Infinitivul apare fără morfemul *a* în următoarele situaţii:

1) În structura condiţionalului prezent, a imperativului negativ şi a viitorului: *Aş cînta, nu cînta, voi cînta* (dar cu *a*: *am a cînta*, la viitorul cu *a avea*).
2) Cînd infinitivul este precedat de un pronume relativ sau de un adverb relativ şi dependent sintactic de verbul *a avea*: *avem ce face; n-are la cine merge; n-am cui spune; are unde se duce* (dar *a pleca n-am unde*, cu apariţia lui *a* în cazul topicii inverse).

3) Cînd infinitivul este dependent sintactic de *a putea*: *pot lucra*. Popular, şi după verbul *a şti*: *ştiu cînta*.

Infinitivul are şi o formă lungă, caracterizată prin sufixul *-re*, acelaşi pentru toate clasele de verbe: *cîntare, vedere* etc. Această formă s-a substantivat, devenind variabilă ca orice substantiv. Ca verb, se recunoaşte însă în formele inversate de condiţional şi la imperativul negativ popular: *închinare-aş; nu plecareţi, nu faceceţi*.

Infinitivul perfect

Rar folosit în româna contemporană, este alcătuit din participiu precedat de infinitivul prezent al verbului *a fi*: *a fi cîntat*. Este o formă verbală invariabilă, ca şi conjunctivul perfect.

Prezumtivul prezent

Sînt trei tipuri, alcătuite pe baza gerunziului:

a) Gerunziul precedat de viitorul verbului *a fi*: *voi fi lucrînd, oi fi lucrînd*.
b) Gerunziul precedat de condiţionalul lui *a fi*: *aş fi lucrînd*.
c) Gerunziul precedat de morfemul *să* şi verbul *a fi* la infinitiv: *să fi lucrînd*. Acesta din urmă este singurul tip invariabil, creat probabil după modelul conjunctivului perfect: *să fi cîntat — să fi cîntînd*.

Prezumtivul perfect

Are tot trei forme, omonime cu viitorul anterior, cu condiţionalul perfect şi cu conjunctivul perfect: *voi fi lucrat (oi fi lucrat); aş fi lucrat; să fi lucrat*. Toate formele au în comun participiul verbului de conjugat.

CLASIFICAREA MORFOLOGICĂ A VERBELOR

Cele patru conjugări româneşti, distinse după sufixul de infinitiv, corespund, în general, celor patru conjugări latineşti: *a cînta* (lat. *cantare*), *a vedea* (lat. *videre*), *a crede* (lat. *credere*), *a fugi* (lat. *fugire*). Şi în română şi în latină, accentul afectează vocala din sufix, cu excepţia verbelor de conjugarea a III-a (tip *a crede*), care au accentul pe radical.

Această clasificare etimologică nu corespunde însă decît în parte clasificării întocmite pe baza varietăţii flexionare a verbelor. Dacă avem în vedere morfemele caracteristice şi omonimiile sufixale şi desinenţiale specifice care apar în flexiune, tabloul conjugărilor apare întrucîtva diferit.

Pornind de la cele patru tipuri de conjugare identificate după sufixul de infinitiv, care în cazul verbelor în *-a* şi în *-i* realizează şi cele mai multe omonimii, obţinem opt clase paradigmatic, care se disting la prezent sau la perfect, prin morfeme caracteristice şi prin omonimii specifice.

I. 1) Verbele în *-a* cu sufixul *-a* la prezent: *a cînta*.

2) Verbele în *-a* cu sufixul *-a~ -ez* la prezent: *a lucra, a veghea*.

II. 1) Verbele în *-ea*: *a vedea*.

III. 1) Verbele în *-e* cu sufixul *-u* la perfect: *a crede*.

2) Verbele în *-e* cu sufixul *-se* la perfect: *a prinde*.

IV. 1) Verbele în *-i (-î)* cu sufixul *-i (-î)* la prezent şi omonimia persoana a III-a sing. — persoana a III-a pl.: *a sui, a cobori*.

2) Verbele în *-i* cu sufixul *-i* la prezent şi omonimia persoana I sing. — persoana a III-a pl.: *a fugi*.

3) Verbele în *-i (-î)* cu sufixul *-i ~ -esc* la prezent: *a iubi, a hotări*.

STRUCTURA RADICALULUI VERBELOR REGULATE

Variabilitatea radicalului se exprimă, ca şi la radicalul numelui, prin alternanţe fonetice (vocalice şi consonantice), care au rol morfologic, intervenind, alături de desinenţe şi sufixe, în marcarea opoziţiilor de persoană, număr şi, uneori, de timp şi mod. Vom releva numai pe cele mai importante.

1) *Alternanţe vocalice* (cu doi şi cu trei termeni):

<i>a/ă</i> :	<i>fac făceam</i>	<i>o/oa</i> :	<i>dorm doarme</i>
<i>ă/e</i> :	<i>apăr aperi</i>	<i>ă/e/a</i> :	<i>văd vezi vadă</i>
<i>e/ea</i> :	<i>alerg aleargă</i>	<i>o/oa/u</i> :	<i>torn toarnă turnăm</i>

În general, alternanţele vocalice nu se mai realizează la verbele neologice. De exemplu, diftongii *ea* şi *oa*, ca termeni ai alternanţelor *e/ea* şi *o/oa*, nu apar, deşi contextul fonetic există, în forme neologice ca: *acceptă, aderă, contemplă, contestă, detestă, manifestă, reflectă, regretă; abrogă, acordă, adoptă, adoră, alocă, aprobă, comportă, denotă, ordonă, se revoltă, transportă* etc. Formele cu *ea* şi *oa* acceptate de limba literară actuală sînt rare: *deleagă, neagă; convoacă, provoacă*.

Sînt însă neliterare: *obsearvă, consearvă, transportă, coastă, aproabă* etc., forme care circulă în vorbirea neîngrijită.

2) *Alternanţe consonantice* (cu doi şi cu trei termeni) apar la finala radicalului, spre deosebire de cele vocalice, care se realizează, de regulă, în interiorul radicalului.

t/ʃ:	cînt/cînți	st/ʃt:	gust/guști, insist/insîști
d/z:	cade/cazi	sc/ʃt:	cresc/crești, confisc/confîști
c/č:	plec/pleci	șc/ʃt:	mușc/muști
g/ğ:	plîng/plîngi	t/ʃ/θ:	trimit/trimițînd/trimișe
c/k':	bloca/blochez	d/z/θ:	rîd/rîzînd/rîse
g/g':	naviga/navighez	c/č/θ:	torc/torci/toarse
s/ș:	cos/coși	g/ğ/θ:	dreg/dregi/drese

Alternanțele consonantice apar la toate tipurile de verbe, indiferent de stratul lexical din care fac parte (vechi românești, derivate, neologice).

La origine, alternanțele sînt, în cele mai multe cazuri, rezultatul unor procese fonetice. De exemplu: *č, ģ, ʃt*, reprezentînd al doilea termen al alternanțelor din care fac parte, sînt determinați de *e, i* următori, *t, z, ș* s-au ivit sub influența lui *i* următor, iar *k, ģ*, din cauza lui *e*. În cazul alternanțelor vocalice, se observă că *ă* determină apariția lui *a, ea, oa* (*văd/vadă, plec/pleacă, port/poartă*), *e* determină pe *e, oa* (*văd/vede, pot/poate*), iar *i* pe *e* (*spăl/speli*). Prin lipsa accentului se explică *ă* și *u* (*place/plăcut, port/purtăm*).

În legătură cu problema **verbelor neregulate** (pe care spațiul nu ne permite să tratăm), cititorul poate găsi informații suficiente în *GLR* (vol. I, p. 279–295) și în lucrarea noastră (citată în bibliografie), p. 109–122.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Academia R.S.R., *Gramatica limbii române*. Ediția a II-a, revăzută și adăugită. București, 1966, vol. I, p. 29–298.
2. AVRAM, MIOARA, *O specie modernă a atributului în dativ și alte probleme ale determinării atributive*, în *LR*, XIV (1965), nr. 4, p. 415–428.
3. AVRAM, MIOARA, „Genul comun” în limba română, în *SCL*, XVIII (1967), nr. 5, p. 479–489.
4. BRÂNCUȘ, GRIGORE, *Limba română contemporană. Morfologia verbului*, București, CMUB, 1976.
5. CARAGIU MARIOȚEANU, MATILDA, *Moduri nepersonale*, în *SCL*, XII (1962), nr. 1, p. 29–42.
6. COTEANU, I., *Despre pluralul substantivelor neutre în românește*, în *LL*, I (1955), p. 103–117.
7. COTEANU, ION, *Gramatica de bază a limbii române*, Ed. Albatros, București, 1982.
8. DIACONESCU, ION, *Infinitivul în limba română*, EȘE, București, 1977.
9. DIACONESCU, PAULA, *Numărul și genul substantivului românesc*, în *ELS*, p. 237–260.
10. DIACONESCU, PAULA, *Structură și evoluție în morfologia substantivului românesc*, EA, București, 1970.
11. FLOREA, VIORICA, *Numeralul. Analiză distributivă*, în *LR*, XIV (1965), nr. 3, p. 335–343.
12. GRAUR, AL., *Genul neutru în românește*, în *LR*, III (1954), nr. 1, p. 30–44.
13. GRAUR, AL., *Note asupra persoanei a II-a sg. a imperativului în românește*, în *SCL*, XII (1961), nr. 2, p. 159–161.
14. GRAUR, AL., *Note asupra structurii morfologice a cuvintelor*, în *SG*, II (1957), p. 3–18.

15. GRAUR, AL., *Tendențele actuale ale limbii române*, EȘ, București, 1968.
16. GUȚU-ROMALO, VALERIA, *Forme verbale compuse*, în *SCL*, XIII (1962), nr. 2, p. 191–199.
17. GUȚU-ROMALO, VALERIA, *Articolul și categoria determinării în limba română actuală*, în *ELS*, p. 225–236.
18. GUȚU-ROMALO, VALERIA, *O problemă controversată în gramatica românească: diateza*, în *LL*, XXVIII (1972), nr. 1, p. 12–21.
19. GUȚU-ROMALO, VALERIA, *Morfologie structurală a limbii române*, EA, București, 1968.
20. IORDAN, IORGU, *Forme de conjugare mixtă în limba română*, în *BPh*, II (1935), p. 47–127.
21. IORDAN, IORGU, *Pluralul substantivelor în limba română actuală*, în *BPh*, V (1938), p. 1–54.
22. MĂRUȚĂ, TOMA, *Ideea de superlativ în limba română*, în *LL*, I (1955).
23. MOISIL, GR. C., *Probleme puse de traducerea automată. Conjugarea verbelor în limba română scrisă*, în *SCL* (1960), 1, p. 7–24.
24. PĂTRUȚ, I., *Despre genul „neutru” în limba română*, în *CL*, I (1956), 1–4, p. 29–40.

XI. PĂRȚILE DE VORBIRE NEFLEXIBILE

de
THEODOR HRISTEA

ADVERBUL

DEFINIREA ȘI DELIMITAREA CLASEI LEXICO-GRAMATICALE A ADVERBULUI

În ansamblul celor zece părți de vorbire (cîte există în limba română după GLR și după alte lucrări de specialitate), **a d v e r b u l** ocupă un loc cu totul special din cel puțin trei motive mai importante, și anume: 1. Are o structură morfologică invariabilă, ceea ce îl situează printre părțile de vorbire neflexibile (deci alături de **c o n j u n c ție**, **p r e p o z i ție** și **i n t e r j e c ție**); 2. Cunoaște categoria gramaticală a **c o m p a r a ției** (care se realizează însă perifrastic sau analitic), ceea ce îl apropie de **a d j e c t i v**, deci de o parte de vorbire flexibilă; 3. Este o clasă lexico-gramaticală bogată și extrem de neomogenă, ceea ce ne împiedică să oferim o definiție valabilă pentru întregul inventar de adverbe și o descriere care să fie complet lipsită de contradicții, de inconsecvențe și de alte neajunsuri sau inconveniente. Comparat cu celelalte părți de vorbire neflexibile, adverbul își dezvăluie importanța și individualitatea mai ales prin faptul că exprimă sau denumește **n o ți u n i**, deci are un sens lexical de sine stătător, deosebindu-se, în felul acesta, atât de conjuncții și de prepoziții (care exprimă, înainte de toate, relații de diverse naturi), cât și de interjecții, al căror „conținut” este afectiv-emoțional și onomatopeic.

Etimologic vorbind, **adverb** înseamnă „pe lângă verb” sau „care este adăugat verbului”. După cum se va vedea imediat, adverbul exprimă *fie caracteristica unei acțiuni, stări sau însușiri, fie circumstanța sau împrejurarea în care se realizează o acțiune*: *Vorbește greu, Aleargă repede, Muncește mult, Locuiește departe, Sosește mîine* etc. Din aceste exemple și din altele de acest fel rezultă că se poate de clar că funcțiunea gramaticală fundamentală a majorității adverbelor este aceea de **d e t e r m i n a n t v e r b a l**, ceea ce explică și, în mare măsură, justifică denumirea acestei părți de vorbire. De multe ori, adverbul determină și alte părți de vorbire autonome, cu care intră în relație directă ori prin intermediul unei prepoziții:

Dragu-mi era satul nostru cu Ozana cea **f r u m o s** **c u r g ă t o a r e** și limpede ca cristalul (I. CREANGĂ);

Țîțaca Leona uita prea des că... nu mai eram **« t î n c u l »** **d e a l t ă d a t ă** (M. SADOVEANU).

În primul exemplu, adverbul **f r u m o s** determină adjectivul **c u r g ă t o a r e**, iar, în cel de-al doilea, **a l t ă d a t ă** complinește substantivul articulat **f î n c u l**, formînd (împreună cu prepoziția **d e**) un **a t r i b u t** adverbial al acestuia. Printre

substantivele determinate de adverbe, un loc aparte ocupă cele care denumesc acțiuni și care, din această cauză, conțin în ele o idee verbală: *plecarea acasă, muncitul împreună, urcatul pe jos, mersul înainte al societății* și altele.

Mult mai rar și unele **p r o n u m e** pot fi determinate de anumite adverbe, ca în aceste exemple: *Acela de acolo îmi este cunoscut; Numai tu m-ai ajutat; Chiar lui i-am comunicat; Aproape nimic nu s-a știut* etc. La exemplele date trebuie adăugate altele din care să rezulte că adverbul mai poate determina și un alt **a d v e r b** sau o **l o c u ți u n e a d v e r b i a l ă**. De pildă: *Suride puțin răutăcios; Vorbește destul de bine sau Merge cam repede*. În primul exemplu, adverbul determinat sau „lămurit” este **r ă u t ă c i o s**, iar **p u țin** determină sau precizează sensul celui dintîi, prin urmare este un element determinant. În *Vorbește destul de bine și Merge cam repede*, adverbele **b i n e** și **r e p e d e** sînt determinate, primul de **destul**, iar al doilea de **cam**. Iată și exemple de adverbe care determină o locuțiune adverbială: *L-a băut aproape pe nerăsuflăte; Învață exclusiv pe de rost* etc. Adverbele care ne interesează sînt **a p r o a p e** și **e x c l u s i v**, iar locuțiunile adverbiale determinate sînt, respectiv, **p e n e r ă s u f l a t e** și **p e d e r o s t**.

Cu ultimele exemple am făcut trecerea spre categoria acelor adverbe (destul de numeroase), care pot însoți orice parte de vorbire cu funcțiune sintactică, fără ca ele însele să poată îndeplini funcțiunea unei părți de propoziție. În această situație sînt adverbe de felul lui: *chiar, tocmai, și, nici, numai, doar, măcar* etc. Prin urmare, în exemple ca: *Numai eu rămas același/ Bat mereu același drum sau: Doar ceasornicul urmează lung-a timpului cărare* (EMINESCU), vom considera că adverbele de restricție **n u m a i** și **d o a r** intră în componența părților de propoziție pe care le însoțesc ori, altfel spus, că formează o singură unitate sintactică împreună cu determinatele lor (care sînt **e u** și, respectiv, **ceasornicul**).

Tot neanalizabil ca parte separată de propoziție este și adverbul de negație **n u**, indiferent dacă neagă predicatul (cum se întîmplă în mod obișnuit) sau altă parte de propoziție, de exemplu un complement circumstanțial de cauză: **Nu de moarte mă cutremur, ci de veșnicia ei** (VLAHUȚĂ)¹.

În unele cercetări mai noi, s-a ajuns la concluzia, care merită să fie cunoscută, că o serie de cuvinte considerate, în gramaticile noastre, adverbe nu intră, de fapt, în sfera acestei părți de vorbire, iar altele sînt ceea ce **G e o r g e t a C i o m p e c** numește **semiadverbe** (în SCL, nr. 1/1974, p. 25 și urm.). Încercînd o definire contextuală a adverbului românesc (adică pe baza analizei distributive), autoarea citată stabilește că sînt excluse dintre adverbe: **ca și decît** (elemente de relație în structura complementului circumstanțial de mod comparativ sau a elementului predicativ suplimentar), apoi **mai și foarte** (numai cînd sînt morfeme ale gradelor de comparație), **ba, da și ba da** (care au valoare de interjecții), **adică și anume** (explicativ), **vreo** (invariabil) și **cîte** (ultimele două întîlnite exclusiv în context nominal). Spre deosebire de acestea, o serie de unități ca: **și, nici, chiar, doar, numai, decît** (cu sensul de „numai”), **barem, măcar, batăr** (regional), **cel puțin, încaltea, încă, tocmai, taman, mai ales, nu, mai** (cînd indică durată sau aproximația), **parcă, abia, cam, tot, prea, poate, pesemne** și altele formează subclasa **semiadverbelor**, care se caracterizează printr-o relativă lipsă de independență semantică și gramaticală. Din punctul de vedere al topicii, ele sînt plasate aproape întotdeauna înaintea elementului regent și în imediata lui vecinătate, formînd cu acesta o unitate sintactică inseparabilă.

¹ O altă interpretare, de asemenea posibilă, e aceea conform căreia **nu de moarte** este un complement indirect cu nuanță circumstanțială cauzală.

LOCUȚIUNI ȘI EXPRESII ADVERBIALE

Paralel cu adverbul, trebuie discutate, mai întâi, locuțiunile adverbiale, prin care înțelegem grupuri de două sau mai multe cuvinte care alcătuiesc un tot unitar sub raport semantic și care îndeplinesc funcțiunea de adverb. Exemple: **peste tot** (echivalent cu „pretutindeni”), **rînd pe rînd** (cu înțelesul de „succesiv”), **încetul cu încetul**, „binișor”, „treptat”, „cu timpul”, **cot la cot**, „împreună”, **cu de-a sila** (adică „forțat”), **de pomană**, „degeaba”, **în zadar**, „zadarnic”, **fără doar și poate**, „neîndoielnic” sau **în veci**, care are sensul de „pururea”, „întotdeauna”, „mereu”, iar în construcțiile negative înseamnă „niciodată”, „nicicînd”. În structura locuțiunilor adverbiale intră una sau două prepoziții și cel puțin un cuvînt autosemantic care poate fi: substantiv (*în față, pe dos, cu toptanul, de cu seară, cu noaptea în cap* etc.), adjectiv (*din nou, în lung, în lat*), participiu (*de ajuns, pe tăcute*), numeral (*în doi, cu una cu două*), pronume (*din ce în ce, de la sine*) și, desigur, adverb (*de-a pururi* etc.). Această parte de vorbire intră în structura locuțiunilor adverbiale mai ales cînd se repetă: *așa și așa, unde și unde, de colo pînă colo, cînd și cînd, din cînd în cînd* etc. Tot prin repetare (de data aceasta a unui substantiv) au luat naștere și locuțiunile: *zi de zi, clipă de clipă, nas în nas, din loc în loc, din timp în timp, în vecii vecilor* și multe altele.

Printre locuțiunile adverbiale sînt trecute, de obicei, și cele alcătuite din cuvinte rimate: *calea-valea, ceac-pac, harcea-parcea, tîrîș-grăpîș, talmeș-balmeș, (vi)tam-nisam* etc. (vezi, de pildă, GLR, vol. I, p. 305; SMLRC, p. 275 și LRC, vol. I, p. 282). După părerea noastră, în cazurile de față e vorba de un anumit gen de cuvinte compuse (cf. și FCLR, vol. I, p. 223), care nu trebuie puse pe același plan cu: *de milă de silă, de unde pînă unde, de voie de nevoie, cu șosele cu momete* etc., care sînt citate în aceleași lucrări și a căror „sudură” este mai puțin avansată. Din aceleași motive, socotim că n-ar trebui incluse printre locuțiunile adverbiale nici: *într-adevăr, întruna*, „mereu”, *dis-de-dimineață* (cu varianta *des-de-dimineață*) și altele, pe care tratatul FCLR le înregistrează în capitolul consacrat adverbului (p. 215—224), procedînd în conformitate cu realitatea lingvistică actuală.

Ceea ce în planul sincroniei este adverb simplu sau compus poate proveni, desigur, dintr-o locuțiune adverbială, cum se întîmplă în cazul lui: **acasă** (mai vechi: *a casă*), **anume**, **deseară**, **devreme**, **întotdeauna**, **pesemne** sau **cumsecade** (care este atît adverb, cît și adjectiv și care, la origine, este o propoziție circumstanțială de mod). Cf. și adverbele compuse regionale: **mătîncă** (din *mă tem că*), **basamcă** (din *bag seama că*) și **ceancă** (din *ziceam că*). **Parcă** (din *se pare că*) este acceptat de limba literară. În cazul unor adverbe, aglutinarea elementelor componente este atît de bine realizată, încît, astăzi, ele pot fi trecute în rîndul adverbelor simple. Cf.: **cumva**, **cîndva**, **unde**, **îndată**, **oarecum**, **anevoie** sau **acasă** (citat mai înainte).

O clasificare a locuțiunilor după structura lor ne conduce la concluzia normală că aceasta poate fi mai simplă sau mai complexă. În primul caz, locuțiunea este formată dintr-un singur cuvînt autonom sub raport semantic, precedat de una sau două prepoziții (*de prisos, cu totul, fără de cap, pe de rost, cu de-a sila* etc.). În cea de-a doua categorie pot fi incluse locuțiunile: *cu noaptea în cap, cu chiu cu vai, cu vîrf și îndesat, fără doar și poate, de jur împrejur* și altele, care pot fi găsite în dicționare. Referin-

du-ne la locuțiunile din această categorie, am făcut deja trecerea spre expresiile adverbiale, care sînt, de obicei, și mai complexe din punctul de vedere al structurii sau modului lor de organizare internă. Deși asupra lor s-a atras de cîteva ori atenția (vezi, spre exemplu, LR, nr. 4/1960, p. 32, 33 etc.), ele nu au fost încă temeinic studiate; de aceea, în dicționare, în lucrările de specialitate și în manualele școlare sînt adeseori confundate sau asimilate cu locuțiunile adverbiale propriu-zise. Dacă, în principiu, e bine să facem o distincție cît mai clară cu putință între *locuțiunile* și *expresiile verbale* (care sînt mai puțin sudate și neapărat dotate cu expresivitate), considerăm că la fel trebuie să se procedeze și în cazul combinațiilor de cuvinte cu caracter constant și cu valoare adverbială. Spre deosebire de locuțiunile adverbiale autentice, expresiile adverbiale sînt mai puțin „închegare” sau „pietrificate”, au, adeseori, o structură mai complexă decît cele dintîi și sînt, în mod obligatoriu, purtătoare de expresivitate, ca o consecință a faptului că elementele lor constituente nu sînt foarte sudate. Din același motiv unitățile lexicale care le compun pot fi analizate și separat din punct de vedere sintactic, dar numai după ce întreaga îmbinare frazeologică a fost privită ca o singură unitate.

După părerea noastră, în rîndul expresiilor adverbiale pot fi trecute: *la paștele cailor, la voia împlîrîii, cu lacrimi de sînge, în vîrfurile picioarelor, pe toate cărările, c-o falcă-n cer și cu una-n pămînt, cît ai bate din palme, cît vezi cu ochii, cît ai clipi din ochi, cum scrie la carte sau cînd va da din piatră la ple* (adică „niciodată”). Faptul că unele expresii adverbiale sînt, precum vedem, propoziții întregi și că ele sînt adeseori incluse printre locuțiuni înseamnă că granițele dintre cele două concepte atît de înrudite sînt totuși foarte labile și deci greu de fixat. Dificultatea de a le diferenția cu precizie se datorește și faptului că locuțiunile înseși sînt mai mult ori mai puțin expresive, aceasta depinzînd de vechimea pe care o au în limbă și de frecvența pe care o cunosc în procesul circulației lor.

MODALITĂȚI DE CLASIFICARE A ADVERBELOR

1. O primă clasificare a adverbelor românești este în funcție de **formă** și **compușe**, așadar o clasificare după **formă**. Adverbele simple sînt: *acum, aici, atunci, bine, destul, azi, mîine, lesne, ușor* și altele.

Dintre adverbele compuse amintim pe: *altădată, cîteodată, niciodată, vreodată, azi-noapte, mîine-seară, ieri-dimineață* sau *dis-de-dimineață* și *după-amiază*.

În multe cazuri, elementele constituente ale adverbelor compuse s-au sudat atît de bine, încît acestea sînt simțite ca un singur cuvînt. Din această cauză, în planul sincroniei, ele pot fi interpretate *morfologic* ca niște adverbe simple. Astfel de adverbe sînt: *numai, oarecum, astfel, cîndva, numaidecît* și altele.

2. După **înțelesul** sau **conținutul** lor, adverbele și locuțiunile adverbiale se împart în trei categorii fundamentale:

a) **Adverbe și locuțiuni adverbiale de loc**: *aici, acolo, afară, acasă, împrejur, pretutindeni, peste tot* etc.

b) **Adverbe și locuțiuni adverbiale de timp**: *acum, atunci, astăzi, mîine, aseară, curînd, devreme, în veci, din cînd în cînd* etc.

c) *Adverbe și locuțiuni adverbiale de mod*: bine, rău, anevoie, alene, degeaba, degrabă, de-a valma, pe rupte și altele.

Dintre cele trei categorii fundamentale amintite, mai numeroase sînt adverbele și locuțiunile adverbiale de mod, pe care GLR (vol. I, p. 306—310) le clasează în mai multe grupe, după cum acestea exprimă modul propriu-zis sau cantitatea (*mult, puțin, destul*), comparația (*cum, precum, asemenea*), durată sau continuitate (*mercu, neconținut, încă*), afirmația (*da, desigur, firește, cu siguranță*), negația (*nu, nicidecum, deloc și defel*), îndoiala sau probabilitatea (*parcă, poate, pesemne*), restricția și exclusivitatea (*doar, numai, măcar, cel puțin* etc.).

Alte adverbe și locuțiuni adverbiale de mod arată proximitatea (de exemplu: *aproape, cît pe ce, gata-gata*), unele conțin o explicație (*adică, anume, bunăoară*), altele au un înțeles concludent (*deci, așadar, prin urmare*) și, în sfîrșit, două dintre ele apar întrebunțate cu un înțeles concesiv (e vorba de adverbul *totuși* și de locuțiunea adverbială *cu toate acestea*).

3. Înainte de a încheia discuția privitoare la clasificarea adverbilor, menționăm că, din punctul de vedere al *originii*, o parte dintre ele sînt moștenite din latină sau împrumutate din alte limbi (de ex.: *abia, bine, chiar, mercu, tocmai, razna*), iar o altă parte (mult mai însemnată) este constituită din adverbele care provin din alte părți de vorbire sau care sînt formate tot în interiorul limbii române prin derivare cu sufixe: *fățîș, cruciș, morțiș, pitiș, lîiș* ori: *omenește, frățește, prietenește, bărbătește, muncitorește* etc.

ADVERBE PROVENITE DIN ALTE PĂRȚI DE VORBIRE

Foarte multe adverbe provin, prin schimbarea clasei morfologice, din alte părți de vorbire și în primul rînd din *adjective*, care, în condiții speciale, capătă valoare adverbială (de exemplu: *Vorbește frumos, Se exprimă corect, Calculează perfect* etc.). Dacă același cuvînt aparține ambelor clase lexicogramaticale, o analiză corectă trebuie să stabilească precis cînd acesta e adjectiv și cînd funcționează ca adverb. Pentru aceasta e necesar să stabilim mai întîi dacă termenul determinat este un verb (ca în cazurile citate mai sus) ori este substantiv și atunci devine susceptibil de o complinire adjectivală (cf. *Alargă repede față de apă repede*). Cel mai adesea adjectivele capătă valoare adverbială cu condiția să determine un verb sau un alt adjectiv:

Și în gîndu-mi trece vîntul, capul arde pustiit,
Aspru, rece sună cîntul cel etern neisprăvit (M. Eminescu).

Împreună cu adjectivele trebuie discutate unele *participii trecute* care, avînd aptitudinea de a se întrebunța cu valoare adjectivală, dobîndesc prin aceasta calitatea necesară pentru a deveni adverbe. Este printre altele situația lui *deschis, deslușit, strîns și răspicat* din exemplele următoare: „Mărturisește deschis”, „Răspunde deslușit”, „Îl leagă strîns”, „Vorbește răspicat” și altele.

Ca adverbe sînt folosite și cîteva substantive, în special cele care denumesc anotimpurile, zilele și unele părți ale zilei. De

exemplu: „*Vara* mergem la mare sau la munte”, „*Duminica* ne odihnim”, „*Seara* ne plimbăm”, „*Noaptea* dormim și visăm” etc. Este de remarcat că, în această situație, substantivele respective se folosesc la forma lor articulată, cu excepția numelor de zile și a substantivului *dimineață*, care pot apărea și nearticulate: „*Duminică* se înapoiază în țară”, „*Luni* își reia activitatea”, „*Dimineață* (mîine) merge la serviciu”.

Cît privește forma articulată a substantivelor folosite ca adverbe, aceasta poate fi de singular sau de plural. Să se compare, de pildă, *noaptea, dimineața și seara cu nopțile* („Nu doarme nopțile”), *diminețile* sau *serile*, forme care se aud, adesea, în limba populară și în cea familiară. De aici au pătruns în literatură și trebuie să spunem că ele nu lipsesc nici din varianta poetică a stilului artistic sau beletristic. Astfel, ultima dintre formele citate se întîlnește la poeta Magda Isanos, care o folosește în rimă cu *zările*:

Dacă suferi, să mă chemi *serile*
Și-am să vin lîngă inima ta,
De-ar trebui să străbat *zările*
Și marea cu aripa mea.

O situație cu totul specială au construcțiile de felul celor ce vor fi înșirate mai jos, în care o serie de substantive se întrebunțază tot cu valoare adverbială, realizîndu-se cu ajutorul lor un fel de superlativ absolut sui-generis: *beat turtă* (sau *beat criță*, adică „foarte beat”), *gol pușcă, plin ochi, slab scîndură, îndrăgostit lulea, supărat foc, singur cuc* și altele, care provin, cel mai adesea, dintr-o comparație urmată de elipsă („singur ca un cuc” → „singur cuc”). În mod similar se comportă și un număr relativ mare de substantive atunci cînd intră în structura unor expresii verbale cu valoare superlativă: *a dormi buș-tean* (sau *butuc*), *a lega cobză* (sau *fedeleş*), *a îngheța bocnă* (sau *tun*), *a se certa furcă*, *a se ține scai*, *a merge strună* și altele. Deși simțite ca unități frazeologice clare, aceste ansambluri sînt totuși dissociabile din punct de vedere gramatical, fiindcă al doilea termen al expresiei poate fi analizat și separat ca un complement circumstanțial de mod, exprimat printr-un substantiv cu valoare adverbială.

Dintre celelalte părți de vorbire mai pot fi întrebunțate cu valoare de adverb numeralul feminin *una* (de pildă: *O ținea una*, adică „mereu”) și pronumele *ce*, dar numai cu condiția ca el să determine un *verb*, un *adjectiv* sau un alt *adverb*. Iată exemple pentru cele trei situații diferite: 1) „*Plinge ce plinge* și apoi se liniștește”; 2) „*Ce tînăr* este și parcă e lipsit de flacăra vieții”; 3) „*Ce frumos* curge Dunărea aproape de vărsarea ei în mare!” În toate aceste construcții, *ce* apare cu sensul lui *cît* sau *cît de* și el exprimă ideea de cantitate sau de intensitate, cum rezultă și dintr-un exemplu ca: *Ce mult doream să mă întorc acasă!* ori: „*Ce ușor se mistuiește prin plînsorile pustie*” (EMINESCU, O.I., p. 83).

CONVERSIUNEA ADVERBELOR ȘI A LOCUȚIUNILOR ADVERBIALE

Așa cum unele părți de vorbire pot fi întrebunțate cu valoare adverbială, la fel și unele *adverbe* își pot pierde, în anumite împrejurări, această calitate sau, altfel spus, își pot schimba categoria lexicogramaticală, transformîndu-se

în adjective ori în substantive. De exemplu: *Ii vreau binele, I s-a urit cu binele* sau *acțiuni închinare binelui obștesc*. În același fel, **aproape** (adverb de loc) devine prin articulare **aproapele**, cu sensul de „semen” („*aproapele meu sau al nostru*”).

Unele adverbe se mai pot substantiva și prin articularea lor proclitică, deci cu ajutorul articolului nehotărît (*Mi-a făcut un bine, de n-am să-l uit toată viața*); apoi, prin folosirea unui determinant adjectival, ca în exemplul: *Pentru acest bine* (sau *pentru marele bine pe care mi l-a făcut*) *îi sînt recunoscător*.

Dintre adverbe și locuțiunile adverbiale transformate în adjective invariabile, amintim aici pe: **așa, gata** (cf. „haine *gata*”), **asemenea și cumsecade** (care a fost explicat mai înainte). În mod excepțional pot fi folosite ca adjective și alte adverbe, cum se întâmplă, de pildă, cu **tipil** din aceste versuri ale lui O. GOGA:

Tu te furișezi în taină pe la fiecare poartă,
Cu pășirea ta **tipilă** nu lași urme pe zăpadă.

O imagine completă cu privire la schimbarea valorii morfologice sau gramaticale a adverbului nu putem avea decît adăugînd că multe adverbe și locuțiuni adverbiale (de obicei cu sens local) se transformă în prepoziții și, respectiv, locuțiuni prepoziționale prin simplă articulare. Iată o listă relativ bogată de cuvinte și grupuri de cuvinte care au fie valoare adverbială, fie de prepoziții construite cu genitivul, în funcție de absența sau prezența articolului enclitic **-a** ori **-l**:

- { **împotriva** (adv.): „Toți îi stăteau *împotriva*”.
- { **împotriva** (prep.): „A plecat *împotriva* dorinței lui”.
- { **înainte** (adv.): „La sosire mi-a ieșit *înainte*”.
- { **înaintea** (prep.): „Nu vedeam nimic *înaintea* ochilor”.
- { **înapoi** (adv.): „Merge fără să se uite *înapoi*”.
- { **înapoia** (prep.): „Războiul s-a purtat și *înapoia* frontului”.
- { **îndăuntru** (adv.): „Nu putem să rămînem *îndăuntru*”.
- { **îndăuntru** (prep.): „Se mișcă numai *îndăuntru* casei”.
- { **îndărăt** (adv.): „Întoarse capul și privi *îndărăt*”.
- { **îndărătul** (prep.): „Cineva îl aștepta *îndărătul* porții”.
- { **în față** (locuț. adv.): „Cînd călătorește, stă numai *în față*”.
- { **în fața** (locuț. prep.): „A răsărit un pom *în fața* casei”.
- { **în jur** (locuț. adv.): „În *jur* stăteau bătrînii și copiii”.
- { **în jurul** (locuț. prep.): „Prietenii s-au adunat *în jurul* lui”.
- { **împrejur** (adv. < locuț. adv.): „Nimic nu se zărea *împrejur*”.
- { **împrejurul** (prep.): „În fiecare zi aleargă *împrejurul* stadionului”.

*

O atenție deosebită trebuie acordată și *relației dintre adverbe și conjuncții*, întrucît cele două părți de vorbire amintite nu sînt, întotdeauna, ușor de deosebit la analiza gramaticală. Unele adverbe, cum sînt cele relative (**unde,**

oriunde, cînd, oricînd, cît, cum și chiar **încotro**) au valoare de conjuncții, întrucît leagă și ele propoziții subordonate de regentele lor. Spre deosebire de conjuncțiile propriu-zise, adverbele citate își păstrează, în general, funcțiunea lor sintactică de complement circumstanțiale, aparținînd propozițiilor subordonate pe care le introduc.

O distincție clară trebuie să facem și între cele două valori ale lui **și** sau ale lui **iar**, fiindcă pe **nici** îl considerăm întotdeauna adverb (cum vom arăta mai departe; vezi cele spuse la p. 272). După împrejurări, acestea sînt fie conjuncții, cînd leagă două părți de propoziție sau două propoziții, fie adverbe, cînd nu funcționează ca elemente de relație și, pe deasupra, au un sens oarecare, în raport cu conjuncțiile corespunzătoare, care sînt lipsite de conținut noțional. Ca adverbe, cele două cuvinte pot determina diverse părți de vorbire, cum sînt: **verbul, adverbul, adjectivul, substantivul și pronumele**. Cităm cîteva exemple ilustrative: *Cum am venit eu, a și plecat el*; *Pe aici e și mai ușor de trecut*; *Este și frumos pe deasupra*; *De două zile iar merge la serviciu* etc. Categoria lexico-gramaticală a cuvintelor în discuție se mai poate recunoaște și după faptul că, atunci cînd funcționează ca adverbe, ele sînt în mod obligatoriu accentuate în frază (Afirmația este valabilă și pentru **nici**): *O, tu nici visezi, bătrîne, cîți în cale mi s-au pus* (EMINESCU); *Vie valuri mari de foc* | *Nici că m-or clinti din loc* (ALECSANDRI, P. II, 13); *Iată-n zori c-au și plecat* | *Pe-un cal alb ne-ncălecat* (V. ALECSANDRI, P. I, 28). Pentru **și** adverbial (cu sens modal sau temporal), vezi numeroase exemple în DLRLC (s.v.).

ADVERBE ȘI LOCUȚIUNI ADVERBIALE PREDICATIVE

Imaginea generală pe care trebuie s-o avem despre adverb trebuie întregită cu unele detalii privitoare la așa-zisele *adverbe și locuțiuni adverbiale cu funcțiune predicativă*. Cele mai multe lucrări de specialitate (în frunte cu GLR, vol. I, p. 318—319 și vol. II, p. 97; 269) admit existența unor adverbe și locuțiuni adverbiale pe care le numesc **predicative**. Astfel de adverbe și locuțiuni adverbiale exprimă aproape întotdeauna **necesitatea, siguranța și probabilitatea**. Ele sînt: **adevărat, bineînțeles, sigur, desigur, negreșit, firește, poate, pesemne, probabil, de prisos, cu siguranță, fără îndoială, de bună seamă și fără doar și poate**. Pentru ca adverbele și locuțiunile adverbiale citate să constituie singure predicatul unei regente și să aibă drept subordonată o propoziție subiectivă, este necesar să fie urmate de conjuncția **că** ori **să** (în cazul lui *de prisos*): **Adevărat că i-am mărturisit**; **Sigur că ne va evita**; **Firește că mă voi conforma**; **Cu siguranță că nu vor veni**; **De prisos să mai discutăm** etc. Exemplele de acest fel arată că adverbele și locuțiunile adverbiale de care ne ocupăm aici nu sînt predicative prin natura lor, ci numai în anumite contexte bine determinate. Cînd spunem, de pildă, *Nu știm sigur dacă vom pleca*, adverbul subliniat este, în mod evident, un complement circumstanțial de mod.

Ori de cîte ori predicatul este exprimat prin adverbe și locuțiuni adverbiale așa-zise predicative, el poate fi, după împrejurări, **nominal** sau **verbal**. De obicei se consideră că, dacă un astfel de adverb poate fi predicativizat (adică admite pe lîngă el verbul copulativ *a fi*), atunci formează un predicat nominal. Să se compare construcțiile paralele: **Sigur că va veni**

și **E sigur că va veni**; **Posibil să vină** și **E posibil să vină**; **Probabil că a venit** și **E probabil că a venit** etc. Când adverbul predicativ nu poate primi înainte sau după el verbul copulativ *a fi*, atunci el se comportă ca un predicat verbal. În această situație se află, spre exemplu, *firește, desigur, pesemne, poate* (provenit din pers. a III-a sing. a vb. *a putea*) și altele. Recurgând și de data aceasta la construcții paralele, vom observa că nu e posibil să spunem decât **firește că vine**, dar nu și **e firește că vine** sau **firește e că vine**. Posibilitatea folosirii unor construcții paralele de felul celor amintite mai sus (cu același sens și la fel de corecte) reprezintă un mijloc de a determina caracterul verbal al acestor predicate cu totul speciale, pe care unii cercetători le resping ori le consideră foarte discutabile.

În ultima vreme, a câștigat oarecare teren părerea conform căreia — asemenea altor părți de vorbire — și adverbul are, în anumite împrejurări, valoarea unei propoziții întregi, însă nu a unui predicat verbal propriu-zis, care să poată fi raportat la un subiect ori la o propoziție subiectivă.

După Ecaterina Teodorescu (vezi lucrările citate în bibliografie), adverbele și locuțiunile adverbiale care nu pot fi „predicativizate” cu *a fi* (*poate, pesemne, desigur, firește, de bună seamă, cu siguranță* etc.) sînt pur și simplu cuvinte care exprimă modalitatea, deci atitudinea subiectului vorbitor față de conținutul comunicării sale. Astfel de cuvinte nu sînt completate sau determinate, ci completează ele înseși cu indici modali întregul enunț, exprimînd certitudinea sau incertitudinea locutorului cu privire la cele comunicate. Cît privește prezența conjuncției *că* (pe lingă adverbele cu sens modal), aceasta nu este, după autoarea citată, expresia unei relații de subordonare, deoarece ea este facultativă (cf. *Poate că vine* față de: *Poate vine* etc.). Cele două enunțuri sînt, în mod evident, sinonime, însă echivalența lor sintactică mai poate fi discutată tocmai din cauza conectivului *că*. Ceea ce ni se pare totuși convingător în argumentarea Ecaterinei Teodorescu este mai ales afirmația că „adverbele în discuție nu pot intra niciodată în distribuție cu un subiect al cărui predicat ar fi ele”. În această observație justă ar trebui, probabil, să vedem cea mai serioasă dovadă în sprijinul noii teze, care ar merita să fie reexaminată, dar pe care, aici, n-am putut s-o prezentăm decât foarte sumar.

Înainte de a trece la următoarea problemă, vom spune cîteva cuvinte și despre COMPARAȚIA ADVERBIALĂ, care nu diferă prin nimic esențial de cea adjectivală. Când conținutul semantic al unor adverbe permite, acestea se pot întrebuița atît la gradul pozitiv (*bine, aproape, tîrziu*), cît și la comparativ sau superlativ. Exact ca la adjective, comparativul poate fi: **de superioritate** (*mai bine/aproape/tîrziu*), **de inferioritate** (*mai puțin bine/aproape/tîrziu*) și **de egalitate** (*tot așa de bine/aproape/tîrziu*). Dintre adverbele și locuțiunile adverbiale care se pot folosi numai la pozitiv și comparativ mai importante sînt: *încoace, încolo, înainte, pe urmă, la stînga și la dreapta*. Superlativul, care este **relativ** (*cel mai bine*) și **absolut** (*foarte bine*), diferă de cel adjectival numai prin invariabilitatea articolului demonstrativ *cel*, asupra căruia vom reveni mai departe cu unele detalii.

ÎNTREBUIȚĂRI GREȘITE ALE ADVERBULUI

Folosirea acestei părți de vorbire, în limba română actuală, generează o serie de greșeli asupra cărora s-a mai atras atenția, însă ele continuă nu numai să se mențină, ci chiar să se răspîndească, îmbrăcînd forma unor adevărate

tendențe. Cea mai frecventă dintre acestea pare să fie plasarea adverbului mai înaintea formelor verbale compuse și chiar a pronumelui reflexiv sau personal ca în numeroase exemple de felul celor care urmează: **Mai a telefonat și aseară**, **Nu mai a dat nici un semn de viață**, **Mai se spune, uneori, și în glumă sau: Mai te-a chemat vreodată?** (în loc de: *Te-a mai chemat vreodată?*, deci cu intercalarea adverbului mai între auxiliar și participiul verbului de conjugat).

Alături de frecvența schimbare a topicii lui *mai* și a altor adverbe, trebuie menționată extraordinara răspîndire a lui **pe undeva**, îndeosebi în aspectul vorbit al limbii, care este, prin definiție, mai puțin îngrijit: **Pe undeva are și el dreptate**; **Pe undeva nu prea îmi convine nici mie**; **Pe undeva nici eu nu știu ce vreau**; **Pe undeva e posibilă și o altă interpretare** etc. Deși, în cele mai multe cazuri, nu este lipsit de un oarecare conținut semantic, acest **pe undeva** a început să devină supărător din cauza excesivei lui repetări, care îi conferă, de pe acum, statut de clișeu lingvistic.¹

Lăsînd la o parte alte întrebuițări greșite ori nerecomandabile ale adverbului, ne ocupăm, în continuare, de ceea ce am putea numi **adjectivarea** încorectă a acestei părți de vorbire. După cum se va vedea imediat, nu este vorba de transformarea adverbului în adjectiv prin fenomenul converșunii sau al schimbării categoriei lexico-gramaticale (cf. „persoană *bine*”, „haine *gata*” etc.), ci de un anumit aspect al **acordului** prin **atracție**, care a fost studiat îndeosebi de acad. Iorgu Iordan și care e foarte des întîlnit în limba română contemporană.² Consecința asimilării adverbului cu adjectivul este că cel dintîi capătă forme flexionare după gen, număr și caz, ceea ce contravine normelor gramaticale ale limbii literare. Se pot aduce suficiente exemple din care să rezulte că existența în frază a unui adjectiv sau participiu verbal la plural atrage după sine adjectivarea adverbului precedent și acordarea lui în număr și gen cu cel dintîi. Cităm din greșelile înregistrate în limba vorbită: *Participanții la discuții au fost puțini numeroși* (în loc de „*pușin numeroși*”); *La deschidere au venit destui de mulți* (în loc de „*destul de mulți*”); *Trebuie să mergem cu toții sau cîți mai mulți* (în loc de „*cît mai mulți*”) etc. Cf. și: *Sîntem fermi convinși că acțiunea noastră va reuși*; *Ne-am dus prea groși îmbrăcați*; *Am fost fericiți inspirați că ne-am luat umbrele și altele*. Este de la sine înțeles că acordul în număr și în gen se produce nu numai sub influența adjectivului imediat următor, ci și a substantivului sau pronumelui la care acesta se referă și care, de multe ori, poate fi chiar subiectul exprimat ori numai subînțeles al propoziției. Adverbele se mai pot transforma în adjective și sub influența unor substantive precedente, de la care împrumută atît genul, cît și numărul acestora, ajungîndu-se la exprimări de felul lui *sarcini grele de realizat* sau *munți ușori de urcat*. Cu și mai multă ușurință adjectivarea adverbului se produce atunci cînd acesta e precedat de un substantiv și e urmat de un adjectiv ori de un participiu, care are, de obicei, valoare adjectivală. Cităm și din această categorie: *candidați slabi pregătiți*, *copii proști crescuți*, *ferestre largi deschise*, *sentimente adînci umane*, *dinși strălucitori de albi*, *cărți noi apărute* sau *rude putrede de bogate* (pentru care vezi LRC, I, p. 288). Pentru a dovedi cît de puternică este tendința în discuție, dăm și cîteva citate din scrisul unor gazetari și publiciști contemporani:

¹ În cazul unor vorbitori (în special din generațiile mai tinere), **pe undeva** tinde să se transforme într-un adevărat „tic verbal”, care, de multe ori, frizează ridicolul.
² Mai pe larg, vezi cele spuse în subcapitolul special consacrat acestei probleme.

Presa braziliană critică în termeni **destui** de severi comportarea echipei naționale de fotbal.

Din **cite** sîntem informați, federația română va înainta forurilor internaționale o contestație în legătură cu acest caz.

În S.U.A., anual 500 de **noi-născuți** prezintă aceste simptome etc.

Întrucît de multe ori citim ori auzim spunîndu-se și **salonul de noi-născuți**, este necesar să precizăm că **nou-născut** e un cuvînt compus format din adverbul **nou** și din adjectivul de origine verbală **născut**, drept model servind frc. *nouveau-né*, al cărui plural este: *les (sau des) nouveau-nés*. Fiind adverb, **nou** trebuie să rămînă și el invariabil în cursul declinării. Prin urmare este corect spus „cadrul de mîine al **nou-născuților**”, „greutatea **nou-născutului**” și „salonul de **nou-născuți** (nu **noi-născuți**, cum se scrie chiar prin unele spitale). Tot ca adjectiv este interpretat adverbul și atunci cînd intră în structura unor cuvinte compuse de felul lui **răufăcător**, **răuvoitor**, **clarvăzător** sau **liber-cugetător**, pe care, la plural, le auzim, uneori, rostite: **răifăcători**, **răivoitori** și **liberi-cugetători** (în loc de **răufăcători**, **răuvoitori**, **liber-cugetători** etc.).

Toate compusele citate mai sus sînt calcuri sau imitații după modele străine mai precis franțuzești și, eventual, latinești. Astfel, lui **binefăcător** îi corespunde în franceză *bien-faiteur*, iar în latină *benefactor*. **Răufăcător** este o imitație după frc. *malfaiteur* sau chiar după lat. *malefactor*, iar **liber-cugetător** reproduce indiscutabil structura sau forma internă a frc. *libre-penseur* (în care *libre* are valoare de adverb pe lîngă derivatul *penseur*).

În urma discuției de pînă aici se desprinde concluzia că ne aflăm în fața unei tendințe sintactice deosebit de puternice, care atinge, mai frecvent, adverbele de cantitate (**cît**, **destul**, **puțin** etc.). În anumite contexte, acestea sînt, de bună seamă, adjective, pentru că însoțesc și determină substantive cu care se și acordă în chip firesc: „Au sosit **destui** musafiri”, „Am văzut **pușini** oameni”, „Ți-am trimis **cîți** bani mi-ai cerut” ș.a.m.d. Dintre adverbele mai sus citate, se pare că în special **cît** este mai des înlocuit prin **cîți** (care este prin excelență pronume relativ-interogativ). O dovadă în sprijinul acestei supoziții găsim și în faptul că prezența lui **cîți** în loc de **cît** ne întîmpină chiar în scrisul unor cărturari de indiscutabil prestigiu:

Foarte adesea — spune un critic și istoric literar — «abstragerea» artistului este o ipocrizie, căci nu există vreunul care să nu dorească a fi cunoscut de **cîți** mulți semeni.

La întrebarea cum se explică flexionarea adverbului după număr și, eventual, după gen, se pot da cel puțin două răspunsuri, care pun, de fapt, în lumină adevăratele **cauze** ale acestui fals acord. Cea mai simplă explicație este aceea conform căreia fenomenul în discuție s-ar datora existenței unor adjective cu valoare adverbială sau, altfel spus, identității formale dintre numeroasele adverbe de mod și adjectivele corespunzătoare. Întrucît adjectivul este, de obicei, o parte de vorbire flexibilă, mulți vorbitori sînt tentați să-i aplice și adverbului același tratament, schimbîndu-i forma în situația de **tracție** pe care o exercită asupra adverbului cuvîntul flexibil învecinat și, neîndoielnic, chiar teama unor vorbitori de a nu lăsa, cumva, neacordarea cu substantivul precedent sau următor un cuvînt cu aparență adjectivală.

Aceasta înseamnă că **pseudoadjectivarea adverbului** este și un aspect sui-generis al **hipercorectitudinii gramaticale**.

În ceea ce privește **v e c h i m e a** fenomenului, trebuie menționat că el se întîlnește de multă vreme, în limba română, dar, în secolul trecut, a început să cunoască o frecvență mai mare, care a crescut și mai mult în ultimele decenii. Dintre poeții și scriitorii la care se întîlnește acest discutat fenomen poate fi citat George Coșbuc cu binecunoscutele versuri din „Nunta Zamferei”:

Sînt **grei** bătrînii de pornit,
Dar, de-i pornești, sînt **grei** de-oprit.

O singură dată am întîlnit un adverb „adjectivizat” chiar la Eminescu, în poezia „Strigoii”, unde ar putea fi o greșeală de tipar sau o simplă scăpare a marelui poet:

Arald, nu vrei pe sînu-mi tu fruntea ta s-o culci?
Las' să mă uit în ochii-ți **ucizători** de dulci!

Indiferent de cauzele adjectivării adverbului, precum și de frecvența sau perspectivele de răspîndire ale acestui fenomen, el trebuie evitat cu grijă atît în scris, cît și în vorbire, de vreme ce nu este acceptat de normele sintactice ale limbii noastre literare.

Identitatea formală (adică pur exterioară) a unor adverbe și adjective, precum și faptul că gradele lor de comparație se exprimă în mod similar dau naștere la alte greșeli de acord, care nu lipsesc nici chiar din literatura lingvistică:

Dintre cuvintele împrumutate — afirmă un cercetător — **cele** mai repede se adaptează la sistemul limbii cele populare.

Dintre toate lucrările sau studiile de specialitate — ne spune altcineva — dicționarele sînt **cele** mai strîns legate de practică.

Eroarea comună ambelor citate constă în folosirea lui **cele** în locul lui **cel** (articol demonstrativ invariabil, fiindcă servește aici la formarea superlativului relativ al adverbelor **repede** și **strîns**). Tot greșeli de aceeași natură mai sînt și **Voi munciți cel mai bine** (în loc de „**cel** mai bine”) ori **Cele mai amplu derbătute au fost problemele dezarmării** (cum am citit, cîndva, într-o publicație periodică). Pentru a înțelege acest aspect cu totul special al acordului prin atracție și pentru a putea evita greșelile de felul celor semnalate mai sus, e necesar să se știe că, în mod regulat, articolul demonstrativ sau adjectival își schimbă forma (în funcție de genul, numărul și cazul substantivului următor sau precedent) **numai cînd servește la formarea superlativului relativ al adjectivelor determinate**. Cf. **omul cel mai frumos** (ori **cel mai frumos om**) față de: **celui mai frumos om**, **oamenii cel mai frumoși** sau **cel mai frumoși oameni**, **celor mai merituoși tineri**, **cele mai mîndre fete** etc. Prin analogie cu situația de la adjective, se poate spune și: **partea cea (mai) de jos** sau **tablourile cele (mai) de sus**, fiindcă adverbul funcționează aici ca determinant, într-un grup nominal. În exemplele citate mai înainte, genul și numărul substantivului au fost greșit impuse și lui **cel**, al cărui rol nu mai este acela de element de relație între un substantiv articulat și atributul lui adverbial. După cum se poate ușor observa, **cel** ajută acolo la formarea superlativului relativ al

unor adverbe care nu se află în vecinătatea substantivelor și nici nu funcționează ca atribute ale acestora (*cele mai repede*, spre exemplu, este indiscutabil un complement circumstanțial de mod pe lângă verbul *se adaptează*). Dacă *cel* își modifică totuși forma (devenind *cele*, *cei* sau *cea*), cauza trebuie căutată tot în atracția pe care o exercită (de la oarecare distanță) substantivele, adjectivele și pronumele cu formă de plural sau de gen feminin (Cf. și: *Maria dansează cea mai frumos*, în loc de *cel mai frumos*).

Cu precizările pe care le-am făcut până aici nu am epuizat „acordul adverbial”, întrucât există și situații ceva mai complicate, în fața cărora specialiștii înșiși pot avea ezitări. Astfel, când „formantul” *cel* este plasat după un substantiv articulat și înaintea unui adverb de mod, greșelile de felul celor care urmează sînt aproape inevitabile: *Operația cea mai ușor de înfăptuit este adunarea materialului*; *Lucrările cele mai greu de realizat sînt cele de sinteză*, *Oamenii cei mai solid instruiți sînt cei trecuți prin școală* etc. În toate aceste cazuri, *cel* ar trebui să rămână invariabil, deoarece adverbele *ușor*, *greu* și *solid* nu se grupează sintactic cu substantivul precedent, ci funcționează ca circumstanțiale de mod, primele două pe lângă supinele *de înfăptuit* și *de realizat*, iar ultimul pe lângă adjectivul *instruiți* (de origine participială). Datorită mării lor frecvențe, ca și perspectivelor de generalizare pe care le au, „greșelile” din ultima categorie ar putea fi privite de pe acum ca situându-se la granița dintre corect și incorect sub raport gramatical.

PREPOZIȚIA

Împreună cu conjuncțiile (cărora le va fi consacrat subcapitolul următor), cu pronumele relative (*care*, *cine*, *ce*, *ceea ce* etc.) și cu adverbele relative (*cînd*, *cît*, *cum*, *încotro* etc.), prepozițiile pot fi grupate în categoria mai largă a **elementelor de relație**, numite astfel pentru că ajută la exprimarea raporturilor dintre părțile unei propoziții și dintre propozițiile unei fraze. Spre deosebire de pronumele și adverbele relative, care au atît funcțiune relațională, cît și valoare de părți de propoziție, conjuncțiile și prepozițiile sînt simple „cuvinte auxiliare” sau *instrumente gramaticale* (cum li se spune în mod obișnuit). Aceasta înseamnă că ele sînt lipsite de conținut „noțional” propriu-zis, ceea ce le opune pe amîndouă celorlalte părți de vorbire discutate pînă aici (cu excepția articolului, care are o situație specială, descrisă pe larg în *LRC*, vol. I, p. 134—138). Alături de absența conținutului noțional (prin care se explică *lipsa de autonomie sintactică* a conjuncției și prepoziției), celor două părți de vorbire le mai este caracteristică și **invariabilitatea morfologică**, pe baza căreia sînt clasate în categoria părților de vorbire neflexibile, alături de *interjecții* și de *adverb* (care a fost prezentat mai înainte). În ce rezidă diferența dintre prepoziție și conjuncție sau dintre amîndouă și interjecție va rezulta din întreaga discuție care urmează.

CONȚINUTUL SEMANTIC AL PREPOZIȚIEI

Problema de care ne vom ocupa mai întîi este pe cît de importantă și de interesantă, pe atît de spinoasă și de controversată. Ceea ce trebuie să respingem, din capul locului, este părerea că prepozițiile ar fi cuvinte *vide*, pentru că nu au funcțiune sintactică proprie, adică „nu pot alcătui singure termeni

unei sintagme”. În realitate, din moment ce prepozițiile exprimă anumite raporturi sintactice (asupra cărora ne vom opri mai departe), este limpede că ele au, în primul rînd, un conținut semantic care poate fi numit **gramatical**. Alături de acesta, prepozițiile mai au și un **sens lexical**, care este mai mult ori mai puțin vag și care nu se poate preciza decît în context. Astfel, *pe* „semnifică ideea de contact, privit concret sau gîndit analogic pentru două sau mai multe elemente” (vezi *DLR*, s.v.), *după* exprimă îndosebi „posteritatea”; *către* indică „direcția și apropierea”, fiind un sinonim al lui *înspre*; *în* este relativ specializat pentru a exprima „interiorul unui spațiu ori al unui obiect”, după cum *din* este și el oarecum specializat pentru „desprinderea din interior”; *cu* exprimă *cel* mai adesea „asocierea” și se opune semantic lui *fără* prin care exprimăm, de obicei, „aspectul negativ al asocierii” etc. Existența unui sens lexical atît la prepoziții, cît și la conjuncții este recunoscută chiar în *GLR* (ediția a II-a, vol. I), unde se poate citi:

Prepozițiile nu au sens lexical de sine stătător, dar nu sînt complet lipsite de sens lexical (p. 329);

Deși conjuncția nu e lipsită complet de sens lexical, ea nu are un sens lexical de sine stătător (p. 388).

În aceeași lucrare se mai arată că prepozițiile sînt, de obicei, polisemantice, că sensurile lor lexice sînt, în general, abstracte și că **grădul de abstractizare a sensului** nu este același la toate prepozițiile. Astfel *a*, *de* și *despre* sînt, în mod evident, mai abstracte decît *lingă*, *sub* sau *deasupra*. Tot așa, *asupra* este o prepoziție mai abstractă decît *deasupra*, chiar atunci cînd cea dintîi indică direcția concretă în spațiu. Să se compare, spre exemplu, *Deasupra casei tale iese/ Și azi aceleași stele* (M. EMINESCU) și *Visam o pescuire minunată stînd cu ochii ațintiți asupra plutei* (M. SADOVEANU). Că prepoziția are un sens lexical propriu, adică distinct de cel al cuvintelor pe care le leagă, se admite și în *LRC* (vol. I, p. 296), unde se compară enunțurile: *e pe birou*, *e lingă birou*, *e în birou* și *e după birou*. Înlocuirea unei prepoziții cu alta (de exemplu *pe* cu *lingă* sau *în* cu *după*) s-ar solda cu modificări semantice analoge celor provocate de substituirea lui *birou* printr-un alt termen din aceeași clasă lexico-gramaticală. Faptul că o prepoziție nu poate fi suprimată sau înlocuită cu alta fără ca sensul contextului să se schimbe este cea mai clară dovadă că ea are un anumit conținut lexical, în general mai greu de definit.

Foarte evident este sensul lexical al prepozițiilor și al locuțiunilor prepoziționale provenite din adverbe și din locuțiuni adverbiale (cf. *contrar*, *înaintea*, *împotriva*, *în fața*, *în urma*, *de-a lungul*, *de-a latul* etc.). Constatarea este cît se poate de firească, avînd în vedere că un cuvînt, cînd trece într-o nouă clasă morfologică, își păstrează, în esență, semnificația lui inițială. Prin urmare este normal ca sensul lexical pe care îl au, de pildă, *jur* ca substantiv și *împreună* ca adverb să se mențină, în mare măsură, chiar după ce aceste cuvinte intră în structura locuțiunilor prepoziționale *în jurul* și *împreună cu*. Slăbirca sensului lexical se observă mai ales la prepozițiile propriu-zise și cu o mare vechime în limbă, cum sînt, spre exemplu: *de*, *la*, *pe*, *în* sau chiar *fără* (care, la origine, nu reprezintă altceva decît adverbul latinesc *foras* „afară”).

Vorbind despre sensul lexical al prepozițiilor trebuie să mai adăugăm că el este, în general, de altă natură decît sensul cuvintelor care corespund unor noțiuni propriu-zise. Chiar dacă deosebirea dintre **cuvintele noționale** și cele fără conținut noțional nu e întotdeauna ușor de făcut, această diferență trebuie, în principiu, men-

ținută, intrucit **de, la, că** și altele nu pot fi puse pe același plan cu **mină, scaun sau frumos**.

În lingvistica românească, prepozițiile au fost studiate mai ales de **Laura Vasiliu** și de **Fulvia Cioabanu** (autoarea capitolului consacrat acestei părți de vorbire în *GLR*, ediția a II-a, vol. I, p. 321–382). Prima dintre cele două cercetătoare s-a ocupat de semantica prepozițiilor românești în ansamblu și a încercat să demonstreze că majoritatea sensurilor unei prepoziții plurisemantice se organizează în jurul unui sens general sau fundamental (independent de context), ceea ce ar fi o condiție suficientă pentru admiterea unității de sens a prepoziției (vezi deosebi *SG*, III, p. 11–42). Într-o măsură mai mică sau mai mare, sensul fundamental sau așa-zisa „constantă semantică intrinsecă” se regăsește în fiecare dintre sensurile secundare sau contextuale ale unei prepoziții. Cât de numeroase și de variate pot fi acestea din urmă se poate vedea, spre exemplu, din analiza temeinică a prepoziției **pe**, căreia i se consacră aproape 24 de coloane în *DLR* (tom. VIII, partea a 2-a, p. 359–370). Pentru prepoziție, în general, și pentru sensul ei lexical, vezi, de asemenea, **Iordan-Robu** (*LRC*, p. 510–522), unde există și o interesantă încercare de a defini semnificațiile fundamentale ale prepozițiilor românești. Alte contribuții la studiul prepoziției sînt citate în bibliografia de la sfîrșitul acestui capitol.

RAPORTURILE SINTACTICE EXPRIMATE DE PREPOZIȚII

Ca *instrument* sau *unealtă gramaticală*, prepoziția are rolul de a exprima exclusiv raporturi sintactice de subordonare sau dependență între două părți de propoziție. Mai precis spus, ea face legătura dintre un atribut sau un complement și partea de vorbire determinată de atributul sau complementul respectiv. Din exemplele care urmează va rezulta mai clar că prepoziția exprimă raporturi sintactice de dependență, pe de o parte între *substantiv, pronume sau numeral* și *atributele* lor, iar, pe de altă parte, între *verb, adverb, adjectiv* sau *interjecție* și *complementele* acestora. Dintre numeroasele situații în care prepoziția exprimă un raport sintactic de dependență între un *substantiv* și *atributul* acestuia (exprimat și el tot printr-un substantiv) cităm: *haine de stofă, dor de ducă, dulap în perete, sac fără fund, butoi cu vin, realizări peste plan, cititul printre rînduri* și altele. Într-un exemplu ca: *Accea de acolo sînt prietenii mei*, prepoziția *de* introduce un atribut al pronumelui *accea*, după cum în *Cei douăzeci de naufragiași au fost salvați* avem de-a face cu un atribut, tot substantival, care determină un numeral cu valoare de substantiv.

Fără a intra prea mult în chestiuni de sintaxă propriu-zisă, e necesar să atragem atenția asupra unui lucru deosebit de important, și anume că, deși prepoziția nu poate avea singură funcțiunea unei părți de propoziție, ea intră totuși în componența diverselor părți de propoziție ca element introductiv al acestora. Precizarea făcută este cu atît mai necesară, cu cît ea nu e valabilă și pentru conjuncție, al cărei rol, în frază și în propoziție, va fi arătat mai departe. Prin urmare, într-un exemplu ca *dor de ducă*, atributul substantival este *de ducă*, după cum în *accea de acolo*, atributul adverbial al pronumelui demonstrativ *accea* este *de acolo*. Iată acum și cîteva exemple de prepoziții care leagă un complement de termenul pe care acesta îl determină și despre care am spus că poate fi un *verb*, un *adjectiv*, un *adverb* sau o *interjecție*: *L-am văzut pe Ion*; *Mă pregătesc de plecare*; *Am terminat de citit*; *Bate la ușa*; *Intră pe poartă*; *Aleargă prin pădure*; *Mergi*

contra vîntului etc. Cînd determină un adjectiv, complementul poate fi, de asemenea, legat de acesta printr-o prepoziție. De exemplu: *E apt pentru serviciu*, *E sigur de reușită* și altele.

Cazurile în care complementul (avînd ca element introductiv o prepoziție) determină un adverb sînt foarte rare și de multe ori discutabile, cum se întîmplă în exemplele: *Vorbește prost peste măsură* și *Locuiește aproape de mine*. În primul caz, s-ar părea că *peste* introduce un complement circumstanțial de mod („Vorbește prost *peste măsură*”), dar mai e posibilă și o altă soluție sintactică mult mai plauzibilă, și anume interpretarea lui *peste măsură* ca o locuțiune adverbială, în care prepoziția *peste* intră ca element constituent.

Dacă schimbăm topica și spunem: *Vorbește peste măsură de prost*, atunci devine și mai clară valoarea de locuțiune adverbială a lui *peste măsură*, care echivalează aici cu „foarte” sau „din cale-afară (de)” și care servește la formarea superlativului absolut. Și celălalt exemplu (*Locuiește aproape de mine*) este ceva mai complicat decît pare la prima vedere. O analiză gramaticală corectă ne obligă să considerăm, mai întîi, că întregul grup *aproape de mine* este un complement circumstanțial de loc, introdus prin locuțiunea prepozițională *aproape de*. În interiorul acestui complement, se poate distinge (cum precizează, pentru alte cazuri, chiar *GLR*, vol. II, p. 162) un complement indirect *de mine* al adverbului *aproape*. Asupra situațiilor de acest fel nu ne putem opri mai pe larg, înainte de a fi discutate unele probleme de sintaxă a prepoziției.

În cîteva cazuri, prepoziția leagă un complement de interjecția pe care acesta o determină. De exemplu: „*Hai la cinema!*” sau *Este vai de el*, în care *de el* este complementul indirect al lui *vai* (care funcționează aici ca nume predicativ). Cu privire la rolul pe care îl îndeplinește prepoziția e bine să se mai știe că ea poate lega și numele predicativ în acuzativ sau în genitiv de verbul copulativ împreună cu care cel dintîi alcătuiește un predicat nominal. De exemplu: *El nu e ca tine*; *Casa este din lemn*; *Lemnul este de brad*; *Cerul este de un albastru închis* sau (cu numele predicativ în genitiv): *Bălcescu era împotriva asupririi sociale și naționale*.

Pentru unele detalii referitoare la raporturile sintactice pe care le exprimă *principalele prepoziții ale limbii române* trebuie consultat capitolul intitulat în felul acesta din *GLR* (vol. I, p. 334–382).

CLASIFICAREA PREPOZIȚIILOR DUPĂ STRUCTURĂ

Numeroasele prepoziții românești (al căror inventar complet nu a fost încă stabilit) pot fi clasificate după diverse criterii, începînd cu originea (de obicei latinească) și terminînd cu distribuția (sau posibilitățile concrete de a se combina cu alte părți de vorbire). Ceea ce ne interesează deocamdată și în mod special este clasificarea prepozițiilor după structură, adică după aspectul lor pur formal. Repartizarea după acest criteriu arată că există *prepoziții propriu-zise* (care pot fi simple sau compuse) și *locuțiuni prepoziționale* (asupra cărora ne vom opri la momentul potrivit).

a) *Prepozițiile simple* sînt cele formate dintr-un singur element (**a, cu, de, în, la, pe, fără, sub, spre** etc.) și cele rezultate din contopirea a două elemente (în trecerea de la latină la română sau în interiorul limbii noastre): **lingă, pînă, peste, pentru** (provenit din *printru*), apoi: **din, prin, dintre, dinspre,**

printre, asupra și altele, a căror structură mai complexă nu este totuși analizabilă. Astfel de prepoziții se mai numesc și **p r i m a r e** (sau *propriu-zise*), fiindcă sînt moștenite din latină sau sînt formate în limba română (într-o fază foarte veche) din elemente bine sudate sau aglutinate. Cf. **prin** (< *pre + în*), **dintre** (< *de + între*), **dinspre** (< *de + înspre*) și altele.

b) **Prepozițiile compuse** sînt cele formate, de obicei, din două prepoziții simple, care nu s-au sudat atît de mult, încît să facă impresia unui singur cuvînt (ca în cazul lui **din**, spre exemplu). Pe aceasta am trecut-o printre prepozițiile simple, fiindcă așa este ea simțită astăzi, însă din punct de vedere genetic (adică al modului în care s-a născut), ea reprezintă un cuvînt compus, rezultat din fuziunea lui *de + în*. În limba actuală, sînt simțite ca prepoziții compuse **de la, pe la, de pe, de către, de lingă, fără de, înspre** și altele (pentru care vezi *FCLR*, vol. I, p. 225—227). În funcție de gradul de fuziune a elementelor care le alcătuiesc, prepozițiile compuse se scriu separat (ca în cazul lui: *de la, pe la, fără de, pe lingă*) sau împreună (de exemplu: *înspre, dinspre* sau *dintru*, care provine din *de + întru*). Înainte de a încheia discuția privitoare la prepozițiile compuse, vom mai adăuga că unele dintre ele pot fi formate din cîte trei prepoziții simple (de exemplu: **de pe la, de pe lingă** sau **pînă pe la**). Precum vedem, în astfel de combinații intră prepozițiile foarte vechi și mult uzitate, care (din această cauză) sînt și cele mai „delexicalizate”.

Alături de prepozițiile simple și compuse există, în limba română, un mare număr de locuțiuni prepoziționale, pe care nu putem să le identificăm, întotdeauna, cu foarte multă ușurință. Ele sînt grupuri de două sau mai multe cuvinte care prezintă o unitate de sens și îndeplinesc același rol ca și prepozițiile propriu-zise. De obicei, locuțiunile prepoziționale sînt alcătuite din substantive sau adverbe, urmate ori, cel mai adesea, precedate de prepoziții. Iată exemple pentru fiecare dintre situațiile amintite:

a) *în fața, în urma, din pricina, cu excepția, în privința, în jurul, în ciuda, în posesia sau față de* (cu prepoziția după substantiv).

b) *împreună cu, în afară de, alături de, în sus de, în jos de, ori* (cu adverbul articulat): *în afara, pe dinafara, pe dinaintea* etc.

c) Dintre locuțiunile prepoziționale cu o structură diferită sau mai complexă decît a celor amintite mai pot fi citate: *de-a lungul, de-a latul, în afara de, odată cu, în raport cu, începînd cu, rescritor la, privitor la* sau chiar *în (ceea) ce privește*, al cărei statut locuțional este pe nedrept contestat de unii cercetători (vezi chiar *GLR*, vol. II, p. 321), poate și pentru că nu se știe că această îmbinare frazeologică traduce literal (deci calchiază) fr. *en ce qui concerne*.

La cele spuse ar mai fi de adăugat un lucru asupra căruia am mai insistat, de altfel, și anume că unele adverbe și locuțiuni adverbiale devin, prin articulare, prepoziții și, respectiv, locuțiuni prepoziționale. De exemplu: *împotriva* (adverb), față de *împotriva* (prepoziție), *în afara* (locuțiune adverbială) față de *în afara* (locuțiune prepozițională) sau *pe dinainte* față de *pe dinainte* (care arată și mai clar cît de puțin avansat este procesul de „delexicalizare” în cazul unor prepoziții și locuțiuni prepoziționale de origine adverbială).

REGIMUL CAZUAL AL PREPOZIȚIILOR

Conform acestui criteriu, prepozițiile din limba română pot fi clasificate în trei categorii fundamentale în funcție de **c a z u l** pe care îl impun substantivului următor sau substitutelor acestuia.

a) Imensa majoritate a prepozițiilor simple și compuse se construiesc cu cazul **a c u z a t i v**: *Mîine mergem la teatru; Este vrednic de laudă; Vom trece și pe la voi* etc. Tot regim de caz acuzativ au **ca, decît și cît** (incluse în *LRC*, vol. I, p. 294—295, printre prepoziții), dar numai cu condiția ca termenul comparat să fie în nominativ. Cf.: *Noi sîntem mai generoși decît voi*, față de: *Nouă ne datorează mai mult decît vouă* (unde pronumele personale sînt în cazul dativ). Cu acuzativul se mai construiesc și locuțiunile al căror ultim element constituent este o prepoziție: **Față de părinți avem mari obligații; Relativ la plecarea vom mai discuta sau Împreună cu noi vor merge și ei.**

O precizare care ni se pare absolut necesară se referă la construcțiile prepoziționale cu valoare de genitiv sau dativ. Întrucît *la mijloc de codru* înseamnă *la mijlocul codrului*, iar *Am dat apă la cai* este echivalent cu *Am dat apă cailor*, cei insuficient inițiați în gramatică săvîrșesc greșeala de a considera că (în aceste construcții vechi și populare), substantivele *codru* și *cai* sînt în genitiv și, respectiv, în dativ. În realitate, întreaga construcție prepozițională are valoare de genitiv sau dativ, însă substantivele precedate de prepoziții nu pot fi decît în cazul acuzativ. Cf. și expresia *(în) fapt de zi*, care echivalează cu *(în) faptul zilei* (adică la începutul ei). Prin analogie cu această expresie (mai veche și mai frecventă), aî apărut *în fapt de seară* și chiar *în fapt de dimineață*, în care substantivele precedate de prepoziția *de* sînt tot în acuzativ.

b) Prepozițiile propriu-zise care se construiesc cu **g e n i t i v u l** nu sînt decît două: **asupra și contra** (care e un neologism). În limbajul administrativ comercial, ultima prepoziție se construiește cu acuzativul (*contra cost, contra chitanță, contra ramburs*). Regim de caz genitiv au și prepozițiile care provin din adverbe prin articulare (*înaintea casei, înapoia garajului, împotriva ploii, înăuntrul canalului, îndărătul mesei* etc.). Tot în această categorie trebuie incluse locuțiunile prepoziționale al căror ultim element component este articulat (*în privința, în vederea, în fața, în jurul, în dreptul, din cauza, din pricina, de-a lungul, de-a latul* și altele).

Prepozițiile și locuțiunile prepoziționale care cer în mod obișnuit genitivul se pot construi și cu un adjectiv posesiv în acuzativ. De exemplu: *El este contra ta* (față de genitivul: *contra soarei tale*); *A pus stăpînire asupra mea*; *A trecut pe dinaintea noastră*; *A întîrziat din pricina voastră* etc. Cîteva dintre prepozițiile și locuțiunile prepoziționale la care ne referim se mai pot construi și cu un pronume personal în cazul dativ (la forma neaccentuată și cu valoare posesivă): *Și-a aruncat privirile asupra-mi*; *S-au învîrțit în juru-ți*; *În fața-l stătea o doamnă* și altele.

c) Foarte puțin numeroase sînt și prepozițiile care cer cazul **d a t i v**. Ele provin din alte părți de vorbire, prin schimbarea clasei lexico-gramaticale și sînt următoarele: **datorită, mulțumită, potrivit, conform și contrar**. O situație oarecum specială are **grație**, care este un substantiv neologic de origine latină savantă (*gratia*). După modelul locuțiunii prepoziționale franțuzești *grâce à* (cf. *grăce à son aide* „datorită ajutorului său”), rom. *grație* (sub forma lui nearticulată) a început să se folosească și el cu valoare de prepoziție urmată de un substantiv în dativ: **Grație ei i-a revenit inspirația poetică** (L. REBREANU, în *DLRLC*, vol. II, p. 407, col. 1).

TENDINȚE ȘI GREȘELI ÎN FOLOSIREA PREPOZIȚIILOR

Inventarul bogat al prepozițiilor românești, precum și polismul multora dintre ele (adică faptul că au mai multe funcțiuni sau valori) explică, în ultimă analiză, o serie de tendințe și de greșeli legate de folosirea acestui complicat instrument gramatical, pe care prea puțini vorbitori de limbă română îl „mînuiesc” în mod ireproșabil. Cauzele imediate ale inovațiilor (pozitive sau negative) și în general ale devierilor de la uzul tradițional sînt, după cum vom vedea, mult mai numeroase și mai variate. Ele încep cu insuficienta cunoaștere a unor reguli gramaticale concrete și se termină cu influențele exercitate de unele limbi străine sau cu necesitatea fi-rească de a realiza o exprimare cît mai clară, mai variată și mai nuanțată. Ultima precizare ne obligă să facem convenita distincție între ceea ce este, într-adevăr, greșit și ceea ce constituie rezultatul unor tendințe de înnoire parțială a sistemului prepozițional românesc. Astfel, de mai multă vreme, se observă preferința pentru **dintre** în loc de **din**, atunci cînd trebuie exprimat un anumit aspect al raportului **p a r t i t i v**, și anume desprinderea unui exemplar ori a mai multora dintr-un grup de obiecte identice sau asemănătoare: *O bună parte dintre copiii lumii sînt nefericiți; Fiecare dintre noi poate să greșească; Primul dintre argumente este prea puțin convingător* etc.

În unele lucrări de specialitate se consideră că exprimările de felul celor care urmează sînt nerecomandabile sau chiar greșite: *Spectacolul a fost unul din cele mai reușite; Multe din mijloacele rămase rudimentare la Macedonșka se valorifică abia acum în întregime; Unul din evenimentele notabile a fost prima audiență a unei lucrări corale ș.a.m.d.* În realitate, asemenea exprimări nu trebuie socotite greșeli propriu-zise, de vreme ce ele continuă o veche tradiție (constînd în folosirea lui **din** cu valoare partitivă) și nu lipsesc nici chiar din lucrările unor cunoscuți lingviști contemporani: *Fiecare din fazele prin care trece societatea a produs alte elemente lexicale* (ROM. LIT., nr. 35/1979, p. 8); *Unele din problemele enumerate aici sînt însă de domeniul psihologiei cunoașterii* (LRC, II, p. 33); *Limba română nu păstrează nici unul din sensurile latine ale cuvîntului* (SCL, nr. 5/1978, p. 531). S-ar mai putea da zeci de alte exemple pentru a se demonstra că **din** cu valoare partitivă este mai vechi decît **dintre**, avînd aceeași funcțiune și că cele două construcții prepoziționale sînt (de cele mai multe ori) în raport de **v a r i a ț i e l i b e r ă**. Aceasta înseamnă că ele sînt echivalente din punct de vedere semantic și că cei mai mulți vorbitori le simt, probabil, la fel de normale sau corecte. În treacăt fie spus, acest fapt și explică numeroasele inconsecvențe care se observă în exprimarea orală și în scrisul românesc contemporan.

Nu încapă îndoială că, în limba actuală, **dintre** cîștigă totuși teren în detrimentul lui **din** și că va veni o vreme cînd această ultimă prepoziție (prea bogată în sensuri) își va pierde, într-o foarte mare măsură, funcțiunea ei partitivă. Numai urmată de un substantiv sau de un substitut al acestuia la singular **din** va continua să-și păstreze valoarea partitivă, ca în exemplul: *O parte din averea lui sînt cărțile*. În orice caz, afirmația că se răspindește folosirea lui **din** în locul lui **dintre** contrazice atît istoria limbii, cît și realitatea lingvistică actuală. De altfel, pe vremea cînd nu exista încă cea de-a doua prepoziție (formată din **d e + î n t r e**), se folosea cu sens partitiv **din** chiar acolo unde, astăzi, îl simțim mult mai firesc pe **dintre**: *Aici vede omul adesea dealuri, din care unele sînt cu păduri* (D. GOLESCU, în DLRLC, vol. II, p. 118).

col. 2.) Înaintea lui **din**, care, la originea lui, este tot un cuvînt compus (**d e + î n**), apărea întrebuintată cu valoare partitivă prepoziția **d e**: *Numai o parte de nemți supuși n-au fost* (N. COSTIN, în CADÉ, p. 385, col. 1). Așa cum **din** l-a înlocuit parțial pe **d e** în exprimarea raportului partitiv (spunem totuși o bucată de piine), la fel și **dintre** se va substitui lui **din** acolo unde această prepoziție a început să devină insuficient de clară și de concretă.

Prin nevoia de precizare și prin tendința de concretizare se pot explica și alte „mișcări” care au loc în interiorul sistemului prepozițional românesc. Astfel, **din** îl înlocuiește pe mai vechiul **d e** (care exprimă raporturi prea multe și variate) în construcții de felul lui: *haină de piele, pulover de lînă, cercei de aur, masă de lemn, ceaî de mușfel* și altele, care devin: *haină din piele, pulover din lînă* etc. Vorbitorii preferă construcția cu **din**, fiindcă prezența acestei prepoziții sugerează mai bine existența unei acțiuni (*haină din piele* înseamnă „haină făcută sau confecționată din piele”). Prin analogie s-a putut ajunge și la *marfă* (sau *mărfuri*) **din import**, unde înlocuirea lui **d e** prin **din** nu mai are o justificare de aceeași natură. Tot prepoziția **d e** este adeseori înlocuită prin **cu**, atunci cînd atributul substantival pe care îl introduce exprimă conținutul elementului determinat. *Un pahar de apă* devine *un pahar cu apă* și același lucru se întîmplă cu *un car de lemne, o carte de basme, o pungă de bani* și multe altele. După cum vedem, și în aceste cazuri exprimarea cîștigă în precizie sau claritate, pentru că *un pahar de apă* poate să însemne atît „umplut cu apă”, cît și „făcut pentru a bea din el apă”, ceea ce îl deosebește de *paharul de vin*, care are o altă destinație. Exprimarea tradițională începe să fie părăsită și în cazul construcției *Cîntă la vioară* sau *din vioară/cimpoi* etc., căreia mulți vorbitori îi preferă pe *Cîntă cu vioara* (ori *cu cimpoiul*), întrucît prepoziția **cu** este mai specializată decît **din** sau **la** pentru a exprima instrumentul cu ajutorul căruia se săvîrșește o acțiune.

Nevoia de precizare și tendința de concretizare (adeseori invocate) au dus și la apariția prepozițiilor compuse **despre** și **de către**. Deoarece o propoziție ca *S-a spus de tata* putea fi înțeleasă în două moduri diferite, s-au adăugat, după **d e** prepozițiile **spre** și **către**, ajungîndu-se la formulări complet deosebite, însă lipsite de orice echivoc: *S-a spus despre tata* și *S-a spus de către tata*. De multe ori, cele două perechi de prepoziții (adică **d e/despre** și **d e/de către**) pot apărea, fiecare dintre ele, în raport de variație liberă. Prin urmare, putem spune, spre exemplu, la fel de corect și cu exact același sens: *Poemul „Luceafărul” a fost scris de Eminescu și a fost scris de către Eminescu*. În mod corect, prepoziția compusă **d e către** se folosește numai atunci cînd cu ajutorul ei se introduce numele autorului unei acțiuni pe care o exprimăm, de obicei, printr-un verb la diateza pasivă. Aceasta înseamnă că ea introduce, în primul rînd, un complement de agent personal, căruia îi este, de altfel, specifică. Prin analogie, **d e către** se poate folosi și înaintea unor complemente de agent nepersonale (nume proprii de țări, instituții etc.) dacă trebuie subliniat autorul acțiunii exprimate printr-un verb cu înțeles pasiv: *Premiile sînt acordate de către Academia R.S.R.* În ultima vreme, asistăm la o puternică extindere în utilizarea acestei prepoziții, care apare chiar înaintea unor complemente de agent exprimate printr-un nume de obiect sau printr-un substantiv abstract. Cităm cîteva exemple din presa cotidiană și din unele publicații periodice: *Arborele secular a fost deplasat într-un „ghiveci” uriaș... tras de către un tanc; O serie de viruși... au fost în prealabil activați de către un agent chimic; 68 la sută din*

alergiile căilor respiratorii... sînt provocate de către praful din locuințe; Relația dintre necesitate și întîmplare... este explicată de către materialismul dialectic etc.

O altă greșeală frecventă constă în confundarea prepozițiilor **de pe** și **după** (care cunoaște o variantă hipercorectă **dupe**, explicabilă prin reacția față de rostirea muntenească **pă** a lui **pe**). Notăm mai întîi un exemplu de înlocuire a lui **după** prin **de pe**, ca în următoarele versuri populare (citare în GLR₁, vol. I, p. 361): *Hoții că s-or deștepta, / De pe noi că s-or lua* (PAMFILE, Cîntece de țară, p. 92).

Cazurile de înlocuire a lui **de pe** prin **după** sînt incomparabil mai numeroase atît în vorbirea populară, cît și în exprimarea orală sau scrisă a oamenilor mai mult ori mai puțin instruiți și cultivați. Astfel, auzim adeseori spunîndu-se: *Ia cartea după masă!* ori *Te-am șters după listă*, deși e clar că, dacă spunem *Te-am trecut pe listă*, trebuie să spunem și *Te-am șters de pe listă*, întrucît **de pe** se corelează aici cu prepoziția simplă **pe**. Din același motiv prezența prepoziției compuse **de pe** se impune și în structura zicalei: *Nu da vrabia din mîna pe cioara de pe gard* (nu *după gard*, cum am auzit de cîteva ori). Chiar un scriitor cum este Nicolae Filimon și-a intitulat un capitol al celebrului său roman *Ciocoii vechi și noi: Fă-te om de lumea nouă*, *Să furi cloșca după ouă* (cînd, de fapt, este corect: *de pe ouă*). La cele spuse adăugăm că versurile unei mai vechi și binecunoscute romanțe sună aproape sistematic:

Să-mi cînti, bătrîn cobzar, ceva
Să-mi cînti ce-oi ști mai bine,
Că vin și-oi da și bani și-oi da
Și haina după mine.

Cazurile de greșită înlocuire a unei prepoziții prin alta sînt foarte numeroase și variate, cum dovedesc, printre altele, exemplele care urmează: *Suferă cu ficatul* (în loc de: *Suferă de ficat*); *Împărțirea unor cărți de domeniul esteticii* (în loc de: „din domeniul esteticii”); *Sociolingvistica studiază relațiile între limbă, cultură și societate* (în loc de: „relațiile dintre limbă, cultură și societate”, deoarece **între** se folosește numai după un substantiv nearticulat sau precedat de articolul nehotărît). Cei care spun sau scriu *distanța între două orașe* traduc fr. *la distance entre deux villes*, după cum cei care *insistă pe un subiect*, spre exemplu, se lasă și ei influențați de modelul franțuzesc, care este *insister sur* (un *sujet*). O greșită traducere este și expresia **prin avion**, căreia în franceză îi corespunde *par avion*. Întrucît aici *par* înseamnă *cu* (ajutorul), deci are un sens instrumental, este mai bine să spunem *cu avionul* sau să acceptăm și noi expresia franțuzească, devenită internațională.

Acad. Al. Graur a observat că și prepoziția **de** este frecvent înlocuită cu **pentru** cînd introduce un atribut substantival care exprimă scopul. În *Tendințele actuale ale limbii române* (p. 328—329) se citează numeroase exemple de felul lui: *cereri pentru încetarea bombardamentelor*, *cereri pentru abonamente*, *planuri pentru extinderea agresiunii*, *proiect pentru un alfabet universal*, *tentativă pentru corectarea recordului* etc. Avem convingerea că, măcar în parte, și aici e vorba tot de o influență a limbii franceze (mai precis de o traducere a fr. *pour* prin rom. *pentru*), care tinde să se extindă îndeosebi în stilul publicistic.

Cele mai numeroase greșeli legate de întrebuintarea prepozițiilor constau, probabil, în omiterea, din exprimare, a unora dintre aceste instrumente de ordin gramatical. Cităm numai cîteva exemple de prepoziții (simple sau compuse), pe care le închidem între paranteze duble, marcînd, în felul acesta, absența lor din text: *Expoziția [pe] care am vizitat-o este interesantă*; *Nu pot*

separa [pe] una de cealaltă; *literatura română [de] după 23 August 1944*; *Au fost construite încă 100 [de] apartamente*; *vacanța de iarnă și [de] primăvară*; *oamenii muncii de la orașe și [de la] sate*; *Ne revine o mare răspundere în păstrarea și [în] apărarea avutului obștesc* etc. De multe ori citim că *biroul (sau cabinetul) este deschis de la 8-14*, în loc de *este deschis de la 8 la 14* (sau și mai corect: *de la 8 pînă la 14*). Pe baza acestor exemple și a altora, pe care spațiul nu ne permite să le cităm, se poate afirma că suprimarea prepozițiilor este una dintre cele mai puternice tendințe care se manifestă în structura gramaticală a limbii române contemporane.

CONJUNCȚIA

Asemenea prepoziției, de care ne-am ocupat foarte pe larg, **conjuncția** face și ea parte din categoria „instrumentelor gramaticale” sau a **cuvintelor funcționale** (cum li se spune, tot mai des, în lingvistica modernă, după engl. *function words*). Combinînd mai multe definiții, vom numi **conjuncție** *partea de vorbire neflexibilă, care este lipsită de conținut noțional și de autonomie sintactică și care poate lega: două propoziții într-o frază, o parte de propoziție și o propoziție sau două unități sintactice în interiorul aceleiași propoziții*. Funcțiunea de conjuncție este îndeplinită și de alte părți de vorbire, cum sînt **adverbele** și **pronumele relative**, care trebuie avute și ele în vedere cînd studiem sistemul conjuncțional al limbii române.

Deosebirile dintre cuvintele relaționale (prepoziții, conjuncții, adverbe relative și pronume relative) au fost examinate, printre alții, de către D. D. Drășoveanu în CL, XIII (1968), nr. 1, p. 19—32. Pentru detalii privitoare la *elementele de relație*, vezi, de asemenea, LRC, vol. I, p. 290 și urm. Afirmatia (foarte răspîndită, de altfel) că prepozițiile și conjuncțiile *nu au funcțiune sintactică*, pe cînd pronumele și adverbele relative au o asemenea funcțiune în propoziția pe care o introduc (cf. *op. cit.*, p. 314), este adevărată, dar, în același timp, ea este și foarte echivocă. Admițînd (cum aici nu se poate altfel) că prepozițiile și conjuncțiile sînt elemente relaționale, deci că leagă ceva, admitem implicit că ele au și o **funcțiune**, adică un rol sintactic bine definit. Ceea ce conjuncțiile și prepozițiile nu pot îndeplini singure este *funcțiunea unei părți de propoziție*; de aceea ar fi mai bine să ne fixăm la această formulare propusă de acad. Al. Graur în recenzia la prima ediție a acestei lucrări (pentru care vezi ROM. LIT., nr. 6 din 8 februarie 1973, p. 13). În lumina precizărilor făcute, exprimarea din SMLRC (p. 293—294) ni se pare și mai puțin recomandabilă, întrucît aici citim despre conjuncții că „leagă propozițiile, dar nu au rol sintactic în nici una dintre propozițiile pe care le leagă, pe cînd pronumele și adverbele relative au rol sintactic propriu (de subiect, complement etc.).

CONȚINUTUL SEMANTIC AL CONJUNCȚIILOR

Asupra acestei probleme nu este cazul să insistăm, întrucît cele spuse despre prepoziție se potrivesc, în linii mari, și pentru conjuncție. Fără a lipsi cu desăvîrșire, sensul lexical al conjuncției este totuși umbrat de semnificația ei gramaticală, care rămîne întotdeauna dominantă în raport cu cea lexicală. Este de la sine înțeles că (la fel ca și prepozițiile), conjuncțiile se deosebesc, într-o măsură mai mică sau mai mare, în ceea ce privește pierderea conținu-

tului lor lexical. Din acest punct de vedere, **că** și **de**, spre exemplu, sînt mai delexicalizate și deci mai abstractizate decît **căci**, **deși**, **fiindcă** etc. (ale căror elemente componente s-au aglutinat) și în special decît: *chiar dacă*, *cu toate că*, *de cîte ori*, *așa cum*, *ca și cum*, *de vreme ce*, *îndată ce* și altele, care, în planul sincroniei, sînt locuțiuni conjuncționale. Precizarea făcută mai arată că între cuvintele cu conținut noțional sau sens lexical deplin și așa-zisele instrumente gramaticale nu există granițe sau limite tranșante, trecerea din prima categorie în a doua realizîndu-se în timp și nu prin delexicalizarea totală a celor dintîi. După cum am mai subliniat, conjuncțiile și prepozițiile nu au totuși sens lexical de sine stătător, ceea ce le împiedică să îndeplinească singure funcțiunea unor părți de propoziție și să servească drept bază derivativă pentru formarea de noi cuvinte.

RAPORTURILE SINTACTICE EXPRIMATE DE CONJUNCȚII

Spre deosebire de *prepoziție*, care exprimă numai raporturi sintactice de dependență și exclusiv la nivelul propoziției, *conjuncția* exprimă atât raporturi de coordonare, cît și de subordonare. Raporturile de subordonare pe care le exprimă conjuncția nu pot fi decît între două propoziții, așadar, la nivelul frazei. De exemplu: *Am auzit că va pleca mîine* sau *E supărat, deși nu i s-a întîmplat nimic*. În frazele citate, rolul conjuncției este de a lega o propoziție subordonată de regenta ei, care, în cazurile de față, este, în același timp, și propoziție principală (*am auzit* și *e supărat*). Tot la nivelul frazei conjuncția mai poate face legătura între două propoziții de același fel sau diferite (principale ori secundare): *Se plimbă și fredonează o melodie*; *A învățat să înoate și să patineze* etc. În ultima frază, conjuncția și leagă două complementive directe, deci două subordonate de același fel, care depind de aceeași regentă (*a învățat*). În fraza *Lucrează ce poate și cînd poate* conjuncția și leagă o complementivă directă și o temporală, așadar două subordonate de natură diferită.

Tot la nivelul frazei există și situații cînd conjuncția exprimă raporturi de coordonare între o parte de propoziție și o propoziție subordonată. De exemplu: *A cumpărat cărți și ce a mai găsit*, unde *cărți* este complementul sau obiectul direct al verbului din regentă, iar *ce a mai găsit* este o complementivă directă subordonată aceleiași verb și legată de *cărți* prin conjuncția coordonatoare și. În interiorul sau la nivelul aceleiași propoziții, conjuncția leagă părți de propoziție care stau pe același plan și care pot fi de același fel (de pildă: două complemente directe sau circumstanțiale), apoi elementele alcătuitoare ale unui subiect multiplu ori ale unui nume predicativ multiplu. Exemplele sînt ușor de găsit: *Iubește muzica și literatura*; *Merge la teatru sîmbăta sau duminica*; *Eminescu și Creangă au fost buni prieteni*; *Este înalt și subțire*; *Nu știu dacă e bun sau rău* etc. Cele două părți de propoziție pe care le leagă conjuncția și care stau pe același plan pot să difere între ele, ca în exemplul foarte simplu: *Cere-mi orice și oricînd*, în care conjuncția și unește un complement direct și un complement circumstanțial de timp.

Cunoscînd foarte bine rolul pe care îl au *conjuncțiile*, *prepozițiile* și celelalte elemente de relație, este relativ ușor să facem distincția necesară între cele două sau chiar trei valori total diferite pe care le poate avea, după împrejurări, unul și același instrument gramatical sub raport formal. Astfel, **de** este, după cum am văzut, *prepoziție*, dar în graiurile regionale are

și valoarea unui *pronume relativ invariabil*, ca în exemple de felul lui: „a de s-a plîns că e nedreptățită”; „casele alea de ți le-am arătat” etc. În mod foarte frecvent, **de** mai are și valoare de conjuncție care introduce diverse tipuri de subordonare, cum ar fi: o condițională („De mergi tu, eu n-am ce căuta”), o atributivă („Are obiceiul de întîrzie”), o complementivă directă („Mă întrebă de știu ceva despre tine”), o complementivă indirectă: „Ne pune dracu de urnim o stîncă din locul ei...” (I. CREANGĂ), o consecutivă („Plînge de-ți face milă”), apoi o concesivă, o finală, o predicativă și chiar o subiectivă, ca în următoarele versuri ale unui poet contemporan:

De stăm vecini
Și de putem cuprinde depărtarea
E fiindcă au trăsniț la rădăcini
Străvechile păduri de mărăcinl... (Dan Deșliu)

Este de remarcat că, în cazul de față, verbul *a fi* are valoare predicativă, nu copulativă, deci el formează singur predicatul propoziției principale: *Faptul că stăm vecini și că putem cuprinde depărtarea e* (adică se întîmplă, se petrece ori este posibil), *fiindcă am trăsniț la rădăcini străvechile păduri de mărăcini*. Ultima propoziție este cauzală, iar primele două sînt subiectul lui *e*, adică al propoziției regente și, totodată, principale.

După cum am mai subliniat, cu funcțiune de conjuncție se mai întrebuintează, în frază, pronumele relative (**care**, **cine**, **ce**), precum și unele adverbe de loc, de timp și de mod (**unde**, **cînd**, **încotro**, **cum** etc.), numite, din această cauză, și *adverbe relative*. Spre deosebire de conjuncțiile propriu-zise, pronumele relative (întotdeauna) și adverbele relative, în imensa majoritate a cazurilor, pot funcționa, pe plan sintactic, și ca părți de propoziție, ceea ce le deosebește radical de elementele relaționale pe care le numim *conjuncții*.

CRITERII DE CLASIFICARE A CONJUNCȚIILOR

1. Asemenea prepozițiilor (cu care se aseamănă și în această privință), conjuncțiile pot fi clasificate, mai întîi, după *formă* sau *structură*. Din acest punct de vedere există *conjuncții simple*, *conjuncții compuse* și *locuțiuni conjuncționale*.

a) Dintre conjuncțiile simple sau neanalizabile, cel mai des întîlnite sînt: **că**, **ci**, **și**, **ori**, **sau**, **iar**, **însă**, **dar**, **fie**, **de** și altele. Tot în această categorie includem și unele formații devenite cu timpul neanalizabile, întrucît elementele lor componente s-au aglutinat perfect. E vorba de **căci** (compusă din *că* + pronumele *ce*), **dacă** (alcătuită din *de* și *ca*, al căror rezultat a fost, mai întîi, *deaca* și apoi *daca*), **decî** (care a evoluat din mai vechiul *deaci*, compus din *de* + *aci*) și altele.

b) Conjuncțiile compuse sînt puține în limba română (vezi GLR₂, vol. I, p. 385 și mai ales tratatul FCLR, vol. I, p. 228—229). Ele pot fi alcătuite, spre exemplu, din două conjuncții simple (**ca să**, **ci și**), dintr-o fostă locuțiune conjuncțională și o conjuncție simplă (**încît să**) ori dintr-un adverb (neapărat relativ) și o conjuncție simplă, de pildă **cum că**, pe care o folosea frecvent Eminescu: *Se pare cum că alte valuri/Cobor mereu pe-aciași vad/Se pare*

cum că-i altă toamnă, Ci-n veci aceleași frunze cad (în poezia „Cu mine zile-le-ți adaogi”). Cf. și: Iar din inima lui simte un copac cum că răsare (în „Scri-soarea III”).

c) Dacă numărul conjuncțiilor compuse e foarte mic, al locuțiunilor conjuncționale este foarte mare. De exemplu: **măcar că, chiar dacă, cu toate că, din cauză că, din pricină că, pentru că, dat fiind că, după ce (că), de vreme ce, în timp ce, odată ce, ca și când, ca și cum, măcar să, fără să, pînă să, în loc să, fără ca să, pentru ca să, pe lingă că** etc. Exemplele citate arată că locuțiunile conjuncționale sînt foarte variate din punctul de vedere al structurii lor: adv. + conj. (*chiar dacă*), adv. + adv. (*așa cum*), loc. adv. + adv. (*ca și cum*), prep. + conj. simplă (*pînă să*), prep. + conj. compusă (*fără ca să*), prep. + subst. + pron. (*în timp ce*) etc. O mențiune specială merită locuțiunile conjuncționale de tipul **din cauză că și din pricină că**. Ele provin din locuțiunile prepoziționale *din cauza și din pricina*, deosebindu-se de acestea numai prin prezența elementului conjuncțional final (*că*). Locuțiunile conjuncționale nu trebuie confundate cu cele adverbiale mai ales cînd se află în corelație. Astfel, într-o frază ca: **De cîte ori te vîd, de atîtea ori mă bucur**, prima locuțiune este conjuncțională și introduce o temporală iterativă, iar a doua (adică *de atîtea ori*) este adverbială și îndeplinește funcțiunea de complement circumstanțial de timp pe lingă verbul următor. Toate exemplele discutate pînă aici arată că *locuțiunile conjuncționale* sînt grupuri sintactice nesudate, care îndeplinesc aceeași funcțiune ca și conjuncțiile simple ori compuse. În componența lor intră în mod obligatoriu o conjuncție propriu-zisă, iar, mai rar, **să**, care este considerat, în egală măsură, conjuncție subordonatoare și semn al conjunctivului (vezi DEX, s.v. și GLR₂ vol. I, p. 412.)

2. Din punctul de vedere al funcțiunii lor, deci după natura raporturilor sintactice pe care le exprimă, conjuncțiile și locuțiunile conjuncționale se clasifică în **coordonatoare și subordonatoare**. Cele dintîi pot fi: **c o p u l a t i v e** (*și, iar, și cu, precum și*); **d i s j u n c t i v e** (*fie, ori, sau*); **a d v e r s a t i v e** (*ci, dar, iar, însă, numai că*); **c o n c l u s i v e** (*așadar, deci, prin urmare* etc.).

Deși admisă atît în GLR₂ (vol. I, p. 387, 395), cît și în DLR (s.v.), calitatea de conjuncție coordonatoare a lui **nici** a fost adeseori pusă sub semnul întrebării sau chiar contestată cu argumente care nu mai pot fi ignorate. (Vezi îndeosebi Georgeta Ciompec, LRC, vol. I, p. 308 și bibliografia citată acolo.) *Nici* poate fi socotit adverb chiar în exemplele de felul lui: *Norodul nu te urea, nici te iubește* (C. NEGRUZZI); *Nu caut vorbe pe ales, Nici știu cum aș începe* (M. EMINESCU) etc. La un examen mai atent, ne putem da seama că, în frazele citate, există un raport de coordonare prin parataxă, juxtapunere sau alăturare, nu prin joncțiune (sau cu ajutorul conjuncțiilor). De altfel, adăugînd, înaintea lui *nici*, conjuncția *și*, aceasta nu schimbă cîtuși de puțin sensul celor două enunțuri, în schimb devine mai evident că *nici* este un adverb de negare (asemenea lui *nu*, care i se asociază în limba actuală). Valoarea de adverb (unanim admisă) a lui *nici* este și mai evidentă într-un context ca: *Dorul meu odihnă n-are/Nici la umbră, nici la soare*. Cf. și următorul exemplu (citât în GLR₂, vol. I, p. 389): *Nici mi-i foame, nici mi-i sete, Nici mi-i dor de codru verde*. În ambele cazuri, *nici* se opune semantic lui *și*, care (dacă l-ar înlocui pe acesta) ar avea în mod evident valoare adverbială.

Fără a intra în detalii, subliniem că discutabilă este și calitatea conjuncțională a lui *deci, așadar, prin urmare* etc., în care unii cercetători văd adverbe și locuțiuni adverbiale de un tip mai special. În virtutea tradiției și în conformitate cu GLR₂

sau cu alte lucrări le-am trecut totuși printre conjuncțiile și locuțiunile conjuncționale conclusive și ele pot să rămînă aici pînă cînd statutul lor morfologic va deveni mai puțin controversat decît este în actualul stadiu al cercetărilor. Un alt fapt care trebuie subliniat este că *deci, așadar, prin urmare* și altele stabilesc raporturi foarte apropiate de subordonare, ceea ce complică și mai mult situația „elementelor relaționale” în discuție.

Conjuncțiile subordonatoare pot introduce propoziții *subiective, predicative, complementive directe ori indirecte*, precum și diverse tipuri de *circumstanțiale*. Fiind extrem de numeroase și avînd, de cele mai multe ori, valori multiple, conjuncțiile și locuțiunile conjuncționale subordonatoare trebuie studiate la sintaxa frazei, paralel cu propozițiile pe care le introduc.

3. O clasificare a conjuncțiilor din punctul de vedere al originii lor ne conduce la concluzia că aproape toate sînt moștenite din latină (**dar** și **iar** au totuși etimologie obscură) sau sînt formate în interiorul limbii române. Astfel, **ci** provine din pronumele relativ *ce*, **fie** este persoana a III-a a modului conjunctiv de la verbul *a fi*, **fiindcă** e format din gerunziul aceluiași verb + conj. *că*, **deoarece** e compus din *de* + subst. *oară* (<lat. *hora*) + *ce* ș.a.m.d. Ultima clasificare (ca și alte considerații de ordin istoric) prezintă mai puțin interes.

OBSERVAȚII ASUPRA FOLOSIRII CONJUNCȚIILOR

Deși sînt mai puțin numeroase decît în cazul prepozițiilor, greșelile care se constată în folosirea conjuncțiilor merită, de asemenea, să fie discutate pe larg, întrucît o bună parte dintre ele tind să se răspîndească, iar cîteva nu lipsesc nici chiar din scrisul relativ îngrijit. Cauzele schimbărilor care au loc în sistemul conjuncțional actual sînt, în general, cele pe care le-am amintit la prepoziții cu singura deosebire că influențele străine intervin aici într-o măsură mult mai mică decît acolo. Alături de *grabă, neglijență, prețiozitate lingvistică și insuficienta cunoaștere a normelor gramaticale*, unele *tendințe* mai generale care se manifestă în limbă pot explica și ele anumite încălcări ale regulilor referitoare la folosirea actuală a conjuncțiilor. Astfel, tendința spre o exprimare cît mai scurtă sau „economică” explică *omiterea* conjuncției **să** din fraza: *Rugăm sunați de două ori!* ori a lui **și** dintr-un enunț ca: *Doresc un kil (ogram) [ ] jum(ăt)ate*. Cf. și: *Lui Fischer îi mai trebuie un punct [ ] jumătate pentru a deveni campion mondial* (se scria prin august 1972 într-un ziar din Capitală).

Măcar în parte, aceeași tendință spre *brasilologie* (sau *brevilocvență*, adică „vorbire scurtă”) explică, desigur, și nerepetarea unei conjuncții care, în mod normal, trebuie să apară de două ori în fața a două propoziții coordonate între ele. Cităm cîteva exemple din limba scrisă, punînd între paranteze ceea ce lipsește și trebuia repetat: *Pe lingă artilerie, Ion Vodă cel Viteaz reușise să recruteze și [să] instruiască o cavalerie bună și numeroasă; Interesul pentru limba și cultura românească este, neîndoiește, mare în Europa și astfel de manifestări nu pot decît să-l întrefînă și [să-l] sporească*. În afară de **să**, este adeseori omisă conjuncția **că**, atît în limba vorbită, cît și în scris: *Trebuie să reținem că în lexicul românesc există elemente autohtone, că acestea au o vechime mare și [că] majoritatea fac parte din lexicul de bază al limbii*.

În anunțuri de felul lui: *Servim masa între 12-15; Casa este deschisă între 9-13; Consultațiile se țin între 10-12 etc.*, cratima se substituie conjuncției și printr-un procedeu care, în principiu, nu e recomandabil, dar el este aproape generalizat atît în limba română, cît și în alte limbi.

Dintre greșelile propriu-zise menționăm mai întîi folosirea pleonastică a conjuncțiilor **dar** (...) **însă**, care nu trebuie să apară niciodată în aceeași propoziție (cum le întîlnim adeseori în exprimarea semidoctilor), întrucît amîndouă au valoare adversativă. În secolul trecut, această grupare conjuncțională se întîlnea chiar la unii scriitori (vezi exemple în DA, s.v. *însă*) și era, probabil, mai frecventă decît e astăzi în limba populară: *Potera l-a-ncun-giurat, /Și burduf mi l-a legat, /Dar, lui însă, nu-i păsa, /Ci mustața-si răsucea.* (citată din ȘEZĂTOAREA, vol. V, p. 94 după DLRLC, II, p. 11, col. 1). Explicația apariției lui *însă* după sinonimul *dar* trebuie căutată în slăbirea sensului adversativ al acestei ultime conjuncții, ceea ce nu constituie, desigur, și o scuză pentru cei care săvîrșesc o asemenea eroare de exprimare. Conjuncțiile **ci** și **dar** (care nu sînt chiar perfect sinonime) apar și ele de multe ori însoțite de adverb și locuțiuni adverbiale al căror sens este tot adversativ: *Ei nu-l simpatizează, ci, dimpotrivă, îl disprețuiesc; Poezia avea strofe mai puține, dar în schimb versurile erau ceva mai lungi* (AL. VLAHUȚĂ, în DLRLC, vol. IV, p. 47, col. 1). Prezența lui *dimpotrivă* și a lui *în schimb* după *ci* și *dar* se explică prin necesitatea de a întări opoziția pe care o exprimă cele două conjuncții adversative. De data aceasta, nu poate fi vorba de o greșeală propriu-zisă (ca în cazul lui *dar* urmat de *însă*), cu atît mai mult cu cît construcțiile citate se întîlnesc frecvent chiar în exprimarea oamenilor instruiți și cultivați. Este foarte adevărat că în ambele cazuri se urmărește și, practic, chiar se realizează o intensificare a raportului adversativ existent între cele două propoziții coordonate, însă la o exprimare pleonastică supărătoare nu se ajunge decît în prima situație și aceasta din cauza sinonimiei, aproape desăvîrșite, dintre *dar* și *însă*. O bună parte dintre greșelile pe care le urmărim aici constau în substituirea unei conjuncții prin alta, ca în cazul mult discutatei înlocuiri a lui *să* prin *ca să*, despre care acad. Iorgu Iordan afirmă, în mod just, că reprezintă „o particularitate a limbajului semicult” (vezi LRA, p. 403). Cînd între elementele ei constitutive nu se intercalează alte cuvinte, conjuncția compusă *ca să* introduce, în limba literară, propoziții finale (*A plecat ca să-l întîmpine la aeroport*) și, mult mai rar, consecutive sau apozitive (vezi GLR₂, vol. I, p. 399 și vol. II, p. 282; 316). Cînd e vorba de propoziții finale, cele două construcții (cu *să* și *ca să*) pot fi considerate la fel de corecte: *Merge la băi (ca) să-și trateze reumatismul*. Pornind de la această echivalență, mulți vorbitori extind sinonimia *să* — *ca să* și acolo unde nu intervine sensul final (vezi SMLRC, p. 294), ceea ce duce la multe și numeroase abateri de ordin sintactic. O altă cauză cel puțin tot atît de importantă a acestui frecvent fenomen trebuie căutată în faptul că valoarea conjuncțională a lui *să* este destul de ștersă, iar corpul lui fonetic este foarte redus. De aceea vorbitorii simt nevoia să augmenteze acest element relațional, adăugîndu-i pe *ca* chiar acolo unde prezența primei conjuncții este suficientă pentru exprimarea unui raport gramatical de subordonare. Exemplele de propoziții subiective, predicative, atributive, complementive indirecte și mai ales complementive directe introduse prin *ca să* (în loc de *să*) ne întîmpină îndeosebi în aspectul vorbit al limbii, care este prin definiție mai puțin îngrijit decît cel scris: *Nu este de ajuns ca să ne luăm angajamente; Datoria noastră este ca să muncim; A sosit momentul ca să plecăm; Nici nu se gîndeau ca să plece imediat; Nu vrea*

ca să vină cu noi sau (din limba scrisă): Ne propunem ca să mergem și în alte orașe de unde am putea recolta grefe renale. În poezia populară, folosirea lui *ca să* în loc de *să* poate fi dictată de necesitățile versificației: *Mult, bădiță, am dorit / Ca să scafi de cătănit* (citată după DA, s.v. *ca*). Dacă între conjuncția *ca* și semnul conjunctivului se intercalează unul sau mai multe cuvinte, ori-care dintre propozițiile citate mai sus poate fi introdusă prin *ca să*: *Este necesar ca, întotdeauna, să punem de acord vorba cu fapta* (subiectivă); *Interesul nostru este ca, în anumite situații, să nu fim dezbinați* (predicativă); *Am încercat ca, prin câteva exemple, să lămurim această dificilă problemă* (completivă directă) etc.

Cu totul greșită este folosirea locuțiunii conjuncționale *pentru ca să* acolo unde regulile gramaticale reclamă numai prezența lui *să* ori a lui *ca să* (ca element introductiv al propoziției finale). Procedeu acesta a fost sistematic ridiculizat de către I. L. Caragiale, în a căruia operă comică unele personaje inculte ori semidocte se exprimă în felul următor: *Ei! cînd am auzit așa vorbă mare, n-am putut pentru ca s-o tratez cu refuz* (JUPIN DUMITRACHE); *Onorabile domn, permite-mi, pentru ca să-ți prezant pe cetățeanul Dumitrache Titircă* (IPINGESCU); *Am avut, țafșo, parte că a sărit nenea Dumitrache și cu Nae ipistatul! amînteri, milocanul scosese șicul de la baston pentru ca să mă sinucidă* (ZIȚA); *Ți-am scris prima mea epistolă într-un moment de inspirațiune... și am venit... pentru ca să-ți repet...* (RIȚĂ VENTURIANO) etc. Cf. și: *Am fi putut pentru ca să facem proces-verbal de ultragiu adus guvernului...* (cum scrie „comisarul secției 55” din binecunoscuta schiță *Proces-verbal*). Asemenea altor particularități din vorbirea personajelor caragialești, și aceste construcții agramate sînt preluate de marele scriitor, care le introduce în propria-i vorbire cu intenții ironice, recurgînd la unul dintre numeroasele procedee ale stilului indirect liber: *Nu face pentru ca să ne aștepte damele; L-am lăsat pe fericitul tată pentru ca să meargă singur la simigerie* etc. Deși nu au dispărut chiar cu desăvîrșire, astfel de exprimări sînt, astăzi, tot mai rare, poate și pentru că au fost ridiculizate cu o artă neîntrecută de către I.L. Caragiale.

Următoarea greșeală asupra căreia ne oprim mai pe larg constă în substituirea conjuncției *că* prin *căci*: *Aflați despre mine căci sînt sănătos* (GLR₂, vol. II, p. 285); *Se aduce la cunoștință căci intrarea se face numai pe poarta principală; Am ajuns la concluzia căci gravitatea faptelor nu a fost alfit de mare* etc. Pentru a înțelege cum se produce această greșeală și de ce se extinde ea în limba română actuală, trebuie să arătăm, mai întîi, că cele două conjuncții sînt echivalente în funcțiunea lor cauzală. Prin urmare, într-un exemplu ca: *Nu te amesteca în țărișe că te mîncă porcii*, înlocuirea lui *că* prin *căci* este corectă și nu schimbă cîtuși de puțin sensul inițial al frazei citate. Pornind de la echivalența amintită, unii vorbitori (insuficient instruiți și cultivați) îl substituie pe *căci* lui *că* și în alte funcțiuni ale acestei ultime conjuncții, care li se pare lor populară sau, în orice caz, prea puțin „distinsă” din cauza desei ei întrebuiințări. Pe de altă parte, în conștiința acelorași vorbitori, preocupați să se exprime cît mai corect și mai „elegant”, conjuncția *căci* apare ca literară, pentru că e mai rar folosită și pentru că a fost învățată în școală (cf. R. Todoran, în CL, an. XIII (1968), nr. 1, p. 35—38). Dobîndind un fals prestigiu literar, *căci* ajunge să-l înlocuiască pe banalul *că* chiar acolo unde acest element relațional introduce propoziții atributive și îndeosebi complementive directe (ca în exemplele citate mai sus). Înlocuirea lui *că* prin *căci* (care trebuie să rămînă o conjuncție exclusiv cauzală), precum și a lui (*ca*) *să* prin *pentru ca să* constituie un anumit gen de *hipercorectitudine* în domeniul sintaxei.

În literatura de specialitate se citează și alte cazuri de substituție a conjuncțiilor ori a unor locuțiuni conjuncționale. Astfel, cu toate că **dar** și **ci** (conjuncție adversativă în cel mai înalt grad) nu sînt chiar perfect sinonime, prima tinde să ia locul celei de-a doua cu deosebire în formula **nu numai... ci și**. Tot așa, (**chiar**) **de** ia locul lui (**chiar**) **dacă, deoarece** se substituie frecvent lui **fiindcă, pentru că** etc. Și locuțiunea conjuncțională **pentru ca (...)** **să** este din ce în ce mai des înlocuită prin **ca**: *În minutul 68, Dinu a egalat marcînd spectaculos, ca în minutul 77 tot el să înscrie, aducînd echipa română în avantaj*; *Ca o frază să reprezinte o riguroasă confruntare a ideilor cu expresia lor lingvistică trebuie să răspundă scopului urmărit* etc. Și mai frecventă este, probabil, înlocuirea adverbului relativ **cînd** prin conjuncția **că** (sub influența fr. *que*): *Este pentru prima oară, afirmă o telegramă, că au fost înregistrate [pe Marte] vînturi de asemenea intensitate*; *Este pentru prima dată că o americană va avea loc noaptea*; *Este pentru a treia oară că aceste două echipe se întîlnesc în finala marii competiții* și multe altele, care, de obicei, conțin știri traduse din presa străină. Faptul că majoritatea atestărilor provin din presa cotidiană și din publicațiile periodice este o dovadă în plus că substituția lui **cînd** prin **ca** trebuie considerată un produs al influenței franceze.

O manifestare a așa-zisei „vorbi directe legate” este folosirea lui **că** înaintea conjunctivului, deși, în limba literară, acest mod nu este admis după conjuncția amintită. În limba populară și în cea vorbită, în general, auzim totuși de multe ori: *A zis că să pleci imediat*; *A spus că să treci pe la el* și altele, în care conjuncția **că** nu este necesară. Construcțiile de felul celor citate sînt admise numai dacă între **că** și predicat (exprimat printr-un verb la conjunctiv) se intercalează un grup de cuvinte sau chiar o propoziție întreagă: *A zis că, dacă poți, să treci mîine pe la el* etc. Vorbirea populară și (mai puțin) cea familiară cunosc înlocuirea lui și prin **cu** (*Tata cu mama sînt plecați*) ori folosesc amîndouă aceste elemente relaționale cu valoarea unei singure conjuncții coordonatoare copulative: *Baba și cu moșul aveau un singur copil*; *Eu și cu el nu putem să vă însoțim* etc. Cf. și cunoscutele versuri din balada „Miorița”: *Iar cel ungurean/Și cu cel vrîncean...* sau: *Că l-așus de soare/Vreau să mi te-oară/Baciul ungurean/Și cu cel vrîncean*!

Paralel cu adverbul **plus** (care servește și el la realizarea coordonării copulative) ori în locul acestuia, locuțiunea conjuncțională **și cu** se folosește, de asemenea, cînd e vorba de exprimarea adunării ca operație matematică: *Trei și cu cinci fac opt* (alături de: $3 + 5 = 8$). Uzul acesta al lui **și cu** este atît de răspîndit, încît el trebuie socotit corect sau acceptabil.

INTERJECȚIA CE EXPRIMĂ INTERJECȚIILE

În raport cu toate celelalte părți de vorbire, interjecțiile au o situație specială, întrucît (din punct de vedere semantic) ele nu exprimă nici *noțiuni* (în felul cuvintelor flexibile) și nici *raporturi gramaticale* (asemenea conjuncțiilor și prepozițiilor). Majoritatea interjecțiilor (frecvente mai ales în aspectul oral și familiar al limbajului) au valoare exclamativă și exprimă **stări afectiv-emoționale** (cum sînt: *durerea, suferința, bucuria, admirația, entuziasmul* etc.) sau **manifestări de voință** ale vorbitorilor (să se compare, spre exemplu: *vai!*, *ah!*, *oh!*, *aoleu!* etc. cu: *haide!*, *ho!*, *stop!* și altele). În afară de aceste interjecții, mai există încă o categorie foarte

bine reprezentată, în care sînt înglobate așa-zisele **onomatopee** sau **cuvinte imitative** (de pildă: *cioc!*, *poc!*, *fîș!*, *scîrț!*, *trosc!*, *pleosc!*, *bang!*, *buf!*, *zbr!*, *tic-tac!* etc.). Cu ajutorul acestora sînt redată, uneori destul de aproximativ, diverse sunete și zgomote din natură, începînd cu cele provocate de deplasarea corpurilor în spațiu sau de ciocnirea diverselor obiecte și terminînd cu sunetele și zgomotele emise de păsări și de animale (cf. *cucu!*, *cucurigu!*, *cotcodac!*, *clonc!* etc. sau: *groh!*, *ham!*, *miau!*, *mor!* și altele). Pentru îmbogățirea vocabularului, interjecțiile de origine onomatopoeică prezintă o importanță mai mare decît celelalte, întrucît servesc, mai mult decît acestea, ca bază de derivare pentru formarea a numeroase verbe de felul lui: *ciocni*, *počni*, *șcăni*, *zdrăngăni*, *lipăi*, *mormăi*, *ple(o)scăi*, *behai*, *zbrînăi*, *meuma*, *cirîpi*, *cotcodăci* și multe altele. Precum vedem, din punctul de vedere al capacității lor de a da naștere la noi cuvinte prin derivare, acest tip de interjecții se grupează cu părțile de vorbire care au sens lexical deplin, nu cu instrumentele gramaticale, fiindcă acestea nu pot servi niciodată drept bază derivativă pentru crearea altor cuvinte. Tot de la onomatopee se formează prin schimbarea categoriei lexico-gramaticale o serie de substantive, dintre care cităm: *cuc*, *pitpalac*, *of* „durere”, *hop* „obstacol”, *fîș* „impermeabil” etc. Rezultă și de aici că interjecția este nu numai o problemă de morfologie, ci și de vocabular.

MODALITĂȚI DE CLASIFICARE A INTERJECȚIILOR

1. Dacă ținem seama de forma sau structura lor, interjecțiile pot fi clasificate în **simple**, **compuse** și **locuțiuni interjecționale**. Din prima categorie fac parte: *ah!*, *oh!*, *hei!*, *hop!*, *cioc!*, *poc!*, *na!*, *măi!*, *vai!* etc. Multe dintre acestea sînt interjecții **primare**, adică vechi în limbă și cu o structură asemănătoare în diverse alte limbi (cum se întîmplă, spre exemplu, cu *ah!* și *oh!*). Mai mic este numărul interjecțiilor **compuse**, care sînt formate, de obicei, din două sau mai multe interjecții simple: *huida-de*, *hei-ruș*, *hodoronc-tronc*, *tura-vura*, *tr(e)anca-flanca*, *tic-tac* și altele (înregistrate în tratatul FCLR, vol. I, p. 230—232). Tot interjecție compusă este și *iacătă*, care trebuie interpretată ca o formă hibridă, rezultată din contaminarea sau încrucișarea a două interjecții sinonime: *iucă* și *iată*. Și mai puțin numeroase sînt locuțiunile interjecționale, a căror existență este admisă în LRC (vol. II, p. 319—320) și în alte lucrări de specialitate: *ei bine!*, *nu zău?!*, *ia te uită!*, *pe naiba!*, *da de unde?!* etc. Ultimele două exemple arată că există și locuțiuni interjecționale în a căror structură intră cuvinte care au numai valoare și intonație interjecțională, fără a fi ele înseși interjecții propriu-zise ori onomatopee.

2. De interjecții (în care, cu rezervele de rigoare, includem și onomatopee) trebuie deosebite cu grijă acele cuvinte care aparțin altor părți de vorbire și care, în anumite situații sintactice, pot apărea izolate și cu valoare de adresare sau exclamativă. E vorba de adverbe ca: *înainte!*, *înapoi!*, *jos!*, *sus!* etc. sau de substantive cum sînt *liniștea*, *tăcerea*, *ajutor!* și altele, care se întrebuințează, uneori, cu valoare de interjecție, fără a fi prin natura lor interjecții adevărate. Spre deosebire de acestea, *poftim* (care nu este altceva decît pers. I pl. a indicativului prezent de la verbul *pofti*) poate fi inclus în categoria interjecțiilor, deoarece s-a generalizat sub această formă neanlizabilă și mult întrebuințată pentru orice persoană gramaticală. O interjecție

autentică este, astăzi, și cuvântul **halal** (de origine turcească), întrebuințat în expresii ca *halal să-ți fie*, *halal de tine* etc. În limba veche, *halal* se folosea ca substantiv cu sensul de „binecuvântare”, „fericire” etc.

3. În ceea ce privește originea interjecțiilor, mai menționăm că majoritatea acestora sînt creații interne ale limbii române. Cîteva dintre ele sînt împrumutate din alte limbi (de exemplu **bre** și **haide** provin din turcă; **na** este de origine slavă; **mersi**, **pardon** și altele sînt de proveniență franceză, iar **salve** și **servus** sînt împrumuturi din latină, ultimul prin filieră germană: *Servus*).

Nu este lipsit de importanță să precizăm că, în limba latină, sensul lui *servus* era de „sclav” sau „rob”. Moștenit în românește, acest substantiv a devenit *șerb* (cuvînt folosit, în orînduirea feudală, cu înțelesul de „iobag”). Ca formulă de salut, întrebuințată mai ales prin Transilvania și Bucovina, *servus!* este, în ultimă analiză, același substantiv latinesc intrat în limbă mai tîrziu și, de data aceasta, pe cale cultă. Etimologic vorbind, interjecția *servus!* (de origine substantivală) înseamnă „(sînt) sclavul sau robul (dumitale)”.

Dintre interjecțiile neologice, cîteva ar putea fi considerate *internate*, fiindcă se întîlnesc (sub o formă identică ori foarte asemănătoare) în principalele limbi de cultură și de civilizație. Ne referim la: **adio** (cf. it. *addio*, fr. *adieu*, engl., germ. *adieu* etc.), **alo** (cf. fr. *allô*, engl., germ. *hallo*, rus. *allo* etc.), **bravo** (cf. it. *bravo*, fr. *bravo*, germ., rus. *bravo* etc.), **stop** (cf. engl., fr. *stop*, germ., rus. *stop* etc.), **tic-tac** (cf. fr. *tic-tac*, germ. *ticktack*, engl. *tick-tack* etc.), **ura** (cf. fr. *hourra*, rus. *ura*, germ. *hurra* etc.).

FUNCȚIUNEA SINTACTICĂ A INTERJECȚIILOR

Cu privire la funcțiunea sintactică a interjecției există două situații fundamentale, și anume: **a)** cînd aceasta nu se încadrează în structura sintactică a unei propoziții sau fraze, comportîndu-se asemenea unui vocativ și **b)** cînd interjecția îndeplinește funcțiunea unei părți principale sau secundare de propoziție. Prima situație se întîlnește mult mai frecvent și ea ar putea fi ilustrată prin nenumărate exemple în care interjecția apare fie la începutul propoziției, fie (mai rar) intercalată în aceasta: **O, rămii, rămii la mine!** (M. EMINESCU); **la! s-aude pupăza!** (M. SADOVEANU); **Taci, bre, nu te teme!** (L. REBREANU); **Scoală, mă! aici ai adormit, pricopsitul?** (I.L. CARAGIALE).

Mult mai interesante sînt situațiile în care interjecția îndeplinește funcțiunea unei părți de propoziție (și anume de *predicat*), ca în exemplele următoare: **Hai acasă!**, **Na-ți-le pe toate!** sau: **Pupăza zbrri! pe-o dugheană!** (I. CREANGĂ). Cînd e folosită cu funcțiune de predicat, interjecția poate primi complinirile verbului, cum rezultă chiar din exemplele citate, unde *acasă* și *pe-o dugheană* sînt complemente circumstanțiale de loc, *ți* este complement indirect, iar *le* și *pe toate* sînt complemente directe.

Interjecția mai poate îndeplini funcțiunea de *nume predicativ* (**E vai de tine!**), de *subiect*, cînd predicatul este exprimat prin verbul reflexiv impersonal *a se auzi* (**La ușă se aude cioc! cioc!**) și de *complement circumstanțial de mod*, ca în exemplul: **Treaba merge ceac-pac!** (adică „nici prea bine, nici prea rău”). Dacă la cele spuse mai adăugăm că interjecția poate avea chiar valoarea unei întregi propoziții (**Bravo!**, **Ura!**, **Sst!** etc.), ne facem o imagine aproape completă despre această

ultimă parte de vorbire, care, în concepția unor învățați, nu se integrează în structura limbajului intelectual, ci reprezintă o formă specială a celui afectiv (cf. J. Vendryes, *Le langage*, Paris, 1921, p. 136).

Informații suplimentare în legătură cu interjecția, precum și o *bibliografie selectivă* a problemei pot fi găsite în LRC (vol. I, p. 318—326). Dintre cercetările relativ recente asupra aceleiași probleme, reținem studiul lui **Constantin Dominte**: *Interjecția și onomatopeea în limba română* (publicat în AUB, an. XX (1971), nr. 1—2, p. 165—192). Studiind interjecțiile românești din perspectiva semioticii și a lingvisticii generale, autorul operează o serie de distincții (fonetice, semantice, lexicale și gramaticale) între onomatopee și adevăratele interjecții. Deși sensibil deosebite din multe puncte de vedere, cele două clase trebuie totuși menținute în cadrul aceleiași categorii lexico-gramaticale, care este *interjecția*, în general.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. CIOBANU, FULVIA, *Observații asupra propozițiilor și locuțiunilor prepoziționale în limba română*, în SG, vol. II (1957), p. 91—104.
2. CIOBANU, FULVIA, *Valorile prepozițiilor în construcție cu adverbele*, în SG, vol. III (1961), p. 43—66.
3. CIOMPEC, GEORGETA, *Încercare de definire contextuală a adverbului românesc*, în SCL, an. XXV (1974), nr. 1, p. 25—35.
4. CIOMPEC, GEORGETA, *Morfosintaxa adverbului în limba română veche* (Rezumatul tezei de doctorat), București, 1976.
5. CIOMPEC, GEORGETA, *Părțile de vorbire neflexibile (Adverbul și Elementele de relație)*, în LRC, vol. I, p. 269—318.
6. CONSTANTINESCU, GH., *Conversiunea la adverb, prepoziție și conjuncție*, în AUB, an. XIX (1970), nr. 2, p. 113—118.
7. DOMINTE, CONSTANTIN, *Exprimarea relațiilor spațiale și temporale prin prepoziții în limba română*, în SL, p. 227—269.
8. DOMINTE, CONSTANTIN, *Interjecția și onomatopeea în limba română*, în A.U.B., an. XX (1971), nr. 1—2, p. 165—195.
9. DRAGOMIRESCU, GH. N., *Adverbul și determinarea adverbială în limba română*, în LR, an. IX (1960), nr. 4, p. 33—40.
10. DRAGOMIRESCU, GH. N., *Locuțiunile adverbiale*, în LL, an. V (1961), p. 59—69.
11. HRISTEA, THEODOR, *Pseudoadjectivarea adverbului în limba română contemporană*, în LL, an. 1979, nr. 3, p. 323—333.
12. IACOB, ȘTEFAN, *Determinările lexico-gramaticale ale verbului*, în CL, an. 1965, nr. 1, p. 119—130.
13. MIHAI, CORNELIA, *Valoarea adverbială a adjectivelor în limba română*, în SCL, an. XIV (1963), nr. 2, p. 209—217.
14. RIZESCU, I., *Observații asupra adverbelor predicative din limba română*, în SCL, an. XI (1960), nr. 3, p. 683—687.
15. TEODORESCU, ECATERINA, *Adverbe predicative?*, în LR, an. XIII (1964), nr. 5, p. 423—436.
16. TEODORESCU, ECATERINA, *Propoziția subiectivă*, București, 1972, p. 93—101.
17. VASILIU, LAURA, *Schiță de sistem al prepozițiilor limbii române*, în SG, vol. III (1961), p. 11—42.
18. VASILIU, LAURA, *Cuvinte și grupuri de cuvinte cu funcție prepozițională*, în LR, an. XIII (1964), nr. 2, p. 103—110.

XII. INTRODUCERE ÎN SINTAXĂ

de
MIOARA AVRAM

DEFINIȚIA SINTAXEI. UNITĂȚILE ȘI DIVIZIUNILE EI

1. SINTAXA este partea gramaticii care cuprinde regulile privitoare la îmbinarea cuvintelor în propoziții și a propozițiilor în fraze. Din această definiție, general cunoscută, rezultă direct patru lucruri, și anume:

a) Caracteristica sintaxei o constituie faptul că ea se ocupă de îmbinarea cuvintelor, de împletirea lor în comunicarea dintre oameni, deci de punerea în funcțiune a cuvintelor pe care i le oferă vocabularul și de ale căror forme și modificări formale se ocupă morfologia; studiul sintaxei oglindește mecanismul viu de funcționare a limbii.

b) Sintaxa are două unități fundamentale, care sînt: **propoziția și fraza**.

c) Propoziția este o unitate mai mică decît fraza, întrucît această din urmă ia naștere dintr-o îmbinare de două sau mai multe propoziții.

d) Cele două diviziuni sau părți ale sintaxei sînt: **sintaxa propoziției**, care se ocupă de îmbinarea cuvintelor în propoziții, deci de studiul propoziției în sine, luată în considerație în mod izolat, indiferent de legătura cu alte propoziții, și **sintaxa frazei**, care se ocupă de îmbinarea propozițiilor în fraze.

Indirect, din definiția generală a sintaxei rezultă și faptul că unitatea ei de bază este **PROPOZIȚIA**, cea mai mică unitate a sintaxei care poate apărea de sine stătătoare sau, altfel spus, care poate constitui singură o comunicare (spre deosebire de frază — care este, după cum am mai subliniat, o unitate sintactică mai mare decît propoziția și care apare numai de sine stătătoare — și spre deosebire de unitățile sintactice mai mici, cum este partea de propoziție, care nu poate fi de sine stătătoare). E nevoie de atenție la formularea folosită: am spus că propoziția „poate apărea” (și nu „apare” sau „este”) de sine stătătoare, „poate constitui” (și nu „constituie”) singură o comunicare pentru că de cele mai multe ori ea se găsește într-o anumită relație cu alte propoziții, după cum se va vedea la sintaxa frazei (vezi § 4 și 5), dar esențial este că ea poate să apară de sine stătătoare, spre deosebire de unitatea sintactică inferioară, partea de propoziție, care — cum arată și numele — nu poate avea această independență.

PROPOZIȚIA ȘI FELURILE EI

2. **PROPOZIȚIA** se definește în mod obișnuit drept o comunicare (sau un enunț) în care există un singur predicat. Și această definiție are nevoie de unele precizări: de obicei propoziția este identificată după prezența unui verb la un mod personal, dar mai corect este să vorbim nu de verb, ci de predicat, dat fiind că există propoziții în care predicatul (nominal) este exprimat numai prin numele predicativ, fără nici un verb: de exemplu, zicala

Vorba lungă, sărăcia omului. De aceea, pentru împărțirea unui text, a unei fraze, în propoziții (la analiza sintactică) e corect să numărăm nu verbele — la moduri personale —, ci predicatele. În orice caz, verbele care trebuie luate în seamă sînt numai cele la moduri personale, numite, tocmai după funcțiunea lor, și moduri predicative: indicativul, conjunctivul, condițional-optativul și imperativul.

La acestea se adaugă modul prezumtiv, neprevăzut în programa școlară. Acesta este modul care exprimă acțiune prezentată ca presupusă, bănuită; de exemplu: va fi știind sau o fi știind prezent, va fi știut sau o fi știut perfect (forma de prezumtiv perfect este omonimă cu cea de viitor anterior).

Dintre modurile nepersonale, infinitivul are în mod excepțional funcțiune de predicat în situațiile în care este întrebuințat, în propoziții principale, cu valoare de imperativ: *A nu se pleca în afară!*

Variatele feluri de propoziții existente în limbă pot fi clasificate din diverse puncte de vedere. Privind propoziția independent de legătura cu alte propoziții, așa cum am spus că se face în general în partea de sintaxă consacrată sintaxei propoziției, vom deosebi deocamdată propozițiile după trei criterii: după scopul comunicării, după forma pozitivă sau negativă și după alcătuire sau structură. În toate aceste clasificări nu interesează rolul propoziției în fraza, mai exact de se aplică oricărei propoziții indiferent dacă e principală sau secundară.

Clasificarea după **SCOPUL COMUNICĂRII** este cea mai complexă, în sensul că prezintă împărțiri și subîmpărțiri, criteriul principal — scopul comunicării — îmbinându-se cu alte criterii, cum sînt conținutul exprimat sau felul în care consideră vorbitorul acțiunea și atitudinea vorbitorului față de ceea ce exprimă, atitudine exteriorizată prin intonație. După scopul comunicării propozițiile se împart în două grupe mari: **enunțiative** și **interogative**. Propozițiile enunțiative informează, transmit o informație, în timp ce propozițiile interogative cer o informație. Altfel spus, propozițiile enunțiative comunică ceva (o constatare, o observație, o dorință, o poruncă) în legătură cu un obiect sau un fenomen, pe cînd cele interogative formulează o întrebare. Fiecare dintre cele două grupuri mari de propoziții are două feluri de subîmpărțiri.

Pe de o parte, atît propozițiile enunțiative, cît și cele interogative pot fi exclamative sau neexclamative după cum la ceea ce exprimă ele se adaugă sau nu starea de spirit a vorbitorului, atitudinea lui de admirație, plăcere, surprindere, indignare, regret etc. exprimată prin intonație. Iată cîte un exemplu cu propoziții alcătuite din aceleași cuvinte și deosebite în vorbire prin intonație, iar în scris prin punctuația folosită: *El învață bine* — simplă constatare — e o propoziție enunțiativă neexclamativă, în timp ce *El învață bine!* — constatare cu nuanță de admirație — e o propoziție enunțiativă exclamativă; *El învață bine?*, simplă întrebare, e o propoziție interogativă neexclamativă, dar *El învață bine?!*, întrebare care nu așteaptă răspuns, ci exprimă dezacordul vorbitorului, indignarea, e o interogativă exclamativă (la care în scris se pun de obicei două semne de punctuație: atît semnul întrebării, cît și cel al exclamării).

Pe de altă parte, în cadrul propozițiilor enunțiative (exclamative și neexclamative) se disting mai multe feluri de propoziții, dintre care mai importante sînt propozițiile enunțiative propriu-zise, propozițiile optative și propozițiile imperative, iar în cadrul propozițiilor interogative se disting interogativele

propriu-zise și cele optative. Aici se are în vedere conținutul exprimat, „înțelesul” cum se spune cel mai adesea, și felul cum consideră vorbitorul acțiunea, ceea ce se exprimă mai ales prin modul verbului din cadrul predicatului. Propozițiile enunțiative propriu-zise exprimă o acțiune sau o stare prezentată ca reală și se construiesc cu modul indicativ: în fraza *Îmi place că citești* ambele propoziții sînt enunțiative propriu-zise. Propozițiile enunțiative optative exprimă o dorință și se construiesc de obicei cu modul optativ (de exemplu: *Aș bea un ceai*), mai rar cu modul conjunctiv (în urări, de exemplu: *Mulți ani trăiască!*). Propozițiile enunțiative imperative exprimă o poruncă, un îndemn, un sfat, o rugămintă, care se adresează de obicei persoanei cu care se vorbește; după cum se observă, definiția coincide cu definiția modului imperativ, cunoscută de la morfologie. Acest mod este într-adevăr specific propoziției imperative (de exemplu: *Du-te imediat acasă*), dar nu este singurul care poate apărea într-o asemenea propoziție: propoziția imperativă poate avea predicatul exprimat și printr-un verb la modul conjunctiv cu înțeles de imperativ (*Să te duci imediat acasă*) și chiar la modul indicativ timpul viitor cu înțeles de imperativ (*Te vei duce sau Ai să te duci imediat*). Într-un fel asemănător cu enunțiativele se clasifică propozițiile interrogative. Interogativele propriu-zise formulează o întrebare cu privire la o acțiune sau o stare considerată ca reală și se construiesc cu modul indicativ; de exemplu: *Citești?* sau *Ce citești?* Interogativele optative formulează o întrebare cu privire la o dorință și se construiesc cu modul optativ; de exemplu: *Ai bea un ceai?* Spre deosebire de enunțiative, în cadrul interogativelor nu există propoziții imperative.

Clasificarea propozițiilor după scopul comunicării (cu criteriile anexe) are o mare importanță practică pentru scrierea corectă, respectiv pentru folosirea adecvată a semnelor de punctuație, și pentru lectura expresivă. În analiza sintactică trebuie să se țină seama de ea pentru explicarea unor fenomene sintactice, în primul rînd a ordinii cuvintelor; astfel, inversiunea formelor verbale compuse se întâlnește mai ales în propozițiile interrogative (*Văzut-ați?*), iar așezarea numelui predicativ înaintea verbului copulativ în propozițiile exclamative (*Frumoasă e!*).

Altă clasificare a propozițiilor se face după ASPECTUL lor pozitiv (sau afirmativ), respectiv negativ; este clasificarea care se numește de obicei „după formă”, deși termenul „formă” nu e suficient de precis pentru delimitarea de alte criterii. Cele două aspecte — pozitiv și negativ — se întîlnesc la toate felurile de propoziții considerate din punctul de vedere al scopului comunicării și al criteriilor subordonate acestuia (conținutul exprimat, atitudinea vorbitorului), deci la propozițiile enunțiative și interrogative de orice tip: exclamative și neexclamative, propriu-zise, optative, imperative. Deosebirea formală dintre aspectul pozitiv și cel negativ al unei propoziții este următoarea: propozițiile pozitive (sau afirmative) nu au nici o marcă specială, spre deosebire de cele negative, care conțin un cuvînt negativ (în primul rînd negația *nu*, pe lângă care pot apărea și pronumele negative *nimeni*, *nimic*, *nici unul*, adjectivele pronominale negative *nici un*, *nici o*, adverbe negative ca *niciodată*, *nicăieri*, *deloc*, conjuncția *nici* etc.). Într-o propoziție pot exista unul sau mai multe cuvinte negative. Ceea ce dă caracter negativ unei propoziții este negarea predicatului prin *nu* (de exemplu: *Nu citesc acum*); celelalte cuvinte negative adverbiale sau pronominale însoțesc predicatul în funcțiune de subiecte, atribute sau complemente, întărind ideea de negație (de exemplu: *Nu citesc nimic*, *Nu citesc niciodată*, *Nu citesc deloc* etc.). Negația *nu* poate apărea și pe lângă altă parte de propoziție decît predicatul, dar prin aceasta

propoziția nu devine negativă; de exemplu, propoziția *Nu la școală se scriu temele* este o propoziție pozitivă (afirmativă), în care se neagă un complement circumstanțial, în timp ce *Temele nu se scriu la școală* este o propoziție negativă datorită negării predicatului. Înțelegem acum mai bine de ce se vorbește de clasificarea propozițiilor în pozitive și negative după „formă”: sensul poate fi același, dar ceea ce contează este prezența sau absența lui *nu* la predicat.

Cea de-a treia clasificare a propozițiilor se face după STRUCTURĂ sau, altfel spus, după alcătuirea lor, după organizarea lor internă; este vorba în esență de felul părților de propoziție componente. Din acest punct de vedere propozițiile se împart în simple și dezvoltate pe baza prezenței sau absenței uncia dintre cele două categorii de părți de propoziție: părți principale de propoziție — care sînt subiectul și predicatul — și părți secundare de propoziție — care sînt atributul și complementul.

La părțile secundare se adaugă partea de propoziție numită element predicativ suplimentar, care nu este prevăzută în programa școlară. Este vorba de o parte de propoziție cu dublă subordonare, care însoțește un verb exprimînd o caracteristică (sau o acțiune simultană cu acțiunea verbului) referitoare la un substantiv sau pronume cu diverse funcțiuni (de obicei subiect sau complement direct; rar, complement indirect) pe lângă acel verb. De exemplu, *supărat* din *Tata a venit supărat* sau *L-am văzut supărat*; *Puică* din *Ea se numește Puica* sau *O cheamă Puica*, *îi spunem Puica*; *rizînd* din *A plecat rizînd*, *L-am auzit rizînd* sau *M-am pomenit cu el rizînd*. Elementul predicativ suplimentar exprimat prin substantive, adjective, pronume și numerele fără propoziție se acordă cu substantivul sau pronumele la care se referă, la fel ca numele predicativ. Verbele pe lângă care apare elementul predicativ suplimentar au în general sens lexical deplin, autonom (vezi *a veni*, *a vedea*, *a spune*, *a pleca*, *a auzi*, *a se pomeni*); unele verbe cu sens lexical mai slab (de exemplu, *a se numi*, *a părea*, *a rămîne*, *a sta*) sînt atrase de gramatica școlară în rîndul verbelor copulative.

Propozițiile simple au numai părți principale, fie ambele părți principale, deci și subiect și predicat (de exemplu: *Elevii învață*), fie numai una dintre părțile principale (de exemplu: *Plouă* — propoziție simplă limitată la predicat); trebuie reținut deci că nu e bună formularea „propozițiile simple sînt alcătuite din subiect și predicat”: condiția este să nu conțină părți secundare, dar dintre cele principale poate lipsi una (cum am văzut din exemplul *Plouă*), o parte principală poate fi exprimată prin mai multe cuvinte (e cazul propozițiilor simple cu predicat nominal, ca *Elevii sînt atenți*, sau al propozițiilor simple cu subiect multiplu, ca *Elevii și elevele învață*) și, de asemenea, părțile principale pot fi însoțite de cuvinte care nu sînt părți de propoziție, de exemplu de un vocativ (ca în propoziția *Copii, a venit vacanța!*). Propozițiile dezvoltate sînt propoziții care au și părți secundare de propoziție, fie și una singură (de exemplu: *Elevii buni învață*, în care apare atributul *buni*, sau *Elevii învață regulat*, în care apare complementul circumstanțial de mod *regulat*, și tot așa *Elevii buni învață regulat*, în care apar două părți secundare de propoziție). Între propoziția simplă și propoziția dezvoltată deosebirea nu este neapărat de ordin cantitativ, cum s-ar putea înțelege din denumirile folosite, ci de ordin calitativ, interesînd felul părților de propoziție și nu numărul lor. Propoziția *Plouă mărunt* este o propoziție dezvoltată, deși este alcătuită numai din două cuvinte ca și *Vine ploaia*, care este o propoziție simplă: deosebirea constă în faptul că *Vine ploaia* este o propoziție constituită numai

din părți principale — subiectul *ploua* și predicatul *vine* —, în timp ce propoziția *Plouă mărunț* constă dintr-o parte principală, predicatul *plouă*, și o parte secundară, complementul circumstanțial de mod *mărunț*; din aceleași motive propoziția *Elevii sînt atenți* este simplă, iar *Elevii ascultă atenți* este dezvoltată.

În încheierea discuției asupra felurilor propoziției, mai trebuie precizat un singur lucru, și anume acela — care ar trebui să rezulte de la sine — că orice propoziție concretă trebuie să-și găsească locul în toate clasificările învățate. Despre propoziția *Plouă mărunț*, de exemplu, nu avem de spus numai că e dezvoltată (ceea ce înseamnă calificarea ei după structură); din celelalte puncte de vedere discutate aici ea este enunțiativă propriu-zisă neexclamativă (după scopul comunicării, cu criteriile subordonate) și în același timp pozitivă sau afirmativă (după formă). Tot astfel, propoziția *Ce scrii?* este o propoziție interogativă propriu-zisă neexclamativă, pozitivă (sau afirmativă) și dezvoltată.

PĂRȚILE DE PROPOZIȚIE

3. Ultima clasificare discutată — felurile propozițiilor după structură — face trecerea spre studiul părților de propoziție: **subiectul, predicatul, atributul, complementul** (și elementul predicativ suplimentar) cu speciile lor. Înainte de a trece la studiul direct al acestora, e necesară înțelegerea noțiunii de **parte de propoziție**. Ce sînt deci părțile de propoziție? Sînt cuvinte sau grupuri de cuvinte din care este alcătuită o propoziție și care se disting cu unități sintactice aparte după funcțiunea specifică pe care o îndeplinesc în cadrul propoziției (căci propoziția este constituită dintr-un număr variabil de cuvinte care stau în anumite raporturi unul față de altul, îndeplinind diferite funcțiuni).

Noțiunea de parte de propoziție nu trebuie confundată cu aceea de cuvînt folosit în comunicare. Unitățile sintactice ale unei propoziții (părțile unei propoziții) nu se identifică totdeauna cu unitățile lexicale ale enunțului (numărul cuvintelor componente) în primul rînd pentru că numai unele categorii de cuvinte, și anume cele cu sens lexical de sine stătător (substantivul, adjectivul, pronumele, numeralul, verbul, adverbul, interjecția), pot avea funcțiune de parte de propoziție, în timp ce cuvintele ajutoare nu sînt niciodată părți de propoziție: cele mai multe dintre ele (articolul, prepoziția, adverbele din structura gradelor de comparație, verbele auxiliare) intră în alcătuirea unor părți de propoziție alături de cuvintele din prima categorie, ceea ce constituie unul dintre motivele pentru care definiția părților de propoziție trebuie să cuprindă și grupurile de cuvinte; conjuncțiile nu sînt părți de propoziție și nici nu intră în structura unor părți de propoziție, avînd exclusiv rolul de legătură între diverse unități sintactice (spre deosebire însă de conjuncțiile propriu-zise, adverbele și pronumele cu valoare de conjuncție — relativ-interogative și nehotărîte — nu fac numai legătura între propoziții, ci au și rolul de părți de propoziție în interiorul propoziției subordonate).

Părțile de propoziție pot fi constituite și din îmbinări de două sau mai multe cuvinte cu sens lexical de sine stătător, de exemplu din locuțiuni adverbiale sau verbale, din diverse construcții participiale, gerunziale și infinitivale, din adverbul de negație *nu* și partea de propoziție negată. Există și cuvinte care fac parte din comunicare, dar nu constituie părți de propoziție, ci unități — considerate propoziții — neanalizabile; de exemplu: adverbul de

afirmație *da*, întrebunțările cele mai obișnuite ale interjecțiilor și ale cuvintelor (substantive, pronume) în vocativ.

Între părțile propoziției se disting unele numite principale de altele secundare (ne-am referit la această distincție atunci cînd am discutat felurile propozițiilor după structură, clasificarea lor în simple și dezvoltate); după cum se știe, subiectul și predicatul sînt **părți principale** de propoziție, iar atributul și complementul (și elementul predicativ suplimentar) sînt **părți secundare**. Pe ce se bazează distincția dintre cele două categorii de părți de propoziție? Părțile principale — subiectul și predicatul — sînt cele care constituie minimumul necesar pentru a avea o propoziție, ele reprezintă miezul propoziției ca unitate sintactică, centrul ei de organizare, prin care se exprimă esențialul comunicării respective și în jurul cărora se grupează celelalte părți de propoziție. Părțile secundare ale propoziției se grupează în jurul părților principale, ele le „complinesc” înțelesul, adaugă informații suplimentare. Aceste informații suplimentare pot fi foarte importante în comunicare, de aceea este necesar să facem precizarea generală că distincția dintre părțile de propoziție principale și cele secundare este o distincție exclusiv gramaticală și nu se referă la importanța pe care o are într-o comunicare concretă una dintre părțile propoziției (de exemplu, în propoziția *De cînd a plecat mama?*, complementul circumstanțial de timp *de cînd* poate avea o importanță mai mare decît predicatul *a plecat* sau decît subiectul *mama*; tocmai de aceea el este scos în relief prin accent în propoziție). Părțile secundare de propoziție sînt deci secundare din punct de vedere gramatical, în sensul că sînt subordonate altora, în primul rînd părților principale, dar și unor părți care la rîndul lor sînt secundare: un atribut poate avea la rîndul lui alt atribut (de exemplu, în *coperta caietului de notițe: de notițe* este atribut al substantivului *caietului*, iar acesta este atribut al substantivului *coperta*), după cum un atribut poate avea și un complement (de exemplu: *elev bun la învățătură*, unde *la învățătură* este complementul adjectivului *bun*, care e atributul substantivului *elev*); la fel, un complement poate fi determinat de un atribut (în *ia notițe bune* complementul direct *notițe* are atributul *bune*), după cum poate fi determinat și de alte complemente (în propoziția *Învăță relativ bine*, complementul circumstanțial de mod *bine* are la rîndul lui un complement în adverbul *relativ*).

Faptul că părțile secundare de propoziție nu determină numai părți principale, ci și părți care sînt ele înseși secundare exclude posibilitatea definirii părților secundare în parte prin raportare la părțile principale. O greșală curentă care trebuie combătută este definirea atributului drept partea de propoziție care determină subiectul: atributul poate determina în realitate și alt atribut și un complement (cum s-a văzut și din exemplele date mai înainte) și în schimb nu determină orice subiect (de exemplu, nu poate determina un subiect exprimat printr-un verb la infinitiv); de asemenea complementul nu poate fi definit drept partea de propoziție care determină predicatul: complementul poate determina și un atribut (adjectival sau verbal), un alt complement și chiar un subiect exprimat printr-un verb.

Părțile secundare de propoziție se definesc deci în raport cu cuvîntul determinat, care nu este calificat din punct de vedere sintactic (deoarece, după cum am arătat, poate apărea cu diverse funcțiuni), ci din punct de vedere morfologic: atributul este partea secundară de propoziție care determină un substantiv sau un cuvînt cu valoare asemănătoare (pronume, numeral), iar complementul este partea secundară de propoziție care determină un verb (sau o interjecție predicativă), un adverb sau un adjectiv. Cu totul altfel se definesc părțile principale de propoziție, la care interesează numai

rolul uneia față de cealaltă: subiectul este partea de propoziție despre care se spune ceva cu ajutorul predicatului, el arată cine săvârșește acțiunea exprimată de predicatul verbal activ sau cui i se atribuie însușirea exprimată prin numele predicativ, iar predicatul este partea de propoziție care spune ceva despre subiect, el arată ce face, ce este sau cum este subiectul.

FRAZA. RAPORTURILE DE COORDONARE ȘI DE SUBORDONARE

4. În legătură cu definiția sintaxei, am discutat puțin despre cele două unități sintactice amintite în ea — propoziția și fraza — și am stabilit că FRAZA este:

- a) o îmbinare de două sau mai multe propoziții;
- b) o unitate sintactică totdeauna de sine stătătoare.

Din faptul că fraza este o unitate mai mare decât propoziția nu trebuie să se înțeleagă nici că lungimea ei, ca număr de cuvinte, este neapărat mai mare, nici că orice frază exprimă un conținut mai complex decât propoziția.

În ce privește prima problemă, o propoziție dezvoltată poate fi adesea mai lungă decât o frază cu două și chiar mai multe propoziții. Astfel, fraze ca *Aștept să răspunzi* sau *Firește că vine*, alcătuite din câte două propoziții, au numai câte trei cuvinte, în timp ce pentru o propoziție dezvoltată nu e deloc neobișnuit să fie formată din peste zece cuvinte (de exemplu: *Din zorii zilei și pînă tîrziu în noapte circulația este în acest loc la fel de intensă*). Deosebirea dintre propoziție și frază nu stă deci în lungime, în numărul de cuvinte, ci în organizare, în structura acestor unități sintactice. Fraza este o comunicare cu structura mai complexă decât propoziția tocmai pentru că ea cuprinde două sau mai multe propoziții.

În legătură cu a doua problemă, de asemenea, nu se poate spune că din principiu fraza exprimă un conținut mai bogat, o idee mai profundă decât propoziția. Există numeroase situații în care unul și același conținut se poate exprima la fel de bine printr-o frază ca și printr-o propoziție. De exemplu, ceea ce comunică fraza citată mai înainte *Aștept să răspunzi* se poate exprima și prin propoziția *Aștept răspunsul tău*; la fel, fraza *Cine câștigă întrecerea va fi premiat* față de propoziția *Cîștigătorul întrecerii va fi premiat* sau fraza *Nu înțelege lecția pentru că nu este atent* față de propoziția *Fiind neatenți (sau nefiind atenți), nu înțelege lecția*.

Propoziția este alcătuită, după cum se știe, din părți de propoziție (cuvinte sau grupuri de cuvinte cu anumite funcțiuni). Fraza este alcătuită din propoziții. Important este faptul că raporturile dintre propozițiile alcătuitoare ale unei fraze sînt aceleași cu raporturile dintre părțile unei propoziții. Atît în cadrul propoziției, cît și al frazei, raporturile sintactice sînt de două feluri: de **coordonare** și de **subordonare** (sau de determinare), fiecare dintre ele avînd diverse specii. Raporturi de coordonare — copulativă, disjunctivă, adversativă și conclusivă — există între termeni (părți de propoziție sau propoziții) care stau pe același plan, iar raporturi de subordonare (sau de determinare) între termeni (părți de propoziție sau propoziții) cu funcțiuni sintactice diferite, dintre care un termen este determinat de celălalt.

Părțile de propoziție de același fel coordonate între ele se numesc **părți de propoziție multiple**. Pot fi multiple orice părți de propoziție cu excepția predicatului, întrucît prin coordonarea a două predicate se realizează o frază; în cadrul predicatului poate exista însă un nume predicativ multiplu (*Ei sînt atenți și silitori*).

Distincția dintre coordonare și subordonare privește modul de organizare a comunicării, construcția ei gramaticală. Din punctul de vedere al înțelesului pot exista asemănări mari între unele propoziții concrete dintr-o categorie sau alta și chiar între specii în ansamblul lor: coordonata adversativă exprimă același lucru ca subordonata concesivă (*E bolnav, dar nu stă în pat* = *Deși e bolnav, nu stă în pat*), iar coordonata conclusivă același lucru ca subordonata consecutivă (*E bolnav, deci stă în pat* = *E bolnav, încît stă în pat*) sau ca regenta unei cauzale (*Pentru că e bolnav, stă în pat*).

PROPOZIȚII PRINCIPALE ȘI SECUNDARE. TIPURI DE FRAZĂ

5. În frază propozițiile nu sînt de același fel. Interesează de această dată felurile lor nu după criteriile discutate la sintaxa propoziției privită izolat de altele, ci felurile lor după relația sau raportul gramatical față de alte propoziții. Cînd am spus despre propoziție că este „cea mai mică unitate a sintaxei care poate apărea de sine stătătoare“, am explicat că formularea „poate apărea“ se referă la faptul că propoziția nu se găsește totdeauna în această situație: pe lîngă propoziții care au înțeles de sine stătător, există propoziții care depind de alte propoziții. Propozițiile care au înțeles de sine stătător, în sensul că nu depind de altele (unele dintre ele pot cere prezența unor completări¹), se numesc **propoziții principale**, în timp ce propozițiile care depind de alte propoziții din frază se numesc **propoziții secundare** sau **subordonate**.

Uneori, în mod artificial — mai ales în literatura artistică și în stilul publicistic —, propozițiile subordonate apar izolate prin punct de regenta lor² (de exemplu: *Ieri n-a venit la școală. Pentru că a fost bolnav*), ceea ce nu înseamnă că, prin fragmentarea frazei, se anulează în fapt caracterul lor dependent.

Centrul de organizare într-o frază îl constituie propoziția principală sau propozițiile principale în cazul cînd sînt mai multe. Fraza poate fi alcătuită și numai din propoziții principale (două sau mai multe), aflate în raport de coordonare între ele (de exemplu: *În vacanță elevii se odihnesc, fac sport și citesc*). Alteori fraza se realizează numai cu ajutorul raporturilor de subordonare: fraza are atunci o propoziție principală și una sau mai multe propoziții secundare; cînd acestea sînt mai multe, ele pot fi toate subordonate față de principală (de exemplu, în fraza *Cînd ai fost la mine am uitat să-ți dau cartea*, ambele propoziții secundare, *cînd ai fost la mine*, circumstanțială de timp, și *să-ți dau cartea*, completivă directă, determină aceeași propoziție, propoziția principală *am uitat*) sau unele dintre ele pot fi subordonate ale

¹ Vezi mai departe, p. 288, discuția despre așa-numitele propoziții insuficiente.

unei propoziții care la rîndul ei e subordonată față de principală (de exemplu, în fraza *Cînd ai venit să mă vezi am uitat să-ți arăt ce citeam* propoziția subordonată de scop *să mă vezi* determină propoziția *cînd ai venit*, care la rîndul ei e o propoziție subordonată — de timp —, iar propoziția subordonată *să-ți arăt*, completivă directă a principalei *am uitat*, are și ea o completivă directă: propoziția *ce citeam*). În sfîrșit, fraza se poate realiza prin împletirea raporturilor de coordonare și de subordonare, în sensul că poate avea mai multe principale coordonate între ele, dintre care unele să aibă și subordonate (de exemplu: *În vacanță elevii se odihnesc, iar, cînd e vreme frumoasă, fac sport*), și în sensul că subordonatele la rîndul lor pot fi coordonate între ele atunci cînd determină aceeași propoziție (de exemplu: *Am uitat să-ți dau cartea și să-ți arăt ceva*).

Din cele spuse despre diversele feluri de fraze reținem următoarele:

- a) fraza este o îmbinare de propoziții dintre care cel puțin una este principală;
- b) propozițiile principale din cadrul unei fraze pot fi determinate sau nu de alte propoziții;
- c) propozițiile subordonate determină alte propoziții, care pot fi nu numai principale, ci și secundare;
- d) propozițiile coordonate pot fi atît principale coordonate între ele, cît și secundare coordonate între ele (subordonate care determină aceeași propoziție).

Dat fiind că subordonatele pot determina nu numai principale, ci și propoziții care la rîndul lor sînt subordonate ale altora, este nevoie de o denumire specială pentru propozițiile de care depind alte propoziții. Acestea se numesc **propoziții regente** sau **supraordonate**. Propoziții regente pot fi deci atît propozițiile principale, cît și cele secundare care sînt determinate de subordonate. De aceea termenul de propoziție regentă nu trebuie confundat cu acela de propoziție principală, cu atît mai mult cu cît nu numai că regentele pot fi și secundare, dar nici principalele nu sînt toate regente (pot exista principale independente, care nu intră în alcătuirea unei fraze, sau principale coordonate de care nu depind alte propoziții). În lumina celor arătate se înțelege de ce toate definițiile propozițiilor subordonate se dau prin referire la propoziția regentă și nu la o propoziție principală.

Uneori propoziția regentă, chiar principală fiind, este insuficientă pentru a realiza o comunicare, impunînd completarea prin subordonata ei; în această situație se găsesc în primul rînd regentele propozițiilor subiective și predicative, dar și altele, de exemplu regentele unor complete (cînd regenta are drept predicat verbe ca *a putea*, *a începe*) sau regentele care conțin correlative ale subordonatelor dependente de ele. Din categoria propozițiilor insuficiente din punct de vedere lexical fac parte și propozițiile cu predicatul exprimat printr-un verb de declarație (*a spune*, *a zice*, *a întreba* etc.) care introduc o comunicare. Comunicarea introdusă de asemenea verbe poate constitui o propoziție subordonată dacă e redată în vorbire indirectă (*Mi-a spus să-i aduc cartea*; *L-am întrebat unde a fost*), dar constituie o propoziție principală dacă e redată în vorbire directă (*Mi-a spus: Adu-mi cartea!*; *L-am întrebat: Unde ai fost?*); dependența logică nu trebuie confundată deci cu subordonarea gramaticală.

CORESPONDENȚA DINTRE PROPOZIȚIILE SUBORDONATE ȘI PĂRȚILE DE PROPOZIȚIE

6. Propoziția subordonată este o propoziție care depinde de o propoziție regentă, îndeplinind, în formă de propoziție, funcțiunea unei părți de propoziție a regentei. Propozițiile subordonate corespund deci părților de propoziție și de aceea ele au denumiri corespunzătoare părților de propoziție: **propoziții subiective, atributive, complete directe, circumstanțiale de loc** etc.

Elementului predicativ suplimentar (pentru care vîzi p. 283) îi corespunde **propoziția predicativă suplimentară**, neprevăzută nici ea în programa școlară. Această subordonată exprimă o acțiune simultană cu acțiunea regentei, referitoare la subiectul, complementul direct sau complementul indirect al regentei; de exemplu, subordonata din *Se aud copiii cum rîd, îi aud cum rîd* sau *Mă uit la ei cum rîd*, din *Te văd că ești supărat* sau *Mă uit la tine cît de supărat ești*.

O singură denumire poate induce în eroare, și anume **propoziția predicativă**, care nu corespunde unui predicat, ci numai unui nume predicativ. Pornind de la această observație, putem discuta limitele fenomenului de corespondență dintre propozițiile subordonate și părțile de propoziție.

O primă deosebire o constituie faptul că printre părțile de propoziție se găsesc părți principale, care pot constitui singure o propoziție, pe cînd propozițiile subordonate sînt toate dependente, secundare și nu pot constitui o frază fără o propoziție principală. Trebuie subliniată deosebirea că, în timp ce subiectul și predicatul ca părți de propoziție sînt părți principale, propoziția subiectivă și propoziția predicativă nu sînt propoziții principale, ci secundare, subordonate. Aici trebuie să ținem seama și de observația făcută mai înainte că propoziția predicativă nu corespunde predicatului, ci numai numelui predicativ: nu există o propoziție subordonată care să corespundă unui predicat verbal sau verbului copulativ din cadrul predicatului nominal. De aceea, dacă părțile de propoziție puse la un loc constituie o propoziție, propozițiile subordonate îmbinate între ele nu pot constitui o frază fără prezența unei propoziții principale.

O deosebire pe care am fi tentați să o găsim între propozițiile subordonate și părțile de propoziție ar putea părea aceea că numărul părților de propoziție nu este exact același cu al propozițiilor subordonate, mai precis că speciile de complemente nu se suprapun cu speciile de subordonate complete. Nu trebuie să uităm însă că în școală nu se studiază toate speciile de complemente și de propoziții existente în limbă, ci numai cele mai importante și cu o frecvență mai mare. Din punctul de vedere al sferei de întrebuințare pot exista deosebiri mari între o parte de propoziție și propoziția subordonată corespunzătoare: de exemplu, subiectul este mult mai des folosit în vorbire decît propoziția subiectivă, iar, în schimb, propozițiile circumstanțiale consecutive, condiționale și concesive sînt mult mai frecvente decît complementele corespunzătoare.

Legătura dintre sintaxa frazei și sintaxa propoziției va fi urmărită permanent în expunerile următoare prin însuși modul de discutare paralelă a părților propoziției și a părților frazei: subiectul și propoziția subiectivă, atributul și propoziția atributivă etc.

Fenomenul obiectiv al corespondenței dintre propozițiile subordonate și părțile de propoziție stă la baza unor procedee sau tehnici de transformare a propoziției în frază și a frazei în propoziție: este vorba de contragerea propozițiilor subordonate și, respectiv, de dezvoltarea părților de propoziție. Amândouă procedeele menționate au o sferă de aplicare mai puțin largă decât corespondența ca atare între propozițiile subordonate și părțile de propoziție, întrucât, pe lângă condiția echivalenței funcționale, ele presupun și sinonimia concretă, identitatea conținutului de bază comunicat, și posibilitatea trecerii de la o unitate sintactică la alta în variante formale ale aceluiași mesaj. (Complementul circumstanțial de timp corespunde unei propoziții circumstanțiale de timp, dar nu orice complement concret poate fi dezvoltat într-o propoziție. De exemplu, *mîine* din *Ne întîlnim mîine* nu se pretează la dezvoltare, spre deosebire de complementul din *Ne întîlnim la deschiderea expoziției*, care poate fi dezvoltat în propoziția *cînd se deschide expoziția*.)

Contragerea propozițiilor subordonate se realizează în primul rînd prin modificări asupra predicatului (verbul respectiv poate fi menținut fie sub forma unui mod nepersonal, fie sub forma unor derivate sau se poate elimina orice element verbal, mai ales în cazul verbului copulativ) și asupra elementului introductiv (pronumele și adverbele relative dispar, cu excepția construcțiilor relative infinitivale; conjuncțiile sînt înlocuite cu prepoziții, mai rar cu adverbe); aceste modificări principale antrenează și unele modificări secundare în restul construcției (de exemplu, subiectul poate deveni atribut al unui substantiv verbal, în locul adverbului *nu* apare prefixul *ne-* etc.). Dezvoltarea părților de propoziție în propoziții se realizează prin intervenția unui predicat (care poate proveni din transformarea morfologică a unei forme verbale sau a unui derivat verbal existente în enunțul inițial) și a unui element introductiv specific. Multe construcții permit diverse variante de transformare, mai apropiate sau mai depărtate de enunțul inițial; de exemplu, propoziția temporală din *Te-am văzut cînd ai venit* poate fi contrasă atît prin (*te-am văzut*) *la venire*, cît și prin (*te-am văzut*) *venind*.

Cele două tehnici de transformare nu trebuie înțelese numai ca aplicații subordonate teoriei sintaxei, ci și — sau mai ales — ca mijloace de cultivare a limbii, de perfecționare a exprimării prin utilizarea unor construcții sinonime.

LEGĂTURA DINTRE MORFOLOGIE ȘI SINTAXĂ

7. Între morfologie și sintaxă, ca părți componente ale gramaticii, există o strînsă legătură. În studiul morfologiei se folosesc elemente de sintaxă chiar în definiția unor părți de vorbire ca adjectivul și adverbul, despre care spunem ce cuvinte determină, și mai ales prepoziția și conjuncția, care se definesc numai prin rolul lor sintactic, arătîndu-se ce leagă ele în propoziție sau în frază. Modificarea formei cuvintelor — care constituie obiectul propriu-zis al morfologiei — este direct legată de funcționarea lor în propoziție: cuvintele suferă schimbări de formă pentru exprimarea raporturilor dintre ele, în îmbinarea lor în propoziții și fraze. De aceea studiul morfologiei nu se reduce la însușirea formelor cuvintelor, ci se ocupă și de întrebuintarea acestor forme, ajungîndu-se astfel în domeniul sintaxei: cînd se studiază cazurile substantivului, de exemplu, se arată și care sînt valorile lor, adică ce exprimă nominativul, genitivul etc., ce rol au ele în propoziție (subiect, atribut etc.);

cînd deosebim un adjectiv pronominal (posesiv sau demonstrativ) de pronumele corespunzător (înem seama de faptul — sintactic — dacă determină sau înlocuiește un substantiv; formele compuse ale verbului sînt vechi îmbinări de cuvinte pătrunse în flexiune).

Întrebuințările diverselor părți de vorbire și ale formelor lor constituie în unele gramatici o subdiviziune a sintaxei, numită *sintaxa părților de vorbire*. În altele, problema se rezolvă prin renunțarea la distincția dintre morfologie și sintaxă, sub denumirea unică de *morfosintaxă*.

Pe de altă parte, în studiul sintaxei se face adesea apel la morfologie. Chiar în expunerea de față am avut ocazia să ne convingem de importanța unui element de morfologie, și anume a modului, în clasificarea propozițiilor după scopul comunicării și după conținutul exprimat, după felul cum prezintă vorbitorul acțiunea: propoziții formate din aceleași cuvinte se pot deosebi prin modul verbului din cadrul predicatului — de exemplu *Te duci* sau *Te-ai dus* cu modul indicativ reprezintă o propoziție enunțiativă propriu-zisă (iar cu intonația schimbată, *Te duci?*, o interogativă propriu-zisă), în timp ce *Te-ai duce* cu modul optativ este o propoziție optativă, iar *Du-te* (modul imperativ) sau *Să te duci* (modul conjunctiv cu înțeles de imperativ) formează propoziții imperative. În cazul propozițiilor optative și al celor imperative însăși denumirea lor coincide cu aceea a modurilor specifice, deși nu se construiesc numai cu aceste moduri. În expunerile următoare se va vedea că diverse alte definiții și clasificări sintactice folosesc referiri la morfologie.

PROBLEME CONTROVERSATE

8. În sintaxa limbii române există numeroase probleme mai mult sau mai puțin controversate. În fruntea acestora stă însăși metoda de studiere a sintaxei: alături de metoda tradițională, în bună parte semanticistă, adoptată de gramatica noastră școlară și, la un nivel mai înalt, de Gramatica Academiei, există metode structuraliste, transformaționale sau chiar matematice, caracterizate în general prin formalizare. Printre principalele controverse între diferitele metode trebuie amintită însăși problema unităților de bază ale sintaxei: în timp ce sintaxa tradițională are ca unități de bază, după cum am văzut, *partea de propoziție*, *propoziția* și *fraza*, alte metode operează cu unități ca *functorul*, *sintaxemul*, *sintagma*, *grupul nominal* și cel *verbal* în calitate de constituenți imediați, *enunțul*.

Chiar limitată la problemele controversate ale sintaxei limbii române studiate cu metoda tradițională, lista acestora este destul de mare. Ele pot fi clasificate și ierarhizate din diverse puncte de vedere: după vechimea lor (controverse care datează de multă vreme și controverse recente), după amploarea dezbaterilor pe marginea problemei controversate (în sensul numărului de susținători ai unui punct de vedere), după apartenența controverselor la gramatica generală sau la cea națională (controverse universale și controverse referitoare la probleme mai mult sau mai puțin specifice limbii noastre), după gradul de generalitate în cadrul sintaxei (unele controverse privesc categorii sintactice în ansamblul lor, iar altele numai interpretarea cîte unui cuvînt, a unei construcții sau chiar a unui text dat), după gradul de specificitate sintactică (căci unele controverse sintactice sînt strîns legate de rezol-

vări morfologice), după caracterul pur teoretic sau cu consecințe pentru analiza sintactică, ceea ce uneori se confundă cu gradul de importanță al controversei respective.

Printre controversele pur teoretice, cele mai puțin interesante sînt problemele de simplă terminologie. Pentru analiza sintactică nu prezintă prea mare importanță nici problemele de clasificare (de exemplu, dacă unele complemente sînt circumstanțiale sau nu; dacă propozițiile exclamative și cele imperative sînt tipuri diferite de propoziția enunțiativă sau nu); mai mult, se poate spune că pînă și o problemă ca aceea a numărului și felurilor relațiilor sau raporturilor sintactice prezintă pentru analiza sintactică o importanță mai mică decît s-ar crede (oricît ar părea de curios, opiniile privitoare la numărul felurilor de relații sintactice variază de la două la șase, la cele două raporturi recunoscute de gramatica școlară și de Gramatica Academiei — de coordonare și de subordonare — adăugîndu-se de către diverși cercetători, ca relații aparte, *relația predicativă*, *relația apozitională*, *relația construcțiilor incidente*, *relația de la anumite fenomene de împlinire a subordonării cu coordonarea* sau alte relații complexe).

Printre controversele cele mai importante pentru analiza sintactică sînt cele care se referă la statutul de propoziție sau frază al unui enunț, care pun deci în discuție principiul delimitării propozițiilor după verbele la un mod personal (conform principiului amintit, numărul propozițiilor dintr-un text poate fi mai mare — datorită, de exemplu, propozițiilor eliptice sau celor cu predicatul total sau parțial subînțeles —, dar nu mai mic decît numărul verbelor la un mod personal). Aceste controverse pot fi grupate în două categorii opuse: unii cercetători admit mai multe verbe la moduri personale în aceeași propoziție, iar alții susțin existența unor propoziții (subordonate) cu predicatul la un mod nepersonal. Din prima categorie de păreri fac parte interpretările legate de recunoașterea așa-numitului predicat compus în situațiile în care un verb de modalitate sau de aspect este urmat de un conjunctiv: *poate să citească*, *începe să cînte* (predicatul compus cu infinitivul nu schimbă statutul propoziției) sau de recunoașterea unor așa-zise locuțiuni prepoziționale, pronominale, adverbiale cu un verb în interior (*în ce privește*, *cine știe cine*, *cine știe unde*). Din a doua categorie fac parte interpretările legate de admiterea gerunziului și infinitivului ca predicate dependente. Controverse la fel de importante sînt cele legate de locul segmentării în frază sau în propoziție la pronume ca *cel ce*, la locuțiuni de tipul *din cauza* etc. În ce privește atît propoziția, cît și fraza, cele mai numeroase controverse se referă la autonomia unor specii de părți de propoziție, propoziții coordonate și subordonate; în legătură cu aceasta trebuie amintit și faptul că în școală nu se învață (vezi și § 6) nici măcar toate speciile general recunoscute în lucrările de specialitate, cum ar fi *complementul instrumental*, *cel sociativ* și altele (pînă de curînd nici complementul de agent).

Numărul și varietatea problemelor controversate în sintaxa limbii române nu trebuie să ducă la o concluzie pesimistă asupra posibilităților de stăpînire a acestui obiect de studiu complex care este limba, la o neîncredere în caracterul științific al gramaticii. Numai prin punerea în discuție a celor mai variate aspecte ale gramaticii limbii române, prin lupta de opinii, prin reluarea cercetării de cît mai mulți autori poate avansa cunoașterea mai exactă, mai aprofundată.

Ca o concluzie de ordin practic a existenței atîtor probleme sintactice controversate și a deosebirilor dintre gramatica școlară și gramaticile de alt nivel, trebuie să ne obișnuim cu ideea că textele propuse pentru analiză pot prezenta situații în care sînt posibile două sau mai multe interpretări. (Numărul

și varietatea problemelor sintactice controversate arată și cît este de iluzorie părerea că se pot da, la diverse examene, texte care să nu conțină nici un fel de probleme litigioase.) Totul e ca interpretarea aleasă să poată fi conștient susținută și să existe logica unui sistem, consecvență în restul analizei făcute. De exemplu, dacă în *am onoarea a raporta* considerăm că predicatul este numai *am*, iar *onoarea* complement direct, atunci *a raporta* este atributul substantivului *onoarea*, pe cînd dacă admitem că *am onoarea* în bloc formează predicatul, ca locuțiune verbală, atunci *a raporta* este complementul întregului predicat (amîndouă interpretările sînt admisibile; greșită este numai o analiză hibridă care ar identifica fie predicatul *am onoarea* plus atributul *a raporta*, fie predicatul *am* și complementul *a raporta*). De asemenea, la analiza unor îmbinări ca *în fața școlii*, *din cauza mea* etc. interpretarea sintactică este strîns legată de recunoașterea sau nerecunoașterea caracterului locuțional al lui *în fața*, respectiv *din cauza*: dacă sînt admise ca locuțiuni prepoziționale, trebuie analizate sintactic împreună cu ceea ce urmează după ele, întreaga construcție fiind complement circumstanțial în *Locuiește în fața școlii* sau *A greșit din cauza mea*; dacă însă *fața* și *cauza* sînt considerate substantive, complementele sînt *în fața*, respectiv *din cauza*, iar *școlii* și *mea* sînt atribute (greșită este analiza în locuțiune prepozițională + atribut). Tot astfel, la analiza frazelor cu *cel ce* segmentarea în propoziții trebuie să concorde cu interpretarea lui *cel ce* drept pronume relativ compus sau drept pronumele demonstrativ *cel* + pronumele relativ *ce*.

PUNCTUAȚIA CA AUXILIAR GRAFIC AL SINTAXEI

9. Pe lîngă posibilitățile multiple de interpretare datorate controverselor științifice sau deosebirilor de nivel gramatical, există altele care se datoresc ambiguității de exprimare dintr-un text dat. De exemplu, în *Ia cartea de pe masă*, se poate admite că *de pe masă* e complement al verbului *a lua* sau atribut al substantivului *cartea*. Adevăratele intenții ale autorului pot fi clarificate adesea cu ajutorul punctuației, căreia trebuie să i se dea toată atenția. Astfel, în *Dacă nu se-ntîmplă ce s-a-ntîmplat, poate norocul nu mi-ar fi adus în cale un prietin prețios ca dumneata* absența virgulei după *poate* exclude interpretarea acestui cuvînt ca predicat al unei incidente, indicînd încadrarea lui (în calitate de complement circumstanțial) în propoziția *norocul nu mi-ar fi adus...*

La rîndul ei, stăpînirea și folosirea unei punctuații adecvate depind de analiza corectă a comunicării făcute în scris de cineva. Mihail Sadoveanu recunoștea acest rol formativ al analizelor sintactice atunci cînd nota în *Anii de ucenicie*: „am ajuns în anul din urmă al școlii să clarific cele mai încălcite și ciudate fraze, desfăcîndu-le în elemente simple, ceea ce mi-a lămurit încă de atunci punctuația”.

SINTAXA ȘI CULTIVAREA LIMBII

10. Utilitatea studierii sintaxei și eficiența analizelor gramaticale nu se reduc la însușirea conștientă a punctuației (pentru care vezi și § 2). Ele se manifestă în diverse aspecte ale practicii limbii.

Înțelegerea modului de funcționare a limbii, a mecanismului general și a procedeelelor speciale de formulare a oricărui gând sau mesaj, pe care le evidențiază studiul sintaxei (vezi § 1), are drept consecință directă perfecționarea capacității de exprimare. Înțelegerea regulilor de organizare a enunțului în jurul predicatului în propoziție și al propoziției principale în frază (vezi și § 6) duce în mod logic la concluzia că aceste elemente nu trebuie să lipsească din exprimarea proprie, ceea ce constituie o primă condiție a corectitudinii ei. Corectitudinea exprimării se realizează, de asemenea, prin crearea obișnuinței de a respecta regulile acordului și ale regimului diverselor cuvinte, prin cunoașterea posibilităților topicii (ordinii cuvintelor în propoziție și a propozițiilor în frază) și a măsurii în care ea poate contribui la clarificarea comunicării (de exemplu: *Dau elevului cartea față de Dau cartea elevului*), prin evitarea anacoluturilor (care constau în întreruperea și schimbarea construcției în cadrul aceleiași unități sintactice, în lipsa de continuitate între începutul și sfârșitul unei construcții, de exemplu: *Faptul că întârziaseam, am deveni nervos* în loc de *Faptul că întârziaseam m-a făcut nervos* sau *Datorită faptului că întârziaseam am devenit nervos*). La îmbogățirea, diversificarea și nuanțarea felului de a vorbi și a scrie se ajunge prin deprinderea unor modele de construcție, mai ales tipuri de propoziții dezvoltate și tipuri de fraze specifice limbii scrise (cu construcții participiale, gerunziale și infinitivale, cu coordonare conclusivă sau cu subordonare concesivă, cu structuri complexe, arborescente, sinetrice), prin însușirea unor construcții sinonime și prin stăpânirea unor mijloace de variație a exprimării (vezi și § 6), pentru evitarea repetițiilor propriu-zise în aceeași frază (cuvinte de legătură, forme gramaticale) și a șabloanelor, ca și pentru adecvarea stilistică a construcțiilor sintactice, începând cu tipul de enunț adoptat. Recunoașterea elementelor de sintaxă orală și scrisă, familiară și solemnă este premisa necesară pentru folosirea conștientă a acestora.

Cunoașterea sintaxei și deprinderea de a analiza structura unui enunț ajută lectura corectă și expresivă (vezi și § 2), care trebuie să marcheze — prin pauze, variație de tempo (ritm) și de registru, accent și intonație — raporturile dintre unitățile unui enunț, să evidențieze elementele esențiale față de cele mai puțin importante, distingând firul principal al comunicării de adaosurile mai mult sau mai puțin laterale, să reliefeze anumite opoziții sau corelații și să deosebească diferite valori gramaticale posibile ale unui cuvânt (de exemplu, și conjuncție de și adverb, *dar* adversativ de *dar* conclusiv) sau ale unei propoziții (de exemplu, valoarea de subordonată sau de coordonată a unei propoziții juxtapuse).

Sintaxa are implicații și în ortografie, de exemplu în folosirea literei majuscule la începutul unui enunț sau în notarea grupării unor cuvinte (scrierea cu cratimă a cuvintelor conjuncte).

Evident, pentru toate acestea este necesar să se asigure o permanentă raportare a cunoștințelor teoretice de sintaxă la sfera lor de aplicare și să se creeze deprinderea de a medita asupra limbii, de a veghea asupra propriei exprimări. Efectele nu vor întârzia să se facă simțite, întrucât sintaxa ilustrează prin excelență adevărul afirmației lui Eminescu conform căreia „limba și legile ei dezvoltă cugetarea”.

Alături de vocabular, sintaxa este, mai mult decât alte compartimente ale limbii, un element definitoriu al stilurilor funcționale și individuale, fiind în măsură să indice gradul de cultură al celui care vorbește sau scrie și să reflecte calitățile gândirii acestuia (claritate, capacitate de ordonare), ca și stările sale emotive.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Academia R.S.R., *Gramatica limbii române* (ediția a doua, tiraj nou), București, 1966, vol. I, p. 11—14; vol. al II-lea, p. 7—20, 74—87, 229—234, 254—265.
2. AVRAM, MIOARA, *Cum și de ce trebuie să se învețe gramatica în școală*, în LL 1976, 1, p. 149—156.
3. AVRAM, MIOARA, *Contragerea propozițiilor și dezvoltarea părților de propoziție*, în LL 1978, 2, p. 261—267.
4. AVRAM, MIOARA, *Punctuația și implicațiile ei în limbă și în comunicare*, în LL, 1980, 1, p. 11—26.
5. AVRAM, MIOARA, *Gramatica și cultivarea limbii în învățământ*, în LL 1982, 4, p. 468—480.
6. AVRAM, MIOARA, *Despre analizele gramaticale cu mai multe soluții*, în LR XXXII, 1983, nr. 2, p. 143—146.
7. BELDESCU, G., *Ortografia și sintaxa*, în LL 1979, 1, p. 43—49 (sau *Ortografie, ortoepie, punctuație*, București, 1982, p. 15, 76—80).
8. GRAUR, ALEXANDRU, *Părțile principale ale propoziției*, în LL VI, 1962, p. 47—52.
9. PANĂ DINDELEGAN, GABRIELA, *Probleme ale predării sintaxei în școală*, în LL 1976, 2, p. 362—366.

Pentru principalele probleme controversate:

1. DIMITRIU, C., *Gramatica limbii române explicată. Sintaxa*, Iași, 1982, p. 7—144.
2. GUȚU-ROMALO, VALERIA, *Sintaxa limbii române. Probleme și interpretări*, București, 1973.
3. IRIMIA, DUMITRU, *Structura gramaticală a limbii române. Sintaxa*, Iași, 1983, p. 7—63.
4. ȘERBAN, VASILE, *Sintaxa limbii române. Curs practic*, ediția a II-a, București, 1970, p. 402—405.
5. TRANDAFIR, GH. D., *Probleme controversate de gramatică a limbii române actuale*, Craiova, 1982.

XIII. SUBIECTUL ȘI PROPOZIȚIA SUBIECTIVĂ

de
THEODOR HRISTEA

PRECIZĂRI PRELIMINARE

Correspondența dintre părțile de propoziție și subordonatele respective este un lucru demonstrat și, în general, atât de evident, încât nu este de mirare că propozițiile secundare sînt calificate chiar cu numele *subiectului*, *atributului*, *complementului direct* ș.a.m.d. Această corespondență constituie un argument de natură sintactică în sprijinul tezei unanim admise că orice limbă are caracter sistematic. După cum s-a mai observat, paralelismul la care ne referim nu este totuși perfect, întrucît *subiectiva* și *predicativa* au drept corespondente părți de propoziție principale, nu secundare (asemenea *atributivelor*, *completivelor*, *circumstanțialelor* de toate felurile și *propoziției predicative suplimentare*). Pe de altă parte, *propoziția predicativă* corespunde exclusiv *numelui predicativ* (de calificare sau de identificare) și aceasta constituie un alt element de „asimetrie” în sistemul sintactic general. Întrucît propozițiile subordonate (în care includem și *subiectiva*) corespund, în planul frazei, părților de propoziție, este mai bine ca cele dintîi să fie studiate paralel cu acestea din urmă, chiar dacă în gramaticile noastre ele sînt, de obicei, despărțite ca o consecință a faptului că *sintaxa frazei* este tratată după *sintaxa propoziției*. După cum se va vedea, procedeul adoptat prezintă o serie de avantaje prea evidente pentru a mai insista asupra lor.

SUBIECTUL ÎN RAPORTURILE LUI CU PREDICATUL

Dacă avem în vedere un mare număr de enunțuri (inclusiv pe acelea în care nu există subiect ori în care acesta se află în relație cu verbe la moduri nepersonale), ne dăm ușor seama că raportul dintre subiect și predicat este nesatisfăcător definit și că el nu poate fi redus la un singur aspect (cum bine arată *Marina Rădulescu* în LR, nr. 1 din 1980, p. 11 și urm.). În mod obișnuit, se admite că între părțile principale ale propoziției, cunoscute sub numele de *subiect* și *predicativ*, nu există un raport de coordonare sau de subordonare, ci unul special de *interdependență*, care este atât de strîns, încît gramaticile noastre nu pot evita referirea la predicat, atunci cînd definesc subiectul, și invers. Astfel, în timp ce primul dintre cele două concepte, adică *subiectul*, este definit ca *partea principală a propoziției despre care se spune ceva cu ajutorul predicatului*, acesta din urmă e considerat *partea principală a propoziției prin care se spune ceva despre subiect*. Sub o altă formă, referirea la predicat e conținută și în alte definiții, care sînt mai mult ori mai puțin asemănătoare și care pun mai bine în lumină caracteristicile

subiectului ca parte principală de propoziție, precum și raporturile lui cu predicatul.

a) Subiectul arată, în primul rînd, cine săvîrșește acțiunea exprimată de predicatul verbal la diateza activă sau reflexivă: „*Apa curge liniștită*”; „*Scritorul se gîndește la un nou roman*” etc.

b) Subiectul arată cine suferă acțiunea exprimată de un predicat verbal la diateza pasivă sau la așa-numitul pasiv reflexiv: „*Filmul a fost vizionat în grup*”; „*Cartea se citește* (adică *e citită*) ușor” etc.

c) Subiectul mai arată cui i se atribuie o însușire ori o caracteristică exprimată prin numele predicativ (în cazul predicatului nominal): „*Cerul este albastru*”; „*Marea pare liniștită*” și altele.

TIPURI DE SUBIECT

1. O primă distincție care trebuie făcută, cînd e vorba de subiect, este aceea între *subiectul gramatical* și *subiectul logic*. Într-un exemplu ca *Expoziția este vizitată de turiști*, subiectul gramatical (*expoziția*) nu este și autorul acțiunii, întrucît aceasta este realizată de *turiști*. Ultimul substantiv se află în cazul acuzativ precedat de prepoziția *de* și din punct de vedere sintactic este un complement de agent. Întrucît săvîrșește acțiunea exprimată prin verbul *a vizita* la diateza pasivă, spunem că *turiștii* este subiectul logic al propoziției citate.

Termenul de *subiect logic* se folosește fie pentru *autorul real* al unei acțiuni, fie pentru complementul indirect care determină verbe unipersonale sau forme unipersonale ale unor verbe personale. De exemplu: *Îmi trebuie bani*: *Tie ți se cuvine premiul întâi*; *Îi arde de joacă*; *Ne place această carte* etc. Tot rol de subiect logic mai are complementul indirect și atunci cînd indică pe cel caracterizat de o anumită stare, ca în următoarele construcții cu verbul *a fi*: *mi-e dor*, *mi-e foame*, *ți-e sete* etc. În astfel de construcții, *mi*, *ți* etc. sînt componente indirecte, iar *dor*, *foame*, *milă* și *sete* sînt socotite de *Gramatica Academiei* (vezi GLR, vol. II, p. 168) subiecte gramaticale, dar nu toți cercetătorii sînt de acord cu această interpretare.

În discuția de față și în analiza gramaticală, în general, nu ne interesează *subiectul logic*, dar e bine să reținem că, din punct de vedere gramatical, acesta poate fi complement de agent sau complement indirect și că el se află adeseori în alt caz decît nominativul.

Cînd autorul unei acțiuni este desemnat chiar prin *subiectul gramatical*, trebuie să admitem că acesta din urmă coincide cu așa-numitul *subiect logic*, situație normală în cazul diatezei active (inclusiv al celei active pronominale): *Marii sportivi se antrenează în fiecare zi*. În mod excepțional o propoziție poate avea numai subiect logic, nu și gramatical. Astfel, în mult discutatul exemplu: *Călătorului îi șade bine cu drumul*, nici unul dintre cele două substantive pe care le conține această propoziție nu poate îndeplini funcțiunea de subiect gramatical, deoarece primul este în cazul dativ, iar al doilea este în acuzativ cu prepoziție. Întrucît verbul *a ședa* este aici impersonal, substantivul *călătorului* trebuie socotit subiect logic și complement indirect din punct de vedere sintactic. La început s-a spus, desigur, *Haina/pălăria/rochia etc. îmi șade bine* (adică „mă prinde”, „mi se potrivește”), cu verbul *a ședa* folosit mai ales la pers. a III-a singular. După aceea, prin elipsa subiectului, s-a ajuns numai la *îmi șade bine*, tot așa

cum de la *Părinții/foamenii/rudele* etc. *mă cheamă Vasile* s-a ajuns pur și simplu la *mă cheamă Vasile, Ion* etc. Întrucît o exprimare ca *îmi șade bine* a putut fi simțită ca insuficientă din punct de vedere semantic, a fost adăugat un determinant pe lângă verbul *a șede*a (care a rămas însă impersonal).

2. În ceea ce privește **subiectul gramatical**, acesta poate fi exprimat sau neexprimat. Cînd subiectul nu este exprimat, el poate fi inclus, subînțeles sau nedeterminat. Vorbim de **subiect inclus** atunci cînd acesta e un pronume personal de persoana I sau a II-a (singular și plural), care nu e necesar să fie exprimat în limba română, întrucît este cuprins în desinența verbului (de exemplu: *Seara mă plimb, Mîine mergi la teatru, Duminică plecăm la munte, Sînteți foarte veseli, Veți fi mulțumiți* etc.). În propozițiile citate, subiectele sînt, respectiv, *eu, tu, noi* și *voi* (în ultimele două exemple). Astfel de subiecte sînt incluse sau cuprinse în desinența verbului **predicativ** (ca în primele trei cazuri), **copulativ** (ca în cazul lui *sînteți*) și **auxiliar** (ca în ultimul exemplu). La analiza gramaticală se comite, adeseori, o greșeală care constă în interpretarea subiectului ca subînțeles, întrucît se consideră că în situațiile amintite „subînțelegem” pronumele *eu, tu, noi* și *voi*. În realitate, subiect subînțeles există numai la persoana a III-a singular sau plural, și anume într-un context în care el este cunoscut, pentru că a fost deja exprimat, fie în aceeași frază, fie într-o propoziție sau frază anterioară: *O navă cu pînze sosea din depărtare¹ [și] se îndrepta spre țărnu² care o aștepta³*. În prima propoziție subiectul este *o navă* și nu e necesar să fie reluat în cea de-a doua propoziție (*se îndrepta spre țărnu*), întrucît este cunoscut pentru ascultător sau, în alte împrejurări, pentru interlocutor.

3. În unele cazuri se poate vorbi despre subiect subînțeles, chiar dacă acesta n-a fost exprimat în prealabil, însă el poate fi dedus dintr-o întreagă situație expusă în fraza sau frazele anterioare. Un exemplu ca următorul (citât în GLR II, p. 93) este semnificativ în acest sens:

— *Să n-ai nici o grijă mămucă, apucară cu gura înainte cei mai mari. Noi sîntem o dată băieți și ce-am vorbit o dată vorbit rămîine.*

— *Dacă-i așa, apoi veniți să vă săruțe mama!* (I. CREANGĂ). Subiectul propoziției *dacă-i așa* este considerat tot subînțeles și el se referă la întreaga frază anterioară („Noi sîntem o dată băieți și ce-am vorbit o dată vorbit rămîine”), frază care ar putea fi rezumată prin pronumele *aceasta* sau prin substantivul *situația*: *dacă-i așa* (aceasta) sau *dacă-i așa* (situația).

Într-o frază cu două sau mai multe predicate coordonate și cu același subiect exprimarea acestuia se face, în general, o singură dată și, după cum e firesc, înaintea primului predicat: „*Tînărul se plimba și fredona o melodie*”. Este de la sine înțeles că, atunci cînd subiectul trebuie scos în evidență sau accentuat, repetarea lui este firească, după cum tot atît de firesc este să exprimăm pronumele personal subiect atunci cînd vrem să-l accentuăm, să precizăm cu ajutorul lui un lucru oarecare sau să subliniem o antiteză: *Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau... și dacă voi nu mă iubiți, eu vă iubesc pre voi*. (C. NEGRUZZI).

Înainte de a încheia discuția cu privire la subiectul *inclus* și *subînțeles* atragem atenția că în propozițiile imperative și interrogative care conțin un substantiv în cazul vocativ acesta nu trebuie considerat subiect, deși denumeste o persoană sau un obiect personificat, care e chemat să îndeplinească o acțiune sau să răspundă la o întrebare:

„Să nu uiți, *Darie!*” sau „Să ții minte, *copii!*” (Z. STANCU); „Aide, *Fănică*, luptă, zdrobește-mă!” (I.L. CARAGIALE); „Cobori în jos, *luceafăr* blînd...” (M. EMINESCU); „*Străinule*, ce bați la poartă. De unde vii/Și cine ești?” (I. MINULESCU) etc. Întrucît vocativul nu poate îndeplini rolul unei părți de propoziție, urmează că în exemplele citate subiectul este inclus, adică *voi* (în *Să ții minte, copii!*) și *tu* în toate celelalte cazuri (*să nu uiți, luptă, cobori, bați* etc.).

PROBLEMA SUBIECTULUI NEDETERMINAT

4. O altă specie a subiectului neexprimat este așa-zisul **subiect nedeterminat**, care se întâlnește mult mai rar decît cel *inclus* și cel *subînțeles*. Propozițiile cu subiect nedeterminat exprimă constatări valabile pentru toate persoanele care se află într-o situație identică, din care cauză nici vorbitorul și nici ascultătorul nu simt nevoia precizării subiectului. Într-o propoziție în care predicatul este la un mod personal, subiectul poate fi totuși nedeterminat în două situații mai importante, și anume: **a)** cînd nu se indică precis persoana care săvîrșește acțiunea sau cînd nu ne interesează autorul ei (ca în exemplele: *Sună, Bate la ușă, Scrie în ziare* etc.) și **b)** cînd este vorba de o acțiune generală, care poate fi atribuită oricărei persoane (de exemplu: *Dacă dai, nu ai*). E clar că în ultimul caz acțiunea exprimată de cele două verbe are o valoare generală și prin aceasta poate fi raportată la orice persoană. Problema subiectului nedeterminat este mult mai complexă decît pare la prima impresie, însă nu putem intra aici în prea multe amănunte. Reținem însă cele mai importante mijloace de care ne folosim, în limba română, pentru exprimarea acestui tip de subiect:

a) persoana a II-a singular (*Nu-i suficient să vrei; Niciodată nu știi ce se poate întîmpla*);

b) persoana a III-a singular sau plural a unui verb activ (*A spus la radio; După război, povesteau cum a fost*);

c) persoana a III-a singular a unui verb reflexiv (*La acest restaurant se mînîncă de trei ori pe zi*) și

d) persoana I plural (ca de exemplu: *Nu ne putem lăuda cu realizările altora*). În toate aceste cazuri avem de-a face cu un subiect **nedeterminat**, adică nelămurit, neprecizat sau neidentificabil într-o persoană certă și definită, întrucît de cele mai multe ori este vorba de autorul unei acțiuni cu valoare foarte generală.

Prezentînd **subiectul nedeterminat** (în linii mari după GLR și după alte „gramatici curente”), nu pierdem din vedere că atît despre acesta, cît și despre **clasificarea subiectelor**, în general, se mai pot spune multe lucruri nelipsite de importanță. În unele privințe, clasificarea cunoscută poate fi chiar corectată printr-o aplicare mai consecventă a criteriului *semantic* și a celui *formal*, precum și prin considerarea lor separată. Este tocmai ceea ce a făcut LILIANA IONESCU-RUXĂNDOIU în studiul pe care îl cităm în bibliografie. Analizînd modul în care pot fi generate construcțiile cu subiect nedeterminat (inclus sau subînțeles), autoarea citată a ajuns la concluzia că aceste construcții sînt mult mai numeroase decît se admito îndeobște, din care cauză se impune redefinirea și mai ales lărgirea conceptului de **subiect nedeterminat** (sau **indefinit**). Conform noii concepții (care n-ar mai trebui ignorată), subiect nedeterminat avem, spre exemplu, și într-o frază ca: *Cine întreabă/nu greșește*, întrucît, din punctul de vedere

al conținutului, nici aici „nu se indică precis persoana care săvârșește acțiunea” sau acțiunea „nu poate fi raportată la o anumită persoană, ci poate fi atribuită oricărei persoane” (vezi GLR, II, p. 93; 94 sau *lucr. cit.*, p. 432—433).

5. Un număr relativ mic de propoziții nu au și nu pot avea un subiect gramatical exprimabil, deoarece predicatul lor este un verb *unipersonal* prin formă și *impersonal* prin conținut. Altfel spus, verbele în discuție au formă numai pentru persoana a III-a, iar acțiunea lor nu poate fi atribuită unei persoane. În această categorie intră, în primul rând, predicatele exprimate prin verbe care redau fenomene atmosferice (de exemplu: *plouă, ninge, tună, fulgeră, trăsnește, viscolește* etc.). Dacă aceste verbe sînt la diateza *reflexivă*: *se întunecă, se înnoarează, se luminează (de ziua), se înserează, se înnoptează* etc. Și într-un caz și în celălalt vorbim de **propoziții impersonale**, care exprimă acțiuni al căror autor nu poate fi identificat. Spre deosebire de reflexivele *se înserează, se înnoptează* etc., care nu au subiect, cele de tipul *se zice, se spune, se vede, se cade* și altele au drept subiect o înrcagă propoziție ca și expresiile impersonale *e bine, e rău* etc., care vor fi discutate mai departe.

6. Cel mai adesea, subiectul unei propoziții este, desigur, exprimat (în mod obișnuit printr-un singur substantiv în cazul nominativ sau printr-o altă parte de vorbire cu valoare substantivală). Aceste lucruri fiind, în general, cunoscute, nu insistăm asupra lor. Ceea ce merită să fie subliniat și reținut e faptul că subiectul mai poate fi exprimat și prin *locuțiuni substantivale* ori prin alte îmbinări de cuvinte cu statut de *unități frazeologice*. Astfel, într-o propoziție ca **Orbul găinilor este numele popular al unei boli de ochi**, subiectul nu este format numai din substantivul *orbul*, ci din întreaga sintagmă cu caracter stabil și nedisociabilă din punct de vedere semantic, *orbul găinilor*. Numai după ce această îmbinare constantă de cuvinte a fost privită și interpretată ca o singură unitate sintactică, ea poate fi, eventual, și descompusă în elementele-i componente, precizîndu-se că (în raport cu *orbul*) *găinilor* este un atribut substantival genitival. Precizarea făcută este, desigur, valabilă și pentru: *aprinde de plămîni „pneumonie”, părere de rău „regret”, înere de minte, rău de mare, împiegat de mișcare* și multe altele, al căror inventar complet nu a fost încă alcătuit.

Analiza pur „formală” (care se practică, uneori, și care separă, dintru început, elementele constituente ale unității frazeologice) ni se pare nerecomandabilă sau chiar greșită. Acad. Iorgu Iordan (în *Limba română contemporană*, ediția a II-a, 1956, p. 542—543) consideră și Domnia sa că subiectul poate fi exprimat prin „grupuri de cuvinte” (altele decît cele citate mai sus), atrăgînd, totodată, atenția că gramaticile curente eludează această importantă problemă, care ar merita să fie reluată și mai pe larg cercetată. În orice caz, faptul că unitățile frazeologice exprimă noțiuni unice și că ele sînt, după cum am mai spus, *echivalente reale sau potențiale ale cuvintelor* pledează în sprijinul ideii susținute aici și în alte lucrări, ai căror autori se situează totuși pe o poziție mai puțin fermă. Vezi, de pildă, Iorgu Iordan și Vladimir Robu, *op. cit.*, p. 586.

În legătură cu exprimarea subiectului, mai atragem atenția asupra acelor cazuri în care acesta poate fi redat printr-un pronume interogativ (**Cine m-a căutat?**) sau printr-un pronume relativ în cazul nominativ, care introduce o subordonată atributivă: *Îmi plac poezii care cîntă natura*. În situa-

țiile ilustrate prin ultimul exemplu se comite, uneori, greșeala constînd în interpretarea lui **care** ca atribut pe lîngă substantivul regent, cînd, în realitate, întreaga propoziție introdusă prin acest pronume este atributivă, iar, în cadrul ei, relativul *care* funcționează ca subiect, ceea ce e foarte firesc din moment ce nu e precedat de o prepoziție.

7. În mod cu totul excepțional, *care* poate îndeplini funcțiunea sintactică de subiect chiar precedat de o prepoziție, ca într-un exemplu de felul lui: *Ți-l trimiț/pe care ajunge mai înții²/*. După cum se vede, în fraza citată, elementul regent, căruia i se subordonează propoziția a doua, nu mai este un substantiv sau un substitut al acestuia, ci un verb (*trimiț*), după care urmează o completivă directă. Este aici una dintre foarte puținele excepții propriu-zise de la regula care arată că subiectul unei propoziții stă, în mod obișnuit, în cazul *nominativ*. După GLR (II, p. 91), o altă excepție „propriu-zisă” ar fi constituită de construcțiile cu valoare afectivă, în care subiectul e redat printr-un substantiv precedat de prepoziția *la*, exprimînd ideea de cantitate: *A venit la lume!, S-au adunat la oameni!* etc.

Această excepție este mai degrabă aparentă, dacă admitem că *la* cu sens cantitativ și-a pierdut valoarea de prepoziție și a trecut în categoria numeralului nehotărît. Pentru detalii, vezi Laura Vasiliu, *lucr. cit.* (în SG III, p. 32) și Al. Graur, *Gramatica azi*, București, 1973, p. 179. Aici se afirmă chiar categoric că, într-o propoziție ca *Au venit la oameni*, subiectul *oameni* este în cazul nominativ, întrucît *la* a devenit o simplă „particulă exclamativă”, care înseamnă „mulți”.

Gramatica Academiei mai admite încă o excepție „propriu-zisă”, constînd în exprimarea subiectului printr-un *pronume relativ-interogativ* în cazul genitiv sau dativ: *Hai fiecare pe la casa cui ne are!* (I. CREANGĂ); *O dau cui vrea s-o ia sau Am trimis-o cui are nevoie de ea* etc. Și aici lucrurile par ceva mai complicate decît sînt ele prezentate în GLR (vol. II, p. 90—91). Într-o frază cum este **Cui îi place să rămînă**, toată propoziția *cui îi place* este subiectivă, iar *cui* singur e subiect logic și complement indirect al verbului *place*. În *Dau cartea cui mi-o cere*, *cui* este subiect gramatical al complementivei indirecte (*cui mi-o cere*) și element introductiv al acestei propoziții.

8. Tot în legătură cu subiectul remarcăm, de asemenea, un lucru de multe ori ignorat, și anume exprimarea acestuia printr-un *infinitiv scurt* (*E ușor a scrie versuri*) și, mai frecvent, printr-un *supin* cu prepoziția de (*Nu-i greu de înțeles [ce dor mi-a fost de tine]*). Subiectul propoziției principale (*Nu-i greu de înțeles*) este, indiscutabil, supinul *de înțeles*, care, la o analiză superficială, ar putea fi considerat complement direct. De aceea, este absolut necesar ca mai întîi să identificăm predicatul și apoi să-i punem acestuia întrebarea cu ajutorul căreia putem afla subiectul. „Ce nu-i greu?” Raspunsul: *de înțeles*. Un mijloc în plus de a verifica justetea acestei interpretări este echivalarea lui *de înțeles* cu *faptul de a înțelege*. Păstrînd același sens, în loc de *Nu-i greu de înțeles* vom spune: „*Faptul de a înțelege* nu-i greu”, ceea ce îndepărtează orice îndoială cu privire la funcțiunea de subiect a supinului. Întrucît propoziția *ce dor mi-a fost de tine* se subordonează direct lui *de înțeles*, ea este o completivă directă. Interpretarea ei ca subiectivă este greșită și se poate datora pierderii din vedere a faptului că expresia impersonală *nu-i greu* are un subiect pe care l-am identificat în supinul *de înțeles*. Într-un exemplu ca *Nu-i greu/să cădem de acord*, situația este numai în aparență aceeași.

Aici propoziția *să cădem de acord* este indiscutabil subiectivă, întrucât elementul ei regent este însăși expresia *nu-i greu*, care formează singură o propoziție.

9. Dacă ceea ce exprimă predicatul verbal se atribuie mai multor obiecte (în sensul foarte larg al cuvîntului), atunci avem de-a face cu un subiect multiplu. De ex.: *De-așa vremi se-nvredniciră cronicarii și rapsozii*; *Veau-cul nostru ni-l umplură saltimbanci și irozii* (EMINESCU). Numele predicativ de calificare sau de identificare se poate referi și el la două sau mai multe „obiecte”, exprimate prin cuvinte care alcătuiesc un subiect multiplu: *Grăd-nile, livezile și pădurile sînt înverzite*; *Neculce, Creangă și Sadoveanu sînt mari povestitori* etc. Iată și un exemplu de subiect multiplu alc cărui elemente alcătuitoare sînt legate prin *și* adverbial:

Iubesc aceste plaiuri românești
Cu soarele ce bate în ferești;
Mi-s dragi și munți, și riuri, și cîmpie,
Acest pămînt mi-e patrie și mic¹.

În vorbirea familiară și în cea populară, *și* apare înlocuit prin *cu* (*Tata cu mama au plecat de-acasă*) sau sînt folosite ambele elemente de relație, ca în următorul exemplu din CREANGĂ: „Cînd se întorc *Făt-Frumos și cu Strîmbă-Lemne* de la vînat...” Deși ar putea părea de prisos, precizăm totuși că, în astfel de cazuri, este o mare greșală să se subînțelegă de fiecare dată predicatul și să se considere că sînt atîtea propoziții cîte elemente componente are subiectul pe care-l numim multiplu.

10. În legătură cu exprimarea subiectului în limba română relevăm și un fenomen de natură stilistică (specific tot vorbirii populare familiare). E vorba de repetarea printr-un substantiv a subiectului care stă după verb și care e exprimat printr-un pronume personal. Cf. *Vine el, tata* sau: *Stăi măi porcane, că te căptușește ea Mărioara* acuși! (CREANGĂ). Puțin mai departe, se va vedea că, uneori, este reluat (din alte motive) chiar subiectul exprimat printr-o întreagă propoziție, ceea ce produce dificultăți la analiza gramaticală.

PROPOZIȚIA SUBIECTIVĂ

DEFINIȚIA SUBORDONATEI SUBIECTIVE

1. Din exemplul *Nu-i greu să cădem de acord* a rezultat că o propoziție poate fi subiectivă dacă îndeplinește funcțiunea de subiect al unei propoziții regente. Aceasta și este definiția dată propoziției subiective în GLR (vol. al II-lea, p. 266), precum și în multe alte lucrări de specialitate. Completînd această definiție curentă, pe care o consideră „unilaterală”, G. H. D. Trandafir arată, pe bună dreptate, că „propoziția subiectivă îndeplinește funcția de subiect al predicatului sau al unui verb la mod nepersonal (infinitiv, gerunziu sau participiu) din propoziția regentă” (vezi LR, nr. 2 din 1978, p. 131). Un exemplu ca următorul confirmă cele spuse mai sus: *Am auzit și eu spunîndu-se în biserică, la noi, că pomul care nu face roadă se taie și în foc se aruncă* (I. CREANGĂ).

¹ Versurile aparțin poetului maghiar din R.S. România Horváth Imre și au fost traduse în limba română de Ioanichie Olteanu.

De altfel, dacă admitem că gerunziul și infinitivul pot avea subiect, deși sînt forme verbale nepredicative (vezi GLR, II, p. 87), nimic nu ne împiedică să admitem că subiectul lor poate fi, uneori, o întreagă propoziție.

Procedeul de a identifica propoziția subiectivă cu ajutorul întrebării *ce* (puse predicatului) este, de foarte multe ori, ineficient, pentru că la aceeași întrebare răspunde și completiva directă. Să se compare, spre exemplu, *El spune că a venit* (unde *că a venit* este o completivă directă) și *Se spune că a venit*, unde aceeași propoziție este subiectivă lucru de care ne dăm seama numai după ce, în prealabil, stabilim că regenta *se spune* nu are, în limitele ei, un subiect exprimat sau neexprimat.

PRIN CE SE INTRODUC O PROPOZIȚIE SUBIECTIVĂ

1. Cel mai adesea, propoziția subiectivă este introdusă prin pronumele relativ *cine* și în special *ce*. Exemple: *Cine se scoală de dimineată / departe ajunge*; *Cine fuge după doi iepuri / nu prinde nici unul*; *Ce naște din pisică/șoareci mîncă*; *Ce ți-e scris/în frunte ți-e pus* sau: *Nu-i frumos/ce e frumos, e frumos/ce-mi place mie*, în care propozițiile *ce e frumos* și *ce-mi place mie* sînt subiective, prima față de regenta *nu-i frumos* și a doua față de *e frumos*.

Următorul exemplu prezintă interes prin faptul că propoziția regentă are ca subiect două propoziții în raport de coordonare copulativă, introduse prin același pronume relativ: *Ce a fost și ce a devenit Eminescu este rezultatul geniului său înăscut*. (T. MAIORESCU). Tot două subiective în raport de coordonare copulativă, dar introduse, de data aceasta, prin pronumele relativ *cîte* se întîlnesc și în următorul text din ODOBESCU: *Chiar basme de-ar fi / cîte povestește vîntătorul/și/cîte zugrăvește artistul/tot pare/că te scuturi la ideea/că omul se joacă cu viața sa pentru un simplu gust de vîntător*.

Precizăm că, în fraza citată, prima propoziție este concesivă, iar predicatul ei este nominal (*ar fi basme*). Întrucît verbul *a fi* este copulativ, iar *basme* e nume predicativ, înseamnă că subiectul acestei propoziții este format din cele două subordonate introduse prin *cîte* și coordonate între ele. Propoziția *că te scuturi la ideea* este tot o subiectivă cerută de verbul *pare* (în cazul de față unipersonal prin formă și impersonal prin conținut).

2. În afară de pronumele și adjectivele relative *care*, *cine*, *ce* și *cîte*, propozițiile subiective mai pot fi introduse printr-un adverb relativ și prin diverse conjuncții și locuțiuni conjuncționale: *E bine cum ai procedat*; *Este evident că nu are dreptate*; *S-a întîmplat ca să-i placă*; *Se știe de ce a murit* etc. Ținîndu-se seama de elementul de relație subordonator, subiectivele au fost clasificate în trei categorii, și anume: pronominale, adverbiale și conjuncționale, pentru care vezi exemplele deja citate.

3. Dintre toate subiectivele, mai greu de recunoscut sînt, fără îndoială, cele introduse prin conjuncțiile *dacă* și *de*, care (în mod obișnuit), introduc subordonate condiționale: *De-ncearcă să revină e fiindcă te iubește*; *Dacă ți dau sfaturi e fiindcă ți vreau binele*; *Și dac-a fost pețită des/E lucru tare cu-n-teles* (COȘBUC) etc. Există situații într-un fel oarecare mai complicate, ca în următorul citat interesant din GEO BOGZA: *Dacă oamenii merg pe fața pămîntului cîntînd¹/și voca lor e profundă²/, iar calca³/ pe care o taie prin*

lume⁴/plină de măreție³ / — totul se petrece⁵/poate⁶/pentru că în ei mai dăinuie forța nestăvilită și generoasă a marilor fluvii⁷].

În această frază există șapte propoziții, dintre care două sînt principale (Totul se petrece și poate), iar trei sînt subiective în raport de coordonare copulativă: Dacă oamenii merg pe fața pămîntului cîntînd și vocea lor e profundă, iar calea (e) plină de măreție (cu verbul copulativ omis). Prezența pronumelui nehotărît **totul** este derutantă, întrucît el funcționează ca subiect al predicatului *se petrece*. Din această cauză s-ar părea că interpretarea celor trei propoziții ca subiective este incorectă. În realitate, avem de-a face aici cu un aspect special al *reluării subiectului*, care a fost exprimat mai întîi prin cele trei propoziții și apoi prin pronumele nehotărît **totul** (cu valoare de substantiv). Spre aceeași concluzie ne conduce și examinarea sensului acestor propoziții, care nu pot fi considerate condiționale, pentru că nu exprimă o ipoteză sau o condiție de a cărei îndeplinire să depindă realizarea acțiunii exprimate de predicatul regent *se petrece*.

Tot cu o reluare a subiectului (de data aceasta prin pronumele demonstrativ *acela*) avem de-a face și în următorul citat din CREANGĂ: **Care dintre cai a veni la jărat**ic să mînînce, **acela** are să te ducă la împărăție. Reluarea propoziției subiective *care dintre cai a veni la jărat*ic prin pronumele *acela* are rolul de a preciza și de a accentua subiectul. Cu cît propoziția regentă este situată, în frază, mai departe de subiectivă, cu atît mai necesar este ca aceasta din urmă să fie reluată și accentuată printr-un pronume: **Cine ar putea să rostească tot ce spun ochiului și minții aceste splendide idealizări ale artei vinătoarești, acela** ar face cel mai minunat panegiric al acestei arte (ODOBESCU).

4. În ceea ce privește *topica*, este de remarcat că subiectiva poate să urmeze regentei (*E necesar să avem un ideal*) sau, mult mai frecvent, poate să precedă propoziția de care depinde: **Ce mi-e drag** fuge de mine și urîtul calea-mi ține; **Cîtă boală e sub soare** / **Nu-i ca dorul arzătoare** etc.

DESPRE UNELE TIPURI DE SUBIECTIVE

1. O mențiune specială merită subiectivele cu nuanță circumstanțială (adică modală, temporală, cauzală, condițională etc.), care au fost studiate de Ștefania Popescu (vezi articolul citat în bibliografie). Astfel, într-un exemplu ca *E bine cum procedează ei*, nuanța circumstanțială este modală, pe cînd în fraza *E bine dacă îi reamintește de promisiunea făcută*, nuanța suplimentară e condițională. Dacă o subiectivă este introdusă prin adverbul *cînd*, ea poate exprima chiar o circumstanță temporal-condițională, ca în acest exemplu care aparține autoarei citate: *E mai bine cînd își dau mai mulți cu părerea*.

2. În mod frecvent, propozițiile subiective sînt cerute de o serie de verbe și expresii unipersonale prin formă și impersonale prin conținut. În această categorie destul de largă intră mai întîi verbul **a trebui** (după care urmează aproape întotdeauna o subiectivă) și reflexivele numite „impersonale” de tipul: **se cade**, **se cuvine**, **se întîmplă**, **se zice**, **se spune**, **se crede** și altele. Cele mai multe dintre aceste reflexive au un înțeles pasiv: *se zice* (= este zis), *se spune* (= este spus) etc. În discuția de față nu ne interesează însă decît faptul că după toate aceste reflexive urmează propoziții subiective. Lor li se adaugă un număr apreciabil de *expresii* care formează, de fapt, pre-

dicat nominale și care pot apărea la forma afirmativă sau negativă: **E bine** că muncești planificat; **E necesar** să ne odihnim; **E rău** că nu exersezi suficient; **E ușor** să trasăm sarcini; **Mi-e indiferent** dacă pleacă sau rămîne; **Mi-e totuna** dacă vine acum sau mai tîrziu; **Nu e greu** să ne respectăm promisiunile; **Nu-i drept** să ne însușim munca altora; **Nu-i cu putință** să fac acest lucru; **Nu e adevărat** că viața este adusă de pe alte planete ș.a.m.d.

3. Mai rare sînt subiectivele care apar pe lîngă forme impersonale ale unor verbe personale (de exemplu: *a fi*, *a plăcea*, *a conveni* etc.). Din exemplele care urmează este ușor de observat că formele impersonale ale acestor verbe sînt, cel mai adesea, precedate de un pronume personal în dativ sau acuzativ: *Îmi place* să călătoresc; *Îmi convine* să mai întîrziem; *Îți ajunge* că ai fost la un pas de moarte; *Mă doare* că m-ai dat uitării; *Ne rămîne* să luăm de urgență legătura cu ei și altele. Tot cu valoare impersonală se poate folosi și verbul **a fi**, ca în următoarele versuri eminesciene:

Iar dacă împreună **va fi** ca să murim
Să nu ne ducă-n triste ziduri de țintirim

(O, mamă...)

Subliniem că, în exemplul de față, *a fi* are valoare predicativă, fiind echivalent din punct de vedere semantic cu *a se întîmpla*, *a fi dat*, *a fi hărăzit*. Subiectul propoziției regente *dacă... va fi* este subordonată ca să murim... împreună, în interiorul căreia a fost intercalat predicatul regent.

4. Cînd predicatul regent este exprimat printr-un verb la diateza pasivă, dar cu valoare impersonală, ceea ce urmează după el este tot o propoziție subiectivă. De exemplu: **E permis** să se treacă; **E admis** să se întîrzie; **E îngăduit** să se fumeze; **E stabilit** că plecăm mîine; **A fost hotărît** să nu mai mergem; **Mi-a fost dat** să-l văd o singură dată; **I-a fost scris** să moară foarte tînăr etc. La întrebarea pe care o punem predicatului din propoziția regentă, pentru a afla subiectul (*Ce e permis?*), răspunsul nu poate fi decît *să se treacă*, ceea ce echivalează, în cazul de față, cu **faptul de a trece**. Ca verb unipersonal prin formă și impersonal prin conținut este folosit și **a lăsa**, în binecunoscutele versuri ale poetului Vlahuță:

Și de-ar fi fost lăsat, prin lume
Să treci ca orice om de rînd,
Ce lesne-ai fi pus frîn durerii
Și răzvrătului tău gînd!

(Lui Eminescu)

Propoziția subiectivă este *prin lume să treci ca orice om de rînd*, iar regenta ei este *de-ar fi fost lăsat* (o subordonată condițională cu predicat „impersonal”).

5. Alte subiective apar după așa-zisele adverbe și locuțiuni adverbiale predicative, care exprimă (de cele mai multe ori) siguranța ori nesiguranța vorbitorului față de ceea ce se comunică prin *propoziția subiectivă*: **Adevărat** că pămîntul este rotund; **Destul** că ne-a plictisit; **Negreșit** că te voi aștepta; **Natural** că-mi voi ține promisiunea; **Păcat** că n-ai mers și tu cu noi; **Probabil** că micodată nu-i va spune adevărul; **Sigur** că educația

are o mare influență în formarea omului; De prisos să mai insistăm asupra unui lucru atât de cunoscut etc.

Precizare. Când am discutat adverbele și locuțiunile adverbiale predicative, am arătat că unele dintre acestea nu admit pe lângă ele verbul copulativ a fi (e vorba de: **pesemne, bineînțeles, firește, de bună seamă, fără doar și poate** etc.). Din cauză că nu pot fi predicativizate cu a fi și mai ales pentru că nu intră în distribuție cu un subiect al cărui predicat să fie ele însele, E c a t e r i n a T e o d o r e s c u le exclude din categoria adverbilor predicative și consideră că nu pot avea niciodată calitatea de regente ale unei propoziții subiective. Contrar părerii aproape generale, înseamnă că nu se poate vorbi de s u b i e c t i v e în următoarele enunțuri și în altele similare: **Bineînțeles că are dreptate; Firește că n-am să-l pot refuza încă o dată; Fără îndoială că nu vei fi dezamăgit; Fără doar și poate că timpul va șterge această amintire** etc. În ediția precedentă a acestei lucrări (vezi SINTEZE, p. 211), am menținut printre subiective și propozițiile din această a doua categorie (culese cu litere aldine), dar, în prezent, considerăm că ele n-ar mai trebui puse alături de celelalte.

În continuare, atragem atenția că, la analiza morfologică, trebuie să se facă distincție între valoarea de adverb predicativ și cea de adverb de mod a unora dintre cuvintele și construcțiile amintite mai înainte. Astfel, în exemple ca: **Ieri a venit, poate, dar eu nu l-am văzut** sau **Mîine va merge, probabil, la Snagov**, cuvintele culese cu caractere aldine sînt, din punct de vedere morfologic, simple adverbe de probabilitate, iar sintactic echivalează cu propoziții principale independente (vezi și exemplul citat mai înainte din GEO BOGZA, în care adverbul *poate* are aceeași valoare de propoziție principală incidentă). În alte cazuri (cum ar fi: **Probabil că ne-a căutat** sau **Probabil că va veni**), același adverb are valoare predicativă și după el urmează propoziții subiective, introduse, în cazul de față, prin conjuncția subordonatoare **că**.

*

6. O atenție specială reclamă analiza sintactică a frazelor care conțin ceea ce am putea numi s u b i e c t i v e în lanț. Iată numai cîteva exemple de astfel de fraze care încep cu o propoziție principală, urmată de două sau mai multe subiective într-o succesiune continuă:

Este de la sine înțeles¹/că ne-ar plăcea²/să ascultăm o muzică frumoasă³;
Se vede¹/că era necesar²/să se întîmple și cu el³/ceea ce s-a petrecut cu toți ceilalți⁴;

Probabil¹/că ar trebui²/să li se spună mult mai limpede³/că nu este îngădui⁴/să procedeze într-un mod atât de arbitrar⁵ etc.

În cazuri de acest fel, numai examinarea atentă și de fiecare dată a predicatului regent (numit, uneori, i m p e r s o n a l) ne ajută să identificăm subiectivele și să nu le confundăm cu *completivele directe*, cum s-ar putea întîmpla în eventualitatea că ne-am folosi exclusiv de întrebările care se pun predicatului pentru a afla subiectul.

În încheiere, subliniem că o elementară regulă de punctuație (uitată, totuși, cîteodată) cere ca între subiect și predicat să nu se pună virgulă, după cum nu trebuie să se pună nici între o propoziție subiectivă și regenta ei, indiferent de poziția pe care o are una în raport cu cealaltă. Iată un singur exemplu:

Iar Lini, de s-ar întîmpla
Să vă-nțîlniți vrodată,
Să-i spui că-s sănătos și-aș vrea
S-o aflu măritată (C o ș b u c).

Regula amintită este în întregime valabilă și pentru acele propoziții subiective care sînt interrogative indirecte: **Se va vedea/cine are dreptate; Nu se știe/cine a fost aici; Ce s-a întîmplat/nu se cunoaște; Nu s-a hotărît încă/dacă vom pleca; E de mirare/cum poate munci atât de mult** etc. Dacă subiectul e despărțit de predicat printr-o intercalare (constînd, spre exemplu, dintr-o construcție gerunzială cu sau fără determinări), folosirea virgulei este nu numai admisă, ci chiar recomandabilă: **Bunul lui prieten, văzîndu-l în pericol, i-a întins o mînă de ajutor.** Intercalarea poate fi și o parte a propoziției subiective, în situația cînd aceasta precedă propoziția regentă: **Oricine l-a cunoscut, în diverse împrejurări¹,/a fost puternic impresionat de mintea și de inima lui².**

Precizare. Dacă o frază este ambiguă sau echivocă din cauza unei propoziții subiective pronominale, aceasta din urmă poate fi despărțită de regenta ei prin virgulă. Pentru unele exemple convingătoare, în care (contrar normei cunoscute și admise), virgula devine un element de z a m b i g u i z a t o r, vezi A. I. G r a u r, *Gramatica azi*, București, 1973, p. 205—206.

*

Problemele subiectului și ale propoziției subiective sînt mult mai numeroase, mai complicate și mai controversate decît a rezultat din prezenta expunere. Neputîndu-le aborda și mai ales rezolva pe toate, ne mulțumim cu indicarea unei bibliografii mai bogate, în care cei interesați vor găsi cîteva soluții (fie ele și discutabile) la unele probleme nediscutate aici ori vor face cunoștință cu o mare varietate de opinii ca în atîtea alte domenii ale cercetării lingvistice.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. CAZACU, BORIS, *Sur l'expression du sujet indéterminé en roumain par la deuxième personne du singulier*, în BL XIII (1945), p. 140—154.
2. DRAȘOVEANU, D.D., *Despre natura raportului dintre subiect și predicat*, în CL, an. III (1958), p. 175—183.
3. GIOSU, ȘTEFAN, *Propoziția subiectivă*, în SCȘT (Iași), XII (1961), nr. 1, p. 65—73.
4. GUȚU-ROMALO, VALERIA, *Sintaxa limbii române. Probleme și interpretări*, București, 1973, p. 109—123.
5. IACOB, ȘT., *Natura subiectului*, în LR XVIII (1969), p. 509—512.
6. IONESCU, LILIANA, *Generarea construcțiilor cu subiect nedeterminat*, în SCL, an XVIII (1967), nr. 4, p. 413—434.
7. IORDAN, IORGU, *Limba română contemporană* (ediția a II-a), București, 1956, p. 538—561.
8. IORDAN, IORGU și VLADIMIR ROBU, *Limba română contemporană*, București, 1978, p. 572—588.
9. NEDIOGLU, GH., *Independența subiectului*, în LR IV (1955), nr. 2, p. 13—22.
10. PANĂ DINDELEGAN, GABRIELA, *Sintaxa limbii române. Partea I. Sintaxa grupului verbal*, București, CMUB, 1976, p. 82—84 și 148—156.

11. POALELUNGI, GH., *Despre propozițiile impersonale în limba română*, în vol. „Materiale ale sesiunii științifice a Institutului pedagogic București pe anul 1956”, p. 45—81.
12. POPESCU, ȘTEFANIA, *Contribuții la cunoașterea propoziției subiective*, în LL XI (1966), p. 351—374.
13. RĂDULESCU, MARINA, *Relația sintactică dintre subiect și predicat*, în LR XXIX (1980), nr. 1, p. 11—26.
14. SĂTEANU, C., *Subiect sau complement sociativ?*, în StUBB IX (1964), nr. 1, p. 113—121.
15. ȘERBAN, VASILE, *Sintaxa limbii române. Curs practic* (ediția a II-a revizuită și completată), București, EDP, 1970, p. 117—140.
16. TEODORESCU, ECATERINA, *Propoziția subiectivă*, București, 1972.
17. TRANDAFIR, GH. D., *Probleme controversate de gramatică a limbii române actuale*, Craiova, „Scrișul Românesc”, 1982, p. 168—208 (cap. al XII-lea: „Contribuții la studiul propoziției subiective”).
18. VINTILĂ-RĂDULESCU, IOANA, *Observații asupra propoziției subiective în limbile franceză și română*, în SCL, an. XXVII (1976), nr. 4, p. 359—375.

XIV. PREDICATUL ȘI PROPOZIȚIA PREDICATIVĂ

de
THEODOR HRISTEA

CONSIDERAȚII INTRODUCATIVE

1. În lingvistica românească, problema predicatului este atât de controversată și are o bibliografie atât de bogată, încât realizarea unei *sinteze critice*, în limitele spațiului de care dispunem, este, practic, un lucru extrem de dificil, dacă nu chiar o imposibilitate. În afară de contestarea valorii predicative a adverbilor și a locuțiunilor adverbiale de tipul *poate, pesemne, de bună seamă* etc., s-a mai susținut, spre exemplu, că numele predicativ trebuie detașat atât de subiect, cât și de predicat, întrucât constituie „o poziție sintactică distinctă” sau, altfel spus, o parte de propoziție independentă (ceea ce echivalează, de fapt, cu desființarea așa-zisului *predicat nominal*). Strâns legat de cele spuse mai înainte, e cazul să amintim aici și teza conform căreia nu există verbe copulative (afirmația fiind valabilă chiar pentru *a fi*, atunci când acesta este complet delexicalizat sau „golit de sens”). Paralel cu încercarea de abandonare a distincției *verb predicativ—verb copulativ*, se constată, firește, o mare varietate de păreri în legătură cu numărul verbelor copulative sau *semicopulative* (cum sînt numite, uneori, cele care, prin conținutul lor semantic, se opun copulei gramaticale *a fi*). Continuînd cu enumerarea afirmațiilor și pozițiilor contradictorii, precizăm că sînt din ce în ce mai numeroși cercetătorii care admit că, în condiții sintactice bine determinate, predicatul poate fi exprimat și printr-un verb la mod nepersonal (mai precis la gerunziu sau la infinitivul scurt). Astfel, într-un exemplu ca: *Nu mai am/ce spune*, sîntem obligați să admitem că există două propoziții din cauza conectivului sau elementului de relație *ce*. Acest pronume relativ introduce o completivă directă, al cărei predicat este format din infinitivul scurt *spune* (echivalent din punct de vedere semantic cu conjunctivul *să spun*). Fără să epuizăm lista noutăților în problema de care ne ocupăm, notăm că nu lipsesc nici cei care admit existența unui *predicat verbal complex* (de tipul *se vrea admirată = vrea să fie admirată*) etc.

Dacă la tot ce am spus pînă aici adăugăm că nu a luat încă sfîrșit controversa privitoare la verbele semiauxiliare (de mod și de aspect) și că este destul de mare numărul celor care susțin existența *predicativului verbal compus*, atunci înțelegem și mai bine cît e de complicată problema predicatului și cît de greu ne vine, uneori, să ne pronunțăm în legătură cu unul sau cu altul dintre aspectele ei. Deși nu ignorăm și nici nu respingem întotdeauna rezultatele cercetărilor mai noi, în continuare vom reține numai ceea ce este acceptat de majoritatea cercetătorilor și în primul rînd de *Gramatica Academiei*, pe care — în linia m a r i — socotim că e necesar s-o urmăm și din acest punct de vedere.

2. Precum se știe, predicatul e nu numai o parte principală de propoziție, ci, într-un anumit sens, și partea cea mai importantă a unei propoziții, întrucât fără el este, de cele mai multe ori, imposibil să enunțăm o judecată sau să comunicăm prin cuvinte o idee cu caracter afectiv ori volițional. Dacă subiectul este important pentru că reprezintă, de obicei, punctul de plecare al unui judecări, importanța și mai mare a predicatului constă în aceea că prin el se realizează ceea ce numim predicția sau predicativitatea unei propoziții, adică raportarea conținutului ei la realitatea obiectivă pe care o oglindește. Faptul că există și propoziții nominale, reduse, uneori, numai la subiect (ex.: *Foc!*, *Hoții!*, *Primăvară!* etc.), nu infirmă regula generală că predicatul este elementul esențial al propoziției și că prin aceasta e mai important decât subiectul. Cunoscând raportul ierarhic dintre cele două părți principale de propoziție, înțelegem mai ușor de ce tehnica analizei gramaticale recomandă să ne îndreptăm atenția în primul rând asupra predicatului, iar, la nivelul frazei, asupra predicatelor, de a căror identificare exactă depinde, în primul rând, desfășurarea corectă a analizei sintactice.

PREDICATUL VERBAL

1. În mod obișnuit, predicatul este definit ca *partea principală de propoziție care atribuie subiectului o acțiune, o stare sau o însușire*. Aceasta înseamnă că, în esență, predicatul ne spune ceva despre subiect, și anume: *ce face, ce este, cine este sau cum este acesta*.

2. O clasificare aproape unanim acceptată distinge două tipuri fundamentale de predicat: **verbal** și **nominal**. Cel dintâi este mult mai frecvent decât al doilea și el poate fi exprimat:

a) Printr-un verb care trebuie să aibă conținut lexical și să fie, în general, la un mod personal: *Timpul zboară*; *Afară a nins*; *Părea că printre nouri s-a fost deschis o poartă* (EMINESCU) etc.;

b) Printr-o locuțiune verbală: *Își bate joc de ei*; *După un ceas și-a venit în fire*; *Habar nu avea ce s-a întâmplat* etc.;

c) Printr-o interjecție, ca în următoarele exemple: *Vai de noi!*; *Hai la drum!* ori *Pupăza zbrri! pe-o dugheană* (CREANGĂ), în care interjecția *zbrri!* redă o acțiune.

Despre predicatul verbal sînt multe lucruri de spus, dar în cele ce urmează nu vom face altceva decât să insistăm asupra citorva chestiuni mai complicate și, uneori, controversate, fără a căror lămurire nu e posibilă o analiză gramaticală corectă.

3. Cea dintâi precizare pe care o vom face se referă la predicatul exprimat prin verbe la *diateza reflexivă* și la cea *activă pronominală*. Ca o regulă generală trebuie reținut că, atunci cînd un verb se află la *diateza reflexivă*, pronumele care însoțește verbul respectiv nu are funcțiunea unei părți de propoziție independentă, ci intră în componența predicatului, fiind folosit exclusiv ca marcă sau semn gramatical al diatezei amintite (de exemplu: *mă tem*, *mă gîndesc*, *mă mîndresc*, *mă uit*, *mă mir* etc.). Cînd verbul reflexiv apare construit cu un pronume în dativ, nici acesta din urmă nu are funcțiune sintactică independentă sau, altfel spus, intră și el în structura predicatului verbal, asemenea

pronumelui în acuzativ (de exemplu: *îmi închipui*, *îmi însușesc*, *îmi revin* sau *îmi pun în gînd*, care este, de fapt, o locuțiune verbală). Prin urmare, într-o propoziție ca *Se teme de moarte* predicatul este *se teme*, pentru că pronumele reflexiv nu se separă de verb la analiza gramaticală.

4. Cu totul altfel stau lucrurile în acele cazuri în care avem de-a face cu *verbe active pronominale*, care nu trebuie confundate cu verbele reflexive propriu-zise. *Gramatica Academiei* (vol. I, p. 210—211) precizează, în acest sens, că ori de cîte ori pronumele reflexiv care stă pe lîngă un verb poate fi înlocuit printr-un pronume personal sau printr-un substantiv în același caz cu el, funcțiunea lui sintactică este de complement direct ori indirect. În astfel de cazuri pronumele reflexiv devine o parte de propoziție diferită în raport cu verbul pe lîngă care stă, iar acesta din urmă nu mai e un verb la *diateza reflexivă*, ci un verb activ însoțit de un complement exprimat printr-un pronume reflexiv. Aceasta înseamnă că într-o construcție ca *mă îmbrac* nu avem *diateză reflexivă*, ci *activă*, pentru că *mă* poate fi înlocuit cu *te*, fără să se schimbe sensul verbului. Deci putem spune paralel: *mă îmbrac (pe mine)* și *te îmbrac (pe tine)* sau *îmbrac copiii* etc. În urma acestei precizări e clar că în *mă îmbrac* predicatul este numai *îmbrac*, iar *mă* este complement direct, ca și în *mă spăl*, *mă pieptăn* etc. Tot așa, se poate spune *îmi croiesc drum în viață* (subînțelegîndu-se *mie*), dar și *îți croiesc ție drum*. Prin urmare nici verbul *a-și croi* nu este reflexiv, ci tot activ pronominal, iar pronumele *îmi*, *îți*, *își* etc. sînt, din punct de vedere sintactic, complemente indirecte.

Așa cum nu putem spune *mă tem pe mine*, cu pronumele repetat sub forma lui accentuată, la fel nu putem spune nici *îmi însușesc mie* sau *îmi revin mie*. În consecință, verbele *a-și reveni* și *a-și însuși* sînt reflexive, pe cînd *a-și rezerva*, spre exemplu, e verb activ pronominal, fiindcă e posibil să spunem *îmi rezerv mie (însuși) un loc* sau *îți rezerv ție*, cu repetarea pronumelui în dativ, care funcționează ca obiect sau complement indirect. În concluzie, vom spune că, ori de cîte ori este posibilă repetarea pronumelui sub forma lui accentuată de dativ sau acuzativ, verbul pe care îl însoțește nu este reflexiv, ci activ pronominal. Odată stabilit caracterul reflexiv sau activ-pronominal al unui verb, determinarea predicatului nu mai prezintă nici un fel de greutate.

5. Uneori, verbul însoțit de pronumele reflexiv în cazul acuzativ poate fi înlocuit cu același verb la *diateza pasivă* formată cu *a fi* + *participiul trecut* al verbului de conjugat, care se acordă în gen, număr și caz cu subiectul gramatical. Astfel, în loc de *Cartea se citește ușor* putem spune *Cartea este citită ușor* sau în loc de *Clădirea s-a evacuat în două ceasuri* se poate spune *Clădirea a fost evacuată în două ceasuri*. În astfel de cazuri vorbim despre un *pasiv reflexiv*, admițînd posibilitatea exprimării acestei diateze și prin verbe construite cu pronume reflexive în acuzativ, nu numai cu *a fi* urmat de participiul verbului de conjugat. Este de la sine înțeles că în cazurile citate predicatele sînt *se citește* și *s-a evacuat*, nu *citește* și *a evacuat*.

PROBLEMA AUXILIARELOR DE MOD ȘI DE ASPECT

1. O altă precizare pe care o considerăm absolut necesară se referă la situațiile în care predicatul verbal este format dintr-un verb care exprimă *modalitatea* sau *aspectul* și care poate fi urmat de un alt verb la *modul conjunctiv*, *infinitiv* și, mai rar, la *supin* sau *participiu*. Verbele de

a ține piept „a se împotrivi“, a sta de vorbă „a discuta“, a se da de-a rostogolul „a se rostogoli“ ș.a.m.d.

Asemenea verbelor (cu care sînt echivalente din punctul de vedere al conținutului semantic), locuțiunile verbale pot avea complemente directe, indirecte sau circumstanțiale și pot fi complinite chiar prin propoziții întregi. De exemplu: *Adu-ți aminte ce ai spus!*, *Bagă de seamă ce faci!* etc.

2. Ceea ce ne interesează, în continuare, este în primul rînd faptul că, din punct de vedere gramatical, locuțiunile se comportă ca un singur verb. Din această cauză, la analiza sintactică, ele trebuie luate împreună și considerate în bloc ca formînd un singur predicat verbal. Afirmția este valabilă chiar pentru acele locuțiuni și expresii verbale, mai mult ori mai puțin sdate, care nu pot fi înlocuite printr-un verb concret, existent în limbă (de exemplu: *a bate cîmpii*, *a face cu ochiul* etc.). În astfel de cazuri și în altele similare este important ca elementele alcătuitoare ale locuțiunilor și expresiilor să fie suficient de sdate, pentru ca întreaga perifrază să poată fi echivalată cu un verb și, prin urmare, interpretată ca un predicat verbal.

3. *Gramatica Academiei* (vol. II, p. 85—86 și 97) subliniază că, deși locuțiunile verbale trebuie considerate ca formînd în bloc predicatul propoziției, acest fapt nu exclude posibilitatea și chiar necesitatea analizei sintactice în cadrul unei locuțiuni date. Altfel spus, într-un exemplu ca *dau zor*, adică „zoresc“, cele două elemente componente ale acestei locuțiuni sînt, respectiv, predicatul propriu-zis *dau* și complementul direct al acestuia, care este *zor*. Trecînd peste faptul că unele locuțiuni sînt atît de sdate, încît nu pot fi descompuse din punct de vedere sintactic (cf. *a băga de seamă*, *a-și bate joc* etc.), analiza preconizată mai sus prezintă încă un inconvenient care nu poate fi înlăturat și care constă în aceea că, în mod inevitabil, ajungem să admitem că există un predicat verbal în cadrul celui locuțional sau că predicatul format dintr-o locuțiune verbală este dissociabil într-un alt predicat + o parte de propoziție cu valoare de complement direct, indirect ori circumstanțial.

4. Ceea ce mai trebuie reținut în legătură cu locuțiunile verbale e faptul că între elementele componente ale acestora pot fi intercalate alte părți de propoziție, care trebuie avute în vedere la analiza gramaticală. De exemplu: „*Își bate foarte rău joc de tine*“; „*Îi ia pe toți la rost*“; „*Își face adeseori de cap*“ etc.

PREDICATUL NOMINAL

1. Al doilea tip de predicat este format dintr-un nume predicativ simplu sau multiplu și dintr-un verb copulativ sau de relație, care se află de obicei (deci nu chiar exclusiv) la un mod personal: *Plopul este înalt*; *Fericirea lui sînt cărțile* etc. În exemplele date, *înalt* și *cărțile* sînt două nume predicative cu funcțiuni diferite. În primul caz, numele predicativ atribuie subiectului o calitate sau o caracteristică (*Plopul este înalt*), iar în al doilea caz îl identifică sau precizează (*Fericirea lui sînt cărțile*). După cum vedem, există două tipuri fundamentale de nume predicativ: unul de calificare și altul de identificare. Indiferent de natura lui, numele predicativ trebuie să se refere neapărat la subiect și această referire se face întotdeauna prin intermediul unui verb copulativ numit încă și **verb-copulă** sau **verb de relație**.

Cînd numele predicativ este identificator, sfera lui și sfera subiectului sînt echivalente: *Tu ești binefăcătorul meu*; *Pacea înseamnă fericire* etc. În cazurile citate, atît subiectele, cît și numele predicative sînt individualizate, iar sferele lor sînt echivalente: **tu** = **binefăcătorul**; **pacea** = **fericire**. În această posibilitate de echivalare a subiectului cu numele predicativ de identificare trebuie să vedem un mijloc de recunoaștere a anumitor predicate nominale.

2. Avînd funcțiunea de a caracteriza subiectul (deci de a arăta *cine* este, *ce* este sau *cum* este acesta), numele predicativ constituie elementul de bază sau partea esențială a predicatului nominal. Că verbul copulativ este mai puțin important decît numele predicativ se vede și din faptul că cel dintîi poate lipsi atunci cînd e vorba de **a fi**. De exemplu: *Vorbă multă, sărăcia omului*; *Schimbarea domnilor, bucuria nebunilor*; *La față — verde!* etc.

3. Dacă numele predicativ este multiplu, copula nu apare decît o singură dată: *B. P. Hasdeu a fost lingvist, filolog, istoric, scriitor și folclorist*. Precizăm că, deși numele predicativ este mai important decît copula verbală, în frază, numărul predicatelor nominale este dat de numărul verbelor copulative. Prin urmare, ar fi greșit să considerăm că în exemplul citat mai înainte sînt cinci propoziții, pentru că există cinci nume predicative. Ceea ce este important e că toate aceste nume predicative se referă la același subiect, căruia îi atribuie calități diferite prin intermediul aceleiași verb copulativ.

4. În ceea ce privește exprimarea numelui predicativ semnalăm în primul rînd cîteva situații mai speciale cînd acesta este redat:

a) printr-un pronume interogativ sau relativ (*Cine ești dumneata?*; *Ce înseamnă cibernetică?*; *Am aflat cine este*; *Nu știu ce ești* etc.);

b) prin adverbul relativ și interogativ *cum* (*Nu știe cum este el, dar știe cum sînt alții*; *Cum a fost revederea?* etc.);

c) printr-un supin sau infinitiv scurt: *Dorința lui este de a munci*; *Peisajul este de nedescris*; *Condeiu este cel mai greu de cîrmuit* (V. ALECSANDRI) etc. Atragem atenția că, în ultimul exemplu, *cel mai greu* nu poate fi nume predicativ, pentru că nu se referă la subiectul *condeiul*, ci determină supinul *de cîrmuit*. Împotriva oricăror aparențe, acesta este, de fapt, cel care atribuie subiectului o caracteristică: *condeiul este greu de cîrmuit* înseamnă *condeiul este greu cîrmuibil*, prin urmare numele predicativ este redat prin supin, iar *cel mai greu* nu poate fi decît complement circumstanțial de mod.

Cel mai adesea, numele predicativ este exprimat printr-un adjectiv sau participiu cu valoare adjectivală și printr-un substantiv sau pronume la cazul nominativ. Din exemple ca: *Podul este din lemn*; *Cafeaua e fără zahăr*; *Sînteți ca mine*; *Erau contra lui* etc. se observă ușor că substantivul sau pronumele care funcționează ca nume predicativ poate fi și în cazul acuzativ sau genitiv.

5. Este de la sine înțeles că un predicat nominal nu poate fi recunoscut într-un text dat decît dacă se recunoaște, mai întîi, existența unui verb cu rol copulativ. De aici necesitatea de a avea o idee cît mai clară cu putință despre verbele numite **copulative**. După cum se știe, cel mai abstract și din această cauză cel mai gramaticalizat dintre toate verbele copulative este **a fi**. Ca verb de relație el nu are conținut lexical, ci exprimă numai un raport gramatical. Toate celelalte verbe copulative, pe lîngă faptul că reali-

zează legătura sintactică dintre subiect și numele predicativ, își păstrează, într-o măsură mai mică sau mai mare, înțelesul lor lexical. Ele sînt: **a însemna**, **a rămîne**, **a părea**, **a ieși**, **a ajunge**, **a se face**, **a deveni** etc. Cu excepția verbului **a deveni**, care în orice situație își păstrează caracterul de verb copulativ, celelalte verbe la care ne-am referit pot fi, după împrejurări, predicative sau copulative. Astfel, într-o propoziție ca: *Prietenul meu a ajuns inginer*, verbul **a ajunge** este copulativ, fiindcă prin intermediul lui se atribuie subiectului o calitate, dar în propoziția: *Trenul a ajuns cu întârziere același verb* are indiscutabil valoare predicativă, fiind sinonim, sub raport lexical, cu **a sosi**. Cf. și construcția: **A ieșit doctor**, față de: *Chiar acum a ieșit din casă* (unde valoarea predicativă a lui **ieși** este mai mult decît evidentă).

6. În legătură cu verbul **a fi** atragem atenția asupra unor greșeli care se fac de multe ori la analiza gramaticală, deoarece se consideră că acest verb are valoare predicativă numai atunci cînd înseamnă „a exista”, „a se afla”, „a se găsi”. În realitate, aceasta e singura valoare predicativă mai evidentă a lui **a fi**, cum rezultă și din următoarele versuri ale poetului D. ANGHEL:

Sînt flori care-și înclină boiul
Și mor topite de visare,
Mai sînt și ochi ce plîng în noapte
Și-adorm cînd soarele răsare.

În alte situații (pe care trebuie să le avem neapărat în vedere la analiza gramaticală), verbul **a fi** are tot valoare predicativă, fiindcă apare folosit cu unul sau cu altul dintre sensurile care urmează: *a trăi*, *a viețui*, *a o duce*, *a-și avea obîrșia*, *a se trage*, *a proveni*, *a dura*, *a dăinui*, *a se întîmpla*, *a se petrece*, *a costa*, *a valora*, *a se duce* și altele (pentru care vezi DEX, s.v. **fi**). Cităm numai cîteva contexte în care verbul **a fi** are neîndoiește valoare predicativă, deși nu înseamnă „a exista”, „a se afla”: *Era pe la 1500*; *Am fost la mare cu mașina*; *Cît e ceasul?*; *Cît e kilogramul de fructe?*; *Din ce parte a țării ești?* sau *Ce e cînd ți se bate tîmpla a dreaptă?* (cum se întreabă un personaj feminin din opera lui I.L. CARAGIALE). Aici este momentul să precizăm că tot valoare predicativă are **a fi** și în binecunoscutele versuri eminesciene din poezia „Și dacă”. Prima strofă a acestei poezii are (ca frază) următoarea structură sintactică: **subiectivă + subiectivă** (ambele introduse prin *dacă*) + **principală insuficientă** (redușă la *și ... e*) + două propoziții finale (nu *predicative*, cum greșit se analizează în unele culegeri de exerciții gramaticale, ca o consecință a faptului că verbul **a fi** este considerat copulativ).

Pentru detalii și pentru întreaga argumentare a acestui punct de vedere, vezi Theodor Hristea (articolul citat în bibliografie).

7. De multe ori se confundă predicatul nominal al cărui nume predicativ este format dintr-un adjectiv de origine participială cu predicatul verbal exprimat printr-un verb la diateza pasivă. Trebuie subliniat că participiul poate funcționa ca nume predicativ numai atunci cînd el exprimă în mod evident o caracteristică a subiectului. Să se compare, spre exemplu, următoarele construcții paralele, în care același participiu este o dată adjectiv și a doua oară element component al predicatului verbal la diateza pasivă (prin care se exprimă o acțiune suferită de subiect):

{ *Ușa este deschisă* (adică stă deschisă) și
{ *Ușa este deschisă brusc* (de cineva).

{ *Haina este purtată* (adică „veche, uzată”) și
{ *Corabia este purtată de valuri*.

{ *Orizontul lui este mărginit* (adică „limitat, îngust”) și
{ *Camera este mărginită de patru pereți*.

{ *Sînt băuți și mîncat* (adică „sătul”) și
{ *Totul a fost băuți și mîncat de musafiri*.

{ *Este un tip împrăștiat* (adică „distrat, dezorganizat”) și
{ *Praful a fost împrăștiat de vînt*.

Prezența complementului de agent (*de valuri*, *de vînt* etc.) indică în mod clar că avem de-a face cu un verb la diateza pasivă și deci cu un predicat verbal, nu nominal. Foarte adesea, însă, complementul de agent nu este exprimat și atunci se pot confunda cele două feluri de predicat. Într-un exemplu ca *Lucrarea e bine scrisă*, nu este totuși prea greu să subînțelegem complementul de agent care e autorul lucrării respective. O atenție specială reclamă și contextele în care poate apărea chiar un substantiv de origine participială, care are funcțiune de nume predicativ. Să se compare, spre exemplu, *E grav rănit* și *E un rănit din ultimul război* cu *Am fost rănit serios în timpul discuției pe care am avut-o* (unde predicatul subliniat este verbal). În general vorbind, numai o examinare atentă a contextului ne arată dacă participiul intră în componența unui predicat exprimat printr-un verb la diateza pasivă sau este un nume predicativ care exprimă rezultatul unei acțiuni, devenit o însușire care se atribuie subiectului.

PROPOZIȚIA PREDICATIVĂ

1. Paralelismul sau corespondența care există între propozițiile subordonate și părțile de propoziție respective cunoaște, după cum s-a văzut, o singură excepție reală, constînd în faptul că *predicatul verbal* nu poate fi exprimat printr-o propoziție echivalentă. Dacă *subiectiva*, de exemplu, echivalează cu *subiectul* propoziției regente sau dacă *atributiva* îndeplinește, în formă de propoziție, funcțiunea unui *atribut* pe lîngă un element din regentă, ceea ce ne-am obișnuit să numim *propoziție predicativă* nu corespunde, de fapt, unui predicat, ci așa-numitului *nume predicativ*, de care ne-am ocupat la momentul potrivit și despre care am spus că este numai elementul component de bază al aceluia tip de predicat pe care îl numim nominal. Îndeplinind funcțiunea de nume predicativ al unei regente sau supraordonate, propoziția predicativă apare pe lîngă aceleași verbe copulative ca și numele predicativ al cărei echivalent este. Exemple:

„Luna este cum ne-am închipuit-o”;

„A ajuns ce nici n-a visat vreodată”;

„S-a făcut ceea ce l-au sfătuit părinții și rudele”;

„Ar vrea să devină ceea ce dorește de multă vreme”;

„Cel dintîi părea că e frînt de oboseală”;

„A rămas cum l-am cunoscut acum zece ani”;

„Dacă a întîrziat atît de mult înseamnă că nu mai vine” etc.

2. Pentru a ne da mai bine seama de echivalența care există între numele predicativ și propoziția predicativă, este suficient să recurgem la câteva exemple clare, în care subordonata în discuție să poată fi înlocuită printr-un nume predicativ adjectival, substantival, infinitival etc., iar acesta din urmă să poată fi transformat într-o propoziție predicativă. Astfel, în loc de *A rămas cum l-am cunoscut acum zece ani* putem spune pur și simplu *A rămas neschimbat*, înlocuind propoziția predicativă introdusă prin *cum* cu adjectivul *neschimbat*, care funcționează ca nume predicativ. Tot așa, în loc de *S-a făcut ce a visat*, se poate spune *S-a făcut doctor*, iar în loc de *A ajuns să fie primul în clasă*, putem spune *A ajuns premiant* sau *A ajuns primul în clasă*.

Și mai evidentă devine echivalența despre care vorbeam atunci când, pornind de la o propoziție cu predicat nominal, o transformăm pe aceasta într-o frază formată dintr-o regentă și o subordonată predicativă. Din punct de vedere semantic, propoziția predicativă nu diferă prin nimic de numele predicativ a cărui dezvoltare este. Să se compare, în acest sens, propoziția *Intenția lui era de a scrie un roman* și fraza: *Intenția lui era să scrie un roman*. Comp. și: *Fericirea înseamnă liniște sufletească* și *Fericirea înseamnă să fii liniștit sufletește*. Posibilitatea de a înlocui o întreagă propoziție printr-o parte de vorbire care poate funcționa ca nume predicativ pe lângă același verb copulativ e o dovadă că propoziția respectivă este subordonată predicativă.

3. Se înțelege că, pentru a putea identifica o astfel de subordonată, e necesar să stabilim mai întâi valoarea copulativă a verbului din regentă, pe care trebuie să-l raportăm întotdeauna la subiect. Dacă presupusul verb copulativ nu are înțeles lexical, în frază, sau are unul atât de șters, încât nu poate spune ceva despre subiect decât împreună cu propoziția care urmează după el înseamnă că aceasta este o predicativă.

TIPURI DE PROPOZIȚIE PREDICATIVĂ

1. Asemenea numelui predicativ, și propoziția corespunzătoare poate califica sau identifica prin conținutul ei subiectul propoziției regente. Vorbim de o propoziție predicativă de calificare atunci când aceasta atribuie subiectului o calitate sau însușire prin intermediul verbului copulativ sau de legătură. De exemplu: *Prietenul meu pare că e foarte vesel*; *Căminul este cum și l-a dorit* ș.a.m.d. În exemple ca: *Meritul lui e că ajută pe oricine*, *Întrebarea este dacă ne mai ține minte* și altele avem propoziții predicative de identificare, pentru că sfera subiectului și cea a numelui predicativ (reprezentat printr-o întreagă propoziție) sînt echivalente. Altfel spus, subiectul *meritul* este identificat în faptul că *ajută pe oricine*.

Cînd nu este prea clar dacă propoziția predicativă califică sau identifică subiectul, e suficient să observăm că ea se referă într-un fel oarecare la acesta din urmă și că singură sau împreună cu verbul copulativ ne spune ceva despre el. În alți termeni, trebuie să putem stabili între presupusa propoziție predicativă și subiectul din regentă același raport care există între un nume predicativ obișnuit și subiectul la care acesta se referă, adică, în ultimă analiză, un raport de caracterizare în sensul cel mai larg al cuvîntului.

2. Fără a fi un criteriu sigur de recunoaștere a predicativelor, elementele de relație prin care aceste propoziții sînt introduse trebuie totuși cunoscute și avute în vedere atunci cînd segmentăm o frază și încercăm să identificăm

subordonatele predicative. În mod obișnuit, aceste propoziții pot fi construite cu ajutorul unor *pronume relative-interogative* (dintre care mai frecvente sînt *cine*, *ce* și *ceea ce*), al unor *pronume și adjective nehotărîte* (*oricare*, *oricine*, *orice*) sau al unor *conjunții*, cum ar fi: *că*, *să*, *dacă* ori *de* cu sensurile „să” și „că” (spre exemplu: *A ajuns de fi-e mai mare mila*). Destul de rar, o predicativă poate fi introdusă și prin conjuncția compusă *ca ... să*, dar, în acest caz, între elementele ei constitutive se intercalează părți ale propoziției predicative, uneori împreună cu o altă propoziție care îi este subordonată acesteia. Ilustrăm cele două situații prin cîte un exemplu: *Dorința lui este ca fiecare să fie mulșumit și Idealul este ca orice om care se respectă să se țină de cuvînt*. În cel de-al doilea exemplu, propoziția predicativă de identificare este *ca orice om ... să se țină de cuvînt*. În interiorul ei a fost intercalată atributiva *care se respectă* ca un determinant al substantivului *om*. Așadar, între cele două elemente ale conjuncției *ca ... să* a fost introdus subiectul propoziției predicative și adjectivul care îl determină (*orice om*) + atributiva deja amintită (*care se respectă*).

Propoziția predicativă mai poate fi introdusă prin *adverbe de comparație* și *locuțiuni conjuncționale comparative*, ca în exemplele care urmează: *Fața i se făcu cum este ceara*; *Am ajuns precum mă vezi*; *Drumul e cît mi l-am închipuit*; *Norocu-i după cum și-l face omul*; *Voi sînteți ca și cum n-ați fi etc.*

3. Așa cum există un nume predicativ multiplu, la fel pot exista și două sau mai multe subordonate predicative care se referă la același subiect din propoziția regentă. Între predicativele subordonate aceleiași regente există un raport de coordonare prin *juxtaponere* (adică alăturare) ori unul prin *joncție* (deci realizat cu ajutorul conjuncțiilor). Cea de-a doua situație (care este mai des întîlnită) poate fi ilustrată prin următoarele exemple:
a) *Impresia mea este că se va însănătoși și că își va relua activitatea* (ultimele două predicative sînt în raport de coordonare copulativă);
b) *Nu-i pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nîmerește* (între predicative există un raport de coordonare adversativă);
c) *Dacă nu vine înseamnă ori că nu are timp, ori că nu-i face plăcere* (cele două predicative sînt coordonate disjunctive).

4. Dacă în aceste exemple aceleiași regente îi sînt subordonate două propoziții predicative în raport de coordonare, în alte cazuri aceeași subordonată predicativă depinde de două sau mai multe regente care sînt coordonate prin *juxtaponere* sau cu ajutorul conjuncțiilor. De exemplu: *Sînt și voi rămîne ceea ce am fost întotdeauna*. Propoziția subordonată *ceea ce am fost întotdeauna* funcționează ca nume predicativ atît al verbului copulativ *voi rămîne*, cît și al lui *sînt*, de care cel dintîi este legat prin conjuncția copulativă *și*. Iată și un exemplu de frază în care unica propoziție predicativă este subordonată față de trei regente, dintre care primele două sînt juxtapuse sau alăturate, iar între a doua și a treia există un raport de coordonare copulativă: *Am fost, sînt și voi rămîne precum mă știți*.

PROPOZIȚII INTEROGATIVE INDIRECTE

În cadrul subordonatei predicative (ca de altfel și al celei *subiective atributive* și *completive directe* ori *indirecte*) există o categorie de propoziții, pe care le numim *interogative indirecte*. Caracteristica fundamentală a tuturor propozițiilor de acest fel este că prin ele se formulează

întrebări care nu aşteaptă răspuns. De exemplu: *Nu se ştie cine ne-a căutat* (în care propoziţia a doua este subiectivă şi în acelaşi timp interogativă indirectă); *Întrebarea e dacă vom beneficia de sprijinul lui* (unde propoziţia introdusă de conjuncţia *dacă* este subordonată predicativă) etc. În afară de conjuncţia amintită, interogativele indirecte de tip predicativ mai pot fi introduse prin pronumele relative-interogative **care**, **cine** şi **ce** sau prin adverbele relative **unde**, **cînd**, **cum** şi **cît**: *Problema e cum vom ieşi din încurcătură*; *Chestiunea e cît ne costă această plăcere*; *Întrebarea e cine îl va însoţi şi ce va putea face pentru el* etc. După cum se vede, asemenea celorlalte tipuri de interogative indirecte, şi cele predicative depind numai de elemente regente care au sens de informare sau de îndoială. Subiectul propoziţiei regente este un cuvînt de felul lui *întrebare*, *chestiune* sau *problemă*, urmat de verbul copulativ *a fi*, iar acesta de o subordonată copulativă. Fiind subordonate, propoziţiile de acest fel nu au şi nu pot avea o intonaţie interogativă, aşa că marcarea lor, în scris, prin semnul întrebării este o greşeală, care trebuie evitată cu grijă.

Înainte de a încheia, recomandăm mai multă atenţie la analiza acelor fraze care conţin atît propoziţii subiective, cît şi predicative subordonate aceleiaşi regente. Dintre verbele copulative, numai **a fi** şi **a însemna** pot constitui singure propoziţii regente, care au fost numite *insuficiente*. Iată cîteva exemple de fraze scurte, formate din trei propoziţii, dintre care: prima este subiectivă, a doua este principală (şi se reduce la verbul copulativ), iar a treia este o predicativă de identificare: *Ceea ce doreşte¹ este²/să i se facă dreptate³*; *Ceea ce este interesant¹/e²/că nici măcar nu-l cunosc³*; *Dacă ai să-mi scrii¹/ înseamnă²/că nu mă vei uita³* etc.

Foarte rar se întîlnesc şi fraze în a căror structură recunoaştem mai întîi o subordonată subiectivă, apoi o predicativă (introdusă printr-un pronume relativ) şi o principală situată, de data aceasta, la sfîrşit: *Că eşti¹/ce eşti² este meritul tău³*. În toate cele trei cazuri verbul *a fi* este copulativ, prin urmare, de fiecare dată, trebuie să-i găsim un nume predicativ. Acesta este întreaga propoziţie **ce eşti**, în primul caz (*că eşti ce eşti*), pronumele relativ **ce**, în al doilea caz, şi substantivul **meritul**, în ultima propoziţie. Cît priveşte subiectul, acesta este inclus (deci pronumele **tu**) în primele două cazuri şi propoziţia *că eşti* pentru predicatul nominal *este meritul*.

Studiul predicatului şi al propoziţiei predicative ridică extrem de multe probleme, dintre care unele nu au fost nici măcar atinse ori au fost abordate numai în treacăt. Ceea ce am urmărit în această expunere a fost numai discutarea unor probleme pe care le considerăm mai importante sau mai dificile şi care pot prilejui greutăţi la analiza gramaticală. Cu ajutorul bibliografiei indicate în continuare, cititorul interesat îşi poate completa singur informaţia ori se poate familiariza, măcar în parte, cu rezultatele cercetărilor mai noi, care sînt, adeseori, contradictorii şi greu de acceptat.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. BELDESCU, G., *Contribuţii la cunoaşterea numelui predicativ*, Societatea de Ştiinţe Istorice şi Filologice, Bucureşti, 1957.
2. CARAGIU, MATILDA, *Sintaxa gerunziului românesc*, în SG, vol. II, p. 61—89,

3. CRAŞOVEANU, D., *În jurul categoriei predicatului (cu privire la verbele de modalitate şi de aspect)*, în AUT VI (1968), p. 141—156.
4. DIACONESCU, PAULA, *Rolul elementului verbal în componenţa predicatului nominal*, în SG, vol. II, p. 105—120.
5. DIMITRESCU, FLORICA, *Locuţiunile verbale în limba română*, Bucureşti, 1958.
6. DIMITRIU, C., *Gramatica limbii române explicată. Morfologia*, Iaşi, 1979, p. 188—212.
7. DRAGOMIRESCU, GH. N., *Auxiliarele modale*, în LB VII (1963), p. 231—256.
8. DRAŞOVEANU, D. D., *Sintagma „verb + adjectiv” — o certitudine?*, în CL, an. XVIII (1973), nr. 2, p. 265—277.
9. DUMITRAŞCU, POMPILIU, *În legătură cu predicatul multiplu şi cel complex*, în CL IX (1964), nr. 1, p. 59—66.
10. GRĂDINARU, ALEXANDRINA, *Încercare de delimitare contextuală a verbelor copulative în limba română*, în PLG VI (1974), p. 129—143.
11. GUŢU, VALERIA, *Semiauxiliarele de mod*, în SG, vol. I, p. 57—81.
12. GUŢU-ROMALO, VALERIA, *Sintaxa limbii române. Probleme şi interpretări*, Bucureşti, 1973, p. 124—145.
13. HÁZY, ŞTEFAN, *Analiza contextuală a predicativităţii (Predicatul compus şi cel condiţionat)*. Rezumatul tezei de doctorat (cu o bibliografie selectivă), Bucureşti, CMUB, 1971.
14. HRISTEA, THEODOR, *Structura sintactică a poeziei „Şi dacă”*, în LR XXIV (1975), nr. 5, p. 475—482.
15. IORDAN, IORGU şi VLADIMIR ROBU, *Limba română contemporană*, Bucureşti, 1978, p. 588—601.
16. IRIMIA, DUMITRU, *Structura gramaticală a limbii române. Verbul*, Iaşi, 1976, p. 183—193.
17. MANOILESCU, M., *Despre funcţiunile numelui predicativ*, în LR (1957), p. 33—41.
18. NEDIOGLU, GH., *Predicatul verbal*, în LR V (1956), nr. 3, p. 34—45; nr. 4, p. 49—57 şi nr. 5, p. 23—36.
19. PANĂ DINDELEGAN, GABRIELA, *Sintaxa limbii române. Partea I. Sintaxa grupului verbal*, Bucureşti, CMUB, 1976, p. 76—82 et passim.
20. POPESCU, RODICA, *Observaţii asupra predicatului nominal şi propoziţiei predicative în limba română*, în AUT VII (1969), p. 91—103.
21. SĂTEANU, C., *Predicatul compus*, în CL, an XI (1966), nr. 2, p. 243—252.
22. ŞERBAN, V., *Sintaxa limbii române. Curs practic* (ediţia a II-a revizuită şi completată), Bucureşti, 1970, p. 91—116.
23. TUNSOIU, OLGA, *Verbe copulative la mod nepersonal*, în AUB, an. XVI (1967), p. 149—164.

XV. ACORDUL PREDICATULUI CU SUBIECTUL de THEODOR HRISTEA

NOȚIUNI GENERALE DESPRE ACORD

1. Ca modalitate de exprimare a raporturilor sintactice și ca sursă permanentă a greșelilor de limbă, *a c o r d u l* prezintă o importanță prea mare și prea evidentă pentru a mai insista asupra ei. În cazul limbii române (care are o flexiune foarte bogată), este firesc ca acordul gramatical să fie el însuși foarte complicat și să cunoască o multitudine de aspecte, dintre care unele nu vor fi nici măcar amintite în expunerea de față. Ceea ce ne interesează aici în mod deosebit sînt numai cîteva aspecte mai importante ale fenomenului precum și unele abateri de la regulile acordului dintre subiect și predicat în limba română contemporană.

Încercînd să-l definim cît mai simplu cu putință și pornind, desigur, de la definițiile existente), am putea spune că acordul este *concordanța sau potrivirea formală (în gen, număr, caz sau persoană) a unor cuvinte care funcționează de obicei ca părți de propoziție și între care există anumite raporturi sintactice* (adică de dependență sau determinare).

Precizarea de obicei (pe care am introdus-o chiar în definiție) se justifică prin aceea că verbul copulativ *a fi*, spre exemplu, și articolul posesiv (genitival) nu pot funcționa singure ca părți de propoziție, însă cunosc fenomenul acordului, iar în aceeași situație se mai află articolul demonstrativ sau adjectival, care își schimbă și el forma în funcție de genul, numărul și cazul substantivului precedent sau următor. Pe de altă parte, am spus „potrivirea formală... a unor cuvinte” (și nu a două cuvinte, cum se procedează, de obicei), pentru că am avut în vedere și existența părților de propoziție multiple. Indiferent însă de numărul termenilor care alcătuiesc un subiect ori un nume predicativ multiplu, unitatea sintactică rămîne, de fiecare dată, una singură și acest lucru este fundamental în definirea acordului. Din păcate, toate definițiile care s-au dat acestui concept sînt mai mult ori mai puțin nesatisfăcătoare, ceea ce l-a determinat pe G. G r u i ț ă să reexamineze atent noțiunea în discuție și să facă o serie de precizări și de corectări, care ni se par demne de toată atenția. Vezi mai ales interesanta și instructiva sa monografie *Acordul în limba română* (București, 1981), în care sînt pe larg discutate aproape toate aspectele teoretice ale acestui fenomen sintactic de o complexitate nebănuită.

2. După cum arată autorul citat, mecanismul acordului presupune existența obligatorie a doi termeni (*A* și *B*), dintre care primul este un substantiv ori un înlocuitor al acestuia (adică un pronume), iar al doilea e un verb, un adjectiv sau orice parte de vorbire asimilată cu adjectivul. În cadrul acordului, termenul flexibil *A* impune termenului *B* propriile sale categorii gramaticale, cum va rezulta și din exemplele care urmează. Astfel, într-o îmbinare sintactică liberă ca *munți înalți*, forma adjectivului determinant este dictată de

genul și numărul substantivului precedent, care funcționează ca termen determinat sau supraordonat. Tot așa, în propoziția *La orizont se zăreau munții Făgărașului*, subiectul *munții* impune verbului predicativ acordul în număr și în persoană. Cf. și: *Marile dureri sînt mute*, în care substantivul *dureri* cu funcțiune de subiect cere ca verbul copulativ *a fi* să se acorde cu el tot din punctul de vedere al numărului și al persoanei. Numele predicativ *mute* se acordă și el cu subiectul în gen, număr și caz.

3. Afară de acordul predicatului cu subiectul (singurul care ne interesează în discuția de față), există multe alte tipuri de acord, începînd, spre exemplu, cu cel al atributului adjectival (vezi primul dintre exemplele citate) și terminînd cu al așa-zisului „element predicativ suplimentar”, care se acordă și el cu subiectul sau complementul la care se referă: *Atunci tu prin înunerie te apropii surizîndă* (M. EMINESCU).

4. Înainte de a trece la discutarea problemei anunțate în titlul acestui capitol, ni se par necesare încă două precizări destul de importante. Mai întîi socotim că nu e bine să se spună *acordul subiectului cu predicatul* (cum citim chiar în unele lucrări de specialitate), ci *acordul predicatului cu subiectul*, întrucît ultimul impune celui dintîi anumite caracteristici de ordin gramatical. Tot corect este să spunem și *acordul dintre subiect și predicat*, avînd în vedere că între cele două părți principale de propoziție se stabilește, cel mai adesea, un raport de interdependență sau *inerență* (cum îl numește îndeosebi acad. I o r g u I o r d a n). A doua precizare care se impune se referă la distincția pe care e bine s-o facem între dezacordurile autentice și ceea ce *Gramatica Academiei* numește situații morfologice regionale și învechite care dau impresia unui acord greșit (vezi GLR, vol. al II-lea, p. 113—114). În această categorie intră, printre altele, construcțiile greșite de felul lui : *ei face, ei zice, ei este, ei vede* etc. (în loc de: *ei fac, ei zic, ei sînt, ei văd* și altele). Întrebuințarea la persoana a III-a plural a formelor verbale de persoana a III-a singular, în cazurile citate și în altele, se explică prin analogie cu verbele de conjugarea I, la care cele două forme sînt omonime: *el aleargă/ei aleargă; el cîntă/ei cîntă; el mănîncă/ei mănîncă* etc. Întrucît aceste verbe sînt mult mai numeroase, omonimia sau identitatea formală dintre persoana a III-a singular și a III-a plural a început să se extindă chiar la acele verbe unde ea nu se justifică nici istoric sau etimologic și nici prin tradiție. Următoarele exemple arată că fenomenul la care ne referim se întîlnește chiar în limba scrisă și mai ales în presă: *Armstrong și Aldrin știe precis cum trebuie să-și împartă cele două ore și jumătate pe care le vor petrece pe Lună; Anii celui de-al doilea război mondial aduce o stagnare a sportului în general; În ediția 1970/1971, oltenii... își îmbunătățeste locul final față de cel din clasamentul de toamnă* etc.

Fenomenul acesta (care este, în esență, morfologic, dar cu consecințe de ordin sintactic) se întîlnește în special prin Muntenia și celor mai mulți vorbitori cultivați el le face impresia unui dezacord flagrant. De aceea limba literară nu-l acceptă și nu-l va accepta, probabil, niciodată, chiar dacă, într-un anumit sens, tendința de simplificare și de uniformizare a flexiunii verbale românești ar putea fi privită ca un element de progres. O situație similară avem în cazul lui *se cobor, se joc* etc., în loc de (ei) *se coboară, se joacă* și altele, în care modificarea formală s-a produs sub influența lui *eu tac / ei tac* sau *eu pricep / ei pricep*, unde persoana I singular și a III-a plural sînt identice din punct de vedere formal. Nici această modificare nu are șanse de generalizare și o dovadă în acest sens e faptul că, în veacul trecut, ca și în primele decenii ale secolului nostru,

fenomenul era mult mai frecvent decât este în limba română actuală. Chiar un mare lingvist (influențat, probabil, și de limba franceză) putea să scrie acum vreo 40 de ani: **Ele se refer la cele mai mici amănunte ale acestor ocupații.** În ceea ce privește forma **zbor** din cunoscutele versuri ale lui V. Alecsandri, ea a fost, desigur, dictată de necesitățile versificației:

*Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi
Răspîndind fiori de gheață pe ai fărîi umeri dalbi.*

ABATERI PROPRIU-ZISE DE LA REGULILE ACORDULUI

Atît în limba română vorbită, cît și în aspectul ei scris ne întîmpină multe greșeli, precum și oscilații sau șovăieli explicabile, măcar în parte, prin aceea că regulile după care se face acordul gramatical românesc sînt foarte numeroase și complicate. Despre cîteva se poate spune că nici nu sînt definitiv fixate, cum vom vedea puțin mai departe.

1. Un fenomen sintactic ce caracterizează dialectul muntenesc, în general, este lipsa acordului dintre subiect și auxiliarul *a avea* la persoana a III-a plural a perfectului compus. Notăm cîteva exemple din aspectul scris al limbii actuale: **Filmele ni l-a adus în căminul nostru atît de îndepărtat; Schimbarea culorii se datorează unor cluperci microscopice, care și-a ales drept „reședință” blana urșilor; Cablurile de susținere ale unui lift s-a rupt și cabina a căzut de la etajul doi la parter; Condițiile speciale de viață ale populației daco-romane, în epoca migrației popoarelor, a dus la decăderea și dispariția centrelor orășenești în provinciile dunărene** (Ultimul exemplu provine dintr-o lucrare de lingvistică.) În capitolul consacrat *arhaismelor și regionalismelor*, am arătat că acest tip de dezacord, frecvent încă din secolul trecut, nu i-a scăpat lui I. L. CARAGIALE, care a fost un fin observator al realității lingvistice din vremea lui.

2. Greșeala inversă (deci folosirea auxiliarului *a avea* la persoana a III-a plural în loc de singular) apare în următorul citat dintr-un dicționar enciclopedic (vezi MDE₁, p. 1815, col. 1), care ne oferă un exemplu clar de *hipercorectitudine sintactică*: **După al doilea război mondial, eferescența mișcării naționale și democratice au dus la formarea „Frontului național” (1941).** Pentru a ne face o idee despre frecvența acestei greșeli (izvorite tocmai din teama de a nu comite un dezacord) adăugăm și următorul citat dintr-un cotidian bucureștean: **În primul rînd avertizarea populației asupra efectelor pe care consumul abuziv și nerațional îl au asupra dentiției.**

Asemenea greșeli le scapă chiar lingviștilor și e bine ca ele să fie semnalate, fiindcă numai în felul acesta vor putea fi evitate de acum înainte: **Aici izolarea politică și geografică au dus la izolarea lingvistică** (citim în SCL, nr. 1, din 1963, p. 122, deși subiectul este format exclusiv din substantivul *izolare*; pentru un alt exemplu, vezi LR, nr. 5 din 1960, p. 60).

3. Cînd subiectul este, într-adevăr, multiplu, predicatul se pune la plural numai dacă termenii celui dintîi se află în raport de coordonare copulativă (**Fratele și sora lui studiază medicina**). Dacă subiectul este format din doi sau mai mulți termeni aflați în raport de coordonare disjunctivă, predicatul

trebuie pus la singular (cf. și GLR, vol. al II-lea, p. 107). Aceasta înseamnă că în următorul exemplu acordul nu este bine făcut: **După cum au subliniat numeroși autori, un englez sau un american pot exprima absolut tot ce doresc folosind exclusiv cuvinte de origine anglo-saxonă** (citim în introducerea la un dicționar bilingv englez-român).

4. În continuare vom vedea că insuficienta stăpînire a regulilor gramaticale dublată de grija lăudabilă de a nu greși generează și alte erori care merită să fie discutate fie și foarte pe scurt. Astfel, din cît am putut observa, în special în vorbirea oamenilor mai puțin instruiți se întîlnește un tip cu totul inacceptabil de acord provocat de faptul că subiectul propoziției este exprimat printr-un pronume la pluralul politeții sau al modestiei. În astfel de cazuri, trebuie pus la plural numai verbul copulativ ori auxiliar (dacă e vorba de viitor), nu și numele predicativ sau participiul trecut care intră ca element component în structura predicatului exprimat printr-un verb la diateza pasivă. Dacă se adresează unei singure persoane, construcțiile de felul celor care urmează sînt neîndoielnic greșite: **Sînteți buni să-mi spuneți cît e ceasul?; Fiți amabili și ajutați-mă să cobor!; Veți fi anunțați imediat ce avem un răspuns** etc. În toate aceste cazuri, este corect: „Fiți amabil și ajutați-mă!”; „Veți fi anunțat(ă) în curînd”; „Veți fi invitat(ă) și dumneavoastră”; „Veți fi consultat sau consultată” ș.a.m.d. Cei care pun la plural numele predicativ sau participiul trecut consideră că exprimarea devine mai politicoasă și mai corectă, dar, în realitate, este încălcată aici o regulă a acordului gramatical cu care nu toți vorbitorii sînt familiarizați.

5. Mulți nu folosesc corect nici verbul *a fi* atunci cînd acesta funcționează ca auxiliar de modalitate la imperfectul indicativului și e urmat de alt verb la conjunctiv prezent. Deși în această calitate *a fi* e unipersonal și trebuie să rămîină invariabil, unii îl acordă cu subiectul verbului următor, ceea ce duce la construcții greșite de felul celor care urmează: **Eram să cad pe scări; Erai să te îneci; Erați să pierdeți trenul** și altele, în care formele de imperfect acordate se substituie invariabilului *era* (vezi și cele spuse mai departe despre *a trebui*).

Construcțiile în care auxiliarul de modalitate *a fi* este folosit ca verb personal (deci acordat cu subiectul) sînt foarte frecvente și ele se întîlnesc chiar la unii scriitori de prestigiu (influențați sau nu de limba populară): **Tocmai eram să vă întreb de unde le aveți.** (I. CREANGĂ); **Nimeresc orbii Suceava și eu nu eram să vă nimeresc?** (IDEM); **Cînd erau părăsiți de toată boierimea și de tot norodul, unde erau să mai găsească apărători?** (AL. ODOBESCU). La exemplele citate s-ar mai putea adăuga altele și ar putea fi urmărit fenomenul în scrisul actual pentru a vedea în ce măsură sîntem îndreptățiți să vorbim și aici despre o tendință în sintaxa limbii române contemporane.

ACORDUL PRIN ATRACȚIE

1. Cînd un cuvînt nu se acordă cu termenul pe care îl lămurește ori la care se referă, ci cu altul care se află mai aproape de el ori se impune mai mult atenției vorbitorului, avem de-a face cu ceea ce lingviștii numesc **acord prin atracție**. Dintre numeroasele tipuri de acord greșit, acesta ne interesează cu precădere, fiindcă e foarte frecvent și îmbracă aspecte dintre cele mai variate. Cel mai adesea este încălcată regula acordului dintre

subiect și predicatul verbal sau dintre subiect și verbul copulativ care intră în structura predicatului nominal. Ilustrăm fiecare dintre cele două situații fundamentale prin câte un exemplu din limba scrisă: **Frecvența cariilor dentare sînt date de alimentația omului modern** (ne spune un medic); **Preferințele pentru cuvîntul popular este un alt element comun celor doi scriitori** (cită dintr-un articol care aparține unui lingvist). Iată acum și două exemple care provin din scrisul unor autori de cronici sportive: **Absența din formație a unor extreme de meserie au scăzut foarte mult randamentul de ansamblu al atacului nostru**; **E greu de prevăzut care din cele trei corăbii purtînd încărcătura noastră de speranțe vor reuși să ancoreze în portul unde se livrează medalii**. În primul exemplu, predicatul **au scăzut** s-a acordat în mod greșit cu substantivul *extreme* (în loc de *absență*, care e subiectul propoziției), iar, în al doilea, verbul predicativ a luat și el formă de plural (*vor reuși*) sub influența substantivului mai apropiat, care este *corăbii*. Întrucît subiectul propoziției subordonate lui *de prevăzut* este pronumele *care* și acesta se referă la o singură corabie, e clar că acordul în număr al predicatului trebuia să se facă neapărat cu el, deci să se scrie *va reuși* (în loc de *vor reuși*). Tot un predicat la singular reclamă și pronumele *care* din următoarea frază întilnită într-o recentă lucrare de medicină: *Ei nu știau care din secrețiile pancreasului provocau scăderea zahărului*.

2. Cînd subiectul unei propoziții este multiplu (deci e format din două, trei sau chiar mai multe elemente) predicatul trebuie să fie, bineînțeles, la numărul plural. În următoarele două citate, care provin tot din limba scrisă, verbul predicativ este greșit acordat numai cu ultimul termen al subiectului multiplu: *Pădurea e locul unde pare firesc să întilnești fapte pe care rațiunea și logica le respinge*; *Uzul și abuzul de medicamente poate duce la mai multe tipuri de reacții din partea ficatului*. Tot un acord prin atracție și deci greșit avem și în această frază pe care am întilnit-o într-o publicație bucureșteană: *Analiza temeinică a rezultatelor obținute în ultimii ani mi-au întărit convingerea că putem vorbi despre o etnografie românească*. Întrucît, logic vorbind, rezultatele obținute sînt acelea care i-au întărit autorului convingerea despre care vorbește, acordul predicatului s-a făcut cu substantivul subliniat, deși acesta este în cazul genitiv. Din punct de vedere gramatical este corect spus: *Analiza mi-a întărit convingerea*, pentru că subiectul primei propoziții este chiar cuvîntul cu care aceasta începe.

3. Dintre construcțiile înregistrate în limba vorbită amintim pe *în ce privesc banii* și pe *în ceea ce privesc problemele*, în care verbul *prive* nu trebuie folosit la plural, deoarece substantivele *banii* și *problemele* sînt complemente, nu subiecte. Prin urmare, este corect spus „în ce privește banii” și „în ceea ce privește problemele” (cu verbul *prive* la persoana a III-a singular). Greșite sînt și construcțiile: *Ce-s cu astea?* sau *Ce-s cu cărțile alea?*, în care *-s* se folosește în locul lui *sînt*, dar nu aici este greșeala, ci în faptul că verbul *a fi* apare la persoana a III-a plural în loc de singular (deci cu *e* sau *este*), întrucît subiectul este pronumele *ce* cu formă de singular.

4. De multe ori, acordul prin atracție se combină cu cel logic (sau *după înțeles*), asupra căruia ne vom opri pe larg în subcapitolul următor. Astfel, cînd subiectul unei propoziții este pronumele *fiecare* sau *nici unul* (ambele urmate de un determinant la plural), se pune și verbul tot la plural, deși forma de singular ni se pare mult mai recomandabilă: **Fiecare dintre cele două state feudale doreau să-și mărească puterea** (scrie un cunoscut istoric român). Cf. și: *Cînd Riemann a ținut acest discurs, nici unul dintre membrii*

auditoriului în afară de Gauss nu l-au înțeles (ne informează un matematician). Exemplele din ultima categorie sînt foarte numeroase și numai frecvența lor explică, probabil, de ce *Gramatica Academiei* se arată atît de tolerantă față de acest tip de acord (vezi GLR, II, p. 111). În ultimele cazuri și în altele similare, consecința atracției exercitate asupra predicatului de cuvîntul învecinat poate fi un dezacord în număr, un dezacord în persoană, iar, mai rar, chiar un dublu dezacord (adică atît în număr, cît și în persoană): **Fiecare dintre noi am trăit emoții** dintre cele mai intense urmărind meciul pe micul ecran (în loc de *a trăit*, fiindcă e mult mai normal să se facă acordul cu subiectul *fiecare*).

ACORDURI PRIN ATRACȚIE TOLERABILE

Cîteva acorduri prin atracție pot fi considerate corecte și deci acceptabile în limba literară. Mai concludente decît exemplele citate în GLR (vol. II, p. 112: *Era odată un moșneag și-o babă* etc.) ni se par acelea în care verbul copulativ se acordă în număr și în persoană cu numele predicativ imediat următor, nu cu subiectul care îl precedă, care se află la o distanță mai mică sau mai mare și care are formă de singular: *Averea lui sînt cărțile*; *Puterea (în care trebuie să aveți încredere) sîntem noi*; *Omul acela sînt eu* (nu: *este eu*) etc. Eventuala obiecție că în astfel de cazuri ar fi vorba de o simplă chestiune de topică inversată nu ni se pare întemeiată. Altfel spus, deși *Averea lui sînt cărțile* = *Cărțile sînt averea lui*, substantivul *cărți* funcționează ca subiect numai în al doilea enunț. După părerea noastră, cele trei exemple citate nu stau pe același plan cu *Minciuni și fraze-i totul ce statele susține* (din M. EMINESCU), în care subiectul este, într-adevăr, *totul*, iar *minciuni și fraze* formează numele predicativ (vezi și GLR, II, p. 108). La un examen mai atent, se poate observa relativ ușor că, în exemplele noastre, nu avem de-a face cu o schimbare a ordinii gramaticale obișnuite din cauza afectivității. Referindu-ne la primul exemplu, vom spune că subiectul *averea* este punctul de plecare în comunicare și că se află în situația de „factor caracterizat”, pe cînd *cărțile* constituie e l e m e n t u l n o u, adăugat, care identifică sau caracterizează subiectul și care funcționează ca nume predicativ. Dacă aceasta e analiza corectă (lucru de care sîntem convinși), înseamnă că folosirea lui *sînt* în loc de *e (ste)* reprezintă un acord prin atracție, care poate fi tolerat, întrucît nimeni nu spune, probabil, *Averea lui e cărțile* (exprimare simțită ca incorectă tocmai din punctul de vedere care ne interesează aici). În schimb foarte mulți spun *Două sute de lei este o sumă importantă* (în loc de *sînt o sumă importantă*), ceea ce este, desigur, incorect, dar nu credem că aceasta e o greșală mai puțin tolerabilă decît următoarea construcție acceptată de *Gramatica Academiei* (vol. II, p. 112), fără nici o rezervă: *Gheața sticlea și pe luciul ei tremura lumina lunii și focul stelelor*.

Un alt aspect al acordului prin atracție se întilnește la pronumele relativ *care*, atunci cînd acesta funcționează ca atribut pronominal în genitiv pe lingă un substantiv din aceeași propoziție: *Ne numărăm printre țările a cărei populație* (în loc de „a căror populație”) *are media de vîrstă de aproape 70 de ani*. *Preopinientul meu polemizează cu instituția al cărui membru este* (în loc de „al cărei membru este”) etc. Asupra greșelilor de acest gen nu putem insista prea mult, întrucît ele nu constituie abateri de la regulile acordului dintre predicat și subiect.

ACORDUL LOGIC SAU DUPĂ ÎNȚELES

1. Acest tip de acord (numit încă și *s e m a n t i c*) se întâlnește în multe alte limbi, cum sînt, de pildă: latina, franceza, engleza etc. Aspectul lui cel mai frecvent se produce atunci cînd subiectul gramatical al propoziției este exprimat printr-un substantiv colectiv (de felul lui: *majoritate, mulțime, grămadă, grup, echipă* etc.) urmat de un determinant la numărul plural. Deși adevăratul subiect are formă de singular, predicatul se pune totuși la plural, acordîndu-se în număr cu atributul exprimat printr-un substantiv în cazul genitiv sau acuzativ, ca în următoarele enunțuri, care sînt corect construite: *O mulțime de oameni au pierit în război; Majoritatea copiilor sînt fericiți; O sumedenie de rude ne-au vizitat; O serie de vehicule rămîn pe loc* și altele. Întrucît în astfel de cazuri ideea de pluralitate este exprimată de o întreagă sintagmă (*o mulțime de oameni, majoritatea copiilor* etc.), simțul nostru lingvistic ne dictează să punem verbul la plural, ceea ce nu este greșit, deși între predicat și subiect se realizează exclusiv o potrivire logică sau semantică, nu și una formală sau gramaticală. În unele cazuri, cu toate că substantivul colectiv e urmat de un atribut substantival la plural, predicatul se pune totuși la singular: *Grupul de turiști a părăsit localitatea; Un detașament de pionieri se îndreaptă spre stadion; Stolul de lăcuste a provocat mari stricăciuni* etc. În astfel de situații, nu interesează elementele constituente ale ansamblului, în mintea vorbitorului impunîndu-se ideea de grup sau unitate indisolubilă.

Trecînd peste unele situații discutabile, reținem cîteva exprimări incorecte, care (măcar în parte) sînt și rezultatul unui acord prin atracție: *Treptat, numărul verbelor neregulate de conjugare a II-a și a III-a se reduc* (scrie un cunoscut lingvist); *Numărul bacteriilor rezistente la antibiotice cresc, oferind tablouri clinice complet modificate* (în Almanahul „Sănătatea”, an. 1979, p. 57, col. 2). A spune că verbele *se reduc* ni se pare și puțin echivoc. De fapt *se reduce* (adică *scade*) numărul acestora, după cum, în cel de-al doilea caz, *numărul bacteriilor crește* (în loc de *cresc*). Că greșeala semnalată aici nu este izolată ne-o dovedește și exemplul: *Numărul acceselor scad, bolnavul expectorează mai ușor* (în ABC-ul sănătății, București, 1964, p. 367).

Ultimele exemple arată și ele că nu întotdeauna substantivul care funcționează ca element determinant pe lingă subiectul gramatical impune ideea de pluralitate. Precum am mai subliniat, acordul logic (sau cu termenul determinant) se face numai cînd elementele mulțimii sînt în mod clar scoase în evidență. Dacă accentul se pune pe grup (și deci pe substantivul care exprimă colectivitatea), predicatul se acordă în mod normal cu acesta din urmă, care are formă de singular și este în cazul nominativ. În urma precizărilor făcute, rezultă că următoarele exprimări (întîlnite în presa noastră actuală) sînt în cel mai fericit caz *nerecomandabile*: *În mod practic ... numai un sfert din publicațiile științifice servește efectiv altor savanți sau tehnicieni; Într-o scrisoare sosită la redacția noastră se aducea la cunoștință o serie de abateri săvîrșite de învățătorul V.P.; Marea majoritate a conașionalilor noștri era dotată cu binocluri* etc. Am spus că astfel de exprimări sînt „nerecomandabile”, nu chiar greșite, întrucît ele sînt foarte frecvente și nu lipsesc nici din scrisul lingviștilor, cum dovedesc numeroasele atestări de felul celor care urmează: *Majoritatea cuvintelor din fondul nostru principal este de origine latină; În limba română, majoritatea cuvintelor începe cu o consoană sau cu un grup de consoane; Un număr de derivate s-a specializat pentru limbajul*

tehnic; În legătură cu definirea conceptului de sinonimie gramaticală se pune o serie de întrebări etc. Toate verbele subliniate ar fi trebuit puse la plural în conformitate cu preferința imensei majorități a vorbitorilor și cu tendința limbii noastre actuale, care (așa cum remarcă și acad. Iorgu Iordan, în *op. cit.*, p. 573) „merge în sensul preferării pluralului”.

2. Cînd subiectul este exprimat printr-un substantiv cu sens colectiv, dar care nu are o determinare la plural (exprimată ori măcar subînțeleasă), folosirea predicatului la plural este indiscutabil greșită: *Omenirea întreagă n-au mai pomenit așa ceva; Lumea au comentat în fel și chip* (înregistrare din limba vorbită) ori: *Lumea m-au acuzat de lipsă de simțire și de umanitate față de Eminescu* (citată dintr-o scrisoare a Veronicăi Micle). Se pare că poeta era destul de consecventă în privința folosirii acestui tip de acord, de vreme ce, într-o altă scrisoare a sa, putem citi:

Publicul au putut să audă și să vadă cît de inchisitoriale au fost întrebările ce mi-ai adresat... (citată după Augustin Z. N. Pop, *Mărturisiri. Eminescu-Veronica Micle* ediția a II-a revăzută, București, Editura Tineretului, 1969, p. 26).

3. Din punctul de vedere al normelor gramaticale românești, este greșită și o exprimare ca *Familia Popescu au sosit de la mare* (ori *au plecat în străindate*) cu predicatul la plural în loc de singular. Cei care se exprimă în felul acesta (și ei nu sînt chiar foarte puțini) gîndesc că *familia Popescu* înseamnă „membrii familiei Popescu (sau *Popeștii*)”, deci s-ar părea că acordul logic are și aici o oarecare justificare. În realitate, substantivul *familie*, avînd formă de singular, ca de altfel și determinantul care îi urmează, predicatul trebuie să se acorde în număr și în persoană cu subiectul *familie*, care exprimă, într-adevăr, o colectivitate, însă privită ca un tot perfect unitar. Numai în engleza britanică forma de plural a verbului este corectă în astfel de cazuri, cum dovedește un exemplu ca *My family are from California* (în traducere literală: „Familia mea sînt din California”).

4. Uneori avem mai mult decît un simplu acord logic sau prin atracție, cum se întîmplă în următoarele versuri ale poetului George Coșbuc:

*Părul ei sînt valuri crețe,
Spumă albă-i pieptul ei.*

În primul vers (care formează o propoziție principală) subiectul este *părul* și cu acesta ar fi trebuit să se acorde verbul copulativ *a fi* (în text: *sînt*). Dacă acordul s-a făcut totuși cu numele predicativ (*valuri*) aceasta se datorește faptului că substantivul amintit se află în imediata vecinătate a verbului copulativ. Afară de aceasta, folosirea lui *e* înainte de un substantiv cu formă de plural poate crea impresia unui dezacord. *Părul ei e valuri crețe*. În realitate, așa trebuie spus, deoarece, în asemenea cazuri, verbul copulativ se acordă cu subiectul, nu cu numele predicativ, care aici este *valuri*. O altă cauză a folosirii verbului copulativ la plural trebuie căutată și în faptul că subiectul *părul* este un substantiv cu sens colectiv. După cum am constatat mai înainte, prezența unui substantiv care exprimă ideea de colectivitate poate atrage, în mod greșit, folosirea unui predicat la plural, chiar dacă substantivul respectiv are formă de singular, cum se întîmplă și în cazul lui *păr*.

5. Înainte de a încheia, cităm încă un caz de acord logic (în sensul cel mai larg al cuvîntului), care, de data aceasta, s-a făcut ținîndu-se seama de sex sau genul natural, ceea ce este indubitabil greșit și echivalează cu un dezacord

din punctul de vedere al genului gramatical: *La vernisaj au fost prezenți* (în loc de *prezente*) **personalități** ale vieții științifice și culturale.

6. Materialul adus în discuție arată că acordurile logice sau după înțeles sînt, de multe ori, greșite, dar și de mai multe ori ele sînt tolerabile sau chiar recomandabile. În mod excepțional, acestea pot fi și singurele admise, mai ales atunci cînd verbul-predicat apare la diateza pasivă, ca în următorul citat din presa de informație: *O bună parte din brațele de muncă au fost dirijate la săpatul canalelor pentru irigații*. Cf. și: *O multime de case au fost demolate în urma cutremurului sau Un mare număr de comunicări au fost ținute în prima zi a congresului*, în care predicatele sînt, de asemenea, corect folosite la plural. În schimb, cînd cineva scrie: *Majoritatea revoluțiilor a fost legată de o ciocnire armată a claselor* dă dovadă că nu înțelege, nu cunoaște sau nu acceptă, pur și simplu, acordul după înțeles nici chiar acolo unde el este dictat de logică și reclamat de simțul lingvistic al vorbitorilor.

ALTE ABATERI DE LA REGULILE ACORDULUI

1. O problemă interesantă pune acordul predicatului cu pronumele interogativ *cine*, care (în calitatea lui de subiect) se poate referi la una sau la mai multe persoane. În ambele situații, predicatul trebuie pus însă la singular, ceea ce înseamnă că nu putem spune decît: *Cine m-a căutat?*, *Cine ți-a plăcut mai mult dintre actori?*, *Cine a dărimat Troia?* etc. (nu: *Cine m-au căutat?*, *Cine ți-au plăcut mai mult?* sau *Cine au dărimat Troia?*, deși e clar că, în ultimul exemplu, *grecii* au săvîrșit acțiunea respectivă). Cînd răspunsul așteptat are în vedere mai multe persoane, există tendința greșită ca predicatul să se pună la plural, cum dovedește, printre altele, un exemplu ca: *Cine sînt aleși în noul parlament francez?* (citată după A. I. Graur, *Tendențele actuale ale limbii române*, p. 346).

2. O altă tendință ce se manifestă de mai multă vreme privește verbul *a trebui*, care la indicativ prezent și la imperfect e unipersonal, deci ar fi corect să se folosească numai la persoana a III-a: **Trebuie să plec**, **Trebuie să răspunzi**, **Trebuie să vii mai repede**, **Trebuie să muncim mai mult** etc. După ce a fost creată, mai întîi, o formă de conjunctiv *să trebuiască* (devenită corectă), mulți au început să spună și (eu) *trebuieșc*, (tu) *trebuiești*, (noi) *trebuim* etc., acordînd acest verb cu subiectul verbului următor aflat la modul conjunctiv sau spunînd *Îmi trebuieșc cărți*, în loc de *Îmi trebuie cărți* (probabil și pentru a evita un presupus dezacord). Dacă într-o frază ca *Eu trebuie să plec* verbul *a trebui* are ca subiect o întreagă propoziție (*să plec eu*), în *eu trebuieșc să plec* pronumele personal devine subiectul aceluiași verb greșit întrebuițat din punctul de vedere al normelor gramaticale în vigoare. Spre deosebire de *eu trebuieșc să plec* (construcție mai rar întîlnită), *îmi trebuiește timp* și *îmi (sau ne) trebuieșc bani* sînt exprimări atît de frecvente, încît se pune întrebarea dacă ele nu se vor generaliza în cele din urmă.

3. Imitarea unor construcții străine poate genera și ea anumite dezacorduri, cum a arătat în special acad. Iorgu Iordan (vezi prima lucrare citată în bibliografie, p. 310—311 și 415). Astfel, cînd un medic scrie: **S-a observat cazuri de amnezie**, el traduce frc. **On a observé des cas d'amnésie**. Greșelile constind în neacordarea predicatului exprimat printr-un verb pasiv reflexiv cu adevăratul lui subiect sînt mai numeroase decît

se admite de obicei și provin întotdeauna de la oamenii mai mult sau mai puțin cultivați: *Începînd cu noul an școlar, se va asigura gratuit manuale pentru toți elevii din învățămîntul elementar și mediu*; *Pentru o cameră se va plăti 180 de dolari pe lună*; *În prima parte se urmărește ... cauzele traumatismelor, tipul leziunilor*; *La Bratislava se va sărbători, anul acesta, 500 de ani de la întemeierea Academiei istropolitane*; *Eram convins că nu mi se va spune decît lucrurile cele mai bune* etc. În toate aceste exemple (care provin din limba scrisă și mai ales din presa cotidiană), subiectul nu este *se*, care traduce frc. *on* (pronume nedefinit a cărui origine este lat. *homo*). Într-o propoziție ca **On entend les acclamations des citoyens**, *on* este, într-adevăr, subiect (care cere un predicat la singular: *entend*), iar *les acclamations* este obiect sau complement direct devine în românește subiect, care cere un predicat la plural: **Se aud aclamațiile cetățenilor**. Precum vedem, *se* își pierde calitatea de subiect pe care o are corespondentul lui din limba franceză, adică *on*, și (împreună cu verbul următor) formează un predicat la diateza reflexivă, dar cu sens pasiv: *se zice* = *este zis*; *se spune* = *este spus*; *se aud* = *sînt auzite* etc. În urma precizărilor făcute, devine clar că aici reflexivul nu este impersonal și că trebuie să spunem: *Scriitorilor li se cer opere inspirate din realitate* (nu *li se cere opere*) sau: **Se pot da câteva exemple mai interesante** (nu: **Se poate da câteva exemple** ...), după frc. *On peut donner quelques exemples*). Ultimele situații asupra cărora ne-am oprit mai pe larg arată și ele cît este de complicat acordul românesc, în general, și cel studiat aici, în special.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. AVRAM, MIOARA, *Despre acordul predicatului cu subiectul*, în LLR, an. 1982, nr. 3, p. 5—8.
2. BELDESCU, G., *Contribuții la cunoașterea numelui predicativ*, Societatea de Științe Istorice și Filologice, București, 1957, p. 76—82 et passim.
3. BREBAN, VASILE (și un colectiv), *Limba română corectă. Probleme de ortografie, gramatică, lexic*, București, 1973, p. 241—255.
4. CRAȘOVEANU, D., *Extinderea acordului după înțeles*, în LR, an. XVIII (1969), nr. 6, p. 545—549.
5. GRAUR, AL., *Acordul după înțeles*, în „Viața românească”, nr. 11 din 1937, p. 76—85.
6. GRAUR, AL., *Tendențele actuale ale limbii române*, București, 1968, p. 340—347.
7. GRUIȚĂ, G., *A propoș de la noțiunea d'accord*, în CL, an. XVIII (1973), nr. 2, p. 279—295.
8. GRUIȚĂ, G., *Acordul în limba română*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1981.
9. GUȚU-ROMALO, VALERIA, *Corectitudine și greșală (Limba română de azi)*, București, 1972, p. 37 și urm.
10. HRISTEA, THEODOR, *Abateri de la normele sintactice în presă și în publicistica, actuală*, în LR, an. XXV (1976), nr. 4, p. 359—366.
11. IORDAN, IORGU, *Limba română actuală. O gramatică a „greșelilor”* (ediția a II-a), București, 1948, p. 411—433.
12. IORDAN, IORGU, *Limba română contemporană* (ediția a II-a), București, 1956, p. 572—591.

XVI. ATRIBUTUL ȘI PROPOZIȚIA ATRIBUTIVĂ de RODICA BOGZA-IRIMIE

CONSIDERAȚII INTRODUCATIVE

Numim atribut partea de propoziție care determină un substantiv sau un substitut al acestuia, adică orice parte de vorbire cu valoare de substantiv. Atât atributul, cât și propoziția atributivă sînt singurele determinări sintactice directe ale substantivului și ale echivalentelor lui. Aceasta înseamnă că atribut poate avea substantivul (*ideea noastră, casa vecinului*), pronumele (*acela înalt și voinic, noi amîndoi, cineva de aici, care dintre poezi*), numerele (*trei din clasă*) și orice parte de vorbire substantivată: *binele omenirii, frumosul în artă, verdele fără de sfîrșit al pădurii* etc. În aceleași condiții sintactice, deci în dependență de substantiv sau de substitutele lui, apar și propozițiile atributive, care pot determina mai ales un substantiv (*Filmul pe care l-am văzut este interesant*) sau un pronume: *Patria e aceea în care ne-am născut; Rele-or zice că sînt toate cîte nu vor înțelege* (M. EMINESCU). În cele ce urmează, vom urmări principalele probleme ridicate de analiza sintactică a atributului și a propoziției subordonate corespunzătoare, recurînd îndeosebi la exemplificări din Geo Bogza, *Cartea Oltului*, București, 1976.

TIPURI DE ATRIBUT

Atributul este unica parte de propoziție din sistemul sintactic al limbii române care cunoaște o clasificare morfologică, adică după părțile de vorbire prin care se exprimă. Aceasta ne permite să distingem atribute adjectivale, substantivale, pronominale, verbale și adverbiale.

ATRIBUTUL ADJECTIVAL

Este cel mai frecvent tip de atribut și se exprimă, de obicei, prin adjective propriu-zise la diverse grade de comparație: *țesătură lăuntrică, frunte înaltă, cale triumfală, altă drăcărie și mai mare* (I. CREANGĂ), *vremea cea mai bună* etc. Mult mai rar, acest atribut se exprimă și prin adjective invariabile de proveniență adverbială (*un scop anume, asemenea oamenilor, așa vremi, haine gata* etc.), ca și prin alte adjective invariabile: *flori roz, rochie lila* etc.

În principiu, orice parte de vorbire care are caracteristicile morfologice ale adjectivului poate funcționa ca atribut adjectival Cf. *autorul cunoscut* și *scrisul apăsător* (în care atributele provin din participii adjectivate) sau *flăcără fumegîndă, ordine crescîndă, femeie suferîndă* și altele, în care adjec-

tivele evidențiate sînt de origine gerunzială. Tot adjectival este și atributul exprimat prin numere cardinale pînă la 20. De la 20 în sus, din cauza apariției prepoziției *de*, numeralul devine substantiv, iar substantivul determinat devine atribut al numeralului. Astfel, în *Au venit zece copii*, *zece* este atributul adjectival al substantivului *copii*, dar în *Au venit douăzeci de copii*, raportul sintactic este invers, deci numeralul este subiect, iar *de copii* devine atribut substantival. În categoria atributului adjectival intră și atributul exprimat prin numere ordinale (*secolul al douăzecilea*) sau prin alte numere cu valoare de adjectiv: *eforturi înzecite, cîte o sarcină, amîndoi frații* etc.

Atributul adjectival se mai exprimă și prin adjective pronominale. Sînt întotdeauna atribute de tip adjectival cele exprimate prin adjectivul pronominal de întărire (*ale lor înșiși, sie însuși*), ca și prin adjectivul nehotărît *niște* (cf. *niște brînză, niște icre* etc.). Adjectivul nehotărît *niște*, care are aceeași formă ca a articolului nehotărît de N.A. plural, însoțește numai substantive defective de număr: *unt, făină, tăieși* etc. Atributul în discuție se mai exprimă și prin adjectivul interogativ *ce*, ca în exemplul: *Ce alte vești ai mai primit?*

În mod frecvent, atributul adjectival este exprimat prin adjective pronominale posesive. De exemplu: *În măreția sa, Lotrul nu este doar cel mai limpede afluent al său* (G. BOGZA). Adjectivele pronominale au genul, numărul și cazul substantivului pe care îl determină. Cînd este însoțit de articolul genitival *alor*, posesivul nu este atribut adjectival. Astfel, într-un exemplu ca: *Părerea alor săi nu mă interesează*, *alor săi* nu suferă acordul cu substantivul determinat; de aceea posesivul nu este atribut adjectival, ci atribut pronominal genitival. Pronumele personal nu devine însă niciodată adjectiv pronominal, deoarece nu se acordă cu substantivul determinat. Prin urmare, nu sînt adjective pronominale și deci nici atribute adjectivale formele de genitiv *lui, ei, lor*, cu toate că însoțesc substantive și sînt sinonime cu *său, sa, săi, sale* (adjective pronominale posesive). Celelalte pronume (e vorba de cele *interogative, demonstrative, nehotărîte și negative*) au, ca atribute, un comportament diferit. Cînd realizează acordul în gen, număr și caz cu substantivul sau pronumele regent, acestea au rol de atribut adjectival: *în flece fibră, dintre cîte riuri, nici o mirare, încremenirea aceasta* etc. Cînd acordul nu se realizează, pronumele amintite îndeplinesc funcțiunea de atribut pronominal: *unul luînd locul celuilalt, ideile acestora, idei de acestea, părerile unora* etc.

În limba română, atributul adjectival este plasat, în general, după substantivul determinat, dar poate apărea și înaintea acestuia, mai ales în stilul beletristic. Plasarea adjectivului propriu-zis și a celui participial înaintea substantivului dă naștere la o anumită situație gramaticală, în care adjectivul preia articolul hotărît care aparține, de fapt, substantivului: *marea lor mîndrie, multele întîmplări, singura plăcere*. În aceste situații, fiind articulat în locul substantivului, adjectivul realizează totodată și flexiunea după caz a substantivului. Cf. *razelă înghețatului astru și pe fondul măreței priveliști*, unde adjectivele *înghețat* și *măreț* suportă articularea și, parțial, flexiunea în locul substantivelor *astru, priveliști*, față de care sînt atribute adjectivale. În ceea ce privește adjectivele pronominale, plasarea lor înaintea regentului substantiv atrage marcarea flexiunii de caz la adjectivul pronominal. De exemplu: *în vederea acelui scop suprem, ascunse oricăror priviri sau oameni ai acestui pămînt*, în care adjectivele pronominale exprimă cazul genitiv al substantivelor *scop* și *pămînt* și cazul dativ al substantivului *privire*. Dacă atributul adjectival este un numeral cu valoare adjectivală, atunci flexiunea substantivului poate fi preluată de articolul demonstrativ care însoțește nume-

ralul (întâlnirea celor doi prieteni), iar dacă acesta este numeral ordinal, pe lângă flexiunea marcată la articol, se introduce și prepoziția *de* în structura atributului adjectival *triumful total al celui de-al doilea regn*.

Un tip aparte îl constituie atributul adjectival izolat, provenind întotdeauna dintr-o construcție contrasă, în care se subînțelege gerunziul verbului *a fi*. Notăm trei exemple din opera citată a lui Geo Bogza: *Presărat cu cetăți în ruină...*, *Ardealul trăiește clipă de clipă*; *Prefăcuți în riuri, pierduți unul de altul pentru totdeauna, ei rătăcesc de atunci merou*; *Inconjurat de intense albastrimi cerești, un leu tronează în înălțime*. Grafic, izolarea acestui tip de atribut este marcată prin virgulă. Datorită faptului că este izolat de substantivul sau pronumele determinat, atributul adjectival capătă uneori nuanțe circumstanțiale preluate de la gerunziul *fiind* (cu diverse funcțiuni circumstanțiale care nu se mai exprimă) ori de la adjectivul de origine participială. De pildă în: *Deștept, el se remarcă întotdeauna între colegi*, adjectivul *deștept* este atribut adjectival izolat cu nuanță circumstanțială de cauză. Tot așa, în exemplul: *Aflat la Londra, premierul a avut câteva convorbiri*, adjectivul *aflat* are funcțiune de atribut adjectival izolat cu nuanță circumstanțială de timp. Atributele de acest tip mai pot avea nuanțe circumstanțiale condiționale și concesive.

ATRIBUTUL SUBSTANTIVAL

Ținând seamă de criteriul morfologic, atributele substantivale pot fi clasificate în patru categorii principale, și anume: atribute substantivale în genitiv, atribute substantivale cu prepoziție, atribute substantivale în dativ și atribute substantivale apozitionale.

a) Atributul substantival în genitiv se exprimă, în mod obișnuit, prin substantive în cazul genitiv: *leagănul copilăriei, vîntul înălțimilor, figuri mărețe ale trecutului* și altele. Când flexiunea cu desinență de genitiv este imposibilă, acest atribut poate fi exprimat prin construcții în acuzativ cu prepoziția *a*. De pildă, dacă substantivul este precedat de numeral și acesta nu are flexiune de caz, raportul genitival se exprimă prin acuzativ cu prepoziție: *ramurile a două șiruri de brazi*. Cîteodată sînt posibile ambele construcții. Astfel, putem spune, în egală măsură, *părerile multor colegi*, dar și *a mulți colegi*. Din această cauză, și construcția de acuzativ cu prepoziția *a* se încadrează în atributul substantival genitival. Este însă incorect să spunem: *părerile a multor colegi*. Construcția aceasta, care se explică prin încrucișarea a două procedee sintactice sinonime, trebuie evitată în exprimarea îngrijită.

b) Atributul substantival cu prepoziție este și el foarte frecvent. Specifică acestui atribut este prepoziția *de*: *creastă de munte, movilă de pămînt* etc. Pe lângă substantivele de origine verbală, dar nu numai pe lângă acestea, atributul substantival se poate construi, de fapt, cu orice prepoziție și locuțiune prepozițională, indicînd în general:

α) plasarea spațio-temporală: *curgere în spațiu, avîntul spre infinit, voievodul de dincolo de munți, pregătirea corăbiilor înainte de o nouă plecare, fuga unei ape între două maluri*;

β) sublinierea materiei, a unei caracteristici fizice: *cangur cu aripi, noapte cu lună, navele fără port și fără ancoră*;

γ) comparația: *un foșnet ca de trestie, aripi cît jumătate din boltă*.

Un astfel de atribut, construit cu prepozițiile frecvente în exprimarea complementului, se confundă ușor cu acesta din urmă, dacă nu avem întotdeauna în vedere faptul că elementul regent este un substantiv și că el e susceptibil de a primi o determinare de ordin atributiv.

În unele situații ambigue, diferența dintre atribut și complement se poate stabili cu ajutorul topicii. Precum se știe, atributul substantival cu prepoziție nu poate să precedă termenul regent. Astfel, spunem *casă de piatră*, dar niciodată *de casă piatră*. De aceea, într-un exemplu ca *ceea ce avea să însemne omul în univers* (G. BOGZA), grupul prepozițional în univers, deși plasat după substantiv, nu este atribut, ci complement, pentru că topica poate fi și: *ceea ce în univers avea să însemne omul*.

Mai greu de rezolvat sînt situațiile în care subordonarea se stabilește sau față de grupul locuțiune verbală sau față de substantivul component al locuțiunii verbale. De pildă, în: *Oricine are dreptul la muncă, la muncă* poate fi considerat complement indirect al locuțiunii verbale, întrucît topica permite inversarea: *La muncă are dreptul oricine*. O altă interpretare posibilă este aceea de atribut al substantivului *dreptul*, mai ales că există și construcția: *Dreptul la muncă este garantat prin constituție*. Avînd în vedere că *dreptul* este articulat, e mai bine ca *la muncă* să fie socotit atribut substantival prepozițional.

Referitor la atributul substantival cu prepoziție, e necesar să mai relevăm încă două aspecte. Mai întîi, trebuie reținut faptul că atributul substantival cu prepoziție este uneori rezultatul unui proces de inversare gramaticală a unui anumit conținut logic. De exemplu, în *O mie de cocori își nesc în panică*, subiectul gramatical este *o mie*, iar subiectul logic este *(de) cocori*, care funcționează ca atribut al numeralului-substantiv *mie*, dar cu care se acordă predicatul cu formă de plural. O asemenea situație apare, cum am mai remarcat, la numerele cardinale de la 20 în sus, la numerele fracționare (*S-au prezentat două treimi din cetățeni*), la substantivele cu sens colectiv (*Am citit o mulțime de cărți*) și, desigur, la adjectivele substantivate: *Nebuna de mătușa Mărioara, după mine* (I. CREANGĂ).

În atributul substantival cu prepoziție, se încadrează și atributele exprimate prin locuțiuni adjectivale. Cf.: *cozi în stare să măture* (G. BOGZA), *de o frumusețe fără seamăn, trufia voastră fără margini, pîraie fără număr* și altele, în care grupurile cu prepoziție, deși echivalente ale unor adjective, nu pot fi socotite atribute adjectivale, deoarece nu prezintă acordul cu substantivul regent.

c) Atributul substantival în dativ este o specie rară și apare după un substantiv nearticulat în exprimări cu caracter arhaic: *nepot de soră Mogîldei; preot deșteptării noastre, semnelor vremii profet* (M. EMINESCU); *cîntare omului* (T. ARGHEZI) etc.

d) Atributul substantival apozitional (apozitia). În atributul substantival se încadrează, de obicei, *apozitia* exprimată prin substantiv, care stabilește un raport de echivalență, cu termenul la care se referă. În mod obișnuit, apozitia determină substantive. Într-un exemplu ca: *Poartă toată suflarea tinutului: bărbați, femei, copii, căruțe cu cai sau boi* (G. BOGZA); *apozitia* subliniată lămurește substantivul *suflarea*.

Apozitia mai poate apărea și pe lângă pronume: *Tot ei — fururi născocitorii — pot să o întrupeze*. Aici apozitia este născocitorii și determină pro-

numele personal *ei*. În astfel de condiții sintactice, apozitia se încadrează perfect la atribut. Ea depășește însă statutul atributului când echivalența nu se stabilește față de substantiv sau pronume, ci față de alți termeni. Spre exemplu, în: *El îi opune o altă eternitate: a apei care țșnește din stîncă*, apozitia cu formă de genitiv *a apei* se constituie pe lângă adjectivul pronominal nehotărît *altă*. În *Lumea înseamnă doar atât: oameni, stele, stînci*, apozitiile coordonate *oameni, stele, stînci* detaliază ceea ce comunică adverbul *atît*, prin urmare apozitia depășește clar limitele unui atribut, din moment ce se poate referi la părți de vorbire care nu au atribut, cum sînt adjectivele pronominale și adverbele. Mai mult, apozitia poate apărea chiar pe lângă propoziții: *Nici ele nu sînt lertate de ceea ce timpul aduce oricărei alcătuirii a firii: nici de îmbătrînire, nici de moarte*. Aici apozitiile *de îmbătrînire* și *de moarte* stabilesc echivalența cu propoziția completivă de agent introdusă prin *de ceea ce*.

După cum se poate ușor observa, *apozitia* stă de obicei în cazul nominativ, dar poate prelua și forma termenului cu care este echivalentă. Deci cazul apozitiei reiese din context. Dacă spunem: *L-am cunoscut pe colegul tău, Ion*, numele propriu *Ion*, cu funcțiune de apozitie, este în nominativ. Dacă spunem însă: *L-am cunoscut pe colegul tău, pe Ion*, aceeași apozitie este acordată, fiind în acuzativ cu prepoziție.

Cînd este exprimată printr-un singur cuvînt, apozitia este simplă, ca în exemplul precedent. Cînd se exprimă prin mai multe cuvinte, printre care, alături de apozitie, mai apar și termeni cu diverse alte funcțiuni sintactice, apozitia este dezvoltată: *Astfel prinde viață... tot ceea ce a fost strîns în cele mai voluminoase enciclopedii. Corăbii feniciene — mereu corăbii feniciene, — temple aztece, turme colosale de mamuți... regi urcînd pe eșafod, mame cu pruncu la sîn, cai înaripați*. Toată apozitia dezvoltată, separată grafic prin punct, apare după pronumele cu sens vag *tot*.

ATRIBUTUL PRONOMINAL

Cunoaște aceleași tipuri ca și cel substantival, dar se deosebește de acesta prin frecvența lui mai redusă.

a) Atributul pronominal în genitiv se exprimă prin formele genitivale ale pronumelor (*sub a cărui vibrație, pe fărîmurile cărora, ca un vis al lor, în atitudinea fiecăruia, purtarea celorlalți* etc.), dar și prin construcția alcătuită din pronume în acuzativ cu prepoziția *a*, atunci cînd pronumele nu are formă flexionară de genitiv. Cf. în *plin triumf a tot ceea ce îmi era potrivnic*, unde atributul pronominal genitival *a tot* este urmat de atributiva introdusă prin *ceea ce*.

b) Atributul pronominal prepozițional se construiește cu prepoziția *dintre* pe lângă un alt pronume: *unul dintre voi, care dintre aceștia*, dar și cu multe alte prepoziții: *o față ca tine, plecarea spre voi, venirea de la voi, cărți de acestea* etc.

c) Atributul pronominal în dativ. Spre deosebire de cel substantival (care e rar și arhaic), atributul pronominal în dativ este viu în limba actuală, dar e limitat la formele de dativ neaccentuat ale pronumelor personale și reflexive. Acesta poate apărea în trei situații sintactice distincte:

α) pe lângă substantiv: *crestele-i răvite, fața-i netulburată, privirile-i stîlșite, surîsu-și blajin* etc.;

β) pe lângă adjectivul determinant al unui substantiv: *enorma-i totalitate, tumultuoasa-i origine, profunda-i transformare*;

γ) pe lângă verb, însă în dependență de substantiv: *să-și caute tatăl, zadarnică vă este îndărătnicia, luîndu-l locul, amară le-a fost obida* etc.

Dintre acestea, primele două tipuri sînt mai rare, frecvența cea mai mare avînd-o ultimul. Între ele există și o clară diferențiere stilistică, în sensul că determinările pe lângă substantiv sau adjectivul determinant al acestuia sînt folosite de scriitori în beletristică, în timp ce dativul posesiv combinat cu verbul are o răspîndire generală în limba actuală. Acesta din urmă creează o oarecare ambiguitate gramaticală datorită faptului că forma de dativ este asociată, uneori fals, cu funcțiunea sintactică de complement indirect. Distincția dintre formele de dativ neaccentuat ale pronumelor personale și reflexive cu funcțiune de atribut pronominal față de cele cu funcțiune de complement indirect se face ținîndu-se seama, în cele mai multe situații, de articularea hotărîtă a substantivului care însoțește verbul, ceea ce implică o funcțiune de atribut. De pildă, în exemplul *Îmi spăl o cămașă, îmi* are funcțiune de complement indirect, pe cînd în propoziția *Îmi spăl cămașa, îmi* presupune o construcție paralelă *spăl cămașa mea* și are funcțiunea de atribut. Verificarea se poate face și prin paralelismul cu alte limbi. În franceză, spre exemplu, *îmi* din ultima construcție s-ar traduce printr-un atribut exprimat prin adjectiv posesiv: *Je lave ma chemise*.

d) Atributul pronominal apozitional exprimă aceeași relație de echivalență ca și apozitia substantivală: *Un bărbat tînăr, unul dintre aceia cu care se mîndresc satele, trăiește un ceas amar*. În această frază, apozitia *unul* se constituie pe lângă substantivul *bărbat*.

ATRIBUTUL VERBAL

Acest tip de atribut se întîlnește relativ rar și se exprimă prin moduri verbale nepredicative, ale căror forme nu se acordă cu substantivul pe care îl însoțesc. Din această cauză se încadrează aici adjectivele provenite din participiu și din gerunziul acordat. Ca exemple de atribute verbale exprimate prin gerunziu pot fi citate: *regi urcînd pe eșafod, un câmp de bătălie fumegînd, corăbii trecînd apa Dunării și Surde tropote pîrînd din vechime se aud și azi*.

Atributul verbal mai poate fi exprimat prin verbe la infinitiv, de obicei însoțite de prepoziția *de* (*bucuria de a trăi și voința de a se cunoaște pe sine însuși*) sau prin verbe la supin, ca în exemplul: *Aveau pămînt de arat* (citât în GLR, vol. II, p. 137).

ATRIBUTUL ADVERBIAL

După cum arată însuși numele lui, atributul adverbial se exprimă prin adverbe și locuțiuni adverbiale. Primele pot fi neînsoțite de prepoziții (*prezența lui aici*) sau, mult mai frecvent, precedate de prepoziții: *virfurile din jur, scheletele pădurilor de odinioară, tumultul de dedesubt* etc. Ca exemple de atribute exprimate prin locuțiuni adverbiale pot fi citate: *învățatul pe de rost, mîncatul cu de-a sila și vînzarea cu toptanul*. O situație specială are adverbul *astfel*, care e separat de substantivul pe care îl precedă și îl determină prin prepoziția *de*: *Astfel de oameni nu se nasc în fiecare zi*.

Pentru unele detalii referitoare la atributele izolate și neizolate, la atributul circumstanțial și descriptiv sau la atributul de identificare și de calificare poate fi consultată cu folos GLR, vol. II (p. 138—143). În aceeași lucrare este pe larg tratat acordul atributului cu substantivul determinat (pentru care vezi p. 143—147).

PROPOZIȚIA ATRIBUTIVĂ

Subordonata atributivă corespunde atributului, determinând aceleași părți de vorbire, adică substantivul și substituturile lui. Una dintre diferențele care există între atribut și atributivă se manifestă în topică, în sensul că, în timp ce atributul poate preceda sau urma substantivului, atributiva are loc fix în limba română, apărind numai după termenul regent, de obicei în imediata apropiere a acestuia sau, mai rar, la oarecare distanță.

PRIN CE SE INTRODUC PROPOZIȚIA ATRIBUTIVĂ

Elementele de introducere a atributivei în frază sînt diverse, dar nespecifice. Dintre toate elementele de relație numai locuțiunile conjuncționale subordonatoare nu pot introduce atributive și, bineînțeles, elementele de relație specifice unor subordonate. În cele mai multe cazuri, subordonata atributivă este introdusă prin pronume și adverbe relative, singure sau însoțite de prepoziții: *Sînt pietrele ce alcătuiesc îngusta-i albie; Ele îngheață inima oricui le aude* (ultima propoziție este introdusă prin relativul nehotărît oricine în cazul genitiv). Alte exemple: *Scheletele stau mărturie despre cît vor fi fost de mari și de rapace; Toate cîte au fost plăcute în copilărie au dispărut pentru totdeauna* etc.

În mod cu totul excepțional, atributiva poate fi introdusă și prin pronumele relativ compus *ceea ce*, ca în următorul exemplu: *E începutul, abia simțit, a ceea ce are să vină*.

Pronumele relativ *care*, însoțit de prepoziții, introduce în mod frecvent subordonate atributive: *Este o zonă pînă la care nici închipuirea n-ar putea să răzbată; Munca este o condiție fără de care gloria n-ar putea fi închipuită*.

Probleme speciale ridică atributele introduse prin formele de genitiv *cărui*, *căreia* și *cărora*, în care pronumele poate apărea în două poziții. Într-o frază ca: *Este marea cea mare, ale cărei talazuri neconținut spală țărnișurile*, elementul de relație *ale cărei* apare, firesc, la începutul atributivei. Tipul acesta de atributivă permite plasarea pronumelor în interiorul atributivei, creînd eventuale dificultăți de segmentare: *În jurul unor continente necunoscute, pe țărmurile cărora descoperă statui de regi; Fund de ocean, în adîncimile căruia moluște monstruoase se tîrăsc pe nisip*. Într-o asemenea exprimare, atributele înglobează și substantivul de care este dependent pronumele relativ în genitiv, deoarece *pe țărmurile cărora* și *în adîncimile căruia* pot fi schimbate în *pe ale căror țărmuri* și *în ale căruia adîncimi*. Acest tip de atributivă permite și coordonarea a două sau mai multe propoziții marcate prin elementul de relație și cu verbul subînțeles: *Țara Făgărașului trăiește sub semnul poeziei, de a cărei vrajă și de a cărei zămislire nimeni nu rămîne străin*.

Atributele introduse prin adverbe relative *unde*, *cum* și *cînd* apar numai în anumite condiții sintactice. Astfel, *unde* introduce atribute dependente de substantive care indică locul: *Va rătăci prin nebănuite depărtări, de unde lacul îi va apărea ca un ochi deschis; Taina mărilor polare, unde adesea au rămas; A pornit de pe crestele unde poate fi băut dintr-o sorbitură*.

Cînd introduce atribute dependente de substantive care indică timpul: *Pornesc în clipa cînd caii își moaie botul în unde sau cînd peștii fac un salt zvelt în aer; Vin zile cînd, în nemiscarea ei, lumea pare de dinainte de facerea lumii* (toate exemplele citate provin din opera amintită a lui Geo Bogza).

Atributele introduse prin *cum* sînt echivalente ale unui atribut calificativ: *Aceste obiecte dau universului o legănare cum nu se poate mai largă, o rezonanță cum nu se poate mai profundă*.

Propoziția atributivă mai poate fi introdusă și prin conjuncțiile subordonatoare *că*, *să*, *ca... să* și *dacă*: *Gîndul că n-am să-l mai văd mă urmărește; A sosit momentul să plecăm; Avem motive ca să fim veseli; Întrebarea dacă vine sau nu mi-am pus-o și eu; Perioada pînă să plecăm în concediu a fost grea* etc.

Pentru propozițiile atributive izolate (sau explicative) și neizolate (sau determinative), vezi GLR, vol. II (p. 277—278) și ediția întâi a lucrării de față (p. 149—151). Nuanțele circumstanțiale exprimate de propoziția atributivă au fost studiate în special de Elena Carabulea (în SCL, nr. 3/1959, p. 343—356) și de Maria Gabrea (în LR, nr. 4/1960, p. 24—32). Titlurile celor două articole (care nu exprimă întotdeauna o unitate de vedere) se află citate în bibliografie.

OBSERVAȚII ASUPRA PROPOZIȚIEI APOZITIVE

Propoziția apozitivă (care are o bibliografie bogată și cu multe contradicții) prezintă aceleași particularități ca și apozitia, referindu-se, în unele cazuri, la substantiv: *Despre hoinarele fire de pămînt șosesc vești fantastice și de necontrolat: s-au pierdut și nu se mai știe nimic despre ele sau, dimpotrivă, au ajuns undeva, departe, întemeind o lume nouă*. Aici apozitivele evidențiate se referă la substantivul *vești*.

Cînd propoziția apozitivă stabilește echivalența cu un pronume sau cu un substantiv avînd diverse funcțiuni sintactice, atunci aceasta ia forma unei subordonate corespunzătoare funcțiunii sintactice îndeplinite de pronume sau de substantiv. De pildă în: *Cucoanele arată biletele dumnealor, explicînd d-lui conductor de ce nu poate și Goe să facă același lucru: fiindcă biletul era în pamblica pălăriei* (I. L. CARAGIALE), apozitiva introdusă prin *fiindcă* are forma unei cauzale, deoarece se referă la complementul cauzal *de ce*.

Forma de subordonată a apozitiei nu este obligatorie. Astfel, deși apozitia se referă la o parte secundară de propoziție, ia totuși forma unei principale (cu sau fără subordonate). În fraza *Că de asta puteau fi siguri: va umbla pe drumurile pe care umblă și căruța ducăi Varvara* (M. SADOVEANU), apozitiva dezvoltată se referă la complementul indirect *de asta*.

Semnul de punctuație */:* înlesnește deseori introducerea apozitivei în frază, dar nu întotdeauna după acest semn urmează o complinire de tip apo-

zitiv. De pildă, în „Mama... îmi zicea cu zîmbet uneori: Ieși, copile cu părul bălan, afară și rîde la soare...” (I. CREANGĂ), după verbul de declarație *a zice* urmează propoziții principale, pentru că în text există două planuri ale vorbirii; întâi vorbește autorul și apoi personajul.

În încheiere semnalăm și existența unor apozitive care exprimă echivalența cu o întreagă comunicare, constituită din una sau mai multe propoziții. Așa sînt, spre exemplu, apozitivele introduse prin pronumele relativ compus *ceea ce*, care rezumă o comunicare mai largă. Putem spune: *Am fost la cinematograful, m-am plimbat, m-am întîlnit cu prietenii, ceea ce mi-a dat o mare satisfacție*. Dacă avem în vedere exprimarea din matematică, acolo se adaugă o apozitivă la sfîrșitul întregii demonstrații: *ceea ce era de demonstrat* (după lat. *quod erat demonstrandum*). Posibilități la fel de largi de determinare apozitională oferă și adverbele explicative *anume* și *adică*. Pornind de la o asemenea realitate a exprimării, se poate vorbi chiar de existența unor fraze apozitive, asupra cărora nu ne putem opri aici.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. ASAN, FINUȚA, *Propoziția apozitivă și apozitia*, în LR, an X (1961), nr. 4, p. 312—316.
2. AVRAM, MIOARA, *Despre corespondența dintre propozițiile subordonate și părțile de propoziție*, în SG, vol. I (1956), p. 147—153.
3. AVRAM, MIOARA, *O specie modernă a atributului în dativ și alte probleme ale determinării atributive*, în LR, an XIV (1965), nr. 4, p. 415—428.
4. CARABULEA, ELENA, *Atributivele circumstanțiale*, în SCL, an. X (1959), nr. 3, p. 343—354.
5. CARABULEA, ELENA, *Atributivele determinative și explicative*, în SG, vol. III (1961), p. 139—149.
6. CRAȘOVEANU, D., *Atributul izolat participial în stilul publicitar*, în LL, an. 1975, nr. 1, p. 15—21.
7. DIMITRIU, C., *Observații în legătură cu propoziția apozitivă*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, tom. XVII (1966), Iași, p. 151—163.
8. GABREA, MARIA, *Atributiva circumstanțială*, în LR, an. IX (1960), nr. 4, p. 24—32.
9. GRIGORESCU, MIOARA, *Atributul substantival în limba română*, în SCL, an. V (1954), p. 99—130.
10. MITRAN, MIRCEA, *Despre apozitie și raportul apozitiv*, în LR, an. XII (1963), nr. 1, p. 36—45.
11. POPESCU, ȘTEFANIA, *Probleme ale predării atributului și propoziției atributive*, în vol. PGS, p. 60—75.
12. ȘUTEU, FLORA, *Atribut pronominal sau complement indirect?*, în LR, an. XI (1962), nr. 3, p. 267—276.

XVII. COMPLEMENTELE ȘI PROPOZIȚIILE SUBORDONATE CORESPUNZĂTOARE

de
ION DIACONESCU

CONSIDERAȚII INTRODUCȚIVE

Complementul este partea secundară de propoziție care determină un verb, un adjectiv sau un adverb. În condiții mai puțin obișnuite, el poate să determine chiar o interjecție: *Și nici una, nici două, ha! pe ied de gît*. Ceea ce deosebește, mai întâi, complementul de atribut este natura termenului determinat: atributul determină totdeauna un substantiv sau un substitut al substantivului, în timp ce complementul este un determinant al părților de vorbire amintite mai sus. Aceleași caracteristici disting, la nivelul frazei, o propoziție subordonată atributivă de o propoziție subordonată completivă. Celor două tipuri fundamentale de determinare — prin atribuire și prin complinire — le corespund, așadar, atît la nivelul propoziției, cît și la nivelul frazei, structuri sintactice specifice.

Determinarea prin complinire urmărește să pună în relație o acțiune sau o însușire cu un obiect sau cu o circumstanță care mijlocește realizarea acțiunii sau atribuirea însușirii. În funcție de conținutul complinirii și de mijloacele proprii de realizare, se disting două tipuri de complemente: obiective și circumstanțiale. Complementele obiective desemnează obiectul la care se referă o acțiune sau o însușire: *Am cumpărat o carte*; *Se gîndește la examene*; *Sigur de izbîndă*; *Scrie cu stiloul* etc. Complementele obiective se caracterizează prin posibilitatea de substituție cu pronumele nehotărîte *ceva* sau *cineva*: *Am cumpărat ceva*; *Se gîndește la ceva*; *Lucrarea aceasta a fost făcută de cineva*. În plus, complementele obiective se realizează, în procesul de expansiune a unei acțiuni sau a unei însușiri, ca determinanți imediați, implicați, în mod necesar, de conținutul termenului determinat. De aceea, în organizarea structurală a unui enunț (propoziție sau frază), acestea se grupează, de cele mai multe ori, în jurul termenului regent.

Complementele circumstanțiale, în opoziție cu cele obiective, desemnează împrejurarea sau circumstanța în care se realizează o acțiune sau se atribuie o însușire: *El a plecat în excursie*; *Toamna se numără bobocii*; *Colega mea se pregătește cu seriozitate*; *Învățînd zi de zi vei reuși*; *N-a venit din cauza ploii*; *În loc de cafea ne-a oferit ceai*; *În afară de tine toți au fost prezenți*; *Cu toate amenințările mele, el nu s-a liniștit*. Complementele circumstanțiale au, în general, o natură adverbială; de aceea, în cele mai multe cazuri, se pot substitui prin adverbe: *undeva*, *cîndva*, *cumva*, *asa*, *bine*. *El a plecat undeva*; *Cîndva erai mai atent*; *Colega mea se pregătește bine*; *Așa vei reuși*. În organizarea structurală a unui enunț, complementele circumstanțiale se realizează ca determinanți externi, periferici, a căror prezență este, de cele mai multe ori, facultativă. Propozițiile de mai sus pot fi acceptate și în absența determinărilor circumstanțiale: *El a plecat (în excursie)*; *(Toamna) se numără bobocii*; *Colega mea se pregătește (cu seriozitate)* etc.

În procesul de determinare prin complinire, se disting, aşadar, două etape: prima, marcată prin structura *verb, adjectiv, adverb + complement obiectiv*, şi a doua marcată prin structura *verb, adjectiv, adverb + complement obiectiv + complement circumstanţial*. În cazul verbelor care nu implică prezenţa unui obiect, poate să apară şi structura *verb + complement circumstanţial*: *Plec la munte*; *A venit ieri*. *Cîntă bine*.

COMPLEMENTUL DIRECT ŞI PROPOZIȚIA COMPLETIVĂ DIRECTĂ

1. Complementul direct este partea secundară de propoziție care determină un verb tranzitiv, desemnînd obiectul asupra căruia se exercită nemijlocit acțiunea exprimată de verb: *Am primit o scrisoare*; *Pe tatăl tău îl laudă toată lumea*. În mod obișnuit, complementul direct se identifică prin întrebarea *ce*, cînd este exprimat prin nume de obiecte, și *pe cine*, cînd este exprimat prin nume de persoane: *Am citit o carte*; *Ce-am citit?* — *O carte*. *Pe Eminescu l-am studiat cu mult interes*; *Pe cine am studiat cu mult interes?* — *Pe Eminescu*. Întrebarea nu trebuie să fie singurul mijloc de identificare a complementului direct, pentru că, în unele situații, la aceeași întrebare poate să răspundă și o altă parte de propoziție. De pildă, în propoziția *Îmi place muzica*, substantivul *muzica* răspunde la întrebarea *ce*, fără să fie complement direct, ci subiect; de asemenea, în propoziția *Toți ne buziim pe tine*, pronumele *pe tine*, deși răspunde la întrebarea *pe cine*, nu este complement direct, ci complement indirect. Prin urmare, în determinarea complementului direct, întrebarea trebuie folosită cu prudență. Hotărîtoare în identificarea funcțiunii de complement direct este calitatea tranzitivă a verbului determinat.

2. Complementul direct determină totdeauna verbe tranzitive la moduri personale sau nepersonale: *Am ascultat o poveste interesantă*; *M-a rugat să-i aduc o carte*; *Îl caracteriza dorința de a ști totul*; *Am vizitat un atelier de reparat stilouri*; *Auzind strigătele copiilor, a ieșit afară*. În unele situații, complementul direct poate să determine și o interjecție, echivalentă ca înțeles cu un verb tranzitiv: *Copiii s-au apropiat de masă și hîrști căle un colac*; *Și el lîp o palmă peste față*.

3. Complementul direct se exprimă:

a) printr-un substantiv sau printr-un substitut al substantivului (pronume, numeral, adjectiv substantivat): *Primăvara, admira cîmpurile înverzite, iar toamna, frunzele ruginii ale copacilor*; *Pe tine nu te voi uita niciodată*; *O prețuia mai mult pe cea harnică*; *A cumpărat douăzeci de plicuri*. Referitor la ultimul exemplu (*A cumpărat douăzeci de plicuri*), este necesară următoarea precizare: pînă la *nouăsprezece*, numeralul care însoțește un substantiv îndeplinește funcțiunea de atribut (*A cumpărat nouăsprezece plicuri*), iar substantivul, pe lîngă un verb tranzitiv, îndeplinește funcțiunea de complement direct; de la *douăzeci* în sus, raportul de determinare se inversează, datorită structurii complexe a numeralului, substantivul îndeplinind funcțiunea de atribut, iar numeralul pe cea de complement: *Am văzut treizeci (complement) de oameni (atribut)*. Aceeași situație sintactică se regăsește și în construcțiile: *Avea o rugină de pușcă*; *A cumpărat o gloabă de cal*; *El avea o mulțime de treburi*; *Am citit o serie de cărți*, în care substantivele *rugină*, *o*

gloabă, *o mulțime*, *o serie* îndeplinesc funcțiunea de complement direct, iar substantivele *cal*, *pușcă*, *treburi*, *cărți*, precedate de prepoziția *de*, funcțiunea de atribut substantival prepozițional. În aceste grupuri sintactice — *douăzeci de plicuri*, *o rugină de pușcă* —, determinatul real devine, printr-un proces de inversiune, determinant, iar determinantul devine determinat;

b) printr-un verb la infinitiv, supin sau gerunziu: *De la primul meu dascăl am învățat a scrie și a citi*; *Am terminat de citit*; *Aud chiuiind voci ale secerătorilor*. Ultimele două modalități de exprimare a complementului direct — prin supin și gerunziu — se definesc cu această funcțiune sintactică prin poziția față de verbul determinat. Dacă spunem însă: *Am terminat lecția de citit*, ori *Aud voci chiuiind*, funcțiunea de complement direct este marcată prin substantivele *lecția*, *voci*, iar verbele la supin și gerunziu capătă alte funcțiuni sintactice: *de citit* este complement de relație, iar *chiuiind* — atribut verbal.

În cazul așa-ziselor construcții absolute gerunziale și infinitivale relative considerate *părși de propoziție dezvoltate* (Cf. GLR, II, p. 82) și analizate, din această cauză, în bloc: *Și n-am cu cine petrece*; *Și-aud gemînd amorul meu defunct* (complemente directe), există suficiente argumente pentru o analiză a fiecărei unități sintactice la același nivel: *gemînd* — complement direct pe lîngă verbul tranzitiv *aud*; *amorul* — subiect pe lîngă verbul la gerunziu, iar *meu* și *defunct* — atribute adjectivale. În cazul construcției infinitivale relative (de pildă: *N-am cu ce veni la școală*), unitățile constitutive pot fi, de asemenea, analizate fiecare în parte: *cu ce* — complement instrumental, *la școală* — complement de loc, întreaga construcție prezentînd indici, pe baza cărora poate fi considerată propoziție subordonată completivă directă cu predicatul exprimat printr-un verb la infinitiv. Relevant pentru această calitate este pronumele relativ, întrebuintat ca expresie a unei relații de subordonare proiectate la nivelul frazei. Așadar, construcțiile infinitivale relative pot fi analizate ca propoziții subordonate complementive directe sau subiective. (Vezi Ion Diaconescu, *Propoziția relativă infinitivală*, în AUB, XVI (1967), p. 143—149).

4. Construcția complementului direct în limba română actuală, în funcție de unele trăsături ale obiectului desemnat printr-un substantiv, se realizează prin două modele distincte: cu prepoziția *pe* și fără această prepoziție.

Se construiește cu prepoziția *pe* complementul direct exprimat prin:

a) Nume proprii de persoane sau nume de animale: *Pe Nicușor l-a lăudat profesorul*; *Pe Eminescu nu-l vom uita niciodată*; *L-ași văzut cumva pe Zdreanță, cel cu ochii de faianță?*; *Vulpea l-a pîcălit pe urs*.

b) Nume comune de persoane cunoscute de vorbitori — *mamă*, *tată*, *frate*, *soră*, *unchi*, *nepot*, *bunic*, *nevestă*, *soț*, *socru* etc. —, nume comune care desemnează relații sociale sau profesionale — *muncitor*, *țăran*, *elev*, *student*, *profesor*, *doctor*, *director*, *președinte* etc.: *Adesea o visez pe mama*; *Pe fratele tău l-am întâlnit la bibliotecă*; *Ieri l-am cunoscut pe profesorul tău*. Cînd numele nu mai vizează o persoană cunoscută sau este determinat de pronumele personal sau reflexiv în dativ cu valoare posesivă, complementul se construiește fără prepoziția *pe*: *Caut profesor de limba engleză*; *Își iubește bunica*; *Noi ne apreciem profesorii*.

c) Pronume personale și reflexive cu forme accentuate, pronume posesive, demonstrative, relative-interogative, nehotărîte și negative cînd substituie nume de persoane sau chiar nume de obiecte: *Pe voi vă cunoaște toată lumea*; *Pe ai mei îi i-am prezentat ieri*; *L-am întâlnit pe acesta la muzeu*; *Pe*

cine ai cunoscut? Primește pe oricine; Nu aștept pe nimeni; Pe aceasta a citit-o. Am primit invitația pe care mi-ai trimis-o.

d) Alte părți de vorbire cu valoare de substantive: Pe cel mic îl iubea mai mult decât pe cel mare; Azi a câștigat prima medalie, pe a doua o va câștiga peste trei zile; L-a subliniat pe i cu o linie și pe a cu două.

Fără prepoziția *pe*, se construiește complementul direct exprimat prin substantive sau substitute ale acestora care nu întrunesc trăsăturile celor de mai sus:

a) Nume de lucruri: A primit o invitație; Cărțile le-a cumpărat de la un anticariat; El ne-a dat sfaturi bune.

b) Nume de ființe (persoane neindividualizate, păsări, animale): A cunoscut frați și surori, a văzut bunici și nepoți fericiți; Moșul avea un cocoș.

c) Pronume personale cu forme neaccentuate, pronume nehotărâte și negative ca substitute ale numelor de lucruri, pronumele relativ *ce* și pronumele demonstrativ cu valoare neutră *asta*: L-am cunoscut la Olimpiadă; Eu spun una, iar tu spui alta; N-am văzut nimic; Ai primit ce ți-am trimis? Asta au mai spus-o și alții.

Exprimat prin verbe la infinitiv, supin și gerunziu, complementul direct cunoaște două modalități de construcție:

a) Fără element de relație de tip prepozițional se construiește complementul direct exprimat prin gerunziu: Văd venind puhoi de lume — prin infinitiv după verbele *a putea* și regional *a ști*: El poate învăța mai bine; Eu nu cînt cît știu cînta, dar mi-e dragă țara mea.

b) Cu elemente de relație de tip prepozițional se construiește complementul direct exprimat prin verbe la infinitiv și supin: Tu m-ai învățat a citi și a socoti. Vă rugăm a ne comunica de urgență acordul dumneavoastră; Cooperatorii au terminat de arat și de semănat. Pe lângă un verb la infinitiv sau la supin, prepozițiile *a* și *de* au valoare de morfem caracteristic modalității; de aceea, ele însoțesc infinitivul și supinul chiar cînd acestea au funcțiune de subiect: Se cuvine a asculta cu mare atenție; Rămîne de văzut.

În limba vorbită, dar mai ales în poezia populară, infinitivul cu funcțiune de complement direct poate fi precedat de prepoziția *de*: Vă rugăm de-a ne trimite cele promise; El de-o auzea // 'Ncepea de-a plîngea. Normele limbii literare actuale resping o asemenea construcție.

Ca urmare a unor fenomene de contragere realizate prin eliminarea unui regent, determinantul prela funcțiunea acestuia păstrîndu-și elementele de relație inițiale, în noua sa funcțiune. Astfel, de la *A cumpărat mărfuri de toate felurile* se ajunge la *A cumpărat de toate*; de la *A mai vîndut o parte din cărți*, la *A mai vîndut din cărți*, prepozițiile căpătînd noi semnificații: *de* — „varietatea”, *din* — „întregul” la care se raportează partea implicită.

5. Unele verbe ca *a anunța*, *a asculta*, *a întreba*, *a învăța*, *a ruga*, *a sfătui* pot avea simultan două complemente directe, unul al persoanei (*a învăța pe cineva*, *a ruga pe cineva*) și altul al obiectului — *a învăța ceva*, *a ruga ceva*: El m-a învățat jocul acesta; Tu l-ai sfătuit asta.

6. Un fenomen important în construirea complementului direct îl constituie reluarea și anticiparea prin formele neaccentuate ale pronumelui personal în cazul acuzativ, ajungîndu-se la o dublă marcare a complementului: Pe tine te-am văzut la stadion; Îl prețuiesc pe omul bun; Cartea aceasta am citit-o.

a) Ca normă generală, se reia complementul direct ori de cîte ori acesta precedă verbul determinat, cu condiția ca substantivul în acuzativ să fie articulat cu articolul hotărît sau să fie precedat de prepoziția *pe*: Examenul l-am trecut cu bine; Apa am băut-o toată; Pe tinerii serioși să-l lăudăm; Pe ea o înțeleg ușor, în schimb pe tine te înțeleg foarte greu. Cînd substantivul cu funcțiune de complement direct este nearticulat, reluarea nu mai este posibilă: Apă am băut; Cărți am primit, și nu caiete. Dintre complementele directe construite cu prepoziția *pe* nu se reia cel exprimat prin pronumele negativ *nimeni*: Pe nimeni n-am văzut.

În limba vorbită, reluarea poate fi marcată și printr-un pronume personal cu formă accentuată: Pe părinți îi voi vizita și pe ei; Florile le-am iubit și pe ele; pronume nehotărît sumativ: Pe Eminescu, Creangă, Caragiale, i-am studiat pe toți în școală; pronume demonstrativ cu valoare neutră, cînd complementul direct este exprimat printr-un verb la infinitiv sau gerunziu: A cînta și a dansa asta m-ai învățat tu; Curgînd apele la vale asta am văzut. Ca o abatere însă, tot în limba vorbită, se produce o dublă reluare a obiectului direct exprimat printr-un substantiv feminin dependent de un verb la viitor: Problema aceasta o voi relua-o.

b) Anticiparea se realizează cînd complementul direct urmează după verbul determinat și este exprimat printr-un substantiv sau un substitut al substantivului în cazul acuzativ marcat cu prepoziția *pe*: Vulpea l-a pîcălit pe urs; L-am cunoscut pe tatăl tău; I-a premiat pe cel harnic; În locul tău l-a trimis pe altul.

7. O realizare specială a complementului direct o constituie complementul intern, exprimat, de regulă, prin substantive comune în acuzativ fără prepoziție, care prezintă în structura lor lexicală același radical cu al verbului determinat sau, prin derivație sinonimică, același sens; Și-a trăit traiul; A trăit o viață nouă; A visat un vis frumos; Să jucăm un joc. Prin dezvoltarea unui complement intern se produce procesul de tranzitivizare a unor verbe intransitive.

8. În planul frazei, complementul direct îi corespunde, din punct de vedere funcțional, propoziția subordonată completivă directă. Ca și complementul direct, propoziția completivă directă determină un verb tranzitiv din propoziția regentă și, în condiții mai puțin obișnuite, o interjecție predicativă.

9. Se introduce printr-un număr mare de elemente de relație: conjuncții (*că, să, ca să, dacă, de, cum că, precum că*), pronume și adjective relative sau nehotărâte (*care, cine, ce, cît, ceea ce, oricare, oricine, orice, oricît*), precum și prin adverbele relative (*unde, cînd, cum*). Pronumele și adverbele relative din structura unei propoziții complete directe, în raport de funcțiunea sintactică pe care o îndeplinesc în subordonată, pot fi precedate de diverse prepoziții sau locuțiuni prepoziționale: Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești; Nu mi-a spus despre ce s-a vorbit ieri; Nu știe în locul cui a venit; L-a întrebat de unde izvorăște Oltul; I-a comunicat pînă cînd să-și dea examenele. În această poziție, adică precedate de prepoziții, adverbele relative nu trebuie considerate locuțiuni adverbiale sau conjuncționale. Ca să formeze o locuțiune, cele două elemente — prepoziția și adverbul — trebuie să apară într-o poziție fixă, fără posibilitatea de substituie a vreunui element.

În cazul adverbilor (ca și al pronumelor relative) însă, se constată proprietatea de a putea fi precedate de diverse prepoziții, în raport cu semnificația funcțiunii sintactice exprimate de adverbe sau de pronume: *de unde, pe unde, până unde, de pe unde, pe când, până când, de când, de pe când, la ce, de ce*.

10. Selecția elementelor de relație se face în funcție de conținutul propoziției subordonate complementive și nu de verbul determinat, ceea ce face ca același verb să-și poată subordona complementive directe cu mijloace diferite de construcție. Astfel, după propoziția regentă *Toată lumea știe*, pot urma complementivele: *că vine mâine, să vină mâine, dacă vine mâine, cine vine mâine, care vine mâine, de ce vine mâine, ciți vin mâine, unde vine mâine, când vine mâine, cum vine mâine*.

Alteori, selecția elementelor de relație este condiționată de natura semantică și gramaticală a verbului regent. Astfel, după verbe care exprimă aspectul, acordul, dorința, cererea, modalitatea, necesitatea, posibilitatea, urmează complementive cu conjuncția *să*: *A început să plouă; Poate să plece; Dorește să învețe*; verbe ca *a spune, a zice* acceptă complementive cu *că, să, dacă*: *Nu mi-a spus că plec / să plec / dacă plec*; alte verbe ca *a aduce, a da, a cumpăra* etc. își subordonează complementive directe numai cu ajutorul pronumelor relative: *Mi-a adus ce i-am cerut; A cumpărat ce i-a trebuit*.

Se știe că punctul de plecare, în construcția unei fraze, îl constituie vorbirea directă, unde propozițiile, în funcție de scopul urmărit, pot fi enunțative și interogative. În transformarea unui enunț din vorbirea directă în vorbirea indirectă, rolul distinctiv îl are elementul de relație. Astfel, propozițiile enunțative din vorbirea directă se transpun, în vorbirea indirectă, cu ajutorul conjuncțiilor *că* și *să*, iar propozițiile interogative din vorbirea directă se transpun, în vorbirea indirectă, cu ajutorul pronumelor și adverbilor interogative sau cu ajutorul conjuncției *dacă*, atunci când interogativa este formulată fără un element de interogație.

a) Cu ajutorul conjuncției *că* se construiesc complementivele care, în vorbirea directă, sînt enunțative propriu-zise; astfel, *Ieri, am fost la operă, a zis el* devine în vorbirea indirectă *El a zis că ieri a fost la operă; Nu merg, a spus el* devine *El a spus că nu merge. Vin mâine, m-a anunțat el* > *El m-a anunțat că vine mâine*.

b) Cu ajutorul conjuncției *să* sau *ca...* *să* se construiesc, de regulă, complementivele care, în vorbirea directă, sînt enunțative imperative: *Pleacă, a zis el* devine în vorbirea indirectă *El a zis să plece; Vino, m-a rugat el* devine *El m-a rugat să vin*. Acest model de construcție caracterizează și complementivele directe după o serie de verbe ca *a cere* (*El mi-a cerut să plec*), *a dori* (*Eu doresc să mă ascult*), *a ruga* (*Te rog să vii*), *a putea* (*Pot să înot*), *a vrea* (*Vrea să plec*), *a intenționa* (*Intenționez să mai rămân*), după care nu poate să urmeze o complementivă directă marcată prin conjuncția *că*.

c) Conjuncția *dacă* (*de*) se întrebuițează în structura complementivelor directe, care, în vorbirea directă, sînt propoziții interogative fără elemente de interogație: *Ai învățat?* — *I-a întrebat profesorul* devine în vorbirea indirectă: *Profesorul l-a întrebat dacă a învățat; Vii mâine?* — *Nu știu, a răspuns el*. Transpus în vorbirea indirectă, acest dialog capătă următoarea structură: *El a răspuns că nu știe dacă vine mâine*.

d) Cu ajutorul pronumelor și al adverbilor relative-interogative (*cine, care, ce, cât, unde, când și cum*) se construiesc propozițiile complementive care, în vorbirea directă, sînt interogative formulate explicit cu un element de interogație: *Cine a venit?* a întrebat bătrînul devine în vorbirea indirectă:

Bătrînul a întrebat cine a venit. — Unde ai fost? — Nu știu devine: *El nu știe unde a fost*. Propozițiile complementive directe introduse printr-un pronume sau adverb interogativ-relativ se numesc interogative indirecte.

11. Unele verbe se caracterizează, ca și în cazul complementului direct, printr-o dublă valență tranzitivă, ceea ce face ca, în același timp, să fie determinate de două propoziții complementive directe, una substituit al persoanei și alta substituit al obiectului. Astfel de structuri sînt posibile după o serie de verbe ca: *a anunța, a examina, a întreba, a învăța, a ruga, a sfătui*. De exemplu, fraza: *Rog pe cine m-a ascultat să repete ultima propoziție* conține două complementive directe: *pe cine m-a ascultat* (persoana) și *să repete ultima propoziție* (obiectul, faptul). Când această serie de verbe este la diateza pasivă, se pot realiza numai complementivele directe substituite ale obiectului, cealaltă complementivă (a persoanei) devenind subiectivă: *Cine s-a prezentat la concurs a fost întrebat dacă s-a pregătit bine; Cine m-a ascultat este rugat să repete ultima propoziție*. În cazul celorlalte verbe, cu o singură valență tranzitivă, la diateza pasivă, nu este posibilă determinarea printr-o complementivă directă. Mai frecvente sînt situațiile când aceste verbe sînt determinate de un complement direct (al persoanei) și de o propoziție subordonată complementivă ca expresie a obiectului: *M-a anunțat să plec; L-am întrebat unde se duce; M-a rugat să-i dau o carte; L-am sfătuit să rămână acasă*.

12. În ceea ce privește folosirea modurilor în componența propozițiilor complementive directe, la cele cunoscute din manualele de gramatică, și anume că propozițiile complementive directe se construiesc cu modurile: indicativ, conjunctiv, optativ-condițional și prezumtiv, s-ar mai putea adăuga și modul infinitiv din așa-zisele construcții relative infinitivale de tipul: *El nu are ce aduce la școală; Rîurile nu mai aveau unde-și vărsa apele*. Ar fi mai potrivit să se considere construcțiile *ce aduce la școală* și *unde-și vărsa apele* drept propoziții complementive directe, pe lângă verbul *a avea*, decît complementele directe. Ceea ce le conferă valoare de propoziții sînt, mai întîi, elementele de relație — *ce, unde* — caracteristice propozițiilor subordonate, și nu părților de propoziție, iar apoi, faptul că termenii propoziției complementive se structurează în funcție de verbul la infinitiv și nu în funcție de verbul (*a avea*) din regentă. Astfel, în propoziția (*El nu are*) *ce aduce la școală*, *ce* este complement direct pe lângă verbul *aduce, la școală*, complement circumstanțial de loc pe lângă același verb. În general vorbind, un termen, ca expresie a unei relații, nu poate să satisfacă decît o singură funcțiune sintactică într-un context.

13. Fără să aibă aceeași extensiune și regularitate, fenomenul reluării și al anticipării prin formele neaccentuate ale pronumelui personal în acuzativ se manifestă și în cazul complementivelor directe. Reluarea este obligatorie atunci când complementivă directă precedă regenta și este introdusă printr-un pronume relativ însoțit de prepoziția *pe*: *Pe cine m-a ajutat nu-l voi uita niciodată; Pe ciți înțilnea îl întreba de sănătate*. Uneori, pot fi reluate și complementivele introduse prin conjuncția *că*. În acest caz, ca element de reluare se întrebuițează pronumele personal *o* cu valoare neutră: *Că ești capabil toată lumea o spune*.

Pentru greșita întrebuițare a unor conjuncții care introduc complementive directe, vezi paragraful *Observații asupra folosirii conjuncțiilor* din volumul de față.

14. De obicei, subordonata completivă directă, ca și complementul direct, se poziționează după determinat. Când vorbitorul dorește să accentueze ideea exprimată de subordonată, o poate plasa înaintea regentei: **Ce-al cum-părat, să mănânci; Dacă mai trăiește, nu mai știu.** În această situație, subordonata completivă directă poate fi reluată, la nivelul regentei, printr-un *corelativ*, de obicei, un pronume demonstrativ sau nehotărât: **Pe cine te-a ajutat, pe acela să nu-l uiți; Ce-al auzit, aia să mi scrii; Pe cîți i-a întîlnit, pe toți i-a salutat; Că nu plec, asta nu înțelegea; Cînd se va întoarce, asta n-o mai știu.** Elementul corelativ reia, la nivelul regentei, funcțiunea sintactică exprimată de completiva directă, fiind un complement direct de reluare.

COMPLEMENTUL INDIRECT ȘI PROPOZIȚIA COMPLETIVĂ INDIRECTĂ

1. Complementul indirect este partea secundară de propoziție care desemnează obiectul căruia i se atribuie o acțiune, o însușire sau o caracteristică. Se deosebește de complementul direct prin natura diversă a termenului determinat, prin mijloace specifice de exprimare și de construcție, precum și printr-un conținut propriu. Aceste trăsături dau complementului indirect o notă aparte, manifestată, mai cu seamă, în multiplele și variatele lui întrebări. Se identifică prin posibilitatea de a fi substituit prin pronumele nehotărâte *ceva, cineva*, precedate de prepoziții sau de locuțiuni prepoziționale: *Ne-a vorbit despre frumusețile patriei = Ne-a vorbit despre ceva; El se teme de tine = El se teme de cineva; Este mulțumit de rezultate = Este mulțumit de ceva.*

2. Complementul indirect determină un verb, un adjectiv, un adverb sau o interjecție, caracterizîndu-se prin cele mai largi posibilități de determinare, atât relațional, cît și funcțional.

a) Pe lîngă un verb sau o locuțiune verbală, complementul indirect exprimă obiectul la care se referă o acțiune; în calitate de termen determinat, verbul poate să fie tranzitiv sau intransitiv, la diateza activă, pasivă sau reflexivă, la moduri personale sau nepersonale (infinitiv, supin, gerunziu, participiu): *Prietenului tău i-a revenit victoria; I-am mulțumit pentru ajutorul dat; Lucrarea a fost prezentată profesorului; Se gîndește la zilele de vacanță; Una e a da cuiva ceva și alta e a lua de la cineva ceva; A avut de făcut la fiecare cîte o observație; Luptînd împotriva risipei, vei avea rezultate mai bune; A plecat supărat pe tine.*

În unele construcții mai recente, verbul determinat poate să lipsească. Astfel de structuri se întîlnesc mai frecvent în stilul publicistic, în titluri sau în lozinci cu caracter mobilizator: *Patriei — mai mult oșel; Muncii de educare patriotică — un conținut mai bogat; O mai mare atenție culturilor legumicole; Glorie eternă eroilor poporului!*

Un verb poate fi determinat, în același timp, de două complemente indirecte, de regulă, unul în cazul dativ și altul în cazul acuzativ cu prepoziție: *Pe această carte i-am dat 10 lei; Ți-am făcut din flori de cîmp o coroană; Să-i amintesc de mine; Ne-a vorbit despre poezia actuală; Lui nu-i pasă de nimic; Mi-e sete de repaos.* Prezența în același context a celor două tipuri de complemente pune complementul indirect în dativ într-o poziție sintactică specială, distinctă de cea a complementului indirect prepozițional.

b) Pe lîngă un adjectiv sau o locuțiune adjectivală, complementul indirect desemnează obiectul la care se referă o însușire. Adjectivul determinat poate fi parte componentă a predicatului nominal (nume predicativ) sau altă parte secundară a propoziției: *El este bucuros de oaspeți; A plecat mulțumit de toată lumea; Încercător în succes a luptat cu toate puterile; A fost un om devotat patriei și poporului.*

c) Pe lîngă un adverb sau o locuțiune adverbială, complementul indirect, deși mai rar întrebuițat, desemnează un obiect sau o acțiune la care se referă calitatea exprimată de adverb: *E bine de tine, dar rău de mine.* În construcțiile de tipul *aproape de casă, departe de casă, dincolo de râu, conform obiceiului, potrivit înțelegerii*, cuvintele inițiale sînt prepoziții sau componente ale unor locuțiuni prepoziționale, analizabile fiecare în funcție de contextul dat. Sînt adverbe numai atunci cînd sînt întrebuițate singure: *Locuiește aproape; S-a dus dincolo; Vine de departe.*

d) Pe lîngă o interjecție, complementul indirect desemnează obiectul la care se referă o apreciere sau un îndemn: *Vai de mine! Halal de așa întrebare! Na-ți-o frîntă că ți-am dres-o! Bravo ție!*

3. Complementul indirect se exprimă printr-un substantiv sau prin orice parte de vorbire cu valoare de substantiv (pronume, numeral, adjectiv), prin adjective propriu-zise și prin verbe la moduri nepersonale, fiecare realizînd valori specifice în raport cu termenul determinat.

a) Complementul indirect exprimat printr-un substantiv sau un substitut al substantivului poate fi în cazurile genitiv, dativ sau în cazul acuzativ cu prepoziție sau locuțiune prepozițională.

— Cu genitivul se construiește complementul indirect exprimat prin substantive sau substitute ale substantivului precedate de prepozițiile *asupra, contra, împotriva*: *Un vînt puternic s-a năpustit asupra livezilor de pruni; Ștefan cel Mare a luptat vitejește contra cîmpărilor; Ei s-au ridicat împotriva nedreptății; Acest medicament este bun contra gripei și oboselii.* Cînd substantivul în genitiv primește ca determinant un numeral cardinal, construcția complementului indirect se va realiza cu prepoziția *a*: *Menta se folosește împotriva a trei afecțiuni.*

— Cu dativul se construiește complementul indirect care desemnează obiectul căruia i se atribuie nemijlocit o acțiune cînd determină un verb sau o însușire, cînd determină un adjectiv: *Dați cezarului ce-i al cezarului; Timpul necesar studiului este foarte prețios; Celor harnici le-au adus laudele binemeritate; Lui i-am mulțumit; Celui de-al doilea i-a revenit medalia de argint.*

În funcție de poziția față de termenul determinat și de natura personală sau nonpersonală a numelui sau a substitutului său, complementul indirect în dativ poate fi reluat sau anticipat, aceasta constituind o caracteristică a sintaxei limbii române actuale. Se reia, de regulă, complementul indirect exprimat printr-un substantiv sau un substitut al substantivului ori de cîte ori acesta precedă verbul: *Călătorului îi șade bine cu drumul; Vouă vă vorbesc; Fiecăruia i se cuvine cîte ceva; Puilor le-au crescut aripi; Și lucrurilor mici să le dăm atenție; Celor dinții li se cuvin laude.* În limba vorbită, complementul indirect poate fi reluat și prin pronumele personal cu formă accentuată în dativ, pentru a se scoate în evidență persoana la care se referă o acțiune sau o însușire: *Băiatului i-au crescut și lui pretențiile.*

Procesul anticipării se realizează atunci cînd complementul indirect, așezat după verb, este exprimat prin nume de persoană sau prin substitute ale acestuia: *I-am scris mamei o scrisoare; Vă transmit dumneavoastră*

această știre; *I-am mulțumit profesorului pentru tot ce-a făcut.* Când obiectul indirect este cunoscut, se exprimă numai pronumele de reluare sau de anticipare: *I-ai scris? Vă urează sănătate.*

— Cu acuzativul se construiește complementul indirect care determină un verb, un adjectiv, un adverb sau o interjecție prin intermediul unei prepoziții: *a, cu, de, despre, din, după, în, la, pe, pentru și spre.* *Miroase a primăvară; S-a certat cu toată lumea; Sigur de victorie; Vai de el! Am auzit numai lucruri frumoase despre el; Trăiește din munca lui; Succesul rezultă din valoarea muncii; Se gândește la ziua de mâine; Cât ai dat pe această carte? Este pregătit pentru viață; Era înclinat spre meditație.*

Unele verbe și adjective implică, în construcția complementului indirect, o anumită prepoziție: *a colabora la, a se complăce în, a consta în, a persista în, a se pricepe la, a rezida în, a rezulta din, a se mulțumi cu, a scăpa de, asemănător cu, (în)comparabil cu, gata de, încrezător în, dispus la, predispus la, nemulțumit de, satisfăcut de* etc.

În cazul altor verbe și adjective ca determinati, construcția cu acuzativul poate să alterneze cu o construcție cu dativul, ambele fiind acceptate de către vorbitori: *a acorda tuturor — a acorda la toți; a răspunde sarcinilor — a răspunde la sarcini; a supune probelor — a supune la probe; a se opune propunerilor — a se opune la propuneri; favorabil creșterii — favorabil la creștere; folositoare alimentației — folositoare la alimentație* etc.

În vorbirea populară, în mod frecvent, construcția complementului indirect cu dativul este înlocuită cu o construcție cu acuzativul, după verbe care exprimă un act de atribuire sau de adresare, în prezența obiectului direct: *Dau apă calului — Dau apă la cal; Le-a dat copiilor bomboane — A dat la copii bomboane; Le-a spus băieților o poveste — Le-a spus la băieți o poveste; Să nu spui asta nimănui — Să nu spui asta la nimeni.* Ca o particularitate a acestor construcții se remarcă prezența formelor neaccentuate ale pronumelui personal în dativ de reluare sau de anticipare a complementului indirect în acuzativ: *Le-a făcut tuturor dreptate — Le-a făcut la toți dreptate. Tuturor le-a scris — La toți le-a scris.*

Când substantivul cu funcțiune de complement indirect este însoțit de un numeral sau de adjectivul nehotărît tot, toată, construcția cu prepoziția *la* este cea recomandabilă: *S-au dat premii la patru elevi; A adresat mulțumiri la toată lumea.*

b) Complementul indirect exprimat printr-un adjectiv se construiește totdeauna cu acuzativul prepozițional și determină verbe care prin conținutul lor exprimă „schimbarea”, „devenirea” (*a deveni, a ajunge, a se face, a se pregăti, a se prepara* etc. (corelându-se cu un nume predicativ sau cu un nume predicativ secundar. *Din vesel a devenit trist; Din sărac a ajuns bogat; Din galben s-a făcut roșu.*

c) Complementul indirect exprimat prin verbe la moduri nepersonale (infinitiv, gerunziu, supin) desemnează acțiunea la care se referă acțiunea sau însușirea determinată: *Era incapabil de a spune ceva; Nu se încumeta a pleca; S-a săturat tot văzînd și ascultînd același lucru; M-am săturat de stat acasă.*

4. Sub aspectul conținutului, complementul indirect se caracterizează prin posibilitatea de a exprima numeroase valori, ca urmare, pe de o parte, a naturii diverse a termenului determinat (verb, adjectiv, adverb, interjecție), iar, pe de altă parte, a varietății mijloacelor de exprimare și de construcție.

a) Cea mai obișnuită este *destinația*, complementul indirect exprimînd obiectul către care se îndreaptă acțiunea: *I-am dat colegei mele o carte; Nemulțumitului i se ia darul; Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești.* Cu această valoare complementul indirect este construit cu ajutorul cazului dativ și se corelează cu subiectul (*Îmi trebuie o carte*), cu complementul direct (*Ți-am trimis o scrisoare*) sau cu un complement indirect prepozițional: *I-am vorbit despre tine.* În unele situații, obiectul destinat poate fi pus într-o relație de posesie cu obiectul asupra căruia se răsfrînge acțiunea: *Codrului i-au căzut frunzele; Ți-am citit cartea (ta); Mi-ai stricat stiloul (meu)* etc.

Deși nu s-a ajuns la un consens cu privire la funcțiunea sintactică a pronumelui personal în dativ, opinăm totuși pentru cea de complement indirect cu valoare posesivă, deoarece pronumele apare structural ca determinant verbal, cu o poziție fixă, totdeauna lângă verb, în corelație cu un obiect, față de care exprimă, sub raportul conținutului, posesia: *Mi-am luat pălăria și am plecat.* Că nu este atribut, deci un determinant nominal, o dovedește și faptul că pronumele în dativ poate să apară și în formula *I-am luat-o*, unde pronumele personal cu formă neaccentuată nu acceptă, după cum se știe, nici un determinant, relația dintre obiect și posesor relevîndu-se numai în planul conținutului.

În strînsă legătură cu valoarea posesivă și emfatică a pronumelui personal, se realizează, îndeosebi în limba populară, așa-zisul *dativ etic*: *Unde mi-ai fost? Mi-ți l-a făcut una cu pămîntul.* În această poziție, formele pronominale neaccentuate în cazul dativ subliniază persoana sau persoanele interesate sau implicate în realizarea acțiunii, exprimînd o valoare definibilă în planul expresiv al comunicării.

b) Complementul indirect poate să indice obiectul cu care intră în *opoziție* subiectul sau un alt obiect; această valoare este marcată prin prezența prepozițiilor *asupra, contra, împotriva* urmate de un substantiv sau un substitut al substantivului în cazul genitiv: *Poporul nostru a luptat totdeauna contra asupritorilor; El s-a pronunțat împotriva propunerilor făcute; Asupra colegului său a îndreptat toate criticile.*

c) Pe lângă verbe care, prin conținutul lor, exprimă „proveniența”, „devenirea”, complementul indirect desemnează obiectul de origine. Acestei valori îi este specifică construcția cu prepozițiile *din, dintru*: *Ce naște din piscică șoareci mîncîcă; Din vorbă se face faptă și din faptă vorba; Dintr-un singur lemn nu se face buciur.* Rezultatul unui proces de transformare a substanței unui obiect este exprimat printr-un complement indirect marcat de prepozițiile *în, întru*: *Vaporii se transformă în picături de apă sau în fulgi de zăpadă; Totul s-a prefăcut într-o liniște de mormînt.*

d) Complementul indirect indică obiectul ca expresie a întregului la care se raportează o parte; valoarea *partitivă* este marcată prin prepozițiile *din, dintre*: *Din treizeci au venit numai zece; Dintre succesele obținute amintesc doar două.* Partea poate fi față de întreg în raport de *excludere* sau de *selecție*, ca în exemplele de mai sus, ori în raport de *incluere*, valoare marcată cu ajutorul prepozițiilor *în, întru*, după verbe ca *a cuprinde, a se integra, a se înscrie*: *Această unitate se integrează într-un sistem bine determinat; Lucea fărul se înscrie în galeria marilor valori ale poeziei românești.*

e) Substantivul cu funcțiune de complement indirect poate fi prezentat ca obiect destinat *schimbului*; această valoare se realizează totdeauna în prezența obiectului direct cu care se face sau care mijlocește schimbul, carac-

teristice fiind prepozițiile *contra*, *cu*, *pe* și locuțiunea prepozițională *în schimb*: *Schimb apartament contra garsonieră*; *Calul l-am cumpărat cu trei mii de lei*; *Pe această carte am dat zece lei*; *Ce-a luat pe mere a dat pe pere*; *În schimb zilelor muncite a primit un televizor*. Cele două obiecte — direct și indirect — pot fi intervertite, ceea ce determină și o modificare de înțeles: *Pe carte am dat zece lei* — *Cartea am dat-o pe (cu) zece lei*.

f) Pe lângă construcții de tipul *mi-e foame*, *mi-e dor*, *mi-e bine*, *îmi șade bine*, *îmi merge rău*, *îmi vine etc.*, complementul indirect exprimă persoana a care se referă o stare: *Mi-e dor de tine*; *Călătorului îi șade bine cu drumul*.

5. Complementul indirect, datorită diversității valorilor pe care le exprimă, poate cumula anumite nuanțe circumstanțiale: de loc: *Se uită la tine*; de cauză: *Era bucuros de reușită*; de scop: *Mă pregătesc pentru plecare*; condițional: *M-aș bucura de alegerea ta*. Considerarea complementului indirect cu rol de subiect logic în propoziții de tipul *Îmi trebuie o carte*; *Mi-e dor*; *Nu-i convine etc.* răspunde unui criteriu negramatical, neoperant la nivelul analizei sintactice, chiar derutant; de aceea, conceptul de subiect logic ar trebui evitat. Complementul indirect și subiectul pot apărea ca expresie a aceluiași conținut dar distincte sub raport structural: *Îmi place Maria* (subiect), față de: *Îmi place de Maria* (complement indirect; *Mă bucură succesul tău*, dar *Mă bucur de succesul tău*; *Mă cuprinde o jale adâncă*, dar *Sînt cuprins de o jale adâncă etc.* Alteori, variația se produce între complementul indirect și cel direct: *Îl iert de datorie și îi iert datoria*; *Îl împrumut cu bani*, dar *Îi împrumut bani*; *El te asigură de succes și El îți asigură succesul*.

6. La nivelul frazei, complementul indirect îi corespunde propoziția subordonată completivă indirectă. Ca și complementul indirect, propoziția completivă indirectă determină un verb, un adjectiv, un adverb și o interjecție, arătând cui i se atribuie sau la cine, la ce se referă o acțiune, o însușire sau o caracteristică: *I-am mulțumit cui m-a ajutat*; *Mă mir că ai venit așa de dimineată*; *A plecat convins că toți l-au înțeles*; *Ei sînt în stare să facă totul*; *Vai de cine nu-i cuminte!*

7. Propoziția completivă indirectă se introduce (ca și completiva directă) printr-o mare varietate de elemente de relație, în funcție de natura termenului determinat din regentă sau de conținutul subordonatei înseși.

a) Prin conjuncțiile și locuțiunile conjuncționale *că*, *cum că*, *să*, *ca... să*, *dacă*, *de*, *pentru că* se introduc propozițiile complementive indirecte enunțative: *Se gîndește că peste câteva zile se încheie anul*; *Era convins că va reuși*; *Era doritor să ajungă cît mai repede acasă*; *Nu se aștepta ca tocmai astăzi să plouă*; *Mă voi bucura de vei veni*. Conjuncția compusă *cum că* se întrebuițează în vorbirea populară: *Mă tem cum că nu vei veni*. Locuțiunea conjuncțională *pentru că* (specifică de altfel cauzalelor) introduce complementive indirecte care depind de un verb care exprimă din punct de vedere semantic „mulțumirea”, „regretul”, „satisfacția”: *Sînt mulțumit pentru că ai venit (de venirea ta)*; *A regretat pentru că m-a ajutat (de ajutorul dat)*. Acest tip de complementive indirecte, prin natura elementului de relație cu care se construiesc, cumulează și o valoare cauzală, determinabilă prin referire la intenția vorbitorului.

b) Propozițiile complementive indirecte interogative se introduc prin pronume sau adjective relative-interogative și nehotărîte: *cine*, *care*, *ce*, *ceea ce*, *cît*, *oricine*, *orice* în cazurile genitiv, dativ sau acuzativ, în funcție de regimul cazual al prepozițiilor care le precedă sau de poziția sintactică a pronumelui relativ față de termenul determinat.

— În cazul genitiv se folosesc pronumele relative-interogative (*care*, *cine*, *oricine*, *oricare*) cînd sînt precedate de prepozițiile *asupra*, *contra*, *împotriva*: *Să luptăm împotriva cui ne strică liniștea*; *Dintre toate faptele expuse s-a oprit asupra căruia i s-a părut mai interesant*.

— În cazul dativ, se întrebuițează ca elemente de relație pronumele *cine*, *care*, *oricine*, *oricare* după verbe care, în planul propoziției, sînt determinate de complemente indirecte în dativ: *Cartea a dat-o cui i-a cerut-o mai întîi*; *Cui nu-i convine nu-i cer nimic*; *Căruia dintre voi nu-i place această melodie i se va transmite alta*; *S-o spui oricui va dori*. Completiva indirectă construită cu pronumele relativ în cazul dativ poate fi reluată sau anticipată prin formele neaccentuate ale pronumelui personal în aceleași condiții sintactice ca și complementul indirect: *Cui învață bine i se dă un premiu*; *I se dă un premiu cui învață bine*. Construcțiile de tipul *Cine învață bine i se dă un premiu* sau *Cine mi-a cerut ceva i-am dat* trebuie evitate, întrucît sînt anacolutice.

— În cazul acuzativ, pronumele relative și nehotărîte cunosc o largă întrebuițare datorită diverselor propoziții sau locuțiuni prepoziționale care le precedă, realizînd o gamă variată de valori: *Se gîndește la ceea ce are de făcut*; *A plecat mulțumit de ce-a văzut*; *De ce te temi nu scapi*; *Se mulțumea cu oricît i-ai fi dat*; *Se entuziasma de orice îi spuneai*.

c) Prin adverbele relative (*unde*, *cînd*, *cum*) se introduc, ca și în cazul pronumelor relative, propozițiile complementive indirecte interogative, cînd determină verbe care, prin conținutul lor, exprimă o „îndoială” sau transmit o informație: *El s-a interesat de unde poate obține un ajutor mai bun*; *El s-a informat de cînd poate pleca în concediu*; *Mă mir cum ai ajuns așa de repede*.

8. Completivele indirecte pot fi reluate printr-un corelativ, atunci cînd se intenționează sublinierea ideii exprimate: *Cui i-ai dat o dată, acelaia să nu-i mai dai a doua oară*; *De cine ți-e drag, de acela să te apropii*; *Pe cine te bizui tu, pe acela mă bizui și eu*; *Că nu va veni, de asta mă tem*; *Să fiiu mai tînăr, la asta mă gîndeam*.

9. Sub aspectul conținutului, completivele indirecte, ca, de altfel, și complementul indirect, realizează mai multe valori, fiecareia corespunzîndu-i modalități proprii de construcție.

a) *Destinația* își găsește expresia în propoziții complementive indirecte construite cu pronumele relative-interogative în cazul dativ: *I-am răspuns cui mi-a scris*; *Am trimis-o cui a avut nevoie de ea*; *Cui îi dai, să-i ceri*.

b) *Referința* caracterizează completivele indirecte care determină un adjectiv sau un verb al cărui conținut îl constituie „relatarea”: *Era convins că a reușit*; *Ne-a povestit despre ceea ce s-a întîmplat la școală*; *Despre ce ai făcut, nu s-a vorbit nimic*.

c) Valoarea *partitivă* este marcată de pronumele relative *cît*, *ce*, *ceea ce* precedate de prepozițiile *din*, *în*: *Din cîți au venit, au rămas numai trei*; *Din ceea ce mi-ai trimis, cea mai reușită a fost prima*; *Din ce i-ai spus, n-a înțeles nimic*; *Modestia se înscrie în ceea ce înobilează ființa umană*.

d) Propoziția completivă indirectă poate desemna obiectul destinat *schimbului* și se construiește cu ajutorul pronumelui relativ *ce* sau *ceea ce*, precedat de prepoziția *pe*: *Pe ceea ce ți-am trimis am dat o sută de lei*; *Capra a dat-o pe ce i-a ieșit în cale*.

e) În unele situații, completivele indirecte pot avea nuanțe sau valori circumstanțiale: *Se pregătește să dea examen la Politehnică (finală)*; *Ar fi*

fericit să reușească (condițională); *El era bucuros că a reușit* (cauzală). Determinarea univocă a funcțiunii sintactice, în cazurile enunțate mai sus, este în strinsă legătură cu intenția vorbitorului.

Comparând procesul de determinare a unui verb, adjectiv, adverb sau interjecție printr-un complement indirect sau o propoziție completivă indirectă, se constată că determinarea la nivelul frazei conține o notă de generalitate, de nedefinit, ceea ce face ca întrebuintărea complementelor indirecte să fie mai puțin frecventă decât a complementului indirect.

COMPLEMENTUL DE AGENT ȘI PROPOZIȚIA COMPLETIVĂ DE AGENT

1. Complementul de agent este partea secundară de propoziție care determină un verb cu valoare pasivă, arătând de cine este făcută acțiunea. *Romanul Baltagul a fost scris de Sadoveanu*. Complementul de agent este totdeauna autorul real al acțiunii. Prin trecerea verbului la diateza activă, complementul de agent devine subiect, iar subiectul gramatical devine complement direct: *Sadoveanu a scris romanul Baltagul*.

2. Verbul determinat de un complement de agent poate fi: a) la diateza pasivă: *El a fost lăudat de toată lumea*; *Propunerea aceasta a fost făcută de tine*; b) la diateza reflexivă cu valoare pasivă: *Plecarea în excursie s-a hotărât de întreaga clasă*; c) la participiu: *Cad frunzele bătute de vânt*; *Scrisoarea trimisă de tine m-a bucurat mult*; d) la supin: *Obiectele sînt de închiriat de către oricine*; *E ușor de contestat de oricine*. Prin analogie cu adjectivele participiale, construcția cu complement de agent s-a extins și asupra altor adjective, desigur tot cu o bază lexicală verbală, dar cu un formant specific: *atacabil, băubil, rezolvabil*: *Problema aceasta este atacabilă de oricine*.

3. Complementul de agent se exprimă printr-un substantiv sau un substitut al substantivului precedat de prepoziția *de* sau *de către*. În construcția complementului de agent, prepoziția *de* cunoaște o întrebuintare generală, în timp ce prepoziția compusă *de către* apare numai pe lângă nume de persoană sau de colectivitate, ca o marcă suplimentară: *Medalia de aur a fost câștigată de către formația României*; *Cuvintele spuse despre tine de către primul vorbitor au fost primite cu bucurie de întreaga asistență*.

De regulă, complementul de agent stă după verbul determinat: *Poemul Luceafărul a fost scris de Eminescu*. În propoziții interogative, precum și atunci cînd se insistă asupra agentului, complementul precedă verbul determinat: *De cine a fost scris poemul Luceafărul?* *De Eminescu a fost scris poemul Luceafărul?* sau *De Eminescu a fost scris poemul Luceafărul* (și nu de altcineva).

Uneori, complementul de agent, sub aceeași formă, poate avea valoare de complement indirect — *Profesorul a fost mulțumit de lucrarea mea* — sau de cauză — *El a fost supărat de întârzierea mea*. Distincția dintre cele două funcțiuni se poate face prin înțeles sau, cel mai bine, prin reconstrucția propozițiilor cu verbul la diateza activă: *Lucrarea mea l-a mulțumit pe profesor*, *Întârzierea mea l-a supărat*. În acest caz, substantivele *lucrarea*, *întârzierea*, precedate de prepoziția *de*, sînt complemente de agent în propozițiile inițiale. Înțelegem ca obiect al stării (*mulțumit*, *supărat*), sau cauză, aceleași substantive au funcțiunea de complement indirect sau circumstanțial de cauză.

4. La nivelul frazei, complementul de agent îi corespunde propoziția subordonată completivă de agent. Ca și complementul de agent, propoziția completivă de agent arată de cine este făcută acțiunea exprimată printr-un verb sau adjectiv cu sens pasiv: *Întrecerea a fost câștigată de cine a fost mai bine pregătit*; *Aparatul este manevrabil de oricine îl cunoaște*.

5. Propoziția completivă de agent se introduce prin pronumele relative *cine*, *cît*, *ceea ce* și nehotărîte *oricine*, *oricît*, precedate de prepoziția *de* sau *de către*: *Lupta a fost câștigată de cine a fost mai tare*; *Se trimite de către oricine dorește cîte o piesă*; *El a fost apreciat de cîți l-au cunoscut*. Problema este atacabilă de oricine încearcă. De regulă, completiva de agent stă după verbul determinat; cînd se insistă însă asupra agentului, aceasta poate să apară înainte, ca și în cazul complementului de agent: *De cine a fost mai bun a fost câștigat concursul*. Pentru a marca și mai bine agentul, subordonata poate fi reluată printr-un corelativ: *De cine a fost scris „Baltagul”, de acela a fost scris și „Neamul Șoimăreștilor”*.

Pe lângă verbe care exprimă o anumită stare (*a mulțumi*, *a se bucura*, *a se supăra*, *a impresiona*, *a întrista* etc.), funcțiunea sintactică exprimată de subordonată poate să fie ambiguă — agent, complement indirect sau complement de cauză — *El a fost speriat de ceea ce s-a întîmplat*; *Eu am fost supărat de ceea ce am auzit*; *Toți am fost impresionați de ceea ce am văzut*. Subordonatele au funcțiune de agent numai dacă, în urma operației de transformare a verbului pasiv în activ, devin subiecte: *Pe el l-a speriat ceea ce s-a întîmplat*; *Pe mine m-a supărat ceea ce am auzit*; *Pe toți i-a impresionat ceea ce au văzut*.

COMPLEMENTELE CIRCUMSTANȚIALE ȘI PROPOZIȚIILE CORESPUNZĂTOARE

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL DE LOC ȘI PROPOZIȚIA CIRCUMSTANȚIALĂ DE LOC

1. Complementul circumstanțial de loc este partea secundară de propoziție care arată locul unde se petrece o acțiune. El determină, prin urmare, un verb la moduri personale sau nepersonale, indicînd: a) locul propriu-zis: *Locuiește în București*; b) punctul de plecare: *De la școală a venit la ora unu*; c) punctul de sosire: *A ajuns la teatru prea devreme*; d) direcția: *A pornit spre parc*; *Vîntul bate dinspre mare*; e) limita dintre două puncte: *De la București la Ploiești se poate merge cu trenul sau cu autobuzul*.

2. Se exprimă prin substantive sau substitute ale substantivului, precum și prin adverbe sau locuțiuni adverbiale.

a) Substantivul cu funcțiune de complement circumstanțial de loc poate fi însoțit de prepoziții și de locuțiuni prepoziționale și în funcție de acestea poate avea formă de genitiv — după prepozițiile și locuțiunile prepoziționale: *deasupra*, *în fața*, *în afara*, *la dreapta*, *la stînga*, *de-a lungul* etc.: *Zboară deasupra norilor*; *Ne-am întîlnit în fața Universității*; *Locuiește în afara orașului*; *La dreapta riului se întînd cîmpii mînoase*; *De-a lungul șoselei curgea un pîrîu*.

b) Formă de acuzativ are substantivul precedat de alte prepoziții și locuțiuni prepoziționale: *cître*, *de la*, *de pe*, *de peste*, *de sub*, *din*, *dinspre*, *dintre*, *după*, *în*, *înspre*, *între*, *la*, *lîngă*, *pe*, *peste*, *pînă*, *prin*, *printre*, *spre*, *sub*,

aproape de, departe de, dincolo de și altele. Normele de întrebuințare a prepozițiilor sau a locuțiunilor prepoziționale sînt determinate de natura circumstanței locale, adică de poziția obiectului în raport cu punctul de referință locală (de orientare); plan *orizontal* sau *vertical*, *superior* sau *inferior*, sens *direct* sau *invers*, acțiune *dinamică* sau *statică*, orientată *definit* sau *nedefinit*.

În vorbirea populară sau regională, unele prepoziții nu se întrebuințează corect, cum ar fi *după* în loc de *de pe* sau *dupe* în loc de *după* sau *de pe*: *A luat cartea după masă* în loc de *A luat cartea de pe masă*; *Ia mîna dupe mine* în loc de *Ia mîna de pe mine*. Sub raport local, prepoziția compusă *de pe* se corelează cu prepoziția simplă *pe*: *Pun cartea pe masă* — *Iau cartea de pe masă*; *Mă duc pe cîmp* — *Mă întorc de pe cîmp*, în timp ce prepoziția *după* se poate corela cu *înaintea*, în fața: *Pomul este în fața casei*; *Pomul este după casă*.

c) Complementul circumstanțial de loc exprimat printr-un substantiv în cazul *dativ* — așa-zisul *dativ locativ* — se întrebuințează rar, în limba populară: *Aștern-te drumului*; *Stai locului*.

3. Mai frecvent, complementul circumstanțial de loc este exprimat prin *adverbe* sau *locuțiuni adverbiale*, care, prin conținutul lor, exprimă locul: *aici, acolo, dincolo, departe, aproape, pe sus, pe jos, la dreapta, la stînga* și multe altele. Nu trebuie confundate locuțiunile adverbiale sau adverbele: *la dreapta, la stînga, pe deasupra, departe, aproape* și altele, cu locuțiunile prepoziționale cu formă identică. În calitate de adverbe sau de locuțiuni adverbiale, îndeplinesc *singure* funcțiunea de complement circumstanțial de loc, pot deci să încheie o propoziție: *A pornit-o la stînga*; *A trecut pe deasupra*; *Locuiește departe*; *Șade aproape*. În schimb, în calitate de prepoziții sau de locuțiuni prepoziționale sînt urmate totdeauna de un substantiv în genitiv (*la dreapta casei, deasupra pădurii*) sau în acuzativ (*departe de mare, aproape de școală*).

4. Complementul circumstanțial de loc poate să apară în serii de două, trei sau mai multe unități succesiv determinate, formînd împreună un complement complex: *Mi-am petrecut concediul la țară, la bunici*; *Locuiește în București, pe strada Compozitorilor, la numărul 8*; *S-au cunoscut la Universitate, în București*; *S-a născut în comuna Florești, județul Brașov*.

5. În planul frazei, complementul circumstanțial de loc îi corespunde propoziția circumstanțială de loc, care, ca și complementul de loc, arată locul unde se petrece acțiunea exprimată de un verb: *Am fost unde m-ai trimis*; *Ploaia venea de unde bătea vîntul*.

6. Propoziția subordonată circumstanțială de loc se construiește cu ajutorul adverbilor *unde* și *încotro*, precum și cu compusele acestora: *oriunde, orideunde, oriîncotro, oridîncotro*, fiecare exprimînd o anumită semnificație a determinării locale. Construcțiile cu adverbul relativ *unde* exprimă o determinare locală definită: *S-a întors de unde a plecat*; *Cartea am pus-o unde mi-ai spus*. În schimb, construcțiile cu adverbe nehotărîte exprimă o determinare locală nedefinită: *Oriunde mă vei căuta, mă vei găsi*; *A plecat încotro a văzut cu ochii*. Diversele nuanțe ale raportului de determinare se realizează, ca și în cazul complementului de loc, cu ajutorul prepozițiilor care însoțesc elementul de relație: *de unde*, pentru marcarea punctului de plecare, *pînă unde*, pentru marcarea punctului de sosire sau a limitei în spațiu: *Am citit de unde începe dialogul și pînă unde se termină*.

7. Propozițiile circumstanțiale de loc construite cu pronume relative sau nehotărîte de tipul: *M-am îndreptat spre cine mă chema*; *Se ducea la oricine îl invita* cumulează, de cele mai multe ori, și o valoare de completivă indirectă, locul constituind, în același timp, și obiectul la care se referă acțiunea exprimată de verb.

Cînd se insistă asupra determinării circumstanțiale de loc, în propoziția regentă poate să apară adverbul corelativ *acolo*: *Să te duci acolo unde îți voi porunci*; *Unde-ți place, acolo să stai*. Integrarea adverbului corelativ în structura subordonatei constituie o greșală în analiza gramaticală.

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL DE TIMP ȘI PROPOZIȚIA TEMPORALĂ

1. Complementul circumstanțial de timp este partea secundară de propoziție care arată timpul cînd se petrece o acțiune. În general, determină *verbe* la moduri personale sau nepersonale.

2. Complementul circumstanțial de timp se exprimă prin *substantive* sau *substitute ale substantivului*, prin *adverbe*, prin *verbe* la moduri nepersonale și prin *adjective*.

a) Substantivul cu funcțiune de complement circumstanțial de timp poate fi în cazul *genitiv*, cînd este precedat de prepozițiile și locuțiunile prepoziționale *înaintea, în timpul, în vremea, de-a lungul, în cursul* etc.: *Homer a trăit înaintea erei noastre*; *În timpul verii, elevii sînt în vacanță*; *În cursul anului, învățăm*.

Precedat de alte prepoziții sau locuțiuni prepoziționale: *către, de, de la, din, dinspre, după, în, înspre, între, la, pe, peste, pînă, pînă la, pînă în, prin, înainte de, în timp de, în jur de, aproape de* etc., substantivul stă în cazul *acuzativ*: *Am venit de joia trecută*; *Plec după vacanța de vară*; *S-a prezentat înainte de prînz*; *A stat la noi pînă aproape de Anul nou*; *Zborul, pe timp de noapte, este dificil*.

Prin substantive în cazul *acuzativ* fără prepoziție se exprimă complementul circumstanțial de timp cînd substantivul desemnează o noțiune temporală și este însoțit în mod obligatoriu de un atribut *adjectival*: *Anul trecut, am fost la mare*; *Săptămîna viitoare împlinește zece ani*; *Șase ani s-a pregătit pentru meseria de medic*.

b) Prin *adverbe* și *locuțiuni adverbiale* cu sau fără prepoziție: *Ieri, a fost la teatru*; *De mîine, începe practica*; *Nu te voi uita în vecii vecilor*. În aceeași categorie se încadrează și adverbele provenite din substantive: *ziua, noaptea, luna, marșea, vara, iarna*: *Ziua, muncește, iar noaptea, se odihnește*. Deosebirea de substantiv, în cazul acestor adverbe, este marcată de faptul că nu au nici un determinant. Comparînd exemplele: *Duminica viitoare merg la munte* și *Duminica, merg la munte*, constatăm că, în primul caz, *duminica*, urmat de atributul *viitoare*, este substantiv, iar, în al doilea caz, este adverb, distincție care se manifestă și în conținutul diferit al celor două propoziții.

c) La moduri nepersonale, pot avea funcțiune de complement circumstanțial de timp *verbele* la gerunziu și la infinitiv precedate de prepozițiile *pînă* sau *înainte de*: *Ajungînd acasă, a fost întâmpinat cum se cuvine*; *Pînă a veni tu, eu mai citesc cîteva pagini*; *A plecat înainte de a răsări soarele*.

d) Complementul circumstanțial de timp exprimat printr-un adjectiv se reduce de fapt la câteva construcții care se referă la vîrstă: *O cunosc de mică; De tinăra se dovedise pasionată după muzică.*

3. Întrebuințarea elementelor de construcție, adică a prepozițiilor și a locuțiunilor prepoziționale, în structura complementului circumstanțial de timp este condiționată de semnificația sau de conținutul circumstanței temporale: *momentul, durata, limita, frecvența, anterioritatea, simultaneitatea, posterioritatea, aproximația* și altele, fiecare valoare fiind relevată prin mijloace specifice. Alteori, complementul circumstanțial de timp cumulează nuanțe sau sensuri prin care se pot confunda cu alte complemente. De exemplu, în propoziția *Ne-am cunoscut la nunta fratelui tău, la nunta* poate să însemne *cînd ne-am cunoscut* și, în aceeași măsură, *unde ne-am cunoscut*. De asemenea, în propoziția *Intrînd în casă, toți s-au bucurat*, verbul la gerunziu *intrînd*, pe lângă valoarea temporală, *cînd a intrat în casă*, poate să exprime și o valoare cauzală, *pentru că a intrat în casă, toți s-au bucurat*.

4. Complementul circumstanțial de timp poate să apară, ca și circumstanțialul de loc, în serii de două sau mai multe unități determinate succesiv formînd împreună un complement complex: *A ajuns acasă ieri, la ora 11; În fiecare vară, în timpul vacanței, mergem la mare; Eminescu a trăit în secolul al XIX-lea, între anii 1850 și 1889; Caragiale s-a născut în anul 1852, luna ianuarie, în ziua de 30.*

5. În planul frazei, complementului circumstanțial de timp îi corespunde **propoziția temporală**. Ca și complementul circumstanțial de timp, propoziția temporală arată timpul cînd se petrece acțiunea verbului din propoziția regentă. Determină, prin urmare, verbe la moduri personale și nepersonale, față de care acțiunea din temporală poate fi anterioară, posterioară sau simultană.

a) Raportul temporal de anterioritate arată că acțiunea din regentă se petrece înaintea acțiunii din subordonată. Propozițiile temporale de anterioritate se construiesc cu ajutorul adverbului relativ *cînd* precedat de prepoziția *pînă*: *Mă vei sluji pînă cînd îmi vei împlini trei dorințe*. Mult mai frecvente, în structura temporalelor de anterioritate, sînt locuțiunile conjuncționale: *pînă să, pînă ce, înainte să*: *A așteptat pînă ce s-a luminat; Pînă să ajungă, spectacolul s-a terminat; L-am cunoscut înainte să fi venit la București*.

b) Raportul temporal de posterioritate arată că acțiunea din regentă se petrece după acțiunea din subordonată. Propozițiile temporale de posterioritate se construiesc cu ajutorul adverbului relativ *cînd*, precedat de prepoziția *de* (*De cînd vremea este frumoasă, toată lumea este veselă*), precum și cu locuțiunile conjuncționale: *după ce, de îndată ce, îndată ce, de cum*. Exemple: *A ieșit la cîmp după ce a stat ploaia; De îndată ce n-a mai plouat, a apărut soarele; De cum a ajuns acasă, toate s-au schimbat*.

c) Raportul temporal de simultaneitate arată că acțiunea din regentă se petrece în același timp cu acțiunea din subordonată. Se disting trei aspecte ale acestui raport: acțiunea din temporală poate fi **m o m e n t a n ă**, **d u r a t i v ă** și **i t e r a t i v ă** în raport cu acțiunea verbului din regentă.

— Valoarea **m o m e n t a n ă** a raportului temporal de simultaneitate se exprimă cu adverbul relativ *cînd*, însoțit, de cele mai multe ori, de adverbul *tocmai* sau în corelație cu *atunci*: *Să vii atunci cînd te-oi chema; A sosit tocmai cînd voiam să plec*.

— Valoarea **d u r a t i v ă** a raportului temporal de simultaneitate se exprimă cu ajutorul locuțiunilor conjuncționale: *în timp ce, în vreme ce, cîta vreme, cît timp*, precum și cu adverbul relativ *cînd* precedat de prepoziția *pe*: *În timp ce ei pregăteau mîncarea, noi stabileam planul pentru a doua zi; Cîta vreme a muncit bine, a fost apreciat*.

— Raportul temporal **i t e r a t i v**, adică de repetiție, se exprimă cu locuțiunile conjuncționale *de cîte ori, ori de cîte ori*, precum și cu adverbul nehotărît *oricînd*: *De cîte ori ai plecat, m-am întristat; Oricînd îmi vei cere un stat, ți-l voi da*.

6. În limba vorbită, determinarea temporală la nivelul frazei se poate realiza într-un raport invers: regenta conține ideea de temporalitate, iar subordonata, ideea principală. Se cunosc, în funcție de elementele de relație specifice, două tipuri de subordonate temporale inverse: a) cu adverbul relativ *cînd*: *Eram acasă cînd a început ploaia*; b) cu conjuncția *că*: *Nici n-am intrat bine pe poartă, că m-au și luat în primire*. Temporală cu *că* invers se realizează totdeauna într-o topică fixă.

7. Subordonata temporală poate fi reluată printr-un adverb corelativ în propoziția regentă, cînd vorbitorul vrea să insiste asupra conținutului exprimat: *Cînd te voi chema, atunci să vii; De cînd ai plecat, de atunci trăiesc singur; Pînă atunci să stai, pînă va sta ploaia; De cîte ori te va chema, de atîtea ori să te duci*.

8. Mai mult decît alte subordonate, temporalele cumulează o serie de nuanțe circumstanțiale: **c a u z a l ă**: *Nu mă pot îmbrăca prea subțire cînd afară e frig*; **c o n d i ț i o n a l ă**: *Nu plec pînă cînd nu-mi dai ce mi se cuvine*; **o p o z i ț i o n a l ă**: *Cînd tu te plimbi, el muncea cu stăruință*.

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL DE MOD ȘI PROPOZIȚIA MODALĂ

1. Complementul circumstanțial de mod este partea secundară de propoziție care arată modul în care se desfășoară o acțiune sau se prezintă o însușire. Determinarea circumstanțială de acest tip se poate face direct sau prin comparație cu alte obiecte sau acțiuni reale sau ireale. În funcție de aceasta, se disting două feluri de circumstanțiale de mod: **c i r c u m s t a n ț i a l d e m o d p r o p r i u - z i s** și **c i r c u m s t a n ț i a l d e m o d c o m p a r a t i v**.

2. Complementul circumstanțial de mod **p r o p r i u - z i s** arată direct cum se desfășoară sau se prezintă o acțiune sau o calitate. Determină verbe și adjective: *Colegul meu învață bine; Vara a trecut repede*. Pe lângă adjective și adverbe, complementul de mod servește mai mult la exprimarea gradului superlativ: *Tare frumoasă este această zi; A plecat suferat foc; Era veselă nevoie mare*.

3. Conținutul determinării modale îl pot reprezenta diversele aspecte sub care este înfățișată de către vorbitor o acțiune sau o însușire.

a) Modalitatea **p r o p r i u - z i s ă** a desfășurării unei acțiuni sub raport calitativ se exprimă, în primul rînd, prin adverbe de mod: *Vorbește frumos; Trăiește bine; Calcă alene*; prin substantive în acuzativ cu prepoziții: *Muncește cu stăruință, Scrie cu atenție; A plecat fără de veste*; prin verbe la infinitiv sau gerunziu: *A intrat fără a deranja pe cineva; A plecat schiopătînd*; prin numerale: *Pînea a rupt-o în două; Aici se mănîncă a-ntîia*.

b) **Măsură**, ca o determinare cantitativă a unei acțiuni sau a unei însușiri referitoare la un obiect, este pusă în valoare de substantive, pronume nehotărâte, numerale și adverbe, folosite ca unități de măsură pentru diverse stări ale obiectelor — dimensiune, greutate, capacitate, temperatură etc.: *Podul este lung de zece metri; Coaja ei era groasă de trei degete; Temperatura a crescut până la 30 de grade; A cumpărat bomboane de zece lei; Cartea l-a costat cinci lei.* Determinarea fără referire la unitatea de măsură a stării obiectelor se exprimă prin pronumele și adverbele nehotărâte de cantitate: *mult, puțin, cîtva*, precum și prin unele numerale multiplicative sau adverbiale: *A mers mult; Vorbește puțin; Muncește întreit; L-a plătit dublu (de două ori).*

c) **Conformitatea**, ca valoare a complementului de mod, se exprimă prin substantive în cazul dativ precedate de prepozițiile *conform, contrar, potrivit*: *Lucrarea a fost executată conform proiectului; Înțelegerea s-a stabilit potrivit dorinței celor două părți*; în acuzativ cu prepozițiile și locuțiunile prepoziționale după, în conformitate cu, în raport cu, potrivit cu: *L-am primit după protocolul stabilit; Proiectul a fost elaborat în conformitate cu indicațiile date; sau în genitiv cu locuțiunile prepoziționale în baza, în lumina, în temeiul: Adunarea a fost convocată în baza articolului 54; În lumina sarcinilor trasate, planul va fi îndeplinit.*

d) **Proporția** se exprimă prin substantive în acuzativ precedate de prepozițiile și locuțiunile prepoziționale după, în raport cu (de), în funcție de: *Pe om îl apreciezi după faptele sale; A fost retribuit în raport cu munca depusă; Vei fi promovat în funcție de rezultate*; sau în genitiv cu locuțiunea prepozițională pe măsură: *Vei reuși pe măsură eforturilor cu care vei munci.* Corelată cu adverbul *tot*, propoziția capătă aspect progresiv: *Pe măsură înaintării în vîrstă, devenea tot mai înțelept.*

4. **Complementul circumstanțial comparativ** desemnează obiectul, acțiunea sau însușirea cu care se face comparația. Construcția complementului comparativ implică prezența unui termen determinat care se compară (comparatul), a unei calități sau însușiri care servește ca etalon al comparației, și a unui termen determinant cu care se face comparația (comparantul), care, de altfel, este complementul comparativ. În această structură complexă, comparantul se integrează în dependență directă de trăsăturile adjectivului sau adverbului determinat și în corelație cu termenul comparat, a cărui poziție sintactică condiționează, în general, construcția complementului comparativ.

Comparația se poate referi la subiect: *Viața a trecut ca un vis*; nume predicativ: *Era mai mult interesantă decît frumoasă*; complement direct: *Pe Ioana o apreciază mai mult decît pe Maria*; complement indirect: *Sînt mai sigur de tine decît de mine*; circumstanțial: *La munte e mai plăcut decît la mare; Ieri a fost tot așa de bine ca și alaltăieri.* În procesul de determinare comparativă, calitatea sau însușirea poate fi explicită, complementul comparativ fiind dependent de aceasta: *Limba e dulce ca mierea și amară ca fierea; Erau mari cit niște viței; A trecut repede ca fulgerul*; sau implicită, complementul comparativ fiind dependent de un verb: *Zbura ca vîntul și se ducea ca gîndul; Se uită ca pisica în calendar; Funea a ca un turc.*

Între cei doi termeni ai comparației, raportul poate fi de echivalență sau de egalitate, cînd comparatului i se atribuie aceeași însușire și în același grad cu a comparantului: *E credincios ca un ciine, viclean ca un șarpe și viteaz ca leul*; cînd comparatului i se atribuie însă aceeași însușire dar

într-un grad mai mare sau mai mic, raportul dintre cei doi termeni este de inegalitate: *Ea este mai silitoare decît tine; Vara, ziua este mai lungă decît noaptea. El este cel mai bun dintre noi.* Distribuția într-una din cele două grupe este relevantă și din punct de vedere structural.

5. **Circumstanțialul comparativ de egalitate** determină verbe, adjective sau adverbe și se exprimă prin toate părțile de vorbire, care au calitatea de părți de propoziție — substantive, pronume, adjective, numere, verbe la moduri nepersonale, adverbe. În funcție de mijloacele de construcție, se disting două tipuri structurale: a) cu elemente de relație — adverbe de comparație ca (și), cît (și), prepoziția *asemenea*, locuțiunile prepoziționale *în chip de, la fel cu (ca)*: *Tace ca peștele și tremură ca varga; Om bun ca dînsul nimeni nu-i; Crescuse drept ca bradul; În casă e tot așa de cald ca și afară; A citi este tot aîlt de plăcut ca și a trăi; Se comportă asemenea oamenilor cu o bună educație; El a rezolvat problema la fel ca tine*; complementul construit cu adverbele ca (și), cît (și) poate avea corelativul *tot aîlt, tot așa, la fel de*: *El a răspuns tot așa de bine ca și tine.*

Unele complemente exprimă o comparație ipotetică, ireală: *A căzut la pămînt ca trăznit; Baba scrișni din dinți ca apucată; El s-a ridicat în chip de a spune ceva.*

Notă: Complementul comparativ construit cu adverbul *ca* prezintă unele asemănări cu elementul predicativ suplimentar: *M-a ajutat ca un frate* (așa cum mi-ar fi ajutat un frate) și *M-a ajutat ca frate* (ce-mi este); în afară de înțeles, care este distinct, deosebirea mai este marcată, în cazul complementului comparativ, de articolul nehotărît *un frate*, iar, în cazul elementului predicativ suplimentar, de absența articolului.

b) Fără elemente de relație, deci prin juxtapunere, se construiește complementul comparativ exprimat prin adverbe provenite din substantive, prin suprimarea adverbului de comparație: *Inima mi-era uscată ca iasca. Inima mi-era uscată iască.* Procedul acesta caracterizează vorbirea populară: *Uscată iască mi-era inima. Uscate lemn îmi erau buzele. Uscate lemn și acre oțet; E galben gutuie obrazul ei: A plecat glonț.* Unele construcții au devenit modalități analitice de exprimare a valorii de superlativ absolut: *deștept foc = foarte deștept; doarme bușlean = doarme foarte greu; îndrăgostit lulea = foarte îndrăgostit.* Cu valoare de comparative de egalitate se întrebunțează și unele adverbe derivate cu sufixul *-ește*: *Se comportă omenește* (ca oamenii), *îmbrăcat ciobănește* (ca ciobanii).

6. **Circumstanțialul comparativ de inegalitate**, ca și cel de egalitate, determină verbe, adjective sau adverbe și se exprimă prin toate părțile de vorbire care au calitatea de părți de propoziție. Construcția circumstanțialului comparativ de inegalitate este condiționată de adjectivul sau adverbul pe care îl determină, în corelație cu termenul comparat. După gradul de comparație al adjectivului sau al adverbului, se disting două construcții comparative: una a comparativului de superioritate sau de inferioritate și alta a superlativului relativ, fiecareia corespunzîndu-i mijloace specifice de expresie.

a) Complementul comparativ de inegalitate al comparativului de superioritate sau de inferioritate se construiește cu ajutorul adverbilor de comparație *ca, decît* și al prepozițiilor și locuțiunilor prepoziționale *de, față de, pe lângă, în comparație cu, în raport cu, spre deosebire de*: *Eram mai mult admirat decît treaz; Se simțea mai obosit ca oricînd; Părea mai pașnică decît sora*

sa; **Față de tine** ca este mai înaltă; **În raport cu succesele tale**, ale lui **sînt** mai deosebite; **Spre deosebire de tine**, el este mai răbdător. În cazul locuțiunii prepoziționale *pe lângă*, inegalitatea este evidențiată de semantica celor doi termeni ai comparației: **Pe lângă el**, eu eram un pitic; **Și moartea nu-i nimic pe lângă chinul meu de azi**.

După adjectivele sau adverbele *inferior, superior, anterior, posterior, ulterior*, complementul se construiește cu ajutorul cazului dativ: **El este superior multora**; **Trecutul exprimă o acțiune anterioară momentului vorbirii**; în limba vorbită, în locul dativului poate să apară acuzativul cu locuțiunea prepozițională *față de*: **Rezultatele lor sînt superioare față de rezultatele noastre**.

b) Complementul comparativ de inegalitate al unui adjectiv sau adverb la superlativul relativ se construiește cu ajutorul prepozițiilor *din, dintre* și a locuțiunilor prepoziționale *față de, în raport cu, spre deosebire de*: **Ea este cea mai bună din clasa noastră**; **El este cel mai priceput dintre noi**; **Față de propunerile voastre, a lui este cea mai interesantă**; **Spre deosebire de ale voastre, a mea este cea mai slabă**.

Complementul circumstanțial comparativ de egalitate constituie punctul de plecare în realizarea, în plan stilistic, a comparației și a metaforei; printr-un proces de conversiune și de contragere succesivă, termenul de comparație devine termen de calificare odată cu eliminarea semnificației comparative: *Ea este frumoasă ca o floare* > *Ea este ca o floare (de frumoasă)* > *Eu este o floare* > *Floarea mea*.

7. La nivelul frazei, complementul circumstanțial de mod îi corespunde propoziția subordonată modală, care arată cum se desfășoară acțiunea din regentă. Ca și complementul circumstanțial de mod, propoziția corespunzătoare poate fi modală propriu-zisă și modală comparativă.

8. Propoziția modală propriu-zisă arată felul cum se desfășoară o acțiune sau cum se prezintă o însușire fără vreo referire la altceva. Determină un verb, un adjectiv sau un adverb și se construiește cu ajutorul adverbelor *cum, precum, după cum, cît, pe cît, din cît* și cu pronumele relativ *ce*. Întrebuintarea acestor elemente de relație este condiționată de semnificația circumstanței modale. Așa, de pildă, modalele care exprimă conformitatea sau dau o explicație se introduc prin adverbele relative *cum, precum, după cum*, în corelație facultativă cu adverbul *asa* din propoziția regentă: **Cum îți vei așterne, așa vei dormi**; **Să trăiești precum dorești**; **Am răspuns după cum ne-ai învățat**. Cu adverbele *cum* și *cît* se construiesc modalele de identificare care depind de un adjectiv sau un adverb: **Bună, reă, cum era, mă slujeam de ea**; **Greu cum am venit acum n-am venit niciodată**. **Drumul lung cît a fost m-am oboșit**. Pronumele relativ *ce* introduce modale care determină adjective și adverbe cu rol de complement circumstanțial de cauză: **De rău ce este, a îmbătrinit așa de repede**; **De repede ce-a vorbit, n-am înțeles nimic**.

Semnificația de ordin cantitativ a raportului de determinare este relevantă de prezența adverbului *cît*, în combinațiile *precît, după cît, pe cît*: **Țipa cît îl ținea gura**; **Din cît mi-aduc aminte, totdeauna a fost cel dintîi**; uneori, în regentă poate să apară corelativul *atît*: **Muncește și el atît cît poate**.

9. Propoziția modală comparativă realizează, la nivelul frazei, aceleași valori ca și complementul de mod comparativ la nivelul propoziției. Vom distinge deci o modală comparativă de egalitate și o modală compara-

tivă de inegalitate, diferența dintre ele fiind marcată atît prin conținut, cît și prin mijloace specifice de construcție.

a) Propoziția comparativă de egalitate arată că termenul cu care se compară este de același grad cu termenul comparat: **Cădeau cum cad spicele în cum, corelate în regentă cu adverbele așa, astfel, asemenea**; **A vorbit așa precum ai auzit**; **S-a întors rușinat, precum se întorseseră și alți fii de împărat**. Comparația sub raport cantitativ se exprimă cu ajutorul locuțiunii conjuncționale *pe cît*, corelate în regentă cu locuțiunea adverbială *pe atît*: **Pe cît era de mic, pe atît era de isteț**. Alături, gradația sau măsura realizării acțiunii din propoziția subordonată modală este progresivă cu realizarea acțiunii din propoziția regentă: **Cu cît se apropia de casă, cu atît îi bătea inima mai tare**; **Din ce creștea, de-aia se făcea mai frumos și mai isteț**.

Cînd obiectul sau faptul cu care se face comparația este doar presupus sau ipotetic, propoziția circumstanțială de mod este o comparație ireală. Se construiește cu mijloace specifice, mai exact cu locuțiunile conjuncționale *ca și cînd, ca și cum, de parcă*: **Se poartă ca și cînd toată lumea ar fi numai a lui**; **Bătea un vînt de parcă eram în pustii**; **Mergea mai departe ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic**.

b) Propoziția modală comparativă de inegalitate se corelează în regentă cu un adjectiv sau un adverb la comparativul de superioritate sau de inferioritate și se introduce prin adverbul *decît* și locuțiunile conjuncționale *pe lângă ce (cît), față de ce, față de cum, față de cît*: **Profesorul ne-a predat mai mult decît este în manual**; **Era mai bucuros să moară de foame decît să primească o bucată de pîine de la cineva**; **Ție și-am cerut mai puțin față de cît le cer altora**; **Pe lângă ce-ai făcut tu, eu rămîn în afara discuției**. Dacă adjectivul sau adverbul este la superlativul relativ, comparația se introduce prin pronumele relativ *cît* precedat de propoziția *din*: **Filmul acesta este cel mai interesant din cîte am văzut**; **Din cîți au participat, el s-a comportat cel mai bine**.

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL CONSECUTIV ȘI PROPOZIȚIA CONSECUTIVĂ

1. Complementul circumstanțial consecutiv desemnează consecința sau urmarea unei acțiuni sau însușiri la care se referă. Se exprimă prin substantive de origine verbală și verbe la moduri nepersonale, precedate de propozițiile *de, pentru, spre*, de cele mai multe ori, în corelație cu adverbele *destul, prea*: **Nu era destul de curajos pentru o nouă încercare**; **E prea importantă pentru a fi uitată**. **Era destul de experimentat spre a nu se lăsa amăgit**; **A muncit zi de zi devenind un om bogat**. Exprimat printr-un verb la supin, complementul consecutiv capătă o valoare modală, fiind echivalent cu un superlativ absolut: **Mîncîncă de speriat** (foarte mult); **Este frumoasă de nespus** (foarte frumoasă); aceeași semnificație modală este pusă în valoare și de unele substantive: **Cîntă de minune**; **Mă plictisește de moarte**, a căror funcție referențială este alta decît cea inițială.

2. Ideea de consecuție se realizează, mai frecvent, la nivelul frazei, sub forma propozițiilor consecutive. Propoziția consecutivă arată urmarea sau rezultatul unei acțiuni sau al unei însușiri din propoziția regentă. Determină, prin urmare, verbe, adjective și adverbe, însoțite, de obicei, de

adverbele și locuțiunile adverbiale corelative *așa, atât, astfel, în așa fel*: *Așa de repede vorbea, că era imposibil să-l urmărești*; *Se schimbăse atât de mult încît cu greu îl mai recunoșteai*; *Explica în așa fel, încît toți îl înțelegeau*.

3. Propoziția subordonată consecutivă se introduce cu ajutorul conjuncțiilor *încît, de, că și să*, corelate, de cele mai multe ori, cu adverbele și locuțiunile adverbiale amintite mai sus, *așa, atât, astfel, în așa fel*: *Flăcăul era așa de isteț, că era aproape imposibil să-l păcălești*; *S-a îndepărtat așa de tare, de nu mai era chip să-l ajungi*; *A crescut să nu-l mai recunoști*. Conjuncția *încît* se întrebuințează mai des în stilul livresc: *S-a prezentat a tît de pregătit, încît la toate examenele, a obținut nota maximă*. Conjuncția *de* cunoaște o întrebuințare specială în consecutivă dependentă de o interogativă directă: *Ce i-ai spus de l-ai supărat? Unde ai stat de-ai întârziat atîta? Cum ai rezolvat-o de ți-a ieșit rezultatul?*

Uneori, elementul corelativ formează împreună cu conjuncția o locuțiune conjuncțională consecutivă: *așa că, așa încît*: *Afară ploua, așa că fu nevoie să pună masa în casă*; *Nimeni nu mai era atent, așa încît vorbitorul își opri cuvîntarea*. Se poate ușor observa că întrebuințarea locuțiunilor conjuncționale *așa că, așa încît* este condiționată de sensul cauzal al propozițiilor regente. Astfel, fraza *Nimeni nu mai era atent, așa încît vorbitorul își opri cuvîntarea* poate fi reprezentată și prin structura: *Pentru că nimeni nu mai era atent, vorbitorul își opri cuvîntarea*.

Cînd în regentă este folosit corelativul *prea*, subordonata consecutivă se introduce prin conjuncția compusă *ca să*: *Era prea interesant filmul ca să nu mă duc să-l văd*.

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL DE CAUZĂ ȘI PROPOZIȚIA CAUZALĂ

1. Complementul circumstanțial de cauză este partea secundară de propoziție care arată cauza sau motivul realizării unei acțiuni sau al prezenței unei însușiri. Determină verbe la moduri personale ori nepersonale, precum și adjective propriu-zise ori de proveniență participială.

a) Un verb: *A înghețat de frig*; *N-a venit din cauza ploii*; *L-am văzut tremurînd de emoție*.

b) Un adjectiv: *Avea fața galbenă de supărare*; *Era fericit de succesul obținut*; *L-am văzut neliniștit din pricina ta*.

2. Complementul circumstanțial de cauză se exprimă:

a) Prin substantive sau substitute ale substantivului în cazul genitiv precedate de locuțiunile prepoziționale *din cauza, din pricina*, în cazul dativ cu prepoziția *datorită* și în cazul acuzativ precedate de prepozițiile și locuțiunile prepoziționale *de, din, din cauza de, dintr-un, pentru*: *Din cauza vîntului am mers mai încet*; *Din pricina lui am avut multe neplăceri*; *Nu-și mai vedea capul de atîtea treburi*; *S-a lovit din neatenție*; *A lipsit din motive de sănătate*; *Dintr-o întâmplare nu a fost ales*; *Pentru neglijență te pedepsesc*; *Datorită ție am întârziat ieri*.

b) Prin adjective sau adverbe precedate de prepoziția *de*: *Toată lumea o lăuda de harnică ce era*; *De rău ce era nu-și găsea prieteni*; *De încet ce vorbea nimeni nu-l înțelegea*; *Mă durea capul de tare ce vorbea*; *Plîngea de supărată*.

Notă: În acest caz, funcțiunea de complement de cauză este exprimată numai de adjectiv, respectiv de adverb, avînd ca marcă a raportului de determinare prepoziția *de*; prezența propoziției subordonate modale pe lângă adjectiv sau adverb nu este obligatorie, adjectivul putînd să apară singur ca circumstanțial de cauză: *Tu tresăi de fericită*; *Cine-a făcut crîșma-n drum* || *N-a făcut-o de nebun* || *Ci-a făcut-o de cuminte* || *Cine intră-n ea să cînte*.

c) Prin verbe la infinitiv și gerunziu (mai rar): *El a fost pedepsit pentru a nu-și fi făcut datoria cum se cuvenea*; *Lăudîndu-l prea mult a devenit egoist*.

3. În unele situații, complementul circumstanțial de cauză poate cumula și alte valori sintactice; complement de timp: *După atîta așteptare s-a îmbolnăvit*; complement condițional: *Numai învățînd continuu a putut să reușească etc.*

4. În planul frazei, complementului circumstanțial de cauză îi corespunde propoziția subordonată circumstanțială de cauză care arată cauza realizării acțiunii din propoziția regentă, explică sau motivează conținutul propoziției determinate: *Nu a mai venit, pentru că s-a îmbolnăvit*; *Învăță, pentru că îmi place*; *Nu te mai aștept, deoarece te știu nepunctual*.

5. În funcție de conținutul exprimat, se pot distinge trei tipuri de cauze:

a) Cauzele directe sînt cele care exprimă cauza propriu-zisă. Ele se introduc cu ajutorul conjuncțiilor *că, deoarece, căci, fiindcă, întrucît, cum, unde* și al locuțiunilor conjuncționale *din cauză că, din pricină că, pentru că*: *Nu-ți mai spun, că tot n-ai să înțelegi*; *N-a mai stat, căci era lume multă*; *Deoarece ți-ai recunoscut greșeala, te iert*; *Îți dau nota 10, fiindcă ai răspuns foarte bine*; *Întrucît ai vorbit destul, ar trebui să închei*; *Trenul a întârziat, din cauza că a bătut un vînt puternic*; *Pentru că ești modest și silitor, te apreciază toți colegii*; *Cum nu i-a așteptat nimeni, au plecat*; *Unde a fost prea ocupat, de-aia n-a venit*. Selecția conjuncțiilor în structura subordonatelor cauzale este o problemă de stil; limba vorbită preferă, de pildă, conjuncția *că*, în timp ce stilul științific face apel la conjuncțiile *fiindcă* și *deoarece*, precum și la locuțiunea conjuncțională *din cauză că*. Alături, prin întrebuințarea unor conjuncții sau locuțiuni conjuncționale, se pun în valoare distincții de nuanțe; conjuncția *deoarece* dă o nuanță explicativă cauzalei, *întrucît* nuanțează ideea de motivație, în timp ce *fiindcă, din cauză că* explicitează cauza propriu-zisă.

b) Cauzele indirecte, cele care, prin conținutul lor, nu exprimă cauza acțiunii din regentă, aceasta fiind implicată într-o propoziție neexprimată: *Lasă-mă în pace, că mă supăr*; *Unde te duci, că doar acum ai venit?* Cauzele indirecte pot fi și rezultatul unei inversiuni sintactice la nivelul frazei; subordonata conține ideea principală, iar regenta, ideea de cauză: *Unde a plecat, că nu-l mai văd?* = *Nu-l mai văd, pentru că a plecat undeva*. *Ce ți s-a întîmplat că nu te mai recunosc?* = *Nu te mai recunosc pentru că ți s-a întîmplat ceva*.

Cauzele indirecte se construiesc cu ajutorul conjuncției *că* în dependență de o propoziție imperativă sau interogativă și caracterizează limba

vorbită, realizând, în plan stilistic, o valoare afectivă specifică: *Spune-mi totul, că nu mă supăr; Citește mai tare, că nu te doare gura; Unde ai fost, că ți-am spus să stai aici? Când te-ai întors, că nu te-am văzut până acum? De ce mai vorbești, că nu te-ascultă nimeni!*

c) Cauzale condiționale, cele care exprimă condiția realizării acțiunii din regentă; în acest caz, propoziția regentă trebuie să fie o interogativă retorică sau o exclamativă, altfel, subordonata ar fi o condițională: *Dacă ai învățat atîta, de ce să nu reușești?* În prezența interogativei retorice *de ce să nu reușești?* subordonata *Dacă ai învățat atîta* este o cauzală condițională, deoarece exprimă prima cauză care trebuie să aibă drept urmare reușita; în schimb, în prezența unei enunțative propriu-zise *vei reuși*, aceeași subordonată va fi o condițională: *Dacă ai învățat atîta, vei reuși.*

Cauzalele condiționale se introduc prin conjuncțiile *cînd, cum, dacă (de)* și prin locuțiunile conjuncționale *de vreme ce, din moment ce, odată ce* în prezența unei propoziții regente interogative retorice sau exclamative: *Dacă ai venit, fii binevenit și ia loc; Cînd toată lumea îți spune că n-ai dreptate, de ce mai insiști? Cum tu le știi pe toate, de ce nu te prezinți? De vreme ce s-a înșeninat, de ce nu te apuci de lucru? Odată ce te-ai supărat, de ce nu pleci?*

6. Cînd se insistă asupra ideii exprimate de subordonata cauzală, în regentă apar unele corelative, care, în situații mai deosebite, pot servi ca indicii de identificare a subordonatelor cauzale.

a) Cauzalele directe: *fiindcă... de aceea, de-aia*: *Fiindcă m-ai supărat de aceea te-am certat; De-aia te-am ascultat, pentru că ai vorbit frumos.*

b) Cauzalele condiționale au totdeauna drept corelativ în propoziția regentă un pronume sau un adverb interogativ: *dacă... de ce... Dacă nu pricepe, de ce nu întreabă? cînd... c u m s ă ... Cînd ai ajuns așa departe, c u m s ă te mai ajung eu?*

7. Unele cauzale pot cumula și alte funcțiuni sintactice: completivă indirectă: *A plecat bucuros că totul a mers bine; circumstanțială de timp: Cînd mă lua cu binele, făcea multă treabă cu mine; condițională: Dacă te-ai pregătit, ai reușit; concesivă: De ce ai întârziat, că azi n-a mai plouat?*

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL DE SCOP ȘI PROPOZIȚIA FINALĂ

1. Complementul circumstanțial de scop este partea secundară, a propoziției care arată scopul realizării unei acțiuni. Determină un verb la moduri personale sau nepersonale: *A venit pentru un sfat; Pregăteau plugurile pentru arat; L-am găsit pregătindu-se în vederea examenelor.*

2. Complementul circumstanțial de scop se exprimă:

a) Prin substantive sau substitute ale substantivului în cazul genitiv precedate de locuțiunile prepoziționale *cu scopul, în scopul, în vederea* și în cazul acuzativ precedate de prepozițiile *după, în, la, pentru, spre*: *A venit cu scopul acordării premiilor; În scopul îndeplinirii sarcinilor vom întreprinde o serie de măsuri; Ne pregătim în vederea concursului de gimnastică; Am fost la piață după cumpărături; Pentru aceasta am citit mii de pagini; Făcea totul spre satisfacția tatălui său; În acest scop am plecat la munte.*

b) Prin verbe la infinitiv și supin precedate de prepozițiile *pentru, spre, la* și locuțiunea prepozițională *cu (în) scopul de*: *A venit pentru a-mi aminti de serbarea de duminică; Îi va trimite de toate spre a plăti oștile; S-a pregătit pentru arat și semănat porumbul; Au venit la cules de porumb.* Exprimat printr-un verb la infinitiv, complementul circumstanțial poate să arate scopul aparent sau o motivație: *A încetat cusutul pentru a-l relua peste câteva momente.*

3. La nivelul frazei, complementului circumstanțial de scop îi corespunde propoziția finală. Ca și complementul circumstanțial de scop, propoziția corespunzătoare arată scopul realizării acțiunii din propoziția regentă: *S-au jertfit ca să apere țara.* Acțiunea din subordonata finală este întotdeauna posterioară ca realizare acțiunii din regentă.

4. Propozițiile subordonate finale se introduc cu ajutorul conjuncțiilor *să, ca să, de* și al locuțiunilor conjuncționale *cu (în) scopul să, pentru ca să*: *A plecat să învețe carte; Se grăbea ca să nu-l apuce noaptea în pădure; Ca să nu mai plîngă, i-a cumpărat o jucărie; A venit de mi-a cerut o carte; L-am chemat cu scopul să mă ajute; În vorbirea populară, finalele negative sînt marcate și de unele elemente de relație specifice: *nu cumva să, să nu cumva să, să nu care cumva să; Ai venit nu cumva să-mi ceri ceva? A luat cu el busola să nu care cumva să se rătăcească.**

5. În funcție de modalitatea realizării acțiunii din subordonată, scopul poate fi prezentat ca posibil sau real.

a) Scopul posibil este prezentat prin finalele construite cu modul conjunctiv și introduse prin conjuncția specifică *să*, singură sau în combinație, *ca să, pentru ca să, cu scopul să*: *S-a dus la munte ca să se odihnească; S-a întors din drum să lase totul în ordine.*

b) Scopul real este prezentat prin finalele construite cu modurile indicativ și imperativ și introduse cu ajutorul conjuncției *de*: *A fost de-a cumpărat o carte; M-am dus de-am dat un telefon; Vino mamă de mă vezi/cît mai sînt grînele verzi.*

6. Circumstanțiala finală poate avea în regentă un corelativ exprimat prin locuțiunile adverbiale *de aceea, de-aia, de-asta, pentru aceea* sau prin adverbul *anume*: *Ca să te convingi, de aceea ți-am făcut această demonstrație; Anume mi-ai telefonat, ca să nu aflu că ai venit.*

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL CONDIȚIONAL ȘI PROPOZIȚIA CONDIȚIONALĂ

1. Complementul circumstanțial condițional este partea secundară de propoziție care exprimă condiția realizării acțiunii din propoziție. Determină, de regulă, verbele la moduri personale, care, prin conținutul lor, exprimă o valoare ipotetică: *Ascultîndu-mă cu atenție, mă vei înțelege.*

2. Complementul circumstanțial condițional se exprimă prin următoarele părți de vorbire:

a) Substantive sau substitute ale substantivului în cazul genitiv, precedate de locuțiunea prepozițională *în locul, în cazul. Eu, în locul fratelui tău, nici nu mă prezentăm; În locul profesorului, l-aș fi pedepsit.* Dacă în astfel de construcții ideea de condiție este puțin ambiguă, ea devine explicită, univocă,

la nivelul frazei: *Eu, dacă aş fi fost în locul fratelui tău, nu mă prezentam; Dacă aş fi fost în locul profesorului, l-aş fi pedepsit; În cazul unui răspuns favorabil, voi reveni.* Mult mai frecvent este complementul condițional exprimat printr-un substantiv în cazul *acuzativ* precedat de prepozițiile *cu, în* sau de locuțiunea prepozițională *în caz de*: *În caz de reușită, aş fi foarte fericit; În caz de nevoie, să-mi telegrafiez de urgență.* Însoțit de prepoziții, substantivul, prin sensul său lexical, trebuie să exprime ideea de condiție sau de ipoteză și să fie determinat de un atribut: *În cazul acesta, îți voi răspunde; Primesc, dar numai în condițiile stabilite; În această situație, sint de acord.*

b) Prin verbe la modul gerunziu, complementul condițional este întrebuit mai mult în sentințe: *Numai văzînd și făcînd, vei putea să înțelegi totul; Învăţînd în fiecare zi, vei reuși.*

c) Prin adverbe, complementul condițional se exprimă numai atunci cînd una din condiții sau din posibilități este deja enunțată: *Muncînd, numai așa vei reuși. Mi-a plăcut spectacolul, altfel n-aş mai fi venit; Să înveți bine, altfel nu te va aprecia nimeni.*

3. În planul frazei, complementului condițional îi corespunde propoziția condițională, care, ca și complementul condițional, exprimă o condiție sau o ipoteză de a cărei îndeplinire depinde realizarea acțiunii din regentă.

4. Totdeauna determină un verb la un mod personal și se introduce prin conjuncțiile *dacă, de, să*, precum și prin locuțiunea conjuncțională *în caz că*: *Dacă muncești, ai de toate.* Conjuncția *de* se întrebuintează mai mult în vorbirea populară, fiind o variantă a conjuncției *dacă*. În structura unei subordonate condiționale, conjuncția *să* se folosește mai rar, dînd propoziției o valoare ireală: *Să nu fi avut atîtea greutăți, ar fi alt om acum; Să fi fost el în locul tău, nu se știe cum s-ar fi descurcat; Să nu fi fost ploile acestea, cîmpul ar fi altfel.*

Locuțiunea conjuncțională *în caz că* explicitează o condiție reală: *În caz că plouă, nu mai plec la munte; În caz că vei reuși, vei avea tot ce dorești.* Cînd raportului condițional i se dă și o nuanță temporală, se întrebuintează locuțiunea conjuncțională *în caz cînd*, care este mai puțin folosită: *În caz cînd vin toți, să mă chemi și pe mine.* În limba vorbită, se întîlnește și locuțiunea *în caz de*: *În caz de nu mă mai întorc peste un an, să nu mă mai aștepți.* Tot în vorbirea populară se întrebuintează și locuțiunea conjuncțională *de unde* urmată de negația *nu*, în propoziții eliptice de predicat: *Să fii harnic și ascultător, de unde nu, viață bună n-ai să duci!* Mai frecvente sînt propozițiile condiționale eliptice de predicat construite cu ajutorul conjuncțiilor *dacă* sau *de* urmate de negația *nu*: *Ascultă-mă că, de nu, va fi rău de tine.* În asemenea cazuri, *de nu* se analizează ca fiind o propoziție subordonată condițională, cu predicatul subînțeles: *dacă nu m-ascuți.*

5. Cînd se insistă asupra condiției exprimate în subordonată, în regentă poate să apară un corelativ, adică un adverb sau o altă parte de vorbire cu valoare de complement condițional: *asa, apoi, atunci, în acest caz, cu această condiție: Dacă voi cîștigați întrecerea și obțineți rezultate foarte bune, în acest caz meritați toate laudele.* De obicei, elementele corelative se întrebuintează cînd propozițiile condiționale sînt izolate de regenta lor: *În caz că timpul se încălzește, chiar dacă va mai ploua din cînd în cînd, a tunc i va trebui să plecăm.*

6. O situație specială prezintă, în cadrul subordonării, propozițiile condiționale juxtapuse de tipul: *Ai carte, ai parte; Muncești, ai de toate; Bine faci, bine găsești,* la care raportul de subordonare este relevant de topică și de o anumită intonație. În această structură propozițiile nu pot fi inversate; bunăoară, nu putem spune *Ai parte, ai carte,* sau *Ai de toate, muncești.* O astfel de ordine se poate realiza numai în prezența elementului de relație în structura subordonatei condiționale: *Ai parte, dacă ai carte și Ai de toate, dacă muncești.*

7. Nu orice propoziție subordonată construită cu ajutorul conjuncției *dacă* este condițională. Dintre cazurile mai dificile, ne vom referi la două. Mai întîi, propozițiile subordonate introduse cu conjuncția *dacă*, dependente de verbele *a însemna* și *a fi* cu valoare impersonală, nu sînt condiționale, ci subiective: *Dacă mai vii înseamnă că-l prețuiești; Dacă nu a rămas în urmă e pentru că a muncit mult.*

În al doilea rînd, propozițiile subordonate introduse prin conjuncția *dacă* și care depind de o propoziție interogativă retorică sau imperativă nu sînt condiționale, ci cauzale: *Dacă nu e vinovat cu nimic, de ce se mai teme? Dacă ai obosit, pleacă!* În ambele cazuri *dacă* poate fi substituit prin conjuncția cauzală *deoarece*: *Deoarece ai obosit, pleacă!*

8. În alte situații, condiționalele cumulează valori sau nuanțe ale altor propoziții subordonate, mai cu seamă temporale, datorită elementului comun de construcție, adverbul *cînd*: *Cînd sînt bolnav, nu mă duc la școală; Cînd muncești, ai ce-ți dorești.* Alteori, o condițională se apropie de o completivă indirectă: *Ar fi bucuros să te știe sănătos. S-ar întrista să nu vii.* Pe lîngă valoarea condițională, aceste propoziții pot desemna și obiectul la care se referă acțiunea sau însușirea: *bucuros de ceva, adică de faptul că ești sănătos; S-ar întrista de ceva, adică de nevenirea ta.*

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL CONCESIV ȘI PROPOZIȚIA CONCESIVĂ

1. Complementul circumstanțial concesiv exprimă concesia sau faptul care ar fi trebuit să împiedice realizarea unei acțiuni. Este un determinant verbal care, la nivelul propoziției, cunoaște o întrebuintare mai redusă, datorită absenței mijloacelor specifice de construcție. De cele mai multe ori, ideea de concesie se deduce din înțelesul global, ca în propoziția: *Fără a fi din partea locului, el cunoaștea bine drumul.* Alteori, raportul de determinare concesivă este relevant de prezența în propoziție a unor adverbe, cum ar fi *chiar* și *tot*: *Chiar văzînd, și tot nu cred; Fără a avea încuviințarea părinților, el tot a plecat.*

2. Complementul circumstanțial concesiv se exprimă prin următoarele părți de vorbire:

a) Printr-un substantiv în cazul genitiv precedat de prepoziții sau de locuțiuni prepoziționale — *contra, împotriva, în ciuda, în pofida*: *Împotriva voinței tale, el a plecat; În ciuda virstei înaintate, doctorul nu lipsește de la activitățile noastre; În pofida producției superioare, comerțul mondial cunoaște o scădere;* sau în cazul *acuzativ* precedat de prepoziția *cu* și însoțit de adjectivele *nehotărîte tot, toată, toți, toate*: *Cu toate străduințele lui, nu a reușit; Mergea ca un flăcău, cu toată suta de ani pe care o ducea.* De reținut că, în astfel de situații, complementele concesive sînt *cu străduințele, cu suta, adjectivele*

toate, toată avînd funcțiunea de atribute adjectivale în interiorul unităților sintactice menționate. Subliniem că ele nu sînt componente ale locuțiunilor prepoziționale *cu toate, cu toată*, poziția variabilă a adjectivului nehotărît, marcată prin acordul în gen, număr și caz cu substantivul determinat, dîndu-le statut de atribut. Adăugăm, de asemenea, că *tot (toată)* este un atribut neomisibil, obligatoriu ca marcă a acestui complement concessiv.

b) Exprimat printr-un *adjectiv*, complementul concessiv este însoțit de adverbul *chiar*: *Chiar bolnav, el tot a venit la școală*. Aceasta este o construcție mai rară și, în cele mai numeroase cazuri, reprezintă o propoziție concessivă eliptică de predicat, încît enunțul *Deși pregătît, el nu s-a prezentat la examen* trebuie analizat ca o frază formată din două propoziții: Prima (*Deși pregătît*) este o subordonată concessivă cu verbul copulativ eliptic, iar a doua (*el nu s-a prezentat la examen*) e o propoziție principală regentă; aceeași soluție se impune și pentru construcțiile cu adverbul *oricît*: *Oricît de lung, drumul trebuie parcurs*.

c) Prin verbe la *infinitiv* și la *gerunziu*, funcțiunea concessivă este pusă în valoare de adverbul *chiar* în cazul gerunziului: *Nu se sperie chiar dînd cu tunul* și de prepoziția *fără* în cazul infinitivului: *Fără a auzi totul, a înțeles despre ce este vorba*. De cele mai multe ori, valoarea concessivă a complementului este relevată de adverbul corelativ *tot*: *Chiar plecînd acum, tot vei întârzia*.

3. În planul frazei, complementului circumstanțial concessiv îi corespunde propoziția subordonată circumstanțială concessivă. La acest nivel, ideea de concesie este mult mai frecventă decît la nivelul propoziției. Ca și complementul concessiv, propoziția circumstanțială concessivă exprimă faptul sau împrejurarea care ar fi fost de așteptat să împiedice realizarea acțiunii din regentă. Ea determină, așadar, verbe a căror acțiune se desfășoară în ciuda opoziției exprimate de subordonată. În cadrul acestei opoziții, elementul concessiv poate fi prezentat ca *real* sau *ipotetic*. Din acest punct de vedere concesivele sînt de două feluri: *propoziții concessive reale* și *propoziții concessive ipotetice*. Acestei distincții de conținut îi corespund, în structura de suprafață, mijloace proprii de expresie.

4. Propoziția concessivă *reală* desemnează un fapt sau o împrejurare care se opune realizării acțiunii din regentă, fără să o poată însă împiedica. Se introduce prin conjuncțiile *deși, dacă, de, că*, precum și prin o serie de locuțiuni conjuncționale constituite cu ajutorul conjuncției *că*: *cu toate că, măcar că, chît că*, iar regional *batîr că*: *Deși a plouat, lucrătorii au ieșit la muncă*; *Calul, de e cu patru picioare, și tot se poticnește*; *Oltul, că-l Olt, și tot își mai împușinează apele*; *Cu toate că timpul a fost nefavorabil, competiția s-a desfășurat*; *Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau pre voi*. O caracteristică a propozițiilor concessive reale o constituie, în afara elementelor specifice de construcție, prezența modului indicativ, ca expresie a unei acțiuni reale.

5. Propoziția concessivă *ipotetică* sau *ireală* desemnează o împrejurare numai presupusă, fără să existe cu adevărat. Se construiește cu conjuncțiile *dacă, de, să* și cu locuțiunile conjuncționale în a căror componență intră una din conjuncțiile de mai sus, *dacă, de* sau *să*: *chiar dacă, chiar de, chiar să, măcar de, măcar să, și dacă, și de, și să*: *Dacă mi-ai vorbi o zi întreagă, tot n-am să te înțeleg*; *De mi-ai aduce soarele și luna de pe cer, în ochii mei tot un fricos rămîi*; *Chiar dacă nu-ți convine, trebuie să te duci*; *Și de-ai crăpa de ciudă, tot nu-ți spun*.

6. În afara acestor elemente specifice de construcție, propozițiile concessive pot fi introduse prin pronume și adjective nehotărîte — *orice, oricine, oricît, oricare*, precum și prin adverbele relative sau nehotărîte: *cum, oricum, oricînd, oriunde*: *Orice ar spune, nu-l mai crede nimeni*; *Toți au aceleași obligeații, oricine ar fi ei*; *Oricare ar fi părerea ta, vei face ce trebuie, nu ce vrei*; *Cît e de tare piatra, și tot se face praf*; *Oriunde vei umbla, tot acasă te vei întoarce*; *Oricum ai scrie, lui tot n-are să-i placă*.

7. Pentru a sublinia valoarea concessivă a subordonatelor, de cele mai multe ori, în structura propoziției regente, se folosesc adverbele corelative *totuși* sau *tot*, mai ales atunci cînd subordonata este introdusă prin elemente de relație nespecifice (*dacă, de, că, să*): *Și dacă n-ai fi venit, eu tot nu m-aș fi supărat*; *De-l rogi, de nu-l rogi, el tot pleacă*; *Soarele, că e soare, și tot are pește*; *Deși a răspuns la toate întrebările, totuși nu a fost pe deplin mulțumit*.

Nu este recomandabilă corelarea unei subordonate concessive cu conjuncțiile coordonatoare adversative *dar, însă*: *Deși s-a pregătît intens, el însă nu a reușit*.

În ceea ce privește topica, atît complementul concessiv, cît și propoziția subordonată concessivă, fără să aibă un loc fix, apar de obicei înaintea termenului determinat; în funcție de intenția vorbitorului pot să apară și după. În sfîrșit, trebuie arătat că propoziția concessivă este mult mai frecventă decît circumstanțialul corespunzător.

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL INSTRUMENTAL ȘI PROPOZIȚIA CIRCUMSTANȚIALĂ INSTRUMENTALĂ

1. Complementul circumstanțial instrumental este partea secundară de propoziție care arată instrumentul sau mijlocul prin care se realizează acțiunea. Determină verbe la moduri personale sau nepersonale, indicînd: a) instrumentul propriu-zis: *El scrie cu stiloul*; *Plecînd cu avionul, ajungi mai repede*; *Azi am lecție de cîntat la pian*; b) mijlocul: *El s-a ridicat prin muncă perseverentă*; *Am izbutit datorită indemnului tău*.

2. Se exprimă prin substantive sau substitute ale substantivului în cazul genitiv, dativ și acuzativ.

a) Substantivul în cazul genitiv precedat de locuțiunile prepoziționale *pe baza, de pe urma, cu ajutorul*: *S-a ridicat pe baza forțelor sale proprii*; *Trăia de pe urma bivoliilor și a caprelor*; *Fierul se topește cu ajutorul căldurii*.

b) Substantivul sau substitutul său în dativ precedat de propozițiile *datorită, grație mulțumită*: *A reușit datorită muncii depuse*; *S-au obținut bune rezultate grație organizării și modernizării continue*; *Mulțumită vouă se bucură de alîta încredere*.

c) Substantivul sau substitutul său în acuzativ precedat de propozițiile *cu, din, dintru, după, fără, în, la, prin, printru*: *Vedem cu ochii și auzim cu urechile*; *Cîntă o doină din fluier*; *Calul bate dintr-un picior*; *Te cunosc după vorbă și după port*; *Tabloul era prins într-un cui*; *Colegul meu cîntă la vioară*; *Cartea a trimis-o prin poștă*; *Printr-o vorbă bună și-a găsit și tată, și mamă*. Propoziția fără se întrebuintează în structura negativă a complementului instrumental: *Stăi nișel, că te dezvăș, / Fără mătură și băț*.

3. Prin verbe la modurile infinitiv și gerunziu: *Și-a format o cultură bogată prin a citi zi de zi; Mașina ia viteză apăsând pe accelerator.*

4. La nivelul frazei, complementului instrumental îi corespunde propoziția circumstanțială instrumentală, care arată mijlocul prin care se realizează acțiunea verbului din regentă. Se introduce prin pronume relative — *ce, cât, ceea ce* — precedate de prepozițiile *cu, din, prin*: *Cu ce mi-ai trimis tu, cu ce am mai avut și eu, am scos-o la capăt; Cu câtă putere ai, poți ajunge om cu stare; Trăia din ceea ce rămânea de la alții; Prin ceea ce făurim, ne ridicăm la un grad de civilizație.*

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL SOCIATIV ȘI PROPOZIȚIA CIRCUMSTANȚIALĂ SOCIATIVĂ

1. Complementul sociativ este partea secundară de propoziție care însoțește subiectul sau obiectul în realizarea unei acțiuni.

a) subiectul: *Zilele de toamnă au venit cu vânturi și ploi; Fratele meu a plecat cu tata la munte.*

b) obiectul: *Pe Ionel l-am văzut ieri la cinema cu sora sa; A scos pomul cu rădăcini cu tot.*

2. Se exprimă printr-un substantiv sau un substitut al substantivului cu ajutorul prepozițiilor *cu, fără* sau al locuțiunilor prepoziționale împreună *cu, laolaltă cu, la un loc cu, cu tot cu*: *La vară, merg cu mama mea în excursie; L-a trimis pe Ionescu împreună cu trei colegi; Am locuit laolaltă cu tine mai mulți ani; Caietul l-am pus pe masă la un loc cu cartea; De fi-o da pe el un zlot! Dă-l cu funie cu tot; aspectul negativ al complementului sociativ se exprimă cu ajutorul prepoziției *fără*: *A plecat fără însoțitor.**

În unele situații, complementul sociativ poate deveni subiect: *Ionel cu Maria au plecat la expoziție; Tata și cu mama mi-au cumpărat un calculator.* Ceea ce conferă funcțiune de subiect construcțiilor de mai sus este forma de plural a verbului, care pune în valoare un subiect multiplu; în acest caz, prepoziția *cu* are rol de conjuncție.

În propozițiile *Noi am venit cu toții; Cu toții au fost de acord, cu toții trebuie interpretat ca un complement sociativ și nu ca subiect.*

3. La nivelul frazei, complementului sociativ îi corespunde propoziția circumstanțială sociativă, care arată cine însoțește subiectul sau obiectul din propoziția regentă în realizarea acțiunii. Se introduce prin pronume relative — *cine, ce, cât, ceea ce* — sau nehotărâte — *oricine, orice, oricât* — precedate de prepoziția *cu* sau de locuțiunea prepozițională *împreună cu*: *Se plimbă cu cine îi place; A rămas cu ce i-au dat părinții; S-a întors cu câți a plecat; Călătorește cu oricine este om de treabă; Pleca la drum cu orice i se dădea; Mînca împreună cu cine îi ieșea în cale.*

Avînd un sens nedefinit, subordonata sociativă se întrebuițează mai rar.

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL DE RELAȚIE ȘI PROPOZIȚIA CIRCUMSTANȚIALĂ DE RELAȚIE

1. Complementul de relație este partea secundară de propoziție care arată obiectul la care se referă o acțiune sau o însușire. Determină verbe, adjective și adverbe.

a) Pe lângă un verb, complementul de relație indică obiectul la care se referă acțiunea: *Relativ la plecarea mea, te voi anunța din timp; De discutat vom mai discuta; Asupra acestei probleme, nu putem hotărî acum.*

b) Pe lângă un adjectiv, complementul de relație indică obiectul la care se referă o calitate sau o însușire: *El este înalt de statură; Colegul meu este priceput la toate; Este roșu la față.*

c) Pe lângă un adverb, complementul de relație indică o acțiune sau o însușire la care se referă o caracteristică: *Am primit un manuscris greu de descifrat; Aceasta este o problemă imposibil de rezolvat.* În structurile incomparabil de scump, neșpus de frumoasă, extraordinar de interesant, adverbul se realizează ca mijloc lexical de exprimare a superlativului absolut: *foarte scump, foarte frumoasă.*

2. Complementul de relație se exprimă prin substantive sau substitute ale substantivului, adjective, adverbe și verbe.

a) Substantivul (ori pronumele) este totdeauna precedat de prepoziții sau locuțiuni prepoziționale, în funcție de care poate fi în cazul genitiv: *asupra, în privința, din punctul de vedere, din partea, în cazul, sub raportul*: *Asupra acestei probleme vom mai reveni; În privința examenelor vom mai discuta; Din punctul de vedere al conținutului, lucrarea este remarcabilă; sau acuzativ — de, în, la, după, cu privire la, referitor la, în materie de, cât pentru, cât despre: El e ager la minte, profund în gândire și inegalabil de conștiincios; După mine, tu ai dreptate, nu el; Cu privire la plecare, nu s-a stabilit nimic; Referitor la aceasta, vreau să fac o propunere; Este neîntrecut în materie de proverbe; Cît despre lucrarea ta, toți o vor aprecia cum se cuvine.*

b) Adjectivul cu funcțiune de complement de relație este precedat de prepoziția *de*: *De harnică, nu o întrecea nimeni; De frumoasă e frumoasă; Este ca fierul de tare. Este cît pomul de înalt.*

c) Adverbul poate să apară fără prepoziții, cu prepoziția *de* sau cu locuțiunile prepoziționale *din punct de vedere, sub raport*: *Analizați sintactic și morfologic textul următor; Formal, el are dreptate; De bine, o duce bine; Din punct de vedere tehnic, aparatul este foarte bun; Această întreprindere este productivă sub raport economic.*

d) Verbul poate fi la infinitiv sau la supin: *Accastă piesă este demnă de a fi luată în seamă; El era interesat în a câștiga cît mai mult; De citit am citit; El era priceput la socotit.*

Complementul circumstanțial de relație se poate identifica mai ușor prin înlocuirea prepoziției sau locuțiunii prepoziționale cu *în ceea ce privește*: *Cu privire la plecare, nu s-a stabilit nimic = În ceea ce privește plecarea, nu s-a stabilit nimic; El era interesat în a câștiga = El era interesat în ceea ce privește câștigul.*

3. La nivelul frazei, complementului de relație îi corespunde propoziția circumstanțială de relație, care însă cunoaște o realizare mai redusă. Determină verbe și adjective, arătînd obiectul la care se referă sau se limitează o acțiune sau o însușire. Se introduce cu ajutorul conjuncțiilor *că, dacă, să* și al pronumelor relative, *ce, ceea ce* precedate de prepoziții: *Dacă e vorba să mă mărit, și mîine mă mărit; Iar să te ascunzi de el, n-ai unde te ascunde; Că n-a înțeles, n-a înțeles; Acum, în ceea ce privea îmbrăcămîntea, moda se schimbaseră; Savanții încă nu pot da o lămurire satisfăcătoare a ceea ce înseamnă frumos și a ceea ce înseamnă adevăr.*

Construcțiile în a căror structură intră în ceea ce privește se analizează ca părți de propoziție cu funcțiune de complement de relație, realizat cu ajutorul locuțiunii prepoziționale în ceea ce privește, traducere a fr. *en ce qui concerne*: În ceea ce privește conținutul lucrării, nu a avut nimic de spus.

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL OPOZIȚIONAL ȘI PROPOZIȚIA OPOZIȚIONALĂ

1. Complementul circumstanțial opozițional este partea secundară de propoziție care desemnează obiectul sau acțiunea căruia i se opune un alt obiect sau acțiune. În raportul opozițional sînt implicați totdeauna doi termeni: cel care se opune și cel căruia i se opune primul. Termenul care se opune poate fi:

- a) subiect: *Tu ai plecat în locul meu; Se găseau peste tot mere în loc de pere; E preferabil să rămînă cineva decît nimeni;*
- b) nume predicativ: *În loc de doctor s-a făcut inginer;*
- c) complement: *În loc de cărți a cumpărat un diapozitiv;*
- d) predicat: *În loc de a învăța, se plimbă.*

2. Complementul circumstanțial opozițional se exprimă:

- a) printr-un substantiv sau un substitut al substantivului, cînd termenul care se opune este tot un substantiv sau un substitut al substantivului. Se construiește cu ajutorul locuțiunilor prepoziționale în loc + un substantiv în genitiv și în loc de, drept + un substantiv în acuzativ: *Eu am venit în locul fratelui meu; În locul lui să te duci tu; Îmi loc de colț își pusese o căciuliță; În loc de cozonac le-a dat pîine; Tu, drept răspuns, îmi pui o întrebare.* În cazul dativ, apariția complementului opozițional este condiționată de statutul semantico-gramatical al verbului determinat: *Ce, crezi că nu preferă ea viața asta, mizeriei de la dînsa de acasă?*

- b) printr-un verb la modul infinitiv însoțit de locuțiunea prepozițională în loc de, cînd termenul de opoziție este tot un verb: *În loc de a asculta cu atenție, vorbea tot timpul; În loc de a pleca, s-a hotărît să mai rămînă cîteva zile.*

3. În planul frazei, complementului circumstanțial opozițional îi corespunde propoziția subordonată circumstanțială opozițională. Ca și complementul opozițional, subordonata opozițională se corelează prin opoziție cu un termen din propoziția regentă (subiect, predicat, nume predicativ, element predicativ suplimentar, complement).

4. După conținutul raportului de opoziție și după elementele de relație specifice, se disting două tipuri de propoziții subordonate opoziționale:

- a) *Opoziționale ireale*, cînd faptul exprimat nu se realizează; se introduc prin locuțiunea conjuncțională în loc să: *În loc să meargă la școală, s-a dus la plimbare; A plecat supărat în loc să plece vesel; În loc să vină marți, a venit miercuri; În loc să învețe la istorie, a citit un roman.* De observat că atunci cînd opoziția se realizează între două obiecte sau însușiri, atît în regentă, cît și în subordonată, de cele mai multe ori, apare același predicat. În situații mai puțin frecvente, opoziția ireală poate fi exprimată printr-o subordonată opozițională introdusă prin locuțiunea conjuncțională fără (ca) să: *Apele s-au revărsat cu furie, fără ca noi să mai putem face ceva.*

- b) *Opoziționale reale*, cînd faptul exprimat se realizează în opoziție cu cel din regentă. Se introduc prin conjuncțiile *dacă, unde, cînd* și prin locuțiunile conjuncționale *în timp ce, în vreme, ce, pentru ca* să: *Dacă el era cel mai bun la*

matematică, tu erai cel mai bun la română. Unde pînă mai ieri era un anonim, astăzi a devenit o celebritate; Cînd nimeni nu te băga în seamă, eu, dimpotrivă, te socoteam cineva; În timp ce iarna ziua este mai scurtă, vara, ea este mai lungă; Te-am preferat mult, pentru ca acum să constat că m-am înșelat; Demonstrațiile lui sînt în majoritate juste, dar cam prea evidente, ca să nu zic banale.

Propozițiile opoziționale introduse prin conjuncțiile *dacă, unde, cînd* trebuie confundate cu subordonatele condiționale, locale și temporale datorită conținutului distinct pe care îl exprimă. În structura opoziționalelor, unde și cînd își pierd valoarea de adverbe relative, devenind conjuncții, fără a mai îndeplini o funcțiune sintactică.

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL CUMULATIV ȘI PROPOZIȚIA CUMULATIVĂ

1. Complementul circumstanțial cumulativ este partea secundară de propoziție care cumulează un fapt exprimat de altcineva. În raportul cumulativ sînt implicați totdeauna doi termeni: un *cumulant* în calitate de complement cumulativ și un *cumulat*, în calitate de subiect, predicat, nume predicativ, element predicativ suplimentar, complement.

- a) Subiectul este cumulat: *În afară de tine au mai fost premiați și alții; Pe lingă laude li s-au oferit și premii.*

- b) Predicatul: *Pe lingă absențe multe, nici nu înveți serios.*

- c) Numele predicativ: *În afară de critic literar, Călinescu a fost și un talentat prozator.*

- d) Elementul predicativ suplimentar: *Pe lingă asta a mai plecat și supărat.*
- e) Complement: *În afară de tramvai se poate merge și cu autobuzul.*

2. Complementul circumstanțial cumulativ se exprimă printr-un substantiv sau un substitut al substantivului, precum și prin verbe la modul infinitiv precedate de locuțiunile prepoziționale: *în așara, în afară de, pe lingă* în corelație cu adverbele (mai) și (mai înainte verbului, iar și înainte obiectului cumulat): *Pe lingă frumusețe își mai trebuie și minte; În afara acestei probleme am mai rezolvat-o și pe a ta; În afară de Argezi l-a mai studiat și pe Sadoveanu; În afară de a fi lipsit de la ore, s-a mai și îmbolnăvit.* Funcția cumulativă poate fi pusă în valoare și cu ajutorul propozițiilor între și printre: *El beneficiază, între alte drepturi, și de un concediu de studii; Printre toate propunerile, a fost înaintată și aceea a înființării unui serviciu de urgență; aceeași funcțiune este exprimată și de locuțiunile adverbiale în plus, pe deasupra: *Pe deasupra, mai era și surd; În plus, era și un mare amator de artă.**

3. La nivelul frazei, complementului cumulativ îi corespunde propoziția subordonată circumstanțială cumulativă; aceasta arată faptul care cumulează ideea exprimată de propoziția regentă referitoare la un obiect, la o acțiune sau la o însușire:

- a) un obiect: *După ce că și-a vîndut întreaga moștenire, acum își vinde și casa pe care și-a făcut-o el;*

- b) o acțiune: *După ce că nu este atent, mai și vorbește; Pe lingă că este silitor, își ajută și colegii la nevoie; În afară că întîrzie, nici nu învață;*

- c) o însușire: *Pe lingă că este frumoasă, este și harnică. După ce că n-a făcut nimic toată ziua, a mai plecat și supărat.*

4. Propoziția subordonată circumstanțială cumulativă se introduce prin locuțiunile conjuncționale *după ce că, în afară că, pe lângă că, nu numai că* în corelație cu adverbele (*mai*) *și, dar, apoi* pe lângă termenii cumulați din propoziția regentă: **După ce că plouă, mai bate și vântul; În afară că învață cel mai bine, este și un foarte bun coleg; Pe lângă că era înalt, apoi mai era și bine făcut; Nu numai că nu te-am înțeles, dar nici nu te-am auzit.** Locuțiunea conjuncțională *nu numai că* în corelație cu *dar* nici servește ca mijloc de construcție a subordonatelor cumulative dependente de o regentă negativă: **Nu numai că nu vorbește, dar nici nu aude bine.**

COMPLEMENTUL CIRCUMSTANȚIAL DE EXCEPȚIE ȘI PROPOZIȚIA DE EXCEPȚIE

1. Complementul circumstanțial de excepție desemnează obiectul sau faptul care se exceptează în raport cu subiectul, cu numele predicativ sau cu complementul:

- a) excepția în raport cu subiectul: **În afară de tine, nu a mai venit nimeni; Cu excepția lui Ionescu, toți colegii și-au făcut temele;**
- b) excepția în raport cu numele predicativ: **Ea era mulțumită cu excepția unui singur fapt;**
- c) excepția în raport cu complementul: **În afara unui răspuns simplu, altceva n-a mai primit; Nu a vorbit despre altceva decât despre munca sa; În afară de munte, în altă parte nu mai merge.**

2. Complementul circumstanțial de excepție se exprimă printr-un substantiv sau un substitut al substantivului, un adjectiv, un verb la infinitiv, precedate de locuțiunile prepoziționale *în afara, în afară de, cu excepția* sau de adverbul *decît*.

- a) Dacă propoziția este afirmativă, complementul de excepție se corelează cu pronumele și adjectivele nehotărâte: *oricine, oricî, oricare, fiecare, tot* sau cu adverbele nehotărâte *oricînd, oriunde, oriîncotro*; **În afară de tine, oricine poate să vină; În afara părerilor tale, oricare altă este binevenită; Am acceptat toate propunerile, cu excepția celei formulate de tine; În afară de joia viitoare, oricînd voi putea veni; Mă voi duce oriunde, în afară de locurile cu umezeală.**

- b) Dacă propoziția este negativă, complementul de excepție se corelează cu pronumele sau adjectivele negative sau nehotărâte *nimeni, nimic, nici un, alt, altcineva, altceva*, precum și cu adverbele negative sau nehotărâte *niodată, nicicînd, nicăieri, altundeva*; **În afară de mine, nimeni n-a mai vorbit; În afară de cărți, n-am mai cumpărat nimic; Cu excepția fratelui tău, altcineva n-a mai fost; În afară de bibliotecă, nicăieri nu l-am mai văzut; De altceva nu mi-a vorbit decât de planurile sale de viitor.**

3. La nivelul frazei, complementului circumstanțial de excepție îi corespunde propoziția subordonată circumstanțială de excepție; ca și complementul de excepție, propoziția subordonată de excepție exprimă faptul care se exceptează în raport cu o parte de propoziție din regentă.

- 4. Propoziția subordonată circumstanțială de excepție se introduce prin:
  - a) locuțiunile conjuncționale *în afară că, cu excepția că* în corelație cu pronumele nehotărât *altceva*. **În afară că și-a pierdut timpul de pomană, altceva n-a făcut; În afară că este un om serios, altceva nu se mai poate spune despre el;**

- b) conjuncțiile *că, să, dacă* precedate de adverbul *decît*, în corelație cu pronumele nehotărât *altceva*: **Nu mi-a comunicat altceva decît că nu mai vine; Nu m-a rugat altceva decît să-l anunț cînd plec; Nu m-a întrebat altceva decît dacă l-am înțeles.**

- c) pronume și adverbe relative precedate de adverbul *decît* sau de locuțiunea prepozițională *în afară de*, în corelație cu pronumele și adverbele nehotărâte *altcineva, altceva, altundeva, altcîndva, altfel*: **N-a venit altcineva decît cine a trebuit; N-am cumpărat altceva decît ce mi-a trebuit, N-a fost altundeva decît unde l-ai trimis; În afară de cine a fost chemat, altcineva n-a mai venit; Nu l-am chemat altcîndva decît cînd a fost nevoie; Să nu vorbești altfel decît cum te-am învățat.**

*

Încheind prezentarea asupra sintaxei propoziției și a sintaxei frazei, se impun cîteva observații mai generale. Mai întîi, pe baza trăsăturilor caracteristice, se disting, pe de o parte, un plan al propoziției, al cărei obiect îl constituie studiul părților de propoziție, al relațiilor și al funcțiunilor pe care le îndeplinesc, iar, pe de altă parte, un plan al frazei, al cărei obiect îl constituie propozițiile, cu toate trăsăturile lor, în funcție de structură, de relație și de conținut.

Deși cele două planuri sînt distincte, prin faptul că atît partea de propoziție, cît și propoziția subordonată corespunzătoare îndeplinesc aceeași funcțiune și se referă la același termen regent, la un anumit punct se suprapun pe baza unor trăsături comune. În aceste condiții, are loc procesul transformărilor de expansiune sau de dezvoltare a unei părți de propoziție într-o propoziție corespunzătoare funcțional și, invers, procesul de contragere, adică de reducere a unei propoziții la o parte de propoziție. În aceste două procese se evidențiază, de altfel, întregul mecanism de construcție, specific, pe de o parte, părților de propoziție, iar, pe de altă parte, propozițiilor.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Academia R.S.R., *Gramatica limbii române* (Ediția a II-a revăzută și adăugită), București, 1966, p. 148—206 și 283—341.
2. AVRAM, MIOARA, *Despre corespondența dintre propozițiile subordonate și părțile de propoziție*, în SG I, (1956), p. 141—164.
3. DIACONESCU, ION, *Unele principii de analiză gramaticală*, în „Studii de metodă a limbii și literaturii române”, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1974, p. 175—226.
4. DIACONESCU, ION, *Observații pe marginea corespondenței dintre părțile de propoziție și propozițiile subordonate*, în LL, I, 1982, p. 25—37.
5. DIACONESCU, ION, *Sintaxă și semantică*, în LL, IV, 1983, p. 464—478.
6. DIMITRIU, C., *Gramatica limbii române explicată. Sintaxa*, Iași, Editura Junimea, 1982, p. 237—324.
7. GUTU-ROMALO, VALERIA, *Sintaxa limbii române. Probleme și interpretări*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973, p. 155—208.
8. IONAȘCU, AL., *Cu privire la construcția comparativă în limba română*, în SCL, XI (1960), nr. 3, p. 513—517.
9. RIZESCU, I., *Observații asupra complementului indirect sau al atribuirii*, în LR X (1961), nr. 5, p. 432—444.
10. ȘUTEU, FLORA, *Atribut pronominal sau complement indirect?*, în LR, XI (1962), nr. 3, p. 267—276.

ABREVIERI

- AUB = *Analele Universității București*. Seria științe sociale. Filologie, București, 1955 și urm.
- AUT = *Analele Universității din Timișoara*. Seria științe filologice, Timișoara, 1963 și urm.
- BL = *Bulletin linguistique*. Faculté des Lettres de Bucarest. Publié par A. Rosetti, Paris — Bucarest — Copenhagen, 1933—1948.
- BPh = *Buletinul Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide”*. Universitatea din Iași. Director: Iorgu Iordan. Iași, 1934—1947.
- CADE = I. A. Candrea — Gh. Adamescu, *Dictionarul enciclopedic ilustrat*, București, Editura „Cartea Românească”, 1926—1931.
- CDDE = I. A. Candrea — Ov. Densusianu, *Dictionarul etimologic al limbii române. Elementele latine (A — Putea)*, București, Socec, 1907—1914.
- CILRL = *Contribuții la istoria limbii române literare în secolul al XIX-lea*. Vol. I—III, București, Editura Academiei, 1956—1962.
- CL = *Cercetări de lingvistică*. Academia R.S.R. Filiala Cluj. Institutul de Lingvistică, Cluj, 1956 și urm.
- CLTA = *Cahiers de linguistique théorique et appliquée*, București, 1962 și urm.
- CMUB = Centrul de Multiplicare al Universității București.
- CTRL = *Current Trends in Romanian Linguistics* (=RRL, tom. XXIII, nr. 1—4 și CLTA, tom. XV, nr. 1—2). București, Editura Academiei R.S.R., 1978.
- DA = *Dictionarul limbii române*. Academia Română, București, 1913—1948.
- DCR = Florica Dimitrescu, *Dictionar de cuvinte recente*, București, Editura „Albatros”, 1982.
- DELR = *Dictionar de expresii și locuțiuni românești* (Redactat de Vasile Breban, Gh. Bulgăr, Doina Grecu, Ileana Neiescu, Grigore Rusu și Aurelia Stan), București, 1969.
- DER = *Dictionar enciclopedic român*, vol. I—IV, București, Editura Politică, 1962—1966.
- DI = *Dictionar invers*, București, Editura Academiei, 1957.
- DEX = *Dictionarul explicativ al limbii române*, București, Editura Academiei, 1975.
- DLR = *Dictionarul limbii române (DLR)*. Serie nouă, București, Editura Academiei R.S.R., 1965—1984.
- DLRLC = *Dictionarul limbii române literare contemporane*, vol. I—IV, București, Editura Academiei, 1955—1957.
- DLRM = *Dictionarul limbii române moderne*, București, Editura Academiei, 1958.
- DOOM = *Dictionarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române* (Redactor responsabil: Mioara Avram), București, Editura Academiei R.S.R., 1982.
- DN₃ = Florin Marcu și Constant Maneca, *Dictionar de neologisme*. Ediția a III-a, București, Editura Academiei R.S.R., 1978.
- D.POL. = *Dictionar politic*, București, Editura Politică, 1975.
- DSR = Luiza Seche și Mircea Seche, *Dictionarul de sinonime al limbii române*, București, Editura Academiei R.S.R., 1982.
- ELS = *Elemente de lingvistică structurală* (Redactor responsabil: I. Coteanu), București, 1967.
- FCLR = *Formarea cuvintelor în limba română* (Redactori responsabili: Acad. Al. Graur și Mioara Avram). Vol. I: *Compunerea de cuvinte*. Via Ciobanu și Finuța Asan, București, Editura Academiei R.S.R., 1970; vol. al II-lea: *Prefixele*, București, 1978.
- GLR = *Gramatica limbii române*. Vol. I—II. Ediția a II-a revăzută și adăugită. Tiraj nou. București. Editura Academiei, 1966 (pentru ediția I folosim sigla: GLR₁).

- ILRLIT = Al. Rosetti, B. Cazacu și Liviu Onu, *Istoria limbii române literare*. Vol. I: *De la origini până la începutul secolului al XIX-lea*. Ediția a II-a, revăzută și adăugită, București, Editura „Minerva”, 1971.
- ISTLRL = Ștefan Munteanu și Vasile D. Țăra, *Istoria limbii române literare*. Privire generală, Ediție revizuită și adăugită, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1983.
- IOOP = *Indreptar ortografic, ortoepic și de punctuație*. Ediția a IV-a, București, Editura Academiei R.S.R., 1983.
- LEXIS = *Lexis. Dictionnaire de la langue française* (Direction de Jean Dubois). Paris. Librairie Larousse, 1975.
- LL = *Limba și literatura*. Societatea de Științe Filologice din Republica Socialistă România. București, vol. I (1955) și urm.
- LLR = *Limba și literatura română*. Revistă trimestrială pentru elevi. Societatea de Științe Filologice din Republica Socialistă România, București, 1975 și urm.
- LR = *Limba română*. Institutul de Lingvistică din București. Anul I (1952) și urm.
- LRA = Iorgu Iordan, *Limba română actuală. O gramatică a „greșelilor”*. Ediția a doua, București, 1948.
- LRC = *Limba română contemporană*. Vol. I (sub coordonarea acad. I. Coteanu): *Fonetică, fonologia, morfologia* de Georgeta Ciompec, Constantin Dominte, Valeria Guțu-Romalo, ș.a., Emanuel Vasiliu, București, 1974; vol. al II-lea (*Vocabularul* de I. Coteanu și A. Bidu Vranceanu), București, 1975.
- MDE₂ = *Mic dictionar enciclopedic*. Ediția a II-a, revăzută și adăugită, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1978.
- PGS = *Probleme de gramatică și stilistică. În școala generală și în liceu* (Coordonator: G. Beldescu), București, Editura Didactică și Pedagogică, 1967.
- PLG = *Probleme de lingvistică generală*. Vol. I—VII, București, Editura Academiei, 1959—1977.
- ROBERT = *Dictionnaire alphabétique et analogique de la langue française* (Nouvelle édition entièrement mise à jour et enrichie) par Paul Robert, Paris, Société du Nouveau Littre, 1978.
- ROM.LIT. = *România literară*. Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din R.S.R., București, 1968 și urm.
- RRL = *Revue roumaine de linguistique* (până în 1964: *Revue de linguistique*) București, 1956 și urm.
- SCL = *Studii și cercetări lingvistice*. Institutul de Lingvistică din București, anul I (1950) și urm.
- SCȘ(Iași) = *Studii și cercetări științifice*. Filologie, Iași, 1950—1963.
- SG = *Studii de gramatică*. Vol. I—II, București, Editura Academiei (1956, 1957 și 1961).
- SINTEZE = *Sinteze de limba română*. Ediția a doua revăzută și mult îmbogățită (Coordonator și autor principal: Theodor Hristea), București, Editura Didactică și Pedagogică, 1981.
- SL = *Sistemele limbii* (Coordonatori: I. Coteanu și Lucia Wald), București, Editura Academiei R.S.R., 1970.
- SLG = Al. Graur, *Studii de lingvistică generală* (Variantă nouă), București, Editura Academiei, 1960.
- SMFC = *Studii și materiale privitoare la formarea cuvintelor în limba română*. Vol. I—VI. București, Editura Academiei, 1959—1972.
- SMLRC = Iorgu Iordan, Valeria Guțu-Romalo și Alexandru Niculescu, *Structura morfologică a limbii române contemporane*. București, Editura Științifică, 1967.
- STUBB = *Studia Universitatis Babeș-Bolyai. Philologia*, Cluj-Napoca, 1956 și urm.
- TEALR = Al. Graur, *Tendențele actuale ale limbii române*, București, Editura Științifică, 1968.
- URSU = N. A. Ursu, *Formarea terminologiei științifice românești*, București, Editura Științifică, 1962.
- WEBSTER = *Webster's Third New International Dictionary of the English Language* (unabridged), G&C. Merriam Company, Publishers, Springfield, Mass., U.S.A., 1976.

CUPRINS

CUVÎNT ÎNAINTE (de Theodor Hristea)	5
I. INTRODUCERE ÎN STUDIUL VOCABULARULUI (de THEODOR HRISTEA)	
NOTIUNI GENERALE DE LEXICOLOGIE	7
Importanța vocabularului	7
Conceptul de cuvînt	8
Cuvîntul în raporturile lui cu variantele	9
BOGAȚIA LEXICALĂ A LIMBII ROMÂNE	11
STRUCTURA GENERALĂ A LEXICULUI ROMÂNESC	13
Vocabularul fundamental al limbii române	14
Structura etimologică a lexicului românesc modern	15
PROBLEME DE SEMANTICĂ	17
Obiectul de cercetare al semanticii	17
Polisemia și sursele ei fundamentale	18
Evoluția semantică a cuvintelor	19
Omonimia și antonimia lexicală	21
Paronimele și atracția paronimică	24
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	31
SINONIMIA LEXICALĂ (de GH. BULGĂR)	32
Considerații generale	32
Împrumutul ca sursă a sinonimiei lexicale	33
Tipuri de sinonime lexicale	34
Sinonimia în stilul beletristic	36
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	38
II. ÎMPRUMUTUL CA MIJLOC EXTERN DE ÎMBOGĂȚIRE A VOCABULARULUI (de THEODOR HRISTEA)	
CONSIDERAȚII PRELIMINARE	39
ÎMPRUMUTURI LEXICALE ÎN LIMBA ROMÂNĂ	40
A. ÎMPRUMUTURI LEXICALE MAI VECHI	41
Elemente lexicale de origine slavă	41
Elemente lexicale de origine maghiară	45
Elemente lexicale de origine turcească	46
Elemente lexicale de origine grecească	48
B. ÎMPRUMUTURI LEXICALE NEOLOGICE	50
Modernizarea vocabularului prin neologisme	51
Rolul neologismelor în dezvoltarea sinonimiei	52
Principalele influențe moderne exercitate asupra lexicului românesc (latină, italiană, germană, franceză, rusă, engleză)	55
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	65
III. PROCEDEE INTERNE DE ÎMBOGĂȚIRE A VOCABULARULUI (de THEODOR HRISTEA)	
INTRODUCERE ÎN STUDIUL FORMĂRII CUVINTELOR	66
Conceptul de familie lexicală	67
DERIVAREA CU PREFIXE	70
DERIVAREA CU SUFIXE	72
DERIVAREA REGRESIVĂ	73
Considerații și precizări preliminare	73
Conceptul de derivare regresivă	73
Derivarea regresivă lexicală și morfologică	78
Tipuri de derivare regresivă lexicală	80
Derivarea regresivă postsubstantivală	80
Derivarea regresivă postadjectivală	84
Derivarea regresivă postverbală	89

COMPUNEREA	95
SCHIMBAREA VALORII GRAMATICALE	97
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	98
IV. CALCUL LINGVISTIC CA PROCEDEU DE ÎMBOGĂȚIRE A VOCABULARULUI (de THEODOR HRISTEA)	
PRIVIRE DE ANSAMBLU ASUPRA FENOMENULUI	100
RAPORTUL DINTRE CALC, TRADUCERE ȘI ÎMPRUMUTUL LEXICAL	103
TIPURI FUNDAMENTALE DE CALC LEXICAL	106
A. CALCUL LEXICAL DE STRUCTURĂ	106
Calcuri după cuvinte compuse	108
Calcuri după cuvinte derivate	109
B. CALCUL SEMANTIC	111
Calcuri semantice la cuvintele vechi	112
Calcuri semantice la cuvintele neologice	113
CALCUL LINGVISTIC ȘI CULTIVAREA LIMBII LITERARE	114
Cîteva precizări necesare	114
Dublele sinonimice realizate prin calc și împrumut	116
Calcul lingvistic și exprimarea corectă	119
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	121
V. ARHAISME ȘI REGIONALISME (de THEODOR HRISTEA)	
CONSIDERAȚII INTRODUCȚIVE	122
TIPURI DE ARHAISME	122
Arhaisme semantice	126
REGIONALISMELE ȘI FOLOSIREA LOR ÎN LITERATURĂ	128
Tipuri de regionalisme	130
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	132
VI. INTRODUCERE ÎN STUDIUL FRAZEOLOGIEI (de THEODOR HRISTEA)	
CONSIDERAȚII PRIVITOARE LA IMPORTANȚA FRAZEO- LOGIEI	134
STATUTUL FRAZEOLOGIEI ȘI OBIECTUL EI DE INVESTI- GAȚIE	138
TIPURI DE UNITĂȚI FRAZEOLOGICE	140
Locuțiuni și expresii	140
Expresii idiomatice	143
Formule și clișee internaționale	143
Alte unități frazeologice	145
SURSELE FRAZEOLOGIEI ROMÂNEȘTI MODERNE	147
Creații interne ale limbii române	147
Împrumuturi din alte limbi	149
Calcuri frazeologice și lexico-frazeologice	151
DERIVAREA FRAZEOLOGICĂ ÎN ROMÂNĂ CONTEMPO- RANĂ	154
FRAZEOLOGIA ȘI CULTIVAREA LIMBII LITERARE	156
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	160
VII. FONETICĂ ȘI FONOLOGIE (de THEODOR HRISTEA)	
CONSIDERAȚII INTRODUCȚIVE	161
SUNETUL ÎN RAPORTURILE LUI CU FONEMUL	161
SISTEMUL FONOLOGIC AL LIMBII ROMÂNE	163
Sistemul vocalic	163
Semivocalele limbii române	164
Sistemul consonantic	165
DIFTONGI ȘI TRIFTONGI	166
ALTERNANȚE FONETICE	167
HIATUL ȘI EVITAREA LUI ÎN LIMBA ROMÂNĂ	168

ACCENTUL ȘI FLUCTUAȚIILE LUI ÎN LIMBA ACTUALĂ ..	170
Dublete accentuale literare	171
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	173

VIII. PROBLEME DE ORTOGRAFIE

INTRODUCERE ÎN STUDIUL ORTOGRAFIEI ROMÂNEȘTI (de FLORA ȘUTEU)

Definiția ortografiei	174
Tipuri de sisteme ortografice	175
Semne și reguli ortografice	177
Istoria ortografiei românești	178
Caracteristicile ortografiei românești actuale	181
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	186

PRINCIPIILE ORTOGRAFIEI ROMÂNEȘTI ACTUALE (de THEODOR HRISTEA)

CONSIDERAȚII PRELIMINARE	187
Principiul fonetic în ortografia limbii române	188
Principiul tradițional-istoric	190
Principiul morfologic	192
Principiul sintactic	195
Principiul simbolic	196
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	197

IX. INTRODUCERE ÎN MORFOLOGIE (de GEORGETA CIOMPEC)

OBIECTUL MORFOLOGIEI	198
PĂRȚILE DE VORBIRE	198
CATEGORIILE GRAMATICALE	200
MORFEMUL ȘI STRUCTURA MORFEMATICĂ A CUVIN- TULUI	203
Conceptul de morfem	203
Clasificarea morfemelor	204
Structura morfematică a cuvintelor	206
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	208

X. PĂRȚILE DE VORBIRE FLEXIBILE (de GRIGORE BRÂNCUȘ)

SUBSTANTIVUL	209
Numărul	209
Cazul	211
Genul	214
Subgenul personal	214
Clasificarea substantivelor în declinări	216
Structura radicalului substantival	217
ARTICOLUL	218
ADJECTIVUL	221
Clasificarea flexionară a adjectivelor	221
Topica adjectivului	222
Gradele de comparație	223
Radicalul adjectivelor	224
NUMERALUL	225
PRONUMELE	227
VERBUL	234
Structura formelor verbale	236
Structura formelor simple	237
Structura formelor compuse	241
Clasificarea morfologică a verbelor	245
Structura radicalului verbelor regulate	245
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	246

XI. PĂRȚILE DE VORBIRE NEFLEXIBILE (de THEODOR HRISTEA)

ADVERBUL	248
Definirea și delimitarea clasei lexico-gramaticale a adverbului	248
Locuțiuni și expresii adverbiale	248
Modalități de clasificare a adverbilor	250
Adverbe provenite din alte părți de vorbire	251
Conversiunea adverbilor și a locuțiunilor adverbiale	252
Adverbe și locuțiuni adverbiale predicative	253
Întrebări greșite ale adverbului	255
PREPOZIȚIA	256
Conținutul semantic al prepoziției	260
Raporturile sintactice exprimate de prepoziții	260
Clasificarea prepozițiilor după structură	262
Regimul cazual al prepozițiilor	263
Tendințe și greșeli în folosirea prepozițiilor	264
CONJUNCȚIA	266
Conținutul semantic al conjuncțiilor	269
Raporturile sintactice exprimate de conjuncții	269
Criterii de clasificare a conjuncțiilor	270
Observații asupra folosirii conjuncțiilor	271
INTERECȚIA	273
Ce exprimă interjecțiile	276
Modalități de clasificare a interjecțiilor	276
Funcțiunea sintactică a interjecțiilor	277
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	278

XII. INTRODUCERE ÎN SINTAXĂ (de MIOARA AVRAM)

DEFINIȚIA SINTAXEI, UNITĂȚILE ȘI DIVIZIUNILE EI	280
PROPOZIȚIA ȘI FELURILE EI	280
PĂRȚILE DE PROPOZIȚIE	284
FRAZA, RAPORTURILE DE COORDONARE ȘI DE SUB- ORDONARE	286
PROPOZIȚII PRINCIPALE ȘI SECUNDARE, TIPURI DE FRAZA	287
CORESPONDENȚA DINTRE PROPOZIȚIILE SUBORDO- NATE ȘI PĂRȚILE DE PROPOZIȚIE	289
Legătura dintre morfologie și sintaxă	289
PROBLEME CONTROVERSATE	290
Punctuația ca auxiliar grafic al sintaxei	291
SINTAXA ȘI CULTIVAREA LIMBII	293
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	293

XIII. SUBIECTUL ȘI PROPOZIȚIA SUBIECTIVĂ (de THEODOR HRISTEA)

PRECIZĂRI PRELIMINARE	296
SUBIECTUL ÎN RAPORTURILE LUI CU PREDICATUL	296
TIPURI DE SUBIECT	297
Problema subiectului nedeterminat	299
PROPOZIȚIA SUBIECTIVĂ	302
Definiția subordonatei subiective	302
Prin ce se introduce o propoziție subiectivă	303
Despre unele tipuri de subiective	304
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	307

XIV. PREDICATUL ȘI PROPOZIȚIA PREDICATIVĂ (de THEODOR HRISTEA)

CONSIDERAȚII INTRODUCTIVE	309
PREDICATUL VERBAL	310
Problema auxiliarelor de mod și de aspect	311
Predicatul verbal exprimat prin locuțiuni	313

PREDICATUL NOMINAL	314
PROPOZIȚIA PREDICATIVĂ	317
Tipuri de propoziție predicativă	318
Propoziții interogative indirecte	319
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	320

XV. ACORDUL PREDICATULUI CU SUBIECTUL (de THEODOR HRISTEA)

NOȚIUNI GENERALE DESPRE ACORD	322
ABATERI PROPRIU-ZISE DE LA REGULILE ACORDULUI	324
ACORDUL PRIN ATRACȚIE	325
Acorduri prin atracție tolerabile	327
ACORDUL LOGIC SAU DUPĂ ÎNȚELES	328
ALTE ABATERI DE LA REGULILE ACORDULUI	330
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	331

XVI. ATRIBUTUL ȘI PROPOZIȚIA ATRIBUTIVĂ (de RODICA BOGZA-IRIMIE)

CONSIDERAȚII INTRODUCTIVE	332
TIPURI DE ATRIBUT	332
Atributul adjectival	334
Atributul substantival	336
Atributul pronominal	337
Atributul verbal	337
Atributul adverbial	338
PROPOZIȚIA ATRIBUTIVĂ	338
Prin ce se introduce propoziția atributivă	339
Observații asupra propoziției apozitive	340
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	340

XVII. COMPLEMENTUL ȘI PROPOZIȚIILE SUBORDONATE CORESPUNZĂTOARE (de ION DIACONESCU)

CONSIDERAȚII INTRODUCTIVE	341
COMPLEMENTUL DIRECT ȘI PROPOZIȚIA COMPLETIVĂ DIRECTĂ	342
COMPLEMENTUL INDIRECT ȘI PROPOZIȚIA COMPLETIVĂ INDIRECTĂ	348
COMPLEMENTUL DE AGENT ȘI PROPOZIȚIA COMPLETIVĂ DE AGENT	354
COMPLEMENTELE CIRCUMSTANȚIALE ȘI PROPOZIȚIILE CORESPUNZĂTOARE	355
Complementul circumstanțial de loc și propoziția circumstanțială de loc	355
Complementul circumstanțial de timp și propoziția temporală	357
Complementul circumstanțial de mod și propoziția modală	359
Complementul circumstanțial consecutiv și propoziția consecutivă	363
Complementul circumstanțial de cauză și propoziția cauzală	364
Complementul circumstanțial de scop și propoziția finală	366
Complementul circumstanțial condițional și propoziția condițională	367
Complementul circumstanțial concesiv și propoziția concesivă	369
Complementul circumstanțial instrumental și propoziția circumstanțială instrumentală	371
Complementul circumstanțial sociativ și propoziția circumstanțială sociativă	372
Complementul circumstanțial de relație și propoziția circumstanțială de relație	372
Complementul circumstanțial opozițional și propoziția opozițională	374
Complementul circumstanțial cumulativ și propoziția cumulativă	375
Complementul circumstanțial de excepție și propoziția de excepție	376
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	377
EXERCIȚII	378